



॥ श्रीरामजयम् ॥  
श्री म द्वा लमी कि रा मा य ण म्  
किष्किन्धाकाण्डम्



धर्मालय संस्करणम् ।  
*The Dharmalaya Edition.*

Text in Sanskrit with word for word  
Tamil Translation in Prose Order.

Edited by

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,  
*Dharmalaya, Mylapore.*

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMY IYER,  
*Banker, Palghat.*

By

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,

KALPATHI :: PALGHAT



---

PRINTED AT  
THE SCHOLAR PRESS,  
PALGHAT

---

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	पम्पादर्शिनो रामस्य विप्रलापः ...	150	1
2.	सुग्रीवेण रामभावज्ञानाय हनुमत्प्रेषणम् ...	29	31
3.	हनुमता श्रीरामलक्ष्मणाबुपेत्य सुग्रीववृत्तान्तनिवेदनम्	40	38
4.	श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्	35	46
5.	श्रीरामसुग्रीवसख्यम् ...	33	54
6.	सीताऽऽश्रयदर्शनेन श्रीरामस्य परिदेवनम् ...	27	61
7.	सुग्रीवेण श्रीरामसमाश्वासनम् ...	25	67
8.	वालिबन्धप्रतिज्ञा ...	46	72
तयोद्देशेऽहि गीताः श्लोकाः			385
9.	वैरकारणकथनम् ...	27	83
10.	सुग्रीवस्य राज्याभिर्वासनम् ...	36	89
11.	वालिपराक्रमवर्णनम् ...	95	97
12.	सुग्रीवप्रत्यायनम् ...	44	116
13.	सप्तजनाश्रमदर्शनम् ...	30	125
14.	युद्धाय वाल्याह्वानम् ...	23	131
15.	तारोपदेशः ...	31	136
16.	वालिबन्धः ...	40	143
17.	वालिना रामगर्हणम् ...	58	151
18.	वालिबन्धसमर्थनम् ...	69	162
19.	रणाङ्गणे तारागमनम् ...	29	177
20.	ताराविलापः ...	27	183
21.	हनुमता तारासमाश्वासनम् ...	16	189
22.	वालिनः प्राणवियोगः ...	33	192
23.	पुनस्ताराविलापः ...	31	199
24.	श्रीरामेण तारासमाश्वासनम् ...	45	206
25.	वालिसंस्कारः ...	54	219
26.	सुग्रीवाङ्गदयो राज्याभिषेकः ...	42	230
27.	प्रस्रवणगुहायां निवासः ...	48	238
28.	प्रावृड्वर्णनम् ...	67	248
29.	हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम् ...	53	263
चतुर्दशेऽहि गीताः श्लोकाः			876
30.	शरद्वर्णनम् ...	85	271
31.	अङ्गदेन लक्ष्मणागमनकथनम् ...	51	291
32.	हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना...	22	303

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
33.	तारया लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	66	308
34.	सुग्रीवतर्जनम् ...	19	323
35.	तारया पुनर्लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	24	327
36.	सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम् ...	20	332
37.	वानरसेनागमनम् ...	37	337
38.	सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम् ...	34	344
39.	वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम् ...	44	351
40.	प्राच्यां विनतप्रेषणम् ...	71	360
41.	दक्षिणस्यां हनुमत्प्रेषणम् ...	52	374
42.	प्रतीच्यां सुषेणप्रेषणम् ...	59	384
43.	उदीच्यां शतबलिप्रेषणम् ...	65	396
44.	हनुमद्वस्तेऽङ्गुलीयकदानम् ...	17	409
45.	सीतान्वेषणाय वानरसेनाप्रस्थानम् ...	17	413
46.	भूवल्लयविज्ञानकारणकथनम् ...	26	416
47.	पूर्वोत्तरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेनाप्रत्यागमनम् ...	15	422
48.	त्रिन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम् ...	25	425
49.	अङ्गदाज्ञया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम् ...	22	430
50.	ऋक्षबिलप्रवेशः स्वयंप्रभादर्शनं च ...	41	434

पञ्चदशेऽहि गीताः श्लोकाः 817

51.	स्वयंप्रभाकृतमातिथ्यम् ...	19	443
52.	बिलप्रवेशकारणकथनम् ...	20	447
53.	प्रायोपवेशनिर्धारणम् ...	40	451
54.	हनुमताऽङ्गदभीषणम् ...	22	459
55.	वानराणां प्रायोपवेशः ...	24	464
56.	अङ्गदसंपातिनोः संवादः ...	25	469
57.	निखिलरामवृत्तान्तकथनम् ...	20	475
58.	लङ्कायां सीतावस्थानप्रदर्शनम् ...	37	479
59.	सुपार्श्ववचनानुवादः ...	30	486
60.	संपातिना खस्य वृत्तान्तकथनम् ...	21	492
61.	स्वपक्षदाहकारणकथनम् ...	17	497
62.	निशाकरेण पक्षप्ररोहावधिनिरूपणम् ...	16	500
63.	संपातिपक्षप्ररोहः वानरप्रस्थानं च ...	16	504
64.	समुद्रलङ्घनालोचनम् ...	25	507
65.	स्वस्वशक्त्याविक्रमणम् ...	35	512
56.	समुद्रतरणे जाम्बवता हनुमत्प्रेरणम् ...	40	519
67.	समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम् ...	53	527

षोडशेऽहि किष्किन्धाकाण्डे गीताः श्लोकाः 460

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कृजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवारारिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरगैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्रहाहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥  
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्सक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ २० ॥



॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदिर्तिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥



॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति धधुरं धधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥  
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥  
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥  
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥  
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमस्त राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं समधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

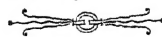
आजानुवाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येऽपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥



॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्धतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्धतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥  
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघध्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥  
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥  
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥  
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥  
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥  
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥  
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥  
 हनुमत्समवेताय हरीशभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥  
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥  
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥  
 मङ्गलाशासनपरैर्षदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥



॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥  
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥  
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥  
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥  
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिनिमिशं वन्दे महारुखन्दितम् ॥ ५ ॥  
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥  
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिभासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥  
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥  
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥  
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥  
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ १२ ॥  
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥  
 अङ्गनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मास्ततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।  
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।  
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।  
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।  
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मार्सति नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
- तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।  
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे  
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।  
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं  
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः  
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।  
 धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः  
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूपारत्रं भुवनवल्लयस्याखिलाश्चर्यरत्नं  
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।  
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजच्युरत्नं  
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाभ्योधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥
- स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवैति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥





पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥



॥ श्रीमद्रामायणपूजाव्रतमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐभूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पादं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि, वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि, अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः  
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः  
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वासनाय नमः पद्मनाभाय नमः  
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाग्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि । कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-स्कृष्टान् समर्पयामि ॥



ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

## ॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ किष्किन्धाकाण्डम् ॥



[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधौ अश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे  
त्रयोदशोऽहि आरण्यकाण्डे चतुःषष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति  
किष्किन्धाकाण्डे आदितः अष्टौसर्गाः च गीताः। तस्मिन् दिने गीताः  
श्लोकाश्च ८२१। तत्र किष्किन्धाकाण्डे श्लोकाः ३८५]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில்  
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்  
13-ஆம் நாள் ஆரண்யகாண்டம் 64-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டம்  
முடியவும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களும்  
கானம் பண்ணப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட  
சுலோக சங்கியை 821. அதில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்  
சுலோக சங்கியை 385.]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம்

पम्पादर्शिनो रामस्य विप्रलापः—பம்பா சரசைக்கண்ட ஸ்ரீராமரின் புலம்பல்.

स तां पुष्करिणीं गत्वा पद्मोत्पलझपाकुलाम् । रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः

ச: அந்த  
சௌமித்ரிசஹித: லக்ஷ்மணருடனிருந்த  
ராம: ஸ்ரீராமர்,  
அகூலேन्द्रிய: ஸ்பாவசக்தியில்லா  
தா் அந்த [தவராகி

पद्मोत्पल- }  
झपाकुलं }  
पुष्करिणीं  
गत्वा  
विललाप

தாமரை, கருநெய்தல்,  
மீன் இவைகள் நி  
சரளை [ஹந்த  
அடைந்து,  
கண்ணீர் பெருக்கினார்.



नलिनैरपि संछन्ना ह्यत्यर्थं शुभदर्शना । सर्पव्यालानुचरिता मृगद्विजसमाकुला ॥ ७ ॥

சர்ப்வாலாநு- } “சர்ப்பங்கள், மலைப்  
 சரிதா } பாம்புகள் இவைக  
 ால் வசிக்கப்பெற்ற  
 தாயும்,  
 மூர்த்விஜ- } மான்கள், பக்திகள் இ  
 சமாசுலா ஹி } வைகளால் நிறைந்து  
 ள்ளதாயும்,

நலினை: தாமரைகளால்  
 சஞ்ஞா அபி மூடப்பட்டிருப்ப  
 தாயும்  
 அத்ய் மிகவும்  
 சூபதர்ஸா இது அழகாய்  
 விளங்குகிறது.

अधिकं प्रतिभास्येतनीलपीतं तु शाद्वलम् । द्रुमाणां विविधैः पुष्पैः परिस्तोमैरिवार्पितम् ॥

ஐதத் “இந்த  
 ஷாட்வல் இளம் புல்தரையா  
 துமாணா மரங்களுடைய [னது  
 விவித: பலவகை  
 புஷ்ப: புஷ்பங்களால்  
 பரிஸ்தோம: ரத்னகம்பளங்களால்

அபிதம் பரப்பப்பட்டது  
 இவ் போன்றதாய்,  
 அதிகம் மிக  
 நீலபீதம் து நீலமும், மஞ்சள்நிற  
 முழுமையதாய்  
 பரிபாதி விளங்குகிறது.

नानाप्रख्यातकुसुमैश्छन्ना भूभाति लक्ष्मण

॥ ९ ॥

லக்ஷ்மண “லக்ஷ்மண!  
 ஸு: சூப்பிரதேசமானது  
 நானாப்ரக்யாத- } பலவகை சிறந்த  
 குசுமே: } புஷ்பங்களால்

சுஞ்ஞா சிறந்ததாக  
 பாதி விளங்குகிறது.

पुष्पभारसमृद्धानि शिखराणि समन्ततः । लताभिः पुष्पिताग्राभिरुपगूढानि सर्वतः ॥ १० ॥

புஷ்பிதாபி: புஷ்பித்த துனிகளை  
 லதாபி: கொடிகளால் [யுடைய  
 சர்வத: எங்கும்  
 டபரூடானி பிணைந்துகொண்டி-  
 ருக்கப்பட்ட

சிவராணி கிளைகள்  
 சமந்தத: எங்கும்  
 புஷ்பா- } புஷ்பங்களின் அதிகத்  
 சமூடானி } தால் நிறைந்து விள  
 ங்குகின்றன.

सुखानिलोऽयं सौमित्रे कालः प्रचुरमन्यथः । गन्धवान्सुरभिर्मासो जातपुष्पफलद्रुमः ॥ ११ ॥

சுமீத்ர “லக்ஷ்மண!  
 அய் இந்த  
 சூரி: வஸந்த  
 மாச: மாஸம்,  
 சுகானில: சுகமான காற்றுடை  
 யது.

புசூரமந்யத: மன்மதனது கொண்  
 டாட்டத்திற்கேற்ற  
 கால: காலம்.  
 ரந்தவான் நல்ல வாசனையுள்ளது.  
 ஜாதபுஷ் } நல்ல புஷ்பங்களா  
 லும், கனிகளாலும்  
 ஫லதூம: } நிறைந்த மரங்களை  
 யுடையது.

पश्य रूपाणि सौमित्रे वनानां पुष्पशालिनाम् । सृजतां पुष्पवर्षाणि तोयं तोयमुच्चापिव ॥

சௌமित्रே	“லக்ஷ்மண !	புஷ்பசாலினா	பூக்கள் செறிந்த
தோயமுச்சா	மேகங்களுடைய	வனானா	வனங்களின்
தோயம் இவ	மழையை நிகர்த்து	ரூபாணி	பலவகைத்
புஷ்பவர்பாணி	புஷ்பவரஷங்களை		தோற்றங்களை
சுஜதா	பொழிகிற	பश्य	கவனி.

प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥१३॥

வिवிதா:	“பலவகை	रम्येषु	அழகான
கானனத்ருமா:	காட்டுமரங்கள்	प्रस्तरेषु	பாறைகளின் மீதும்
வாயுவேகப் ப்ரவலிதா:	வாயுவேகத்தால் அலை	गां च	பூப்பிரதேசத்திலும்
	ப்புண்டவைகளாய்	अवकिरन्ति	பரப்புகின்றன.
புஷ்ப:	புஷ்பங்களால்		

पतितैः पतमानैश्च पादपस्यैश्च मारुतः । कुसुमैः पश्य सौमित्रे क्रीडन्निव समन्ततः ॥ १४ ॥

சௌமित्रே	“லக்ஷ்மண !	पादपस्यैः च	{ மரங்களிலேயே தொ
சமந்தத:	எங்குபார்த்தாலும்		ங்கிக்கொண்டிருக்
மாருத:	வாயுபகவான்,	कुसुमैः	கின்றவைகளுமான
பதிலை:	கிழே விழுந்தவை	क्रीडन्	புஷ்பங்களால்
	களும்,	इव	விளையாடுகின்றவர்
பதமானை: ச	விழுந்துகொண்டிருக்	पश्य	போலிருக்கின்றார்.
	கின்றவைகளும்,		பார்.

विशिपन्निविधाः शाखा नगानां कुसुमोत्कचाः । मारुतश्चलितस्थानैः षट्पदैरनुगीयते ॥

மாருத:	“வாயுபகவான்,	विशिपन्	அசைத்துக்கொண்டு
நகானா	மரங்களுடைய	चलितस्थानैः	இருந்த இடம் விட்
குசுமோத்கா:	பூக்கள் பொலிந்த		டெழுந்த
வिवிதா:	பல	षट्पदैः	வண்டுகளால்
शाखा:	கிளைகளை	अनुगीयते	பாடப்படுகிறார்.

मत्तकोकिलसंनादैर्नर्तयन्निव पादपान् । शैलकन्दरनिष्क्रान्तः प्रगीत इव चानिलः ॥ १६ ॥

சைலகந்தர்-}	மலைக்குகைகளினின்	प्रगीतः	பாடப்பற்றவர்
निष्क्रान्तः }	று வெளிவந்த	इव च	போலவே
அனில:	வாயுபகவான்	पादपान्	விருக்டங்களை
மத்தகிலசனாடே:	கொழுத்த கோகிலங்க	नर्तयन्	தாண்டவமாடச்
	ளின் ஒலிகளால்	इव	செய்கின்றவர்
			போலிருந்தார்.



सुपुष्पितांस्तु पश्येमान्कर्णिकारान्समन्ततः। हाटकप्रतिसंछन्नान्नराणीताम्बरानिव ॥२२॥

समन्ततः “நால்புறமும்  
हाटकप्रति- } பொன்னுபரணங்க  
संछन्नान् } ளணிந்து  
पीताम्बरान् तु பிதாம்பரம் தரித்த  
नरान् इव மனிதர்களைப்போ  
வருக்கின்ற

सुपुष्पितान् நன்கு பூத்த  
इमान् இந்த  
कर्णिकारान् சரக்கொன்றை மாங்  
களை  
पश्य பார்.

अयं वसन्तः सौमित्रे नानाविहगनादितः। सीतया विप्रहीणस्य शोकसंदीपनो मम ॥२३॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மண!  
नानाविहगनादितः பலவகைப் பறவைகள்  
சப்திக்கின்றதாகிய  
अयं இந்த  
वसन्तः வஸந்தகாலம்

सीतया சீதையை விட்டு  
विप्रहीणस्य பிரிந்திருக்கும்  
मम எனக்கு  
शोकसंदीपनः சோகத்தை விருத்தி  
செய்வதாயிருக்கிறது.

मां हि शोकसमाक्रान्तं सन्तापयति मन्मथः। हृष्टः प्रवदमानश्च मामाह्वयति कोकिलः ॥२४॥

कोकिलः “குயில்  
हृष्टः களிப்புற்றதாய்  
प्रवदमानः சத்திக்கின்றதாய்  
मां என்னை  
आह्वयति அழைக்கின்றது.

हि ஆதலால்  
शोकसमाक्रान्तं சோகத்தில் மூழ்கிக்  
मां च என்னையும் [கிடக்கும்  
मन्मथः அன்பினதீசயம்  
सन्तापयति வாட்டுகிறது.

एष नयूहको हृष्टो रम्ये मां वननिर्झरे। प्रणदन्मन्मथाविष्टं शोचयिष्यति लक्ष्मण ॥२५॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!  
एषः இந்த  
नयूहकः நீர்க்கோழி  
हृष्टः களிப்புற்றதாய்  
रम्ये அழகிய

वननिर्झरे காட்டருவியில்  
प्रणदन् சப்தித்துக்கொண்டு  
मन्मथाविष्टं அன்பினதீசயத்தால்  
मां என்னை [தவிர்க்கும்  
शोचयिष्यति வருந்துகின்றது.

शुक्लैतस्य पुरा शब्दमाश्रमस्था मम प्रिया। मामाह्वय प्रमुदिता परमं प्रत्यनन्दत ॥ २६ ॥

पुरा “முன்னொரு கால்  
आश्रमस्था ஆசிராமத்திலிருந்து  
मम எனது  
प्रिया காதலி  
एतस्य இதனுடைய  
शब्दं சத்தத்தை

शुक्ला கேட்டு,  
प्रमुदिता மிகச் சந்தோஷமடை  
मां என்னை [ந்தவாராய்  
आह्वय அழைத்து,  
परमं விசேஷமாய்  
प्रत्यनन्दत சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

एवं विचित्राः पतगा नानारावविराविणः । वृक्षगुल्मलताः पश्य संपतन्ति समन्ततः ॥२७॥

एवं “இப்படியாய்  
விசுத்ரா: பலவகை  
பதகா: பறவைகள்  
நானாராவ- } பலவித சப்தங்களை  
விராவிண: } பிட்டுக்கொண்டு

சமந்த: நான்கு பக்கங்களிலு  
மிருந்து  
வृक्षगुल्म- } விருக்ஷங்களிலும்,  
लता: } புதர்களிலும் கொடி-  
களிலும்  
संपतन्ति } வந்துட்காருகின்றன.  
पश्य } பார்.

विमिश्रा विहगाः पुंभिरात्मव्यूहाभिनन्दिताः । भृङ्गराजप्रमुदिताः सौमित्रे मधुरस्वराः ॥२८॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மண!  
विहगा: பெண்பறவைகள்  
पुंभि: ஆண்பறவைகளோடு  
विमिश्रा: கூடியிருந்துகொண்டு  
आत्मव्यूहाभि- } தனது இனத்தார்களு  
नन्दिता: } டன் இருப்பதால் க  
ளிப்புற்றவைகளாய்

भृङ्गराज- } ‘பிருங்கராஜ’மெனும்  
प्रमुदिता: } தேனீக்கள் சந்தோஷ  
மடைந்தவைகளாய்  
मधुरस्वरा: இனிமையாய்க் கூவு  
கின்றன.

अस्याः कूले प्रमुदिताः संघशः शकुनास्त्वह ॥ २९ ॥

अस्या: “இதனது  
कूले கரையில்  
इह இப்பொழுது

संघशः அனேக  
शकुना: तु பருந்துகள்  
प्रमुदिता: உதஸாஹத்துடன்  
விளங்குகின்றன.

नयूहस्तविक्रन्दैः पुंस्कोकिलस्तरैरपि । स्वनन्ति पादपाश्वेमे ममानङ्गप्रदीपकाः ॥ ३० ॥

इमे “இந்த  
पादपा: விருக்ஷங்கள்,  
नयूहस्तविक्रन्दैः च நீர்க்கொழிகள் சப்திக்  
கும் சத்தங்களாலும்  
पुंस्कोकिलस्तरैः } ஆண்கொகிலங்களின்  
अपि } சத்தங்களாலும்

मम எனது  
अनङ्गप्रदीपका: மனத்தை தகிக்கின்ற  
வைகளாய்  
स्वनन्ति சத்திக்கின்றன.

अशोकस्तवकाङ्गारः पद्पदस्वननिस्वनः । मां हि पल्वताम्रार्विषसन्ताग्रिः प्रधक्ष्यति ॥

वसन्ताग्रि: வஸந்தகாலமெனும்  
நெருப்பானது  
अशोक- } அசோகப் பூங்கொத்  
तवकाङ्गार: } துக்களாகிற தணல்  
களையுடையதாய்,

पल्वताम्रावि: { தளிர்களாகிற சிவந்த  
ஜவாலையுடைய  
தாய்  
पद्पदस्वन- } வண்டுகளின் சத்தம  
निस्वन: हि } கிய கொதியலின் ஓ  
சையுடையதாய்  
मां प्रधक्ष्यति என்னை தகிக்கின்றது.



न हि तां सूक्ष्मपक्ष्माक्षीं सुकेशीं मृदुभाषिणीम् । अपश्यतो मे सौमित्रे जीवितेऽस्ति प्रयोजनम् ॥

சௌமित्रே	“ லக்ஷ்மணா !	மृதுபாஷிணி	தேன் மொழியான
சூக்ஷ்மபக்ஷ்மாட்சீ	{ அழகிய இமைகளையு ற்ற கண்களையுடைய வளும்,	தா் ஹி	அவனையும் [மான
சுகேஷீ	அழகுற்ற கூந்தலையு டையவளும்,	அபश्यतः	காணப்பெறாத
		मे	எனக்கு
		जीविते	உயிர்த்தரித்திருப்பதில்
		प्रयोजनं	பிரயோஜனம்
		अस्ति न	இல்லை.

अयं हि रुचिरस्तस्याः कालो रुचिरकाननः । कोकिलाकुलसीमान्तो दयिताया ममानघ ॥

अनघ	“ புனையா த்மாவே !	கோகிலாகுல	{ எங்கு பார்த்தாலும்
मम	எனது	सीमान्तः	{ குயில்களால் நிறை
दयितायाः	காதலியாகிய		யப்பெற்று விளங்கு
तस्याः	அவளுக்கு	अयं	இந்த [கிறதுமான
रुचिरकाननः	சோலைகள் அழகுற்று விளங்குகிறதும்,	कालः हि	காலந்தான்
		रुचिरः	மிகப்பிரியமர்னது.

मन्मथायाससंभूतो वसन्तगुणवर्धितः । अयं मां धक्ष्यति क्षिप्रं शोकाग्निचिरादिव ॥

मन्मथायास- संभूतः	{ “ அன் பினதிகயத்தின் மனவே தனையால் விளைந்த	वसन्तगुण- वर्धितः	{ வஸந்தகால அழகால் விருத்திசெய்யப்பட்ட
अयं	இந்த	नचिरात्	சீக்கிரமே [டதாய்
शोकाग्निः	சோகாக்கனியானது	मां	என்னை
क्षिप्रं	விரைவில்	धक्ष्यति इव	எரித்துவிடும்போலி
			ருக்கிறது.

अपश्यतस्तां दयितां पश्यतो रुचिरद्रुमान् । ममायमात्मप्रभवो भूयस्त्वमुपयास्यति ॥ ३५ ॥

दयितां	“ காதலியாகிய	मम	எனது
तां	அவளை	अयं	இந்த
अपश्यतः	காணப்பெறாதவனும்	आत्मप्रभवः	பிரிவாற்றாமை
रुचिरद्रुमान्	அழகுற்ற விருகூங் களை	भूयस्त्वं	அஸஹ்யத்தன்மை யை
पश्यतः	பார்க்கின்றவனுமான	उपयास्यति	அடையப்போகிறது.

अदृश्यमाना वैदेही शोकं वर्धयते मम । दृश्यमानो वसन्तश्च स्वेदसंसर्गदूषकः ॥ ३६ ॥

वैदेही	“ ஜானகி	वसन्तः	வஸந்தகாலம்
अदृश्यमाना	கண்முன் தென்படாத வளாயிருந்துகொண்டு	दृश्यमानः च	கண்ணுக்குத் தென் பட்டுக்கொண்டு
मम	எனது	स्वेदसंसर्गदूषकः	தாபத்தோடு கூடி விஷ மாய் விளங்குகிறது.
शोकं	சோகத்தை		
वर्धयते	அதிகப்படுத்துகிறார்.		

मां ह्यद्य मृगशाबाक्षी चिन्ताशोकबलाकृतम् । सन्तापयति सौमित्रे क्रूरश्चैत्रो वनानिलः ॥

சௌமீ  
மூகாபாஷி-  
சிந்தா-  
சோகவலாக்ரதம்  
மா

“ லக்ஷ்மண !  
இளமான் விழியாளின்  
நினைவால் சோகத்  
தல்முழக்கிடக்கும்  
என்னை

அத  
சை:  
வனானில: ஹி  
கூர்:  
சந்தாபயதி

, இப்பொழுது  
சித்திரைமாதத்திய  
காட்டுக்காற்றும்  
அஸஹ்யமாய்  
வாட்டுகின்றது.

अमी मयूराः शोभन्ते प्रनृत्यन्तस्ततस्ततः । स्वैः पक्षैः पवनोद्धृतैर्गवाक्षैः स्फाटिकैरिव ॥

அமீ  
மயூரா:  
ஸ்பாடிகை:  
கவாக்ஷை:  
இவ

“ இந்த  
மயில்கள்  
பளிக்குக்கல்களா  
லமைத்த  
பலகணிகளால்  
எவ்வண்ணமோ,  
அவ்வண்ணமே

பவனோஹூத:  
சுவு:  
பக்ஷை:  
தத: தத:  
ப்ரநுத்யந்த:  
சோமந்தை

காற்றலைக்கப்பட்ட  
அவைகளது  
சிறகுகளோடு  
அங்குமிங்கும்  
நேர்த்தியாய் ஆடுகின்  
றவைகளாய்  
விளங்குகின்றன.

शिखिनीभिः परिवृतास्त एते मदमूर्छिताः । मन्मथाभिपरीतस्य मम मन्मथवर्धनाः ॥३९॥

தே தே  
சிவிநிநி:  
பரிவ்ருதா:  
மதமூர்ச்சிதா:

“ அந்த இவைகள்  
பெண்மயில்களால்  
சூழப்பட்டவைகளாய்  
உத்ஸாஹத்தால்  
மெய்மறந்தவைகளாய்

மன்மதாபி-  
பரிதஸ்ய  
மம  
மன்மதவர்தனா:

பிரிவாற்றாமையால்  
தவிக்கும்  
எனக்கு  
பிரிவாற்றாமையை அ  
திகப்படுத்துகின்றன.

पश्य लक्ष्मण नृत्यन्तं मयूरमुपनृत्यति । शिखिनी मन्मथातैषा भर्तारं गिरिसानुषु ॥४०॥

லக்ஷ்மண  
பஸ்ய  
கிரிசானுசு  
நுத்யந்த்  
பதாரீ  
மயூர்

“ லக்ஷ்மண !  
பார்.  
மலைத்தாழ்வரைகளில்  
ஆடிக்கொண்டிருக்கும்  
கணவனாகிய  
ஆண்மயிலை

ஏசா  
சிவிநி  
மன்மதா  
அபநுத்யதி

இந்த  
மயில்பேடு  
மன்மதனால் பிடிக்கப்  
பட்டதாய்  
அனுசரித்துக்  
கூத்தாடுகிறது.

तामेव मनसा रामां मयूरोऽप्युपधावति । वितत्य रुचिरौ पक्षौ स्तैरुपहसन्निव ॥४१॥

மயூர்: அபி  
ரூசிரௌ  
பக்ஷௌ  
விதத்ய  
ஸுதௌ:

ஆண்மயிலும்  
அழகிய  
சிறகுகளை  
பரப்பிக்கொண்டு,  
சுப்தங்களால்

அபஹஸ்ந் இவ  
தா  
ராமா எவ  
மனசா  
அபதாவதி

சிரிக்கின்றதுபோலாகி  
அந்த  
மனைவியையே  
உள்ளம் பூரித்து  
கிட்டுகிறது.

मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता प्रिया । तस्मान्नृत्यति रम्येषु वनेषु सह कान्तया ॥४२॥

प्रिया “என் காதலி  
ரक्षசா ஆரக்கனாள்  
மயூரஸ்ய மயில்களிருக்கும்  
வனே காட்டின்வழியாய்  
நூன் நிச்சயமாய்  
ந ஹதா எடுத்துக்கொண்டு  
போகப்படவில்லை.

तस्मात् ஆகையால்  
कान्तया सह மயில்பேடுடன்  
रम्येषु அழகிய  
वनेषु வனப்பிரதேசங்களில்  
नृत्यति குதூஹலமாய்த்  
திரிகிறது.

मम त्वयं विनावासः पुष्पमासे सुदुःसहः ॥ ४३ ॥

पुष्पमासे “வசந்தமாதத்தில்  
अयं இந்த  
विनावासः பிரிந்துவயித்தல்

मम तु எனக்கும்  
सुदुःसहः மிகக் கஷ்டமாயிருக்  
கிறது.

पश्य लक्ष्मण संयोगं तिर्यग्योनिगतेष्वपि । यदेषा शिखिनी कामाद्भर्तारमभिवर्तते ॥४४॥

एषा “இந்த  
शिखिनी மயில்பேடு  
कामात् காதலால்  
भर्तारं கணவனை  
अभिवर्तते கிட்டுகிறது.

लक्ष्मण லக்ஷ்மண !  
यत् என்கிறபடியால்  
तिर्यग्योनिगतेषु பகலிஜாதிகளிலும்  
अपि கூட  
संयोगं இணைபிரியாதிருத்தலை  
पश्य பார்.

मामप्येवं विशालाक्षी जानकी जातसंभ्रमा । मदनेनाभिवर्तते यदि नापहता भवेत् ॥४५॥

विशालाक्षी “நீண்ட கண்களையு  
जानकी ஜானகி [டைய  
अपहता திருடிக்கொண்டுபோக  
பட்டவளாக  
न भवेत् यदि இல்லையென்றால்

एवं இப்படியே  
मां अपि என்னிடமும்  
जातसंभ्रमा பக்திகொண்டவளாய்  
मदनेन உத்ஸாகத்தோடு  
अभिवर्तते ஓடிவருவள்.

पश्य लक्ष्मण पुष्पाणि निष्फलानि भवन्ति मे । पुष्पभारसमृद्धानां वनानां शिशिरात्यये ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண !  
पश्य பார்.  
शिशिरात्यये வசந்தருதுவில்  
पुष्पभारसमृद्धानां புஷ்பங்கள் மிகவும்  
சூத்து விளங்குகிறது

वनानां மரங்களுடைய  
पुष्पाणि புஷ்பங்கள்  
मे எனக்கு  
निष्फलानि பிரயோஜனமற்றவை  
भवन्ति இருக்கின்றன. [கள ॥ ௧

रुचिराण्यपि पुष्पाणि पादपानामतिश्रिया । निष्फलानि महीं यान्ति समं मधुकरोत्करैः ॥

पाद்பானம் “மரங்களுடைய  
புஷ்பங்கள்  
அதிசிரியா அதிகக் காந்தியால்  
रुचिराणि अपि அழகானவைகளாயிரு  
ந்தும்

निष्फलानि பிரயோஜனமற்றவை  
महीं பூமியில் [கராய்  
मधुकरोत्करैः வண்டுகள் கூட்டங்க  
समं கூட்டவே [நோடு  
यान्ति விடுகின்றன.

वदन्ति रावं मुदिताः शकुनाः सङ्घशः कलम् । आह्वयन्त इवान्योन्यं कामोन्मादकरा मम ॥

शकुनाः “பசுவிகள்  
मुदिताः களித்து  
सङ्घशः ஒருங்கே சேர்ந்து  
अन्योन्यं ஒன்றுக்கொன்று  
आह्वयन्तः அழைக்கின்றவை  
इव போன்றவைகளாய்

कलं रावं இனிய ஒலியை  
मम எனக்கு  
कामोन्माद- } நினைவால் மனச்சஞ்ச  
कराः } லத்தை விளைவிக்கின்  
றவைகளாய்  
वदन्ति இடுகின்றன.

वसन्तो यदि तत्रापि यत्र मे वसति प्रिया । नूनं परवशा सीता साऽपि शोचत्यहं यथा ॥

मे “என்  
प्रिया காதலி  
यत्र எவ்விடத்தில்  
वसति இருக்கிறாளோ,  
तत्र अपि அங்கும்  
वसन्तः வசந்தகாலம்  
यदि என்றால்

अहं நான்  
यथा எப்படியோ அப்படி  
सा அந்த [யே,  
सीता अपि சீதையும்  
परवशा மெய்மறந்தவளாய்,  
नूनं நிச்சயமாய்  
शोचति துயருறுவாள்.

नूनं न तु वसन्तोऽयं देशं स्पृशति यत्र सा । कथं ह्यसितपद्माक्षी वर्तयेत्सा मया विना ॥

सा “அவள்  
यत्र எங்கிருக்கிறாளோ,  
देशं அந்தப் பிரதேசத்தை  
अयं वसन्तः இந்த வஸந்தகாலம்  
नूनं ஒருகால்  
न स्पृशति तु அணுகவில்லை என்று  
லும்,

असितपद्माक्षी செந்தாமரைக்கண் ணுற்ற  
सा அவள்  
मया विना என்னை விட்டுப்பிரிந்  
தவளாய்  
कथं हि எப்படித்தான்  
वर्तयेत् பிழைத்திருப்பாள் ?

अथ वा वर्तते तत्र वसन्तो यत्र मे प्रिया । किं करिष्यति सुश्रोणी सा तु निर्भर्त्सिता परैः ॥

मे “எனது  
प्रिया காதலி  
यत्र எங்கிருக்கிறாளோ,  
तत्र அங்கும்  
वसन्तः வஸந்தகாலம்  
वर्तते நடைபெறுகிறது.  
अथ वा என்றுலும்

सुश्रोणी சன்மார்க்கத்தையே  
सा அவள் [நாடும்  
परैः சுத்துருக்களால்  
निर्भर्त्सिता மிரட்டப்பட்டவளாய்  
तु இருக்கையில்  
किं என்ன  
करिष्यति செய்வாளோ ?

श्यामा पञ्चपलाशाक्षी मृदुपूर्वाभिभाषिणी । नूनं वसन्तमासाद्य परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥

பஞ்சபலாசாக்ஷி தாமரையிதழ்போன்ற  
கண்களுற்றவளும்,  
மृதுपूर्वाभि- } இன்சொற்பகற்பவளு  
भाषिणी } மான  
श्यामा என்னிழலாகுமவள்,

वसन्तं வஸந்தகாலத்தை,  
आसाद्य அடைந்து,  
नूनं நிச்சயமாய்  
जीवितं உயிரை  
परित्यक्ष्यति துறந்துவிடுவாள்.

दृढं हि हृदये बुद्धिर्मम संप्रति वर्तते । नालं वर्तयितुं सीता साध्वी मद्विरहं गता ॥ ५३ ॥

साध्वी “மஹாபதிவிரதை  
யான  
सीता हि சீதையொவெனில்  
मद्विरहं गता என் பிரிவையடைந்த  
வளாய்

बुद्धि: என்கிற எண்ண  
மானது

वर्तयितुं உயிர் தரிக்க  
न अलं சகியாள்,”

मम எனது  
हृदये ஹிருதயத்தில்  
दृढं உறுதியாய்  
संप्रति இப்பொழுது  
वर्तते இருக்கிறது.

मयि भावोपि वैदेह्यास्तत्त्वतो विनिवेशितः । ममापि भावः सीतायां सर्वथा विनिवेशितः ॥

वैदेहा: “ஜானகியினுடைய  
भाव: உயிர்  
मयि अपि என்னிடத்திலேயே  
तत्त्वतो உள்ளபடியே  
विनिवेशितः வைக்கப்பட்டிருக்  
मम எனது [கிறது.

भाव: உயிர்  
सीतायां अपि சீதையிடத்திலேயே  
सर्वथा சர்வபிரகாரத் திலும்  
विनिवेशितः வைக்கப்பட்டிருக் கிறது.

एष पुष्पवहो वायुः सुखस्पर्शो हिमावहः । तां विचिन्तयतः कान्तां पावकप्रतिमो मम ॥

पुष्पवहः { “புஷ்பங்களின் நறும  
ணத்தோடு வீசுகிற  
தும்,  
हिमावहः குவிரிந்துவீசுகிறதும்  
सुखस्पर्शः சுகமான ஸ்பர்சத்தை  
யுடையதுமான  
एष: वायु: இந்தக் காற்று

तां कान्तां அந்தக் காதலியை  
विचिन्तयतः இடைவிடாது சிந்தித்  
தவண்ணமேயிருக்கும்  
मम எனக்கு  
पावकप्रतिमः அக்னிபோலிருக் கிறது.

सदा सुखमहं मन्ये यं पुरा सह सीतया । मास्तुः स विना सीतां शोकं वर्धयते मम ॥

पुरा இதற்குமுன்  
सदा எப்பொழுதும்  
सीतया सह சீதையுடனிருந்த  
अहं நான்,  
यं எதை  
सुखं இன்பத்தை விளைவிப்  
பதாய்

मन्ये நினைத்துக்கொண்டிருந்தேனே;  
सः मास्तुः அந்தக் காற்று  
सीतां विना சீதையை விட்டுப் பிரிந்  
मम எனக்கு [திரும்பும்  
शोकं சோகத்தை  
वर्धयते அதிகப்படுத்துகிறது.



अमी लक्ष्मण दृश्यन्ते चूताः कुसुमशालिनः । विभ्रमोत्सिक्तमनसः साङ्गरागा नरा इव ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மண  
अमी இந்த  
कुसुमशालिनः ஏராளமாய் பூத்து  
चूताः மாமரங்கள், [நிற்கும்  
साङ्गरागाः சந்தனம் முதலியது  
பூசிக்கொண்டு

विभ्रमोत्सिक्त- } कामவெறியிளீடுபட்ட  
मनसः } மனமுடையவர்க  
ளான  
नराः इव மனிதர்கள்போல  
दृश्यन्ते காணப்படுகின்றன.

सौमित्रे पश्य पम्पायाश्चित्रासु वनराजिषु । किन्नरा नरशार्दूल विचरन्ति समन्ततः ॥६३॥

नरशार्दूल “புருஷோத்தம!  
सौमित्रे லக்ஷ்மண!  
पश्य பார்.  
पम्पायाः பம்பையினது

चित्रासु அழகிய  
वनराजिषु மரவரிசைகளில்  
समन्ततः அங்குமிங்கும்  
किन्नरा: கின்னரங்கள்  
विचरन्ति உலாவித்திரிகின்றன.

इमानि शुभगन्धीनि पश्य लक्ष्मण सर्वशः । नलिनानि प्रकाशन्ते जले तरुणसूर्यवत् ॥६४॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!  
पश्य பார்.  
शुभगन्धीनि நல்ல மணங்கமழும்  
इमानि இந்த  
नलिनानि செந்தாமரைகள்

तरुणसूर्यवत् பாலசூரியன்கள்போல  
जले ஜலத்தில்  
सर्वशः எங்கும்  
प्रकाशन्ते அழகுவாய்ந்து  
விளங்குகின்றன.

एषा प्रसन्नसलिला पद्मनीलोत्पलायुता । हंसकारण्डवाकीर्णा पम्पा सौगन्धिकायुता ॥

एषा पम्पा “இந்த பம்பைசரஸ்  
प्रसन्नसलिला நிர்மலமான ஜலத்தை  
புடையதாயிருக்கிறது  
पद्म- } தாமரை, கருநெய்தல்  
नीलोत्पलायुता } புஷ்பங்கள் நிறையப்  
பெற்றுவிளங்குகிறது.

हंसकारण्डवाकीर्णा { அன்னம், நீர்காக்கை  
கள் நிறையப்பெற்று  
விளங்குகிறது.  
सौगन्धिकायुता { பலசெங்கழுநீர் புஷ்ப  
ங்கள் நிறையப்பெற்  
று விளங்குகிறது.

जले तरुणसूर्याभैः षट्पदाहतकेसरैः । पङ्कजैः शोभते पम्पा समन्तादभिसंवृता ॥ ६६ ॥

पम्पा “பம்பை  
जले ஜலத்தில்  
षट्पदाहत- } வண்டுகளால் மொய்க்  
केसरैः } கப்பட்டு உதிர்த  
பூந்தா துக்களையுடை  
யவைகளும்

तरुणसूर्याभैः பாலசூரியனது  
ஒளிகொண்ட  
पङ्कजैः தாமரைபுஷ்பங்களால்  
समन्तात् எங்குபார் த்தா லும்  
अभिसंवृता பரப்பப்பட்டதாய்  
शोभते பிரகாசிக்கிறது.





यानि स्य रमणीयानि तथा सह भवन्ति मे । तान्येवாரमणीयानि जायन्ते मे तथा विना ॥

तथा सह “அவ்வோடிருந்த  
மே எனக்கு  
ரமணியானி மனத்திற்கிசைந்தவைக  
ளாய்  
யானி எவைகள்  
भवन्ति स्य இருந்தனவோ ;

तथा विना அவ்வோ லிட்டுப்பிரிந்  
மே எனக்கு [திருக்கும்  
तानि एव அவைகளோ  
अरमणीयानि மனத்திற்கிசைந்தவைக  
ளாய்  
जायन्ते இருக்கின்றன.

पद्मकोशपलाशानि दृष्ट्वा दृष्टिर्विमन्यते । सीताया नेत्रकोशाभ्यां सदृशानीति लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!  
पद्मकोशपलाशानि ‘தாமரை மொட்டுகளி  
सीताया: சேதையின் [னிதழ்களோ  
नेत्रकोशाभ्यां இருகண்களின்  
தோற்றத்திற்கு

सदृशानि ஒத்திருக்கின்றன.  
इति என்று  
दृष्ट्वा நினைத்து,  
दृष्टि: நல்லறிவு  
विमन्यते தடுமாற்றமடைகிறது.

पद्मकेसरसंसृष्टो वृक्षान्तरविनिःसृत: । निःश्वास इव सीताया वाति वायुर्मनोहर: ॥ ७४ ॥

पद्मकेसर- } “தாமரைத்தாதுக்க  
संसृष्ट: } ளின் பரிமளத்து  
டன் கூடியதாய்  
वृक्षान्तर- } மரங்களினிடைகளிலி  
विनिःसृत: } ருந்து வெளிவருகி  
றதும்

मनोहर: மனோஹரமாயிருக்கிற  
वायु: காற்று [துமான  
सीताया: சேதையின்  
निश्वास: மூச்சுக்காற்று  
इव போலிருப்பதால்  
वाति இப்பொழுது தான்  
புறுத்துகிறது.

सौमित्रे पश्य पम्पाया दक्षिणे गिरिसानुनि । पुष्पितां कर्णिकारस्य यष्टिं परमशोभिताम् ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மணா!  
पम्पाया: பம்பையின்  
दक्षिणे தென்  
गिरिसानुनि மலைத்தாழ்வரையில்  
कर्णिकारस्य சரக்கொன்றை  
மரத்தின்

परमशोभितां மிக அழகுவாய்ந்து  
पुष्पितां பூக்களையுடைய  
यष्टिं கிளையை  
पश्य பார்.

अधिकं शैलराजोऽयं धातुभिः सुविभूषितः । विचित्रं सृजते रेणुं वायुवेगविघटितम् ॥

अयं “இந்த  
शैलराज: மலையரசு  
धातुभि: தாதுக்களால்  
सुविभूषित: மிக்க அழகுற்றதாய்  
वायुवेगविघटितं वायுவேகத்தால்  
சிதறுண்ட

विचित्रं பலவாண்மான்  
रेणुं புழுதியை  
अधिकं அதிகமாய்  
सृजते இறைத்துக்கொண்  
[ருக்கிறது.





கேசித்பரீஸிசுசுமா: பாடபா மதுகந்நி: | கேசிந்ஸுசுலசீவீதா: ஸ்யாமவரீ ஸ்வாஸு: || ௧௧ ||

கேசித்பாடபா: “சில விருக்தங்கள்,  
மதுகந்நி: ந்ருமணங்கமழும  
பரீஸிசுசுமா: ந்ரு மலர்ந்த புஷ்பங்  
கலையுடையதாயும்,

கேசித்பா: சில  
ஸ்யாமவரீ: கருநிறமுற்று  
ஸுசுலசீவீதா: ஸ்வ மொட்டுகளால் நிறைந்  
தவைகளாகவும்  
ஆஸு: விளங்கின.

இத் மூஷமித் ஸ்வாடு ப்ருஷமிதமித்யபி | ராகமதோ மதுகர: குசுமேஷ்வலீயதே || ௧௨ ||

மதுகர: “வண்டினம்  
இத் இது  
மூஷ மனோகரமாயிருக்கி  
றது.  
இத் இது  
ஸ்வாடு ருசிகரமாயிருக்கிறது.  
இத் இது

ப்ருஷம் நன்றாய் ஆலர்ந்திருக்கி  
றது.  
இதி அபி என்மெண்ணி  
ராகமத: உதஸாஹம் தலைக்கே  
றியதாய்  
குசுமேஷு புஷ்பங்களில்  
ஆவலீயதே மறைகிறது.

நிலீய புநஸ்தப்ய ஸஹஸ்யந்யத்ர கக்ஷதி | மதுலுஷோ மதுகர: பம்பாதிருமேஷ்வஸோ || ௧௩ ||

ஆஸோ “இந்த  
மதுகர: வண்டினம்  
நிலீய மறைந்து,  
மதுலுஷ: மதுவில் ஆசை தீராத  
ஸஹஸ்ய சடக்கென [தாய்

புந: மீளவும்  
உத்ய வௌிவந்து,  
ஆந்யவ வேறிடங்களில்  
பம்பாதிருமேஷு பம்பைக்கரை மரங்க  
கக்ஷதி திரிகின்றது. [ளில்

இய் குசுமஸவாதேரஸ்தீரீரீ ஸுஸாகூதா | ஸ்வய் நிபதிதேரீரீ: ஸ்யநஸ்தரீரீ || ௧௪ ||

இய் “இந்த  
ஸ்மி: புப்பிரதேசமானது  
ஸ்வய் நிபதிதே: தானாகவே விழுந்த  
குசுமஸவாதே: புஷ்பக் குளியல்களால்  
உபஸ்தீரீரீ பரப்பப்பெற்றதாய்

ஸ்யநஸ்தரீ: மெத்தைகளால்  
இவ எவ்வண்ணமோ,  
ஆவ்வண்ணமே  
ஸுஸாகூதா சுகமாய் விளங்குகி  
றது.

விவிதா விவிதே: புஷ்பஸ்தரீரீ நகஸானுபு | விகிரீ: பீதரஸ்தா ஹி ஸோமித்ரே ஸ்தரீரீ: கூதா: ||

ஸோமித்ரே “லக்ஷ்மண!  
நகஸானுபு மலைத்தாழ்வரைகளில்  
விகிரீ: இறைந்து கிடக்கின்ற  
தே: ஆந்த  
விவிதே: நானாவித

புஷ்ப: புஷ்பங்களாலேயே  
பீதரஸ்தா: மஞ்சள் நிறமுற்ற  
விவிதா: பல  
ஸ்தரீரீ: ஹி விருப்புகளாகவே  
கூதா: விளங்குகின்றன.

ஹிமான்தே பஸ்ய ஸோமித்ரே தூஸாநா புஷ்பஸத்ரயம் !! ௧௫ !!

ஸோமித்ரே “லக்ஷ்மண!  
ஹிமான்தே வஸந்தகருதனில்

தூஸாநா மரங்களுடைய  
புஷ்பஸத்ரயம் புஷ்பசமூகத்தை  
பார்,

पुष्पमासे हि तरवः संघर्षादिव पुष्पिताः । आह्वयन्त इवान्योन्यं नगाः पट्पदनिस्वनैः ॥

तरवः हि “மரங்களெல்லாம்  
पुष्पमासे वसन्तमासத்தில்  
சமமாகவே, தேம்பட்ட  
{ டோ ஆகவேண்டு  
மெனுமாதையால்  
போலவே  
पुष्पिताः புஷ்பித்து விளங்கு  
கின்றன.

नगाः மாங்கள்  
पट्पदनिस्वनैः வண்டுகளின் ிங்கா  
ரங்கனாள்  
अन्योन्यं ஒன்றையொன்று  
நல்லவாவு கூறுகின்ற  
आह्वयन्ते इव வைகாசிபோலிறுத்  
கின்றன.

कुसुमोत्तंसविटपाः शोभन्ते बहु लक्ष्मण

॥ ९५ ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண !  
कुसुमोत्तंस-} புஷ்பங்கள் செறிந்த  
विटपाः } கிளைகளையுடைய  
அவைகள்

बहु பிக்க  
शोभन्ते அழகுவாய்ந்த  
விளங்குகின்றன.

एष कारण्डवः पक्षी विगाह्य सलिलं शुभम् । रमते कान्तया सार्धं कामसुदीपयन्मम ॥

एषः “இந்த  
कारण्डवः நீர்க்காக  
पक्षी பறவை  
शुभं सलिलं தெளிந்த நீரில்  
कान्तया सार्धं மனைவியோடுகூடி.

विगाह्य முழுக்கி,  
मम எனது  
कामं மனோரதத்தை  
उदीपयन् நினைப்பு மூட்டிக்  
கொண்டு  
रमते விளையாடுகிறது.

मन्दाकिन्यास्तु यदिदं रूपमेतन्मनोहरम् । स्थाने जगति विख्याता गुणास्तस्या मनोरमाः ॥

तस्याः “அந்த  
मन्दाकिन्याः மந்தாகினியினது  
गुणाः குணங்கள்  
मनोरमाः तु மனதைக்கவர  
வல்லவைகளாய்  
यत् இருக்கின்றமையால்  
जगति உலகில்

विख्याता பிரஸித்திபெற்றவை  
इदं இப்பொழுது [கள்.  
एतत् இந்த  
मनोहरं மனதைக்கவரும்  
रूपं நோற்றமானது  
स्थाने அதுகுடையதோடா  
கொடுக்கிறது.

यदि दृश्येत सा साध्वी यदि चेह वसेमहि । स्पृहयेयं न शकाय नायोध्यायै रघूत्तम ॥

रघूत्तम “லக்ஷ்மண !  
साध्वी ஸாடீஸாயகிய  
सा அவள், [மூல்  
दृश्येत यदि காணப்படுகிறானே -  
इह च இவ்விடத்திலேயே  
वसेमहि यदि நாம் வஸிக்கின்றோம்  
என்மூல்

शकाय இந்திரனை நினைத்தும்  
स्पृहयेयं न நான் பொழுமை  
கொள்ளேன்.  
अयोध्यायै அயோத்தியை  
நினைத்தும்  
न பொழுமை கொள்  
கோன்.

न ह्येवं रमणीयेषु शाद्वलेषु तथा सह । रमतो मे भवेच्चिन्ता न स्पृहाऽन्येषु वा भवेत् ॥

तथा सह “அவளோடு கூட  
ரமணியேசு மனோரம்பரையுள்ள  
ஷாட்வலேசு பசும்புற்றறைகளில்  
ரமத: உல்லாசமாகப் காலம்  
மே எனக்கு [கழிக்கும்  
एवं हि இப்படியாகிவிடில்

चिन्ता வேறெதிலும் நினைவு  
न भवेत् உண்டாகமாட்டாது.  
अन्येषु वा மற்றவைகளிலெதி  
स्पृहा தேவையெனும் [ஆம்  
அபிஸாரவை  
भवेत् न உண்டாகமாட்டாது.

अमी हि विविधैः पुष्पैस्तरवो रुचिरच्छदाः । काननेऽस्मिन्विना कान्तां चित्तमुन्मादयन्ति मे ॥

अस्मिन् कानने “இந்தக் காட்டில்  
विविधैः நானுவிதமான  
पुष्पैः புஷ்பங்களால்  
रुचिरच्छदाः அழகாய் வேயப்பட்ட  
अमी तरवः இந்த விருகங்கள்

कान्तां கா தலையை  
विना விட்டுப்பிரிந்திருக்கும்  
मे हि என்னுடையவும்  
चित्तं மனத்தை  
उन्मादयन्ति சித்த அடிக்கின்றன.

पश्य शीतजलां चेमां सौमित्रे पुष्कराद्युताम् । चक्रवाकानुचरितां कारण्डवनिषेविताम् ॥

पुनैः क्रौञ्चैश्च संपूर्णां वराहमृगसेविताम्

सौमित्रे “லக்ஷ்மணை!  
पुष्कराद्युतां தாமரைமலர்கள்  
चक्रवाकानुचरितां நிறைந்துள்ளதும்,  
कारण्डवनिषेवितां சக்கிரவாகங்களால்  
तिरियப்பெற்றதும்,  
वराहमृगसेवितां நீர்க்காக்கைகள்  
நிறைந்துள்ளதும்,  
பன்றிகள், மான்கள்  
இவைகளால் பக்கலில்  
திரியப்பெற்றதும்,

॥ १०२ ॥

पुनैः வாத்துக்களாலும்,  
क्रौञ्चैः च கிரொஞ்சப்பகை  
எராலும்  
सम्पूर्णां च நிறைந்துள்ளதும்,  
शीतजलां குளிந்த ஜலத்தை  
உடையதுமான  
इमां இதை (பம்பையை)  
पश्य பார்.

अधिकं शोभते पम्पा विकूजद्रिविहङ्गमैः

पम्पा “பம்பை  
विकूजद्रिः இனிய குரலில் கூனிக்  
கொண்டிருக்கின்ற

॥ १०३ ॥

विहङ्गमैः பறவைகளால்  
अधिकं மிகவும்  
शोभते அழகுற்று விளங்கு  
கிறது.

दीपयन्तीव मे कामं विविधा मुदिता द्विजाः । श्यामां चन्द्रमुखीं स्मृत्वा प्रियां पद्मनिषेक्षणाम् ॥

विविधा: “பற்பல  
मुदिता: உத்தரஹத்திலிருக்  
द्विजा: பறவைகள், [கும்  
चन्द्रमुखी { சந்திரன்போன்ற முக  
மண்டலத்தையுடையவளும்,  
पद्मनिषेक्षणां { தாமரைமீதழ்ந்தோன்ற  
கண்களையுடையவ  
ளும்,

श्यामां என் நிழலுமாகிய  
प्रियां கா தலையை  
मे எனக்கு  
स्मृत्वा நினைப்பூட்டி,  
कामं மனோபாவத்தை  
दीपयन्ति इव { அதிகரிக்கச்செய்கின்  
றவைகளாகவே இரு  
க்கின்றன.



श्यामा पद्मपलाशाक्षी मिया विरहिता मया । कथं धारयति प्राणान् विवशा जनकात्मजा ॥

पद्मपलाशाक्षी “தாமரையிதழ்போன்  
ற கண்ணையுடைய  
श्यामा என் நிழலாகிய  
मिया காதலியாகும்  
जनकात्मजा ஜனகந்தினி

मया विरहिता என்னை விட்டுப் பிரிந்  
தவளாய்  
विवशा பரதந்திரையாய்  
प्राणान् உயிரை  
कथं धारयति எப்படி தரித்துக்கொ  
ண்டிருப்பான் ?

किं नु वक्ष्यामि राजानं धर्मज्ञं सत्यवादिनम् । सीताया जनकं पृष्ठः कुशलं जनसंसदि ॥

जनसंसदि “சபைநடுவில்  
सीताया: சீதையின்  
कुशलं சேஷமத்தைப்பற்றி  
पृष्ठः விசாரிக்கப்பட்ட நான்  
धर्मज्ञं தர்மமுணர்ந்தவரும்

सत्यवादिनं அந்தக்கரணசுத்தி  
புள்ளவருமான  
जनकं राजानं ஜனகமன்னருக்கு  
किं नु என்னவென்று பதில்  
वक्ष्यामि சொல்லுவேன் ?

या मामनुगता मन्दं पित्रा प्रवाजितं वनम् । सीता सत्यथमास्थाय क नु सा वर्तते मिया ॥

पित्रा “தந்தையால்  
वनं காட்டிற்கு  
प्रवाजितं அனுப்பப்பட்ட  
मां என்னை  
या எவள்  
सत्यथं பதிவந்தாதர்மத்தை  
आस्थाय சர்வமூமாய்க்கொண்டு

मन्दं ஸ்வேச்சையாய்  
अनुगता பின்பற்றி வந்தாளோ,  
सा அந்த  
मिया மனைவியாகிப்  
सीता சீதை  
क नु எங்கேதான்  
वर्तते இருக்கிறாளோ ?

तया विहीनः कृपणः कथं लक्ष्मण धारये । या मामनुगता राज्याद्धृष्टं विगतचेतनम् ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணை!  
राज्यात् நாட்டிலிருந்து  
अष्टं கடத்தப்பட்டது  
विगतचेतनं உத்தஸாஹம் ஒழிந்து  
கிடந்த

तया विहीनः அவளை விட்டுப்பிரிந்  
தவனாய்  
कृपणः { இன்னது செய்வதெ  
ன்று தெரியாது தபி  
த்துக்கொண்டிருந்  
கும் நான்  
कथं எப்படி  
धारये உயிர்வைத்திருந்  
போன்.

मां என்னை  
या எவள்  
अनुगता பின்பற்றி வந்தாளோ,

तच्चैवश्चितपक्ष्माक्षं सुगन्धि शुभमव्रणम् । अपश्यतो मुखं तस्याः सीदतीव मनो मम ॥

तस्याः “அவளது  
सत् அந்த  
चार्वाक्षित- } அழகாயமைந்த இமை  
पक्ष्माक्षं } களுற்ற கண்களுடைய  
शुभं புண்படமானதும், குடும்,  
सुगन्धि நன் மையளிக்கிறதும்,

अवणं மாசற்றதுமான  
मुखं திருமுகமண்டலத்தை  
अपश्यतो காணப்பெறுத  
मम मनः எனது மனமானது  
सीदति इय துடித்துக்கொண்டு  
யிருக்கிறது.



स्मितहास्यान्तरयुतं गुणवन्मधुरं हितम् । वैदेह्या वाक्यमतुलं कदा श्रोष्यामि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण

“லக்ஷ்மணா !

स्मितहास्यान्तरयुतं

{ இடையிடையே புன்  
முறுவலோடு வெளி  
வருவதும்,  
நன்மை பயப்பதும்,  
இனியதும்,

गुणवत्

मधुरं

प्राप्य दुःखं वने

साध्वी

श्यामा

सा

वने

दुःखं

प्राप्य

नष्टदुःखा इव

{ “கற்பரசாகிய  
என்னிழலாகும்  
அவள்  
காட்டில்  
எதோ ஒரு அசௌக்  
அடைந்தும், [யத்தை  
அசௌக்யத்தை மு  
ற்றிலும் நினையாதவ  
ளாய்

हितं

अतुलं

वैदेह्याः

वाक्यं

कदा

श्रोष्यामि

हृष्टा इव

मन्मथकशितं

मां

साधु

अभ्यभाषत

ஸமயோசிதமானதும்,

ஒப்பில்லாததுமான

ஜானகியின்

வார்த்தையை

எப்பொழுது

கேட்கப்பெறுவேன் ?

சந்தோஷமுடையவ

ளாகவே

வாத்தஸ்யத்தால்

மனவேதனையுறும்

என்னைப்பார்த்து

உள்ளம் உருகும்

வண்ணாமாய்

உரையாடுவார்.”

किं नु वक्ष्यामि कौसल्यामयोध्यायां नृपात्मज ।

क सा स्तुषेति पृच्छन्तीं कथं चातिमनस्विनीम् ॥ ११७ ॥

नृपात्मज

अयोध्यायां

सा स्तुषा

कथं

क

गच्छ लक्ष्मण पश्य त्वं भरतं भ्रातृवत्सलम् ।

जनकात्मजां

तां क्रते

अहं

जीवितुं

शक्तः न

हि

इति रामस्तु विलपन् हतनौरिव सागरे ।

पुरुषर्षभः

रामः

सागरे

हतनौरिव

“சக்ரவர்த்திகுமாரா !

அயோத்தியில்

‘அந்த மருமகள்

என் காணப்பெற

வில்லை ?

என்கேயிருக்கிறாள் ?’

“ஜனகர் மகளாகிய

அவளின்றி

நான்,

உயிருடனிருக்க

மாட்டேன்.

ஆனபடியால்

இது

புருஷோத்தமராகிய

ஸ்ரீராமர்

சமுத்திரத்தில்

முழ்கிய படகு

போன்றவராகி

इति

पृच्छन्तीं

अतिमनस्विनीं

कौसल्यां च

किं नु

वक्ष्यामि

लक्ष्मण

भ्रातृवत्सलं

भरतं

गच्छ

त्वं

पश्य

इति

विलपन् तु

तदा

शोकस्य

पारं

न ददर्श

என்று

வினாவுகிற

மகா புண்யவதியாகிற

கௌஸல்யாதேவியா

யுக்கும்

என்ன பதிலை

சொல்லுவேன் ?

லக்ஷ்மண !

சகோதரவாஞ்சை

பரதனிடம் [புள்ள

பொய்ச்சொர்.

நீ

பெருமைப்படுத்து.”

“மேற்கண்டவாறு

புலம்பிக்கொண்டே

அப்பொழுது

சோகத்தினது

முடிவை

காணவில்லை.

इति रामस्तु विलपन् हतनौरिव सागरे । न ददर्श तदा पारं शोकस्य पुरुषर्षभः ॥ ११९ ॥

पुरुषर्षभः

रामः

सागरे

हतनौरिव

புருஷோத்தமராகிய

ஸ்ரீராமர்

சமுத்திரத்தில்

முழ்கிய படகு

போன்றவராகி

इति

विलपन् तु

तदा

शोकस्य

पारं

न ददर्श

மேற்கண்டவாறு

புலம்பிக்கொண்டே

அப்பொழுது

சோகத்தினது

முடிவை

காணவில்லை.

ச ஶுபே ஶப்சயனே நிவஸ்ய நிவஸாத் ச । சர்ப்பரீயாயஸம்ப்னோ ட்ஷா தாமநுடர்ஷயந் ॥ 120 ॥

ச: அவர்  
சர்ப்பரீயாயஸம்ப்ன: பாம்பின் தோற்ற முடையவராகி  
நிவஸ்ய பெருமூச்செறிந்து,  
தா அந்த  
ட்ஷா விதிப்பயனை

அநுடர்ஷயந் ச { இப்படித்தானென்று  
விளங்கக்காட்டிக்  
கொண்டு  
ஶுபே இனிய  
ஶப்சயனே இளம்புற்றரையில்  
நிவஸாத் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

தம் டாஸரீயமாஸீனம் ஶுஷம் சங்குமிதேந்திரியம் । நிவஸந்த் ததோ வாஸீ ப்ரத்யுவாச ச லக்ஷம: ॥

தத: அப்பொழுது  
ஶுஷம் மிகவும்  
சங்குமிதேந்திரியம் இந்திரியங்கள்  
நிவஸந்த் பெருமூச்செறிந்து  
கொண்டு

தம் அந்த  
டாஸரீயம் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து  
ச: அந்த  
வாஸீ வாக்காதுரியமுடைய  
லக்ஷம: லக்ஷமனார்  
ப்ரத்யுவாச பின்வருமாறு

அஸீனம் உட்கார்ந்திருக்கும்

சொன்னார்.

டீனரூபே காஶுதஸ்ய வுடேஹிமநுத்யஸே । வாரிவேன மயிதா கிந்நரீமிவ கிந்நர: ॥ 121 ॥

காஶுதஸ்ய “ஸ்ரீராம!  
வாரிவேன ஜலப்பிரவாகத்தால்  
மயிதா இருந்த இடம்  
தெரியாதிருக்கின்ற  
கிந்நரீ கின்னரப்பேடையைப்ப  
கிந்நர: ஓராண்கின்னரம் [ற்றி

ஐவ எப்படியோ அப்  
படியே  
டீனரூபே மனோதைர்யத்தை  
இழந்து  
வுடேஹி ஜானகியாரைப்பற்றி  
அநுத்யஸே இடைவிடாது  
பரிதபிக்கின்றீர்.

துல்கா ஹி ததாரூபா மானுபி பூரூபம் । சர்வஸ்யபி சத்யஜ்ய பூஜ்யோ தமோ ஹி ராஶ்வ ॥

பூரூபம் “புருஷோத்தம!  
ததாரூபா அக்குணங்களையப்  
பெற்ற

அபி என்றாலும்  
சர்வஸ்வ எதையும்  
சத்யஜ்ய முற்றிலுமொழித்து,  
தமோ தர்மம் ஒன்றுதான்  
ஹி எதற்கும் மேம்பட்ட  
பூஜ்ய: தாய் கொண்டாடத்  
தக்கது.

மானுபி ஓர் மானிடஸ்திரீ  
துல்கா ஹி கிடைப்பதற்கரிதே.  
ராஶ்வ ஸ்ரீராம!

தமோ ப்ரயதமானஸ்ய ந கிஷ்விதிஹ் துல்கம் । தீரா ஹேவ விவர்தந்தே தீரா ஹேவாதிஹி: ॥

தமோ “தர்மம்ததில்  
ப்ரயதமானஸ்ய அசஞ்சலப்பற்று  
டைய ஒருவனுக்கு  
ஐஹ இம்மானிடவுலகில்  
துல்கம் பெறமுடியாததாயுள்  
கிஷ்வி ந ஒன்றும்இல்லை. [ளது  
தர்மானுஷ்டானங்க  
தீரா: ஹி எவ { ளில் வழுவாதவர்  
கள்தான்

விவர்தந்தே பெருமைப்புற்று  
விளங்குகிறார்கள்.  
தீரா: ஹி எவ { தர்மானுஷ்டானங்க  
ஶில் வழுவாதவர்  
கள்தான்  
அதிஹி: யாவருக்கும் மேம்பட்ட  
விளங்குகிறார்கள்.

न नीचः सहते किञ्चिन्निस्सारोऽल्पतयाऽनघ । त्वादृशस्त्वैव सहते कालपर्यायकोविदः ॥

अनघ “புண்பாத்தமாவே !  
निस्सारः உலகவாழ்க்கையின்  
துட்பத்தையறியாத  
नीचः ஓர் அற்பமானிடன்  
अल्पतया புத்திக்குறைவால்  
किञ्चित् எதையும்

सहते न பொறுக்கமாட்டான்.  
कालपर्याय- } தெய்வநியமம் இன்ன  
कोविदः } தென்பதை நன்கறிந்த  
त्वादृशः तु தேவரீர்போன்றவன்  
सहते एव தைரியமாகவே  
இருக்கிறான்.

दुःखमुवाचं प्राप्नो वायुवेगमिवाचलः । राज्यं हि समभित्यज्य भोगांश्चाप्यतिमानुपान् ॥

राज्यं हि “ராஜ்யத்தையும்,  
अतिमानुषान् மனிதர்களுக்கு கிடை  
ப்பதற்கரிதாகிய  
भोगान् च अपि போகங்களை யும்  
समभित्यज्य பொருட்படுத்தாது  
துறந்து,

अचलः ஓர் மலைபோன்றது  
वायुवेगं புயல்காற்றை  
इव எவ்வண்ணமோ,  
अव्यवண்ணாமே  
उचावचं பலவகை  
दुःखं கஷ்டத்தை  
प्राप्तः பொறுத்தருகிறீர்.

तप्यसे तमसा छन्नो नीचः कापुरुषो यथा । स पूर्वभावाद्भूयिष्ठमात्मानं योक्तुमर्हसि ॥

तमसा “அக்ஞானத்தால்  
छन्नः மூடுண்ட  
कापुरुषः ஏதோ ஒரு  
नीचः விவேகமற்றவன்  
यथा போல்  
तप्यसे தேவரீர் தவிக்கின்றீர்.  
सः அந்த நீர்

पूर्वभावार् முந்திய சந்தேகத்தை  
கொண்டு  
आत्मानं நிஜஸ்வரூபத்தை  
भूयिष्ठं சர்வோக்கிருஷ்டம்  
माय  
योक्तुं சிந்தையில் கொள்ள  
अर्हसि வேண்டும்.

सुखदुःखेन भद्रं ते सदश्वानिव सारथिः । वीर त्वं तु प्रमाद्येषु मा शोकेषु मनः कृथाः ॥

सारथिः “ஓர் சாரதி  
सदश्वान् சொன்னபடி கேட்கும்  
குதிரைகளோ  
इव { அடைந்து எவ்வண்  
ணமோ அவ்வண்  
ணமே  
सुखदुःखेन சுகம் துக்கம்  
இவ்விரண்டிலேயும்

ते தேவரீருக்கு  
भद्रं நன்மையே பயக்கும்.  
वीर தர்மாத்மாவே !  
त्वं தேவரீர்  
प्रमाद्येषु तु ஆபத்தையே விடோ  
शोकेषु சோகங்களில் [விக்கும்  
मनः மனதை  
मा कृथाः செலுத்தலாகாது.

दर्शयन्निव सङ्कल्पमुदधिर्वेगवानिव । विनिस्तीर्य वने वासं वसुधां प्रतिपद्य च ॥१२९॥  
लक्ष्यसे परमां प्रीतिं कीर्तिं धर्मं वलोद्धतः । अपीठानीं स मग्येत सीतामपि जहाय नः ॥

वेगवान् “கொந்தலிக்குடம்  
 उदधिः इव சமுத்திரம்போல்  
 बलोद्धतः { மனோதைரயத்தை  
 { மேற்கொண்டவராய்  
 { தேவரீர்,  
 सङ्कल्पं வாக்குதத்தத்தை  
 दृश्यन् इव முற்றிலும் நிரூபித்து  
 वने வனத்தில் [க்கொண்டு  
 खासं வாஸத்தை  
 विनिस्तीर्य ஒழித்து,  
 वसुधां பூமியை  
 प्रतिपद्य அடைந்து,  
 च அதன்மேல்

परमां சர்வோச்சிருஷ்ட-  
 மாகிய  
 प्रीतिं மனத்திருப்தியையும்,  
 कीर्तिं புகழையும்,  
 धर्मं தர்மத்தின் பயனையும்,  
 लक्ष्यसे அடையப்போகின்றீர்.  
 यः எவன்  
 सीतां अपि சிதையையும்  
 जहार திருடியிருக்கிறானே,  
 सः அவன்  
 इदानीं अपि இப்பொழுதே  
 मृयेत தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்  
 படவேண்டும்.

आत्मनो जीवितान्ताय मृत्योः कूटमिवास्पृशन् । तं हत्वा मैथिलीं सीतामुपलभ्य सुखी भव ॥

आत्मनः தனது  
 जीवितान्ताय உயிரின் முடிவின்  
 मृत्योः காரணமாய்  
 कूटं इव யமனது  
 अस्पृशन् பாசத்தையே  
 அறியாதிருந்து வரு  
 கிறான்.

तं அவனை  
 हत्वा கொன்று,  
 मैथिलीं மிதிலை மன்னர் மகளா  
 सीतां சிதையை [கிய  
 उपलभ्य அடைந்து,  
 सुखी भव மனக்குறையொழிந்த  
 வராக ஆகுவீராக.

एतत्ते नरशार्दूल कृत्यमात्ययिकं परम् ॥ १३२ ॥

नरशार्दूल “புருஷோத்தம!  
 ते தேவரீருக்கு  
 आत्ययिकं { காலதாமதமின்றி உட  
 { னே செய்யவேண்டி  
 { யதாகிய

परं எதிலும் மூக்கியமான  
 कृत्यं காரியம்  
 एतत् இதுவே.

संस्तम्भ राम भद्रं ते मा शुचः पुरुषर्षभ । नेटृशानां मतिर्मन्दा भवत्यकलुषात्मनाम् ॥

राम “ஸ்ரீராம!  
 संस्तम्भ மனோதையியம்  
 கொள்ளும்.  
 ते भद्रं தேவரீர் கருதகிருத்ய  
 ராவீர்.  
 पुरुषर्षभ புருஷோத்தம!  
 मा शुचः கவலைபடுக்கூடாது.

अकलुषात्मनां { மனத்தை கோபத்தி  
 { லும், சோம்பலிலும்  
 { செலுத்தாத  
 ईटृशानां { இப்படிப்பட்டவர்களு  
 { டைய (உம்மைப்போ  
 { ன்றவர்களுடைய)  
 मतिः அறிவு  
 मन्दा குன்றியதாய்  
 भवति न ஆகிறதில்லை.

स्मृत्वा वियोगजं दुःखं त्यज स्नेहं प्रिये जने । अतिस्नेहपरिष्वङ्गादतिराद्रापि दह्यते ॥

प्रिये “அன்பிற்கு  
பாத்திரமான  
ஜனே பந்துவின் விஷயத்தில்  
சுஹ் அன்பை  
स्मृत्वा பெரிதாய் பாராட்டி  
वियोगजं கானாமல் போயிருக்கி  
றதால் விளைந்த

दुःखं மனவேதனையை  
त्यज முற்றிலுமொழியும்,  
वर्ति: விளக்குத்திரியானது  
आद्रा अपि ஜலம்பட்டு சுரமாயிருக்  
கிறது என்றாலும்  
अतिस्नेह- } அதிக எண்ணையில்  
परिष्वङ्गात् } நனைக்கப்பட்டதால்  
दह्यते எரிக்கப்படுகிறது.

यदि गच्छति पातालं ततो ह्यधिकमेव वा । सर्वथा रावणस्तात न भविष्यति राघव ॥

तात “அண்ணா!  
राघव ஸ்ரீராம!  
रावण: ராவணன்  
पातालं பாதாளலோகத்தை  
गच्छति यदि அடைந்திருக்கிறான்  
என்றாலும் சரி;

अधिकं एव वा { மேம்பட்ட உலகத்தை,  
सर्वथा யடைந்திருக்கிறான்  
ततः हि என்றாலும் சரி,  
भविष्यति न எப்படியும்  
அங்கேயும்  
உயிருடனிருக்கப்  
போகிறதில்லை.

प्रवृत्तिर्लभ्यतां तावत्तस्य पापस्य रक्षसः । ततो हास्यति वा सीतां निधनं वा गमिष्यति ॥

तावत् “எதற்கும் முந்தி  
तस्य पापस्य அந்த பாபியாகிய  
रक्षसः அரக்கனை  
प्रवृत्ति: நேரில் காணல்  
लभ्यतां அடையப்பட்டும்.

ततः அப்படியாகில்  
सीतां சேதையை  
हास्यति वा விட்டோடிவிடுவான்.  
निधनं वा மரணத்தையும்  
गमिष्यति அடைவான்.

यदि यात्यदितेर्गर्भं रावणः सह सीतया । तत्राप्येनं हनिष्यामि न चेदास्यति मैथिलीम् ॥

सीतया “சேதையோடு  
सह கூடவிருக்கும்  
रावण: ராவணன்,  
मैथिली ஜானகியை  
दास्यति பிரதிஸமர்ப்பணம்  
செய்துவிடுகிறான்,  
न चेत् இல்லையென்றால்,

अदिते: அத்தியனுடைய  
गर्भं கர்ப்பத்தை  
याति यदि அடைந்திருக்கின்ற  
एनं இவனை [மென்றாலும்  
तव अपि அங்கேயும்  
हनिष्यामि நான் கொன்றே விடு  
வேன்.

स्वास्थ्यं भद्रं भजस्वार्थं त्यज्यतां कृपणा मतिः ॥ १३८ ॥

आर्य “பெரியவரே!  
कृपणा { இன்னது செய்கிறதெ  
मति: { ன்று நிச்சயங்கொள்  
त्यज्यतां { ளாத  
மனோபாவமானது  
ஒழிக்கப்பட்டும்.

भद्रं யாவருக்கும் நன்மை  
பயக்கத்தக்க  
स्वास्थ्यं { பிறவிக்குமானாகிய  
मजस्व { பிறருதவிவேண்டா  
வீர்யத்தை  
மேற்கொள்வீராக.

अर्थो हि नष्टकार्यार्थिनार्यन्नेनाधिगम्यते

नष्टकार्यार्थः “காரியத்தின் பலசித்தியை காணாதவர்களால்  
अर्थः காரியத்தின்பயனுணது

॥ १३९ ॥

अयन्नेन न अधिगम्यते हि, முயற்சியெய்யாததால்  
அடையப்படுகிறதே யில்லை.

उत्साहो बलवानार्य नास्त्युत्साहात्परं बलम् ।

सोत्साहस्यास्ति लोकेऽस्मिन्न किञ्चिदपि दुर्लभम्

आर्य “அண்ணை!  
उत्साहः எதற்கும் சலியாவிடா முயற்சி  
बलवान् எதையும் மறிக் க வல்லது.  
बलं பயனைய மறிக் க வல்லது.  
उत्साहात् விடா முயற்சியைக் காட்டிலும்

॥ १४० ॥

சிறந்ததாய் வேறென்ன இல்லை. [தும்  
விடா முயற்சியுடைய இந்த [வனுக்கு  
உலகில் அடையமுடியாத ஒன்றுமே [தென்பது இல்லை.

॥ १४१ ॥

उत्साहवन्तः पुरुषा नावसीदन्ति कर्मसु

उत्साहवन्तः “விடா முயற்சியை யுடைய  
पुरुषा: மனிதர்கள்

कर्मसु காரியங்களில்  
अवसीदन्ति न, மனச்சொர்வடைய மாட்டார்கள்.

उत्साहमात्रमाश्रित्य सीतां प्रतिलभेमहि

उत्साहमात्रं “விடா முயற்சியொன்றையே  
आश्रित्य மேற்கொண்டு,

॥ १४२ ॥

सीतां சித்தாதேவியை.  
प्रतिलभेमहि அடைவோம்.

त्यज्यतां कामवृत्तत्वं शोकं संन्यस्य पृष्ठतः ।

आत्मानं “தன்னை  
कृतात्मानं ஆத்மஸ்வரூபமறிந்த  
महात्मानं மகாத்மாவென்பதை  
न अवबुध्यते { திருவுளத்தில் இப்  
பொழுது கொள்ளா  
திருக்கின்றீர்.

महात्मानं कृतात्मानमात्मानं नावबुद्ध्यसे ॥

शोकं மனக்கவலையை  
पृष्ठतः பிரயோஜனமற்றதாய்  
संन्यस्य தள்ளிவிட்டு,  
कामवृत्तत्वं { மக்கள்மீது வாத்ஸல்யத்தால் தவிக்கும்  
தன்மை  
त्यज्यताम् விட்டுவிடப்பட்ட  
டும்.”

एवं संबोधितस्तेन शोकोपहतचेतनः । न्यस्य शोकं च मोहं च ततो धैर्यमुपागमत् ॥

ततः அப்பொழுது  
शोकोपहत-} சோகத்தால் கலவரம்  
चेतनः { டைந்த மனமுடைய  
राम: ஸ்ரீராமர், [வராயிருந்த  
तेन அவரால்  
एवं மேற்கண்டவாறு

संबोधितः தேற்றரவு செய்யப்பட்டவராகி  
शोकं च மனவேதனையையும்  
मोहं च மனக்கலவரத்தையும்  
न्यस्य துறந்து,  
धैर्यं மனச்சாந்தியை  
उपागमत् அடைந்தார்.

सोऽभ्यतिक्रामदव्यग्रस्तामचिन्त्यपराक्रमः । रामः पम्पां सुरचिरां रम्यपारिप्लवदुमाम् ॥

ச:	அந்த	ரம்யபாரிபு- ஹுமாம்	அழகாய் அசைந்தாடு கிற மரங்களையுடைய
அகிந்யபரா஑்ரம்:	{ இத்தனைமையதென நினைத்ததற்கரியபரா க்கிரமமுற்றவராகிய	தா் சுரதிரா்	அந்த அழகுவாய்ந்து விளங் கும்
ரம்:	ஸ்ரீராமர்,	பம்பா்	பம்பையை
அவ்ய஑்ர:	சிதநினமனதைத்தே ற்றிக்கொண்டவராகி	அப்யதிக்ராமத்	கடந்துசென்றார்.

निरीक्षमाणः सहसा महात्मा सर्वं वनं निक्षीरकन्दरांश्च ।

उद्विग्नचेताः सह लक्ष्मणेन विचार्य दुःखोपहतः प्रतस्थे ॥ १४६ ॥

महात्मा	“ மஹாத்மாவாகு	उद्विग्नचेताः	{ (காணுமல் போயிருக் கும் காதலிவிடையத் தில்) கவலையுற்ற ம னத்தினராய்
वनं	வனம் [மவர்,	सहसा	உடனே
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	विचार्य	ஒருவித தீர்மானத்தை செய்துகொண்டு,
निक्षीरकन्दरां च	மலைபருவிகளையும், குகைகளையும்	सह लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடுகூட
दुःखोपहतः	துக்கத்தை மறந்தவராய்	प्रतस्थे	பிரயாணமானார்.
निरीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே		

तं मत्मातङ्गविलासगामी गच्छन्तमव्यग्रमना महात्मा ।

स लक्ष्मणो राघवमप्रमत्तो ररक्ष धर्मेण वलेन चैव

॥ १४७ ॥

मत्मातङ्ग- विलासगामी	{ मत्प्राणैर्போல் உல் லாஸ நடையுடைய	वलेन एव	ஆற்றலாலேயே
महात्मा	மகாத்மாவான	अप्रमत्तः	எள்ளாளவும் மனம் கோணுது நடக்கின்
सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்,	तं	அந்த [றவராய்
धर्मेण च	தர்மமின்னதெனு மறிவால்	गच्छन्तं	சென்றுகொண்டிருக்
अव्यग्रमनाः	தன்காரியத்தில் சலி யாமனத்தினராய்	राघवं	ஸ்ரீராமரை [கும்
		ररक्ष	பாதுகாத்துச்சென் றார்.

तावृश्यमूकस्य समीपचारी चरन्दर्शद्भुतदर्शनीयौ ।

शाखासृगाणामधिपस्तरस्वी विभ्रान्तिमत्तस्य वभूव चित्तम्

॥ १४८ ॥

अद्भुतदर्शनीयौ	அற்புதமானதோற்றத் தையுடையவர்களான	तरस्वी	மிக தைரியசாலையும்
तौ	அவ்விருவர்களையும்	शाखासृगाणां	வானரர்களுக்கு [வன்
अव्यग्रमूकस्य	ரிச்யமூகபர்வதத்தி னது	अधिपः	அதிபதியுமான சக்ரீ-
समीपचारी	ஸமீபத்தில் வசிப்பவ னும்,	ददर्श	வெகுநூத்தில் பார்
चरन्	ஓரிடத்திலேயேயிருந் துகாலங்கழிப்பவனும்	तस्य	அவனது [த்தான்.
		चित्तं	மனமானது
		विभ्रान्तिमत्	குழம்பியதாய்
		वभूव	ஆழிற்று.

स तौ महात्मा गजमन्दगामी शाखामृगस्तत्र चरंश्चरन्तौ ।

दृष्ट्वा विषादं परमं जगाम चिन्तापरीतो भयभारमग्नः, ॥ १४९ ॥

तत्र	அப்பொழுது
गजमन्दगामी	யானை போல் உல்லாச நடையுற்றவனும்
चरन्	அங்கேயே வாசஞ்செ ய்கின்றவனும்
महात्मा	மஹாத்மாவுமான
सः	அந்த
शाखामृगः	வானரன் (சுக்ரீவன்)
चरन्तौ	வழிநடந்துவரும்

तौ	அவ்விருவர்களையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,
चिन्तापरीतः	பலவித எண்ணங்களு ற்றவனாய்
भयभारमग्नः	பயத்தின் அதிகபத் தில் மூழ்கியவனாய்
परमं	மிக
विषादं	ஏக்கத்தை
जगाम	அடைந்தான்.

तमाश्रमं पुण्यसुखं शरण्यं सदैव शाखामृगसेवितान्तम् ।

त्रस्ताश्च दृष्ट्वा हरयोऽभिजग्मुर्महौजसौ राघवलक्ष्मणौ तौ ॥ १५० ॥

हरयः	வானரர்கள்
महौजसौ	மகாதேஜஸ்விகனாகிய
तौ	அந்த
राघवलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம கண்டு, [ணரையும்
दृष्ट्वा	பயந்தவர்களாய்
वस्ताः	வானரர்கள் போகக்
शाखामृग- } सेवितान्तं }	கடிய எல்லையிலுள் ளதும்,

पुण्यसुखं	புணியத்தையும் சுகத் தையுமளிக்கவல்லதும்
सदा एव	எப்பொழுதும்
शरण्यं च	ஆபத்துண்டாகாது புகலிடமாகிறதுமான்
तं	அந்த
आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
अभिजग्मुः	போய்விட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किक्किन्धाकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9402



किक्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 150

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २ ॥

सुग्रीवेण रामभावज्ञानाय हनुमत्प्रेषणम्—

சுக்ரீவன் ஸ்ரீராமரது உத்தேசமறிய ஹனுமாரை ஏவுதல்

तौ तु दृष्ट्वा महात्मानौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । वरायुधधरौ वीरौ सुग्रीवः शङ्कितोऽभवत् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்
वरायुधधरौ	சிறந்த ஆயுதங்களை தரித்தவர்களும்,
वीरौ	ஞரர்களும்,
महात्मानौ	மகாத்மாக்களும்,
भ्रातरौ	சகோதரர்களுமான

तौ	அந்த
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம ணரையும்
दृष्ट्वा तु	பார்த்தது முதல்
शङ्कितः	சிந்தை கலங்கியவனாய்,
अभवत्	ஆயினன்.



उद्दिग्दहृदयः सर्वा दिशः समवलोकयन् । न व्यतिष्ठत कस्मिंश्चिदेशे वानरपुङ्गवः ॥ २ ॥

வானரபுங்கவ: வானரோத்தமனுகும்  
அவன்  
उद्दिग्दहृदयः உள்ளம் தடுமாறியவ  
सर्वा: எல்லா [னாய்  
दिशः திக்குகளிலும்

समवलोकयन् மிரண்டுமிரண்டு  
பார்க்கின்றவனாய்  
कस्मिन् चित् एतேனுமொரு  
देशे இடத்தில்  
व्यतिष्ठत न நிலைகொண்டு  
நிற்கவில்லை.

नैव चक्रे मनः स्थाने वीक्षमाणो महाबलौ । कपे: परमभीतस्य चित्तं व्यवससाद् ह ॥

महाबलौ महारा பலிஷ்டர்க  
எனான ஆவர்களை  
वीक्षमाणः கண்ணோக்குமவன்,  
मनः மனதை  
स्थाने ஓர் நிலையில்  
न चक्रे एव நிறுத்த முடியவில்லை.

परमभीतस्य மிகவும் உள்ளம்  
பதறிய  
कपे: வானரத்தினுடைய  
चित्तं சிந்தை  
ह வெருபரிதாபமாப்  
व्यवससाद् சிதைந்து தத்தளி  
த்தது.

चिन्तयित्वा स धर्मात्मा विमृश्य गुरुलाघवम् । सुग्रीवः परमोद्विग्नः सर्वैरनुचरैः सह ॥

सः அந்த  
धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகிய  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
गुरुलाघवं { வைரியின் (வாலியின்,  
பெருமையையும்,  
தனது கூடினதசை  
யையும்  
विमृश्य சீர்தூக்கிப்பார்த்து,  
டான்.

चिन्तयित्वा பலவாறாய் ஆலோ  
சனை செய்து  
अनुचरै: தன்னையண்புள்ள  
सर्वै: எல்லோருடனும்  
सह கூடவே  
परमोद्विग्नः மிகக்கவலைகொண்  
டான்.

ततः स सचिवेभ्यस्तु सुग्रीवः प्लवगाधिपः । शशंस परमोद्विग्नः पश्यन्तो रामलक्ष्मणौ ॥

सः அந்த  
प्लवगाधिपः வானரா திபனாகும்  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்,  
तौ रामलक्ष्मणौ அந்த ஸ்ரீராமரையும்,  
லக்ஷ்மணரையும்  
ततः அங்கேயே தூரத்தி  
லேயே

पश्यन् பார்த்து  
परमोद्विग्नः மிக ஏக்கம் பிடித்தவ  
னாய்  
सचिवेभ्यः மந்திரிமார்களைப்  
பார்த்து  
तु இதுவிஷயத்தில்  
பின்வருமாறு  
शशंस சொன்னான்.

एतौ वनमिदं दुर्गं वालिप्रणिहितौ ध्रुवम् । छब्जना चीरवसनौ प्रचरन्ताविहागतौ ॥ ६ ॥

दुर्गं “புகுத்தகரிய  
इदं वनं இந்த வனத்தில்  
इह இப்பொழுது  
आगतौ வந்தவர்களான  
एतौ இவ்விருவர்களும்  
छब्जना கெட்ட எண்ணங்  
கொண்டு

चीरवसनौ மரவுரி தரித்தவர்  
களாய்  
वालिप्रणिहितौ வாலியோல் அனுப்பப்  
பட்டவர்களாய்  
प्रचरन्तौ இருந்துகொண்டிருக்  
கின்றார்கள் ;  
ध्रुवम् இது திண்ணம்.

ततः सुभीवसचिवा दृष्ट्वा परमधन्विनौ । जग्मुर्गिरितटाच्छादन्यच्छिखरमुत्तमम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	तस्मात्	அந்த
सुभीवसचिवाः	சுகீவனும், மந்திரி மார்களும	गिरितयात्	மலைப்பிரதேசத்தி லிருந்து
परमधन्विनौ	சிறந்த வில்வீரர்களா கிய அவர்களை	अन्यत्	வேறொரு
दृष्ट्वा	(தூரத்திலேயே) பார் த்து,	उत्तमं	உத்தமமான
		शिखरं	கொடுமுடிக்கு
		जग्मुः	ஒடிவிட்டார்கள்.

ते क्षिप्रमधिगम्याथ यूथपा यूथपर्वभम् । हरयो वानरश्रेष्ठं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ८ ॥

अथ	அப்பொழுது	वानरश्रेष्ठं	வானரத்தலைவனுமா
ते	அந்த		கிய அந்த சுகீவனை
यूथपाः	சிறந்த	क्षिप्रं	விரைவில்
हरयः	வானரர்கள்,	अधिगम्य	கிட்டி,
यूथपर्वभं	வானரகணங்களில் சிறந்தவனும்,	परिवाये	சூழ்ந்துகொண்டு,
		उपतस्थिरे	நின்றுகொண்டி ருந்தார்கள்.

एकमेकायनगताः प्लवमाना गिरिर्गिरिम् । प्रकम्पयन्तो वेगेन गिरीणां शिखराण्यपि ॥ ९ ॥

गिरीणां	மலைகளுடைய	गिरिः	மலையினின்று
शिखराणि अपि	சிகரங்களையே	एकं	முன்னிருந்த
वेगेन	பாய்ந்து செல்லும் வேகத்தால்	गिरिं	மலைக்கு
प्रकम्पयन्तः	அதிர்ச்செய்து கொண்டு	प्लवमानाः	தாண்டிக்கொண்டு
		एकायनगताः	ஓரிடத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ततः शाखामृगाः सर्वे प्लवमाना महाबलाः । बभञ्जु नगांस्तत्र पुष्पितान् दुर्गसंश्रितान् ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पितान्	நன்கு பூத்து
प्लवमानाः	தாண்டிச்செல்லும்	दुर्गसंश्रितान्	அடர்ந்து நெருங்கி முளைத்திருந்த
महाबलाः	மகா பலிஷ்டர்களாகிய	नगान्	மரங்களை
शाखामृगाः	வானரர்கள்	बभञ्जुः	முறித்துத்தள்ளினார் கள்.
सर्वे च	எல்லோரும்,		
तत्र	அவ்விடத்தில்		

आप्लवन्तो हरिवराः सर्वतस्तं महागिरिम् । मृगमार्जारशार्दूलांश्चासयन्तो ययुस्तदा ॥

तं	அந்த	मृगमार्जार-}	பான், காட்டுப்பூனை,
महागिरिं	புண்யமலையில்	शार्दूलां }	புலி இவைகளை
सर्वतः	எங்கும்	आसयन्तः	பயமுறச் செய்து கொண்டு
आप्लवन्तः	சூறித்துக்கொண்டி ருந்த	तदा	அப்பொழுது
हरिवराः	வானரோத்தமர்கள்	ययुः	சுற்றித்திரிந்தார்கள்.



अहो शाखामृगत्वं ते व्यक्तमेव पुवङ्गम् । लघुचित्ततयाऽत्मानं न स्थापयसि यो मतौ ॥

புவங்கம் “வானாரரே!  
அஹோ என்ன கஷ்டம்!  
தேவரீரின்  
शाखामृगत्वं एव குரங்குத்தன்மையே  
व्यक्तं வெளிப்பட்டதாகி  
यः அந்த நீர் [றது.

मतौ ஓர் மனவுறுதியில்  
आत्मानं தன்னை  
लघुचित्ततया சஞ்சலிக்கும் மனமு  
न स्थापयसि டையவராதலால்  
நிலைத்திருக்கச்செய்யா  
திருக்கின்றீர்.

बुद्धिविज्ञानसम्पन्न इक्षितैः सर्वमाचर । न ह्यबुद्धिं गतो राजा सर्वभूतानि शास्ति हि ॥

बुद्धिविज्ञान- } “புத்தியிலும் உலக  
सम्पन्न } வியாபாரங்களை சர்  
தூக்கி பார்ப்பதிலும்  
நிபுணரே!

सर्व एतையும்  
इक्षितैः हि { மனதினுள்ளேயே நிச்  
சயிக்கப்பட்ட தீர்மா  
னங்களைக்கொண்டே

आचर மேற்கொள்ளும்.  
हि ஏனெனில்  
राजा ஓர் மன்னன்,  
अबुद्धिं गतः { விஷயங்களில் ஓர்வித  
தீர்மானத்திற்கு  
வராதவன்  
सर्वभूतानि எந்தப்பிராணிகளையும்  
शास्ति न அடக்கியாளமுடி  
யாது.”

सुग्रीवस्तु शुभं वाक्यं श्रुत्वा सर्वं हनूतः । ततः शुभतरं वाक्यं हनुमन्तमुवाच ह ॥१९॥

सुग्रीवः சுகரீவர்  
हनूमतः ஹனுமாதருடைய  
शुभं वाक्यं ஹிதகரமான மொழி  
सर्वं तु எல்லாவற்றிற்கும்  
श्रुत्वा செவிசாற்றி,

ततः அதைவிட [யிருக்கிற  
शुभतरं சமயத்திற்கெற்றதா-  
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை  
हनुमन्तं ह ஹனுமாரைப் பார்த்  
उवाच மொழிந்தார். [தே

दीर्घबाहू विशालाक्षौ शरचापासिधारिणौ । कस्य न स्याद्भयं दृष्ट्वा हेतौ सुरसुतोपमौ ॥

दीर्घबाहू “நீண்டகைகளையுடைய  
யவர்களுடும்,  
विशालाक्षौ அகன்ற கண்களை  
யுடையவர்களுடும்,  
शरचापासि- } பாணம், வில், வாள்  
धारिणौ } இவைகளைத் தரித்த  
வர்களும்,

सुरसुतोपमौ { தேவகுமாரர்கள்போ  
ல் விளங்குகின்றவர்க  
ளுமான  
एतौ இவ்விருவர்களை  
दृष्ट्वा பார்த்து,  
कस्य हि எவனுக்குத்தான்  
भयं न स्यात् திகில் உண்டாகாது ?

वालिप्रणिहितावेतौ शङ्केऽहं पुरुषोत्तमौ । राजानो बहुमित्राश्च विश्वासो नात्र हि क्षमः ॥

पुरुषोत्तमौ “புருஷோத்தமர்களா  
एतौ இவர்களை [கிய  
वालिप्रणिहितौ வாலியால் அனுப்பப்  
பட்டவர்களாய்

बहुमित्राः च { பலர்களை உதவிபுரி  
பவர்களாக உடைய  
வர்கள்.  
अत्र இதில்  
विश्वासः { நன்கு விசாரியாது ஓ  
ரு காரியத்தில் துணி  
தலென்பது  
क्षमः न हि யுத்தமன்றே.

अहं நான்  
शङ्के சந்தேகிக்கிறேன்.  
राजानः அரசர்கள்

अरयश्च मनुष्येण विज्ञेयाश्छन्नचारिणः । विश्वस्तानामविश्वस्ताश्छिद्रेषु प्रहरन्ति हि ॥

छन्नचारिणः “உட்கருத்தை வெளிக்  
காட்டாது நடிக்கும்  
अरयः च சத்ருக்கள்,  
मनुष्येण ஓர் மனிதனால்  
विज्ञेयाः { ஸர்வ பிரகாரத்திலும்  
विज्ञेयाः { விசாரித்து உள்ளபடி  
अरयः च { அறியப்படவேண்டிய  
मनुष्येण { வவர்கள்.  
हि ஏனென்றால்

अविश्वस्ताः { எதிரிகள் விஷயத்தில்  
विश्वस्तानां { உள்ளபடி விசுவாஸ  
छिद्रेषु { மல்லாத அவர்கள்  
प्रहरन्ति { விசாரியாது நம்பிவிட்  
{ டவர்களுக்கு  
छिद्रेषु { உதவிக்கிடமில்லா  
प्रहरन्ति { திங்கு வினா விக்கின்  
{ ரூர்கள்.

कृत्येषु वाली मेधावी राजानो बहुदर्शिनः । भवन्ति परहन्तारस्ते ज्ञेयाः प्राकृतैर्नरैः ॥

वाली “வாலி  
कृत्येषु காரியங்களை முடிக்க  
मेधावी சும் விஷயங்களில்  
राजानः குக்தமபுத்தியுடைய  
महानर्शनः { மன்னர்கள் [வன்.  
बहुदर्शिनः { பலவகை குக்தமங்க  
{ லையனுஷ்டிக்கின்  
{ மவர்களாய்,

परहन्तारः சத்ருக்களை அடக்கு  
भवन्ति { கின் மவர்களாய்  
ते { இருக்கின்றார்கள்.  
प्राकृतैः { அவர்கள்  
नरैः { மாறுவேடம் பூண்ட  
ज्ञेयाः { மனிதர்களால்  
{ உள்ளபடி அறிய  
{ வேண்டியவர்கள்.

तौ त्वया प्राकृतेनैव गत्वा ज्ञेयौ पुवङ्गम । इङ्गितानां प्रकारैश्च रूपव्याभाषणेन च ॥ २४ ॥

पुवङ्गम “வானரனே !  
तौ அவ்விருவர்களும்  
प्राकृतेन மாறுவேடம்பூண்ட  
त्वया एव உம்மாலேயே  
गत्वा அடையப்பெற்று,

रूपव्या- } அழகிய பலவகை சம்  
भाषणेन च } பாஷணைகளைக்கொ  
इङ्गितानां { கருத்துகளின்  
प्रकारैः च { விசேஷங்களாலும்  
ज्ञेयौ { அறியப்படவேண்டிய  
{ வவர்கள்.

लक्षयस्व तयोर्भावं प्रहृष्टमनसौ यदि । विश्वासयन्प्रशंसाभिरिङ्गितैश्च पुनः पुनः ॥ २५ ॥

प्रहृष्टमनसौ { “நல்லெண்ணமுடைய  
यदि { வர்களாய் அவ்விரு  
प्रशंसाभिः { வர்களும்  
इङ्गितैः च { இருந்தால், [அும்,  
{ ஸ்தோத்திரங்களா-  
{ அவைகளுக்கனுகுண  
{ மான அவயவ சின்  
{ னங்களாலும்.

पुनः पुनः மேன்மேல்  
विश्वासयन् நம்பிக்கையுண்டாகச்  
तयोः செய்து  
भावं { அவ்விருவர்களுக்கும்  
{ ஆகவேண்டிய  
{ காரியத்தை  
लक्षयस्व { அறிந்துவருவாயாக.

மபேவாபிமுகம் ஸ்திதவா பூக்ஷ த்ம் ஹரிபுக்ஷவ | பரோஜனம் ப்ரவேஷஸ்ய வனஸ்யாஸ்ய தனுர்தரோ ||

ஹரிபுக்ஷவ "வானரோத்தம!  
தனுர்தரோணிகளான  
தனுர்தரோணிகளையும்  
த்ம் நீ  
ஸ்திதவா கிப்டுக்கார்த்துநின்று  
அஸ்ய இந்த [கொண்டு,

வனஸ்ய வனத்தில்  
ப்ரவேஷஸ்ய புகுவதில்  
ப்ரயோஜனம் உத்தேசத்தை  
மம என்  
அபிமுகம் எவ வினாவாகவே  
பூக்ஷ கேள்.

ஸுதூதாஸ்தானோ யதி த்வேதோ ஜானிஹி த்ம் பூவஜ்ஜம் | வ்யாபாஸிதேவா ரூபேவா விநேயா துஸ்தாஜனயோ: ||

அனயோ: "இவ்விருவர்களுடைய  
வ்யாபாஸிதே: வா சம்பாஷணைகளாலும்,  
ரூபே: வா அவைகள் செர்ல்ஸப்  
பட்டவைகளாலும்,  
துஸ்தா தீயபெண்ணம்  
விநேயா நன்கு அறியத்தக்கது.

பூவஜ்ஜம் வானரனே!  
ரூபே: இவர்கள்  
ஸுதூதாஸ்தானோ நல்லெண்ணமுடைய  
யதி இருந்தால் [வர்களாய்  
து அதன்மீதும்  
த்ம் ஜானிஹி நீ நட்புகொள்."

இத்யேவ் கபிராஜேன சந்திஸ்தோ மாஸ்தாஸ்தமஜ: | சகார கமனே ஸுதி யத் தோ ராமலக்ஷ்மணோ ||

கபிராஜேன வானர மன்னனாக  
இதி எவ் மேற்கண்டவாறு  
சந்திஸ்த: ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட  
மாஸ்தாஸ்தமஜ: வாயுருமாரர்,  
தோ அந்த

ராமலக்ஷ்மணோ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண  
யத் எங்கிருக்கிறார்களோ,  
கமனே அவ்விடத்திற்கு  
ஸுதி சகார போக  
இணங்கினார்.

ததேதி சம்பூஜ்ய வசஸ்து தஸ்ய தத்கபே: ஸுபீதஸ்ய துராஸதஸ்ய ச |

மஹானுபாவோ ஹுமான யயோ ததா ச யத்ர ராமோஸ்திவலக்ஷ்மண: || 29 ||

மஹானுபாவ: மஹானுபாவராகும்  
ஹுமான ஹனுமார்,  
துராஸதஸ்ய இதுவரையில் எப்பொ  
முதுமில்லாதபடியாய்  
ஸுபீதஸ்ய மிகவும் உள்ளம் நடுங்  
தஸ்ய அந்த [கித் கிடந்த  
கபே: வானரத்தினுடைய  
தத் அந்த  
வச: நியமனத்தை  
சம்பூஜ்ய து கௌரவித்து,

ததா இதி { "அங்கனமே செய்  
கின்றேன்" என்று  
சொல்லிவிட்டு  
ததா அப்பொழுது  
ச: ராம: ச அந்த ஸ்ரீராமரும்  
அதிவல: மகா பலசாலியாகிய  
லக்ஷ்மண: ச லக்ஷ்மணரும்  
யத் எங்கிருந்தார்களோ  
யயோ அவ்விடத்திற்கு  
புறப்பட்டார்.

இத்யாபி ச்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே

கிஷ்கிந்தாகாண்டே திரிதீய: சரீ: ||

தூதீய: சரீ:—முன்னுலது ஸர்க்கம் || 3 ||

ஹுமதா ஶ்ரீராமலக்ஷ்மணாபுதேய ஸுதிரவதூதாந்நிவேதனம்—ஹனுமாரால் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை அடைந்து சகீர்வனுடைய வருத்தார்தம் தெரிவிக்கப்படுவது.

வசு விஜாய ஹுமான் ஸுதிரவஸ்ய மஹாத்மன: | பர்வதாதுயமூகாது புபுவே யத் ரா஘வௌ || 1 ||

ஹுமான் ஹனுமான்  
மஹாத்மன: மகா த்மாவான்  
ஸுதிரவஸ்ய சகீர்வனுடைய  
வசு: ஆக்கினைய  
விஜாய சிரமேற்கொண்டு,  
கஸ்யமூகாது ரிச்யமூக

பர்வதாது மலையினின்று  
ரா஘வௌ து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்  
யத் கருந்  
எங்கிருந்தார்களோ,  
அவ்விடத்திற்கு  
தாண்ட எண்ணினார்.

கபிரூபு பரித்யஜ ஹுமான் மாஸ்தாஸ்த்மஜ: | பிஷுரூபு ததௌ மஜே ஶதவூத்யதா கபி: || 2 ||

மாஸ்தாஸ்த்மஜ: வாயுருமாருந்,  
கபி: வானாருமாகிய  
ஹுமான் ஹனுமார்  
தத: அப்பொழுது  
இருந்தார்களின்  
நோக்குகளை உள்ள  
படி அறிந்து நியாய  
ப்படி நன்மை புரியும்  
மத்யஸ்தர்களுக்கு  
வேண்டிய அறிவைக்  
கொண்டு

கபிரூபு வானாருவத்தை  
பரித்யஜ விட்டுவிட்டு,  
பிஷுரூபு பிராமணபிரம்மசாரி  
வேடத்தை  
மஜே தரித்துக்கொண்டார்.

தத: ச ஹுமான் வாசா ஶ்ஷுத்யா ஸுமனோஜ்யா | வினிதவதுபாஸ்ய ரா஘வௌ ப்ரணிபத்ய ச ||  
ஆவமாபே ச தௌ வீரௌ யதாவத்யஸ்ச ச || 3 ||

தத: அதன்மேல்  
ச: ஹுமான் அந்த ஹனுமார்,  
தௌ வீரௌ அந்த வீரர்களாகிய  
ரா஘வௌ ச ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்  
வினிதவத் வினயமாய் [ணரையும்  
உபாஸ்ய கிட்டி,  
யதாவத் சாஸ்திரமுறைப்படி

ப்ரணிபத்ய தண்டனிட்டு,  
ஸ்சஸ்ச ச புகழ்ந்தார், [கிறதும்,  
ஷ்ஷுத்யா ச நம்பக்கூடியதாயிருக்க-  
ஸுமனோஜ்யா ச மிகமனோக்கியமுமான  
வாசா சொற்கொண்டு  
ஆவமாபே முகமன் சொற்கொற்றார்.

ஸ்பூஜ்ய விதவிதீரௌ ஹுமான் மாஸ்தாஸ்த்மஜ: | உவாச காமதௌ வாஸிமீதீபி: சத்யவிக்ரமௌ ||

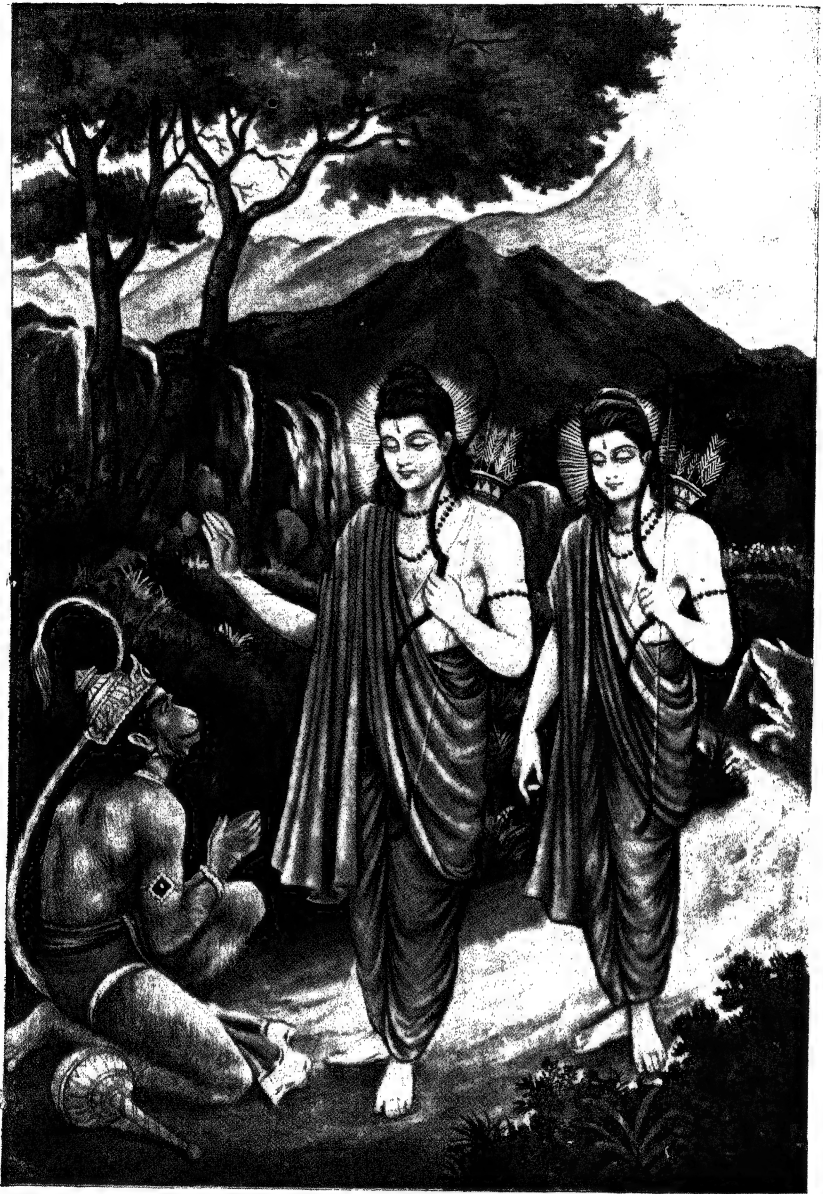
மாஸ்தாஸ்த்மஜ: வாயுவின புதல்வரும்,  
வீர: தர்மவீரருமாகிய  
ஹுமான் ஹனுமார்  
விதவிதீரௌ விதிப்படி  
ஸ்பூஜ்ய கௌரவித்துவிட்டு,  
வீண்போகா பராக்கி  
ராமமுள்ள அவ்விரு  
வர்களையும் பார்த்து

ஸ்தீபி: { தனது சுசிலத்தை  
நன்குவிளங்கக்காட்டுகின்ற  
வாஸி: சொற்கொண்டு  
காமத: மனப்பூர்வமாக பின்  
வருமாறு  
உவாச மொழிந்தார்.





## हनुमान्जीकी प्रार्थना



एकु मंद मैं मोहबस कुटिलहृदय अग्यान ।  
पुनि प्रभु मोहि बिसारेहु दीनबंधु भगवान ॥

ராஜபிதேவபுரிமௌ தாபசௌ சசிதவ்ருதௌ । டேசு கதமிமம் ப்ராஸு பவந்தௌ வரவர்டினௌ ॥ ௩ ॥  
 த்ராசயந்தௌ ஢ுரூரூபானந்தாஸு வனசாரின: । ப்ரூபாதிர்ரூஹான் ஢ுஷான் ஢ிஷமாணௌ சமந்தத: ॥

ராஜபிதேவபுரிமௌ { “ராஜரிஷிகளையும்,  
 தேவர்களையும் நிகர்  
 த்தவர்களாய்,  
 வரவர்டினௌ அபூர்வமான தேஜஸ்  
 உடையவர்களாய்,  
 சமந்தத: எங்கும்  
 ப்ரூபாதிர்ரூஹான் பம்பைக் கரையில்  
 முளைத்துள்ள  
 ஢ுஷான் மரங்களை  
 ஢ிஷமாணௌ பார்த்துக்கொண்டே  
 ஢ுரூபாணான் மான்கூட்டங்களையும்,  
 அந்யான் மற்றுமுள்ள

வனசாரின: ச காட்டில் வசிக்கும்  
 த்ராசயந்தௌ பிராணிகளையும்  
 வெரளச்செய்து  
 சசிதவ்ருதௌ கொண்டு  
 கடுமையான விரதானு  
 த்தானங்களையுடைய  
 தாபசௌ தபஸ்விகளாய்  
 விளங்கும்  
 பவந்தௌ நீங்களிருவர்களும்  
 இம் இந்த  
 டேசு தேசத்திற்கு  
 கதம் என்ன கார்யமாய்  
 ப்ராஸு வந்திருக்குறிர்கள்?

இமா நர்வீ ஶுபஜலா ஶோபயந்தௌ தர்ஸ்தினௌ । ஢ேய்வந்தௌ சுவர்ணாபௌ கௌ யுவா சிரவாசஸௌ ॥  
 நிஸ்வஸந்தௌ வரஶுஜௌ பி஢யந்தாவிமா: ப்ரா: । சிஹிபிஷேகிதௌ வீரௌ சிஹாதிவலவிக்ரமௌ ॥  
 ஶக்ராபநிபே சாபே ஢ுஹீத்வா ஶஸுஸூதனௌ । ஶ்ரீமந்தௌ ரூபஸ்ப்ரஶௌ ஶுபப்ரேஸுதவிக்ரமௌ ॥ ௩ ॥  
 ஹஸ்திஹஸ்தௌபமஶுஜௌ ஢ுதிமந்தௌ நர்பேபௌ ॥ ௧௦ ॥

தர்ஸ்தினௌ “சுருகருப்பு நடையு  
 ற்வர்களும்,  
 ஢ேய்வந்தௌ { எதற்கும் சலியாது  
 சார்தஸூர்த்திகளாய்  
 விளங்கிக்கொண்ட  
 ருக்கிறவர்களும்,  
 சுவர்ணாபௌ பொன்னுத்த எழி  
 வுற்றவர்களும்,  
 நிஸ்வஸந்தௌ பெருமூச்சுக்கொண்ட  
 ருக்கின்றவர்களும்,  
 வரஶுஜௌ சிறந்த புஜங்கலையுடை  
 யவர்களும்,  
 இமா: இந்த  
 ப்ரா: பிராணிகளை  
 பி஢யந்தௌ பிரளச்செய்கின்றவர்க  
 ளும்,  
 சிஹிபிஷேகிதௌ { வலிம்ஹத்தைப்போல்  
 கம்பிரமான பார்வை  
 யுடையவர்களும்,

வீரௌ மிகவும் கொண்டாடத்  
 தக்கவண்ணமாய்  
 சிஹாதிவலவிக்ரமௌ { ஸிம்ஹத்தைப்போல்  
 சிறந்த கமனமுற்ற  
 வர்களும்,  
 ஶுபப்ரேஸுதவிக்ரமௌ சிறந்த ரிஷபத்தின் க  
 மனமுடையவர்களும்  
 ஹஸ்திஹஸ்தௌபமஶுஜௌ { யானைகளின் துதிக்கை  
 களை நிகர்த்த கைக  
 ளையுடையவர்களும்,  
 ஶக்ராபநிபே இந்திரனது வில்லொ  
 ரிகொண்ட  
 சாபே இரு விற்களை  
 ஢ுஹீத்வா பிடித்துக்கொண்டு,  
 ஶ்ரீமந்தௌ { யாவருடைய மனத்  
 தையும் கவர்து  
 கொண்டு  
 ரூபஸ்ப்ரஶௌ அமுருவாய்ந்து  
 ஢ுதிமந்தௌ ஒளிகொண்டு விளங்  
 கும்

नरर्षभौ  
चीरवासौ

புருஷோத்தமர்களாய்  
மரவுரி தரித்தவர்  
களாய்,

शलुसूदनौ

{ சத்ருக்களையும், பார்  
த்தமாத்திரத்தில்  
ஒதுங்கிநிற்கச்செய்ய  
வல்லவர்களும,

इमां  
शुभजलां  
नदीं  
शोभयन्तौ

இந்த  
மாசுற்ற ஜலத்தையு  
நதியை [டைய  
விளங்கச்செய்கின்ற  
வர்களுமான  
நீங்களிருவர்களும்  
யாவர் ?

प्रभया पर्वतेन्द्रोऽयं युवयोस्वभासितः

॥ ११ ॥

अयं

“ இந்த

पर्वतेन्द्रः

மாமலை

युवयोः

உங்களிருவர்களு

प्रभया

ஒளியால் [டைய

अवभासितः

திகழ்கின்றது.

राज्यार्हावमरप्रख्यौ कथं देशमिहागतौ । पद्मपत्नेक्षणौ वीरौ जटामण्डलधारिणौ ॥ १२ ॥

अन्योन्यसदृशौ वीरौ देवलोकादिवागतौ । यदृच्छयेव संप्राप्तौ चन्द्रसूर्यौ वसुन्धराम् ॥

विशालवक्षसौ वीरौ मानुषौ देवरूपिणौ । सिंहस्कन्धौ महासखौ समदावि व गोवृषौ ॥

राज्याहौ

{ “ அரசுக்குரிய அம்ச  
ங்களமையப்பெற்ற  
வர்களும்,

अमरप्रख्यौ

தேவர்களபோல் விள  
ங்குகின்றவர்களும்,

पद्मपत्नेक्षणौ

{ தாமரையிதழ்போன்  
ற கண்களுற்றவர்க  
ளும்,

वीरौ

மேன்மையுற்றவர்க  
ளாய்

जटामण्डल-  
धारिणौ  
अन्योन्यसदृशौ

சடைமுடி புனைந்த  
வர்களும்  
ஒருவரையொருவர்

देवलोकात्  
आगतौ

ஒத்து  
வையுண்டத்தினின்று  
எழுந்தருளியிருக்கும்

वीरौ इव

{ விஷ்ணுபகவானைப்  
போலிருக்கின்றவர்க  
ளும்,

वसुन्धरां

மண்ணுலகை

यदृच्छया

எதுகாரணமாயோ

संरिप्तौ

அடைந்திருக்கின்ற

चन्द्रसूर्यौ इव

{ சந்திரனையும், சூரிய  
னையும் போலிருக்க  
ின்றவர்களும்,

देवरूपिणौ

தேவர்களது

विशालवक्षसौ

அழகுற்று  
அகன்ற மாப்புடைய  
வர்களாய்,

सिंहस्कन्धौ

{ சிங்கத்தின் பிடர்  
போன்ற கழுத்து  
டையவர்களும்,

समदौ

உதஸாஹத்துட  
னிருக்கும்

गोवृषौ इव

ரிஷபங்கள்போல  
மிக உதஸாஹங்

महासखौ

கொண்டு

वीरौ

மேன்மையுற்று  
விளங்கும்

मानुषौ

மானிடர்களமாகிய  
நீங்களிருவர்களும்,

इह

இப்பொழுது

देशं

இந்த இடத்திற்கு

कथं

என்ன காரணமாய்

आगतौ

வந்திருக்கின்றீர்கள் ?

आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिधोपमाः । सर्वभूषणभूषार्हाः किमर्थं न विभूषिताः ॥ १५ ॥

आयता: च "நீண்டவைகளும்,  
सुवृत्ता: च அழகாய் உருண்டிருக்  
கின்றவைகளும்,  
परिधोपमा: உழந்தடிபோன்றிருக்  
கின்றவைகளும்,

सर्वभूषण- } எல்லா பூஷணங்களா  
भूषार्हा: } லும் அலங்கரிக்க  
ஏற்றவைகளுமான  
बाहव: கைகள்  
किमर्थं ஏன்  
न विभूषिता: அலங்கரிக்கப்படாம  
லிருக்கின்றன?

उभौ योग्यावहं मन्ये रक्षितुं पृथिवीमिमाम् । ससागरवनां कृत्स्नां विन्ध्यमेरुविभूषिताम् ॥

ससागरवनां { "சமுத்திரங்களையும்,  
विन्ध्यमेरु- } வனங்களையுமுள்ளி  
विभूषितां } ட்டதும்,  
விந்தியமலையாலும்,  
மேருமலையாலும் அ  
முற்று விளங்குகி  
றதுமான

इमां இந்த  
पृथिवीं பூமியை  
कृत्स्नां முழுதையும்  
रक्षितुं பாதுகாக்க  
उभौ நீங்களிருவர்களும்  
योग्यौ எற்றவர்களென்றும்  
अहं मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.

इमे च धनुषी चित्ते श्लक्ष्णे चित्रानुलेपने । प्रकाशते यथेन्द्रस्य वज्रे हेमविभूषिते ॥ १७ ॥

इमे "இந்த  
चित्ते அற்புதமாயிருக்கின்  
றதும்,  
श्लक्ष्णे பளபளவென்று  
चित्रानुलेपने பூச்சுடன் விளங்கு  
கின்றதும்,

हेमविभूषिते தங்கத்தாலலங்கரிக்க  
ப்பட்டுள்ளவைகளு  
धनुषी च விற்களிரண்டும் [மான  
इन्द्रस्य இந்திரனது  
वज्रे வஜ்ராயுதங்கள்  
यथा போலவே  
प्रकाशते விளங்குகின்றன.

संपूर्णा निशितैर्बाणैस्तूयश्च शुभदर्शनाः । जीवितान्तकैर्योर्द्वैर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥ १८ ॥

जीवितान्तकै: "உயிரை மாய்க்கவல்ல  
घोरै: உக்கிரமாய்  
ज्वलद्भि: கொழுந்துவிட்டெ  
पावकै: அக்கனிகளால் [ரியும்  
इव எவ்வண்ணமோ,  
அவ்வண்ணமே

निशितै: உக்கிரமாய் விளங்கு  
கின்ற  
बाणै: பாணங்களால்  
शुभदर्शना: அழகுற்ற  
तूय: च அம்புறுத்தூணிகள்  
संपूर्णा: நினைந்திருக்கின்றன.

महाप्रमाणौ विपुलौ तप्तहाटकभूषितौ । खड्गावतौ विराजेते निर्मुक्ताविव पद्मगौ ॥ १९ ॥

विपुलौ "பெருத்தவைகளும்,  
महाप्रमाणौ மிக நீளமுள்ளவை  
களும்,  
तप्तहाटक- } தங்கப்பிழுகளாலலங்  
भूषितौ } கரிக்கப்பட்டவை  
களுமான

एतौ இவ்விரண்டு  
खड्गौ கத்திகள்  
निर्मुक्तौ சட்டை கழற்றிய  
पद्मगौ इव இரண்டு சர்ப்பங்கள்  
போல்  
विराजेते விளங்குகின்றன.

एवं मां परिभाषन्तं कस्माद्वै नाभिभाषतः ॥ २० ॥

एवं “இப்படியாய்  
परिभाषन्तं பேசிக்கொண்டிருக்கும்

मां அடியேனைப் பார்த்து  
कस्मात् वै ஏனோ  
न अभिभाषतः வாய்திறந்து பேசாதிருக்கின்றீர்கள்?

सुग्रीवो नाम धर्मात्मा कश्चिद्वा नरयूथपः । वीरो विनिकृतो भ्रात्रा जगद्भूमि दुःखितः ॥

धर्मात्मा “தர்மசிந்தனையுற்ற  
वीरः சூரரும், [வரும்,  
वानरयूथपः வானரத்தலைவருமா  
सुग्रीवः नाम ஸக்கீவர் என்ற [கய  
कश्चित् ஒருவர்

भ्रात्रा தமயனும்  
विनिकृतः தூர்த்தப்பட்ட  
दुःखितः மனம் நொந்தவராய்  
जगत् உலகில்  
अमति அலைந்து திரிகிறார்.

प्राप्तोऽहं प्रेषितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना । राज्ञा वानरमुख्यानां हनुमान्नाम वानरः ॥

वानरमुख्यानां “வானரத்தலைவர்களுக்கும்  
राज्ञा மன்னனும்  
महात्मना மஹாத்மாவுமான  
तेन அந்த  
सुग्रीवेण சக்கீவரால்

प्रेषितः அனுப்பப்பட்டவனும்  
हनुमान् नाम ஹனுமான் என்ற பெயருடைய  
वानरः வானரருமான  
अहं நான்  
प्राप्तः இங்குவந்தேன்.

युवाभ्यां सह धर्मात्मा सुग्रीवः सख्यमिच्छति । तस्य मां सचिवं वित्तं वानरं पवनात्मजम् ॥  
भिक्षुरूपप्रतिच्छन्नं सुग्रीवप्रियंकाम्यया । ऋश्यमूकादिह प्राप्तं कामगं कामरूपिणम् ॥२४॥

धर्मात्मा “தர்மாத்மாவாகும்  
सुग्रीवः சக்கீவர்,  
युवाभ्यां सह உங்களிருவர்களுட  
सख्यं கூட்டுறவை [கூட  
इच्छति பிரார்த்திக்கின்றார்.  
मां அடியேனை  
पवनात्मजं வாயு புதல்வனாகிய  
वानरं வானரமாகவும்,  
कामरूपिणं நினைத்தபடி உருவமெடுக்க வல்லவனாய்,  
सुग्रीवप्रिय- } சக்கீவருக்கு நன்மை  
काम्यया } செய்ய வேண்டுமென  
னுமெண்ணத்தால்

भिक्षुरूप- } பிராமண  
प्रतिच्छन्नं } பிரம்மசாரி  
मां ऋश्यमूकादिह मां  
प्राप्तं } மாறுவேஷம்பூண்டிருப்பவனாயும்,  
कामरूपिणम् } நிசயமுகத்தீருந்து  
तस्य } இங்கு  
सचिवं } வந்திருப்பவனாயும்,  
वित्तम् } நினைத்தபடி பாய்ந்து  
செல்ல வல்லவனாயும்,  
अवरातु } அவரது  
मन्त्रियकायम् } மந்திரியாகவும்  
तिरुवुள்ளத்தில }  
பற்றுங்கள்.”

एवमुक्त्वा तु हनुमास्तौ वीरौ रामलक्ष्मणौ । वाक्यज्ञौ वाक्यकुशलः पुनर्नोवाच किञ्चन ॥

वाक्यकुशलः பேசுவதில் சாமர்த்திய  
हनुमान् ஹனுமார் [சரலியாகிய  
वाक्यज्ञौ சொல் துட்பங்களை  
யறியவல்ல

तौ அந்த  
वीरौ வீரர்களாகிய

रामलक्ष्मणौ तु ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம  
ணரையும் பார்த்து  
एवं மேற்கண்டவாறு  
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,  
पुनः அதன்மேல்  
किञ्चन எதொன்றையும்  
उवाच न பேசாதிருந்து விட்டார்.

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । प्रहृष्टवदनः श्रीमान् भ्रातरं पार्श्वतः स्थितम् ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய  
रामः ஸ்ரீராமர்,  
तस्य அவரது  
एतत् இந்த  
वचः சொல்லை  
श्रुत्वा கேட்டு,  
प्रहृष्टवदनः திருமுகம் மலர்ந்து

पार्श्वतः பக்கலில்  
स्थितं இருந்த  
भ्रातरं தம்பியாகிய  
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்  
பார்த்து  
अब्रवीत् பின்வருமாறு  
मो मुनिं तार. மொழிந்தார்.

सचिवोऽयं कपीन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव काक्षमाणस्य ममान्तिकमुपागतः ॥

महात्मनः “மகாத்மாவாகிய  
कपीन्द्रस्य கபிமன்னனை  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது  
सचिवः மந்திரியாகிய  
अयं இவன்

त एव அவனையே  
काक्षमाणस्य (சுக்ரீவனையே)  
எதிர்பார்த்துக்  
கொண்டிருக்கும்  
मम எனது  
अन्तिकं சமீபத்திற்கு  
उपागतः வந்திருக்கின்றான்.

अभिभाषस्व सौमित्रे सुग्रीवसचिवं कपिम् । वाक्यज्ञं मधुरैर्वाक्यैः स्नेहयुक्तमरिन्दम् ॥२८॥

अरिन्दम् “ஜயசாலியாகிய  
सौमित्रे லக்ஷ்மண!  
मधुरैः இனிய  
वाक्यैः சொற்கொண்டு  
वाक्यज्ञं பேசுவதில்  
சமர்த்தரும்,

स्नेहयुक्तं அந்தக்கராணவிச்வாஸ  
முடையவரும்,  
सुग्रीवसचिवं சுக்ரீவனது மந்திரியு  
மாகிய  
कपिं வானரருக்கு  
अभिभाषस्व நீயே பதில் சொல்.

नानृग्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः । नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम् ॥ २९ ॥

अनुवेदविनीतस्य “ரிக்வேதத்தில் பயிற்சி  
யில்லாத ஒருவனுக்கு  
एवं இப்படி  
प्रभाषितुं பேசுவதற்கு  
शक्यं न முடியாது.

अयजुर्वेद- } யஜுர்வேதத்தில் பயி  
धारिणः } ர்கியில்லாத ஒருவ  
न முடியாது. [னுக்கு  
असामवेद- } ஸாமவேதத்தில் பயி  
विदुषः } ர்கியில்லாத ஒருவ  
न முடியாது. [னுக்கு



एवंविधो यस्य दूतो न भवेत्पार्थिवस्य तु। सिध्यन्ति हि कथं तस्य कार्याणां गतयोऽनघ॥

अनघ “புணியாத்மாவே!  
एवंविधः இப்படிப்பட்ட  
दूतः தூதன்  
यस्य पार्थिवस्य எந்த மன்னவனுக்கு  
न भवेत् तु இல்லையோ;

तस्य அவனுடைய  
कार्याणां காரியங்களுடைய  
गतयः உத்தேசங்கள்  
कथं हि எப்படித்தான்  
सिध्यन्ति சித்திபெறும்?

एवं गुणगणैर्युक्ता यस्य स्युः कार्यसाधकाः। तस्य सिध्यन्ति सर्वार्था दूतवाक्यप्रचोदिताः॥

यस्य “எவனெருவனுக்கு  
एवं இப்படிப்பட்ட  
गुणगणैः கல்யாணகுணங்களால்  
युक्ता: விளங்கிக்கொண்டி-  
கும்  
कार्यसाधकाः காரியங்களில் உதவி  
புரிபவர்கள்

स्युः இருக்கின்றார்களோ,  
तस्य அவனுடைய  
सर्वाथो: காரியங்களெல்லாமும்  
दूतवाक्य- } தூதனுடைய சொல்லை  
प्रचोदिता: } க்கொண்டே தீர்மா-  
னிக்குப்பட்டவைக-  
ளாய்  
सिध्यन्ति கைக்கூடுகின்றன.”

एवमुक्तस्तु सौमित्रि: सुग्रीवसचिवं कपिम्। अभ्यभाषत वाक्यज्ञो वाक्यज्ञं पवनात्मजम्॥

एवं उक्तः இங்ஙனம் ஆக்ஞாபிக்  
கப்பட்டவரும்,  
वाक्यज्ञः तु சொல் துட்பமறிந்த  
வருமாகிய

वाक्यज्ञं சொல் துட்பமறிந்தவ-  
ரும்,  
सुग्रीवसचिवं சுக்ரீவரது மந்திரியு-  
மான  
कपिं வானரைப் பூர்த்து  
अभ्यभाषत பின்வருமாறு  
மொழிந்தார்.

सौमित्रि: லக்ஷ்மணர்,  
पवनात्मजं வாயுபுத்தல்வரும்,

विदिता नौ गुणा विद्वन्सुग्रीवस्य महात्मनः। तमेव चावां मार्गावः सुग्रीवं पृवगेश्वरम्॥

विद्वन् “புலவா!  
महात्मनः மகாத்மாவாகிய  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனுடைய  
गुणा: கல்யாணகுணங்கள்  
नौ எங்களிருவர்களுக்கும்  
विदिता: ஏற்கனவே தெரிந்த  
வைகள்.

पृवगेश्वरं வானரேச்வரனாகிய  
तं அந்த  
सुग्रीवं एव சுக்ரீவனையே  
आवां च நாங்களிருவரும்  
मार्गावः தேடித்திரிந்து  
கொண்டிருக்கிறோம்.

यथा ब्रवीषि हनुमन् सुग्रीववचनादिह। तत्तथा हि करिष्यावो वचनात्तव सत्तम॥३९॥

सत्तम “உத்தமரே!  
हनुमन् ஹனுமாரே!  
इह இப்பொழுது  
सुग्रीववचनात् சுக்ரீவரது  
ஆக்ஞையால்

यथा ब्रवीषि எப்படிச் சொல்கி-  
तव உம்முடைய [தீரோ;  
वचनात् हि சொல்லைக்கொண்டே  
तत् அதை  
तथा அப்படியே  
करिष्यावः நாங்கள் செய்வோம்.”



तत्तस्य वाक्यं निपुणं निश्चयं प्रहृष्टरूपः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय जयोपपत्तौ सख्यं तदा कर्तुमियेष ताभ्याम् ॥ ४० ॥

पवनात्मजः	வாயுபுத்திரராகிய
कपिः	வானரர் (ஹனுமார்)
तस्य	அவரது
निपुणं	அன்பாரந்த
तत् वाक्यं	அந்தச் சொல்லை
निश्चयं	கேட்டு,
प्रहृष्टरूपः	அங்கமெல்லாம் பூரித் தவராகி
तदा	அப்பொழுது

जयोपपत्तौ	காரியம் கைகூடும் விஷயத்தில்
मनः	மனதை
समाधाय	நிச்சயம் செய்து கொண்டு,
ताभ्यां	அவ்விருவர்களோடு
सख्यं	சக்யத்தை
कर्तुं	செய்ய
इयेप	எண்ணினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9471

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 219



चतुर्थः सर्गः—नान्कावतु षर्कम् ॥ ४ ॥

श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्—ஸ்ரீராமரும் ஸக்ஷ்மணரும்  
சுகீர்வனிடம் போவது.

ततः प्रहृष्टो हनुमान् कृत्यवानिति तद्वचः । श्रुत्वा मधुरभावं च सुग्रीवं मनसा गतः ॥१॥

हनुमान्	ஹனுமார்
तत्	அந்த
मधुरभावं	காரியத்திற்கனுகுண மாயிருக்கிற
वचः	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,
ततः	அதனால்

कृत्यवान्	உத்தேசம் கைகூடிய வனுய்
इति	என்றி
प्रहृष्टः च	சந்தோஷமடைந்தவ
सुग्रीवं	சுகீர்வனை [ராய்]
मनसा	மனதினால்
गतः	நினைத்தார்.

भव्यो राज्यागमस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । यदयं कृत्यवान् प्राप्तः कृत्यं चैतदुपागतम् ॥

अयं च	“இவரும்
कृत्यवान्	காரியத்தைதயுடையவ
प्राप्तः	வந்திருக்கின்றார்;[ராய்]
यत्	ஆனபடியால்
एतत्	இந்த
कृत्यं	காரியம் நிறைவேறக் கூடிய தன்மையை

उपागतं	அடைந்திருக்கிறது.
तस्य	அந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
सुग्रीवस्य	சுகீர்வருக்கு
राज्यागमः	ராஜ்யத்தைப்பெறுதல்
भव्यः	ஏற்பட்டாலும் ஏற்ப டலாம்.”

ततः परमसंहृष्टो हनुमान् पुत्रवर्षभः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं रामं वाक्यविशारदः ॥ ३ ॥

वाक्यविशारदः பேசுவதில் சாமர்த்தியசாலியும்,  
பூவர்ப்பை:  
ஹனுமார், [மாயை  
தத: அதனால்

परमसंहृष्टः மிகஸந்துஷ்டியடைந்  
ततः அதன்மேல் [தவராப்  
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து  
वाक्यं பின்வரும்வாக்யத்தை  
प्रत्युवाच வினாவினார்.

किमर्थं च वनं दुर्गं पम्पाकाननमण्डितम् । आगतः सानुजो घोरं नानाव्यालमृगायुतम् ॥

पम्पाकानन- } “பம்பைக்கரைமீதுள்ள  
मण्डितं } வனங்களால் அழகு  
வாய்ந்து விளங்குகி  
றதும்,  
दुर्गं பிரவேசிப்பதற்கு கஷ்டமாய்  
घोरं பயங்கரமாய்

नानाव्याल- } பலவகை துஷ்டமிருக  
मृगायुतं च } ங்களால் சுஞ்சரிக்கப்  
பெற்றதுமான  
वनं காட்டிற்கு  
सानुजः தம்பியோடுகூட  
किमर्थं என்ன காரியமாய்  
आगतः வந்திருக்கிறீர்?

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणो रामचोदितः । आचक्षे महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥ ५ ॥

रामचोदितः ஸ்ரீராமரது நியமனம்  
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர், [பெற்ற  
तद्वचनं श्रुत्वा அம்மொழியைக்கேட்டு,  
तस्य அவருக்கு

दशरथात्मजं தசரதபுதல்வரும்  
महात्मानं மகாத்மாவுமாய்  
रामं ஸ்ரீராமரைப்பற்றி  
आचक्षे பின்வருமாறு மொழி  
ந்தார்.

राजा दशरथो नाम द्युतिमान् धर्मवत्सलः । चातुर्वर्ण्यं स्वधर्मेण नित्यमेवाभ्यपालयत् ॥

द्युतिमान् “மகாகாந்திமானும்,  
धर्मवत्सलः தர்மத்தில் அசஞ்சல  
பற்றுடையவருமான  
दशरथः தசரதர்  
नाम என்ற  
राजा சக்கிரவர்த்தி

नित्यमेव எப்பொழுதுமே  
स्वधर्मेण வழுவாத தனது  
தர்மத்தில்  
चातुर्वर्ण्यं நான்கு வர்ணத்தவ  
ரையும்  
अभ्यपालयत् பாதுகாத்துவந்தார்.

न द्वेष्टा विद्यते तस्य न च स द्वेष्टि कश्चन । स च सर्वेषु भूतेषु पितामह इवापरः ॥

अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैरिष्टवानासदक्षिणैः ॥ ७ ॥

तस्य “அவருக்கு  
द्वेष्टा வைரியாகிறவனொரு  
न विद्यते இல்லை. [வன்  
सः च அவரும்  
कश्चन ஒருவனிடமும்  
न द्वेष्टि பகை பாராட்டுகிற  
सः அவர் [தில்லை.  
भूतेषु பிராணிகள்  
सर्वेषु च எல்லோரிடத்திலும்

अपरः இரண்டாவது  
पितामहः பிரம்மதேவர்  
इव போன்றவர்.  
आसदक्षिणैः வேண்டிய அளவுத்  
கூறினோர்களோடுகூடிய  
अग्निष्टोमादिभिः அக்னிஷ்டோமம் முத  
यज्ञैः யாகங்களால் [லிய  
इष्टवान् தெய்வங்களை ஆரா  
தித்தவர்.

तस्यायं पूर्वजः पुत्रो रामो नाम जनैः श्रुतः । शरण्यः सर्वभूतानां पितुर्निदेशपात्रः ॥

तस्य अवराது  
पूर्वजः पुत्रः ஜ்யேஷ்ட புதல்வர்  
अयं இவர் ;  
रामः ஸ்ரீராமர்  
नाम என்று  
जनैः ஜனங்களால்

श्रुतः அழைக்கப்படுகின்றவர்.  
सर्वभूतानां எல்லா பிராணிகளுக்கும்  
शरण्यः ரக்ஷகர். [கும்  
पितुः தந்தையினது  
निदेशपात्रः ஆக்கினைகளை சர்வமுமாய்க் கொண்டவர்.

वीरो दशरथस्यायं पुत्राणां गुणवत्तमः । राजलक्षणसम्पन्नः संयुक्तो राजसम्पदा ॥ ९ ॥  
राज्याद्भ्यो वने वस्तु मया सार्धमिहागतः । भार्यया च महातेजाः सीतयानुगतो वशी ॥  
दिनक्षये महातेजाः प्रभयेव दिवाकरः ॥ १० ॥

दशरथस्य தசரத சக்ரவர்த்தியின்  
புலாणां புத்திரர்களுக்குள்  
अयं இவர்  
गुणवत्तमः உத்தம குணமுடைய  
वीरः தனிவீரன். [வர்.  
महातेजाः மகா தேஜஸ்வீ.  
वशी ஜிதேந்திரியர்.  
राजलक्षणसंपन्नः ராஜலக்ஷணங்களுடைய  
राजसंपदा, ராஜ ஸம்பத்துடன்  
संयुक्तः இருந்தவருமான  
वने காட்டில் [அவர்  
वस्तु வஸ்து  
राज्यात् ராஜ்யத்தினின்று

अष्टः அடத்தப்பட்டவராய்  
मया என்னோடு  
साधं கூடவும்  
दिनक्षये மாலைப்பொழுதில்  
महातेजाः மகா தேஜஸ்வியாகிய  
दिवाकरः சூரியபகவான்  
प्रभया அவரது கார்தியால்  
इव எவ்வண்ணமோ,  
भार्यया அவ்வண்ணமே  
सीतया च தர்மபத்தினியாகிய  
अनुगतः சீதாதேவியாரோடும்  
பின்பொடாரப்பட்ட  
வராய்  
इह இவ்விடத்திற்கு  
आगतः வந்தார்.

अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः । कृतज्ञस्य बहुज्ञस्य लक्ष्मणो नाम नामतः ॥ ११ ॥  
सुवार्हस्य महार्हस्य सर्वभूतहितात्मनः । ऐश्वर्येण च हीनस्य वनवासाश्रितस्य च ॥ १२ ॥

कृतज्ञस्य “நன் நிமறவாதவரும்,  
बहुज्ञस्य ஸர்வஞ்ஞரும்,  
सुवार्हस्य சுகத்திலிருக்கத்தக்க  
महार्हस्य எல்லோராலும் [வரும்,  
பூஜிக்கத்தக்கவரும்,  
सर्वभूतहितात्मनः { எல்லா பிராணிகளுக்கும்  
நன்மைசெய்யு  
मेमन्नात्मनः மெண்ணமுடையவ  
ரும்,  
ऐश्वर्येण हीनस्य च அரசாசனியையுமி  
முந்து

वनवासाश्रितस्य च வனவாசத்தைபுமடை  
अस्य இவரது [ந்திருக்கும்  
अवरः भ्राता இனைய தம்பியாகிய  
अहं நான்  
गुणैः திருக்கல்யாண குணங்  
கொல்  
दास्यं குற்றேவல் செய்வதை  
उपागतः சங்கல்ப்பமாய்க்  
கொண்டவன் ;  
लक्ष्मणः नाम லக்ஷ்மணன் என்பது  
नामतः என் பெயர்.

रक्षसाऽपहृता भार्या रहिते कामरूपिणा । तच्च न ज्ञायते रक्षः पत्नी येनास्य सा हृता ॥

रहिते	“தனியாயிருந்த சமயத்தில்	सा	அந்த
भार्या	தர்மபத்னி	पत्नी	மனைவி
कामरूपिणा	நினைத்த உருவமெடுக்க வல்ல	येन	எவனெருவனால்
रक्षसा	ஒர் அரக்கனால்	हृता	திருடப்பட்டிருக்கிறாளே,
अपहृता	அபஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்,	तत्	அந்த
अस्य	இவரது	रक्षः च	அரக்கன் மட்டும்
		न ज्ञायते	இன்னொன்றை தெரியப்படவில்லை.

दनुर्नाम दितेः पुत्रः शापाद्राक्षसतां गतः । आख्यातस्तेन सुग्रीवः समर्थो वानराधिपः ॥

दितेः	“திதியின்	तेन	அவனால்
पुत्रः	புதல்வனாகிய	वानराधिपः	வானரத்தலைவரான
दनुः	தனு (கபந்தன்)	सुग्रीवः	சுகரீவன்
नाम	என்றவன்	समर्थः	{ காரியசித்திக்குவேண்டிய குணங்கள் நி
शापात्	சாபத்தால்		றைந்தவராய்
राक्षसतां	குரூரத்தன்மையை	आख्यातः	பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்பட்டார்.
गतः	அடைந்திருந்தான்.		

स ज्ञास्यति महावीर्यस्त्व भार्यापहारिणम् । एवमुक्त्वा दनुः स्वर्गं भ्राजमानो गतः सुखम् ॥

महावीर्यः	“மகா வீரயவானாகும்	एवं	மேற்கண்டவாறு
सः	அவர்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तव	உமது	आजमानः	தேஜோமயனாய் விளங்கிக்கொண்டு
भार्यापहारिणं	மனைவியைத் திருடிப் போனவனை	सुखं	சுகமாய்
ज्ञास्यति	அறிவார்.	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்தை
दनुः	தனு (கபந்தன்)	गतः	அடைந்தான்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं याथातथ्येन पृच्छतः ॥ १६ ॥

पृच्छतः	“கேழ்வின்கேட்ட	याथातथ्येन	உள்ளது உள்ளபடி
ते	உமக்கு	आख्यातम्	தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டது.
एतत्	இது		
सर्वं	எல்லாமும்		

अहं चैव हि रामश्च सुग्रीवं शरणं गतौ ॥ १७ ॥

रामः च	“ஸ்ரீராமரும்	शरणं	உதவியைநாடி.
अहं च एवं	நானும்	गतौ	வந்துபோம்.
सुग्रीवं हि	சுகரீவரையே		

एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः । लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥

एषः “இவர்  
वित्तानि च ராஜ்ய அபிவிருத்திக்கான  
யும்  
दत्त्वा துறந் துவிட்டு,  
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாத  
यशः புகழை  
प्राप्य च அடைந்தும்,

लोकनाथः லோகநாதசுத்தகராய்  
पुरा முன்பு  
भूत्वा இருந்துவிட்டு,  
सुग्रीवं சுக்ரீவரை  
नाथं கைகொடுத்துத் தூக்காப்ப  
வராக  
इच्छति வேண்டுகின்றார்.

पिता यस्य पुरा ह्यாसीच्छरण्यो धर्मवत्सलः । तस्य पुत्रः शरण्यः सन् सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा “இதற்குமுன்  
यस्य எவரது  
पिता திருத்தந்தை  
धर्मवत्सलः அறநெறி வழவாத  
வரும்  
शरण्यः புகழிடமானவருமாய்  
आसीत् हि இருந்தனனோ,

तस्य அவரது  
पुत्रः सन् புதல்வராகி  
शरण्यः யாருக்கும் புகழிடமா  
வ இவர்  
सुग्रीवं சுக்ரீவரை  
शरणं உதவியை நாடி.  
गतः வந்திருக்கிறார்.

सर्वलोकस्य धर्मात्मा शरण्यः शरणं पुरा । गुरुर्मे राघवः सोऽयं सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा “இதற்குமுன்  
राघवः ஸ்ரீராமர்,  
धर्मात्मा தர்மநெறி பிரளாதவர்.  
सर्वलोकस्य எல்லா உலகிற்கும்  
शरण्यः { சரணமடைந்தவரை  
எப்படியும் ரகழித்த  
தருளுகிறவர்.  
शरणं { சரணமடைவதற்கு  
ஏற்ற இடமாயிருக்கி  
றவர்.

मे எனக்கு  
गुरुः குரு.  
सः அந்த  
अयं இவர்  
सुग्रीवं சுக்ரீவரை  
शरणं உதவியை நாடி.  
गतः வந்திருக்கிறார்.

यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः । स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥

सततं “எப்பொழுதும்  
यस्य எவருடைய  
प्रसादे அருளில்  
इमाः இந்த  
प्रजाः ஜனங்கள்

प्रसीदेयुः அருள்பெற்று விளங்  
सः அந்த [குக்கு]ர்களோ  
रामः ஸ்ரீராமர்  
वानरेन्द्रस्य வானரமன்னனுடைய  
प्रसादं உதவியை  
अभिकाङ्क्षते அபேககிக்கின்றார்.

येन सर्वगुणोपेताः पृथिव्यां सर्वपार्थिवाः । मानिताः सततं राज्ञा सदा दशरथेन वै ॥  
तस्यायं पूर्वजः पुत्रस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः । सुग्रीवं वानरेन्द्रं तु रामः शरणमागतः ॥२३॥

சடா	எப்பொழுதும்
येन	எந்த
दशरथेन राज्ञा	தசரதசக்ரவர்த்தியால்
पृथिव्यां	உலகில்
सर्वगुणोपेताः	{ எல்லா நற்குணங்க ளோடுகூடியவர்க ளான
सर्वपाथिवाः	மன்னர்களெல்லோ
सततं	சாச்வதமாய் [நம்
मानिताः वै	கௌரவிக்கப்பட்டார்
तस्य	அவருடைய [களோ

शोकाभिभूते रामे तु शोकार्ते शरणं गते । कर्तुमर्हति सुग्रीवः प्रसादं हरियूथपः ॥ २४ ॥

ராமே	“ ஸ்ரீராமர்
शोकार्ते	சோகத்திற்காப்பட்டு
शोकाभिभूते	சோகத்தால்
	மெய்மறந்து
शरणं	உதவியை நாடி

एवं ब्रुवाणं सौमित्रिं करुणं साश्रुपातनम् । हनुमान् प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

வாக்யவிசாரத்:	பேசுவதில் நிபுணரா
हनुमान्	ஹனுமார் [கிய
एवं	மேற்கண்டவாறு
साश्रुपातनं	கண்ணும கண்ணீரு மாய்
करुणं	உருக்கமாய்

ईदृशा बुद्धिसम्पन्ना जितक्रोधा जितेन्द्रियाः । द्रष्टव्या वानरेन्द्रेण दिष्ट्या दर्शनमागताः ॥

बुद्धिसंपन्नाः	“ புத்தி நிறைந்து
जितक्रोधाः	கினமொழிந்து
जितेन्द्रियाः	ஐம்புலன்களையடக்கிய
ईदृशाः	இப்படிப்பட்டவர்கள்
वानरेन्द्रेण	வானரோத்தமனால்

इत्येवमुक्त्वा हनुमाञ्शृङ्खलं मधुरया गिरा । बभाषे सोऽभिगच्छेम सुग्रीवमिति राघवम् ॥

சஃ ஹுமான்	அந்த ஹனுமார்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
शृङ्खलं	கபடற்ற [த்து
राघवम्	லக்ஷ்மணரைப்பார்-

पूर्वजः	ஜ்யேஷ்ட
पुत्रः	புதல்வரும்
रामः तु	ஸ்ரீராமரென
विषु	மூன்று
लोकेषु	உலகங்களிலும்
विश्रुतः तु	பிரசித்திபெற்றவரு
अयं	இவர் [மாகிய
वानरेन्द्रं	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवं	சக்ரீவரை
शरणं	உதவியை நாடி
आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

गते तु	வந்திருக்கையில்
हरियूथपः	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवः	சக்ரீவர்
प्रसादं कर्तुं	உதவி புரிய
अर्हति	வேண்டும்”.

ब्रुवाणं	பேசிய
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
इदं	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை
प्रत्युवाच	விடைபகர்ந்தார்.

द्रष्टव्याः	தேடியடையப்படவே ண்டியவர்கள்.
दर्शनं	தர்சனத்தை உத்தே சித்து
आगताः	வந்திருக்கிறார்கள்.
दिष्ट्या	இது அவனது பாக்ய விசேஷமே!”

मधुरया	இனிய
गिरा	சொற்கொண்டு
इति	இன்னும் பின்வருமா
बभाषे	மொழிந்தார். [றும்
सुग्रीवं	“சக்ரீவரிடம்
अभिगच्छेम	நாம் போவோம்.

स हि राज्यात्परिभ्रष्टः कृतवैरश्च वालिना । हतदारो वने त्यक्तो भ्रात्रा विनिकृतो भृशम् ॥

ச: ஹி “அவரும்  
 भ्रात्रा தமைநீளுன  
 वालिना வாலியினால்  
 राज्यात् ராஜ்யத்தினின்று  
 परिभ्रष्टः துரத்தப்பட்டு  
 कृतवैरः துவேஷம் வைக்கப்  
 பட்டவராய்,

हतदारः மனைவி அபஹரிக்கப்  
 பட்டவராய்,  
 वने வனத்தில்  
 त्यक्तः च துரத்திவிடப்பட்டவ  
 भृशं அசஹயமாய் [ராயும்  
 विनिकृतः துன்புறுத்தப்பட்ட  
 ருக்கினார்.

करिष्यति स साहाय्यं युवयोर्भास्करात्मजः । सुग्रीवः सह चास्माभिः सीतायाः परिमार्गणे ॥

भास्करात्मजः “சூரியபகவானின்  
 புதல்வனாகிய  
 सः அந்த  
 सुग्रीवः சுக்ரீவர்  
 अस्माभिः च எங்களோடும்  
 सह கூட

सीतायाः சீதாதேவியை  
 परिमार्गणे தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்  
 விஷயத்தில்  
 युवयोः உங்களிருவருக்கும்  
 साहाय्यं வேண்டிய உதவியை  
 करिष्यति செய்வார்.”

एवं ब्रुवाणं धर्मात्मा हनुमन्तं स लक्ष्मणः ।

सः அந்த  
 धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகிய  
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
 एवं ब्रुवाणं இப்படி பேசும்  
 हनुमन्तं ஹனுமாரை

प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं प्रोवाच राघवम् ॥

यथान्यायं முறைப்படி  
 प्रतिपूज्य மெச்சிவிட்டு,  
 राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து  
 इदं பின்வரும் சொல்லை  
 प्रोवाच சொன்னார்.

कपिः कथयते हृष्टो यथाऽयं मास्तात्मजः । कृत्यवान् सोऽपि संप्राप्तः कृतकृत्योऽसि राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராம!  
 सः அந்த  
 अयं இந்த  
 मास्तात्मजः வாயுபுதல்வராகிய  
 कपिः வானார்  
 कृत्यवान् अपि காரியமாகவேண்  
 டியவராகவே

हृष्टः சந்தோஷித்தராய்  
 कथयते பேசுகிறார்.  
 यथा என்கிறபடியால்  
 संप्राप्तः இவிடம் வந்த  
 தேவரீரும்  
 कृतकृत्यः காரியம் கைகூட்டின  
 असि ஆகிறீர். [வராக

प्रसन्नमुखवर्णश्च व्यक्तं हृष्टश्च भाषते । नानृतं वक्ष्यते वीरो हनुमान् मास्तात्मजः ॥३२॥

प्रसन्नमुखवर्णः च “தெளிவான முக  
 காக்தியுற்று  
 हृष्टः च சந்தோஷித்தராய்  
 व्यक्तं சந்தேகத்திற்கிட  
 भाषते பேசுகின்றார். [மின்றி

मास्तात्मजः வாயுவின் புதல்வரும்  
 वीरः சூரருமான  
 हनुमान् ஹனுமார்  
 अनृतं பொய்யை  
 न वक्ष्यते மொழியார்.

ततः स तु महाप्राज्ञो हनुमान् मास्तात्मजः । जगामादाय तौ वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥

ச:	“ அந்த	வீரौ	வீரர்களாகிய
மாஸ்தாत्मஜ:	வாயுபுத்தல்வரும்	राघवौ	ஸ்ரீராமரையும்
महाप्राज्ञः	மகா புத்திமானாகியவ		லக்ஷ்மணரையும்
	ருமான	हरिराजाय	வானரமன்னர்
हनुमान् तु	ஹனுமார்		பொருட்டு
ततः	அப்பொழுது	आदाय	ஏற்றுக்கொண்டு
तौ	அந்த	जगाम	புறப்பட்டார்.

भिक्षुरूपं परित्यज्य वानरं रूपमास्थितः । पृष्ठमारोप्य तौ वीरौ जगाम कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமராகிய	तौ	அந்த
	அவர்	वीरौ	வீரர்களிருவரையும்
भिक्षुरूपं	பிராமண பிரமசாரி	पृष्टं	முதுகில்
परित्यज्य	துறந்து [வேடத்தை	आरोप्य	ஏற்றிவைத்துக்
वानरं रूपं	குரங்குருவத்தை		கொண்டு
आस्थितः	அடைந்தவராய்	जगाम	பிரயாணமானார்.

स तु विपुल्ययाः कपिप्रवीरः पवनसुतः कृतकृत्यवान् प्रहृष्टः ।

गिरिवरमुखविक्रमः प्रयातः स शुभमतिः सह रामलक्ष्मणाभ्याम् ॥ ३५ ॥

विपुल्ययाः	மகா கீர்த்திபெற்றவ	कृतकृत्यवान्	வந்த காரியம்
	ரும்,		கைகடியவராய்
कपिप्रवीरः	வானரோத்தமரும்,	तु	அதனால்
पवनसुतः	வாயுபகவானின்	प्रहृष्टः	உள்ளம் பூரித்தார்.
	புத்தல்வரும்,	सः	அவர்
शुभमतिः	சிறந்த புத்திமானும்	रामलक्ष्मणाभ्यां	ஸ்ரீராமரோடும் லக்ஷ்ம
उरुविक्रमः	மகா பராக்கிரமசாலி	सह	கூடவே [ணரோடும்
	யுமான	गिरिवरं	சிறந்த மலைக்கு
सः	அவர்,	प्रयातः	வழிநடந்தார்.

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥





பஞ்சம: சரீ:—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨ ॥

ஸ்ரீராமசுப்ரீவசவ்யம்—ஸ்ரீராமசகீவஸக்யம்.

ஈஸ்யமூகாது ஹுமானு கத்வா து மலயம் கிரிம். அகவக்ஷே ததா வீரோ ஹரிராஜாய ராவவோ ॥

ஹுமானு ஹனுமார்  
ததா து உடனேயே  
ஈஸ்யமூகாது ரிச்யமூகபர்வதத்  
மலயம் [திவிருந்து  
கிரி பர்வதத்திற்கு  
கத்வா வந்துசேர்ந்து,

வீரோ வீரர்களான  
ராவவோ து ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம  
னாரையும் பற்றி  
ஹரிராஜாய வானரமன்னனுக்கு  
அகவக்ஷே பின்வருமாறு  
அறிவித்தார்.

அயம் ராமோ மஹாபாஹ: சபாஸ்தோ துதவிக்ரம: । லக்ஷ்மணேன சஹ ப்ராத்ரா ராமோஸ்யம் சத்யவிக்ரம: ॥

அயம் “இதோ இருக்கிறவர்  
சுரன்  
ராம: ஸ்ரீராமமெனப்பெயர்  
பூண்டவர்;  
மஹாபாஹ: மகாபுத்திமான்;  
துதவிக்ரம: எதற்கும் சலியாத  
விக்ரமசாலி;

சத்யவிக்ரம: { அமோகமாகிய விக்ர  
மம் படைக்கப்பெற்  
றவர்.”  
அயம் இந்த  
ராம: ஸ்ரீராமர்  
ப்ராத்ரா தம்பியாகிய  
லக்ஷ்மணேன சஹ லக்ஷ்மணரோடு கூட  
சபாஸ்த: என்னால் தரிசிக்கப்  
பட்டார்.

இஷ்வாகூணாம் குலே ஜாதோ ராமோ தசரதாதுமஜ: । ப்ரமே நிபாதிதஸ்த்வே பிதுநிதேஸபாரக: ॥ ௩ ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்  
தசரதாதுமஜ: தசரதரின் புதல்வராய்  
இஷ்வாகூணாம் இசுவாகு  
குலே வம்சத்தில்  
ஜாத: பிறந்தவர்.  
பிது: தகப்பனருடைய

நிதேஸபாரக: { ஆக்கினைகளைச் சர்வமூ  
மாய்க்கொண்டு அனு  
ஷ்டிக்கின்றவர்.  
ப்ரமே ச எவ் தாமாஹுஷ்டாநத்தி  
லும்  
நிபாதித: பிரசுத்திபெற்றவர்.

தஸ்யாஸ்ய வஸதோரண்யே நியதஸ்ய மஹாதுமந: । ராவணேன ஹதா பார்யா ச த்வாம் ஶரணமாபாத: ॥

தஸ்ய அவர்  
அரண்யே காட்டில்  
வஸத: வசித்துகொண்டிருந்  
தும்பொழுது  
அஸ்ய இந்த  
நியதஸ்ய ஜிதேந்திரியராகிய  
மஹாதுமந: மகாத்மாவின்கு

பார்யா மனைவி  
ராவணே ராவணனால்  
ஹதா திருடப்பட்டிருக்கி  
ச: அவர் [ருள்.  
த்வாம் தேவரீரிடம்  
ஶரணம் உதவியை வேண்டி.  
அபாத: வந்திருக்கின்றார்.

राजसूयाश्वमेधैश्च वह्निर्येनाभितर्पितः । दक्षिणाश्च तथोत्सृष्टा गावः शतसहस्रशः ॥ ५ ॥  
तपसा सत्यवाक्येन वसुधा येन पालिता । स्त्रीहेतोस्तस्य पुत्रोऽयं रामस्त्वां शरणं गतः ॥

येन “எவரொருவரால்  
ராஜஸூயமும், அச்வ  
மேதமும் முதலிய யா  
கங்களால்  
தெய்வகணம்  
தீருப்திசெய்விக்கப்  
பட்டதோ,  
शतसहस्रशः அளவுகடந்து  
दक्षिणाः च தகவிலைகளும்,  
गावः பசுக்களும்  
तथा அப்படியே  
उत्सृष्टा: தானமாய் கொடுக்கப்  
பட்டனவோ  
येन எவரொருவரால்

वसुधा பூமியானது  
तपसा தவங்களின் பயனாலும்  
सत्यवाक्येन சொன்ன சொல் தவ  
குடையாலும்  
पालिता பரிபாலிக்கப்பட்டதோ  
तस्य அவரது  
पुत्रः புதல்வராகிய  
अयं இந்த  
रामः ஸ்ரீராமர்  
स्त्रीहेतोः மனைவிகாரணமாய்  
त्वां தேவரீரிடம்  
शरणं உதவியை வேண்டி  
गतः வந்திருக்கிறார்.

भवता सख्यकामौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । प्रतिगृह्यार्चयस्वैतौ पूजनीयतामबुभौ ॥ ७ ॥

एतौ “இந்த  
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண  
ருமாகிய  
उभौ இருவர்களும்  
भ्रातरौ பிராதாக்கள்.

पूजनीयतामौ மிகவும் பூஜிக்கத்தக்க  
भवता தேவரீரோடு [வர்கள்.  
सख्यकामौ நட்பைக்கோரும்  
तौ அவ்விருவர்களையும்  
प्रतिगृह्य நல்வரவுகூறி  
अर्चयस्व பூஜிப்பிராக.”

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं सुग्रीवो हृष्टमानसः । भयं च राघवाद्धोरं प्रजहौ विगतज्वरः ॥ ८ ॥

सुग्रीवः சுகரீவர்  
हनुमतः ஹனுமாருடைய  
वाक्यं சொல்லை  
श्रुत्वा கேட்டு,  
विगतज्वरः மனவ்யாகுலமொழிந்  
தவனாய்

हृष्टमानसः உள்ளம் பூரித்தவனாய்  
राघवाद् பூரீராமரிடத்திலி  
ருந்து  
घोरं அசுஹ்ரயமான  
भयं च திகிலையும்  
प्रजहौ விட்டொழித்தான்.

स कृत्वा मानुषं रूपं सुग्रीवः पुवगाधिपः । दर्शनीयतमो भूत्वा प्रीत्या प्रोवाच राघवम् ॥

सः அந்த  
पुवगाधिपः வானரமன்னனாகிய  
सुग्रीवः சுகரீவன்,  
मानुषं மானிட  
रूपं உருவத்தை  
कृत्वा தரித்து,

दर्शनीयतमः அதி அழகுற்றவராய்  
भूत्वा விளங்கிக்கொண்டு,  
राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து  
प्रीत्या ப்ரீதியுடன்  
प्रोवाच பின்வருமாறு மொழி  
ந்தான்.

धर्मविनीतः	தர்மத்தில் பிரமுகாத வர்.
विक्रान्तः	{ எப்பொழுதும் எந்த சத்ருவையும் ஜயிக் கின்றவர்.
सर्ववशः	எல்லாவிடத்திலுமன்பு பாராட்டுகிறவர்.

एषः च	இதுதான்
मम एव	எனக்கே
सकारः	பேருதவி செய்ததாகி முது.
उत्तमः	எதற்கும் சிறந்த
लाभः एव	பெரும் பாக்யமாகவு மாகிறது.

पाणिना  
 गृह्यतां  
 ध्रुवा  
 मर्यादा  
 वक्ष्यताम्

தேவரீரது கையால்  
 பற்றப்படும்.  
 என்றும் மாநுத  
 கூட்டுறவு உடன்பாடு  
 உண்டாக்கப்பட்  
 டும்.”

செங்குருத்தினா:	மிகவும் திருவுளமுடைய தவராய் அவர்
பாணினா	கரத்தால்
ஹந்த்	அவன் கையை
பீடியாமாச	பற்றினார்.

आलम्ब्य  
पीडितं  
पर्यव्वजत

அடைந்து,  
இறுக  
கட்டித் தழுவினர்.



ततः सुपर्णबहुलां भङ्क्त्वा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद सराधवः॥

சுபுஷ்பிதா: சக்ரீவன்  
 தத: அப்பொழுது  
 சாலச்ய ஒரு சாலவிரகூத்தி  
 னது  
 சுபுஷ்பிதா: நன்கு பூத்திருந்த  
 சுபர்ணவஹுலா இலைகள் ஆடர்ந்த

शाखां ஓர் கிளையை  
 भङ्क्त्वा ஒடித்து,  
 आस्तीर्य பரப்பி,  
 सराधव: ஸ்ரீராகவருடன்  
 निषसाद உட்கார்ந்தான்.

लक्ष्मणायाथ संहृष्टो हनुमान् प्लवगर्षभः । शाखां चन्दनवृक्षस्य ददौ परमपुष्पिताम् ॥

புலகர்ஷப: வானரோத்தமராகிய  
 ஹனுமான் ஹனுமான்,  
 அथ அப்பொழுது  
 சஹ்ர: மிகக்களிப்புற்றவராய்

चन्दनवृक्षस्य சந்தனவரத்தினது  
 परमपुष्पितां நன்கு பூத்திருந்த  
 शाखां ஒரு கிளையை  
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணருக்கு  
 ददौ அளித்தார்.

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः श्लक्ष्णं मधुरया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं हर्षव्याकुललोचनः ॥

தத: அப்பொழுது  
 சுபுஷ்பிதா: சக்ரீவன்,  
 சஹ்ர: மிகக்களிப்புற்றவனாய்  
 ஹர்ஷவ்யாகுலலோசன: சந்தோஷத்தால் மலர்  
 ந்த கண்களுற்றவனாகி  
 மதுரயா இனிய

गिरा சொற்கொண்டு  
 श्लक्ष्णं அழகுவாய்ந்த  
 रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து  
 ततः இச்சம்மயத்தில்  
 प्रत्युवाच பின்வருமாறு பேசி  
 னான்.

अहं विनिकृतो राम चरामीह भयादितः । हतभार्यो वने व्रस्तो दुर्गमेतदुपाश्रितः ॥२३॥

ராம "ஸ்ரீராம!  
 அஹ் நான்  
 இஹ் இப்பொழுது  
 வினிகூத: அவமானப்படுத்தப்  
 பட்டவனாயும்,  
 ஹதபார்ய: மனைவியை அபஹரிக்  
 கப்பட்டவனாகவும்,  
 வஸ்த: உள்ளம் நடுங்கி

भयादितः { அபத்தையேறினைத்து  
 { நினைத்து வருந்துகி  
 { ன்றவனாகவும்,  
 वने காட்டில்  
 दुर्ग சத்ருஅனுகமுடியாத  
 एतत् उपाश्रितः இதை அடைந்து  
 चरामि காலங்கழித்துவருகி  
 ன்றேன்.

सोऽहं व्रस्तो वने भीतो वसाम्युद्भ्रान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥

ராவ "ஸ்ரீராம!  
 ஆலா தமையனாகிய  
 வாலினா வாலியினால்  
 நிகூத: மோசஞ்செய்யப்பட்ட  
 டவனாய்  
 கூதவீர: வ பகைக்கப்பட்டவன  
 யும்

भीतः பயந்தவனாய்  
 वस्त: திகில்கொண்டவனாய்  
 उद्भ्रान्तचेतनः மதிசுலங்கியவனாய்  
 स: அந்த  
 अहं நான்  
 वने காட்டில்  
 वसामि வசித்துவருகிறேன்.

வாலினோ மௌபா஑ ஐயாதிஸ்யாஐயம் கரூ | கரூமஹிஸி காகுத்யஃ ஐயம் மௌ ந ஐயேத்யா ||

மஹாபா஑ "மகாபுண்யா த்மாவே!  
வாலின: வாலியினிடமிருந்து  
ஐயாதிஸ்ய பயந்து துன்புறும்  
மௌ அடியேனுக்கு  
ஐயம் பயமின்மையை  
கரூ செய்தருளும்.  
காகுத்ய: ஸ்ரீராம!

மௌ அடியேனுக்கு;  
ஐயம் தீங்கு  
ந ஐயேத் } எப்படிச்செய்தால்  
யதா } உண்டாகாதோ அ  
கரூ செய்ய [ப்படியே  
ஹிஸி அருள் புரியவேண்  
டம்."

ஏவயுக்தஸ்து தௌஸ்வீ தர்மஜ்ஞோ தர்மவத்சல: | த்யபாபத காகுத்ய: சுயீவம் த்ரஹ்நிவ || 26 ||

ஏவ இங்ஙனம்  
உக்த: பிரார்த்திக்கப்பட்ட  
தௌஸ்வீ தேஜஸ்வியும் [வரும்  
தர்மஜ்ஞ: தர்மமறிந்தவரும்  
தர்மவத்சல: து தர்மத்தில் பற்றுடைய  
வருமான

காகுத்ய: ஸ்ரீராமர்,  
சுயீவம் சக்ரீவனைப்பார்த்து  
த்ரஹ்நிவ புண்ணகைசெய்து  
கொண்டு  
த்யபாபத பின்வரும் பதிலை  
அருளினார்.

உபகாரபலம் மித்ரம் விதித் மௌகபே | வாலினம் தம் வஹிஸ்யாமி தவ ஐயாதிஸ்யாமி தவ ஐயாதிஸ்யாமி ||

மஹாகபே "வானரப்பெரியோ  
மித்ரம் சினேகமென்பது [ரே!  
உபகாரபலம் { உபகாரத்தைத்தான்  
பிரயோஜனமாக  
உடையது என்பது  
மௌ எனக்கு  
விதித் தெரிந்த விஷயம்.

தவ உனது  
ஐயாதிஸ்யாமி மனைவியை திருடியிரு  
க்கிற  
தம் அந்த  
வாலினம் வாலியை  
வஹிஸ்யாமி இப்பொழுதே வதை  
க்கிறேன்.

அமோ஑: சூர்யசங்காஷா மமீதௌ நிஸிதா: ஶரா: | தஸிஸ்ந வாலினி துருதௌ நிபதிஸ்யந்தி வேகிதா: ||

கங்குபவதிச்சக்ராவ மஹேந்த்ராஸநிஸநிபா: | திஷ்ணாயா க்ருபுவாண: சரோஷா ஶுஜகா இவ ||

மம "எனது  
ஏதே இந்த  
அமோ஑: ஒருநாளும் வீண்போ  
காதனவும்  
சூர்யசங்காஷா: சூர்யனை நிகர்த்தவை  
களும்  
நிஸிதா: கூர்மையானவைகளும்  
கங்குபவதிச்சக்ராவ: கழுக்கிறகுளால் கட  
டப்பெற்றவைகளும்  
மஹேந்த்ராஸநி- } இந்திரனது வஜ்ராயு  
ஸநிபா: } தத்தை நிகர்த்தவை  
களும்

திஷ்ணாயா: கூரிய துனிகளையுடைய  
யவைகளும்  
க்ருபுவாண: நேரான கணுக்களுள்  
ளவைகளும்  
ஶரா: பாணங்கள்  
சரோஷா: சீறிவரும்  
ஶுஜகா: இவ பாம்புகள் போலவே  
வேகிதா: சுறுசுறுப்புடையவை  
தஸிஸ்ந அந்த [களாய்  
துருதௌ கொடிய  
வாலினி வாலியின்மேல்  
நிபதிஸ்யந்தி இதோ விழும்  
போகின்றன.

तमद्य वालिनं पश्य क्रूरैराशीविषोपमैः । शरैर्विनिहतं भूमौ विकीर्णमिव पर्वतम् ॥ ३० ॥

क्रूरैः “கொடிய  
आशिषोपमैः சர்ப்பங்களை நிகர்த்த  
शरैः பாணங்களால்  
तं அந்த  
वालिनं வாலியை  
भूमौ பூமியில்

विकीर्णं சிதறிவிழுந்த  
पर्वतं इव மலையைப் போலவே  
विनिहतं மடிந்து விழுந்து  
கிடப்பவனுப்  
अद्य இப்பொழுதே  
पश्य நீர் பார்ப்பீர்”.

स तु तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्यात्मनो हितम् । सुग्रीवः परमप्रीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१ ॥

सः அந்த  
सुग्रीवः சக்ரீவன்  
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய  
आत्मनः தனக்கு  
हितं ஹிதமான  
तत् அந்த

वचनं வார்த்தையை  
श्रुत्वा கேட்டு,  
परमप्रीतः மிக்கக்ளிப்புற்றவனாகி  
सुमहद् மிகச் சிறந்த  
वाक्यं तु பின்வரும் வார்த்த  
अब्रवीत् சொன்னான். [தையை

तव प्रसादेन नृसिंह राघव प्रियां च राज्यं च समाप्नुयामहम् ।

तथा कुरु त्वं नरदेव वैरिणं यथा निहंस्यद्य रिपुं ममाग्रजम् ॥ ३२ ॥

नृसिंह “புருஷோத்தம!  
नरदेव அரசே!  
राघव ஸ்ரீராம!  
तव தேவரீரது  
प्रसादेन பேரருளால்  
प्रियां च மனைவியையும்,  
राज्यं च ராஜ்யத்தையும்  
अहं நான்  
समाप्नुयां அடையவேண்டும்.  
त्वं தேவரீர்

मम எனக்கு  
रिपुं சத்ருவாய்  
वैरिणं திங்குசெய்யும்  
अग्रजं தமையனை  
अद्य இப்பொழுதே  
यथा எவ்விதமாய்  
निहंसि கொல்லவீரோ  
तथा அங்கனமே  
कुरु செய்தருளல்  
வேண்டும்.

सीताकपीन्द्रक्षणाचराणां राजीवहेमज्वलनोपमानि ।

सुग्रीवरामप्रणयप्रसङ्गे वामानि नेत्राणि समं स्फुरन्ति ॥ ३३ ॥

सुग्रीवराम- } சக்ரீவனும் ஸ்ரீராம  
प्रणयप्रसङ्गे } ரும் அன்பாக பேசிக்  
कोण्डि- } கொண்டிருக்கையில்  
क्षणाचराणां } சீதாதேவி, வாலி,  
रावण- } ராவணன் இம்மூவர்  
कण्डे } களுடைய

राजीवहेमज्वल- } செந்தாமரை, பொன்,  
नोपमानि } அக்கனி இவைகளை  
मुद्राये- } முறையே நிகர்த்த  
वामानि नेत्राणि } இடது கண்கள்  
समं } ஏககாலத்தில்  
स्फुरन्ति } துடிக்கின்றன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

பஃ: சரீ:—ஆருவது ஸர்க்கம். ॥ ௬ ॥

ஸீதாபரணதர்ஸனே ஸ்ரீராமஸ்ய பரிதேவனம்—ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டு  
ஸ்ரீராமர் புலம்புவது.

புனர்வாஸ்ரவீத்ரீதோ ரா஘வ் ரபுநந்நம் ॥ ௧ ॥

ஸ்ரீத: மிக சந் துஷ்டியடைந்  
த சகீவன்  
ரபுநந்நம் ராகுலதிலகராகிய  
ரா஘வ் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து

புந: புவ மறுபடியும்  
அஸ்ரவீத் பின்வருமாறு  
சொன்னார்.

அயமாஸ்யாதி மே ராம சசிவோ மந்ரிசசத்ம: | ஹுமான்யந்ரிமித் த்வ் நிர்ஜனம் வனமாஸத: ॥  
லக்ஷ்மணேன சஹ ஞ்ராதா வஸதஸ்த் வநே தவ | ரக்ஷஸா஽பஹ்தா ஹாரீ மைதிலி ஜனகாஸ்த்மஜா ॥௩॥  
தவ்யா வியுக்தா ருததீ லக்ஷ்மணேன ச ஧ீமதா | அந்நரபேஸுநா தௌ ஹ்வா ஸ்ரீ ஜதாயுஸம் ॥௪॥

ராம “ஸ்ரீராம!  
மே எனது  
மந்ரிசசத்ம: மந்திரிகளில் சிறந்த  
சசிவ: மந்திரியாகிய  
அய் ஹுமான் இந்த ஹனுமார்  
த்வ் தேவரீர்  
நிர்ஜனம் மனிடசஞ்சாரமற்ற  
வநம் காட்டிற்கு  
யந்ரிமித் என்ன காரணமாய்  
அஸத: வந்திருக்கிறீரென்ப  
வநே காட்டில் [தையும்  
அஸ்தா தம்பியாகிய  
லக்ஷ்மணேன சஹ லக்ஷ்மணரோடுகூட  
தவ வஸத: ச தேவரீர் வஸித்துக்  
கொண்டிருக்கையில்  
ஜதாயுஸம் ஜடாயு என்ற  
ஸூத்ரம் கழுதை

ஹ்வா கொன்றுவிட்டு  
அந்நரபேஸுநா ஏற்ற சமயத்தை பார்  
த்துக்கொண்டிருந்த  
தௌ அந்த  
ரக்ஷஸா அரக்கனால்  
தவ்யா தேவரீரையும்  
஧ீமதா புத்திமானான  
லக்ஷ்மணேன ச லக்ஷ்மணரையும்  
வியுக்தா விட்டுப்பிரிந்து  
ருததீ அழுதுகொண்டிருந்  
ஹாரீ மனைவியும் [தவளும்  
ஜனகாஸ்த்மஜா ஜனகரின் திருமகளு  
மைதிலி சீதா தேவியார் [மான  
அபஹ்தா அபஹரிக்கப்பட்டிரு  
க்கிறார் என்பதையும்  
அஸ்யாதி அறிக்கை செய்கின்  
றார்.

ஹாரீவியோஜன் து:ஸ்வமசிராத்வ் விமோஹ்யஸே | அஹ் தாமானயிஷ்யாமி நஹ்ம் வேதஸ்துதீமிவ ॥௫॥

த்வ் “தேவரீர்  
ஹாரீவியோஜன் { மனைவியை விட்டு பிரி  
ந்ததால் உண்டாயி  
ருக்கும்  
து:ஸ்வம் மனவேதனையை  
அசிராத் சிக்கிரத்திலேயே  
விமோஹ்யஸே ஒழிக்கப்போகின்றீர்.  
அஹ் நான்  
தா அவனை

நஹ்ம் { (ஒருகாலத்தில் மது  
கைடபர்களென்ற  
அசுரர்களால்) திரு  
டப்பட்ட  
வேதஸ்துதீ வேதவாக்கை  
இவ் { தேவரீர் எப்படி மீட்  
டுக்கொண்டு வந்தீ  
ரோ அப்படியே  
அநயிஷ்யாமி கொண்டுவந்து  
சேர்ப்பேன்.



रसातले वा वर्तन्तीं वर्तन्तीं वा नभःस्थले । अहमानीय दास्यामि तव भार्यामरिन्दम ॥

अरिन्दम “சதா ஜயசாலியே!  
रसातले பாதாளாலோகத்தில்  
वर्तन्तीं वा இருக்கிறவளாயிருந்  
தாலுஞ்சாரி,  
नभःस्थले ஆகாயத்தில்

वर्तन्तीं वा இருக்கிறவளாயிருந்  
तव தேவரீரது[தாலுஞ்சாரி  
भार्या மனைவியை  
अहं आनीय நான் கொண்டுவந்து  
दास्यामि சமர்ப்பிப்பேன்.

इदं तथ्यं मम वचस्त्वमेवेहि च राघव । न शक्या सा जरयितुमपि सेन्द्रैः सुरासुरैः ॥७॥  
तव भार्या महाबाहो भक्ष्यं विषकृतं यथा ॥ ८ ॥

राघव “ஸ்ரீராம!  
मम எனது  
इदं இந்த  
वचः சொல்லை  
तथ्यं हि உண்மையென  
त्वं च தேவரீர்  
अवेहि நம்பும்.  
महाबाहो மகாபாகுவே!  
तव தேவரீரது  
भार्या காதலியாகிய

सा அவள்  
विषकृतं விஷங்கலந்த  
भक्ष्यं உண்டி.  
यथा எவ்வாறு ஜீரணம்  
{ செய்துகொள்ள முடி-  
யாதே அவ்வாறே  
जरयितुं திங்குவிளைவிக்க  
सेन्द्रैः இந்திரனுள்ளிட்ட  
सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அசு-  
ரர்களாலுங்கூட  
न शक्या அணுகமுடியாதவள்.

त्यज शोकं महाबाहो तां कान्तामानयामि ते । अनुमानात्तु जानामि मैथिली सा न संशयः ॥  
द्वियमाणा मया दृष्टा रक्षसा क्रूरकर्मेणा । कोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च विस्वरम् ॥  
स्फुरन्ती रावणस्याङ्गे पन्नगेन्द्रवधूर्यथा ॥ १०

क्रूरकर्मेणा கொடிய செயலுற்ற  
रक्षसा அரக்கனால்  
द्वियमाणा தூக்கிக்கொண்டு போ-  
கப்படுகின்றவளாய்  
राम राम ‘ஸ்ரீராம! ஸ்ரீராம!’  
इति என்றும்  
लक्ष्मण ‘லக்ஷ்மண!’  
इति च என்றும்  
विस्वरं பரிதாபமான  
குரலிட்டு  
कोशन्ती கதறுகிறவளாயும்  
रावणस्य ராவணனது  
अङ्गे மடியில்  
पन्नगेन्द्रवधूः சர்ப்பராஜன் பத்தினி-  
யாகிய பாம்பு  
यथा போலவே

स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்டிரு-  
க்கின்றவளாயும்  
मया என்னால்  
दृष्टा பார்க்கப்பட்ட  
सा तु அவள்தான்  
मैथिली ஜானகியாரென்று  
अनुमानात् அடையாளத்தால்  
जानामि அறிகிறேன்.  
न संशयः இதற்கய்யமில்லை.  
ते தேவரீரது  
तां कान्ता அந்த காதலியை  
आनयामि கொண்டுவந்துசேர்க்கி  
महाबाहो மகாபாகுவே! [நேன்.  
शोकं மனக்கவலையை  
त्यज ஒழிப்பிராக.

आत्मना पञ्चमं मां हि दृष्ट्वा शैलतटे स्थितम् । उत्तरीयं तथा त्यक्तं शुभान्याभरणानि च ॥

आत्मना “என்னைச்சேர்த்து  
पञ्चमं ஐவர்களுடனிருந்த  
मां என்னை  
शैलतटे மலைத்தாழ்வாரையில்  
स्थितं இருக்கின்றவனாய்  
दृष्ट्वा हि பார்த்ததும்

तथा அவளால்  
उत्तरीयं மேலாடையும்  
शुभानि அழகிய  
आभरणानि ஆபரணங்களும்  
च त्यक्तम् ஒன்றுசேர்த்து போட  
ப்பட்டது.

तान्यस्माभिर्गृहीतानि निहितानि च राघव । आनयिष्याम्यहं तानि प्रत्यभिज्ञातुमर्हसि ॥

अस्माभिः “எங்களால்  
तानि அவைகள்  
गृहीतानि எடுக்கப்பட்டு  
निहितानि பாத்திரமாய் வைக்கப்  
பட்டிருக்கின்றன.  
तानि च அவைகளையே

अहं நான்  
आनयिष्यामि இதோ கொண்டுவரு  
राघव ஸ்ரீராம! [கிறேன்.  
प्रत्यभिज्ञातुं முன்னறிந்தவைகள்  
தானா என்று பார்க்க  
अर्हसि அருள்புரிவீராக. ”

तमब्रवीत्ततो रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । आनयस्व सखे शीघ्रं किमर्थं त्वं विलम्बसे ॥

ततः அப்பொழுது  
प्रियवादिनं இனிமையாய் பேசிய  
तं அந்த  
सुग्रीवं ஈகீவரைப்பார்த்து  
रामः ஸ்ரீராமர்  
सखे “நண்பனே!

शीघ्रं சீக்கிரமாய்  
त्वं நீர்  
आनयस्व கொண்டுவாரும்.  
किमर्थं ஏன்  
विलम्बसे தாமதிக்கின்றீர் ”  
अब्रवीत् என்று சொன்னார்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः शैलस्य गहनां गुहाम् । प्रविवेश ततः शीघ्रं राघवप्रियकाम्यया ॥

ततः அப்பொழுது  
एवं மேற்கண்டவாறு  
उक्तः நியமனம்பெற்ற  
सुग्रीवः ஈகீவர்  
शीघ्रं तु உடனேயே

राघवप्रिय- } ஸ்ரீராமருக்கு இஷ்ட  
काम्यया } மானதைச் செய்வ  
தில் அவர் வினா  
शैलस्य மலையினது  
गहनां அபூர்வமாகிய  
गुहां ஓர் குகைக்குள்  
प्रविवेश நுழைந்தார்.

उत्तरीयं गृहीत्वा तु स तान्याभरणानि च । इदं पश्येति रामाय दर्शयामास वानरः ॥

सः அந்த  
वानरः வானரர்,  
तानि அந்த  
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்  
उत्तरीयं तु மேலாடையையும்  
गृहीत्वा எடுத்துவந்து,

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு  
दर्शयामास முன்னிலையில் வைத்  
தார்.  
इदं ‘இதை  
पश्य ‘பாரு’  
इति என்றார்.

चन्द्रमाः	சந்திரன்
नीहारेण	பனியால்
इव	எப்படியோ அப்படியே
वाष्पसंरुद्धः	கண்ணீரால் நனைந்த
	வராக
अभवत्	ஆயினர்.

उत्सृज्य	இழந்து
हा	‘ஹி
प्रिये	என் காதலியே’
इति	என்று
रुदन्	கதறிக்கொண்டு
क्षितौ	பூமியில்
न्यपतत्	படுத்தி விட்டார்.

விலகல்:	விலகல் குள்ளிருக்கும்
ரோகித:	சினங்கொண்ட
சர்ப:	பாம்பு
இவ	போல்
சூசம்	மிகவும்
நிசங்காச	பெருமூச்செறிந்தார்.

சௌமித்ரி	லக்ஷ்மணரை
வீक्ष्य	பார்த்து
दीनं	பரிதாபமாய்
परिदेवयितुं	பின்வருமாறு புலம்ப
समपचक्रमे	தலைப்பட்டார்.

भूषणानि च	ஆபரணங்களையும்
संत्यक्तं	எறியப்பட்ட
इदं	இந்த
उत्तरीयं	உத்தரீயத்தையும்
पश्य	பார்.

शद्दलिण्यां ध्रुवं भूम्यां सीतया ह्यिमाणया । उत्सृष्टं भूषणमिदं तथारूपं हि दृश्यते ॥

ஹியமாணயா தூக்கிப்போகப்படுகிற  
 சீதையால்  
 ஷாஹ்லிண்யா இளம்புல் நிறைந்த  
 பூம்யா தரையில்  
 இத் இந்த  
 பூஷண நகைவகை

उत्सृष्टं எறியப்பட்டிருக்கிறது  
 ध्रुवं இது திண்ணம்,  
 हि ஆகையால்தான்  
 तथारूपं உருமாறுததாய்  
 दृश्यते காணப்படுகிறது.”

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । नाहं जानामि केयूरे नाहं जानामि कुण्डले ॥ २२ ॥

ராமே ஸ்ரீராமரால்  
 एवं மேற்கண்டவாறு  
 उक्तः சொல்லியதற்கு  
 लक्ष्मणः செவிசாற்றிய  
 तु லக்ஷ்மணர்,  
 वाक्यं இச்சமயத்தில்  
 अब्रवीत् பின்வரும்திருவாக்கை  
 திருவாய்மலர்ந்தருளி  
 னார்.

अहं “நான்  
 केयूरे கைகளிலணியும் இரு  
 जानामि न கேயூரங்களை  
 பார்த்திலேன்.

अहं நான்  
 कुण्डले காதிலணியும் குண்ட  
 लक्ष्मणः லங்கனிரண்டையுட்  
 तु பார்த்திலேன்.  
 वाक्यं பிரதிதினமும்  
 अब्रवीत् திருவடிகளில் விழுந்  
 து சேவித்துவந்த  
 மையால்  
 नाहं तु பாதங்களிலணிந்திரு  
 जानामि न க்கும் சிலம்புகளிர  
 ண்டை மாத்திரம்  
 நன்கு பார்த்திருக்கி  
 றேன்.”

ततः स राघवो दीनः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ २३ ॥

ततः அப்பொழுது  
 सः राघवः அந்த ஸ்ரீராமர்,  
 दीनः பரிதாபநிலையில்  
 இருக்கின்றவராய்

सुग्रीवं சுகீரீவரைப் பார்த்து  
 इदं பின்வரும் சொல்லை  
 अब्रवीत् மொழிந்தார்.

ब्रूहि सुग्रीव कं देशं ह्यिन्ती लक्षिता त्वया । रक्षसा रौद्ररूपेण मम प्राणमिया हता ॥

சுசுரீவ க் “சுகீரீவரே!  
 मम எனது  
 प्राणमिया { பிராணனினும் அரு  
 மையானவளாகிய  
 रौद्ररूपेण { அவள்  
 रक्षसा கொடிய உருவ  
 हता { அரக்கனால் [முடைய  
 அபகரிக்கப்பட்டவ  
 ளாய்

ह्यिन्ती தூக்கிக்கொண்டுபோ  
 कं எந்த  
 देशं பிரதேசத்தில்  
 त्वया உம்மால்  
 लक्षिता பார்க்கப்பட்டாள்.  
 ब्रूहि இதைச்சொல்லும்.  
 \* 9

क वा वसति तद्रक्षो महद्द्वयसनदं मम । यन्निमित्तमहं सर्वान्नाशयिष्यामि राक्षसान् ॥  
हरता मैथिलीं येन मां च रोषयता भृशम् । आत्मनो जीवितान्ताय मृत्युद्वारमपावृतम् ॥

மேயிலி “மைதிலியை  
ஹரதா கவர்ந்தவனாய்  
மாங் ஞானக்கு  
ஔச மிக  
ரோஷதா கோபம் மூட்டியவன்  
யேன எவனோ அவனால்  
ஆத்மன: தனது  
ஜீவதான்தாய உயிரின் அழிவின்  
பொருட்டு  
மூதுதார யமனது கதவு  
அபாவூத திரக்கப்பட்டதாய்,  
யந்நிமித் அந்த அவன் காரண  
மாய்

ராஷஸான் அரக்கர்கள்  
சர்வான் எல்லோரையும்  
அஹ் நான்  
நாஸயிஷ்யாமி கொல்லப்போகி  
மேனோ  
மம ஞானக்கு  
மஹ்ஹ்ஹ்ஹ் அசஹ்யமான துக்கத்  
தைவினை வித்திருக்கிற  
தத் அந்த  
ரக்ஷ: அரக்கன்  
க வா எங்கேதான்  
வஸதி வசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்?

मम दयिततरा हता वनान्ताद्रजनिचरेण विमथ्य येन सा  
कथय मम रिपुं त्वमद्य वै प्लवगपते यमसादनं नयामि ॥ २७ ॥

மம எனது  
தயிததரா அதி அன்பார்ந்த  
சா அந்த  
யேன எந்த  
ரஜநிசேரேன அரக்கனால்  
வனாந்தா காட்டிலிருந்து  
விமத்ய பலாத்கரித்து,  
ஹதா அபகரிக்கப்பட்டிருக்கிற  
கருளோ, அந்த

மம எனது  
ரிபு சத்ருவை  
யமஸாதன யமன் வீட்டிற்கு  
அத்ய வை இப்பொழுதே  
நயாமி அனுப்புக்கிறேன்.  
புலவபதே வானரமன்னரே!  
த்வ நீர்  
கத்ய எல்லாம் விளங்க  
விளம்பும்.”

इत्यर्षिं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9566

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 314



சசம: சர்ட்:—ஐழாவது ஸர்க்கம் . ॥ 3 ॥

சுரீரேண ஸ்ரீராமசமாஸ்வாசனம்—ஸுக்ரீவர் ஸ்ரீராமரைத் தேற்றுவது

ஐவயுக்ஸ்து சுரீரீவோ ராமேனாதேன வானர: | அரவீர்த்யாஜ்ஜலிவாக்யம் சவாஸ்யம் வாஸ்யாஜ்ஜம் ॥ 1 ॥

அதேன	மிக மனம் நொந்து	பாஜ்ஜலி:	அஞ்சலிகெய்து
ராமேன	ஸ்ரீராமரால் [கிடந்த		கொண்டு
ஐவ்	மேற்கண்டவாறு	சவாஸ்யம்	கண்களில் நீர் ததும்ப
உக்:	சொல்லப்பட்டதற்கு	வாஸ்யாஜ்ஜம்	கண்ணீரால் தழுதழு
	செவிகாற்றிய		த்து வெளிவந்த
வானர:	வானரனாகிய	வாக்யம்	பின்வரும் சொல்லை
சுரீரீவ: து	சுக்ரீவனும்	அரவீர்த்	சொன்னான்.

ந ஜானே நிலயம் தஸ்ய சர்வதா பாபரக்ஸ: | சாமத்யம் விக்ரம் வாஸ்யி டௌ்குலேயஸ்ய வா குலம் ॥

தஸ்ய	“அந்த	சாமத்யம்	சாமர்த்தியத்தை
டௌ்குலேயஸ்ய	சனஜாதியில் பிறந்த		யாவது
பாபரக்ஸ:	பாபியாகிய அரக்க	விக்ரம்	பராக்கரத்தையாவது
	னது	குலம் அபி வா	குலத்தையாவது
நிலயம்	இருப்பிடத்தை	சர்வதா வா	எதொன்றையும்
	யாவது	ந ஜானே	நான் அறியேன்.

ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானாமி த்யஜ் சோகமரின்டம் | கரிக்யாமி ததா யத்ர யதா ப்ராப்யஸி மைதிலிம் ॥

மைதிலி	“ஜானகிதேவியாரை	அரின்டம்	எப்பவும் எதிலும் ஜ
யதா	எது செய்தால்		யம்பெற்று விளங்கு
ப்ராப்யஸி	தேவரீர் அடைவீரோ	தே	தேவரீருக்கு [பவரே!
ததா யத்ர	அந்த யத்தினத்தை	ஸத்யம்	சத்தியமாய்
கரிக்யாமி	செய்கிறேன்.	ப்ரதிஜானாமி	ஆணையிட்டு சொல்லு
			கிறேன்.
		சோகம் த்யஜ	சோகத்தை ஒழியும்.

ராவணம் சரணம் ஹ்வா பரিতோஷ்யாத்மபௌஷம் | ததாஸ்சி கர்தா ந சிராஸ்தா ப்ரீதோ ப்ரவிஷ்யஸி ॥

சரணம்	“கூட்டத்தாருடன்	ப்ரீத:	மனத்திருப்திகொண்
ராவணம்	ராவணனை	அசிம்	நான் [டவராய்
ஹ்வா	கொன்று,	யதா	எப்படிச்செய்தால்
ஆத்மபௌஷம்	தேவரீரது ஆற்றலை	ப்ரவிஷ்யஸி	ஆகுவினோ
பரিতோஷ்ய	நாங்கள் கண்டு	ந சிராஸ்த்	காலவிளம்பமின்றி
	கரிக்கச்செய்து,	ததா	அப்படியே
		கர்தா	செய்து முடிக்கிறேன்.

अलं वैकुण्ठ्यमालम्ब्य धैर्यमात्मगतं स्मर । त्वद्विधानामसदृशमीदृशं बुद्धिलाघवम् ॥ ५ ॥

வெகுண்த்  
அலம்ப்ய  
அலம்  
ஆत्मगतம்  
धैर्यं  
“மனங்கலங்குதலை  
ஆடைந்தது,  
போதும்.  
கூடப்பிறந்த  
தேறியத்தை

स्मर  
त्वद्विधानां  
ईदृशं  
बुद्धिलाघवं  
असदृशम्  
நினைத்துக்கொள்ளும்.  
தேவரீர்போன்றவர்க  
இப்படிப்பட்ட[ளுக்கு  
மனத்தடுமாட்டம்  
அசதृசம்  
ஏற்றதன்று.

मयाऽपि व्यसनं प्राप्तं भार्याहरणजं महत् । न चाहमेवं शोचामि न च धैर्यं परित्यजे ॥ ६ ॥

मया अपि  
भार्याहरणजं  
महत् व्यसनं  
प्राप्तं  
“என்னாலும்  
பார்யையை அபகரித்த  
தால் உண்டாகிய  
பெரும்துக்கம் [மது.  
ஆடையப்பட்டிருக்கி-

अहं  
पुनं च  
शोचामि न  
धैर्यं च  
परित्यजे न  
நான்  
இப்படியாய்  
மனமுருகவில்லை.  
தேறியத்தையும்  
பரணியுக்கவில்லை.

नाहं तामनुशोचामि प्राकृतो वानरोऽपि सन् । महात्मा च विनीतश्च किं पुनर्धृतिमान्भवान् ॥

अहं  
प्राकृतः  
वानरः  
सन् अपि  
तां  
अनुशोचामि न  
महात्मा च  
“நான்  
பெரியோர்களிடமிருந்  
து உபதேசம் பெறாத  
வானரனாய்  
இருந்தும்  
அவனோ  
நினைத்து நினைத்துத்  
வியாதிருக்கின்றேன்  
மஹாத்மாவும்,

विनीतः  
धृतिमान् च  
भवान्  
किं पुनः  
பெரியோர்களின் உப  
தேசம் பெற்றவரும்,  
எதுவும் நன்மைக்கெ  
னவே திருப்திகொள்  
ளும் சித்தமுடைய  
வருமாகிய  
தேவரீர்  
இப்படித் துயரமுற  
லாமோ?

वाष्पमापतितं धैर्याग्निग्रहीतुं त्वमर्हसि । मर्यादां सत्वयुक्तानां धृतिं नोत्सृष्टुमर्हसि ॥ ८ ॥

त्वं  
धैर्यात्  
आपतितं  
बाष्पं  
निग्रहीतुं अर्हसि  
सत्वयुक्तानां  
“தேவரீர்  
தேறியத்ததைக்கொண்  
பெருகிவரும் [டு  
கண்ணீரை  
நிறுத்தவேண்டும்.  
பிறவிகுணமாயுடைய  
வர்களுடைய

मर्यादां  
धृतिं  
उत्सृष्टुं  
न अर्हसि  
அனுஷ்டித்துக்காட்ட  
வேண்டியதாயிருக்கிற  
எதுவும் நன்மைக்காக  
வே எனும் மனோபா  
வத்தை  
கைவிட  
கூடாது.

व्यसने वाऽर्थकृच्छ्रे वा भये वा जीवितान्तके । विमृशन्वै स्वया बुद्ध्या धृतिमान्नावसीदति ॥

धृतिमान्  
व्यसने वा  
अर्थकृच्छ्रे  
भये वा  
“எதுவும் நன்மைக்கெ  
னும் மனத்திருப்தி  
கொள்ளாமொருவன்  
விபத்தில் தானாகட்டும்  
பொருளையிழக்கிற  
தில் தானாகட்டும்  
ஆபத்தில் தானாகட்டும்

जीवितान्तके वा  
स्वया  
बुद्ध्या  
विमृशन् वै  
अवसीदति न  
உயிர்போகும் வேனோ  
யில் தானாகட்டும்  
தனது [கொண்டு  
நல்ல அறிவைக்-  
பர்யாலோசனை செய்து  
மனத்தளர்ச்சி அடை  
யாதிருக்கின்றான்.

வாலிஸ்து நரோ நியம் விக்ரம் யோஸுருவதே । ச மஜத்யவச: ஸோகே பாராக்ரான்தேவ நோஜலே ॥

ய: “எந்த ஒரு  
நர: மனிதன்  
வாலிஸ: து கோழைமனமுடைய  
வனாய்  
வெக்யம் மனவாய் குன்றியிருக்க  
நியம் எக்காலத்திலும் துலை  
அருவதே பற்றியிருக்கிறதே  
ச: அவன்

அவச: கையால் ஆகாதவனாய்  
ஸோகே சோகத்தில்  
பாராக்ரான்தேவ அளவுக்கு மிஞ்சின  
பாரம் மிகுந்த  
நோ: ஓர் ஓடம்  
ஜலே இவ ஜலத்தில் எவ்வண்ண  
மோ அவ்வண்ணமே  
மஜதி முழுகி நாசமடைகி  
றன்.

புஸோஸுலிஸ்யா வத: ப்ரயாத்வா ப்ரஸாத்யே । பௌஸ்ய ஸ்ய ஸோகஸ்ய நான்தரம் தாதுமஹிஸி ॥

மயா என்னால்  
பு: இந்த  
அஜலி: கைகடப்புதல்  
வத: செய்யப்பட்டது.  
வா: தேவரீரை  
ப்ரயாத் அன்பின் மிகுதியால்

ப்ரஸாத்யே பிரார்த்தித்து வேண்  
பௌஸ்ய ஆற்றலை [முகிதேன்.  
ஸ்ய மேற்கொள்ளும்.  
ஸோகஸ்ய சோகத்திற்கு  
அந்தரம் தாது இடம் கொடுக்க  
அஹிஸி ந கூடாது.

யே ஸோகமருவதந்தே ந தோபம் வித்யே ஸுஸம் । தேஸ்ய ஸ்ரீயதே தோபம் ந த்ம் ஸோசிதமஹிஸி ॥ १ २ ॥

யே “எவர்கள்  
ஸோகம் சோகத்தை  
அருவதந்தே இடைவிடாது பாராட்  
முகின்றுள்ளோ  
தோபம் அவர்களுக்கு [பது  
ஸுஸம் மனத்திருப்தி என்-  
ந வித்யே உண்டாகமாட்டாது.

தோபம் அவர்களுடைய  
தேஜ: ச வலுவும்  
ஸ்ரீயதே குன்றிப்போகிறது.  
த்ம் தேவரீர்  
ஸோசித் துன்பமுறுவதற்கு  
அஹிஸி ந இடங்கொடுக்கக்  
கூடாது.

ஸோகேநாபிப்ரபநஸ்ய ஜீவதே சாபி ஸ்ஸய: । ச ஸோகம் த்யஜ ராஜேந்ர ஸ்ரீயமாஸ்ய கெவலம் ॥

ஸோகேந சோகத்தால்  
அபிப்ரபநஸ்ய மனம் நொந்துகிடக்  
கும் ஒருவனுக்கு  
ஜீவதே ச உயிருடனிருக்கும்  
விஷயத்திலும்  
ஸ்ஸய: அபி ஆபத்துதான்.  
ராஜேந்ர ராஜேந்திர!

ச: அந்த நீர்  
ஸோகம் சோகத்தை  
த்யஜ ஒழியும்.  
கெவலம் முற்றிலும்  
ஸ்ரீயம் தைரியம் ஒன்றையே  
அஸ்ய மேற்கொள்ளும்.

ஹித் வயஸ்யபாவேந ஸ்ரீமி நோபதிஸாமி தே । வயஸ்யதாப் பூஜயந்மே ந த்ம் ஸோசிதமஹிஸி ॥ १ ३ ॥

வயஸ்யபாவேந ஆபத்தினைகிதனென்  
றும் உரிமையினால்  
ஹித் இதத்தை  
ஸ்ரீமி நான் விண்ணப்பம்  
செய்கின்றேன்.  
தே தேவரீருக்கு [வில்லை.  
தே உபதேசிக்க வர

த்ம் தேவரீர்  
மே வயஸ்யதாப் அடியேனது நட்பை  
பூஜயந் பெருமைபடுத்தி  
ஸோசித் வருத்தமுற  
அஹிஸி ந இடங்கொடுக்காதிருங்  
பிராக்ர.



मधुरं सान्त्वितस्तेन सुग्रीवेण स राघवः । सुखमश्रुपरिक्लिन्नं वस्त्रान्तेन ममार्ज तत् ॥१५॥

तेन अन्त  
सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்  
मधुरं நாஸூக்காய்  
सान्वितः தேற்றப்பட்ட  
सः அந்த  
राघवः ஸ்ரீராமர்,

अश्रुपरिक्लिन्नं கண்ணீரால் நனைந்தி  
तत् அந்த [நந்த  
सुखं முகத்தை  
वस्त्रान्तेन வஸ்திரத்தின் துணி  
ममार्ज யால்  
துடைத்துக்கொண்டார்.

प्रकृतिस्थस्तु काकुत्स्थः सुग्रीववचनात्प्रभुः । संपरिवृज्य सुग्रीवमिदं वचनमब्रवीत् ॥१६॥

प्रभुः பிரபுவாகிய  
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்  
सुग्रीववचनात् சுக்ரீவனது சொல்  
लால்  
प्रकृतिस्थः तु இயற்கையான மனநிலை  
மைமையடைந்தவராகி

सुग्रीवं சுக்ரீவனை  
संपरिवृज्य கட்டித்தழுவிக்கொண்டு,  
इदं பின்வரும்  
वचनं சொல்லை  
अब्रवीत् மொழிந்தார்.

कर्तव्यं यद्वयस्येन स्निग्धेन च हितेन च । अनुरूपं च युक्तं च कृतं सुग्रीव तत्त्वया ॥१७॥

सुग्रीव “சுக்ரீவரே!  
स्निग्धेन அன்புள்ளவனும் [ன  
हितेन च உதவிபுரிகிறவனுமா-  
यद्वयस्येन ஆப்தகினைகிதனால்  
यत् எது [றதும்  
अनुरूपं च அனுகூலமாயிருக்கி-

युक्तं च சமயத்திற்கேற்றதாயி  
ருக்கிறதும்  
कर्तव्यं செய்யவேண்டியதோ  
तत् அது  
त्वया உம்மால்  
कृतम् செய்யப்பட்டது.

एष च प्रकृतिस्थोऽहमनुनीतस्त्वया सखे । दुर्लभो हीदृशो बन्धुरस्मिन्काले विशेषतः ॥

सखे “தோழரே!  
त्वया உம்மால்  
अनुनीतः தேற்றப்பட்ட  
एषः अहं இந்த நான்  
प्रकृतिस्थः च { இயற்கையான மனநிலை  
மைமையடைந்தவனாகிவிட்டேன்.

विशेषतः முக்யமாய்  
अस्मिन् இந்த  
काले தூர்பாக்யதசையில்  
हीदृशः இப்படிப்பட்ட  
बन्धुः ஆப்தகினைகிதன்  
दुर्लभः हि கிடைப்பது மிகவும் அரிது.

किंतु यत्रस्त्वया कार्यो मैथिल्याः परिमार्गणे । राक्षसस्य च रौद्रस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥

किंतु “ஆனபடியால்  
दुरात्मनः துஷ்டனும்  
रौद्रस्य கொடியனும்  
राक्षसस्य அரக்கனுமாகிய  
रावणस्य ராவணனையும்  
मैथिल्याः च ஜானகியையும்

परिमार्गणे தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்  
விஷயத்தில்  
यत्र: முயற்கியானது  
त्वया உம்மால்  
कार्यः மேற்கொள்ளத்தக்க  
கது.

मया च यदनुष्ठेयं विसृज्येन तदुच्यताम् । वर्षास्त्रिव च सुक्षेत्रे सर्वं संपद्यते तव ॥ २० ॥

மயா “என்னால்  
அனுஸ்தேயம் செய்பவனெனையதாயி  
ருக்கிறது

சுக்ஷே நல்ல வளப்பமுள்ள  
நிலத்தில்  
வर्षासु மாரிகாலங்களில்  
इव च விதைத்த விதைகள்  
तव உமக்கு [போலவே  
सर्वं எல்லாமும்  
संपद्यते பவிக்கும்.

मया च यदिदं वाक्यमभिमानात्समीरितम् । त्वया हरिशार्दूल तत्त्वमित्युपधार्यताम् ॥

हरिशार्दूल “வானரோத்தமர்!  
मया என்னால்  
यव इदं எந்த இந்த  
वाक्यं சொல்  
अभिमानात् च அபிமானத்தாலேயே

समीरितं சொல்லப்பட்டது.  
तत् அது  
त्वया உன்னால்  
तत्त्वं உண்மை  
इति என்று  
उपधार्यताम् நம்பப்படவேண்டும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । एतत्ते प्रतिजानामि सत्येनैव शपामि ते ॥ २२ ॥

मे “என்னால்  
अनृतं பொய்  
उक्तपूर्वं न { இதற்குமுந்தி எப்ப  
வம் சொல்லப்பட  
வில்லை.  
कदाचन च இனிமேலும் எப்பவும்  
वक्ष्ये न நான் சொல்லமாட்  
டேன்.

ते உமக்கு  
एतत् இதை  
प्रतिजानामि பிரதிக்கை செய்கி  
றேன்.  
सत्येन एव சத்தியத்தின்மீதும்  
ते உமக்கு  
शपामि ஆணையிட்டு சொல்  
கிறேன்.”

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवो वानरैः सचिवैः सह । राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रतिज्ञातं विशेषतः ॥

ततः அப்பொழுது  
वानरैः வானர  
सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு  
सुग्रीवः சுக்ரீவன் [கூட  
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய

विशेषतः விசேஷமாக  
प्रतिज्ञातं உறுதிமொழியாகிற  
वचः சொல்லை  
श्रुत्वा கேட்டு,  
प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவனா  
யினன்.

एवमेकान्तसंपृक्तौ ततस्तौ नरवानरौ । उभावन्योन्यसदृशं सुखं दुःखं प्रभाषताम् ॥ २४ ॥

ततः அப்பொழுது  
तौ नरवानरौ அந்த மனிதரும் வான  
उभौ இருவர்களும் [ரரும்  
एवं இப்படியாய்  
एकान्तसंपृक्तौ { ஒர் ஏகாந்தமான இட  
த்தை அடைந்தவா  
களாய்

अन्योन्यसदृशं இருவர்களுக்கும்  
दुःखं ஒரே மாதிரியாயுள்ள  
सुखं குறையை  
प्रभाषतां தாராளமாய்  
பேசிக்கொண்டிருந்  
தார்கள்.

महानुभावस्य वचो निश्चय हरिर्नराणां प्रभस्य तस्य ।  
कृतं स मेने हरिवीरमुख्यस्तदा स्वकार्यं हृदयेन विद्वान्

॥ २५ ॥

हरिः वानराणाम्,  
हरिवीरमुख्यः वानराणां रர்களில்  
உத்தமனும்  
विद्वान् சுற்றறிந்தவனுமான  
सः அவன்  
नराणां மாணிடர்களுக்குள்  
प्रभस्य உத்தமரும்  
महानुभावस्य மகானுபாவருமாகிய  
तस्य அவரது

वचः சொல்லை  
निश्चय கேட்டு,  
तदा அப்பொழுது  
स्वकार्यं தனது காரியம்  
कृतं முடிவுபெற்று  
हृदयेन மனதில் [விட்டதாக  
मेने உறுதிக்கொண்  
டுவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9591

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 339



अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௮ ॥

वालिचधप्रतिज्ञा—வாலிவதபிரதிக்கை.

परितुष्टस्तु सुग्रीवस्तेन वाक्येन वानरः । लक्ष्मणस्याग्रतो राममिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

सुग्रीवः சுகிரீவரென்ற  
वानरः வானரன்  
तेन அந்த  
वाक्येन சொல்லால்  
परितुष्टः तु மிகவும் களிப்புற்றவ  
னாகி

रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து  
लक्ष्मणस्य लக்ஷ்மணரது  
अग्रतः முன்னிலையில்  
इदं பின்வரும்  
वचनं மொழியை  
अब्रवीत् சொன்னான்.

सर्वथाहमनुयाहो देवतानामसंशयः । उपपन्नगुणोपेतः सखा यस्य भवान्मम ॥ २ ॥

उपपन्नगुणोपेतः திருக்கல்யாணகுணங்  
களமையப்பெற்ற  
भवान् தேவரீர்  
यस्य எந்த  
मम எனக்கு  
सखा நண்பனோ, அந்த

अहं நான்  
सर्वथा முற்றிலும்  
देवतानां தேவர்களுடைய  
अनुयाहो: அனுக்கிரகத்திற்கு பா  
த்திரனாய்விட்டேன்.  
असंशयः இதற்கையமின்று.

शक्यं खलु भवेद्राम सहायेन त्वयाऽनघ । सुरराज्यमपि प्राप्तुं स्वराज्यं किं पुनः प्रभो ॥

अनघ "தேவரஹிதராய்  
 प्रभो எதையும் செய்ய வல்ல  
 राम ஸ்ரீராம!  
 त्वया தேவரீரால்  
 सहायेन உதவிகொண்ட

प्राप्तुं அடைய  
 शक्यं சாத்தியமாக  
 भवेत् ஆகும்.  
 स्वराज्यं खलु என் கொந்த நாட்டை  
 1 மட்டும் என்றால்

सुरराज्यं अपि தேவர்களுடைய  
 राज्यத்தையே

किं पुनः சொல்லவும்  
 வேண்டுமோ?

सोऽहं सभाज्यो बन्धूनां सुहृदां चैव राघव । यस्याग्निसाक्षिकं मित्रं लब्धं राघववंशजम् ॥

राघव "ஸ்ரீராகவரே!  
 यस्य எவனுக்கு  
 राघववंशजं ராகுலத்தில் உதித்  
 தவனாய்

सः அந்த  
 अहं நான் [வும்  
 बन्धूनां च உறவினர்களுடைய  
 सुहृदां एव அன்பர்களுடையன

अग्निसाक्षिकं அக்னிசாக்ஷியாக  
 मित्रं மித்திரனாய்  
 लब्धं ஆகின்றனனே

सभाज्यः மதிப்பிற்கு பாத்திர  
 னாய் விட்டேன்.

अहमप्यनुरूपस्ते वयस्यो ज्ञास्यसे शनैः । न तु वक्तुं समर्थोऽहं स्वयमात्मगतान् गुणान् ॥

ते "தேவரீருக்கு  
 अहं अपि நானே  
 अनुरूपः ஏற்ற  
 वयस्यः சினேகிதன் என்பதை  
 शनैः காலக்கிரமத்தில்  
 ज्ञास्यसे உள்ளபடி அறிவீர்.

अहं நான்  
 स्वयं तु நானே  
 आत्मगतान् என்னிடத்திலுள்ள  
 गुणान् குணங்களை  
 वक्तुं எடுத்துரைக்க  
 समर्थः न ஏற்றவனானேன்.

महात्मनां तु भूयिष्ठं त्वद्विधानां कृतात्मनाम् । निश्चला भवति प्रीतिर्धैर्यमात्मवतामिव ॥

त्वद्विधानां "தேவரீரைப்போன்ற  
 कृतात्मनां ஆத்மஞானிகளாகிய  
 महात्मनां மகாத்மாக்களுடைய  
 प्रीतिः तु நன்பு  
 भूयिष्ठं அளவுகடந்ததாய்

आत्मवतां ஆத்மவிக் துக்களு  
 டைய  
 धैर्यं எதற்கும் மனம்  
 इव போலவே [சித்ருமை  
 निश्चला மாறுதலாய்  
 भवति இருக்கிறது.

रजतं वा सुवर्णं वा वस्त्राण्याभरणानि च । अविभक्तानि साधूनामवगच्छन्ति साधवः ॥

रजतं वा "வெள்ளியைத்  
 सुवर्णं பொண்ணைத் தானாகட்  
 वस्त्राणि च ஆடைகளைத் தானாகட்  
 1 மட்டும்

आभरणानि वा ஆபரணங்களைத் தானா  
 साधवः சாதுக்கள் [கட்டும்  
 साधूनां மித்திரர்களுக்கு  
 अविभक्तानि உரிமையுடையவை  
 कनारा  
 अवगच्छन्ति பாராட்டுகின்றார்கள்

आन्यो वापि दरिद्रो वा दुःखितः सुखितोऽपि वा ।

निर्दोषो वा सदोषो वा वयस्यः परमा गतिः

॥ ८ ॥

आन्यः वा अपि “தனிகனாயிருந்தா  
லும் சரி

दरिद्रः वा தரித்திரனாயிருந்தா  
லும் சரி

दुःखितः अपि { துக்கப்பட்டுக்கொண்  
டிருக்கின்றவனாயிரு  
ந்தாலும் சரி

सुखितः वा { மனக்குறையின் றி  
இருக்கின்றவனான  
லும் சரி  
निर्दोषः वा நல்லவனானலும் சரி  
सदोषः वा கெட்டவனானலும் சரி  
वयस्यः ஓர் சினேகிதன்  
परमा எப்படியும்  
गतिः கைகொட்டுத்துக்கார்க்க  
வேண்டியவனே.

धनत्यागः सुखत्यागो देहत्यागोऽपि वा पुनः । वयस्यार्थे प्रवर्तन्ते स्नेहं दृष्ट्वा तथाविधम् ॥

तथाविधं அப்படிப்பட்டதாகிய

स्नेहं சினேகத்தை

दृष्ट्वा பாராட்டி,

वयस्यार्थे சினேகிதனின்  
பொருட்டு

धनत्यागः { தனது ஆஸ்தியை  
எல்லாம் சமர்ப்பித்த  
லும்,

सुखत्यागः தனது சகாலுபவங்  
களே ஒழித்தலும்,

पुनः वा வேண்டுமென்றால்  
देहत्यागः अपि உயிரிழத்தலும்  
प्रवर्तन्ते தர்மமாகின்றன.

तत्तथेत्यब्रवीद्रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । लक्ष्मणस्याग्रतो लक्ष्म्या वासवस्येव धीमतः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்  
लक्ष्म्या தேஜஸால்  
वासवस्य இந்திரனை  
इव நிகர்த்தவரும்  
धीमतः பேரறிவுற்றவருமாகிய  
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது  
अग्रतः முன்னிலையில்

प्रियवादिनं இனிமையாய் பேசிய  
सुग्रीवं சுக்ரீவனைப்பார்த்து  
तत् “அது  
तथा நீ சொன்னபடிய்தான்”  
इति என்னு  
अब्रवीत् பதினூரைத்தார்.

ततो रामं स्थितं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महाबलम् । सुग्रीवः सर्वतश्चक्षुर्वने लोलपातयत् ॥ ११ ॥

ततः அப்பொழுது  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
रामं ஸ்ரீராமரை  
स्थितं நின்றுகொண்டிருக்  
கின்றவராகவும்,  
महाबलं மகாபலசாலியாகிய  
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை

च அப்படியே நின்றுகொ  
ண்டிருக்கிறவராகவும்,  
दृष्ट्वा பார்த்து,  
वने காட்டில்  
सर्वतः எல்லாப்பக்கங்களிலும்  
लोलं சலித்துக்கொண்டிரு  
चक्षुः கண்ணை [க்கும்  
अपातयत् விடுத்தான்.

स ददर्श ततः सालस्यविदूरे हरीश्वरः । सुपुष्पमीषत्पत्राढ्यं अमरैरुपशोभितम् ॥ १२ ॥

ஹீர்ஷர்: வான் ரமன் னானாகும்  
ச: அவன்,  
தத: அவ்விடத்தில்  
அவிதூரே அருகாமையில்  
சுபுஸ்ய நன்கு பூத்திருக்கிற  
தும்,

ईषत्पत्राढ्यं கொஞ்சம் இலைகள்  
அடர்ந்ததும்,  
अमरै: வண்டுகளால்  
उपशोभितं அழகுற்று விளங்கு  
கிறதமாகிய  
सालं ஸாலவிருக்தமொன்  
ददर्श கண்டான். [றை

तस्यैकां पर्णबहुलां भङ्गवा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद सराधवः ॥

சுగிரீவ: சுக்ரீவன்  
तस्य அந்த  
सालस्य ஸாலவிருக்தத்தினது  
सुपुष्पितां நன்கு பூத்த  
पर्णबहुलां இலைகளடர்ந்த

एकां ஒரு  
शाखां கிளையை  
भङ्गवा ஒடி-த்து,  
आस्तीर्य பரப்பி,  
सराधव: பூரீராமருடன்  
निषसाद உட்கார்ந்தான்.

तावासीनौ ततो दृष्ट्वा हनूमानपि लक्ष्मणम् । सालशाखां समुत्पाद्य विनीतमुपवेशयत् ॥

ஹ்நூமான் ஹனுமார்  
तत: அவ்விடத்தில்  
तौ அவ்விருவர்களையும்  
आसीनौ வீற்றிருக்கின்றவர்  
களாய்  
दृष्ट्वा பார்த்து,

सालशाखां ஸாலமரக்கிளை  
ஒன்றை  
समुत्पाद्य ஒடி-த்துக்கொண்டு  
विनीतं வணக்கமாய் [வந்து,  
लक्ष्मणं अपि ஸசந்தமணரையும்  
उपवेशयत् உட்காரச்செய்தார்.

सुखोपविष्टं रामं तु प्रसन्नमुदधिं यथा । फलपुष्पसमाकीर्णं तस्मिन् गिरिवरोत्तमे ॥ १५ ॥  
ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः शृङ्गण्या शुभया गिरा । उवाच प्रणयाद्गामं हर्षव्याकुलिताक्षरम् ॥

தத: அப்பொழுது  
சுगிரीव: சுக்ரீவன்  
तस्मिन् அந்த  
फलपुष्पसमाकीर्णं பழங்களும பூஷ்பங்க  
ளும் நிறைந்த  
गिरिवरोत्तमे மிகச் சிறந்த மலையில்  
प्रसन्न சலியாத  
उदधिं சுழுத்திரத்தை  
यथा நிகர்த்து  
सुखोपविष्टं சுகமாய் வீற்றிருக்கும்

रामं அமிராமராகிய  
रामं तु பூரீராமரைப் பார்த்து  
प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவராகி  
प्रणयात् கௌரவத்தால்  
शृङ्गण्या இனிய  
शुभया गिरा ஏற்ற சொற்கொண்டு  
हर्षव्याकुलिताक्षरं { சந்தோஷத்தால் தட்டு  
த்தடுமாறி வெளிவந்  
த ஓர் மொழியை  
उवाच பின்வருமாறு சொன்  
னான்

भयार्दितः	ஆபத்தை யே நினைத்து
	நினைத்து வருந்தி
सुदुःखितः	மெய்கலங்கியவனாய்
ऋक्ष्यमूकं	நிச்சயமுக
गिरिवरं	மலையில்
चरामि	சுற்றிக்காலம்கழித்து
	வருகிறேன்.

भये	ஆபத்தில்
मम्रः	சிக்கி
उद्भ्रान्तचेतनः	மதிக்கலங்கி
शस्तः	திகில்லகொண்டவனாய்
सः	ஆந்த
अहं	நான்
वसामि	திரிந்துவருகிறேன்.

अनाथस्य	திக்கற்ற
मम अपि	எனக்கும்
त्वं	தேவரீர்
प्रसादं कर्तुं	உதவிபுரிய
अहंमि	திருவுளம் கொள்ள
	வேண்டும்.”

ச:	அந்த
காகுத்ய:	ஸ்ரீராமர்
புறசநிவ	சென்றுபுன்கிரிப்புற்று
சுமீவ்	சுக்ரீவனைப் பார்த்து
பயுவாச	பின்வருமாறு பதிலளித்தார்.

தவ	உனது
மாயாபஹாரிணம்	மனைவியை அபகரித் திருக்கிற
த	அவனை
அத எவ	இப்போதே
ஹிந்யாமி	சங்கரித் துவிடுகிறேன்.

इमे हि मे महाभाग पतिणस्तिग्मतेजसः । कार्तिकेयवनोद्भूताः शरा हेमविभूषिताः ॥  
 कङ्कपत्रप्रतिच्छन्ना महेन्द्राशनिसन्निभाः । सुपर्वाणः सुतीक्ष्णायाः सरोषा भुजगा इव ॥

மஹாபாக "பாக்யசாலியே!  
 மெ எனது  
 இமே இந்த  
 ஷரா: ஹி பாணங்களோ  
 பஸிண: சிறகுள்ளவைகள்;  
 திம்மதேஜஸ: உக்கிரமான தேஜஸ்  
 எள்ளுவவைகள்;  
 கார்திகேய- } காந்திகேயவன் த்து  
 வனோஹூதா: } லேயே தோன்றியவை  
 கள்;  
 ஹேமவிபூஷிதா: பொன்னுலங்கரிக்க  
 பட்டவைகள்;

கங்குபத்ரபதிச்சந்நா: கங்குஇறகு கெட்ட  
 ப்பெற்றவைகள்;  
 மஹேந்த்ராசனி- } இத்திரனது வஜ்ராயு  
 சன்னிபா: } தத்தை நிகர்த்தவை  
 கள்;  
 சுபர்வாண: நல்ல சுணுக்களுள்ள  
 வைகள்;  
 சுதீக்ஷ்ணாயா: மிகக் கூர்மையான மு  
 ணைகளுள்ளவைகள்;  
 சரோபா: சிறிவரும்  
 பூஜகா: சர்ப்பங்கள்  
 இவ் போன்றவைகள்.

भ्रातृसंज्ञमित्रं ते वालिनं कृतकिल्बिषम् । शरैर्विनिहतं पश्य विकीर्णमिव पर्वतम् ॥२४॥

தெ "உனது  
 ஆதர்த்ஸஞ்ஜமத்ரிதம் தமயனென்று பெய  
 ரை மாத்திரம் வைத்  
 துக்கொண்டு  
 அமித்ர சத்ருவாய்  
 க்ருதகிலிபம் தீங்குபுரியும்  
 வாலினம் வாலியை

சரீ: பாணங்களால்  
 விகீர்ணம் சிதறிக்கிடக்கும்  
 பர்வத் இவ் மலையைபோலவே  
 விநிஹத் கொலையுண்டுவிழுந்து  
 கிடக்கின்றவனுய்  
 பச்ய இதோ நீர் காண்பீர்."

राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो बाहिनीपतिः । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

வாஹினிபதி: சேனைத் தலைவனாகிய  
 சு஘்ரீவ: சுக்ரீவன்,  
 ராஹவஸ்ய ஸ்ரீராமருடைய  
 வ: சொல்லை  
 ஷ்ருவா கேட்டு,  
 அதுல அளவுகடந்த

பஹ் ஸந்தோஷத்தை  
 லேபே ஆடைந்தான்.  
 இதி வ பின்வருமாறு  
 அப்ரவீத் மொழிந்தான்.  
 சாது 'சாலரன்று.  
 சாது நற்பாக்கியமே!"

राम शोकाभिभूतोऽहं शोकार्तानां भवान् गतिः । वयस्य इति कृत्वा हि त्वय्यहं परिदेवये ॥

ராம "ஸ்ரீராம!  
 அஹ் நான்  
 ஷோகாபிபூத்: சோகத்தில் மூழ்கிக்  
 கிடக்கின்றேன்.  
 ஷோகார்தானாம் தாயருற்றவர்களுக்கு  
 பவான் தேவரீர்  
 கதி: புகுமிடம்.

அஹ் நான்  
 வயஸ்ய: ஆன்பன்  
 இதி க்ருவா ஹி என்று நினைத்துக்  
 கொண்டே  
 த்வயி தேவரீரிடத்தில்  
 பரிதேவயே தாயரத்தை முறையிட்  
 டுக்கொள்ளுகிறேன்.



त्वं हि पाणिप्रदानेन वयस्यो मेऽग्निसाक्षिकम् । कृतः प्राणैर्वहुमतः सत्येनापि शपाम्यहम् ॥

पाणिप्रदानेन “கைகொடுத்து  
अग्निसाक्षिकं அக்னிசாஶ்டியாக  
मे எனக்கு  
वयस्य: அன்பராக  
कृतः ஆகிவிட்ட  
त्वं தேவரீர்

प्राणैः என் உயிரைவிட  
बहुमतः हि அருமையானவரே.  
अहं நான்  
सत्येन अपि சத்தியத்தின்மீதும்  
शपामि ஆணையிட்டு சொல்லு  
கிறேன்.

वयस्य इति कृत्वा च विसृज्यः प्रवदाम्यहम् । दुःखमन्तर्गतं यन्मे मनो दहति नित्यशः ॥

अहं நான்  
वयस्य: அன்பன்  
इति என்று  
कृत्वा च நினைத்துக்கொண்டே,  
विसृज्यः எதொன்றையும்  
ஒலிக்காத  
प्रवदामि உரைசெய்கின்றேன்.

दुःखमन्तर्गतं यन्मे मनो दहति नित्यशः ॥  
अन्तर्गतं உள்ளத்தில் குடி-  
கொண்டிருக்கும்  
दुःखं துக்கமானது  
यत् एதுவே அது  
मे எனது  
मनः மனதை  
नित्यशः ஒப்ச்சல் ஒழிவின் நி  
दहति உருக்குகின்றது.”

एतावदुक्त्वा वचनं बाष्पदूषितलोचनः । बाष्पोपहतया वाचा नोच्चैः शक्नोति भाषितुम् ॥

बाष्पदूषित- } கண்ணீரால் கலங்கிய  
लोचनः } கண்களுற்ற அவன்  
बाष्पोपहतया கண்ணீரால் நாக்கு  
முறி வெளிவந்த  
वाचा சொற்கொண்டு  
एतावत् இதுவரை

वचनं சொல்லே  
उक्त्वा மொழிந்துவிட்டு,  
भाषितुं பேச  
उच्चैः கொஞ்சமேனும்  
शक्नोति न முடியவில்லை.

बाष्पवेगं तु सहसा नदीवेगमिवागतम् । धारयामास धैर्येण सुग्रीवो रामसन्निधौ ॥३०॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
रामसन्निधौ ஸ்ரீராமருடைய  
சன்னிதியில்  
नदीवेगं நதியின் பிரவாகத்தை  
इव போலவே

आगतं பெருகிய  
बाष्पवेगं तु கண்ணீர் பெருக்கை  
யும்  
धैर्येण தைரியத்தால்  
सहसा வெகு சிரமப்பட்டு  
धारयामास அடக்கிக்கொண்டான்

संनिपृष्ट्य तु तं बाष्पं प्रमृज्य नयने शुभे । विनिश्चस्य च तेजस्वी राघवं पुनरब्रवीत् ॥

तेजस्वी தேஜஸ்வியாகுமவன்  
तं அந்த  
बाष्पं கண்ணீரை  
संनिपृष्ट्य அடக்கி,  
शुभे அழகிய  
नयने तु கண்களிரண்டையும்  
प्रमृज्य துடைத்து,

विनिश्चस्य च பெருமூச்செறிந்து  
கொண்டே,  
पुनः மறுபடியும்  
राघवं ஸ்ரீராமரை பார்த்து  
अब्रवीत् பின்வருமாறு  
பேசினார்.

पुराऽहं वालिना राम राज्यात्स्वादवरोपितः । परुषाणि च संश्राव्य निर्धूतोऽस्मि बलीयसा ॥

ராம	“ ஸ்ரீராம !	निर्धूतः च	அவமானப்படுத்தப்
बलीयसा	அதிபலத்தின் செருக்		பட்டவனாகவும்
	குற்ற	स्वात्	எனது
वालिना	வாழியினால்	राज्यात्	நாட்டிலிருந்து
पुरा	முதலில்	अवरोपितः	தூரத்திலிடப்பட்டவ
परुषाणि	கொடிய பேச்சுகளை	अहं	நான் [னாகவும்
संश्राव्य	பேசி,	अस्मि	இருக்கிறேன்.

हता भार्या च मे तेन प्राणेभ्योऽपि गरीयसी । सुहृदश्च मदीया ये संयता बन्धनेषु ते ॥

मे	“ எனது	मदीयाः	எனது
प्राणेभ्यः अपि	உயிரினால்	सुहृदः	அன்பர்கள்
गरीयसी	இனிய	ये	எவர்களோ
भार्या च	மனைவியும்	ते च	அவரும்
तेन	அவனால்	बन्धनेषु	சிறைச்சாலைகளில்
हता	அபகரிக்கப்பட்டாள்	संयताः	காவலில் வைக்கப்பட்ட
			டிருக்கின்றார்கள்.

यत्नवांश्च सुदुष्टात्मा मद्दिनाशाय राघव । बहुशस्तत्प्रयुक्ताश्च वानरा निहता मया ॥३४॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !	यत्नवान्	முயன்றான்.
सुदुष्टात्मा	மிகக்கொடியனாகு	तत्प्रयुक्ताः च	அவனால் அனுப்பப்
	மவன்		பட்ட
मद्दिनाशाय	என்னைக் கொல்வதற்	वानराः	வானர்கள்
	காக	मया च	என்னாலேயே
बहुशः	பலமுறை	निहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

शङ्कया त्वेतया चेह दृष्ट्वा त्वामपि राघव । नोपसर्पाम्यहं भीतो भये सर्वे हि विभ्यति ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !	त्वां	தேவரீரை
भीतः	ஆபத்திலிருக்கும்	दृष्ट्वा अपि	பார்த்தும்
अहं	நான்	उपसर्पामि न	அணுகாதிருந்தேன்.
एतया	இந்த	सर्वे च	எல்லோருமே
शङ्कया तु	ஆபத்தால்தான்	भये	ஆபத்துகாலத்தில்
इह	இப்பொழுது	विभ्यति हि	நடுக்கமுறுவார்களான்
			ரே ?

केवलं हि सहाया मे हनुमत्येवमुखास्त्वमे । अतोऽहं धारयाम्यद्य प्राणान्कृच्छ्रगतोऽपि सन्॥

हनुमन्मुखः “**ஹனுமான் முதலிய**  
 इमे **இவர்கள்**  
 केवलं **மாத்திரம்**  
 मे **எனக்கு**  
 सहायाः तु **உதவிசெய்பவர்கள்.**  
 अतः हि **இக்காரணத்தால்**  
**தான்**

अद्य **இப்பொழுது**  
 अहं **நான்**  
 कृच्छ्रगतः **கஷ்டத்தை அடைந்த வனாக**  
 अपि सन् **இருக்கையிலுங்கூட**  
 प्राणान् **உயிரை**  
 धारयामि **வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.**

एते हि कपयः स्निग्धा मां रक्षन्ति समन्ततः । सह गच्छन्ति गन्तव्ये नित्यं तिष्ठन्ति च स्थिते॥

एते **“இந்த**  
 कपयः हि **வானரர்கள்தான்**  
 स्निग्धाः **மிக அன்புள்ளவர்**  
 मां **என்னை [களாய்**  
 समन्ततः **சுற்றியிருந்து**  
 रक्षन्ति **கார்த்துவருகின்றார்கள்.**

गन्तव्ये **செல்லுவகையில்**  
 सह **கூடவே**  
 गच्छन्ति **வருகின்றார்கள்.**  
 नित्यं **எப்பொழுதும்**  
 स्थिते **இருக்குமிடத்தில்**  
 तिष्ठन्ति **கார்த்துவிரக்கின்றார்கள்.**

संक्षेपस्त्वेव मे राम किमुत्त्वा विस्तरं हि ते । स मे ज्येष्ठो रिपुभ्राता वाली विश्रुतपौरुषः ॥

राम **“ஸ்ரீராம!**  
 मे **என்னுடைய**  
 एवः तु **இதுதான்**  
 संक्षेपः **விஷயங்களின் சுருக்கம்.**  
 ते **தேவரீருக்கு**  
 विस्तरं हि **விஸ்தரமாய்**

उत्त्वा किं **சொல்லுவானேன்?**  
 सः **அந்த**  
 विश्रुतपौरुषः **புகழ்பெற்ற ஆற்றலு**  
 ज्येष्ठः भ्राता **தமையனாகிய [டைய**  
 वाली **வாலி**  
 मे **எனது**  
 रिपुः **சத்ரு.**

तद्विनाशाद्धि मे दुःखं प्रनष्टं स्यादनन्तकम् । सुखं मे जीवितं चैव तद्विनाशनिबन्धनम् ॥

तद्विनाशाद् हि **“அவன் செத்தால்**  
 मे **தான்**  
 अनन्तकं **எனது**  
 दुःखं **அளவுகடந்த**  
 प्रनष्टं स्यात् **துக்கமானது**  
 मे **ஒழிந்ததாக ஆகும்.**  
**எனது**

सुखं **மனத்திருப்தி**  
 तद्विनाश- **அவனது மாணத்தை**  
 निबन्धनं } **எதிர்பார்த்திருக்கிற**  
 जीवितं च **உயிரும் [து.**  
 एव { **அப்படியே அவனது**  
**மரணத்தை எதிர்**  
**பார்த்திருக்கிறது.**

एष मे राम शोकान्तः शोकार्तेन निवेदितः ।

दुःखितोऽदुःखितो वाऽपि सख्युर्नित्यं सखा गतिः

॥ ४० ॥

ராம  
ஏஷ:  
மே  
சோகாந்த:  
சோகார்தேன  
நிவேதீத:  
“ஸ்ரீராம!  
இதுதான்  
எனது  
சோகத்தின் முடிவு.  
சோகத்தால் துன்பப்  
படுமென்னால்  
எல்லாம் சொல்லிவிட  
ப்பட்டது.

சக்யு:  
து:கித:  
அது:கித: }  
வா அபி }  
நித்ய  
சகா  
கதி:  
ஓர் அன்பனுக்கு  
துக்கப்பட்டுகொண்டி-  
ருக்கிறவனுனுஞ்சரி  
துக்கமில்லாமலிருக்கி  
ன்றவனுனுஞ்சரி  
எப்பொழுதும்  
தோழன்தான்  
புகுமிடம்.”

श्रुत्वैतच्च वचो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । किंनिमित्तमभूद्द्वै श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥४१॥

ராம:  
ஏதத் வச:  
சுதவா ச  
சுரீவ  
இத  
அவரீத்  
“ஸ்ரீராமர்,  
இந்த சொல்லுக்கு  
செவிசாற்றி,  
சுக்ரீவனைப் பார்த்து  
பின்வருமாறு  
மொழிந்தார்.

கினிமிதம்  
வீரே  
அமூத்  
தத்வத:  
சுரூத்  
இசுசாமி  
“யாதுகாரணமாய்  
துவேஷமானது  
ஏற்பட்டது  
உள்ளபடி  
அறிந்துகொள்ள  
விரும்புகின்றேன்.

सुखं हि कारणं श्रुत्वा वैरस्य तव वानर । आनन्तयं विधास्यामि संप्रधाय बलाबलम् ॥

வானர  
வீரச்ய  
காரணம்  
சுதவா  
வலாபலம்  
“வானரரே!  
துவேஷத்தினுடைய  
காரணத்தை  
அறிந்துகொண்டு  
செய்யவேண்டியதை  
யும் செய்யக்கூடாத  
தையும்

சம்பராய்  
தவ  
சுதம்  
ஆனந்தயம்  
விதாச்யாமி  
தீர்க்காலோசனை  
உனக்கு[செய்துதான்  
ஹிதமாய்  
மேல் நடக்கவேண்டிய  
காரியத்தை  
நிச்சயிக்கின்றேன்.

बलवान्हि ममार्थः श्रुत्वा त्वामवमानितम् । वर्धते हृदयोत्कम्पी प्रावृद्धवेग इवाम्भसः ॥

தாம்  
அவமானிதம்  
சுதவா ஹி  
மம  
அமர்ப்:  
வலவான்  
“உம்மை  
அவமதிக்கப்பட்டவ  
கேட்டு அதனால் [ராய்  
எனது  
சினமானது  
விசேஷமாய்

ஹதயோத்கம்பி  
அம்மச:  
பாவூத்வேக: இவ  
வர்ததே  
உள்ளத்தை நடுக்கமு  
றச்செய்கின்றதாய்  
ஜலத்தினது  
மழைகாலப்பிரவா  
ஹம் போலவே  
வளர்கின்றது.

हृष्टः कथय विसृज्यो यवदारोप्यते धनुः । सृष्टश्च हि मया बाणो निरस्तश्च रिपुस्तव ॥

हृष्टः	“மனசந்நுஷ்டிகொ ண்டவராய்	आरोप्यते	நானோற்றப்படுகிற தோ
विसृज्यः	எதையும் ஒளிக்காமல்	बाणः	பாணம்
कथय	சொல்லிவிடும் ;	सृष्टः च	பிரயோகிக்கப்படுகிற
हि	ஏனென்றால்		தோ அப்பொழுதே
मया	என்னால்	तव	உனது
यावत्	எப்பொழுது	रिपुः	சுத்துரு
धनुः	வில்லு	निरस्तः च	மாண்டவனே”.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः काकुत्स्थेन महात्मना । प्रहर्षमतुलं लेभे चतुर्भिः सह वानरैः ॥ ४५ ॥

महात्मना	மகாத்மாவாகிய	चतुर्भिः	நான்கு
काकुत्स्थेन	சூராமரால்	वानरैः	வானரர்களோடு
एवं	மேற்கண்டவாறு	सह	கூட
उक्तः	சொல்லியதற்கு செவி சாற்றிய	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	प्रहर्षं तु	சந்தோஷத்தை
		लेभे	அடைந்தான்.

ततः प्रहृष्टवदनः सुग्रीवो लक्ष्मणाग्रजे । वैरस्य कारणं तत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ४६ ॥

ततः	அப்பொழுது	कारणं	காரணத்தை
सुग्रीवः	சுகிரீவன்	तत्त्वं	உள்ளபடி
प्रहृष्टवदनः	சந்தோஷத்தால் மலர் ந்த முகமுடையவனாய்	लक्ष्मणाग्रजे	சூராமரின் முன்னி லையில்
वैरस्य	துவேஷத்தினுடைய	आख्यातुं	பின்வருமாறு சொல்ல
		उपचक्रमे	தொடங்குகின்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9637

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 385

इति पुरा कुशलंवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवादे गीते

श्रीमद्रामायणे त्रयोदशोऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் சூராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத  
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 13-ாம்நாள்  
கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புரா குशलவாभ्यां श्रीरामसन्निधौ अश्वमेधयज्ञवाटे चतुर्दशेऽह्नि किष्किन्धाकाण्डे  
नवमसर्गादारभ्य एकोनविंशसर्गपर्यन्तं (9638—10513 श्लोकाः)  
गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 876.]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அசுவமேதயாகசாஸையில்  
பதிரான்காவது தினத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 9 முதல் 29-ாவது ஸர்க்கம்  
வரை (9638—10513) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்  
செய்யப்பட்ட சலோகசங்கியை 876.]

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் || 9 ||

वैरकारणकथनम्—வைரகாரணத்தை சொல்வது.

श्रूयतां राम यद्वृत्तमादितः प्रभृति त्वया । यथा वैरं समुद्भूतं यथा चाहं निराकृतः ॥ १ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	அஃ	நான்
ஆதित: ப்ரஹ்மி	ஆதிமுதல்	யதா	எவ்விதமாய்
யத் வுத்	எது நடைபெற்றதோ	நிராகுத: ச	அவமானப்படுத்தப் பட்டேனோ அதுவும்,
யதா	எவ்விதம் [அதுவும்,	தவ்யா	தேவரீரால்
வீரம்	துவேஷம்	ஸ்ரூயதாம்	கேட்கப்பட்டும்.
சமூதூதம்	எற்பட்டதோ		
	அதுவும்,		

वाली नाम मम भ्राता ज्येष्ठः शत्रुनिषूदनः । पितुर्वहुमतो नित्यं मम चापि तथा पुरा ॥२॥

शत्रुनिषूदनः	“சத்துருசங்கராகன	नित्यं	எப்பொழுதும்
வாலி நாம	வாலியென்பவன் [கிய	बहुमतः	அன்பை பெற்றவன்.
மம	எனது	पुरा	இதற்குமுன்
ज्येष्ठः	ஜ்யேஷ்ட	मम च अपि	என்னுடையவும்
அதா	பிரதா.	तथा	அப்படியே அன்பை பெற்றவன்.
பிது:	தந்தையினது		

पितर्युपरतेऽस्माकं ज्येष्ठोऽयमिति मन्त्रिभिः । कपीनामीश्वरो राज्ये कृतः परमसंमतः ॥३॥

अस्माकं	“எங்களுடைய	परमसंमतः	முற்றிலும் சம்மதிக்க ப்பெற்று
பிதரி	தந்தை	कपीनां	வானரர்களுடைய
उपरते	இறந்தபிறகு,	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளால்	ईश्वरः	மன்னனாக
अयं ज्येष्ठः	இவன் மூத்தவன்	कृतः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்,
इति	என்கிற காரணத்தால்		

राज्यं प्रशासतस्तस्य पितृपैतामहं महत् । अहं सर्वेषु कालेषु प्रणतः प्रेष्यवत्स्थितः ॥ ४ ॥

महत् “ பெரிய  
पितृपैतामहं பாட்டனார் தகப்பனார்  
வரிசையாய் கிடைத்த  
राज्यं ராஜ்யத்தை  
तस्य அவன்  
प्रशासतः பரிபாலனம் பண்ணி  
வருகையில்

अहं நான்  
सर्वेषु எல்லா  
कालेषु சமயங்களிலும்  
प्रणतः அடங்கி நடக்கின்ற  
प्रेष्यवत् அடிமைபோல்  
स्थितः இருந்தேன். வனாய்

मायावी नाम तेजस्वी पूर्वजो दुन्दुभेः सुतः । तेन तस्य महद्वैरं स्त्रीकृतं विश्रुतं पुरा ॥ ५ ॥

तेजस्वी “ பராக்கிரமசாலியாகிய  
मायावी नाम मायाவி என்பவன்  
दुन्दुभेः துந்துபியெனும் அசு  
पूर्वजः ஜ்யேஷ்ட [ரனுக்கு  
सुतः புதல்வன்.  
पुरा பூர்வத்தில்

स्त्रीकृतं ஒரு பெண் விஷயமாய்  
महत् பெரும்  
वैरं துவேஷம்  
तेन அவனோடு  
तस्य அவனுக்கு என்று  
विश्रुतम् பிரசித்தி.

स तु सुप्तजने रात्रौ किष्किन्धाद्वारमागतः । नर्दति स्म सुसंरब्धो वालिनं चाहयद्रणे ॥

सः तु “ அவனும்  
सुप्तजने ஜனங்கள் உறங்கிக்  
கொண்டிருக்கும்  
रात्रौ இரவில்  
किष्किन्धाद्वारं கிஷ்கிந்தைகோட்டை  
வாயிலுக்கு  
आगतः வந்தவனாய்

सुसंरब्धः மிகக் கோபாவேசங்  
கொண்டவனாய்  
नर्दति स्म கர்ஜனைசெய்தான்.  
वालिनं च வாலியையும்  
रणे சண்டைக்கு  
आह्वयत् அழைத்தான்.

प्रसुप्तस्तु मम भ्राता नर्दितं भैरवस्वनम् । श्रुत्वा न ममृषे वाली निष्पपात जवाचदा ॥

प्रसुप्तः “ நன்றாய் தூங்கிக்கொ  
ண்டிருந்த  
मम எனது  
भ्राता तु தமையனும்  
भैरवस्वनं பயங்கரமான குரலு  
नर्दितं கர்ஜனையை [ற்ற

श्रुत्वा கேட்டு,  
ममृषे न மன்னிக்கவில்லை.  
तदा அப்பொழுது  
वाली வாலி  
जवात् வேகமாய்  
निष्पपात வெளிப்புறப்பட்டான்.

स तु वै निःसृतः क्रोधात् हन्तुमसुरोचमम् । वर्यमाणस्ततः स्त्रीभिर्मया च प्रणतात्मना ॥

तं “ அந்த  
असुरोचमं அசுரோத்தமனை  
हन्तु கொல்ல  
क्रोधात् கோபத்தால்  
निःसृतः வெளிப்புறப்பட்டு  
வந்த

सः तु அவனும்  
ततः அப்பொழுது  
स्त्रीभिः वै மனைவிமார்களாலும்  
प्रणतात्मना அடிபணிந்து வணங்  
मया च என்னாலும் [கிய  
वर्यमाणः தடுக்கப்பட்டான்.

ச து நிர்ஹய சர்வானோ நிர்ஜகாம மஹாவல: | ததோ஽ஹமபி சௌஹார்த்நி:ஸுதோ வாலினா சஹ ||

மஹாவல: "மகாபலவானாகிய  
ச: து அவனோவெனில்  
ந: எங்கள்  
சர்வான் எல்லோரையும்  
நிர்ஹய உதறிவிட்டு,  
நிர்ஜகாம புறப்பட்டுவிட்டான்.

தத: அதனால்  
அஹ் அபி நானும்  
சௌஹார்த் அன்பினால்  
வாலினா சஹ வாலியோடு கூட  
நி:ஸுத: சென்றேன்.

ச து மே ஞ்ராதர் ட்ஷ்டா மாம் ச தூராதவஸ்திதம் | அஸுரோ ஜாதஸந்தாச: ப்ரதுதாவ ததோ ஞ்ரம் ||

ச: "அந்த  
அஸுர: து அசுரனோவெனில்  
மே எனது  
ஞ்ராதர் தமயனையும்  
தூரத் தூரத்தில்  
அவஸ்திதம் வந்துகொண்டிருந்த

மாம் ச எனனையும்  
ட்ஷ்டா பார்த்து,  
ஜாதஸந்தாச: திகிலடைந்தவனாய்  
தத: அவ்விடத்திலிருந்து  
ஞ்ரம் வேகமாய்  
ப்ரதுதாவ ஓடினான்.

தஸ்மிந்ரவதி சந்நஸ்தே ஹவாம் துததர் கதோ | ப்ரகாஸோ ஹி க்ருதோ மார்ப்யந்ரோ஽ஹ்நதா ததா ||

தஸ்மிந் "அவன்  
சந்நஸ்தே நடுக்கமடைந்து  
ரவதி ஓடுகையில்  
ஹவாம் ஹி நாங்குளிருவரும்  
துததர் இன்னும் வேகமாய்  
கதோ பின்பற்றிச்சென்றோம்.

மார்ப்ய: ஹி வழியும்  
ததா அப்பொழுது  
ஹ்நதா உதயமான  
சந்நஸ்தே சந்திரபகவானால்  
ப்ரகாஸ: பிரகாசிக்கின்றதாக  
க்ருத: செய்யப்பட்டது.

ச துநீராதத் துரீ தரணயா விவர் மஹ் | ப்ரவீஷாஸுரோ வேகாதாமாஸாத விஹிதோ || 12 ||

ச: அஸுர: "அந்த அசுரன்,  
தூர: புற்களால்  
ஆவூத் மூடப்பட்டதும்  
துரீ உட்புக அரிதும்  
மஹ் பெரியதுமான  
தரணய: பூமியின்

விவர் குகையொன்றில்  
வேகமாய்  
ப்ரவீஷா புகுந்துவிட்டான்.  
ஹவாம் நாங்குளிருவரும்  
ஆஸாத அதையேயடைந்து,  
விஹிதோ கரத்திருந்தோம்.

த் ப்ரவிஹ் ரிபு ட்ஷ்டா வில் ரோபவத் கத: | மாஸுவாத ததா வாலி வதன் ஶுபிதேந்ரய: || 13 ||

ததா "அப்பொழுது  
வாலி வாலி  
த் ரிபு அந்த சத்ருவை  
வில் குகைக்குள்  
ப்ரவிஹ் புகுந்தவனாய்  
ட்ஷ்டா பார்த்து,

ஶுபிதேந்ரய: இந்திரியங்கள் சிதற  
ரோபவத் கத: கோபாவேசம்கொண்  
டவனாய்  
மாம் என்னைப் பார்த்து  
வதன் பின்வரும் சொல்லை  
உவாத சொன்னான்.



इह तिष्ठाय सुमीव बिलद्वारि समाहितः । यावदत्र प्रविश्याहं निहन्मि समरे रिपुम् ॥

சுமீவ “சுக்ரீவ !  
அஹ் நான்  
அத இப்பொழுது  
புவிஷ்ய சென்று,  
சமரே போரில்  
ரிகு சத்ருவை  
நிஹ்மி கொல்லுகின்றேன்.

यावत् अव इनिदम् திரும்பிவரும்  
வரை  
इह இனிதத்தலேயே  
बिलद्वारि குகையின் வாயிலில்  
समाहितः வெகு ஜாக்கிரதையுட  
னிருக்கின் தவனாய்  
तिष्ठ காத்திரு.

मया त्वेतद्वचः श्रुत्वा याचितः स परन्तपः । शापयित्वा तु मां पद्भ्यां प्रविशेश बिलं ततः ॥

परन्तपः “சத்தருக்களை  
ஒழிக்கும்  
ச: ஆவன்  
मया என்னால்  
तु இதுவிஷயத்தில்  
याचितः மறுத்து வேண்டிக்  
கொள்ளப்பட்டான்.

वचः விண்ணாப்பத்தை  
श्रुत्वा கேட்டு,  
ततः तु அதனாலேயே  
मां என்னை  
पद्भ्यां அவன்கால்களின்மீது  
शापयित्वा ஆணையிடச்செய்து,  
बिलं குகைக்குள்  
प्रविशेश சென்றுவிட்டான்.

तस्य प्रविष्टस्य बिलं साग्रः संवत्सरो गतः । स्थितस्य च मम द्वारि स कालो व्यत्यवर्तत ॥

तस्य “ஆவன்  
बिलं குகைக்குள்  
प्रविष्टस्य இருக்கையில்  
साग्रः பூர்ணமாய்  
संवत्सरः ஒரு வருஷம்  
गतः சென்றது.

द्वारि வாயிலில்  
स्थितस्य காத்தாக்கொண்டி  
मम च எனக்கும் [நந்த  
सः அதே  
कालः காலம்  
व्यत्यवर्तत கடந்தது.

अहं तु नष्टं तं ज्ञात्वा खेहादागतसंभ्रमः । आतरं हि न पश्यामि पापाशङ्किं च मे मनः ॥

तु “அப்பவும்  
आतरं தமயனை  
पश्यामि न காணவில்லை.  
हि ஆனதால்  
अहं நான்  
तं ஆவனை  
नष्टं மாண்டுவிட்டவனாக

ज्ञात्वा எண்ணிக்கொண்டு,  
खेहात् அன்பால்  
आगतसंभ्रमः மிகக் கவலைகொண்  
मे எனது [தேன்.  
मनः च மனமும்  
पापाशङ्किं ஆபத்தை நினைத்து  
துயரடைந்திருந்தது.

अथ दीर्घस्य कालस्य बिलात्तस्माद्विनिःसृतम् । सफेनं रुधिरं रक्तमहं दृष्ट्वा सुदुःखितः ॥

अथ दीर्घस्य कालस्य “வெகுகாலத்திற்குப்  
तस्मात् அந்த [பின்  
बिलात् குகையினின்றும்  
सफेनं துரையோடுகடிய  
रक्तं சிவந்த

रुधिरं ரத்தத்தை  
विनिःसृतं வெளிக்கிளம்பியதாய்  
अहं दृष्ट्वा நான் பார்த்து,  
सुदुःखितः மிகவும் துக்க  
மடைந்தேன்.

नर्दतामसुराणां च ध्वनिर्मे श्रोत्रमागतः । निरस्तस्य च संग्रामे क्रोशतो निःस्वनो गुरोः ॥

नर्दतां “கர்ஜனை செய்து  
असुराणां அசுரர்களின்  
ध्वनिः சத்தம்  
मे श्रोत्रं எனது காது  
आगतः விழுந்தது.  
संग्रामे போரில்

निरस्तस्य தேரல்லியற்று  
क्रोशतः கதறும்  
गुरोः தமையனது  
निःस्वनः च சத்தமும்  
च அப்படியே ஏன் கா  
தில் விழுந்தது.

अहं त्ववगतो बुद्ध्या चिद्वैस्तैर्भ्रातरं हतम् । पिधाय च विलद्वारं शिलया गिरिमात्रया ॥  
शोकार्तिश्चोदकं कृत्वा किष्किन्यामागतः सर्वे ॥ २० ॥

सखे “அன்பரே!  
अहं நான்  
तैः அந்த  
चिद्वैः அனுமானங்களால்  
भ्रातरं தமையனை  
हतं கொல்லப்பட்டவனாக  
बुद्ध्या ஆலோசித்து  
अवगतः நிச்சயித்துவிட்டேன்.  
तु அதனால்  
शोकार्तैः துக்காக்கிராந்தனாய்

गिरिमात्रया மலைக்குச் சமானமான  
शिलया ஒரு பாயைக்  
கொண்டு  
विलद्वारं குகையின் துவாரத்  
தை  
पिधाय च முடிவிட்டு,  
उदकं च தர்ப்பணத்தையும்  
कृत्वा செய்துவிட்டு,  
किष्किन्यां கிஷ்கிந்தைக்கு  
आगतः வந்துசேர்ந்தேன்.

गूहमानस्य मे तत्त्वं यन्नतो मन्त्रिभिः श्रुतम् । ततोऽहं तैः समागम्य संमत्तैरभिषेचितः ॥

समागम्य “திரும்பிவந்து,  
मे நான்  
गूहमानस्य { ஏதையும் வெளியிடா  
து மறைத்துவைத்  
திருக்கையில்  
मन्त्रिभिः மந்திரிகளால்  
यत्नतः விடா முயற்சியால்  
तत्त्वं விஷயம்

श्रुतं அறிந்துகொள்ளப்  
ततः அதனால் [பட்டது.  
संमत्तैः { தீர்காலோசனை  
செய்து தீர்மானத்  
திற்கு வந்த  
तैः அவர்களால்  
अहं நான்  
अभिषेचितः முடிசூட்டி வைக்கப்  
பட்டேன்.

राज्यं प्रशासतस्तस्य न्यायतो मम राघव । आजगाम रिपुं हत्वा दानवं स तु वानरः ॥

राघव “ஸ்ரீராம!  
तस्य அந்த  
मम நான்  
न्यायतः நீதியால்  
राज्यं ராஜ்யத்தை  
प्रशासतः ஆண்டு வருகையில்

सः அந்த  
वानरः வானரன்  
रिपुं சக்ருவாகிய  
दानवं तु அசுரனையே  
हत्वा கொன்றுவிட்டு,  
आजगाम திரும்பிவந்தான்.

अभिषिक्तं तु मां दृष्ट्वा वाली संरक्तलोचनः । मदीयान् मन्त्रिणो बद्ध्वा परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥

வாலி “வாஸி  
து அப்பொழுது  
மா என்னை  
அபிஷித் முடிசூட்டப்பெற்றவ  
தூஷா பார்த்து, [அக  
சர்ரக்தலோசன: கண்கள் சிவந்தவனாகி

மடியான் எனது  
மன்ட்ரிமார்களை மந்திரியில் வைத்து  
வட்டா சிறையில் வைத்து  
பரூஷ க்ரூரமான  
வாக்ய பேச்சை  
அவ்வித பேசினான்.

निग्रहे च समर्थस्य तं पापं प्रति राघव । न प्रावर्तत मे बुद्धिर्भ्रातुर्गौरव्यन्त्रिता ॥ २४ ॥

ராஃவ “ஸ்ரீராம !  
நிஃரஹே அடக்கும் விஷயத்தில்  
சமர்த்ஸ்ய வல்லமையுற்ற  
மே எனது  
த அந்த  
பாபம் பரிபின் விஷயத்தில்

அது: தமையனிடத்தி லுள்ள  
கௌரவத்திற்கிடு பட்ட  
புத்தி  
ந பாவர்த்த துணியவில்லை.

हत्वा शत्रुं स मे भ्राता प्रविवेश पुरं तदा । मानयस्ते महात्मानं यथावच्चाभ्यवादयम् ॥

ஹத்வ் “சத்துருவை  
ஹ்வா கொன்றுவிட்டு,  
ச: அந்த  
மே எனது  
அதா தமையன்,  
புரம் நகருக்குள்,  
பவ்வீச வந்துசேர்ந்தான்.

ததா ச தகூணமே  
மஹாத்மான் மகா தைரியசாலி  
த அவனை [யாகிய  
மானயந் பெருமைப்படுத்தி  
யதாவத் விதிமுறைப்படி  
அப்யவாதயம் தாள்களில் விழுந்து  
சேவித்தேன்.

उक्ताश्च नाशिषस्तेन सन्तुष्टेनान्तरात्मना

தென “அவனால்  
சன்துஸ்தேன சந்தோஷமடைந்த

॥ २६ ॥

அந்தராத்மநா உள்ளதேதாடு  
அசிர்வாதங்கள் லுசர்வா  
உக்தா: ந ச கூறப்படவில்லை.

नत्वा पादावहं तस्य मकुटेनास्पृशं प्रभो । अपि वाली मम क्रोधान्न प्रसादं चकार सः ॥

ப்ரஃபு “பிரபுவே !  
அஹ் நான்,  
தஸ்ய அவனுடைய  
பாடௌ இரு தாள்களிலும்  
நத்வா பணிந்து,  
மகூடேன கிரீடத்தால்  
அஸ்ப்ரூஷ் தொட்டேன்;

அபி அப்படியும்  
ச: அந்த  
வாலி வாலி,  
கூபாத் சினத்தால்  
மம எனக்கு  
ப்ரஸாத் அருளை  
சகார ந காட்டவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे नवमः सर्गः ॥

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம் || १० ||

सुग्रीवस्य राज्याभिर्वासनम्—சுகரீவனை ராஜ்யத்திலிருந்து விரட்டவேது.

ततः क्रोधसमाविष्टं संरब्धं तमुपागतम् । अहं प्रसादयांचक्रे भ्रातरं प्रियकाम्यया ॥ १ ॥

ततः	“அப்பொழுது	भ्रातरं	தமயனை
उपागतं	திரும்பிவந்தவனும்	प्रियकाम्यया	நன்மையைக்கோரி
संरब्धं	மனம் கலங்கி	अहं	நான்
क्रोधसमाविष्टं	கோபம் பூண்டவனு	प्रसादयांचक्रे	பின்வருமாறு அருள்
तं	அந்த [மான		புரிய வேண்டினேன்.

दिष्ट्याऽसि कुशली प्राप्तो निहतश्च त्वया रिपुः । अनाथस्य हि मे नाथस्त्वमेकोऽनाथनन्दनः ॥

त्वया	“தேவிரால்	प्राप्तः असि	திரும்பிவந்துவிட்டார்.
रिपुः च	சத்ருவும்	अनाथनन्दनः	அனாதரக்ஷகராகிய
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	त्वं एकः	நீர் ஒருவரே
दिष्ट्या	நல்லவேளையாய்	अनाथस्य	திக்கற்ற
कुशली	கேஷமமாய்	मे हि	எனக்கும்
		नाथः	நாதர்.

इदं बहुशलाकं ते पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । छत्रं सवालव्यजनं प्रतीच्छस्य मयोद्यतम् ॥ ३ ॥

बहुशलाकं	“பல சலாகைகளையு	इदं	இந்த
उदितं	உதயமான[டையதும்.	छत्रं	குடையை
पूर्णचन्द्रं	பூர்ணசந்திரனை	ते	தேவநீருக்கு
इव	நிகர்த்ததும்,	मया	என்றால்
सवालव्यजनं	வெண்சா மரையுடன்	उद्यतं	பிடிக்கப்பட்டதாய்
	கூடினதுமான	प्रतीच्छस्य	எற்றுக்கொள்ளும்.

आर्तश्चाथ बिलद्वारि स्थितः संवत्सरं नृप । दृष्ट्वाऽहं शोणितं द्वारि विलाचापि समुत्थितम् ॥

नृप	“மன்னரே!	द्वारि	வாயிலில்
संवत्सरं	ஒருவருஷகாலம்	समुत्थितं	கிளம்பிவந்த
बिलद्वारि च	பிலத்தின் வாயிலில்	शोणितं अपि	ரத்தத்தையும்
स्थितः	காத்தாக்கொண்டி-	दृष्ट्वा	பார்த்து,
अहं	நான் [ருந்த	अथ	அதன்மேல்
विलात् च	பிலத்தினின்றே	आतः	துக்கத்தின்.

शोकसंरक्तनयनो भृशं व्याकुलितेन्द्रियः । अपिधाय बिलद्वारं शैलशृङ्गेण तत्तथा ॥

तस्माद्देशादपाक्रम्य किष्किन्धां प्राविशं पुनः ॥ ५ ॥

तत् “ஆகையால்  
शोकसंरक्तनयनः சோகத்தால் சிவந்த  
கண்களுற்றவனாய்,  
भृशं மிகவும்  
व्याकुलितेन्द्रियः இந்திரியங்கள் குழப்  
பமடைந்தவனாய்,  
तथा அப்படியே  
बिलद्वारं குகையின் துவார  
த்தை

शैलशृङ्गेण மலையின் கொடி-  
முடியால்  
अपिधाय முடிவிட்டு,  
तस्मात् அந்த  
देशात् இடத்தினின்று  
अपाक्रम्य புறப்பட்டு  
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு  
पुनः மீளவும்  
प्राविशम् வந்துசேர்ந்தேன்.

विषादात्विह मां दृष्ट्वा पौरैर्मन्त्रिभिरेव च । अभिषिक्तो न कामेन तन्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥

इह “இவ்விடத்தில்  
मां என்னை  
दृष्ट्वा பார்த்து,  
च அதன்மேல் [எர]லும்  
पौरैः பட்டணத்து ஜனங்க-  
मन्त्रिभिः एव மந்திரிமார்களாலும்  
विषादात् तु { மனோரதம் கைக்கடா  
து வேறு வழி காண  
மையால்

अभिषिक्तः நான் முடிசூட்டப்  
பெற்றேன்.  
कामेन न எனது வேண்டுகோ  
ளால் இல்லை.  
तत् ஆனபடியால்  
त्वं தேவரீர்  
मे என்னை  
क्षन्तुं மன்னிக்க  
अर्हसि வேண்டும்.

त्वमेव राजा मानार्हः सदा चाहं यथापुरम् । राजभावनियोगोऽयं मया त्वद्विरहात्कृतः ॥

मानार्हः “எல்லா பெருமை  
களுக்குமுரிய  
राजा மன்னர்  
त्वं एव நீர்தான்.  
अहं च நானே  
सदा எப்பொழுதும்  
यथापुरं முன்போலவே  
இருக்கிறேன்.

अयं இந்த  
राजभावनियोगः அரசாளுவது  
त्वद्विरहात् தேவரீர் இல்லாமை  
யால்  
मया என்னால்  
कृतः ஏற்றுக்கொள்ளப்  
பட்டது.

सामात्यपौरनगरं स्थितं निहतकण्टकम् । न्यासभूतमिदं राज्यं तव निर्यातयाम्यहम् ॥

सामात्यपौरनगरं “மந்திரிமார்களும்,  
ஜனங்களும், நகரங்க  
ளும் நிறைந்ததும்  
न्यासभूतं { பத்திரமாய் காப்பா  
ற்றி திருப்பிக்கொடு  
க்கவேண்டியதுமான  
இந்த

स्थितं சாச்வதமான  
राज्यं ராஜ்யத்தை  
निहतकण्टकं இடையூற்றற்றதாய்  
तव தேவரீருக்கு  
अहं நான்  
निर्यातयामि திருப்பி சமர்ப்பித்து  
விடுகின்றேன்.

मा च रोषं कृथाः सौम्य मयि शत्रुनिवर्हण

॥ ९ ॥

शत्रुनिवर्हण

“சத்துருக்களை நாசம்  
செய்ய வல்லவரே!  
அன்பார்ந்தவரே!

சौम्य

मयि च

रोषं

मा कृथाः

• அடியேனிடத்தில்  
கோபம்  
கொள்ளவேண்டாம்.

याचे त्वां शिरसा राजन्मया बद्धोऽयमञ्जलिः

॥ १० ॥

राजन्

त्वां

शिरसा

याचे

“அரசே!

தேவரீரை

முடிதாழ்த்தி

பிரார்த்திக்கின்றேன்.

मया

अयं

अञ्जलिः

बद्धः

என்னால்

இதோ

அஞ்சலியானது

செய்யப்பட்டிருக்கி

றது.

बलादस्मि समागम्य मन्त्रिभिः पुरवासिभिः । राजभावे नियुक्तोऽहं शून्यदेशजिगीषया ॥

समागम्य

मन्त्रिभिः

पुरवासिभिः

“ஒன்றுகூடி  
மந்திரிகளாலும்  
பட்டணத்து ஜனங்க  
ளாலும்

शून्यदेशजिगीषया

{ அரசனில்லாத தேச  
மாய் ஆகிவிடும்  
என்ற எண்ணத்தால்

अहं

बलात्

நான்

நிர்பந்தப்பட்டுத்தப்

பட்டு

राजभावे

नियुक्तः

अस्मि

ராஜ அதிகாரத்தில்

நியமிக்கப் பட்டவனாக

இருக்கிறேன்”.

स्निग्धमेवं ब्रुवाणं मां स तु निर्भर्त्स्य वानरः । धित्त्वामिति च मामुत्त्वा बहु तत्तदुवाच ह ॥

वानरः

सः तु

एवं

स्निग्धं

ब्रुवाणं

मां

निर्भर्त्स्य

मां

त्वां

“வானரனாகும்  
அவனோவெனில்  
மேற்கண்டவாறு  
அன்பார்ந்து  
பேசிய  
என்னை  
திட்டி,  
என்னைப்பார்த்து  
‘உன்னை

धिक्

इति

उत्त्वा च

बहु ह

तत्तत्

उवाच

கண்ணெடுத்துப்

பாரேன்”

என்று

சொல்லிவிட்டு,

பல

{ வாய்விட்டு சொல்ல

முடியாத வார்த்தை

களை

பேசினான்.

प्रकृतीश्च समानीय मन्त्रिणश्चैव सम्मतान् । मामाह सुहृदां मध्ये वाक्यं परमगर्हितम् ॥१३॥

प्रकृतीः च

सम्मतान्

मन्त्रिणः च एव

समानीय

सुहृदां

“பிரஜைகளையும்  
பெரியோர்களாகிய  
மந்திரிமார்களையும்  
வரவழைத்து,  
அன்பர்களின்

मध्ये

मां

परमगर्हितं

वाक्यं

आह

நடுவில்

என்னைப்பற்றி

மிகவும் நிந்திதமான

சொல்லை

பின்வருமாறு பேசி

னான்.

विदितं वो यथा रात्रौ मायावी स महासुरः । मां समाह्वयत क्रूरो युद्धकाङ्क्षी सुदुर्मतिः ॥

ச: “அந்த  
மகா அசுரனும்  
கூர்: கொடியவனுமான  
மாயாவி என்பவன்  
சுதுர்மதி: மகா கெட்ட எண்ணங்  
கொண்டு  
யுத்தகாங்க்ஷி பேர்புரிய விரும்பி

ராவீ இரவில்  
மா் என்னை  
சமாஹ்வயத அழைத்தான்.  
யதா என்பது  
வ: உங்களுக்கு  
விதிதம் தெரிந்த விஷயம்.

तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा निःसृतोऽहं नृपालयात् । अनुयातश्च मां तूर्णमयं भ्राता सुदारुणः ॥

அஹ் “நான்  
தச்ய அவனது  
தத் தாபிதம் அச்சொல்லை  
சுத்வா கேட்டு,  
நூபாலயாத் அரண்மனையிலிருந்து  
நி:ஸூத: வெளிப்புறப்பட்ட  
டேன்.

அய் இந்த  
சுதாருண: மிகக்கொடியவனாகிய  
அதா த தம்பியும்  
தூர் உடனே  
மா் என்னை  
அநுயாத: பின்பற்றிவந்தான்.

स तु दृष्ट्वै मां रात्रौ सद्द्वितीयं महाबलः । प्राद्वद्भयसंत्रस्तो वीक्ष्यावां समनुदुतौ ॥ १६ ॥

மகாபல: “மகா பலசாலியாகிய  
ச: ஏவ அவனும்  
ராத்திரௌ இரவில்  
மா் என்னை  
சத்த்வித்யம் துணையுடனிருக்கின்  
றவனாக  
தூஷ்டா கவனித்து,

து அதனால்  
மயஸந்த்ஸ்த: பயத்தால் உள்ளம்  
நடுங்கியவனாய்  
பாத்த்வத் விரைந்தோடினான்,  
அவா் நாங்களிருவரும்  
வீக்ஷ்ய கவனித்துக்கொண்டு  
சமனதுதௌ கூடவே ஓடினோம்.

अनुद्रतश्च वेगेन प्रविशेश महाबिलम् ॥ १७ ॥

வேகென “வலுக்கொண்டு  
அநுதுத: ச இடைவிடாது துரத்  
தப்பட்ட அவன்

மகாபிலம் ஓர் பெரியகுகைக்குள்  
ப்ரவிசேச துழைந்துவிட்டான்.

तं प्रविष्टं विदित्वा तु सुयोरं सुमहद्बिलम् । अयमुक्तोऽथ मे भ्राता मया तु क्रूरदर्शनः ॥

சுயோர் “மிகப் பயங்கரமான  
தும்  
சுமஹத் மிகப் பெரியதுமான  
பில் குகைக்குள்  
த அவனை  
ப்ரவிஸ்ட் புகுந்துண்டவனாக  
விதித்வா அறிந்து,  
து அச்சமயத்தில்

மே எனது  
கூர்தர்சன: கொடிய எண்ணம்  
அதா தம்பியாகிய [கொண்ட  
அய் இவன்  
மயா து என்னாலேயே  
அத பின்வருமாறு  
உக்த: ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட  
டான்.

अहत्वा नास्ति मे शक्तिः प्रतिगन्तुमितः पुरीम् । विलद्वारि प्रतीक्षस्व यावदेनं निहन्म्यहम् ॥

अहत्वा “ இவனைக்கொல்லாது  
इतः இவ்விடத்திலிருந்து  
पुरीं பட்டணத்திற்கு  
प्रतिगन्तुं திரும்பிச் செல்ல  
मे எனக்கு  
शक्तिः எண்ணம்  
अस्ति न இல்லை.

अहं நான்  
एनं இவனை  
निहन्मि கொன்றுவிடுகிறேன்.  
यावत् அதுவரை  
विलद्वारि பிலத்துவாரத்தில்  
प्रतीक्षस्व எதிர்பார்த்து காத்தி  
ருக்கக்கடவாய்”.

स्थितोऽयमिति मत्वा तु प्रविष्टोऽहं दुरासदम् । तं मे मार्गयतस्तत्र गतः संवत्सरस्तदा ॥

अहं “ நான்,  
अयं “இவன்  
स्थितः காத்து நின்றுக்கொண்  
டிருக்கின்றான்”  
इति என்று  
मत्वा तु நம்பிக்கொண்டே  
दुरासदं உட்புகுவதற்கு அரி  
தாயிருந்த அதில்

प्रविष्टः பிரவேசிக்கேன்.  
तत्र அங்கு  
तदा அப்பொழுது  
तं அவனை  
मार्गयतः தேடிக்கொண்டிருந்த  
मे எனக்கு  
संवत्सरः ஒரு வருஷம்  
गतः கழிந்து விட்டது.

स तु दृष्टो मया शशुरनिर्वेदाद्भयावहः । निहतश्च मया तत्र सोऽसुरो बन्धुभिः सह ॥२१॥

भयावहः “ பயங்கரமான  
शशुः சத்துருவாகிய  
सः அவன்  
मया तु என்னாலேயே [தினால்  
अनिर्वेदात् எவ்வளவோ சிரமத்-  
दृष्टः கண்டுபிடிக்கப்பட்  
டான்.

तत्र அப்பொழுதே  
सः அந்த  
असुरः அசுரன்  
बन्धुभिः பந்துவார்க்கங்களோடு  
सह கடவே  
मया च என்னாலேயே  
निहतः ,கொல்லப்பட்டான்.

तस्यैव च प्रवृत्तेन रुधिरौघेण तद्धिलम् । पूर्णमासीदुराक्रामं स्तनतस्तस्य भूतले ॥ २२ ॥

भूतले “ தரையில்  
तस्य அவன்  
स्तनतः சாகுமூன் பெருமூச்சு  
விடுகையில்

रुधिरौघेण एव ரத்தப்பிரவாஹத்தா  
तत् அந்த [லேயே  
विलं குகை  
दुराक्रामं கடக்கமுடியாததாய்  
पूर्णं च நிறைந்ததாக  
आसीत् ஆயிற்று.

तस्य அவனுக்கு  
प्रवृत्तेन உண்டான

सूदयित्वा तु तं शशुं बलिनं दुन्दुभेः सुतम् । निष्कामनैव पश्यामि विलस्य पिहितं मुखम् ॥

दुन्दुभेः “ துந்துபியின்  
सुतं புதல்வனும்  
बलिनं பலசாலியும்  
शशुं சத்துருவுமாகிய  
तं அவனை  
सूदयित्वा तु கொன்றுவிட்டு,

निष्कामत् வெளியில்வரும் நான்  
विलस्य குகையினது  
पिहितं மூடப்பட்டுவிட்ட  
मुखं एव வாயிலேயே  
पश्यामि न காணமுடியவில்லை.



विक्रोशमानस्य तु मे सुग्रीवेति पुनः पुनः । यतः प्रतिवचो नास्ति ततोऽहं भृशदुःखितः ॥

पुनः पुनः “ ‘ பலமுறை  
सुग्रीव “ சுக்ரீவ ! ”  
इति என்று  
विक्रोशमानस्य तु கூவிய  
मे எனக்கு  
प्रतिवचः மாறுத்தரம்

यतः எங்கிருந்தும்  
अस्ति न கிடைக்கவில்லை.  
ततः அதனால்  
अहं நான்  
भृशदुःखितः மிகவும் துக்கமடைந்  
தேன்.

पादप्रहारैस्तु मया बहुभिः स विदारितः । ततोऽहं तेन निष्क्रम्य यत्नात्पुनरुपागतः ॥ २५ ॥

सः “ ‘ அது  
मया என்னால்  
यत्नात् வெகுசிரமப்பட்டு  
बहुभिः பல  
पादप्रहारैः तु காலுதைகளாலேயே  
विदारितः பிளக்கப்பட்டது.

अहं நான்  
तेन அவ்வழியாகவே  
ततः அவ்விடத்திலிருந்து  
निष्क्रम्य வெளிவந்து  
पुनः மீளவும்  
उपागतः இவ்விடம் வந்து  
சேர்ந்தேன்.

तत्रानेनास्मि संरुद्धो राज्यं प्रार्थयताऽऽत्मनः । सुग्रीवेण नृशंसेन विस्मृत्य भ्रातृसौहृदम् ॥

भ्रातृसौहृदं “ ‘ சகோதரவாஞ்சையை  
विस्मृत्य முற்றும் மறந்து  
आत्मनः தனக்கு  
राज्यं ராஜ்யத்தை  
प्रार्थयता கோரின

नृशंसेन கொடிய  
अनेन இந்த  
सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்  
तल அங்கேயே  
अस्मि நான்  
संरुद्धः தகையப்பட்டேன்.

एवमुक्त्वा तु मां तत्र वल्लेणैकेन वानरः । तदा निर्वासयामास वाली विगतसाध्वसः ॥

वानरः “ ‘ வானரனாகிய  
वाली वाली  
तदा அப்பொழுது  
तल அவ்விடத்தில்  
मां என்னைப் பார்த்து  
एवं மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு  
तु அதன்மேல்  
एकेन ஒரு  
वल्लेण வஸத்திரத்தூடன்  
विगत- } கலவரம் எள்ளளவும்  
साध्वसः } இல்லாதவனாய்  
निर्वासयामास ஒட்டி விட்டான்.

तेनाहमपविद्धश्च हतदारश्च राघव । तद्भयाच्च मही कृत्स्ना क्रान्तेयं सवनार्णवा ॥ २८ ॥

राघव “ ‘ ஸ்ரீராம !  
अहं நான்  
तेन அவனால்  
अपविद्धः च கைவிடப்பட்டேன்.  
हतदारः च மனைவியையும் பறிக்  
கப்பட்டேன்.  
तद्भयाच्च அவ்விடமுள்ள பயத்  
தாலேயே

सवनार्णवा காடுகளையும்சமுத்திர  
ங்களையும்முன்னிட்ட  
इयं இந்த  
मही பூமி  
कृत्स्ना முழுமையும்  
क्रान्ता என்னால் சுற்றித்  
திரியப்பட்டது.

क्रश्यमूकं गिरिवरं भार्याहरणदुःखितः । प्रविष्टोऽस्मि दुराधर्षं वालिनः कारणान्तरे ॥ २९ ॥

வாலின: "வாலிக்கு  
காரணாந்தரே ஓர் காரணத்தால்  
தூராத்ர்ப் புகழுடியாத  
கிரிவர் சிறந்த மலையாகிய  
क्रश्यमूकं ரிச்யமூகத்தில்

भार्याहरण- } மனையாளை பறிகொடு  
दुःखितः } த்ததனால் மனவேத  
प्रविष्टः புகுந்து  
अस्मि இருந்து வருகிறேன்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं वैरानुकथनं महत् । अनागसा मया प्राप्तं व्यसनं पश्य राघव ॥ ३० ॥

தே "தேவரீருக்கு  
விரானுகதனம் துவைவுத்தைப் பற்றி  
एतत् இது [ய வரலாறுகிய  
सर्व எல்லாமும்  
महत् விஸ்தாரமாய்  
आख्यातं சொல்லிவிடப்பட்ட

राघव ஸ்ரீராகவ!  
अनागसा நிரபராதியான  
मया என்னால்  
प्राप्तं அடையப்பட்ட  
व्यसनं கஷ்டத்தை  
पश्य தேவரீர் பார்த்தருள  
வேண்டும்.

டது.

वालिनस्तु भयातिस्य सर्वभूतभयापह । कर्तुमर्हसि मे वीर प्रसादं तस्य निग्रहात् ॥ ३१ ॥

सर्वभूत- } "எல்லா உலகங்களுக்  
भयापह } கும் அபயமளிக்க  
வல்ல  
वीर வீரரே!  
वालिनः வாலினிடமிருந்து  
भयातिस्य பயந்து நடுங்கிக்  
கிடக்கும்

मे எனக்கு  
तस्य அவனை  
निग्रहात् तु ஒழிப்பதாலேயே  
प्रसादं அனுக்கிரகத்தை  
कर्तुं செய்ய  
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்  
பற்ற வேண்டும்."

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मसंहितम् । वचनं वक्तुमारेभे सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ ३२ ॥

एवं இங்ஙனம்  
उक्तः சொல்லப்பட்ட  
तेजस्वी தேஜஸ்வியும்  
धर्मज्ञः தர்மமறிந்தவருமாகிய  
அவர்

प्रहसन् इव புன்னகைகொண்டே  
धर्मसंहितं தர்மத்தோடு ஏய்ந்த  
वचनं பின்வரும் சொல்லை  
सुग्रीवं तु சுக்ரீவனைப் பார்த்து  
वक्तुं आरोभे சொல்லுற்றார்.

अमोघाः सूर्यसंकाशा मयैते निशिताः शराः । तस्मिन्वालिनि दुष्टे चे निपतिष्यन्ति वेगिताः ॥

मम "எனது  
अमोघाः வீண்போகாதவைகள்  
सूर्यसंकाशाः சூரியனை நிகர் த்தவை  
களும்  
निशिताः நன்றாக தீட்டப்பட்ட  
एते இந்த [வைகளுமாக  
शराः பாணங்கள்

दुष्टे चे துஷ்டநடத்தையுற்ற  
तस्मिन् அந்த  
वालिनि வாலினிமேல்  
वेगिताः உக்கிரம் கொண்டவை  
களாய்  
निपतिष्यन्ति பாயப்போகின்றன.

यावत् नहि पश्यामि तव भार्यापहारिणम् । तावत्स जीवेत्पापात्मा वाली चारित्रदूषकः ॥

तव "உமது  
भार्यापहारिणं மனைவியை அபகரித்  
திருக்கும்  
तं அவனை  
पश्यामि न பாரா திருக்கின்றேன்.  
यावत् तावत् हि அதுவரையில் தான்

पापात्मा பாபியும்  
चारित्रदूषकः குலப்பெருமையை  
கெடுத்தவனுமான  
सः அந்த  
वाली वाली  
जीवेत् உயிருடன் இருப்பான்.

आत्मानुमानात्पश्यामि मयस्त्वं शोकसागरे । त्वामहं तारयिष्यामि सुखं प्राप्स्यसि पुष्कलम् ॥

त्वं நீர்  
शोकसागरे துயர க்கடலில்  
ममः முழுக்கிடக்கின்ற நீர்  
என்பதை  
आत्मानुमानात् எனக்கு நேர்ந்தது  
போலிருப்பதால்  
पश्यामि நான் உள்ளபடி.  
உணருகின்றேன்.

अहं நான்  
त्वां உம்மை  
तारयिष्यामि கஷ்டத்திலிருந்து விடு  
விக்கின்றேன்.  
पुष्कलं குறையற்ற  
सुखं மனத்திருப்தியை  
प्राप्स्यसि அடைவீர்".

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्द्धनम् । सुग्रीवः परमधीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
तस्य அவரது  
हर्षपौरुष- } உத்ஸாகத்தையும்  
वर्द्धनं } ஆற்றலையும் நன்கு  
விளங்குகாட்டுகிற  
तत् वचनं அம்மொழியை  
श्रुत्वा கேட்டு,

परमधीतः அதிக ஈந்தோஷம்  
டைந்தவனாகி  
वाक्यं சொல்லவேண்டிய  
सुमहत् விசேஷமாய் [பதிலை  
தனக்குள்ளேயே  
अब्रवीत् சொல்லிக்கொண்  
டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे दशमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 9700

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 448



एकादशः सर्गः — பதினோராவது ஸர்க்கம் || ११ ||

वालिपराक्रमवर्णनम् — வாலியின் பராக்கிரமத்தை வர்ணிப்பது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्धनम् । सुग्रीवः पूजयांचक्रे राघवं प्रशशंस च ॥ १ ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு [தார்;
हर्षपौरुषवर्धनं	{ உஸ்ஸாஹத்தையும் ஆற்றலையும் நன்கு விளங்கக்காட்டுகின்ற	पूजयांचक्रे	{ அடிபணிந்து சேவித்- பின்வருமாறும் தெரி யப்படுத்திக்கொண் டார்.
वचनं	சொல்லை	प्रशशंस च	

असंशयं प्रज्वलितैस्तीक्ष्णैर्ममातिगैः शरैः । त्वं दहेः कुपितो लोकान्युगान्त इव भास्करः ॥

प्रज्वलितैः	“ஜ்வலிக்கின்றவை களும்	कुपितः	உக்கிரமுற்ற
तीक्ष्णैः	கூர்மையுள்ளவை களாய்	भास्करः	ஊழித்தீ
ममातिगैः	மர்மஸ் தானங்களில் புகவல்லவைகளுமான	लोकान्	உலகங்களை
शरैः	பாணங்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் ண்ணமே
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்	त्वं	தேவரீர் ஒருவரே
		असंशयं	ஸம்சயமில்லாமல்
		दहेः	எரித்துவிடுவீர்.

वालिनः पौरुषं यत्तद्यच्च वीर्यं धृतिश्च या । तन्ममैकमनाः श्रुत्वा विधत्स्व यदनन्तरम् ॥

वालिनः	“வாலியினது	या च	எதுவோ அதையும்
पौरुषं	ஆற்றல்	एकमनाः	கிரத்தையுடனிருப்ப வராய் தேவரீர்
यत्	எதுவோ,	श्रुत्वा	செனியில்கொண்டு,
तत्	அதையும்	यत् अनन्तरं	இனிமேலாகவேண்டி- யதெதுவோ அதை
वीर्यं	பெருமை	मम	எனக்கு
यत्	எதுவோ,	विधत्स्व	செய்தருளும்.
तत् च	அதையும்		
धृतिः	மனத்துணிவு		

समुद्रात्पश्चिमात्पूर्वं दक्षिणादपि चोत्तरम् । क्रामत्यनुदिते सूर्ये वाली व्यपगतक्लमः ॥ ४ ॥

वाली	“வாலி	दक्षिणात्	தெக்குசமுத்திரத்தி லிருந்து
सूर्ये	சூரியபகவான்	उत्तरं अपि	வடக்குசமுத்திரத் திற்குப்
अनुदिते	உதிக்காதிருக்கையில்	व्यपगतक्लमः	அனாயாசமாய்
पश्चिमात्	மேற்கு	क्रामति	தாண்டிச் செல்வ துண்டு
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து		
पूर्वं च	கிழக்கு சமுத்திரத் திற்கும்		

अग्रण्याश्च शैलानां शिखराणि महान्त्यपि । ऊर्ध्वमुत्क्षिप्य तरसा प्रतिशृङ्गाति वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	“வீர்யவாணுகுமவன்	महास्ति	பெரிய
शैलानां	மலைகளின்	शिखराणि अपि	கொடுமுடிகளையும்
अग्रणि	உச்சிகளில்	ऊर्ध्व	மேலே
आरुह्य	ஏறி,	उत्क्षिप्य	பிடுங்கி எறிந்து,
तरसा	செருக்கால்	प्रतिशृङ्गाति	கையில் பிடிப்ப

துண்டு.

बहवः सारवन्तश्च वनेषु विविधा द्रुमाः । वालिना तरसा भग्ना बलं प्रथयताऽऽत्मनः ॥६॥

आत्मनः	“தனது	सारवन्तः	வைரமேறிய
बलं	பலத்தை	बहवः	பல
प्रथयता	வெளிப்படுத்த எண்	द्रुमाः च	மரங்களும்
वालिना	வாலியால் [ணிய	तरसा	பலச்செருக்கால்
वनेषु	காடுகளில்	अग्नाः	முறித்துத்தள்ளப்ப
विविधाः	பலவகை		பட்டன.

महिषो दुन्दुभिर्नाम कैलासशिखरप्रभः । बलं नागसहस्रस्य धारयामास वीर्यवान् ॥ ७ ॥

वीर्यवान्	“பராக்கிரமசாலியா	महिषः	எருமையுருக்கொண்டு
	கிய		
दुन्दुभिः नाम	துந்துபியென பெய	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் யானைகளது
	ருள்ள ஓர் அசுரன்	बलं	பலத்தை
कैलासशिखरप्रभः	கைலாசகொடுமுடி	धारयामास	வகித்திருந்தான்.
	களை நிகர்த்து		

स वीर्योत्सेकदुष्टात्मा वरदानाच्च मोहितः । जगाम सुमहाकायः समुद्रं सरितां पतिम् ॥

वीर्योत्सेकदुष्टात्मा	{ “பலத்தின் செருக்	सुमहाकायः च	பேருருவமுடையவனு
	கால் துஷ்டஸ்வபா	सः	அவன், [மான
	வமுடையவனும்	सरितां	நதிகளுக்கு எல்லாம்
वरदानात्	வரம்பெற்றதால்	पतिं	அரசனான
मोहितः	தலைகொழுத்தவனும்	समुद्रं	சமுத்திரத்திற்கு
		जगाम	சென்றான்.

ऊर्मिमन्तमतिक्रम्य सागरं रत्नसञ्चयम् । मह्यं युद्धं प्रयच्छेति तमुवाच महार्णवम् ॥ ९ ॥

ऊर्मिमन्तं	அலைகள் செறிந்ததும்	महार्णवं	சமுத்திரத்தைப்
रत्नसञ्चयं	ரத்தனங்களால் நிறைந்		பார்த்து
	ததும்	अतिक्रम्य	பொருட்படுத்தாது
सागरं	{ ஸகரனது புதல்வர்	मह्यं	“எனக்கு
	களால் தோண்டப்	युद्धं	போரை
	பட்டதுமான	प्रयच्छ	நீதரவேண்டும்”
तं	அந்த	इति उवाच	என்று சொன்னான்.

ततः समुद्रो धर्मात्मा समुत्थाय महाबलः । अब्रवीद्वचनं राज्ञसुरं कालचोदितम् ॥१०॥

राजन् “அரசே!  
ततः அப்பொழுது  
महाबलः மகாசக்திவானும்  
धर्मात्मा தர்மா த்மாவுமான  
समुद्रः சமுத்திரம்  
समुत्थाय எழுந்திருந்து

कालचोदितं எமன் பாசத்திற்கெக்  
கிக்கொண்டவனான  
असुरं அசுரனைப்பார்த்து  
वचनं மின்வரும் சொல்லை  
अब्रवीत् பதிலாய் உரைத்தது.

समर्थो नास्मि ते दातुं युद्धं युद्धविशारद । श्रूयतां त्वभिधास्यामि यस्ते युद्धं प्रदास्यति ॥

युद्धविशारद “போரில் வல்லாய்!  
ते உனக்கு  
युद्धं போரை  
दातुं அளிக்க  
समर्थः வல்லன்  
अस्मि न நானல்லேன்.  
यः எவன்

ते உனக்கு  
युद्धं போரை  
प्रदास्यति அளிப்பானே அவனை  
तु இப்பொழுதே  
अभिधास्यामि நான் சொல்லுகிறேன்  
श्रूयताम् உன்னால் கேழ்க்கப்  
பட்டடும்.

शैलराजो महारण्ये तपस्विशरणं परम् । शङ्करश्चशुरो नाम्ना हिमवानिति विश्रुतः ॥१२॥

गुहाप्रस्रवणोपेतो बहुकन्दरनिर्झरः । स समर्थस्तव प्रीतिमतुलं कर्तुमाह्वे ॥ १३ ॥

महारण्ये “மகாரண்யத்தில்  
शैलराजः பர்வதராஜனும்  
परं சிறந்து  
तपस्विशरणं தபோதனர்களுக்கு  
இருப்பிடமானதும்  
शङ्करश्चशुरः மகேச்வரனுக்கு  
மாமனாரானதும்  
गुहाप्रस्रवणोपेतः குகைகளும் சுனை  
களும் நிறைந்ததும்  
बहुकन्दरनिर्झरः { பல பள்ளத்தாக்கு  
களும் அருவிகளு  
முள்ளதும்

नाम्ना பெயரால்  
हिमवान् “ஹிமவான்”  
इति என  
विश्रुतः பிரஸித்திபெற்றது  
மான  
सः அது  
आह्वे போரில்  
तव உனக்கு  
अतुलं உவமையற்ற  
प्रीतिं மனத்திருப்தியை  
कर्तुं கொடுக்க  
समर्थः சாமர்த்தியமுள்ளது.

तं भीत इति विज्ञाय समुद्रमसुरोत्तमः । हिमवद्वनमागच्छच्छ्रापादिव च्युतः ॥ १४ ॥

असुरोत्तमः “அசுரோத்தமன்  
भीतः பயங்காளி  
इति என்று  
तं அந்த  
समुद्रं சமுத்திரத்தை  
विज्ञाय எண்ணிக்கொண்டு,

चापात् வில்லினின்று  
च्युतः விடப்பட்ட  
शरः பாணம் [விலேகமாய்  
इव எப்படியோ அவ்வளவு  
हिमवद्वनं இமயமலைச்சாரலுக்கு  
आगच्छन् போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततस्तस्य गिरेः श्वेता गजेन्द्रविपुलाः शिलाः । चिक्षेप बहुधा भूमौ दुन्दुभिर्विननाद च ॥

ततः “அவ்விடத்தில்  
दुन्दुभिः “துந்துபி  
तस्य “அந்த  
गिरेः “மலையினது  
गजेन्द्रविपुलाः “பெரும் யானைகள்  
பருமனுள்ள

शिलाः “கற்பாறைகளை  
भूमौ “தரையில்  
बहुधा “தாறுமாறாய்  
चिक्षेप “பெயர்ந்துத்தள்ளி  
“அன்  
विननाद च “பேரொலியுஞ்செய்தான்.

ततः श्वेताम्बुदाकारः सौम्यः प्रीतिकराकृतिः । हिमवानब्रवीद्वाक्यं स्व एव शिखरे स्थितः॥

ततः “அப்பொழுது  
हिमवान् “இமயமலை  
श्वेताम्बुदाकारः “வெண்மேகம்போன்ற  
உருக்கொண்டதாய்  
सौम्यः “அழகியதாய்

प्रीतिकराकृतिः “சந்தோஷத்தைவிளைவிக்கும்மேனியுடையதனது [யதாய்  
स्वे “शिखरे “சிகரத்தில்  
स्थितः एव “இருந்துகொண்டே  
वाक्यं “பின்வரும்சொல்லை  
अब्रवीत् “சொல்லிற்று.

क्लृप्तुमर्हसि मां न त्वं दुन्दुभे धर्मवत्सल । रणकर्मस्वकुशलस्तपस्वी शरणो बहम् ॥ १७ ॥

धर्मवत्सल “தர்மநெறியில்,தவருத  
दुन्दुभे “துந்துபியே!  
अहं “நான்,  
रणकर्मसु “போர்வியாபாரங்களில்  
अकुशलः “பரிசுயமில்லாத  
तपस्वी “தபஸ்வியாய்

शरणः “தஞ்சமடைந்தவனாகி  
हि “ஆனபடியால் [நேன்.  
त्वं “நீ  
मां “என்னை  
क्लृप्तुं “உபத்திரவிக்க  
अहं सि न “கடடாது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा गिरिराजस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥

दुन्दुभिः “துந்துபி  
धीमतः “புத்தியிற்சிறந்த  
तस्य “அந்த  
गिरिराजस्य “பர்வதராஜனது  
तत् वचनं “அம்மொழியை

श्रुत्वा “கேட்டு  
क्रोधात् “கோபத்தால்  
संरक्तलोचनः “சிவந்த கண்களுடையவனாகி  
वाक्यं “பின்வரும்சொல்லை  
उवाच “சொன்னான்.

यदि युद्धेऽसमर्थस्त्वं मद्भयाद्वा निरुद्यमः । तपाचक्ष्व प्रदद्यान्मे योऽद्य युद्धं युयुत्सतः ॥

त्वं “நீ  
युद्धे “போரில்  
मद्भयात् “என்னிடத்தில் பயத்தால்  
निरुद्यमः “முனையாதிருக்கின்றவனாக இருந்தாலுஞ்சரி,  
असमर्थः यदि वा “பயிற்சி இல்லாதவனாக இருந்தாலுஞ்சரி,

युयुत्सतः “போராவேண்டும்  
मे “எனக்கு  
अद्य “இப்பொழுது  
यः “எவன்  
युद्धं प्रदद्यात् “போரை கொடுப்பதோ  
तं “அவனை  
आचक्ष्व “இன்னுனென்று சொல்லும்’.

हिमवानब्रवीद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । अनुक्तपूर्वं धर्मात्मा क्रौधात्तमसुरोत्तमम् ॥

वाक्यविशारदः “பேசுவதில் சமர்த்  
தரும்  
धर्मात्मा தர்மா த்மாவுமாகிய  
हिमवान् இமவான்  
क्रौधात् கோபத் துடனிருந்த  
वाक्यं மேற்கண்ட சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு  
असुरोत्तमं அசுரோத்தமனை  
अनुक्तपूर्वं பார்த்து  
इतिवरायित् ஒருவ  
ரும் சொல்லியிராதபடி  
अब्रवीत् சொல்லிற்று.

वाली नाम महाप्राज्ञः शक्रपुत्रः प्रतापवान् । अध्यास्ते वानरः श्रीमान्किष्किन्धामतुलप्रभाम् ॥

अतुलप्रभां “ஒப்பற்ற அழகினை  
யுடைய  
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தையில்  
वाली नाम வாலி என்ற  
महाप्राज्ञः மகா புத்திமானும்  
श्रीमान् ஸ்ரீமானும்

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்  
शक्रपुत्रः இந்திரனது புத்தல்வ  
னுமான  
वानरः ஓர் வானான்  
अध्यास्ते வசித்துக்கொண்டி.  
ருக்கின்றான்.

स समर्थो महाप्राज्ञस्तव युद्धविशारदः । द्वन्द्वयुद्धं महातुं नमुचेरिव वासवः ॥ २२ ॥

वासवः “இந்திரன்  
नमुचेः நமுகியெனும் அசுர  
னுக்கு  
इव எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே  
महाप्राज्ञः மகா புத்திமானும்

युद्धविशारदः யுத்தத்தில் நிபுண  
सः அவன் [னுமாகிய  
तव உனக்கு  
महत् மெச்சத்தக்க  
द्वन्द्वयुद्धं துவந்துவயுத்தத்தை  
दातुं புரிய  
समर्थः ஏற்றவன்.

तं शीघ्रमभिगच्छ त्वं यदि युद्धमिहेच्छसि । स हि दुर्मर्षणो नित्यं शूरः समरकर्मणि ॥

सः हि “அவனே  
नित्यं எப்பொழுதும்  
समरकर्मणि போர் செய்வதில்  
दुर्मर्षणः வெல்வதற்கரியனான  
शूरः சூரன்.  
इह இப்பொழுது

युद्धं போரை  
इच्छसि यदि வேண்டுகின்றாய்  
शीघ्रं உடனே [என்றால்  
त्वं நீ  
तं அவனிடம்  
अभिगच्छ போய்ச்சேர்’.

श्रुत्वा हिमवतो वाक्यं क्रौधाविष्टः स दुन्दुभिः । जगाम तां पुरीं तस्य किष्किन्धां वालिनस्तदा ॥  
धारयन्माहिषं रूपं तीक्ष्णशृङ्गो भयावहः । प्रावृषीव महामेघस्तोयपूर्णो नभस्तले ॥ २५ ॥

सः “அந்த  
दुन्दुभिः துந்துபி  
माहिषं रूपं எருமையினுருவத்தை  
धारयन् எடுத்துக்கொண்டு  
तीक्ष्णशृङ्गः கூரிய கொம்புகளை  
யுடையவனாய்

नभस्तले ஆகாயத்தில்  
प्रावृषि மழைக்காலத்தில்  
तोयपूर्णः நீருண்ட  
महामेघः பெரும் மேகம்  
इव போன்றவனாய்



भयावहः	யாவருக்கும் பயத்தை விளைவிக்கின்றவனானது
हिमवतः	ஹிமவானது
वाक्यं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு
क्रोधाविष्टः	கோபாவேசங்கொண் ண்டவனாகி

तदा	அப்பொழுதே
तस्य	அந்த
वालिनः	வாலியினது
तां	அந்த
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தா
पुरीं	நகருக்கு
जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततस्तद्द्वारमागम्य किष्किन्धाया महाबलः । ननदं कम्पयन्भूमिं दुन्दुभिर्दुन्दुभिर्यथा ॥  
सभीपजान्द्रुमान्मञ्जुन्वसुधां दारयन्वुरैः । विषाणेनोल्लिखन्दर्पात्तद्वारं द्विरदो यथा ॥

ततः	“ அப்பொழுது
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய
दुन्दुभिः	துந்துபி,
किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினு
तत्	அந்த [டைய
द्वारं	வாயிலை
आगम्य	அடைந்து,
भूमिं	பூமியை
कम्पयन्	அதிர்ச்செய்துக் கொண்டு,
सभीपजान्	பக்கத்திலிருந்த
द्रुमान्	மரங்களை
मञ्जुन्	முறித்துக்கொண்டு,

वसुधां	பூமியை
खुरैः	குளம்புகளால்
दारयन्	கிளைத்துக்கொண்டு
द्विरदो	யானை
यथा	போலவே
दर्पात्	செருக்கால்
तत्	அந்த
द्वारं	வாயிலை
विषाणेन	கொம்புகளால்
उल्लिखन्	பிளந்துகொண்டு
दुन्दुभिः	துந்துபிவாத்தியம்
यथा	போலவே
ननदं	கர்ஜித்தான்.

अन्तःपुरगतो वाली श्रुत्वा शब्दममर्षणः । निष्पपात सह स्त्रीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ॥

अन्तःपुरगतः	“ அந்தப்புரத்திலிருந்த
वाली	வாலி
शब्दं	சத்தத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,
अमर्षणः	சுடுஞ்சினங்கொண்ட
चन्द्रमाः	சந்திரன் [வனாகி

ताराभिः	நகரத்திரங்களுண்டு
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
स्त्रीभिः	மனைவிமார்களோடு
सह	கூட
निष्पपात	வெளியில்வந்தான்.

मितं व्यक्ताक्षरपदं तमुवाचाथ दुन्दुभिम् । हरीणाभीश्वरो वाली सर्वेषां वनचारिणाम् ॥

हरीणां	“ வானரர்களுக்கும்
वनचारिणां	வனத்தில் திரியும் மற்ற மிருகங்கள்
सर्वेषां	எல்லாவற்றிற்கும்
ईश्वरः वाली	மன்னனாகிய வாலி
अथ	அப்பொழுது
तं	அந்த

दुन्दुभिं	துந்துபியைப் பார்த்து
व्यक्ताक्षरपदं	தெளிவான சொற்க ளடங்கிய சங்கதியை
मितं	சருக்கமாக
उवाच	பின்வருமாறு சொன்னான்.

किमर्थं नगरद्वारमिदं रुद्ध्वा विनर्दसि । दुन्दुभे विदितो मेऽसि रक्ष प्राणान्महाबल ॥

दुन्दुभे “ துந்துபி !  
 इदं இந்த  
 नगरद्वारं நகரவாயிலை  
 रुद्ध्वा தகைத்து,  
 किमर्थं ஏன்  
 विनर्दसि கர்ஜிக்கின்றனை ?

महाबल महाபலசாலியே !  
 मे எனக்கு  
 विदितः தெரிந்தவனாகவே  
 असि இருக்கிறாய்.  
 प्राणान् பிராணனை  
 रक्ष காப்பாற்றிக்கொள்’.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधात्संस्कलोचनः ॥

दुन्दुभिः “ துந்துபி  
 धीमतः புத்திமானான  
 तस्य அந்த  
 वानरेन्द्रस्य வானரமன்னனுடைய  
 तत् அந்த  
 वचनं சொல்லை

शुत्वा கேட்டு  
 क्रोधात् கோபத்தால்  
 संस्कलोचनः சிவந்த கண்களுற்றவனாக  
 वाक्यं பின்வரும் சொல்லை  
 उवाच சொன்னான்.

न त्वं स्त्रीसन्निधौ वीर वचनं वक्तुमर्हसि । मम युद्धं प्रयच्छाद्य ततो ज्ञास्यामि ते बलम् ॥

वीर “ சூரனே !  
 त्वं நீ  
 स्त्रीसन्निधौ ஸ்திரீகளின் முன்னி  
 वचनं வீரவாதத்தை, [லையில்  
 वक्तुं சொல்ல  
 अहंसि न சுடாது.  
 मम எனக்கு

युद्धं சண்டையை  
 अद्य இப்பொழுதே  
 प्रयच्छ கொடு.  
 ततः அதுதன்மேல்  
 ते உனது  
 बलं வீரத்தன்மையை  
 ज्ञास्यामि நான் அறிவேன்.

अथवा धारयिष्यामि क्रोधमद्य निशामिमाम् । गृह्यतामुदयः स्वैरं कामभोगेषु वानर ॥

अद्य “ இப்பொழுதே  
 अथवा (அ)து வேண்டாமென்றால்  
 इमां இந்த  
 निशां இரவில்  
 क्रोधं கோபத்தை

धारयिष्यामि அடக்கிக்கொள்  
 वानर குரங்கே ! [கிறேன்.  
 कामभोगेषु காமபோகங்களில்  
 स्वैरं உனதிஷ்டப்படியே  
 उदयः இரவுகாரியமானது  
 गृह्यताम् நடத்தப்பட்டும்.

दीयतां संप्रदानं च परिष्वज्य च वानरान् । सर्वशाखागुन्द्रस्त्वं संसादय सुहृज्जनान् ॥

सुहृष्टां कुरु किष्किन्धां कुरुष्वात्मसमं पुरे । कीडस्य च सह स्त्रीभिरहं ते दर्पनाशनः ॥

त्वं च “ நீயோ  
 सर्वशाखागुन्द्रः எல்லா வானரர்களுக்கும்  
 अहं च நானே [கும் அரசர்.  
 ते உனது  
 दर्पनाशनः கொருக்கை ஒழிக்க  
 வந்தவன்

संप्रदानं கொடுக்கவேண்டியது  
 दीयतां கொடுத்துவிடப்பட்ட  
 सुहृज्जनान् அன்பர்களாகிய [டும்.  
 वानरान् च வானரர்களை யெல்லாம்  
 परिष्वज्य தழுவிக்கொடுத்து  
 संसादय விடைபெற்றுக்கொள்.

சூரம்                      மிகவும்

ஆனா கருவை சிதைத்தவ  
னவான்.

விசுவ	அனுப்பிவிட்டு
கோபத்	கோபத்துடன்
தம் அசுரோத்	அந்த அசுரோத்
	தமனைப் பார்த்து
பின் வருமாறு பேசி	
	னன்.

மட:	அள்வுகடந்த உத்ஸா
அஸ்மிந் சந்நஹே	இந்த போரில் [கமே
வீரபாந்	{ போருக்குமுன் வீரர் கள் குடிக்கும் வெறி உண்டாக்கும் சாரா யமாக
சமஸ்தீதாம்	எற்றுக்கொள்ளப் பட்டும்.

மாலா	மாலையை
உகிஷ்ய	அணர்ந்துகொண்டு,
யுதாய	புத்தத்திற்கு
சங்குட:	மிகச் சினங்கொண்ட
	வனகி
வ்யவதிஸ்த	ஆயத்தமாய்
	வந்துநின்றார்.

विषाणयोर्मृहीत्वा तं दुन्दुभिं गिरिसन्निभम् । आविध्यत तदा वाली विनदन्कपिकुञ्जरः ॥

தடா “அச்சமயத்தில்  
கபிகுஜர்: வானரோத்தமனாகிய  
வாலி வாலி,  
வினதந் பெரும் கோஷமிட்டுக்  
த் அந்த [கொண்டு

गिरिसन्निभं மலையை நிகர்த்த  
दुन्दुभिं துந்துபியை  
विषाणयो: இரு கொம்புகளில்  
मृहीत्वा பற்றி இழுத்து,  
आविध्यत தரையில்ஹைந்தான்.

वाली व्यापातयाञ्चक्रे ननदं च महास्वनम् ।

॥ ४१ ॥

வாலி “வாலி  
व्यापातयाञ्चक्रे தரையில் வீழ்த்  
துணை.

महास्वनं பெரும் குரலிட்டு  
ननदं च கர்ஜித்தான்.

तयोस्तु क्रोधसंरम्भात्परस्परजयैषिणोः । युद्धं समभवद् घोरं दुन्दुभेर्वानरस्य च ॥ ४२ ॥

परस्पर- } “ஒருவரையொருவர்  
जयैषिणो: } வெல்ல எண்ணங்  
கொண்டவர்களான  
तयो: तु அவ்விருவர்களாகிய  
दुन्दुभे: துந்துபிக்கும்

वानरस्य च வானரனுக்கும்  
क्रोधसंरम्भात् கோடாவேசத்தால்  
घोरं பெரும்  
युद्धं போர்  
समभवत् நடைபெற்றது.

अयुध्यत तदा वाली शक्रतुल्यपराक्रमः । मुष्टिभिर्जालुभिश्चैव शिलाभिः पादपैस्तथा ॥

शक्रतुल्यपराक्रमः “இந்திரனை நிகர்த்த  
பராக்கிரமசாலியாகிய  
வாலி வாலி,  
तदा அப்பொழுது  
मुष्टिभिः च முஷ்டிகளாலும்

जालुभिः एव முழங்கால்களாலும்  
शिलाभिः கற்களாலும்  
पादपैः तथा மரங்களாலும்  
अयुध्यत போர்புரிந்தான்.

परस्परं घ्नतोस्तत्र वानरासुरयोस्तदा । आसीद्दीनोऽसुरो युद्धे शक्रसुनुर्व्यवर्धत ॥ ४४ ॥

युद्धे “போரில்  
तदा அப்பொழுது  
तत्र அவ்விடத்தில்  
परस्परं ஒருவரையொருவர்  
घ्नतो: அடித்துக்கொள்ளும்  
वानरासुरयो: வானரன், அசுரன்  
இவ்விருவர்களில்

असुरः அசுரன்  
दीनः நொடித்தவனாக  
आसीत् ஆகிவிட்டான்.  
शक्रसुनु: இத்திரனது புதல்வன்  
வாலி  
व्यवर्धत உதல்ஸாகமாயிருந்  
தான்.

व्यापारवीर्यधैर्यैश्च परिक्षीणं पराक्रमैः । तं तु दुन्दुभिमुत्पाद्य धरण्यामभ्यपातयत् ॥ ४५ ॥

व्यापारवीर्यधैर्यै: “முயற்சி, வலு, மனோவ  
லிமை இவைகளாலும்  
पराक्रमै: च மேல்விழுந்து தாக்  
சும் வகைகளாலும்  
परिक्षीणं கைவிடப்பட்டவனான

तं அந்த  
दुन्दुभिं तु துந்துபியையும்  
उत्पाद्य தூக்கி,  
धरण्यां தரையில்  
अभ्यपातयत् அடித்தான்.

युद्धे प्राणहरे तस्मिन्निष्पिष्टो दुन्दुभिस्तदा । स्रोतोभ्यो बहु रक्तं तु तस्य सुस्राव पात्यतः ॥

पपात च महाकायः क्षितौ पञ्चत्वमागतः

॥ ४६ ॥

तदा “அப்பொழுது  
 दुन्दुभिः துந்துபி,  
 तस्मिन् அந்த  
 प्राणहर உயிரை ஒழிக்கும்  
 युद्धे போரில்  
 निष्पिष्टः பிசையப்பட்டான்.  
 पात्यतः வீழ்த்தப்பட்ட  
 तस्य அவனுடைய

स्रोतोभ्यो ரத்தக்குழலுகளிலி  
 बहु रक्तं तु ருந்தும்  
 सुस्राव ஏராளமான ரத்தம்  
 महाकायः பெருகி வழிந்தது.  
 पञ्चत् आगतः பெருமுடலுற்ற  
 क्षितौ अवन्  
 पपात च मरணமடைந்தவனாய்  
 तत्कायं பூமியில்  
 लोष्टवत् च விழுந்துவிட்டான்.  
 क्षेतु  
 आरव्य: தீர்மானித்தான்.

तस्मिन्पञ्चत्वमापन्ने वाली क्रोधेन चान्वितः । तत्कायं लोष्टवत्क्षेसुमारब्धो वीर्यवांस्तदा ॥

तदा “அப்பொழுது  
 वीर्यवान् பலவானாகிய  
 वाली வாலி  
 तस्मिन् அவன்  
 पञ्चत् आपन्ने மரணத்தை அடைந்த  
 क्रोधेन சினத்தால் [வளவில்]

अन्वितः பற்றப்பட்டவனாய்  
 तत्कायं அவனது உடலை  
 लोष्टवत् च சிறிய மண்கட்டியைப்  
 क्षेतु வீசியெறிய [போல்]  
 आरव्य: தீர்மானித்தான்.

तं तोलयित्वा बाहुभ्यां गतसखमचेतनम् । चिक्षेप वेगवान्वाली वेगेनैकेन योजनम् ॥

वेगवान् “பலசாரியாகிய  
 वाली வாலி,  
 अचेतनं மூடனும்  
 गतसखं மாண்டவனுமான  
 तं அவனை  
 बाहुभ्यां இரு கரங்களாலும்

तोलयित्वा தூக்கி,  
 एकेन वेगेन ஒரு மூச்சில்  
 योजनं { ஒரு யோஜனை தூரத்  
 தில் அதாவது எட்டு  
 மைல் தூரத்தில்  
 चिक्षेप கடாசியெறிந்தான்.

तस्य वेगप्रविद्धस्य वक्त्रात्क्षतजबिन्दवः । प्रपेतुर्मास्तोक्षिप्ता मतङ्गस्याश्रयं प्रति ॥ ४७ ॥

वेगप्रविद्धस्य “வேகமாயெறியப்  
 तस्य அவனுடைய [பட்ட  
 वक्त्रात् வாயினின்று  
 क्षतजबिन्दवः ரத்தத்துளிகள்

मास्तोक्षिप्ता: காற்றினால் அடிக்கப்  
 பட்டவைகளாய்  
 मतङ्गस्य மதங்கமுனிவரது  
 आश्रयं प्रति ஆசிரமப் பிரதேசத்  
 प्रपेतु: தெறித்தன. [தில்]

तान्हृष्टा पतितास्तत्र मुनिः शोणितविपुषः । कुट्टस्तत्र महाभागश्चिन्तयामास को न्ययम् ॥

तव “அப்பொழுது  
 महाभाग: மகா புண்யவானாகிய  
 मुनि: முனிவர்,  
 तत्र அவ்விடத்தில்  
 पतितान् வந்துவிழுந்த  
 तान् அந்த  
 शोणितविपुषः ரத்தத்திலிலைகளோ

हृष्टा பார்த்து, [ராகி  
 कुट्ट: கோபங்கொண்டவ-  
 चिन्तयामास { பின்வருமாறு தனக்  
 குள்ளேயே சொல்  
 லிக்கொண்டார்.  
 अयं ‘இவன்  
 क: नु யார் ?

येनाहं सहसा स्पृष्टः शोणितेन दुरात्मना । कोऽयं दुरात्मा दुर्वृद्धिरकृतात्मा च बालिशः ॥

सहसा “‘திடீரென  
அஃ நான்  
येन எந்த  
दुरात्मना பாடியால்  
शोणितेन ரத்தத்தால் [இந்த  
स्पृष्टः च தீண்டப்பட்டேனே-  
दुरात्मा துஷ்டஸ்வபாவமு  
டையவனும்

दुर्बुद्धिः கெட்ட எண்ணமு  
டையவனும்,  
अकृतात्मा च மனம் போனபடி  
நடக்கின்றவனும்,  
बालिशः மூர்க்கனுமான  
अयं இவன்  
कः யார் ?

इत्युक्तवाऽथ विनिष्क्रम्य ददर्श मुनिपुङ्गवः । महिषं पर्वताकारं गतासुं पतितं भुवि ॥५२॥

अथ “‘அப்பொழுது  
मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்  
इति மேற்கண்டவாறு  
उक्त्वा தனக்குள்ளேயே  
विनिष्क्रम्य சொல்லிக்கொண்டு,  
வெளிவந்து,

भुवि தரையில்  
गतासुं உயிர்போய்  
पतितं விழுந்துகிடக்கும்  
पर्वताकारं மலைபோலுருக்கொண்  
महिषं எருமையொன்றை [ட  
ददर्श கண்டார்.

स तु विज्ञाय तपसा वानरेण कृतं हि तत् । उत्ससर्ज तदा शापं क्षेप्तारं वालिनं प्रति ॥

सः “‘ஆவர்  
तपसा தவமகிமையால்  
तत् அது  
वानरेण हि வானரனுலேயே  
कृतं तु செய்யப்பட்டிருக்கிற  
தென்று

विज्ञाय அறிந்து,  
तदा அப்பொழுதே  
क्षेप्तारं எறிந்த  
वालिनं प्रति வாலியைஉத்தேசித்து  
शापं பின்வரும் சாபத்தை  
उत्ससर्ज இட்டார்.

इह तेनाप्रवेष्टव्यं प्रविष्टस्य वधो भवेत् । वनं मत्संश्रयं येन दूषितं रुधिरस्रवैः ॥

सम्भग्नाः पादपात्रेभ्यो क्षिपतेहासुरीं तनुम्

॥ ५४ ॥

येन “‘எவனால்  
मत्संश्रयं நான் வசிக்கும்  
वनं வனமானது  
रुधिरस्रवैः ரத்தப்பிரவாஹங்க  
ளால்  
दूषितं கெடுக்கப்பட்டதோ  
आसुरीं அசுரனுடைய  
तनुं உடலை  
इह இவ்விடத்தில்  
क्षिपता च எறிந்த எவனால்

इमे இந்த  
पादपाः கிருகூதங்கள்  
संभग्नाः முறிக்கப்பட்டனவோ  
तेन அவனால்  
इह இவ்விடம்  
अप्रवेष्टव्यं புகத்தக்கதன்று.  
प्रविष्टस्य புகுந்த அவனுக்கு  
वधः மரணம்  
भवेत् உண்டாகக்கடவது.

समन्ताद्योजनं पूर्णमाश्रमं मामकं यदि । आक्रमिष्यति दुर्बुद्धिर्व्यक्तं स न भविष्यति ॥

மாமக் “எனது  
 ஆசிரமம் ஆசிரமம்  
 சமந்தாந் நாம்முத்திலும்  
 புண் பூர்ணமாய்  
 யோஜனம் எட்டுமைல் தூரம்  
 வரையில்

துஷ்டி: துஷ்டனாகிய  
 ச: அவன்  
 ஆகிரமிப்பதி யதி துழைகின்றான்  
 என்ருல்  
 வ்யக்தம் நிச்சயமாய்  
 பவிஷ்யதி ந உயிரிழக்கக்கடவன்.

ये चास्य सचिवाः केचित् संश्रिता मामकं वनम् । न च तैरिह वस्तव्यं श्रुत्वा यान्तु यथासुखम् ॥

மாமக் “எனது  
 வன் வனத்தை  
 ச்ஸ்திதா: அடைந்தவர்களான  
 அச்ய இவனது  
 சசிவா: தோழர்கள்  
 யே கேசித் எவர்களோ  
 தை: ச அவர்களாலும்

இஹ் இவ்விடத்தில்  
 வஸ்தவ்யம் ந வசிக்கப்படக்கூடாது.  
 ஶ்ருவா விஷயத்தை அறிந்து  
 கொண்டு  
 யதாஸுகம் இஷ்டப்படி  
 யான்து வெளியில் போய்விடக்  
 கடவார்கள்.

यदि तेऽपीह तिष्ठन्ति शपिष्ये तानपि ध्रुवम् । वनेऽस्मिन्मामके नित्यं पुत्रवत्परिरक्षिते ॥  
 पत्राङ्कुरविनाशाय फलमूलाभवाय च ॥ ५७ ॥

நிலம் “எப்பொழுதும்  
 புவவத் குழந்தையைப்போல்  
 பரிரக்ஷிதே பரிபாலித்துவரப்  
 பட்ட

மாமகே எனது  
 அஸின் இந்த  
 வனே வனத்தில்  
 பவாங்குர- } இலை, தளிர் இவைக  
 விநாஸாய } ளின் அழிவின் ஹே  
 துவாயும்

फलमूला- } பழங்கள், கிழங்குகள்  
 भवाय च } இவைகளின் அழி  
 வின் ஹேதுவாயும்  
 ते அவர்கள்  
 अपि இன்னும்  
 इह இவ்விடத்திலேயே  
 तिष्ठन्ति यदि இருக்கின்றார்களென்  
 तान् अपि அவர்களையும் [ரூல்  
 ध्रुवं நிச்சயமாய்  
 शपिष्ये பின்வருமாறு சபித்து  
 விடுவேன்.

दिवसश्चाद्य मर्यादा यं द्रष्टा शोऽस्मि वानरम् । बहुवर्षसहस्राणि स वै शैलो भविष्यति ॥

அய “இப்பொழுது  
 மயாடா நடைபெறும்  
 நடவடிக்கை  
 दिवस: च இன்றுமட்டுந்தான்.  
 श: நானே  
 यं எந்த

வானர் குரங்கை  
 द्रष्टा अस्मि நான் பார்ப்பேனோ  
 स: அவன்  
 बहुवर्षसहस्राणि அனேகாயிரம் வரு  
 शैल: वै கல்மயமாக [ஷம்  
 भविष्यति ஆக்கக்கடவன் !

ततस्ते वानराः श्रुत्वा गिरं मुनिसमीरिताम् । निश्चक्रमुर्वनात्तस्मात्तान्दृष्ट्वा वालिरब्रवीत् !!

ततः                      அப்பொழுது  
 ते                        அந்த  
 वानराः                வானரர்கள்  
 मुनिसमीरितां        முனிவரால் சொல்லப்  
    பட்ட  
 गिरं                    சொல்லை  
 श्रुत्वा                   கேட்டு,  
 तस्मात्                அந்த

वनात्                    வனத்திலிருந்து  
 निश्चक्रमुः            வெளியில் போய்  
    விட்டார்கள்.  
 वालिः                    வாலி,  
 तान्                      அவர்களை  
 दृष्ट्वा                    பார்த்து,  
 अब्रवीत्                பின் வருமாறு  
    வினாவினான்.

किं भवन्तः समस्ताश्च मतङ्गवनवासिनः । मत्समीपमनुप्राप्ता अपि स्वस्ति वनौकसाम् ॥

मतङ्गवनवासिनः    “ ‘மதங்கமுனிவரது  
    வனவாசிகளான  
 भवन्तः                    நீங்கள்  
 समस्ताः च              எல்லோருடும்  
 मत्समीपं                என்னிடம்

किं                        ஏன்  
 अनुप्राप्ताः              வந்து விட்டீர்கள் ?  
 वनौकसां                வானரர்களுக்கு  
 अपि स्वस्ति              குறைவற்ற வாழ்வு  
    தானே ?”

ततस्ते कारणं सर्वं तदा शापं च वालिनः । शशसुवर्नानराः सर्वे वालिने हेममालिने ॥

ते                        அந்த  
 वानराः                வானரர்கள்  
 सर्वं                    எல்லோரும்  
 हेममालिने            காஞ்சனமாலையை  
 वालिने                வாலிக்குணிந்திருந்த  
 वालिनः                வாலியைப்பற்றிய

शापं च                    சாபத்தையும்  
 ततः                      அதன்மேல்  
 तदा                      அப்பொழுது  
 कारणं                    நடந்த சமரசாரம்  
 सर्वं                      எல்லாவற்றையும்  
 शशंसुः                    தெரிவித்தார்கள்.

एतच्छ्रुत्वा तदा वाली वचनं वानरेरितम् । तं महर्षिं समासाद्य याचते स्म कृताञ्जलिः ॥

तदा                      அப்பொழுது  
 वाली                    வாலி  
 वानरेरितं              வானரர்களால் சொல்  
 एतत्                      இந்த [ஸ்பட்ட  
 वचनं                    சொல்லை  
 श्रुत्वा                    கேட்டு,

तं                        அந்த  
 महर्षिं                    முனிவர் பெருமானை  
 समासाद्य                போய்கண்டு,  
 कृताञ्जलिः              அஞ்ஜலிஹஸ்தனாகி  
 याचते स्म                பிரார்த்தித்து வேண்டி  
    முக்கொண்டான்.

महर्षिस्तमनाहत्य प्रविवेश स्वमाश्रमम्

॥ ६३ ॥

महर्षिः                    முனிவர் பெருமான்  
 तं                        அவனை  
 अनादृत्य                சிறிதும் கவனியாது

स्वं                        தனது  
 आश्रमं                    ஆசிரமத்திற்குள்  
 प्रविवेश                புகுந்து விட்டார்.



शापकारणभीतस्तु वाली विह्वलतां गतः

॥ ६४ ॥

वाली तु

“வாலியும்

शापकारणभीतः

{ சாபத்தால் விளையும்  
செய்கையில் அச்ச  
முற்றவனாகி

विह्वलतां गतः

துயரமுற்றான்.

ततः शापभयाद्भीत ऋश्यमूकं महागिरिम् । प्रवेष्टुं नेच्छति हरिर्द्रष्टुं वाऽपि नरेश्वर ॥६५॥

नरेश्वर

“புருஷோத்தம!

हरिः

வானான்,

ततः

அப்போதிலிருந்து

शापभयात्

சாபத்தால் விளையு

மாபத்தால்

भीतः

பயமுற்றவனாகி

महागिरिं

சிறந்த பர்வதமாகிய

ऋश्यमूकं

ரிச்யமூகத்தை

प्रवेष्टुं

பிரவேசிக்கவோ

द्रष्टुं अपि वा

கண்ணெடுத்துப்

பார்க்கவுங்கூடவோ

इच्छति न

நினைக்கிறானில்லை.

तस्याप्रवेशं ज्ञात्वाऽहमिदं राम महावनम् । विचरामि सहामात्यो विषादेन च वर्जितः ॥

राम

“ஸ்ரீராம!

अहं

நான்

महावनं

மகாவனத்தை

तस्य

அவனுக்கு

अप्रवेशं

புகழுடியாததாய்

ज्ञात्वा

தெரிந்துகொண்டு,

सहामात्यः

மந்திரிமார்க்களோடு

विषादेन वर्जितः च

கவலையற்றவனாகவே

इदं

இதில்

विचरामि

வசிக் துவருகிறேன்.

एवोऽस्थिनिचयस्तस्य दुन्दुभेः संप्रकाशते । वीर्योत्सेकान्निरस्तस्य गिरिकूटनिभो महान् ॥

वीर्योत्सेकात्

“வலியின் செருக்கால்

निरस्तस्य

எரியப்பட்ட

तस्य

அந்த

दुन्दुभेः

துந்துபினைது

अस्थिनिचयः

தசையொழிந்த

எலும்புக்கூடு

महान्

மிகப்பெரியதாய்

गिरिकूटनिभः

மலையினது கொடுமுடி

யை நிகர்த்ததாய்

एषः

இதோ

संप्रकाशते

காணப்படுகிறது.

इमे च विपुलाः सालाः सप्त शाखावलम्बिनः । यत्रैकं घटते वाली निष्पन्नयितुमोजसा ॥

सप्त

“ஏழு

सालाः

ஆச்சாமரங்கள்

विपुलाः

பெரியவைகளாய்

शाखावलम्बिनः

கிளைகள் செறிந்த

வைகளாய்

यस्य

இதில்

एकं

ஒன்றை

ओजसा

பலத்தால்

निष्पन्नयितुं

ஒரு இலையேனும் இல்

லாது செய்வதற்கு

इमे च

இதோ இருக்கின்றன.

वाली

வாலி,

एतदस्यासमं वीर्यं मया राम प्रकीर्तितम्

॥ ६९ ॥

राम

“ஸ்ரீராம!

अस्य

இவனது

एतत्

இப்படிப்பட்ட

असमं

ஒப்பற்றதாகிய

वीर्यं

வீர்யமானது

मया

என்னால்

प्रकीर्तितम्

சொல்லிவிடப்பட்டது

कथं तं वालिनं हन्तुं समरे शक्ष्यसे नृप

॥ ७० ॥

नृप “மன்னரே!  
த அப்படிப்பட்ட  
வாலின வாலியை

சமரே போரில்  
ஹ்நு கொல்ல  
கத்ய எப்படி  
சக்ச்யசே நீர் வல்லவராகுவீர்.”

तथा द्रुवाणं सुग्रीवं प्रहसंलक्ष्मणोऽब्रवीत् । कस्मिन्कर्मणि निवृत्ते श्रद्धया वालिनो वधम् ॥

तथा மேற்கண்டவாறு  
द्रुवाणं பேசிய  
सुग्रीवं சுக்ரீவரைப்பார்த்து  
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
प्रहसन् புன்னகைகொண்டு  
अब्रवीत् சொன்னார்.

कस्मिन् ‘எந்த  
कर्मणि காரியம்  
निवृत्ते செய்துமுடிக்கப்பட்ட  
वालिनः வாலியினது [டால்  
वधं வதை விஷயத்தில்  
श्रद्धया: நீர் நம்பிக்கை  
கொள்வீர்?’

तमुवाचाथ सुग्रीवः सप्त सालानिमानुरा । एवमेकैकशो वाली विव्याथाथ स चासकृत् ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
त अवரைப் பார்த்து  
अथ பின்வருமாறு  
उवाच மொழிந்தான்.  
पुरा “முன்னொருகால்  
इमान् இந்த  
सप्त ஏழு  
सालान् च ஆச்சாமரங்களையும்

अथ எல்லாவற்றையும்  
एवं இப்படியே  
एकैकशः தனித்தனியாகவும்  
असकृत् பலமுறை  
सः அந்த  
वाली வாலி  
विव्याथ துளைத்திருக்கிறான்.

रामो निर्दारयेदेषां बाणेनैकेन च द्रुमम् । वालिनं निहतं मन्ये दृष्ट्वा रामस्य विक्रमम् ॥

हतस्य महिषस्यास्थि पादेनैकेन लक्ष्मण । उद्यम्य प्रक्षिपेच्चपि तरसा द्वे धनुःशते ॥७४॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!  
रामः ஸ்ரீராமர்,  
एषा இவைகளுக்கும்  
द्रुमं ஓர் மரத்தை  
एकेन ஒரு  
बाणेन பாணத்தால்  
निर्दारयेत् च பிளக்கிறார் என்று  
हतस्य மாண்டுபோன [லும்  
महिषस्य எருமைபினைது  
अस्थि எலும்புங்கூட்டை  
एकेन ஒரு  
पादेन காலால்  
उद्यम्य தூக்கி,

तरसा வலுக்கொண்டு  
द्वे धनुःशते { இருநூறு வில்லளவு  
(அதாவது 1200 அ  
டி. தூரம்)  
प्रक्षिपेत् च अपि எறிவார் ஆயினும்  
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய  
विक्रमं பராக்கிரமத்தை  
दृष्ट्वा பிரத்தியக்ஷத்தில்  
கண்டுகொண்டு,  
वालिन् வாலியை  
निहतं பாண்டவனாக  
मन्ये நான் இப்பொழுதே  
निश्चयम்கொள்வேன்.”

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवो रामं रक्तान्तलोचनम् । ध्यात्वा मुहूर्तं काकुत्स्थं पुनरेव वचोऽब्रवीत् ॥

சுగிரீவ: சுக்ரீவன்,  
 एवं மேற்சண்டவாறு  
 उक्तवा சொல்லிவிட்டு,  
 तु இன்னும்  
 मुहूर्त முகூர்த்தகாலம்  
 { தனக்குள்ளேயே ஆ  
 ध्यात्वा { லோசனை செய்து  
 விட்டு,

रक्तान्तलोचनं சிவந்த கடைக்கண்க  
 काकुत्स्थं கையுடையவரும்  
 ककुत्स्थं ககுத்த வம்சத்தவரு  
 राम एव மூராமரையேபார்த்து  
 पुनः மீளவும்  
 वचः பின்வரும் சொல்லை  
 अब्रवीत् சொன்னான்.

शूरश्रासुरवाती च प्रख्यातबलपौरुषः । बलवान्वानरो वाली संयुगेष्वपराजितः ॥ ७६ ॥

வானர: “வானரனாகிய  
 वाली வாலி,  
 बलवान् பலசாலி.  
 शूरः च சூரன்.  
 असुरवाती அசுரர்களையும்  
 கொன்றவன்.

प्रख्यातबलपौरुषः { மகா பிரசித்திபெற்ற  
 संयुगेषु பலமும் ஆற்றலுமு  
 अपराजितः च { ற்வன்.  
 संयुगेषு போர்க்களில்  
 अपराजितः च தோல்வியடையா  
 தவன்.

दृश्यन्ते चास्य कर्माणि दुष्कराणि सुरैरपि । यानि संचिन्त्य भीतोऽहमृश्यमूकं समाश्रितः ॥

अस्य “இவனுடைய  
 कर्माणि செய்கைகள்  
 सुरैः अपि தேவர்களாலும்கூட  
 दुष्कराणि च செயற்கரியவைகளாக  
 दृश्यन्ते இருக்கின்றன. [களை  
 यानि எவைகளோ அவை-

अहं நான்  
 संचिन्त्य நினைத்து  
 भीतः பயமடைந்தவனாய்  
 ऋश्यमूकं ரிச்யமூகத்திற்கு  
 समाश्रितः வந்துசேர்ந்து  
 விட்டேன்.

तमजय्यमशृण्यं च वानरेन्द्रममर्षणम् । विचिन्तयन्न मुञ्चामि ऋश्यमूकमहं त्विमम् ॥ ७८ ॥

अहं “நான்  
 तं அந்த  
 वानरेन्द्रं வானரமன்னனை  
 अजय्यं ஜயிக்கமுடியாதவ  
 अशृण्यं தலைகொழுத்தவ  
 எனவும்  
 எனவும்

अमर्षणं च மன்னிக்கும் குணமில்  
 विचिन्तयन् तु லாதவனெனவும்  
 इमं தீர்மானித்துக்கொண்  
 ऋश्यमूकं இந்த [தான்  
 न मुञ्चामि ரிச்யமூகத்தை  
 விட்டகலா திருக்கின்  
 ரேன்.

उद्दिप्तः शङ्कितश्चापि विचरामि महावने । अनुरक्तैः सहामाल्यैर्हनुमत्प्रमुखैर्वरैः ॥ ७९ ॥

महावने “இந்த பெரும்  
 वनं தில்  
 अनुरक्तैः அன்பார்ந்தவர்களும்  
 वरैः சிறந்தவர்களும்  
 हनुमत्प्रमुखैः ஹனுமான் முதலிய

अमाल्यैः सह மந்திரிமார்க்களோடு  
 शङ्कितः च கூடவே  
 उद्दिप्तः च தகிலடைந்தவனாயும்  
 विचरामि மனம் நொந்தவனாயும்  
 நான் திரிந்துகொண்  
 டிருக்கின்றேன்.

उपलब्धं च मे श्लाघ्यं सम्पित्रं मित्रवत्सल । त्वामहं पुरुषव्याघ्र हिमवन्तमिवाश्रितः ॥

मित्रवत्सल “நண்பரிடம் அன்பு  
பாராட்டுபவரே !

मे एनक्कु  
श्लाघ्यं கொண்டாடத்தக்க  
सम्पित्रं च நல்ல சினேகிதரும்  
उपलब्धं கிடைத்திருக்கிறார்.  
पुरुषव्याघ्र புருஷோத்தமரே !

अहं “நாம்  
हिमवन्तं ஹிமவாளை  
इव போன்ற  
त्वां தேவரீரை  
आश्रितः புகலடைந்துவிட்டேன்.

किंतु तस्य बलशोऽहं दुर्भ्रातुर्बलशालिनः । अपत्यक्षं तु मे वीर्यं सपरे तव राघव ॥८१॥

किंतु “ஆயினும்  
अहं நான்  
दुर्भ्रातुः கொடிய தமையனும்  
बलशालिनः பலசாலியுமான  
तस्य அவனுடைய  
बलशः ஆற்றலில் பிரத்திய  
சக்தானுபவமுள்ளவன்.

राघव ஸ்ரீராம !  
सपरे போரில்  
तव தேவரீரது  
वीर्यं तु வீரத்தன்மையோ  
मे எனக்கு  
अपत्यक्षम् அனுபவமில்லாதது.

न खल्वहं त्वां तुल्ये नावमन्ये न भीषये । कर्मभिस्तस्य भीमैस्तु कातर्यं जनितं मम ॥

अहं “நாம்  
त्वां தேவரீரை  
तुल्ये न பரீகழிக்கவில்லை.  
अवमन्ये न அவமதிக்கவுமில்லை.  
भीषये न பயமுறுத்தக் கருதவு  
மில்லை.

खलु இப்படி திருவுள்ளத்  
தில் பற்ற பிரார்த்திக்  
तस्य அவனது [கின்றேன்.  
भीमैः பயங்கரமான  
कर्मभिः तु செய்கைகளாலேயே  
मम எனக்கு  
कातर्यं உடல் நடுக்கம்  
जनितम् உண்டாகியிருக்கிறது.

कामं राम भवद्वाणी प्रमाणं धैर्यमाकृतिः । सूचयन्ति परं तेजो भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

राम “ஸ்ரீராம !  
कामं இது இப்படியிருக்க,  
भवद्वाणी தேவரீருடைய  
வாக்கும்,  
प्रमाणं எதற்கும் பயமின்  
மைபும்,  
धैर्यं எதற்கும் சலியாத  
பொறுமையும்

आकृतिः திருமேனியின் தோற்  
भस्मच्छन्नं நீறுபூத்த [முழு  
अनलं அக்கினியை  
इव போலவே  
परं அமரனுஷ்யமான  
तेजः பராக்கிரமத்தை  
सूचयन्ति வெள்ளொளத்  
துலக்குகின்றன.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुग्रीवस्य महात्मनः । स्मितपूर्वमथो रामः प्रत्युवाच हरिं प्रभुः ॥

प्रभुः பிரபுவாகிய  
रामः ஸ்ரீராமர்  
महात्मनः மகாத்மாவாகிய  
तस्य அந்த  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவருடைய

तत् वचनं श्रुत्वा அம்மொழியை கேட்டு  
हरिं வானரனைப் பார்த்து  
स्मितपूर्वं புன்னகையுடன்  
अथो பின்வருமாறு  
प्रत्युवाच பதிலுரைத்தார்.

यदि न प्रत्ययोऽस्मासु विक्रमे तव वानर । प्रत्ययं समरे श्लाघ्यमहमुत्पादयामि ते ॥८५॥

வானர	“ வுன்னாரே !	ந யதி	இல்லாதிருக்கிற
சமரே	போரில்	அஃ	நான் [படியால்,
விக்ரமே	பராக்ராமவிஷயத்தில்	தே	உமக்கு
அஸ்யஸு	எங்குவிடத்தில்	ஸூத்யம்	மெச்சத்தக்கதாகிய
தவ	உமக்கு	புரய்யம்	நம்பிக்கையை
புரய்ய:	நம்பிக்கை	உபாப்யாமி	இந்தா வினாவிக்
			கேள்வன். ”

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवं सान्त्वं लक्ष्मणपूर्वजः । राघवो दुन्दुभेः कायं पादाङ्गुष्ठेन तोलयन् ॥

पुनश्च लीलया रामश्चिक्षेप दशयोजनम्

॥ ८३ ॥

லக்ஷ்மணபூர்வஜ:	லக்ஷ்மணருக்குத் தமயனிய்	துந்துபே:	தூத்துமியினுடைய
ராகவ:	ரகுநுலத்தில் பிறந்த	காய்	தசயில்லாத சரீரத்தை
ராம:	பூராமர்,	பாடாபூபென் வ	காற்பெருவிரலாலையே
எவ்	மேற்கண்டவாறு	தொலயந்	தூங்கி
சாங்கவ்	அன்பார்த்த மொழி	லீலயா து	வினையாட்டாகவே
சுமீரீவ்	சுகீர்வனுக்கு [யை	தசயோஜன்	பத்துயோஜனை தூரம்
உக்தவா	சொல்லிவிட்டு,		(அதாவது 80மைல்)
புன:	அதன்மேல்	விசேஷ	எற்றிவிட்டார்.

असुरस्य तनुं शुष्कां पादाङ्गुलेन वीर्यवान् । क्षिप्तं दृष्ट्वा ततः कायं सुग्रीवः पुनरब्रवीत् ॥

வியைவாந்	வீரயவானகைய	புன:	இப்பவும்
சுழிவ:	சுக்ரீவர்	அபுரஸ்ய	அசுரனுடைய
தத:	ஆப்பொழுது	தந்	உடலை
பாடாஹேன	கால்பெருவிரலால்	ஸூக்	உலர்ந்து சுருங்கிக்
ஸிஸ	எறியப்பெட்ட		கிடப்பதைப்பற்றி
காய்	தசையிலலாத	அவவீத்	தனக்குள்ளேயே
ஹூ	பார்த்து, [சீரகத்தை		பேசிக்கொண்டார்.

परिश्रान्तेन मत्तेन भ्रात्रा मे वालिना तदा । क्षिप्तमेवं प्रहर्षेण भवता रघुनन्दन ॥  
नात्र शक्यं बलं ज्ञातुं तव वा तस्य वाऽधिकम् ॥ ९० ॥

ததா அப்பொழுது  
பரிசுரான்தென மிகக் களைத்திருந்த  
வனும்  
மத்தென சள்ளாண்டு மயக்கத்  
திலிருந்தவனும்  
மே எனது  
அலா தமையனுமாகிய  
வாலினா வாலியால்  
சிச எறியப்பட்ட இது,  
ரகுநந்தன ஸ்ரீராம!

அஃசா கத்துடனிருக்  
தேவரீரால் [கின்ற  
இப்படியெறியப்பட்ட  
டிருக்கிறதா.  
அவ இவ்விஷயத்தில்  
அதிகமான  
பலம்  
தவ வா தேவரீருக்கா, அல்ல  
தசய வா அவனுக்கா என்று[து  
சாது அறிய  
ந சக்யம் முடியாது.

आर्द्रं शुष्कमिति ह्येतत्सुमहद्वाघवान्तरम् । स एव संशयस्तात तव तस्य च यद्बले ॥ ९१ ॥

சாஃவ “ஸ்ரீராம!  
ஏதவ் இது [ருப்பதும்  
ஆர்த் ரத்தப்பசையுடனி-  
சுக் உலர்ந்திருப்பதும்  
இதி என்கிற இராண்டிற்கும்  
சுமஹ் பெரும்  
அந்தர் வித்யாசம்;  
தாத அய்யா!

யவ் ஏவ இக்காரணத்தால்தா  
தவ தேவரீருடையவும் [ன்  
தசய் ச அவனுடையவும்  
பலே ஆற்றல்விஷயத்தில்  
ச: ஹி அதுவே, (மேற்கண்ட  
வியாசமே.)  
சங்ஸய: ஜயதேஹதுவாயிருக்  
கிறது.

सालमेकं तु निर्भिन्ध्या भवेद्व्यक्तिर्वलावले

॥ ९२ ॥

ஏக் ஒரு  
சால்து ஆச்சா மரத்தை  
மட்டும்  
நிர்भिந்யா: தேவரீர் துலாக்க  
வேண்டும்

வலாவலே { இருவர்களில் யாருக்கு  
அதிக பலமென்கிற  
விஷயத்தில்  
வ்யக்தி: ரிச்சயஞானம்  
அவ்வு ஏற்படும்.

कृत्वेदं कार्यं सज्यं हस्तिहस्तिमिवाततम् । आकर्णपूर्णमायम्य विसृजस्व महाशरम् ॥

ஹஸ்திஹஸ்த் இவ் “யாணைத்துதிக்கை  
அாதத் நீண்ட [போல  
இத் இந்த  
கார்யுக் வில்லை  
அகரணிபூர் கரணபரியந்தம்

அாயமய இழுத்து வளைத்து,  
சஜ்ய் க்ருவா நானேற்றி,  
மஹாசர் பெரிய பாணத்தை  
விசுஜஸ் எய்ய திருவுளம்  
கொள்ளும்.

इमं हि सालं प्रहितस्त्वया शरो न संशयोऽत्रास्ति विदारयिष्यति ।

अलं विमर्शेन मम प्रियं ध्रुवं कुरुष्व राजात्मज शपितो मया

॥ ८४ ॥

त्वया “தேவரீரால்  
 प्रहितः விடப்பட்ட  
 शरः பாணமானது  
 इमं இந்த  
 सालं ஆச்சாமாமொன்றை  
 विदारयिष्यति துளைத்துவிடப்போகி  
 अल हि அப்படியாகில் [மது.  
 संशयः { காரியசுத்தி விளையு  
 मोर विनायातोर  
 வெனும் சந்தேகம்  
 अस्ति न இல்லை.

विमर्शेन } ஏன் ஆராய்ச்சியை  
 अलं } இத்துடன் நிறுத்திக்  
 கொள்கிறேன்.  
 राजात्मज சக்கிரவர்த்திதிருக்கு  
 मया என்னால் [மார!  
 शपितः கெஞ்சி பிரார்த்திக்  
 कपப்பட்ட தேவரீர்  
 मम எனக்கு  
 प्रियं இஷ்டமான இதை  
 ध्रुवं நிச்சயமாய்  
 कुरुष्व செய்தருள்வீராக.

यथा हि तेजःसु वरः सदा रविर्यथा हि शैलो हिमवान्महाद्रिषु ।

यथा चतुष्पात्सु च केसरी वरस्तथा नराणामसि विक्रमे वरः

॥ ९५ ॥

तेजःसु ஒளியுள்ளவைகளில்  
 वरः சிறந்தது  
 रविः சூரியபகவான்  
 यथा हि எப்படியோ அப்படி,  
 महाद्रिषु மகா பர்வதங்களில்  
 हिमवान् இமய  
 शैलः மலை  
 यथा हि எப்படியோ அப்படி,  
 येषाम्

चतुष्पात्सु மிருகங்களில்  
 वरः சிறந்தது  
 केसरी சிங்கம் [யேயும்  
 यथा तथा च எப்படியோ அப்படி-  
 सदा எப்பொழுதும்  
 नराणां மானிடர்களுக்குள்  
 विक्रमे பராக்ரமத்தில்  
 वरः சிறந்தவராக  
 असि தேவரீர் விளங்கு  
 क्रीडति.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9795



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 543

द्वादशः सर्गः—பனிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

सुग्रीवप्रत्यायनम्—ஸு=கரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்பெண்ணுவது.

एतच्च वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । प्रत्ययार्थं महातेजा रामो जग्राह कार्मुकम् ॥

महातेजाः மகா தேஜோவானாகிய  
 रामः ஸ்ரீராமர்  
 सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்  
 सुभाषितं இனிமையாய்  
 சொல்லப்பட்ட  
 एतत् இந்த

वचनं விண்ணப்பத்தை  
 श्रुत्वा ஏற்றுக்கொண்டு,  
 प्रत्ययार्थं च நம்பிக்கையுண்டுபெண்  
 னுவதர்க்காகவே  
 कार्मुकं வில்லை  
 जग्राह கையிலெடுத்தார்.





विषयन्ते च ते सर्वे हनुमत्प्रमुखास्तदा । सुग्रीवो राघवं भूयः प्रशंसं कृताञ्जलिः ॥

தடா அப்பொழுது  
 ஹனுமதமுனா: ஹனுமதரை முன்  
 தெ அவர்கள் [நிட்ட  
 சவே ச எல்லோரும்  
 விசயந்தை ஆச்சரியமடைகின்  
 ரார்கள்.

சுமீவ: சக்ரீவன்  
 ராஃவ் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து  
 க்ரதாஞ்ஜலி: அஞ்ஜலிமறஸ்தனய்  
 பூய: விசேஷமாய்  
 ப்ரதாஸம் பின்வருமாறு  
 புகழ்ந்து பேசினான்.

अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं श्रमः । अद्य मे निहतः शत्रुः स्वराज्येऽवस्थितो बहम् ॥

அடிய இன்றுதான்  
 மே ஜன்ம எனது பிறவி  
 சஃபல் பயனடைகிறது.  
 அடிய இன்றுதான்  
 மே எனது  
 ஸ்ரம: துன்பம்  
 சஃபல் தொலைந்ததாகிறது.

அடிய இன்றே  
 மே எனது  
 ஷத்ரு சத்ரு  
 நிஹத: ஒழிந்தவனாகிறான்.  
 அஹ் ஹி நானும்  
 ஸ்வராஜ்யே எனது ராஜ்யத்தில்  
 அவஸ்தித: நிலைக்கப்பெற்றேன்.

सेन्द्रानपि सुरान्सर्वास्त्वं बाणैः पुरुषर्षभ । समर्थः समरे हन्तुं किं पुनर्बालिनं प्रभो ॥९॥

சமோ "சிரபுவே!  
 புரூபர்ஷம் புருஷோத்தம!  
 த் தேவரீர்,  
 சமரே போரில்  
 பாணங்களால்  
 செந்நான் இந்திரனை உள்வரிட்டே

சுரான் தேவர்கள்  
 சர்வான் அபி எல்லோரையுமே  
 ஹ்நு அழிக்க  
 சமர்த் வல்லீர்.  
 வாலினம் வாலிபைப்பற்றி  
 கி புந: சொல்லவும்  
 வேண்டுமோ!

येन सप्त महासाला गिरिर्भूमिश्च दारिताः । बाणेनैकेन काकुत्स्थ स्थाता ते को रणाग्रतः ॥

காகுத்ஸ்த "ஸ்ரீராம!  
 யேன எந்த ஒருவனால்  
 ஃகேன ஒரு  
 பாணை  
 சப பாணத்தால்  
 மஹாலா: பெரும் ஆச்சரியமடைந்  
 றும்,

கிரி: மலையும்,  
 பூமி: ச பூமியும்  
 டாரிதா: பிளக்கப்பட்டனவோ,  
 தே அந்த தேவரீருக்கு  
 ரணாஃரத: போர்முனையில்  
 ஸ்தாநா நிர்க்க வல்லவன்  
 க: யார்?

अद्य मे विगतः शोकः प्रीतिरद्य परा मम । सुहृदं त्वां समासाद्य महेन्द्रवर्णोपमम् ॥

மஹேந்த்ரவரணோபமம் இந்நிரணையும் வருண  
 னையும் நிகர்த்த  
 ஸ்வா தேவரீரை  
 சுஹ்ரத் அன்பராக  
 சமாஸாஃத பெற்று,  
 மே எனது  
 ஷோக: சோகமானது

விஃரத: ஒழிந்தது;  
 மம எனக்கு  
 அடிய இப்பொழுது  
 பரா சிறந்த  
 ப்ரீதி: மனத்திருப்தி உண்  
 டாகவிட்டது.

तमद्यैव प्रियार्थं मे वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वालिनं जहि काकुत्स्थ मया वद्धोऽयमञ्जलिः ॥

காகுத்ய "ஸ்ரீராம !  
 மெ எனக்கு  
 பிரியர் நன்மைசெய்யக்கருதி  
 ஆதரூபிண தமயனால் உருக்  
 கொண்ட  
 விரிண சத்துருவாகிய  
 த் அந்த

வாலின் வாலியை  
 அய எவ இன்றே  
 ஜஹி சம்ஹரித்தருள  
 மயா என்னால் [வேண்டும்.  
 அய் இதோ  
 அஞ்ஜலி: அஞ்சலி  
 வஹ: செய்யப்படுகிறது.

ततो रामः परिष्वज्य सुग्रीवं प्रियदर्शनम् । प्रत्युवाच महाप्राज्ञो लक्ष्मणानुमतं वचः ॥१३॥

மஹாபாஜ: பகர புத்திமானாகிய  
 ராம: ஸ்ரீராமர்,  
 பிரியदर्शन சந்தோஷமாய் விளங்  
 சுగ्रीवं சக்ரீவனை [கும்  
 परिष्वज्य ஆலிங்கனம் செய்து  
 கொண்டு,

लक्ष्मणानुमतं லக்ஷ்மணனுக்கும்  
 இஷ்டமாயிருக்கிற  
 वचः பின்வரும் சொல்லை  
 ततः அப்பொழுது  
 प्रत्युवाच பதிலாயுரைத்தார்.

अस्माद्गच्छाम किष्किन्धां क्षिप्रं गच्छ त्वमग्रतः । गत्वा चाह्वय सुग्रीव वालिनं भ्रातृगन्धिनम् ॥

சுग्रीव "சக்ரீவ !  
 किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு  
 अस्मात् இவ்விடத்திலிருந்து  
 गच्छाम நாம் போவோம்.  
 त्वं நீ  
 अग्रतः முதலில்

क्षिप्रं गच्छ வேகமாய் செல்.  
 गत्वा च சென்ற பின்னர்,  
 आह्वय आह्वய தமயனை உறவு  
 மாத்திரமுடைய  
 वालिनं வாலியை  
 आह्वय போருக்கழை.

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किष्किन्धां वालिनः पुरीम् । वृक्षैरात्मानमावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥

ते அவர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 त्वरितं வேகமாய்  
 वालिनः வாலியை  
 पुरीम् நகராகிய  
 किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு

गत्वा சென்று  
 गहने वने அடர்ந்த காட்டில்  
 वृक्षै: மரங்களால்  
 आत्मानं தன்னை  
 आवृत्य மறைத்துக்கொண்டு,  
 व्यतिष्ठन् நின்றனர்.

सुग्रीवो व्यनदद्दोरं वालिनो ह्वानकारणात् । गाढं परिहितो वेगान्नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥

சுग्रीव: சக்ரீவன்,  
 वालिनः வாலியை  
 ह्वानकारणात् போருக்கழைக்கும்  
 உத்தேசத்தால்  
 गाढं இறுக  
 परिहितः ஆடையை கட்டிக்  
 கொண்டவனாகி

वेगात् ஒலியின் வேகத்தால்  
 नादै: கர்ஜனைகளால்  
 अम्बरं ஆகாசத்தை  
 भिन्दन् इव பிளக்கிறவன்  
 போலாகி  
 धोरं பயங்கரமாய்  
 व्यनदत् கர்ஜித்தான்.

तं श्रुत्वा निनदं भ्रातुः क्रुद्धो वाली महाबलः । निष्पपात सुसंख्यो भास्करोऽस्ततदादिवा ।

महाबलः मका பலசாலியாகிய  
वाली வாலீ,  
भ्रातुः தம்பியினது  
तं निनदं அந்த கஜ்ஜையை  
श्रुत्वा கேட்டு,  
क्रुद्धः சினங்கொண்டு

सुसंख्यः மிகப்பரப்புற்றவராகி  
भास्करो: சூரியபகவான்  
अस्ततया அஸ்தகிரியிலிருந்து  
इव வந்தாலெவ்வண்ண  
मो अवववववववव  
निष्पपात வெளியில் வந்தான்.

ततः सुतमुलं युद्धं वालिसुग्रीवयोरभूत् । गगने ग्रहयोर्धोरं बुधाङ्गारकयोरिव ॥ १८ ॥

गगने ஆகாசத்தில்  
ग्रहयोः இரு கிரகங்களாகிய  
बुधाङ्गारकयोः புதன், அங்காரகன்  
इव இவ்விருவர்களுக்கும்  
एनगुलं எப்படியோ  
अपपपपपप  
धोरं பயங்கரமானதும்

सुतमुलं மிகக் குழப்பமானது  
युद्धं போர்  
ततः அப்பொழுது  
वालिसुग्रीवयोः வாலி, சக்ரீவன் இவ்  
अभूत् விருவர்களுக்கும்  
உண்டாயிற்று.

तलैरशनिकल्पैश्च वज्रकल्पैश्च सुष्टिभिः । जघ्नतुः समरेऽन्योन्यं भ्रातरौ क्रोधमूर्च्छितौ ॥ १९ ॥

क्रोधमूर्च्छितौ கோபாவேசத்திலி  
रुद्ध  
भ्रातरौ பிராதாக்களாகிய அவ்  
समरे போரில் [விருவரும்  
अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்  
अशनिकल्पैः இடியை நிகர்த்த

तलैः च உள்ளங்கைகளாலும்  
वज्रकल्पैः வஜ்ராயுதங்களை  
सुष्टिभिः च முஷ்ட்படிகளாலும்  
जघ्नतुः இடித்துக்கொண்  
டார்கள்.

ततो धनुषि सन्धाय सायकं वज्रसन्निभम् । वालिसुग्रीवयोर्भात्रोः न व्यक्तमुपधारयत् ॥

ततः அப்பொழுது  
वज्रसन्निभं வஜ்ராயுதத்தை  
सायकं பாணத்தை [நிகர்த்த  
धनुषि வில்லில்  
सन्धाय தொடுத்து,  
आलो: சகோதரர்களாகிய

वालिसुग्रीवयोः வாலிசக்ரீவர்கள்  
व्यक्तं இருவர்க்கும்  
उपधारयत् न இவன் இன்னனெனும்  
பாகுபாடை  
கண்டுகொள்ள முடி  
யாமலிருந்தார்.

ततो रामो धनुष्पाणिस्तावुभौ समुदैक्षत । अन्योन्यसदृशौ वीरावुभौ देवाविवाश्विनौ ॥

ततः அப்பொழுது  
रामः ஸ்ரீராமர்  
धनुष्पाणिः தனுஷ்பாணியாய்,  
तौ அந்த  
वीरौ வீரர்களாகிய  
उभौ இருவர்களையும்  
उभौ இரண்டு

अश्विनौ அச்வினி  
देवौ தேவர்களை  
इव போலவே  
अन्योन्यसदृशौ { ஒருவனைப்போலவே  
இன்னொருவனும் இ  
ருக்கின்றவர்களாய்  
समुदैक्षत பார்த்தார்.

यन्नावगच्छत्सुग्रीवं वालिनं वाऽपि राघवः । ततो न कृतवान् बुद्धिं सोऽनुमन्तकरं शरम् ॥

राघवः                      ஸ்ரீராமர்,  
सुग्रीवं                    சுக்ரீவனையாவது  
वालिनं वा अपि        வாலியையாவது  
                                 { எவனின்னுனென்று  
अवगच्छत् न            தெரிந்துகொள்ள  
                                 வில்லை.

यत्                            ஆனதால்  
ततः                        அப்பொழுது  
अन्तकरं                கொல்லுந்தன்மை  
शरं                        பாணத்தை [யுடைய  
मोक्षं                    பிரயோகிக்க  
बुद्धिं न कृतवान्        துணியவில்லை.

एतस्मिन्नन्तरे भग्नः सुग्रीवस्तेन वालिना । अपश्यन्नाघवं नाथमृश्यमूकं प्रदुद्रुवे ॥ २३ ॥

एतस्मिन् अन्तरे       இச்சமயத்தில்  
सुग्रीवः                    சுக்ரீவன்,  
तेन                        அந்த  
वालिना                    வாலியால்  
भग्नः                        புடைக்கப்பட்டவனாய்

नाथं                        ராஜகராகிய  
राघव                    ஸ்ரீராமரை  
अपश्यन्                காணாதவனாய்  
अश्यमूकं                ரிச்யமுகபாவதத்தை  
                                 நோக்கி  
प्रदुद्रुवे                    விரைந்தொடினான்.

क्लान्तो रुधिरसिक्ताङ्गः प्रहरैर्जङ्घरीकृतः । वालिनाभिद्रुतः क्रोधात्प्रविवेश महद्बन् ॥

क्लान्तः                    சோர்ந்தவனாய்,  
रुधिरसिक्ताङ्गः        ரத்தத்தால் நனைந்த  
                                 சீரமுடையவனாய்  
प्रहरैः                    அடிகளால் [வனாய்,  
जङ्घरीकृतः            காயப்படுத்தப்பட்ட-  
क्रोधात्                    கோபாவேசத்தால்

वालिना                    வாலியால்  
                                 { பின்பற்றி துரத்தியடி-  
अभिद्रुतः                க்கப்பட்டவனாய் சுக்  
                                 ரீவன்  
महद्बन्                    மகாவனத்தூள், (மதங்  
                                 கரதுவனத்தினுள்)  
प्रविवेश                    புகுந்துவிட்டான்.

तं प्रविष्टं वनं दृष्ट्वा वाली शापमयात्ततः । मुक्तो ह्यसि त्वमित्युक्त्वा संनिवृत्तो महाबलः ॥

ततः                        அவ்விடத்தில்  
महाबलः                    மகாபலசாலியாகிய  
वाली                      வாலி,  
तं                            அவனை  
वनं                        வனத்தினுள்  
प्रविष्टं                    புகுந்துவிட்டவனாக  
दृष्ट्वा                      பார்த்து,  
शापमयात्                சாபத்திற்கஞ்சி

त्वं                            “நீ  
मुक्तः हि                    உயிருடன் விடப்பட்ட  
                                 டவனாகவே  
असि                        இருக்கின்றனை”  
इति                        என்று  
उक्त्वा                      சொல்லிவிட்டு,  
संनिवृत्तः                திரும்பிப்போய்விட்டான்.  
                                 டான்.

राघवोऽपि सह भ्रात्रा सह चैव हनूमता । तदेव वनमागच्छत्सुग्रीवो यत्र वानरः ॥ २४ ॥

राघवः अपि              ஸ்ரீராமரும்,  
भ्रात्रा                      தம்பியோடு  
सह च                      கூடவும்  
हनूमता                    ஹனுமாரோடு  
सह एव                      கூடவும்

वानरः                      வானரனாகிய  
सुग्रीवः                    சுக்ரீவன்  
यत्र                        எங்கிருந்தானோ  
तत्                        அந்த  
वनं एव                    வனத்திற்கே  
आगच्छत्                    திரும்பிவந்தார்.

तं समीक्ष्यागतं रामं सुग्रीवः सहलक्ष्मणम् । ह्रीमान्दीनमुवाचेदं वसुधामवलोकयन् ॥२७॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்,
सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடு கூட
आगतं	திரும்பி வந்த
तं	அந்த
रामं	ஸ்ரீராமரை
समीक्ष्य	பார்த்து,

ह्रीमान्	வெட்க
वसुधां	தரையை
अवलोकयन्	பார்த்துக்கொண்டு
इदं	பின் வருமாறு
दीनं	பரிதாபமாய்
उवाच	பேசினான்.

आह्वयस्वेति मासुक्त्वा दर्शयित्वा च विक्रमम् । वैरिणा घातयित्वा च किमिदानीं त्वया कृतम् ॥

विक्रमं	“பரக்கிரமத்தை
दर्शयि वा च	வெளிப்படையாய் கா
मां	என்னை [ட்டிவிட்டும்
आह्वयस्व	பொருக்கலை
इति	என்று
उक्त्वा	ஆக்ஞாபித்துவிட்டும்

वैरिणा	சத்ருவால்
घातयित्वा च	அடியுண்ணப்பண்ணிவி
इदानीं	இப்பொழுது [ட்டும்
त्वया	தேவரீரால்
कृतं	செய்யப்பட்டது
किं	எனோ?

तामेव वेलां वक्तव्यं त्वया राघव तवतः । वालिनं तं न हन्मीति सतां नाहमितो व्रजे ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!
तां	அந்த
वेलां एव	சமயத்திலேயே
तं	‘அந்த
वालिं	வாலியை
हन्मि न	நான் கொல்லமாட்
इति	என்று [டேன்’

तवतः	உள்ளபடி.
त्वया वक्तव्यं	நீர் சொல்லியிருக்க வேண்டியது.
ततः	அப்பொழுது
इतः	இங்கிருந்து
अहं	நான்
न व्रजे	போயிருக்கமாட் [டேன்.”

तस्य चैवं ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । करुणं दीनया वाचा राघवः पुनरब्रवीत् ॥

तस्य	அந்த
महात्मनः	மகாத்மா வாகிய
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவன்
एवं	மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणस्य च	மொழிகையில்
राघवः	ஸ்ரீராமர்

दीनया	பரிதாபமான
वाचा	சொற்கொண்டு
करुणं	இரக்கத்துடன்
पुनः	மீளவும்
अब्रवीत्	பின் வருமாறு பதிலுரைத்தார்.

सुग्रीव श्रूयतां तात क्रोधश्च व्यपनीयताम् । कारणं येन वाणोऽयं न मया स विसर्जितः ॥

तात	“அப்பா!
सुग्रीव	சுக்ரீவ!
क्रोधः च	கோபமானது
व्यपनीयतां	விடப்பட்டதும்.
सः	அந்த
अयं	இந்த
वाणः	பாணமானது

मया	என்னால்
येन	எக்காரணத்தால்
विसर्जितः न	போடப்படவில்லை
	லேதியா, அந்த
कारणं	காரணமானது
श्रूयताम्	செவிக்கொடுத்து கேட்கப்பட்டதும்.

அலङ்காரேண வேபேண ப்ரமாணேன கதேன ச | த்வ் ச ஸுக்ரீவ வாலீ ச ஸத்யௌ ஸ்ய: பரஸ்பரம் ||

ஸுக்ரீவ	“சுக்ரீவ !
த்வ் ச	நியும்
வாலீ ச	வாஸ்யும்
அலங்காரேண	அலங்காரத்தாலும்
வேபேண	உடையாலும்

ப்ரமாணே	உருவத்தாலும்
கதேன ச	நடையாலும்
பரஸ்பரம்	ஒருவரையொருவர்
ஸத்யௌ	ஒத்திருக்கின்றவர்
	களாக
ஸ்ய:	இருக்கின்றவர்கள்.

ஸுரேண வர்வஸா சீவ ப்ரேக்ஷிதேன ச வானர | விக்ரமேண ச வாக்யைத்ர வ்யக்தி வா் நோபலக்ஷயே ||

வானர	“வானரரே !
ஸுரேண	சுரலாலும்
வர்வஸா ஸ்வ	காந்தியாலும்
ப்ரேக்ஷிதேன ச	தேற்றத்தாலும்
விக்ரமேண ச	பராக்கிரமத்தாலும்

வாக்யை: ச	சொற்களாலும்
வா்	உங்களுருவர்களுள்
வ்யக்தி ச	ஒரு பேதத்தையும்
ந ஓபலக்ஷயே	நான் காணவில்லை.

ததோ஽ஹ் ரூபஸாத்ஸ்யானமோஹிதோ வானரோத்மம் || 38 ||

வானரோத்மம்	“வானரோத்தமரே !
அஹ்	நான்
தத:	அப்பொழுது

ரூபஸாத்ஸ்யாத்	உருவஒத்துமையால்
மோஹித:	என்னசெய்கிறதென்று
	தோன்றுகிறதேன்.

நோஸ்த்ஜாமி மஹாவேங் ஶரம் ஶதுநிவஹ்ணம் | ஜீவிதான்தகரம் தோரம் ஶாத்ஸ்யாத் விஸக்ஷித: ||

மூலதாதோ ந நௌ ஶ்யாத்வி த்வோரபி க்ருதோ மயா || 39 ||

நௌ	“நம்
த்வோ: அபி	இருவர்களில்
மயா	என்னால்
மூலதாத:	வேரின் அழிவு
க்ருத:	விளைந்ததாய்
ந ஶ்யாத்	ஆகக்கூடாது
ஹி	என்கிற காரணத்தால்
ஸாத்ஸ்யாத்	ஒத்திருந்தமையால்

விஸக்ஷித: து	உண்மையறியாதிருந்தான்
தோரம்	பயங்கரமானதும்
மஹாவேங்	மகாசக்தியுடையதும்
ஸதுநிவஹ்ணம்	சத்ருக்களுக்கு சத்ருவாய்
ஜீவிதான்தகரம்	உயிரை ஒழிக்க வல்ல
தோரம்	பாணத்தை [துபாண
ஸத்ஸ்தாமி ந	விடாதிருந்தேன்.

த்வயி விரே விபக்ஷே ஹி அக்ஷானாஸ்தாஸ்தாந்மயா | மௌத்யம் ச மம வால்யம் ச ஶ்யாபிதம் ஶ்யாத் கபிஸ்தர ||

விரே த்வயி	“விரராக்ய நீர்
மயா	என்னால்
அக்ஷானாத்	ஆராயாது
ஸாத்வாத்	அவசரத்தால்
விபக்ஷே ஹி	ஆபத்தையடைந்தீர்
	என்றால்
கபிஸ்தர	வானரமன்றோ !

மம	எனது
மௌத்யம்	அசட்டுத்தனம்
ஸ்யாபிதம்	பிரசித்திபெற்றதாய்
ஸ்யாத் ச	விளங்குமே.
வால்யம்	சிறுபிள்ளைத்தனம்
ச	அப்படியே பிரசித்திபெற்று விளங்குமே.

ததாபயவதோ நாம பாதகம் மஹுத்யதே

|| 37 ||

ததாபயவத: } "அபாயம்பெற்றவனைக்  
நாம } கொல்லுதல் என்ப  
தோ

மஹு பாதகம் மகா பாதகமென  
உத்யதே சாஸ்திரங்களால் கூற  
ப்பட்டிருக்கிறது.

அஹ் ச லக்ஷ்மணஸ்ய சீதா ச வர்வாணிநி । த்வதீநா வய் சவ் வநேஸ்மிஷ்ஷரணம் பவாந் ॥

அஹ் ச "நானும்  
லக்ஷ்மண: ச ஓவ லக்ஷ்மணனும்  
வர்வாணிநி பெண்நாயகமாகிய  
சீதா ச சீதையும்  
வய் இந்த நாங்கள்  
சவ் எல்லோரும்

त्वद्वीना: நின் பொறுப்புள்  
गोरांकरा, னோர்கள்,  
अस्मिन् இந்த  
वने காட்டில்  
भवान् நீர்  
शरणम् துணையாளர்.

तस्माद्युद्धस्य भूयस्त्वं मा शङ्कां गन्तुमर्हसि । एतन्मुहूर्ते सुग्रीव पश्य वालिनमाहवे ॥  
निरस्तमिषुणैकेन वेष्टमानं महीतले ॥ 38 ॥

तस्मात् "ஆகையால்  
त्वं நீர்  
भूय: மறுபடி  
युध्यस्व யுத்தம் செய்யும் ;  
शङ्कां गन्तु சந்தேகம்கொள்ள  
मा अर्हसि வேண்டாம்.  
सुग्रीव சுக்ரீவ !  
एतन्मुहूर्ते இக்கணமே

आहवे போரில்  
वालिन् வாலின  
एकेन इषुणा ஒரு பாணத்தால்  
निरस्ते எய்யப்பட்டு  
महीतले பூமியில்  
वेष्टमानं தாடித்துக்கொண்  
पश्य டிருக்கின்றவனாய்  
பார்ப்பீர்.

अभिज्ञानं कुरुष्व त्वमात्मनो वानरोत्तम । येन त्वामभिजानीयां द्वन्द्वयुद्धमुपागतम् ॥ 39 ॥

वानरोत्तम "வானரோத்தமனே !  
द्वन्द्वयुद्धं த்வந்த்வயுத்தத்தை  
उपागतं அடைந்த  
त्वां உம்மை  
येन எதினால்

अभिजानीयां நான் கண்டுகொள்  
वेष्टाणे ஆந்த  
अभिज्ञानं அடையாளத்தை  
त्वं நீர்  
आत्मन: உமக்கு  
कुरुष्व செய்துகொள்ளும்.

गजपुष्पीमिमां फुल्लामुत्पाद्य शुभलक्षणाम् । कुरु लक्ष्मण कण्ठेऽस्य सुग्रीवस्य महात्मन: ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண !  
शुभलक्षणां நல்ல அழகுவாய்ந்து  
फुल्लं பூத்திருக்கும்  
इमां இந்த  
गजपुष्पी கஜபூஷ்பி என்ற  
கொடியையை

उत्पाद्य படுங்கி,  
अस्य இந்த  
महात्मन: மஹாத்மாவாகிய  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவருடைய  
कण्ठे கழுத்தில்  
कुरु போடு.





समुद्यम्य आदित्य- सङ्काशान् }	நானேற்றிக்கொண்டு, சூரியனை நிகர்த்த வைகளும்
रणसाधकान् च	{ போரில் நினைத்தவைக ளோ ஆளிக்கவல்லவை களொழுவன
शरान् गृहीत्वा	பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு,

वालिबिक्रम- पालितां }	வாலியின் பராக்கிரம த்தால் பரிபாலிக்கப் பட்டதுமான
किष्किन्धां अर्य्यमूकान् सहसुग्रीवः जगाम	கிஷ்கிந்தைக்கு ரிச்யமூகத்தினின்றும் சகீவனுடன் நடந்தார்.

अग्रतस्तु ययौ तस्य राघवस्य महात्मनः । सुग्रीवः संहतग्रीवो लक्ष्मणश्च महाबलः ॥ ३ ॥

तस्य	அந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
राघवस्य	சூராமருக்கு
अग्रतः	முன்னே
सुग्रीवः	சகீவன்

संहतग्रीवः	சமுத்தை அசையாது வைத்துக்கொண்டு
ययौ	சென்றான்.
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய
लक्ष्मणः तु च	லக்ஷ்மணரும் அப்படியே முன் சென்றார்.

पृष्ठतो हनुमान्वीरो नलो नीलश्च वानरः । तारश्चैव महातेजा हरियूथपयूथपः ॥ ४ ॥

वीरः	வீரராகிய
हनुमान्	ஹனுமானும்,
नलः	நளனும்,
नीलः	நீலனென்ற
वानरः च	வானரனும்,

महातेजाः	மகாபலசாலியும்,
हरियूथपयूथपः	சேனைத்தலைவர்களுக் குத்தலைவனுமான
तारः च	தாரனும்
पृष्ठतः एव	பின்பற்றிச்சென்றார்.

ते वीक्षमाणा वृक्षांश्च पुष्पभारावलम्बिनः । प्रसन्नाम्बुवहाश्चैव सरितः सागरंगमाः ॥ ५ ॥  
कन्दराणि च शैलान्श्च निर्दराणि गुहास्तथा । शिखराणि च मुख्यानि दरीश्च प्रियदर्शनाः ॥  
वैडूर्यविमलैस्तोयैः पद्मैश्चाशोककुड्मलैः । शोभितान्सजलान्मार्गे तटाकांश्च व्यलोकयन् ॥  
कारणैः सारसैर्हंसैर्वज्रुलैर्जलकुटैः । चक्रवाकैस्तथा चान्यैः शकुनैः प्रतिनादितान् ॥ ८ ॥

ते	அவர்கள்
पुष्पभारावलम्बिनः	பூக்களின் சமையால் மரங்களையும் [வளைந்த தெளிந்த நீரோட்ட
वृक्षान् च	முள்ளவைகளும்
प्रसन्नाम्बुवहाः	சமுத்திரத்தையோக்கி ஓடுகின்றவைகளொழுவன
सागरंगमाः च	நதிகளையும் பள்ளத்தாக்கு களையும்
सरितः एव	
कन्दराणि च	

शैलान् च	மலைகளையும்
निर्दराणि च	மலையருளிகளையும்
गुहाः तथा	குகைகளையும்
मुख्यानि	சிறந்த
शिखराणि च	சிகரங்களையும்
प्रियदर्शनाः	அழகிய
दरीः च	மலைகளின் பிளப்பு களையும்
वैडूर्यविमलैः	வையுர்யம்போல் தெ ளிவாயிருக்கின்ற

தேயை:	ஜலங்களா லும்
பயை:	தாமரைகளா லும்
अशोककुटुम्बलः	{ அசோகத்தின் மலர்ந்த கொண்டிருந்த மொட்டுகளா லும்
शोभितान्	அழகுவாய்ந்து விளங்கும்
सजलान्	நீர்நிறைந்து விளங்கும் கிளிறைவகளும்
कारणैः	நீகாக்கைகளா லும்
सारसैः	அன்றில்களா லும்
हंसैः	அன்னங்களா லும்

வசுலை:	வஞ்சளங்களா லும்
जलकुट्टैः	நீர்க்கோழிகளா லும்
चक्रवाकैः तथा	சக்ரவாகங்களா லும்
अन्यैः	இன்னும் பல
शकुनैः च	பகழிகளா லும்
प्रतिनादितान्	ஒலிக்கப்பட்டவை களுமான
तदाकान् च	தடாகங்களையும்
मार्गे	வழியில் [றவர்களாய்
वीक्षमाणाः	நாற்புறமும்பார்க்கின்-
व्यलोकयन्	கவனித்தார்கள்.

मृदुशष्पाङ्गुराहारान्मृगपोतान्श्च निर्भयान् । चरतः सर्वतोऽपश्यन्स्थलीषु हरिणान्स्थितान् ॥

निर्भयान्	நிர்ப்பயமாப்
मृदुशष्पाङ्गुरा- } हारान् }	மெல்லிய இளம்பூங்க ளின் துணிகளை மேய கின்றவைகளான மான் குட்டிகளையும் பல இடங்களில்
मृगपोतान्	
स्थलीषु	

स्थितान्	நின்றன்கொண்டும்
सर्वतः	எங்கும்
चरतः च	திரிந்துகொண்டும் இ
हरिणान्	மன்களையும் [ருக்கிற
अपश्यन्	பார்த்தார்கள்.

तदाकवैरिणश्चापि शुक्लदन्तविभूषितान् । घोरानेकचरान्वन्यान्दिरदान्कूलघातिनः ॥१०॥  
मत्तान्गिरितदोत्कृष्टान्पर्वतानि च जङ्गमान् । वारणान्वारिदप्रख्यान्महीरेणुसमुक्षितान् ॥११॥  
वने वनचरांश्चान्यान्वेचरांश्च विहङ्गमान् । पश्यन्तस्त्वरिता जम्बुः सुग्रीववशवर्तिनः ॥१२॥

सुग्रीववशवर्तिनः	சுக்ரீவன்கூடச் சென்ற அவர்களும்
तदाकवैरिणः	தடாகங்களைக் கலக்கு கிறவைகளும்
शुक्लदन्त- } विभूषितान् }	வெளிறிய தந்தங்க ளால் அழகுற்று வி ளங்குகிறவைகளும்
घोरान्	பயங்கரமானவை களும்
एकचरान्	தனித்தனியே திரிகின் றவைகளும்
कूलघातिनः	கரைகளை நாசம்செய் கின்றவைகளும்
मत्तान्	மதம்கொண்டவை களும்
गिरितदोत्कृष्टान्	மலையடிவாரங்களில் உராய்கின்றவைகளும்
जङ्गमान्	நடந்துகொண்டிருக் கும்

पर्वतान् इव	மலைகளைப்போன்ற வைகளும்
वारिदप्रख्यान्	பேகங்களை நிகர்த்த வைகளும்
महीरेणु- } समुक्षितान् }	பூமியின் புழுதியால் படியப்பெற்றவை களும் [களும்
वन्यान्	காட்டிலுள்ளவை
द्विरदान् अपि	இருதர்தமுள்ளவை களுமான
वारणान् च	யானைகளையும்
वने	சாட்டில்
अन्यान्	மற்றுமுள்ள
वनचरान् च	காட்டுநிருகங்களையும்
खेचरान्	ஆகாயத்தில் பறந்து திரியும்
विहङ्गमान् च	பறவைகளையும்
पश्यन्तः	பார்த்துகொண்டே
त्वरिताः	வேகமாகவே
जम्बुः	நடந்துசென்றார்கள்.

तेषां तु गच्छतां तत्र त्वरितं रघुनन्दनः । द्रुमषण्डं वनं दृष्ट्वा रामः सुग्रीवमब्रवीत् ॥ १३ ॥

तव	அப்பொழுது	द्रुमषण्डं	மரங்களடர்ந்த
तेषां	அவர்கள்	वनं	காடொன்றை
त्वरितं	வேகமாய் [கையில்]	दृष्ट्वा	கண்டு,
गच्छतां तु	போய்க்கொண்டிருக்க-	सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப்பார்த்து
रघुनन्दनः	ரகுநலதிலகராகிய	अब्रवीत्	பின் வருமாறு வினாவினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		

एष मेघ इवाकाशे वृक्षषण्डः प्रकाशते । मेघसंघातविपुलः पर्यन्तकदलीवृतः ॥ १४ ॥

एषः	“ இந்த	पर्यन्तकदलीवृतः	நால்புரமும் வாழைக
वृक्षषण्डः	மரச்சூழல்		ளால் சூழப்பட்டதாய்,
मेघसंघातविपुलः	மேகக்கூட்டங்களைப்	आकाशे	ஆகாசத்தில்
	போல் விசாலமாய்	मेघः इव	மேகம்போல்
		प्रकाशते	விளங்குகிறது.

किमेतज्ज्ञातुमिच्छामि सखे कौतूहलं महत् । कौतूहलापनयनं कर्तुमिच्छाम्यहं त्वया ॥

सखे	“ அன்பரே!	महत्	அதிகம்.
एतत् किं	இது என்ன? என்று	त्वया	உம்மால்
ज्ञातुं	அறிந்துக்கொள்ள	अहं	நான்
इच्छामि	வேண்டுமிறேன்.	कौतूहलापनयनं	ஆசை நிறைவேறுதலை
कौतूहलं	{ விஷயம் தெரிந்துக் கொள்ளவேண்டுமெ னும் ஆசை	कर्तुं	{ செய்ந்துக்கொள்ள
		इच्छामि	விரும்புகிறேன்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । गच्छन्नेवाचचक्षेऽथ सुग्रीवस्तन्महद्ब्रुम् ॥ १५ ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அந்த	तत्	அந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	महद्ब्रुम्	மகாவனத்தைப்பற்றி,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	गच्छन् एव	நடந்துகொண்டே
तद्वचनं	அம்மொழியை	अथ	பின்வருமாறு
		आचक्षे	விளங்க விளம்பினான்.

एतद्राघव विस्तीर्णमाश्रमं श्रमनाशनम् । उद्यानवनसम्पन्नं स्वादुमूलफलोदकम् ॥ १७ ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	उद्यानवनसंपन्नं	உத்தியான வனங்கள்
एतत्	இந்த		நிறைந்துள்ளது.
आश्रमं	ஆசிரமமானது	स्वादुमूल-	ருசிகரமான கிழங்குக
विस्तीर्णं	விசாலமானது.	फलोदकम्	ளையும்; கனிகளையும்
श्रमनाशनं	சிரமத்தைப்போக்க		தீர்த்தங்களையுமு
	வல்லது.		டையது.



त्रेतायनोऽपि दीप्यन्ते धूमो ह्यत्र प्रकाशते । वेष्टयन्निव वृक्षाग्रान्कपोताङ्गारुणो घनः ॥

ஹேதாஸ்ய: அபி  
 दीप्यन्ते “தரோதாக்கனிகளும்  
 எரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

हि  
 अत्र ஆகையால்தான்  
 इव இவ்விடத்தில்  
 धूमः புகையானது  
 वृक्षाग्रान् மரங்களின் நுனிகளை

कपोताङ्गारुणः { மாடப்பிராஸின் அங்க  
 த்தினது சிவப்புநிற  
 முற்ற  
 घनः மேகம்  
 इव போலவே  
 वेष्टयन् சுற்றிக்கொண்டு  
 प्रकाशते காணப்படுகிறது.

एते वृक्षाः प्रकाशन्ते धूमसंसक्तमस्तकाः । मेघजालप्रतिच्छन्ना वैडूर्यगिरयो यथा ॥२४॥

एते “இந்த  
 वृक्षाः மரங்கள்  
 धूमसंसक्त- } புகையால் பற்றப்பட்ட  
 मस्तकाः } ட நுனிகளையுடைய  
 வைகளாய்,

मेघजाल- } மேகக்கூட்டங்களால்  
 प्रतिच्छन्ना } மறைக்கப்பட்டவை  
 களாய்  
 वैडूर्यगिरयः வைநீர்யமலைகள்  
 यथा போலவே  
 प्रकाशन्ते விளங்குகின்றன.

कुरु प्रगामं धर्मात्मन्तान्समुद्दिश्य राघव । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा प्रयतः संयताञ्जलिः ॥

धर्मात्मन् “தர்மா த்மாவே!  
 राघव ஸ்ரீராம!  
 भ्राता தம்பியான  
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு  
 सह கூட  
 तान् அவர்களை

समुद्दिश्य உத்தேசித்து  
 प्रयतः பக்தியோடு ஒருபட்ட  
 மனமுடையவராய்  
 संयताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி  
 प्रगामं நமஸ்காரத்தை  
 कुरु செய்யும்.

प्रणमन्ति हि ये तेषां मुनीनां भावितात्मनाम् । न तेषामशुभं किञ्चिच्छरीरे राम विद्यते ॥

राम “ஸ்ரீராம!  
 तेषां அந்த  
 भावितात्मनां ஆத்மநோனிகளாகிய  
 मुनीनां முனிவர்களை  
 ये எவர்கள்,

प्रणमन्ति हि பணிகின்றார்கள்;  
 तेषां அவர்களுக்கு  
 शरीरे உடலில்  
 किञ्चित् எவ்வித  
 अशुभं நோயும்  
 न विद्यते உண்டாகிறதில்லை.”

ततो रामः सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन कृताञ्जलिः । समुद्दिश्य महात्मानस्तान्पूजानभ्यवादयत् ॥

ततः அப்பொழுது  
 रामः ஸ்ரீராமர்,  
 भ्राता தம்பியாகிய  
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு  
 सह கூட  
 कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி

तान् அந்த  
 महात्मानः மகாத்மாக்களை  
 समुद्दिश्य உத்தேசித்து,  
 अभ्यवादयत् அபிஷாஸித்து  
 சேனிக்தார்.



विसार्य सर्वतो दृष्टिं कानने काननप्रियः । सुग्रीवो विपुलग्रीवः क्रोधमाहारयद्दृशम् ॥ २ ॥

विपुलग्रीवः நீண்ட கழுத்துடைய  
கானனப்ரியः வானரனாகிய  
சுగ्रीவः சுக்ரீவன்,  
கானने காட்டில்  
सर्वतः நாற்புறமும்

दृष्टिं विसार्य சுற்றிப்பார்த்து,  
भृशं அளவுகடந்த  
क्रोधं கோபத்தை  
आहारयत् அடைந்தான்.

ततः स निनदं घोरं कृत्वा युद्धाय चाहयत् । परिवारैः परिवृतो नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥ ४ ॥

परिवारैः பரிவாரங்களால்  
परिवृतः சூழப்பட்ட  
सः அவன்,  
नादैः கர்ஜனைகளால்  
अम्बरं ஆகாயத்தை  
भिन्दन् इव பிளப்பவன்போலாகி  
वायुवेगपुरःसरः வாயுவேகத்தால் தகை  
गजैन् இடிக்கும் [யப்பட்டு]

महामेघः மகாமேகம்  
इव போலாகி  
घोरं பயங்கரமான  
निनदं கர்ஜனையை  
ततः அப்பொழுது  
कृत्वा च செய்துகொண்டே,  
युद्धाय போருக்கு  
आह्वयत् அழைக்கவினன்.

अथ बालार्कसदृशो ह्यसिंहगतिस्तदा । दृष्ट्वा रामं क्रियादशं सुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५ ॥

तदा அப்பொழுது  
बालार्कसदृशः இளங்கதிர்வனை  
யார்த்தவனும்,  
ह्यसिंहगतिः கொழுத்த சிங்கநடை  
யுடையவனுமான  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்,

क्रियादशं காரியங்களை வாக்க  
ளித்தபடி முடிக்கும்  
रामं दृष्ट्वा ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து,  
वाक्यं ஒரு சொல்லை  
अथ இங்ஙனம்  
अब्रवीत् நிகழ்த்தினான்.

हरिवागुरया व्याप्तां तप्तकाञ्चनतोरणाम् ।

प्राप्ताः स ध्वजयन्त्राढ्यां किष्किन्धां वालिनः पुरीम् ॥ ६ ॥

हरिवागुरया “வானரக்காவனர்க  
ளால்  
व्याप्तां நிறைந்துள்ளதும்,  
तप्तकाञ्चन-} நல்ல பொன்னாலான  
तोरणां } கோரணங்களையு  
டையதும்,

ध्वजयन्त्राढ्यां கொடிகளையும் யந்திர  
ங்களையுமுடையதும்,  
वालिनः வாலியினது  
पुरीम् நகருமாகிய  
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு  
प्राप्ताः स வந்துசேர்ந்து  
விட்டோம்.

प्रतिज्ञा या त्वया वीर कृता वालिवधे पुरा । सफलां तां कुरु क्षिप्रं लतां काल इवागतः ॥

वीर “வீரரே!  
पुरा முன்னமேயே  
वालिवधे வாலிவதைவிஷயத்  
त्वया தேவரீரால் [தில்]

प्रतिज्ञा வாக்குதத்தம்  
या எதுவோ அது,  
कृता அருளிவிடப்பட்டது.  
कालः ஏற்றகாலம்

आगतः	வந்துவிட்டது.	तां	அதை
लतां	உதவியைக்கோரும் மெலிந்த ஸ்திரீயை	सफलं	காரியசுத்திபெற்ற
इव	போலிருக்கிற	क्षिप्रं	இப்பவே [தாய்
		कुरु	செய்தருளும்.”

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा सुग्रीवेण स राघवः । तमथोवाच सुग्रीवं वचनं शत्रुसूदनः ॥ ८ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	सः	அந்த
सुग्रीवेण	சுக்ரீவனால்	राघवः	ஸ்ரீராமர்,
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவரும்,	तं	அந்த
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப் பார்த்து
शत्रुसूदनः तु	சத்ருசம்ஹாரகரு மாகிய	अथ	பின்வருமாறு
		वचनं उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.

कृताभिज्ञानचिह्नस्त्वमनया गजसाह्वया । लक्ष्मणेन समुत्पाद्य यैषा कण्ठे कृता तव ॥ ९ ॥

लक्ष्मणेन	“லக்ஷ்மணனால்	एषा	அது, இது.
या	எது	अनया	இந்த
समुत्पाद्य	பிடுங்கி,	गजसाह्वया	கஜபுஷ்பியெனும்
तव	உமது	य्वं	நீர் [கொடியால்
कण्ठे	கழுத்தில் [றதோ;	कृताभिज्ञानचिह्नः	அடையாளகின்னத் துடன் இருக்கின்றீர்.
कृता	போடப்பட்டிருக்கி-		

शोभसे ह्यधिकं वीर लतया कण्ठसक्तया । विपरीत इवाकाशे सूर्यो नक्षत्रमालया ॥ ११ ॥

वीर	“சூரரே!	नक्षत्रमालया	நக்சத்ரவரிசைக ளால்
कण्ठसक्तया	கழுத்திலணிந்தி ருக்கும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேயும்
लतया	கொடியால்	अधिकं हि	அதிகமாகவும்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	शोभसे	விளங்குகின்றீர்.
विपरीतः सूर्यः	சந்திரன்		

अथ वालिसमुत्थं ते भयं वैरं च वानर । एकेनाहं प्रमोक्ष्यामि बाणमोक्षेण संयुगे ॥ ११ ॥

वानर	“வானரரே!	वालिसमुत्थं	வாலிமினிடமிருந்து உண்டாயிருக்கும்
अथ	இப்பொழுது	ते	உமது
संयुगे	போரில்	भयं	பயத்தையும்,
अहं	நான்,	वैरं च	துவேஷத்தையும்,
एकेन	ஒரு	प्रमोक्ष्यामि	தொலைத்துவிடப் போகிறேன்.
बाणमोक्षेण	பாணவீழ்ச்சியால்		



मम दर्शय सुग्रीव वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वाली विनिहतो यावद्वने पांसुषु वेष्टते ॥ १२ ॥

சுசுரிவ      “சுக்ரீவரே !  
 { அண்ணனென உறவு  
 மாத் திரம் கொண்டு  
 ருக்கும்  
 வைரியாகுமவனை  
 மம      எனக்கு  
 दर्शय      காட்டுவீராக.

यदि दृष्टिपथं प्राप्तो जीवन्स विनिवर्तते । ततो दोषेण माऽऽगच्छेत्सद्यो गह्वे च मा भवान् ॥

दृष्टिपथं      “கண்டபுலனுக்குதலை  
 प्राप्तः      அடைந்தவனாக  
 सः हि      அவன்  
 जीवन्      உயிருடன்  
 विनिवर्तते }      திரும்பிப்போய்விடு  
 यदि      கின்றான் என்றால்  
 ततः      அதினால்

प्रत्यक्षं सप्त ते साला मया बाणेन दारिताः ।

ते      “அந்த  
 सप्त      ஏழு  
 सालाः      ஆச்சாமரங்கள்  
 मया      என்னால்  
 बाणेन      ஒரு பாணத்தால்  
 प्रत्यक्षं      உமது முன்னிலையிலே  
 दारिताः      பிளக்கப்பட்டன. [யே

अनृतं नोक्तपूर्वं मे कृच्छ्रे महति तिष्ठता । धर्मलोभपरीतेन न च वक्ष्ये कथंचन ॥ १५ ॥

धर्मलोभ- }      “தர்மத்தில் ஆஸக்தி  
 परीतेन }      யை சர்வவுமாய்கொ  
 मे      என்னால் [ண்ட  
 महति      பெரும்  
 कृच्छ्रे      கஷ்டதசையில்  
 तिष्ठता      இருப்பவனுடியும்

सफलां च करिष्यामि प्रतिज्ञां जहि संभ्रमम् । प्रसूतं कलमं क्षेत्रे वर्षणेव शतक्रतुः ॥ १६ ॥

क्षेत्रे प्रसूतं      “நிலத்தில் முளைத்த  
 कलमं      சென்னெற்பயிரை  
 शतक्रतुः      இந்திரன்  
 वर्षेण      மழையால்  
 { கதிற்பெறச்செய்கிற  
 इव      து எப்படியோ அப்  
 { படியே

यावत्      அவர்      அந்த நிமிஷத்தி  
 लेय्ये

वने      காட்டில்  
 वाली      வாலி  
 विनिहतः      அடிக்கப்பட்டு  
 पांसुषु      தறைப்புழுதியில்  
 वेष्टते      இதோ புரளுவான்.  
 सद्यः      உடனே  
 भवान्      நீர்  
 मा      என்னை  
 गह्वे      நிந்தியும்.  
 दोषेण च      என்னிடமிருக்கும்  
      தோஷத்தால்

मा आगच्छेत्      அணுகவேண்டாம்.

तेनावेहि बलेनाद्य वालिनं निहतं मया ॥

अद्य      இப்பொழுது  
 तेन      அந்த  
 बलेन      சக்தியாலே  
 मया      என்னால்  
 वालिनं      வாலியை  
 निहतं      கொல்லப்பட்டவனாக  
 अवेहि      எண்ணும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे कृच्छ्रे महति तिष्ठता । धर्मलोभपरीतेन न च वक्ष्ये कथंचन ॥ १५ ॥

अनृतं      பொய்  
 न उक्तपूर्वं      இதற்குமுன் எப்பவும்  
 कथंचन च      சொல்லப்படவில்லை.  
 वक्ष्ये न      இனிமேலும் எப்பொ  
      முதும்  
      சொல்லமாட்டேன்.

प्रसूतं कलमं क्षेत्रे वर्षणेव शतक्रतुः ॥ १६ ॥

प्रतिज्ञां      எனது பிரதிக்களையை  
 सफलां च      பூர்த்தியடைந்ததாக  
 करिष्यामि      நான் செய்தே திரு  
      வேன்.

संभ्रमं      மன ஏக்கத்தை  
 जहि      ஒழியும்.





स तु रोषपरीताङ्गो वाली सन्ध्यातपप्रभः । उपरक्त इवादित्यः सद्यो निष्प्रभतां गतः ॥

சद्य: உடனே  
ச: அந்த  
வாலி து வாலியும்,  
ரோஷபரிதாங்கு: { கோபத்தால் பற்றப்  
பட்ட மனமுடைய  
வனாய்

சந்த்யாதபப்ர: மாலை வெளியில் ஒளி  
யுடையவனாய்  
உபரக்த: கிரஹணம் பிடித்த  
அடில: சூரியபகவான்  
இவ போலவே  
நிஷ்ப்ரதாங்: ஒளிகுன்றியிருந்தான்

வாலி த்ஷாகராலஸ்து க்ரோதாதிஸ்தாமிஸிஸிநி: । ஹத்யுத்பததபபாஹ: சமூநால இவ ஹூ: ॥

த்ஷாகரால: கோரைபற்களால் பய  
ந்கரமாய்த்தோன்றும்  
வாலி வாலி  
க்ரோதா க்ரோபாவேசத்தால்  
திஸ்தாமி- } கொழுந்துவிட்டொரி  
சமிநி: து } யும் அக்கிணிபோன்  
மவனாகி

உத்பததபபாஹ: { பிடுங்கி எறியப்பட்ட  
தாமரைகளையுடைய  
தோற்றமுள்ளதும்  
சமூநால: கொடிகளுடனிருக்  
கிறதாமரை  
ஹூ: இவ தாமரை ஒடைபோல்  
ஹி கணப்பட்டான்.

शब्दं दुर्मर्षणं श्रुत्वा निष्पपात ततो हरिः । वेगेन चरणन्यासैर्दारयन्निव मेदिनीम् ॥ ५ ॥

தத: அப்பொழுது  
ஹரி: வானான், (வாலி)  
துர்மர்ஷணம் பொறுக்கமுடியாத  
शब्दं சத்தத்தை  
श्रुत्वा கேட்டு,

மேதிநி பூமியை  
चरणन्यासै: காஷுவெப்புகளால்  
दारयन् इव பிளக்கின்றவன்  
वेगेन விரைந்து [போலாகி  
निष्पपात வெளிப்புறப்பட்டான்.

तं तु तारा परिष्वज्य स्नेहादशितसौहृदा । उवाच त्रस्तसंभ्रान्ता हितोदकर्मिदं वचः ॥

ஸ்தஸம்ப்ரான்தா பயந்து உள்ளம்  
கலங்கிய  
தாரா தாரை  
ஸ்நேஹத் அன்பினால்  
दशितसौहृदा பத்தியை வெளியிட்டுக்  
காட்டுகின்றவளாகி

ஹிதோடகம் நன்மையை பயக்கத்  
इदं பின்வரும் [தக்க  
वच: சொல்லை  
तं அவனை  
परिष्वज्य तु கட்டியனைத்துக்கொ  
उवाच சென்னார். [ண்டே

साधु क्रोधमिमं वीर नदीवेगमिवागतम् । शयनादुत्थितः काल्यं त्यज भुक्तामिव स्रजम् ॥

வீர "நாதா!  
नदीवेगं ஆற்றுப்பெருக்கை  
इव போலவே  
आगतं பொங்கியெழுந்த  
इमं இந்த  
क्रोधं கோபத்தை  
काल्यं அதிகாலையில்  
शयनात् படுக்கையிலிருந்து

उत्थित: எழுந்த ஒருவன்  
भुक्ता இரவில் புனைந்திருந்த  
स्रजं பூமாலையை  
इव எவ்வண்ணமோ  
त्यज ஆவ்வண்ணமே  
साधु நீக்கவிடும்;  
நலம் பெறுவீர்.

काल्यमेतेन सङ्ग्रामं करिष्यसि च वानर । वीर ते शत्रुबाहुल्यं फल्गुता वा न विद्यते ॥

வானர                    “வானாரே!  
 एतेन                    இவனோடு  
 काल्यं                    நாளைக்காலே  
 संग्रामं करिष्यसि      போரைப் புரிவீர்.  
 च                            அதனால்

वीर                        நாதா!  
 शत्रुबाहुल्यं            சத்துருவுக்கு அதிகப்  
                                  பெருமையாவது  
 ते                            தேவரீருக்கு  
 फल्गुता वा              சிறுமையாவது  
 विद्यते न                  உண்டாகாது.

सहसा तव निष्क्रामो मम तावन्न रोचते । श्रूयतां चाभिधास्यामि यन्निमित्तं निवार्यसे ॥

तव                        “தேவரீரது  
 सहसा                    அவசரப்பட்டு  
 निष्क्रामः                வெளிச்செல்கையா  
 मम तावत्                எனக்கோ [னது  
 रोचते न                  படிக்கவில்லை.  
 यन्निमित्तं                என்னகாரணமாய்

निवार्यसे                தேவரீர் தடுக்கப்படு  
                                  கின்றீர் என்பதை  
 अभिधास्यामि           இதோ, விளங்க விளம்  
                                  புகிறேன்;  
 श्रूयतां च                செவிகொடுக்கப்  
                                  படும்.

पूर्वमापतितः क्रोधात्स त्वामाह्वयते युधि । निष्पत्य च निरस्तस्ते हन्यमानो दिशो गतः ॥

पूर्व आपतितः           “இதற்கு முந்திவந்து  
 युधि                        போரில்  
 ते                            தேவரீரால்  
 हन्यमानः                புடைக்கப்பட்டு  
 निरस्तः                    தோல்வியடைந்தவன  
 दिशः                        திக்குகளை நோக்கி [ய்

गतः                        ஓடிப்போய்விட்ட  
 सः च                        அவனே  
 निष्पत्य                    திரும்பிவந்து  
 त्वां                            தேவரீரை  
 क्रोधात्                        கோபத்துடன்  
 आह्वयते                  போருக்கழைக்கின்ற  
                                  றான்.

त्वया तस्य निरस्तस्य पीडितस्य विशेषतः । इहैत्य पुनराह्वानं शङ्कां जनयतीव मे ॥

त्वया                        “தேவரீரால்  
 विशेषतः                விசேஷமாய்  
 पीडितस्य                ஹிம்ஸிக்கப்பட்டு  
 निरस्तस्य                தோல்வியடைந்து  
 इह एत्य                  இங்கு வந்து  
 पुनः                        மீளவும்

तस्य                        அவனது  
 आह्वानं                  போருக்கழைத்த  
 मे                            எனக்கு [லானது  
 इव                            இப்படிப்பட்டதென  
                                  சொல்லமுடியாத  
 शङ्कां                        மனக்குழப்பத்தை  
 जनयति                  உண்டுபண்ணுகிறது.

दर्पश्च व्यवसायश्च यादृशस्तस्य नर्दतः । निनादस्य च संरम्भो नैतदल्पं हि कारणम् ॥

नर्दतः                    “பெரும்கூசலிடும்  
 तस्य                        அவனது  
 यादृशः                    இப்படிப்பட்டதாகிய  
 दर्पः                        அவமரியாதையான  
                                  நடத்தை  
 अल्पं न                  அசட்டைசெய்யத்தக்  
                                  கதன்று.  
 व्यवसायः                { யுத்தவியாபாரங்களில்  
                                  செய்யும் சுபதோபா  
                                  யம்

च                            அப்படியே அசட்டை  
                                  செய்யத்தக்கதன்று.  
 निनादस्य                பேரிரச்சலின்  
 संरम्भः                    முழுக்கமும்  
 च                            அப்படியே அசட்டை  
                                  செய்யத்தக்கதன்று.  
 एतत्                        அப்பொழுதிய  
 कारणं                    செய்கை  
 च                            அப்படியே அசட்டை  
                                  செய்யத்தக்கதன்று  
 हि                            இது திண்ணம்.

नासहायमहं मन्ये सुग्रीवं तमिहागतम् । अवष्टब्धसहायश्च यमाश्रित्यैष गर्जति ॥ १३ ॥

இஹ  
அகாத்  
த  
சுசுரிவ்  
அசஹ்ய  
அஹ்  
மன்யே ந  
ஏவ:  
“இப்பொழுது  
இவ்விடம் வந்துசேர்ந்  
அந்த [திருக்கும்  
சுக்ரீவனை  
துணையாளனுடனில்  
நான் [லாதவனாக  
எண்ணவில்லை,  
இவன்

ய்  
அசுரித்ய  
அவஸ்தவ-  
சஹய: ச }  
गर्जति  
எவனோ ஒருவனை  
தஞ்சமாயடைந்து,  
துணையாளனால் கை  
கொடுத்து கார்த்தப  
பட்டவனாகவே  
பெரும் கூசலிடுகின்  
ருன்.

प्रकृत्या निपुणश्चैव बुद्धिमान् चैव वानरः । अपरीक्षितवीर्येण सुग्रीवः सह नैष्यति ॥ १४ ॥

प्रकृत्या  
बुद्धिमान् च  
निपुणः एव  
वानरः च  
“இயற்கையாகவே  
புத்திமானும்  
சாமர்த்தியசாலியும்  
வானரனுமான

सुग्रीवः  
अपरीक्षितवीर्येण  
सह एव  
एष्यति न  
சுக்ரீவன்  
வன்மைபரீக்ஷித்தறிய  
ப்படாத ஒருவனோடு  
கூட்டுவோவென்றால்  
வரமாட்டான்.

पूर्वमेव मया वीर श्रुतं कथयतो वचः । अङ्गदस्य कुमारस्य वक्ष्यामि त्वा हितं वचः ॥

वीर  
पूर्व एव  
कथयतः  
“நாதா!  
இதற்குமுந்தியே  
பல விஷயங்களை  
பேசிக்கொண்டிருந்த

मया  
श्रुतं  
हितं  
என்னால் [கிறது.  
கேட்கப்பட்டிருக்-  
நன்மையை விளைவித்  
கும்

कुमारस्य  
अङ्गदस्य  
वचः  
குமாரனாகிய  
அங்கதன்  
சொல் ஒன்று

वचः  
त्वा  
वक्ष्यामि  
சொல்லாகிய இதை  
தேவரீருக்கு  
சொல்லுகிறேன்.

अङ्गदस्तु कुमारोऽयं वनान्तमुपनिर्गतः । प्रवृत्तिस्तेन कथिता चारैराप्तैर्निवेदिता ॥ १६ ॥

अयोध्याधिपतेः पुत्रौ शूरो समरदुर्जयो । इक्ष्वाकूणां कुले जातौ प्रथितौ रामलक्ष्मणौ ॥

अयं  
कुमारः  
अङ्गदः  
वनान्तं  
उपनिर्गतः  
अयोध्याधिपतेः  
पुत्रौ  
शूरो  
समरदुर्जयो  
“இந்த  
குமாரனாகிய  
அங்கதன்  
காட்டினான்  
போயிருந்தான் ;  
‘ஆயோத்திமன்ன  
புதல்வர்களும் [ரின்  
குரர்களும்  
போரில் வெல்லுதற்க  
ரியவர்களும்

रामलक्ष्मणौ  
प्रथितौ  
ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணர்  
பிரசித்தபெற்ற [என  
வருமான இருவர்கள்

इक्ष्वाकूणां  
कुले  
जातौ  
दुरासदौ  
இக்ஷ்வாகுக்களுடைய  
குலத்தில்  
பிறந்தவர்களும்  
ஒப்புயர்வில்லாதவர்  
களும்

सुग्रीवप्रियकार्माथं  
तत्र  
प्राप्तौ  
आसिः  
चारैः  
कथिता  
प्रवृत्तिः  
तेन तु  
निवेदिता  
சுக்ரீவருக்கு ஹிதத்  
தை செய்யவேண்டி-  
அவ்விடத்தில்  
வந்திருக்கிறார்கள்  
நண்பர்களான [என்ற  
ஏவாட்களால்  
தெரிவிக்கப்பட்ட  
தற்காலச்செய்தியா  
இவனாலேயே [எனது  
ஏனக்கு சொல்லப்  
பட்டது.

तव आतुर्हि विख्यातः सहायो रणकर्कशः । रामः परबलामर्दी युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥

तव “தேவரீரது  
 आतुः தம்பிரமினது  
 सहायः हि துணையாளனோ  
 विख्यातः திரிலோகப்பிரசித்தி  
 रामः ஸ்ரீராமர் ; [பெற்ற  
 { போரில் பராக்ரமக்  
 रणकर्कशः { தின் எல்லைகண்டறிய  
 { ப்படமுடியாதவர் ;

परबलामर्दी சத்துருவினற்றலை அ  
 युगान्ताग्निः ஊழித்தீ  
 इव போலவே  
 उत्थितः உத்பனிக்கவர்.

निवासवृक्षः साधूनामापन्नानां परा गतिः । आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् ॥

साधूनां “புனையாத்மகளை  
 निवासवृक्षः காத்தருளும் கற்பகம் ;  
 आपन्नानां இடறுற்றவர்களுக்கு  
 परा எதிலும் பேசப்பட்ட

गतिः च புகலிடம் ;  
 आर्तानां திக்கற்றவர்களுக்கு  
 संश्रयः एव ரகூதகர் ;  
 यशसः च புகழுக்கு  
 एकभाजनं உரிய பாத்திரம்.

ज्ञानविज्ञानसंपन्नो निदेशे निरतः पितुः । धातूनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान् ॥

ज्ञानविज्ञान- } “பரமாத்மஞானத்தி  
 संपन्नः } லும் மற்றுமுள்ள  
 { அறிவிலும் ரிபுணர் ;  
 पितुः தந்தையினது  
 निदेशे ஆக்கினையில்  
 निरतः அசஞ்சலப்பதியுடை  
 धातूनां தாதுக்களுக்குயவர் ;

शैलेन्द्रः ஹிமவான்  
 इव எப்படியோ  
 { அப்படியே  
 गुणानां திருக்கல்யாண  
 { குணங்களின்  
 महान् சர்வோத்திருஷ்டமா  
 आकरः சுரங்கம். [கிய

तत्क्षमं न विरोधस्ते सह तेन महात्मना । दुर्जयेनाप्रमेयेन रामेण रणकर्मसु ॥ २१ ॥

तत् “ஆகையால்  
 रणकर्मसु போர்த்தொழில்களில்  
 अप्रमेयेन அறிவிரகெட்டாத  
 { வரும்

महात्मना மகாத்மாவமாகிய  
 तेन அந்த  
 रामेण ஸ்ரீராமரோடு  
 सह கூட  
 ते தேவரீருக்கு  
 विरोधः விரோதமென்பது  
 क्षमं न யுக்தமன்று.

दुर्जयेन { எப்படிப்பட்டவன  
 { லும் வெல்லமுடியா  
 { தவரும்

शूर वक्ष्यामि ते किंचिन्न चेच्छाम्यभ्यसूयितुम् । श्रूयतां क्रियतां चैव तव वक्ष्यामि यद्वितम् ॥

शूर “சூரரே!  
 ते தேவரீருக்கு  
 किंचित् ஒன்றை  
 वक्ष्यामि உரைக்கப்போகிறேன்  
 अभ्यसूयितुं च கிணமுட்டுவதற்கோ  
 इच्छामि न நான் துணிவுறேன்.  
 तव தேவரீருக்கு

श्रूयतां எதொன்று  
 क्रियतां क्रियतां चैव நியாயமானதோ  
 { அகையே  
 वक्ष्यामि சொல்லுகிறேன்.  
 श्रूयतां செவிகொடுத்து  
 { கேட்கப்பட்டும்  
 क्रियताम् திருவுளப்படி முடிக்கப்பட்டும்.

यौवराज्ये तु सुग्रीवं तूर्णं साध्वभिषेचय । विग्रहं मा कृथा वीर भ्रात्रा राजन्वलीयसा ॥

वीர "நாதா!  
வலியசா தக்க துணையைப்  
பெற்றுவிட்ட

அவா தம்பியோடு  
விग्रहं போர்  
மா கൃथा: புரியாதீர்.

अहं हि ते क्षमं मन्ये तेन रामेण सौहृदम् । सुग्रीवेण च संप्रीतिं वैरमुत्सृज्य दूरतः ॥

अहं हि "அடியாளோ,  
तेन रामेण அந்த ஸ்ரீராமருடன்  
सौहृदं நட்புபெற்றிருத்தலை  
ते தேவரீருக்கு  
क्षमं ஏற்றதென  
मन्ये எண்ணுகிறேன்  
वैरं துவேஷத்தை

लालनीयो हि ते भ्राता यवीयानेष वानरः । तत्र वा सन्निहस्थो वा सर्वथा बन्धुरेव ते ॥

एषः वानरः "இந்த வானரர்  
ते தேவரீருக்கு  
यवीयान् भ्राता தம்பி.  
हि ஆனதால்  
लालनीयः கூடி குலாவப்பட்ட  
வேண்டியவர்.

न हि तेन समं बन्धुं भुवि पश्यामि कंचन । दानमानादिसत्कारैः कुरुष्व प्रत्यनन्तरम् ॥

हि "ஆனபடியால்  
भुवि இவ்வுலகில்  
तेन அவரோடு  
समं சமமாகிய  
बन्धुं பந்துவாகிற  
कंचन வேறொருவனை

वैरमेतत्समुत्सृज्य तव पार्श्वे स तिष्ठतु । सुग्रीवो विपुलश्रीवस्तव बन्धुः सदा मतः ॥२७॥

सः "அவர்  
एतत् இந்த  
वैरं துவேஷத்தை  
समुत्सृज्य விட்டொழித்து  
तव தேவரீரது  
पार्श्वे பக்கலில்  
तिष्ठतु இருக்கட்டும்.

राजन् அரசே!  
सुग्रीवं तु சுக்ரீவரையே  
तूर्णं தக்ஷணமே  
साधु மனமுவந்து  
यौवराज्ये இளவரசில்  
अभिषेचय முடிசூட்டிவையும்.

दूरतः உள்ளத்திலிலலாதபடி  
उत्सृज्य விட்டொழித்து  
सुग्रीवेण சுக்ரீவரோடு  
संप्रीतिं அன்பார்ந்த வாத்ஸல்யமாயிருத்தலையும்  
च தேவரீருக்கு ஏற்றதென எண்ணுகிறேன்.

तल सन् वा तூரத்திலிருந்தாலும்  
इहस्थः वा பக்கலிலிருந்தாலும்  
सर्वथा எப்படியும் [அவர்  
ते தேவரீருக்கு  
बन्धुः एव கூடப்பிறந்தவரே.

दानमानादिसत्कारैः कुरुष्व प्रत्यनन्तरम् ॥

पश्यामि न நான் அறிந்திலேன்.  
दानमानादि- } ரகஷித்தல் கௌரவித்  
सत्कारैः } தல் முதலிய அனுசரணைகளால்  
प्रत्यनन्तरं ஸ்வாதீனத்திலிருப்பவராக  
कुरुष्व செய்துகொள்ளும்.

विपुलश्रीवस्तव बन्धुः सदा मतः ॥२७॥

विपुलश्रीवः நீண்ட கழுத்தை  
सुग्रीवः சுக்ரீவர் [யுடைய  
सदा எக்காலத்திலும்  
तव தேவரீருக்கு  
बन्धुः உற்ற துணையவரென  
मतः என்னால் நினைக்கப் பட்டவர்.



भ्रातुः सौहृदमालम्ब नान्या गतिरिहास्ति ते ॥ २८ ॥

भ्रातुः “தம்பியினிடம்  
सौहृदं நட்பை,  
आलम्ब मेற்கொள்ளுதும்;

इह इப்பொழுது  
ते தேவரீருக்கு  
अन्या வேறு  
गतिः अस्ति न கதி இல்லை.

यदि ते मत्प्रियं कार्यं यदि चावैषि मां हिताम् । याच्यमानः प्रयत्नेन साधु वाक्यं कुरुष्व मे ॥

ते “தேவரீருக்கு  
मत्प्रियं எனக்கிட்பமானது  
कार्यं செய்யத்தக்கது  
यदि என்றாலும்  
मां அடியாளை  
हितां च நலங்கருதுபவளா

अवैषि அறிந்திருக்கின்றீர்  
यदि என்றாலும்  
याच्यमानः பிரார்த்திக்கப்படும்  
मे அடியாளது [தேவரீர்  
वाक्यं விண்ணப்பத்தை  
प्रयत्नेन பெரியமனதுசெய்து  
कुरुष्व ஏற்றருளும்.  
साधु நலம் காண்பீர்.

கவும்

प्रसीद पथ्यं शृणु जल्पितं हि मे न रोषमेवानुविधातुमर्हसि ।

क्षमो हि ते कोसलराजसूनुना न विग्रहः शक्रसमानतेजसा

॥ ३० ॥

प्रसीद “திருவுளமுவந்தரு  
मे எனது [ருளும்.  
पथ्यं ஹிதமான  
जल्पितं மொழியை  
शृणु கேளும்.  
रोषं கோபத்தை  
अनुविधातुं एव விடாது பற்றியவண்  
ணமேயிருக்க

अहंसि न கூடாது.  
हि ஏனெனில்  
शक्रसमानतेजसा இத்திரளை நிகர்த்த  
ஆற்றலுடைய  
ते தேவரீருக்கு  
कोसलराजसूनुना கோசலக்கோமான்  
विग्रहः போர் [கோமகனோடு  
क्षमः न யுத்தமன்று;  
हि இது திண்ணம்.”

तदा हि तारा हितमेव वाक्यं तं वालिनं पथ्यमिदं वभाषे ।

न रोचते तद्वचनं हि तस्य कालाभिपन्नस्य विनाशकाले

॥ ३१ ॥

तदा அப்பொழுது  
तारा हि தாரையோ  
तं அந்த  
वालिनं வாலிக்கு  
इदं மேற்கண்ட  
हितं நியாயமாயிருக்கின்றதும்  
पथ्य एव கேட்கக்கூடியிருக்கின்றதுமான

वाक्यं சொல்லே  
वभाषे சொன்னார்.  
विनाशकाले அழிவுகாலத்தில்  
कालाभिपन्नस्य காலன்கையகப்பட்ட  
तस्य हि அவனுக்கோவென்  
तद्वचनं அச்சொல்  
न रोचते மனத்திருக்கவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9923

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 671



**வாலிவத:—**வாலிவதம்

வாழி	வாழி
எவ்	மேற்கண்டவாறு
புவர்த்தி	பேசுக்கொண்டிருந்த

தாராதிபநிமான்னா சந்திரனைப்போன்ற முகமுடைய

गर्जतोऽस्य सुसंरब्धं भ्रातुः शत्रोर्विशेषतः ।

வரானை  
ஆலு:  
கர்ஜை:  
விசேஷத:  
சத்ரோ:  
அஸ்ய

अधर्षितानां शूराणां समरेष्वनिवर्तिनाम् । धर्षणामर्षणं भीरु मरणादतिरिच्यते ॥ ३ ॥

சிறு  
 சமரேசு  
 அனந்திநா  
 அபர்பிதாநா  
 சூராநா

सोढुं न च समर्थोऽहं युद्धकामस्य संयुगे । सुग्रीवस्य च संरम्भं ह्रीनग्रीवस्य गर्जतः ॥४॥

சுருக்கமஸ்ய	“போரைக்கோரி
गर्जतः	கர்ஜிக்கும்
हीनग्रीवस्य	கோணக்கழுத்தனாகிய
सुग्रीवस्य	சுகர்வனுடைய

न च कार्यो विषादस्ते राघवं प्रति मत्कृते । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च कथं पापं करिष्यति ॥५॥

மல்குதே	“என் விஷயத்தில்
ராவன் ப்ரதி	ராகவரை நினைத்து
தே	உனக்கு
விஷாத: ச	கவலை என்படுத
காரீ: ந	கொள்ள துக்கதன்று.

தாரா	தாரையை
நிர்மல்யாமாக	அத்தடினான்.
தா	அவளைப்பார்த்து
இத	பின்வரும்
வசனம்	சொல்லையும்
அப்ரவீத	சொன்னான்.

சுஸ்ரவ்	சூர்வாரத்த
அஹ்	நான்
கேன	எந்த
காரண	காரணத்தைக்

மலர்ச்சியாகி  
சகிப்பேன் ?

தமிழ்நாட்டின்  
பெரிய நகரம்

அவமானத்தை சகித்  
தலென்பது

மரணத் தைக்காட்டி  
லும்

अतिरिच्यते      அதிக கஷ்டமானது.

संस्मर्ष च	ஆர்ப்பரித்தலை
संयुगो	போரில்
सोढुं	பொறுக்க
अहं च	நான் மட்டும்
समर्थः न	உடன்பட்டவனாகேன்.

धर्मज्ञः च	தர்மங்களை உள்ளபடி யறிந்தவரும்
कृतज्ञः च	{ சதா தர்மானுஷ்டான முடையவருமான ஆவார்
पापं कथं करिष्यति	தகாத காரியத்தை எங்குனம் புரிவார்?

निवर्तस्व सह स्त्रीभिः कथं भूयोऽनुगच्छसि । सौहृदं दर्शितं तारे मयि भक्तिः कृता त्वया ॥

தாரே !  
 இன்னும்  
 ஏன்  
 பின்பற்றி வருகின்  
 ஆன்பு [றனை ?  
 விளங்கக்காட்டிவிடப்  
 பட்டது.

உன்னால்  
 என்னிடத்திலுள்ள  
 பக்தியும்  
 வெளியிடப்பட்டது.  
 மற்று மனைவியர்க  
 கூட [ளோடு  
 திரும்பி போய்விடு.

प्रतियोत्स्याम्यहं गत्वा सुग्रीवं जहि संभ्रमम् । दर्पं चास्य विनेष्यामि न च प्राणैर्विमोक्ष्यते ॥

“நான்  
 சென்று  
 சுக்ரீவனை  
 எதிர்த்து போர்புரிய  
 ப்போகிறேன்.

செருக்கை மாத்திரம்  
 ஒழிக்கப்போகிறேன்.  
 மனச்சஞ்சலத்தை  
 விட்டுவிடு ;  
 அவன் உயிர் மாய்க்கப்  
 படப்போவதில்லை.

अहं ह्याजिस्थितस्यास्य करिष्यामि यथेप्सितम् । वृक्षैर्मुष्टिप्रहारैश्च पीडितः प्रतियास्यति ॥

“நான்  
 போரில் எதிர்த்து  
 இவனுக்கு [நிற்கும்  
 எவ்வளவு அவச்யமோ  
 அவ்வளவு மட்டுந்  
 தான்

கரிஷ்யாமி  
 வृक्षैः  
 முஷ்டிகளின் அடி  
 களாலும்  
 பிடிக்கப்பட்டவனாய்  
 அவன் திரும்பிப்போ  
 ய்விடுவான்.

न मे गर्वितमायस्तं सहिष्यति दुरात्मवान् । कृतं तारे सहायत्वं सौहृदं दर्शितं मयि ॥

“துஷ்டா த்மாவாகிய  
 அவன்

சहायत्वं  
 உன்னால் செய்யக்கூடிய  
 உதவி

அவனது கொழுப்  
 எனது [பால் விளைந்த  
 உபத்திரவத்தை  
 பொறுக்கமுடியாது.  
 தாரே !

கூதம்  
 மயி  
 சௌக்யம்  
 வெளிக்காட்டப்பட்  
 டது.

शापिताऽसि मम प्राणैर्निवर्तस्व जयेन च । अहं जित्वा निवर्तिष्ये तमहं भ्रातरं रणे ॥

“எனது  
 பிராணன்மீதும்  
 வெற்றியின்மீதும்  
 ஆணையிடப்பட்டவ  
 ஆகிராய். [ளாய்  
 நான்

रणे  
 த் ஆதரம்  
 ஜிதவா  
 அஹ்  
 நிவர்திஷ்யே  
 நிவர்தஸ்ய  
 போரில்  
 அந்த தம்பியை  
 ஜயித்துவிட்டு,  
 நான்  
 திரும்புவேன்.  
 திரும்பிப்போ.”

तं तु तारा परिव्यज्य वालिनं प्रियवादिनी । चकार रुदती मन्दं दक्षिणा सा प्रदक्षिणम् ॥

दक्षिणा      சாமர் த்தியசாலியும்  
प्रियवादिनी      ச.தா உள்ளம் குளிரும்  
                    படிபேசுவளுமான  
सा तारा      அந்த தாரை  
तु      இவ்விஷயத்தில்  
मन्दं      சொல்லியதை ஏற்றுக்  
                    கொள்ளா திருந்த

तं      அந்த  
वालिनं      வாலியை  
परिव्यज्य      தழுவி,  
रुदती      அழுதுகொண்டே  
प्रदक्षिणं      பிரதக்ஷிணம்  
चकार      செய்தார்.

ततः स्वस्त्ययनं कृत्वा मन्त्रवद्विजयैषिणी । अन्तःपुरं सह स्त्रीभिः प्रविष्टा शोकमोहिता ॥

ततः      அப்பொழுது  
शोकमोहिता      சோகத்தால் மெய்மற  
                    ந்துவிட்ட அவள்  
                    இவனுக்கு வெற்றியை  
विजयैषिणी      { பிரார் த்திக்கின்றவ  
                    ளாகி  
मन्त्रवत्      சாஸ்திரோக்தமாய்

स्वस्त्ययनं      தெய்வப்பிரார்த்தனை  
                    யை  
कृत्वा      செய்துவிட்டு  
स्त्रीभिः सह      மற்று மனைவியார்க  
                    ளோடுகூட  
अन्तःपुरं      அந்தப்புரத்திற்கு  
प्रविष्टा      போய் சேர்ந்தனர்.

प्रविष्टायां तु तारायां सह स्त्रीभिः स्वमालयम् । नगरान्निर्ययौ क्रुद्धो महासर्प इव श्वसन् ॥

तारायां      தாரை  
स्त्रीभिः      மற்று மனைவியார்க  
सह      கூட [ளோடு  
स्वं      தனது  
आलयं      ஆரண்மனைக்கு  
प्रविष्टायां तु      சென்றபின்னர்  
महासर्पः      மகாசர்ப்பம்

इव      போல்  
श्वसन्      பெருமூச்சுவிட்டுக்  
                    கொண்டு  
क्रुद्धः      சிற்றங்கொண்ட  
                    அவன்  
नगरात्      நகரத்திலிருந்து  
निर्ययौ      வெளிப்புறப்பட்டான்

स निश्वस्य महावेगो वाली परमरोषणः । सर्वतश्चारयन् दृष्टिं शत्रुदर्शनकाङ्क्षया ॥ १४ ॥

स ददर्श ततः श्रीमान्सुग्रीवं हेमपिङ्गलम् । सुसंवीतपवष्टब्धं दीप्यमानमिवानलम् ॥ १५ ॥

सः      அந்த  
श्रीमान् वाली      ஸ்ரீமானாகிய வாலி  
परमरोषणः      மகா கோபங்கொண்  
                    டவனாய்  
शत्रुदर्शन- }      சத்ருவைக்கண்டுவிட  
काक्षया }      வேண்டுமெனும் அ  
                    வாவால் [வனாகி  
महावेगः      மிக வேகங்கொண்ட-  
निश्वस्य      பெருமூச்சு விட்டுக்  
                    கொண்டே  
सर्वतः      நாற்புறமும்[கொண்டு  
दृष्टिं चारयन्      சுற்றிப்பார்த்துக்-

हेमपिङ्गलं      பொன்னிறமுடைய  
                    வனும்  
सुसंवीतं      நல்ல ஆடையாபரண  
                    ங்களை யணிந்தவனும்  
दीप्यमानं      கொழுந்துவிட்டெ  
अनलं      அக்னியை [ரியும்  
इव      நிகர்த்தவனாய்  
अवष्टब्धं      எதிர்த்துநிற்கும்  
सुग्रीवं      சக்ரீவனை  
सः      அவன்  
ततः      அப்பொழுது  
ददर्श      கண்முன் கண்டான்.

तं स दृष्ट्वा महावीर्यः सुग्रीवं पर्यवस्थितम् । गाढं परिदधे वासो वाली परमरोषणः ॥ १६ ॥

महावीर्यः मகா வீர்யவானாகும்  
 सः वाली அந்த வாலி  
 तं सुग्रीवं அந்த சுக்ரீவனை  
 पर्यवस्थितं போருக்குத்தயாராய்  
 நிற்பவனாய்

दृष्ट्वा கண்டு,  
 परमरोषणः மிக சினங்கொண்டவ  
 वासः ஆடையை [அகி  
 गाढं இறிக்கி  
 परिदधे கட்டிக்கொண்டான்.

स वाली गाढसंवीतो मुष्टिसुद्यम्य वीर्यवान् । सुग्रीवमेवाभिमुखो ययौ योद्धुं कृतक्षणः ॥

गाढसंवीतः ஆடையை இறுக்கிக்  
 कट्टि-க்கொண்டிருந்த  
 सः அந்த  
 वीर्यवान् வீர்யவானாகும்  
 वाली வாலி  
 सुग्रीवं एव சுக்ரீவனையே

अभिमुखः எதிரில் பார்க்கின்றவ  
 कृतक्षणः ஏற்றசமயமென்றெண்  
 मुष्टि முட்டியை [ணி  
 उद्यम्य உயர்த்தாக்கிக்  
 योद्धुं அமராட [கொண்டு,  
 ययौ ஆரம்பித்தான்.

श्चिष्टमुष्टिं समुद्यम्य संरव्धतरमागतः । सुग्रीवोऽपि समुद्दिश्य वालिनं हेममालिनम् ॥ १८ ॥

सुग्रीवः अपि சுக்ரீவனும்  
 हेममालिनं பொன்மாலையை  
 யணிர்திருந்த  
 वालिनं வாலியை  
 समुद्दिश्य நினைத்து,  
 श्चिष्टमुष्टिं இறுக்கிய முட்டியை

समुद्यम्य உயர்த்தாக்கிக்  
 கொண்டு,  
 संरव्धतर இன்னுமதிக கோபா  
 வேசத்தை  
 आगतः அடைந்தான்.

तं वाली क्रोधताम्राक्षः सुग्रीवं रणपण्डितम् । आपतन्तं महावेगमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १९ ॥

वाली வாலி  
 रणपण्डितं போர்வீரனும்  
 महावेगं மகாவேகமாய்  
 आपतन्तं எதிர்த்துவருகின்ற  
 व-னுமான  
 तं அந்த

सुग्रीवं சுக்ரீவனை பார்த்து  
 क्रोधताम्राक्षः கோபத்தால் சிவந்த  
 கண்களுற்றவனாகி  
 इदं பின்வரும்  
 वचनं சொல்லை  
 अब्रवीत् மொழிந்தான்.

एष मुष्टिर्मया बद्धो गाढः संनिहिताङ्गुलिः । मया वेगविमुक्तस्ते प्राणानादाय यास्यति ॥

मया “என்னால்  
 संनिहिताङ्गुलिः விரல்களை நெருக்கி  
 मुष्टि: முட்டியானது  
 गाढः கெட்டியாய்  
 एषः இதோ  
 बद्धः பிடித்துவிடப்பட்டது  
 मया என்னால்

वेगविमुक्तः ஆத்திரத்துடன் பிர  
 யோகிக்கப்பட்ட இது  
 ते உனது  
 प्राणान् உயிரை  
 आदाय அரித்துக்கொண்டு,  
 यास्यति போகப்போகிறது.”



ततोऽवर्धत वाली तु बलवीर्यसमन्वितः ॥ २७ ॥

ततः वाली तु

அதன்மேல் வாலியோ

अवर्धत

உதஸா ஹம்கொண்டு

बलवीर्यसमन्वितः

ஆற்றலுடனும் ஆண்  
மையுடனும் கூடியவ  
னும்

விளங்கினான்.

सूर्यपुत्रो महावीर्यः सुग्रीवः परिहीयत ॥ २८ ॥

महावीर्यः

மிக்க ஆண்மையுற்ற

வனும்,

सूर्यपुत्रः

சூரியனது புதல்வனு

सुग्रीवः

சுகரீவன் [மாகிய

परिहीयत

சிறிது களைப்புற்றான்.

वालिनो भगदर्पस्तु सुग्रीवो मन्दविक्रमः ।

वालिनं प्रति सामर्थो दर्शयामास लाघवम् ॥

वालिनो

வாலியால்

सामर्थः तु

ஆவேசங்கொண்டவ

भगदर्पः

கர்வம் சூலைந்து

वालिनं प्रति

வாலியினிடம் [அகி

मन्दविक्रमः

பலங்குறைந்தவனான

लाघवं

வன்மையின்வனத்தை

सुग्रीवः

சுகரீவன்

दर्शयामास

காட்டுவித்தான்.

वृक्षैः सशाखैः सशिवैर्वैज्रकोटिनिभैरखैः । मुष्टिभिर्जातुभिः पद्भिर्बाहुभिश्च पुनः पुनः ॥

तयोर्युद्धमभूद्धोर वृत्रवासवयोर्वि ॥ ३० ॥

वृत्रवासवयोः इव

விருத்திரனுக்கும் இந்

नखैः

நகங்களாலும்

मुष्टिभिः

முஷ்டிகளாலும்

जातुभिः

முழங்கால்களாலும்

पद्भिः

கால்களாலும்

बाहुभिः च

கைகளாலும்

युद्धं

போரானது

वोर

பயங்கரமாய்

पुनः पुनः

மாறி மாறி

अभूत्

நிகழ்ந்தது.

तौ शोणिताक्षौ युध्येतां वानरौ वनचारिणौ । मेघाविव महाशब्दैस्तर्जयानौ परस्परम् ॥

वनचारिणौ

வனத்திலச்சஞ்சரிக்கும்

इव

போலவே

वानरौ

வானரர்களாகிய

महाशब्दैः

பேரொலிகளால்

तौ

அவ்விருவர்களுடம்

परस्परं

ஒருவரை ஒருவர்

शोणिताक्षौ

குறுதி தோய்ந்தவர்

तर्जयानौ

பயமுறுத்திக்

களாய்

கொண்டு

मेघौ இருமேகங்கள்

युध्येताम्

போர் புரிந்தார்கள்.

हीयमानमथोऽपश्यत्सुग्रीवं वानरेश्वरम् । वीक्षमाणं दिशश्चैव राघवः स मुहुर्मुहुः ॥ ३२ ॥

सः

அந்த

दिशः च

எல்லாதிக்குகளிலும்

राघवः

ஸ்ரீராமர்,

मुहुः मुहुः

அடிக்கடி

वानरेश्वरं

வானரமன்னனாகிய

वीक्षमाणं एव

பார்க்கிறவனாகவும்

सुग्रीवं

சுகரீவனை

अथो

அப்பொழுது

हीयमानं

களைத்தான்

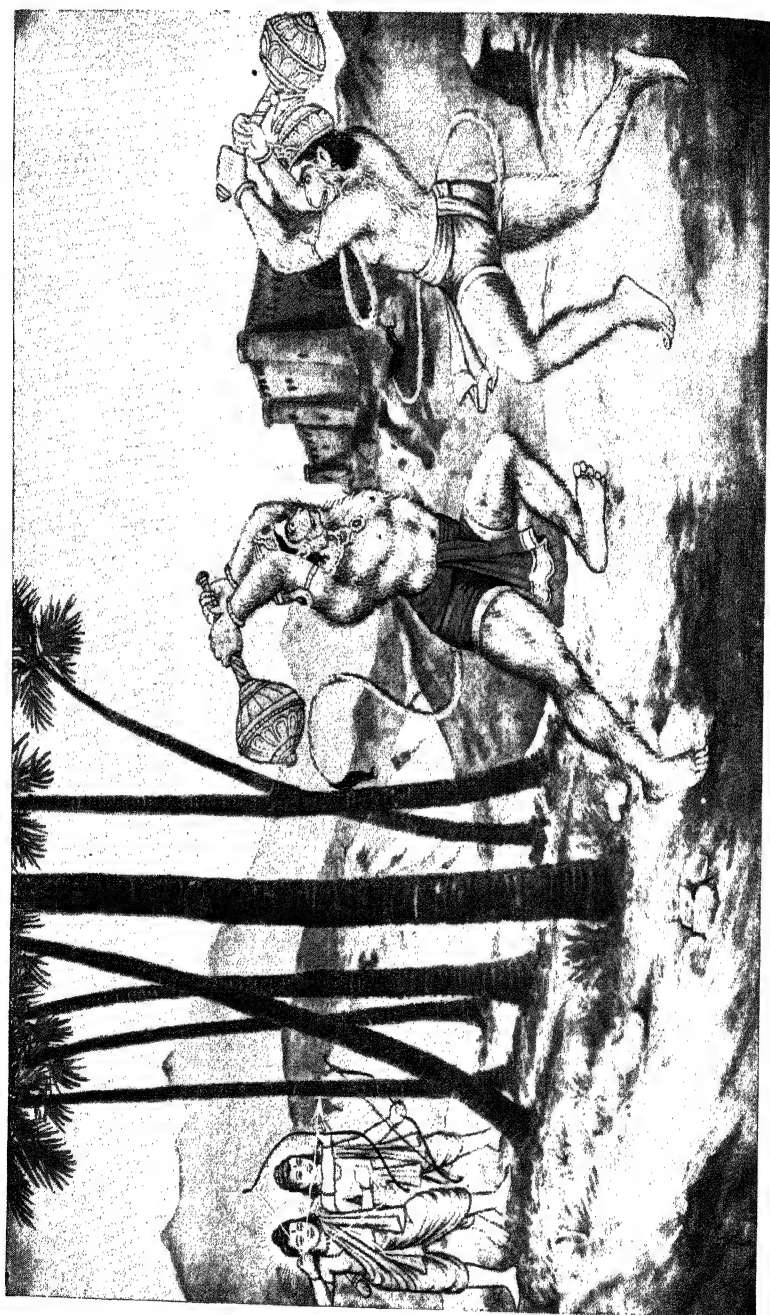
अपश्यत्

கவனித்தார்.





बालि-सुग्रीव-युद्ध



ततो रामो महातेजा आर्तं दृष्ट्वा हरीश्वरम् । शरं च वीक्षते वीरो वालिनो वधकारणात् ॥

மஹாதேஜா: அமர் ஹவ்யமான  
ஆற்ற ஹதையவரும்,  
வீர: ச வீரருமான  
ராம: ஸ்ரீராமர்,  
ஹரிஸ்வர் ஹானரமன்னனை,  
(சக்ரீவரீன)  
ஆர்த் சங்கடத்திலிருப்பவ  
னய்

தூடா பார், தது,  
தத: அதன்மேல்  
வாலின: வாலினனது  
வதகாரணத் வதையை உத்தே  
சரீ சி, தது  
வீக்ஷதே பாணத்தில்  
கண்ணோக்கினார்.

ततो धनुषि सन्धाय शरमाशीविषोपपम् । पूरयामास तच्चापं कालचक्रमिवन्तकः ॥३४॥

தத: அதன்மேல்  
ஆரீவிஷோபம் சர்ப்பத்தை நிகர்த்த  
சரீ பாணத்தை  
தனுஷி வில்லில்  
சந்தாய ஸுட்டி  
தத் சாபம் அந்த வில்லை

அந்தக: எமன்  
காலச்சக்ரம் எமதண்டத்தை  
இவ எவ்வண்ணமோ  
ஆவ்வண்ணமே  
பூரயாமாச சித்தமாகிக்  
கொண்டார்.

तस्य ज्यातलघोषेण त्रस्ताः पत्रयेश्वराः । प्रदुदुर्गुर्गाथैव युगान्त इव मोहिताः ॥ ३५ ॥

தச்ய அவரது  
ஜ்யாதலதோஷேண நானின் டங்கார  
ஒசையால்  
யுகாந்தே பிரளயகாலத்தில்  
இவ போலவே  
பதரயேஸ்வரா: ச பெரும் பறவைகளும்,

சூகா: எவ விலங்குகளும்  
தஸ்தா: திகிலூற்று  
மோஹிதா: மதிகலங்கி  
புதுதுது: நர்புறமும் ஓட,த்  
தலைப்பட்டன.

मुक्तस्तु वज्रनिर्घोषो प्रदीप्ताशनिसन्निभः । राघवेण महाबाणो वालिवक्षसि पातितः ॥

வஜ்நிவீஷ: வஜ்ராயுதத்தை நிகர்  
த்தது ஒலிக்கிறதும்,  
புரீஸாஸநி- ஜ்வலிக்கும் மின்னலை  
சன்னிப: நிகர்த்ததும்,  
ரா஘வேண ஸ்ரீராமரால்

சூக: து விடப்பட்டதுமான  
மஹாபாண: மகாபாணமானது  
வாலிவக்ஷசி வாலியின் மார்பில்  
பாதித: பாய்க்கப்பட்டது  
விளங்கிற்று.

ततस्तेन महातेजा वीर्योत्सिक्तः कपीश्वरः । वेगेनाभिहतो बाली निपपात महीतले ॥

தத: அப்பொழுது  
மஹாதேஜா: பெரும் ஆற்ற ஹதையவனும்  
வீரீயோத்ஸிக்: கொழுப்பு தலைக்  
கேறியவனும்  
கபீஸ்வர்: கபிமன்ன ஹமாகிய

வாலி வாலி  
தென அதால்  
வேக உக்கிரமாய்  
அஹித: அடியுண்டவனாய்  
மஹிதலே பூமியில்  
நிபபாத சாய்ந்துவிட்டான்.

इन्द्रध्वज इवोद्धूतः पौर्णमास्यां महीतले । आश्वयुक्समये मासि गतश्रीको विचेतनः ॥

आश्वयुक्समये	{ ஐப்பசிமாதம் (கௌட தேசத்தில்) உத்ஸவம் நடைபெறுகிறதாகிய	उद्धूतः	இறக்கப்பட்ட
मासि	மாசத்தில்	इन्द्रध्वजः	இந்திரபிம்பத்தை வரையப்பட்ட கொடி.
पौर्णमास्यां	பௌர்ணமிதினத்தில்	इव	போலவே
महीतले	பூமியில்	विचेतनः	அறிவிழந்து
		गतश्रीकः	ஒளிகுன்றியவனான.

नरोत्तमः कालयुगान्तकोपमं शरोत्तमं काञ्चनरूप्यभूषितम् ।

ससर्ज दीप्तं तमपित्रमर्दनं सधूममग्निं मुखतो यथा हरः ॥ ३९ ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமர், ஸ்ரீராமர்	तं	அந்த
कालयुगान्तकोपमं	பிரளயகாலத்து எமனை நிகர்த்ததாய்	शरोत्तमं	சரோத்தமத்தை
काञ्चनरूप्यभूषितं	{ பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்	हरः	சிவபெருமான்
अमित्रमर्दनं	சத்துருக்களை அழிப்பதும்	सधूमं	புகையோடுகூடிய
दीप्तं	ஒளியுற்று விளங்குகிறதான	अग्निं	ஊழித்தீயை
		मुखतः	வாயிலிருந்து
		यथा	கக்குவது எவ்வாறோ அவ்வாறே
		ससर्जं	அப்பொழுது விரித்தார்.

अथोक्षितः शोणिततोयविस्रवैः सुपुष्पिताशोक इवानिलोद्धूतः ।

विचेतनो वासवसूनुराहवे विभ्रंशितेन्द्रध्वजवत् क्षितिं गतः ॥ ४० ॥

वासवसूनुः	இந்திரனது புதல்வன்	सुपुष्पिताशोकः	நிறையப்பூத்த அசோகமரம்
आहवे	போரில் [வாழி	इव	போலவும்
शोणिततोयविस्रवैः	ரத்தநீர்பெருக்குகளால்	विभ्रंशितेन्द्र-ध्वजवत्	{ இறக்கப்பட்ட இந்திர தவஜம் போலவும்
उक्षितः	நனைக்கப்பட்டவனாய்	क्षितिं	பூமியில்
विचेतनः	பிரக்ஞையற்றவனாய்	अथ	அப்பொழுது
अनिलोद्धूतः	காற்றால் அடிபாறிய வீழ்த்தப்பட்ட	गतः	விழுந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9963

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 711



वालिना रामगृहणम्—வாலி ஸ்ரீராமரை நிக்திப்பது.

रणकर्कशः	போரில் தீரனும்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்
शरेण	ஒரு பாணத்தால்
सहस्रा	வலுவாய்
अभिहतः	அடியுண்டவனுமான

வாலி	வாலி
நிகுத்த:	வேரறுக்கப்பட்ட
பாடப: இவ	மரம்போலவே
தத:	அப்பொழுது
பபாத	சாய்ந்துகிடந்தான்.

<b>தசகாஷ்ணமூஷண:</b>	நல்ல பொன்னைபாண நன்றையணியப்பெற்
<b>ச:</b>	அவன் [நிரந்த
<b>மூசு:</b>	குமியில்
<b>ந்யஸ்தசர்வாங்க:</b>	{ சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ச கல் அவயவங்களை யுடையவனாய்

सुत्तरदिमः	கயறுகள் அவிழ்க்கப் பெற்ற
देवराजस्य	இந்திரனது
ध्वजः इव	துவஜம்போலவே
अपतत्	விழுந்ததுகிடந்தான்.

हर्यक्षाणां  
 गणेश्वरे

குரங்குகளுடையவும்  
 கரடிகளுடையவும்  
 கணங்களுக்கு மன்ன  
 னாகிய

निपतिते	விழுந்ததும்
नष्टचन्द्रं	சந்திரனில்லா
व्योम	வானம்
इव	போலவே
भूतलं	அவனது ராஜ்யம்
व्यराजत न	பொலிவழிந்தது.

तस्मिन्	அவன்
भूमौ	பூமியில்
भूमौ निपतितस्यापि तस्य देहं महात्मनः ।	
भूमौ	பூமியில்
निपतितस्य	விழுந்தப்பட்டு
तस्य महात्मनः	அந்த மகாத்மாவின்
देहं	உடலை
श्रीः	உடலின் மேனியும்
न जहाति	மாறவில்லை,

<p>श्रीर्जहाति न प्राणा न तेजो न पराक्रमः ॥</p>	
<p>प्राणा:</p>	<p>உயிருமும்</p>
<p>न</p>	<p>போகவில்லை.</p>
<p>तेजः</p>	<p>உடலின் ஒளியும்</p>
<p>न</p>	<p>குன்றவில்லை.</p>
<p>पराक्रमः अपि</p>	<p>மனோதரீயமும்</p>
<p>न</p>	<p>மழுங்கவில்லை.</p>

हरिराजस्य	வா ன ர ம ன் ன னு டைய
काञ्चनी	பொ ன் மயமான தும்
वज्रभूषिता	வை வ ர ங் க ரிழைக்கப்
	பெற்றதும்
शक्रदत्ता	இந் திர னு ளி க் க ப் பட்
सा	அந்த டு து மான

வரா மாலை	உத்தமமான மாலை
பாணாந்	உயிரையும்
தேஜ:	உடலினாலையையும்
அய்யம் ச	உடலின் மேலையையும்
ததார	நிலைத்திருக்கச் செய்
	தது.





त्वं नराधिपते: पुत्र: प्रथित: प्रियदर्शन: । कुलीन: सवसम्पन्नस्तेजस्वी चरितव्रत: ॥

त्वं “நீரோ,  
 नराधिपते: ஓர் சக்ரவர்த்தியின்  
 पुत्र: புதல்வர்.  
 प्रियदर्शन: நல்லநோக்குடையவர்.  
 कुलीन: மேற்குலத்திலுதித்த  
 வர்.

सवसम्पन्न: பிறவி உத்தமகுணங்க  
 तेजस्वी தேஜோவான்.  
 चरितव्रत: தர்மானுஷ்டானமு  
 दायவர்.  
 प्रथित: பிரசித்திபெற்றவர்.

राम: करुणवेदी च प्रजानां च हिते रत: । सानुकोशो महोत्साह: समयज्ञो दृढव्रत: ॥  
 इति ते सर्वभूतानि कथयन्ति यशो भुवि ॥ १८ ॥

राम: “லோகாபிராமர்;  
 करुणवेदी { தண்ணீரின் பெரு  
 மையை விளங்கக்  
 காட்டி.  
 सानुकोश: கருணை புரிபவர்;  
 प्रजानां பிரஜைகளுடைய  
 हिते च நன்மை ஒன்றிலேயே  
 रत: ஈடுபட்டவர்;  
 महोत्साह: அமர்மானுஷ்ட ஆற்றலு  
 दायவர்;

समयज्ञ: லோகதர்ம விதிகளை  
 ननुकु அறிந்தவர்;  
 दृढव्रत: தர்மவிதிகளை வழுவா  
 து நிகழ்த்துகின்ற  
 भुवि உலகில் [வர்;  
 सर्वभूतानि ஜனங்களெல்லோரும்  
 ते यश: உமது புகழை  
 इति च மேற்கண்டவண்ணமே  
 कथयन्ति பேசிக்கொள்ளுகி  
 றார்கள்.

दम: क्षम: क्षमा धर्मो धृति: सत्यं पराक्रम: । पार्थिवानां गुणा राजन् दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन् “அரசே!  
 दम: { பாபத்தொழில்களுக்  
 கு மனம் செலுத்  
 தாமை,  
 क्षम: ஜிதேந்திரியத்தன்  
 क्षमा பொறுமை, [மை,  
 धर्म: தர்மானுஷ்டானம்,  
 धृति: ஆண்மை,

सत्यं ஸத்தியம்,  
 पराक्रम: ஆற்றல்,  
 अपकारिषु अपि அபகாரஞ்செய்தவரி  
 டத்தில் மாத்திரம்  
 दण्ड: च தண்டனை விதித்தல்  
 ஆகிய இவைகள்  
 पार्थिवानां அரசற்குரிய  
 गुणा: குணங்கள்.

तान् गुणान् संप्रधार्याहमय्यं चाभिजनं तव । तारया प्रतिपिद्ध: सन् सुग्रीवेण समागत: ॥

तारया தாரையால்  
 प्रतिपिद्ध: सन् தடைசெய்யப்பட்ட  
 अहं நான்  
 तव உனது  
 अय्यं சர்வோத்திருஷ்ட  
 மான

अभिजनं நற்குலப்பிறவியை  
 तान् அந்த [யும்,  
 गुणान् च திருக்கல்யாணகுணங்  
 संप्रधार्य நம்பி, [களையும்  
 सुग्रीवेण சக்ரீவனோடு  
 समागत: அமரராவந்தேன்.

न मामन्येन संख्यं प्रपत्तं योद्धुमर्हति । इति मे बुद्धिरुत्पन्ना बभूवादर्थेने तव ॥ २१ ॥

तव “உம்மை  
अदर्थेन கண்டிராதபோது  
अन्येन “வேறொருவனோடு  
संख्यं சினங்கொண்டவனாய்  
प्रपत्तं உம்மை கவனியா  
मां என்னை [திருந்த

योद्धुं अर्हति न எதிர்க்க ராமர் உடன்  
इति ஏன்று [படார்”  
उत्पन्ना நிர்க்காலோசனையின்  
मे बुद्धि: மேல் வினோத்ததான  
बभूव எனது நிச்சயம்  
इरुந்தது.

न त्वां विनिहतात्मानं धर्मध्वजमधार्मिकम् । जाने पापसमाचारं तृणैः कूपमिवावृतम् ॥

त्वां “உம்மை  
विनिहतात्मानं ஆத்மாவையழித்துக்  
धर्मध्वजं கொண்டவராகவும்  
अधार्मिकं தர்மத்தை கொடி  
पापसमाचारं பாபத்தொழிலையே  
செய்கிறவனாகவும்

तृणैः புற்களால்  
आवृतं மூடப்பட்ட  
कूपं கிணறை  
इव போன்றவரென்றும்  
न जाने { இதுவரையில் பிரத்  
தியக்ஷாநுபவமில்  
லாதவனாக நானிருக்  
கிறேன்.

सतां वेषधरं पापं प्रच्छन्नमिव पावकम् । नाहं त्वामभिजानामि धर्मच्छन्नाभिसंवृतम् ॥ २३ ॥

त्वां “உம்மை  
सतां நல்லோர்களுடைய  
वेषधरं வெளிவேடம்பூண்ட  
पापं பாபியாகவும்  
प्रच्छन्नं நீர்பூத்த  
पावकं इव அக்னியைப் போலவே

धर्मच्छन्नाभिसंवृतं தர்மத்தைப்போர்த்த  
अहं நான் [வஞ்சகனாகவும்  
न अभिजानामि { இதுவரையில் பிரத்  
தியக்ஷாநுபவமில்  
லாதவனாகயிருக்கி  
றேன்.

विषये वा पुरे वा ते यदा नापकरोम्यहम् । न च त्वामवजाने च कस्मात्त्वं हंस्यकिल्बिषम् ॥  
फलमूलाशनं नित्यं वानरं वनगोचरम् । माभिहाप्रतियुद्धयन्तमन्येन च समागतम् ॥ २५ ॥

ते विषये वा “உமது நாட்டிலோ,  
पुरे वा நகரிலோ,  
अहं நான்  
अपकरोमि न அபகராஞ்செய்தி  
त्वां च உம்மையும் [வேன் ;  
अवजाने न च அவமரியாதை பண்  
ணவுமில்லை ;  
यदा இப்படியிருக்கையில்  
कस्मात् யாது காரணம்பற்றி  
त्वं நீர்  
नित्यं எப்பொழுதும்  
वनगोचरं வனத்தில் திரிந்து  
கொண்டு

फलमूलाशनं { கனிகளையும் கிழங்கு  
களையும் உணவாய்க்  
கொண்ட  
वानरं வானரனும்,  
अन्येन च வேறொருவனோடேயே  
समागतं போர்புரிந்துகொண்டி  
ருந்தவனும்  
अप्रतियुध्यन्तं உம்மைச் சண்டாத  
வனும்,  
अकिल्बिषं ஒருபாவத்தையும்றியா  
मां என்னை [தவனுமான  
इह இப்பொழுது  
हंसि வதைக்கிறீர்.



कः क्षत्रियकुले जातः श्रुतवानष्टसंशयः । धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः क्रूरं कर्म समाचरेत् ॥२६॥

क्षत्रியகுலே “சூத்திரியகுலத்தில்  
जातः “பிறந்தவனும்  
नष्टसंशयः “கசடற  
श्रुतवान् “கற்றறிந்தவனுமான  
कः “எவன்

धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः { தர்மமூர்த்தியென  
வெளிவேடம் தரித்த  
வனும்  
क्रूरं “கொடிய  
कर्म “செயலை  
समाचरेत् “செய்யத்தலைப்படு  
வான் ?

राम राजकुले जातो धर्मवानिति विश्रुतः । अभव्यो भव्यरूपेण किमर्थं परिधावसि ॥

राम “ராம!  
राजकुले “ராஜகுலத்தில்  
जातः “பிறந்தவரென்றும்  
धर्मवान् इति “தர்மவாரென்றும்  
विश्रुतः “பெயர்கொண்டு  
விளங்குகிறீர்.

अभव्यः “தித்தொழிவற்றவ  
भव्यरूपेण “நல்லவன்போல்  
किमर्थं “ஏன்  
परिधावसि “நீர் திரிகின்றீர் ?

साम दानं क्षमा धर्मः सत्यं धृतिपराक्रमौ । पार्थिवानां गुणा राजन्दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन् “அரசே!  
साम “ஸாமம் 1  
दानं “தானம் 2  
क्षमा “சூதமை 3  
धर्मः “தர்மானுவட்டானம்  
सत्यं “சத்தியம்  
धृतिपराक्रमौ “ஆண்மை, ஆற்றல்,

अपकारिषु अपि “அபகாரம் செய்தவரி  
“டத்தில் மாத்திரம்  
दण्डः च “தண்டனை விதித்தல்  
“ஆகிய இவைகள்,  
पार्थिवानां “அரசர்க்குரிய  
गुणाः “குணங்கள்.

1. ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்ற நான்கு உபாயங்களில் முதல் உபாயமாகிய ஸாமம், அதாவது சமாதானம் செய்துகொண்டுவிடல்.

2. மேற்கண்ட உபாயங்களில் இரண்டாவது உபாயமாகிய தானமென்பது, ஆகாவது லஞ்சம் கொடுத்து சத்ருவை வசமாக்கிக்கொள்ளுதல்.

3. நம்மாலாவது ஒன்றுமில்லையென வந்ததையனுபவித்து பொறுத்திருத்தல்.

वयं वनचरा राम मृगा मूलफलाशनाः ॥ २९ ॥

राम “ராம!  
वयं “நாங்களோ,  
“கிழுங்குகளையும் கணி  
मूलफलाशनाः { “களையும் உணவாக்கி  
“க்கொண்ட

वनचराः “காட்டில் சஞ்சரிக்கும்  
मृगाः “மிருகங்கள்.

एषा प्रकृतिस्माकं पुरुषस्त्वं नरेश्वर ॥ ३० ॥

नरेश्वर “அரசே!  
एषा “இது  
अस्माकं “எங்களது

प्रकृतिः “இயற்கை.  
त्वं “நீரோ  
पुरुषः “மாணிடன்.



राजहा ब्रह्महा गोघ्नश्चोरः प्राणिवधे रतः । नास्तिकः परिवेत्ता च सर्वे निरयगामिनः ॥

राजहा “ அரசனைக்கொன்ற  
வனும்,  
ब्रह्महा அந்தணனைக் கொண்  
றவனும்,  
गोघ्नः கோவதை செய்தவ  
னும்  
चोरः பிறர் பொருளை அப  
ஹரித்தவனும்,  
प्राणिवधे உயிர் பிராணிகளின்  
ஹிம்ஸையில்

रतः அஞ்சையப்படாத  
வனும்,  
नास्तिकः தெய்வமொன்றை ஒப்  
புக்கொள்ளாதவனும்,  
परिवेत्ता { தமயன் கலியாணமா  
காதிருக்க கலியாண  
ம் செய்துகொண்டு  
விட்ட தம்பியுமாகிய  
सर्वे च { இவர்களுள்ளோரும்  
निरयगामिनः நரகத்திற்குபோய்ச்  
சேருகிறவர்கள்.

सूचकश्च कदर्यश्च मित्रघ्नो गुरुतल्पगः । लोकं पापात्मनामेते गच्छन्ते नात्र संशयः ॥

सूचकः च { “ ஒருவருக்குமட்டும்  
தெரிந்திருக்கிற ரகசி  
யங்களை எல்லோரும்  
றியப் பகிரங்கப்படுத்  
துபவனும்,  
कदर्यः च பேராசையுற்றவனும்,  
नम्पिन् वल्लभः கரட்  
டிக் கொடுக்கின்ற  
मित्रघ्नः { வனும்,

गुरुतल्पगः குருபத்தினி கற்பழித்  
தவனும்,  
एते ஆகிய இவர்கள்  
पापात्मनां பாபிகளுக்குரிய  
लोकं லோகத்தை  
गच्छन्ते அடைகின்றார்கள்.  
अत्र இதில்  
संशयः न ஐயமில்லை.

अथार्थं चर्म मे सद्भि रोमाण्यस्थि च वर्जितम् । अभक्ष्याणि च मांसानि त्वद्विधैर्धर्मचारिभिः ॥

त्वद्विधैः “ உம்போன்ற  
धर्मचारिभिः தர்மரானுஷ்டான  
முடைய  
सद्भिः புண்பாத்தமாக்களால்  
मे எனது  
चर्म தோல்

अथार्थं அணியத்தகாதது.  
रोमाणि ரோமங்களும்,  
अस्थि च எலும்பும்  
वर्जितं நீக்கத்தக்கது.  
मांसानि च மாம்ஸங்களும்  
अभक्ष्याणि புசிக்கத்தக்கதன்று.

पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या ब्रह्मक्षत्रेण राघव । शल्यकः श्वाविडो गोधा शशः कूर्मश्च पञ्चमः ॥

राघव “ ராம!  
ब्रह्मक्षत्रेण அந்தணராலும் கூடத்  
திரியராலும்  
पञ्च ஐந்து  
पञ्चनखा: ஐந்து நகமுள்ள  
ஐந்துக்கள்  
भक्ष्या: புசிக்கத்தக்கவைகள்.

शल्यकः முள்ளம்பன்றி,  
श्वविडः பன்றி,  
गोधा உடும்பு,  
शशः முயல்  
पञ्चमः ஐந்தாவதாகிற  
कूर्मः च ஆமையுமாகிற இவை  
களே.

चर्म चास्थि च मे राजन्न स्पृशन्ति मनीषिणः । अभक्ष्याणि च मांसाणि सोऽहं पञ्चनखो हतः ॥

राजन् “அரசே!  
மே எனது  
चर्म च தேலையும்  
अस्थि च எலும்பையும்  
मनीषिणः பெரியோர்கள்  
स्पृशन्ति ந தொட்டாட்டார்கள்.

मांसाणि च மாம்சங்களுமே  
अभक्ष्याणि புண்ணிக்கத்தகாதவை  
पञ्चनखः ஐந்து நகமுள்ள [கர்.  
सः अहं அந்த நான்  
हतः புடைத்து விட்டு  
த்தப்பட்டுடன்.

तारया वाक्यमुक्तोऽहं सत्यं सर्वज्ञया हितम् । तदतिक्रम्य मोहेन कालस्य वशमागतः ॥

सर्वज्ञया “விஷயங்களின் துட்  
பங்களை யறிந்த

तारया தாரையால்  
हितं ஹிதமாகிருக்கிறது  
सत्यं சத்தியமுமான  
वाक्यं சொல்லே

उक्तः சொல்லப்பட்ட  
अहं நான்,  
तत् அதை  
मोहेन அசட்டுத்தனத்தால்  
अतिक्रम्य உல்லங்கனம் செய்து,  
कालस्य वशं எமனது ஆளுகைக்கு  
आगतः அடிமையானேன்.

त्वया नाथेन काकुत्स्थ न सनाथा वसुन्धरा । प्रमदा शीलसंपन्ना धूर्तेन पतिना यथा ॥

शीलसम्पन्ना “நல்லொழுக்கமுடைய  
प्रमदा ஒரு பெண்  
धूर्तेन வஞ்சகனை  
पतिना பதியால்  
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்  
வண்ணமே

काकुत्स्थ ராம!  
वसुन्धरा நிலமகள்  
नाथेन நாதனாகிய  
त्वया உம்மால்  
सनाथा அவளுக்கேற்ற நாதனு  
न இல்லை. [டையவளாக

शठो नैकृतिकः क्षुद्रो मिथ्याप्रश्रितमानसः । कथं दशरथेन त्वं जातः पापो महात्मना ॥

शठः “மோசக்காரனும்  
नैकृतिकः நெறிதவறியவனும்  
क्षुद्रः கொடியவனும்  
मिथ्याप्रश्रित- } பொய்வேடந்தரித்த  
मानसः } நன்னடக்கையுற்ற  
மனத்தினனும்

पापः தீத்தொழிலிலேயே  
பற்றுடையவனுமான  
நீர்  
त्वं மகாத்மா வான  
महात्मना தசரதனால்  
दशरथेन எப்படித்தான்  
कथं பெற்றெடுக்கப்பட்ட  
जातः பெற்றெடுக்கப்பட்ட  
மரோ!

छिन्नचारित्रकक्ष्येण सतां धर्मातिवर्तिना । त्यक्तधर्माङ्कुशेनाहं निहतो रामहस्तिना ।

छिन्नचारित्र- } “அறுக்கப்பட்ட நன்  
कक्ष्येण } னடக்கையாகிற கச்  
சையுடையதும்  
त्यक्तधर्माङ्कुशेन தர்மமாகிகிற அங்குச  
த்திற்கடங்காததும்  
सतां சான்றோர்களின்

धर्मातिवर्तिना நெறியை மீறி கண்ட  
படி திரியுப்  
रामहस्तिना ராமனெனும் யானை  
अहं நான் [யா  
निहतः அடித்துத்தள்ளப்பட்ட  
டேன்

अशुभं चाप्ययुक्तं च सतां चैव विगर्हितम् । वक्ष्यसे चेदं कृत्वा सद्भिः सह समागतः ॥

अशुभं च “ தீமை தருவதும்  
अयुक्तं च தகுதியற்றதும்  
सतां சாதுக்களுக்கு  
विगर्हितं एव இழிவாயிருக்கிறதை  
कृत्वा च செய்துவிட்டு,

सद्भिः सह நல்லவர்களுடனாக  
समागतः च ஸதஸிலிருக்கும் நீர்  
ईदृशं இப்படியெல்லாம்  
अपि वक्ष्यसे பகரங்கமாய் ஒப்புக்  
को'र्'ஸ்'वी'रा? கொ'ர்'ஸ்'ரீ'ரா?

उदासीनेषु योऽस्मासु विक्रमोऽयं प्रकाशितः । अपकारिषु ते राम नैव पश्यामि विक्रमम् ॥

राम “ ராம்!  
उदासीनेषु உன் காரியங்களில்  
தலையீடாத

प्रकाशितः காட்டப்பட்டதோ  
ते உனது [அந்த  
विक्रमं பரக்கிரமத்தை  
अपकारिषु அபகாரம்செய்தவர்க  
எரிடத்தில்

अस्मासु எங்களிடத்தில்  
यः எந்த  
अयं இந்த  
विक्रमः பரக்கிரமமானது

न पश्यामि एव நான் காணவில்லையே.

दृश्यमानस्तु युध्येथा मया यदि नृपात्मज । अद्य वैवस्वतं देवं पश्येस्त्वं निहतो मया ॥

नृपात्मज “ சக்கிரவர்த்தியின்  
புதல்வ !

त्वं நீர்  
मया என்னால்  
निहतः கொல்லப்பட்டவராய்  
वैवस्वतं யம  
देवं தேவனை  
पश्ये: நேரில் கண்டிருப்பீர்.

मया என்னால்  
दृश्यमानः तु பார்க்கப்பட்டு  
युध्येथा: यदि போர்புரிவீரென்றால்,  
अद्य அப்பவே

त्वयाऽदृश्येन तु रणे निहतोऽहं दुरासदः । प्रसुप्तः पन्नगेनेव नरः पानवशं गतः ॥ ४८ ॥

रणे “ போரில்  
दुरासदः வெல்ல முடியாதவ  
अहं நான் [அனை  
अदृश्येन तु மறைந்திருந்தே  
त्वया உம்மால்  
पानवशं गतः குடித்து மயங்கி

प्रसुप्तः தூங்கிக்கொண்டிருக்  
नरः ஓர் மனிதன் [சும்  
पन्नगेन ஓர் சர்ப்பத்தினால்  
इव எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே  
निहतः கொல்லப்பட்டேன்.

सुग्रीवप्रियकामेन यत्कृतेऽस्मि हतस्त्वया । मामेव यदि पूर्वं त्वमेतदर्थमचोदयः ।

मैथिलीमहमेकाह्वा त्वानयिष्याम्यसंशयम् ॥ ४९ ॥

यत्कृते “ எதை உத்தேசித்து  
सुग्रीवप्रियकामेन சுக்ரீவனுக்கு நன்மை  
செய்ய எண்ணிய

पूर्वं முன்னமேயே  
त्वं நீர்  
अचोदयः यदि நியமித்திருப்பீராகில்  
मैथिली ஜானகியை  
अहं நான்  
एकाह्वा तु ஒரே நாளிலேயே  
आनयिष्यामि கொண்டுவருவேன்.  
असंशयम् இதற்கையமில்லை.

त्वया உம்மால்  
हतः अस्मि நான் கொல்லப்பட்ட  
டேனோ,

एतदर्थं இக்காரியத்தில்  
मां एव என்னேயே

राक्षसं च दुरात्मानं तव भार्यापहारिणम् । ग्रीवायां तु दशग्रीवं बद्ध्वा संप्रददे तव ॥ ५० ॥

तव	“உமது	दशग्रीवं च	ராவணனையும்
भार्यापहारिणं	மணியாட்டியை அபகரித்த	ग्रीवायां	கழுத்தில்
दुरात्मानं	கெட்ட எண்ணமுடைய	बद्ध्वा	சூருக்கிட்டு,
राक्षसं	அரக்கனாகிய	तव तु	உம்பிட்டமே
		संप्रददे	கொண்டு வந்து சேர்த்திருப்பேன்.

न्यस्तां सागरतोये वा पाताले वापि मैथिलीम् । आनयेयं तवादेशाच्छ्वेतामश्वतरीमिव ॥

मैथिलीं	“ஜானகியை	आदेशात्	ஆக்கினையைக்கொ
सागरतोये वा	சமுத்திரஜலத்திலோ,	श्वेतां	வெள்ளை [ண்டு
पाताले वा अपि	பாதாளத்திலோ,	अश्वतरौ	குதிரையை
न्यस्तां	வைக்கப்பட்டவளாயி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வாறே *
	ருந்தாலுமவளை,	आनयेयम्	கொண்டு வருவேன்.
तव	உமது		

[ \* அதாவது, அசுரர்களாகிய மதுகைடர்களால் வெள்ளைக் குதிரைருபமாக்கி திருடிப்போகப்பட்டதை, விஷ்ணுபகவான் ஹயக்ரீவ உருவங்கொண்டு மீட்டிவந்தது எவ்விதமோ அவ்விதமே.]

युक्तं यत्प्राप्तुयाद्वायं सुग्रीवः स्वर्गते मयि । अयुक्तं यदधर्मेण त्वयाऽहं निहतो रणे ॥

मयि	“நான்	रणे	போரில்
स्वर्गते	ஸ்வர்க்கம் புகுந்தபின்	त्वया	உம்மால்
सुग्रीवः	சுக்ரீவர்	अधर्मेण	தர்மத்திற்கு மாறாய்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	अहं	நான்
प्राप्तुयात्	அடைவான்	निहतः	கொல்லப்பட்டேன்
यत्	என்கிற அது	यत्	என்ற இது
युक्तं	நியாயம்,	अयुक्तम्	அநியாயம்.

काममेवंविधे लोकः कालेन विनियुज्यते । क्षमं चेद्भवता प्राप्तुस्त्वं साधु चिन्त्यताम् ॥

कामं	“போனதுபோகட்டும்,	क्षमं चेत्	நியாயமாயிருக்கிறதென்றால்,
एवंविधे	இப்படித்தான் [டும்,	साधु	ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாகிய
लोकः	உலகு	उत्तरं	பதில்
कालेन	விதியால்	चिन्त्यताम्	ஆலோசிக்கப்பட்டடும்.”
विनियुज्यते	நடத்தப்படுகிறது.		
भवता	உம்மால்		
प्राप्तं	செய்யப்பட்டது		

इत्येवमुक्त्वा परिशुष्कवक्त्रः शराभिघाताद्व्यथितो महात्मा ।

समीक्ष्य रामं रविसन्निकाशं तूष्णीं बभूवामरराजसूनुः

॥ ५४ ॥

अमरराजसूनुः      தேவேந்திரனது புதல்  
   வனும்,  
महात्मा              மகாதையசாலியும்,  
शराभिघातात्      பாணத்தாஸடிண்ட  
   தால்  
व्यथितः              மிகவாதைப்படுகின்ற  
   வனும்

परिशुष्कवक्त्रः      வாயுலர்ந்தவனுமான  
   அவன்  
इति एवं              மேற்கண்டவாறு  
रविसन्निकाशं      சூரியபகவானை நிகர்  
रामं                  ஸ்ரீராமரை      [த்த  
समीक्ष्य              பார்த்து,  
उक्त्वा                  சொல்லிவிட்டு  
तूष्णीं बभूव          மௌனமாயிருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10017



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 765

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १८ ॥

वालिवधसमर्थनम्—வாலிவதத்தை “யுக்தமேன”ச் சொல்வது.

इत्युक्तः प्रश्रितं वाक्यं धर्मार्थसहितं हितम् । परुषं वालिना रामो निहतेन विचेतसा ॥

विचेतसा      மெய்மறந்து  
निहतेन      அடித்துத்தள்ளப்  
वालिना      வாலியால்      [பட்ட  
रामः              ஸ்ரீராமர்  
धर्मार्थसहितं      தர்மத்திற்கு இயைந்  
   தனும்,  
हितं              நியாயமாயிருக்கிறதும்,

प्रश्रितं              வணக்கத்தோடு வெளி  
   வந்ததும்,  
परुषं              நிஷ்டரமாயிருக்கிறது  
   மான  
वाक्यं              சொல்லை  
इति                  மேற்கண்டவாறு  
उक्तः                  சொல்லப்பட்டார்.

तं निष्प्रभमिवादित्यं मुक्ततोयमिवाम्बुदम् । उक्तवाक्यं हरिश्रेष्ठमुपशान्तमिवानलम् ॥ २ ॥

धर्मार्थगुणसंपन्नं ह्रींश्वरमनुत्तमम् । अधक्षिप्तस्तदा रामः पश्चाद्वालिनमब्रवीत् ॥ ३ ॥

तदा              அப்பொழுது  
अधक्षिप्तः      நிந்துத்துப்பேசப்  
रामः              ஸ்ரீராமர்,      [பட்ட  
निष्प्रभं              ஒளியிழந்த  
आदित्यं              சூரியனை  
इव                  போலிருக்கிறவனும்,  
मुक्ततोयं      நீரைப்பொழிந்த  
अम्बुदं              மேகத்தை  
इव                  போலிருக்கிறவனும்,  
हरिश्रेष्ठं      வரனரோத்தமனும்,  
उपशान्तं      அவிந்த  
अनलं              அக்னியை

इव                  போலிருக்கிறவனும்  
ह्रींश्वरं              வானரமன்னனும்  
उक्तवाक्यं      நிஷ்டரம்சொல்லைச்  
   சொல்லியவனுமான  
तं                  அந்த  
वालिं              வாலியைப்பார்த்து  
पश्चात्              அதனமேல்  
अनुत्तमं              சிறந்ததும்  
धर्मार्थगुणसंपन्नं      தர்மார்ந்தகுணங்களு  
   டன்கடியதாயும்  
अब्रवीत्              பின்வருமாறு சொன்  
   னார்.

धर्ममर्थं च कामं च समयं चापि लौकिकम् । अविज्ञाय कथं बाल्यान्माभिहाद्य विगर्हसे ॥

धर्मं च	“தர்மத்தையும்,	बाल्यात्	பரிபூர்ணஞானமின் மையால்
कामं	அதனால் விரும்பப்படு கிறதாகிய	अविज्ञाय च	உள்ளபடியறியாது,
अर्थं च	புருஷார்ந்தத்தையும்,	अद्य	இப்பொழுது
लौकिकं	உலக	इह	இதுவிஷயத்தில்
समयं अपि	கோட்பாடையும்,	मां	என்னை
		कथं	ஏன்
		विगर्हसे	குற்றங்கடறுகின்றனை?

अष्टवृद्धा बुद्धिसंपन्नान् वृद्धानाचार्यसम्मतान् । सौम्य वानरचापल्यार्कि मां वक्तुमिहेच्छसि ॥

सौम्य	“அப்பா!	अष्टवृद्धा	கேட்டறியாது,
बुद्धिसम्पन्नान्	துட்பங்களையறிந்தவர் களும்,	वानरचापल्यात्	குரங்கின் குறுகுறுத்
आचार्य- } सम्मतान् }	ஆசார்யர்களாய் அங் கேறிக்கப்பட்டவர் களுமான	मां	என்னை [தன்மையால்
वृद्धान्	பெரியோர்களை	इह	இவ்விஷயத்தில்
		किं	ஏன்
		वक्तुं	துஷிக்க
		इच्छसि	துணிர்த்தனை?

इक्ष्वाकूणामियं भूमिः सशैलवनकानना । मृगपक्षिमनुष्याणां निग्रहानुग्रहेष्वपि ॥ ६ ॥

सशैलवनकानना	{ “மலைகளும், வனங் களும், உபவனங்களு மடங்கிய	मृगपक्षिमनुष्याणां	மிருகங்கள், பக்திகள், மானிடர் இவர்களுக்கு
इयं	இந்த	निग्रहानुग्रहेषु	செறித்தல், ரகதித்தல்
भूमिः	உலகம்	इक्ष्वाकूणां अपि	என்கிற காரியங்களில் இக்ஷ்வாகு மன்னர் களுக்கே உரிமை.

तां पालयति धर्मात्मा भरतः सत्यवाग्जुः । धर्मकामार्थतत्त्वज्ञो निग्रहानुग्रहे रतः ॥ ७ ॥

धर्मात्मा	“தர்மத்தாவும்	निग्रहानुग्रहे	செறிப்பதிலும் ரகதிப் பதிலும்
सत्यवाक्	சத்தியசந்தனும்	रतः	ஜாக்கிரதையுடனிருப்
अजुः	நேர்வழி ஒழுக்குற வனும்	भरतः	பரதன் [பவனுமான
धर्मकामार्थ } तत्त्वज्ञः }	தர்மத்தால் கோரப் படுகிறது புருஷார்ந்த தந்தானென்ற துட் பத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனும்	तां	அதை
		पालयति	பரிபாலித்துவருகி றான்.



नयश्च विनयश्चोभौ यस्मिन् सत्यं च सुस्थितम् । विक्रमश्च यथादृष्टः स राजा देशकालवित् ॥

यस्मिन्	“எவனொருவனிடத்தில்
सत्यं	சத்தியம்
सुस्थितं	சூழுகொண்டிருக்கிற தோ,
नयः	ராஜரீதியும்,
विनयः च	பெரியோர்களிடத்தில் பக்தியும்,
उभौ च	{ ஆகிய இவ்விரண்டும் அப்படியே சூழ- கொண்டிருக்கின்றன வோ,

यथादृष्टः	சாஸ்திரங்களில் அங் கேறிக்கப்பட்ட
विक्रमः	ஆற்றல்
च	அப்படியே சூழுகொ ண்டிருக்கிறதோ,
देशकालवित्	{ தர்மநூல்களையும் ஏற்ற காலங்களையும் நன்கு அறிந்த
सः च	அவன்தான்
राजा	சக்கிரவர்த்தியாயிருக் கிறான்.

तस्य धर्मकृतादेशा वयमन्ये च पार्थिवाः । चरामो वसुधां कृत्स्नां धर्मसन्तानमिच्छवः ॥

धर्मकृतादेशाः	{ “தர்மத்தை பயனாகக் கொண்ட கடமை களையுடைய
वयं	நாங்களும்,
अन्ये	இதர
पार्थिवाः च	மன்னர்களும், [தலை
धर्मसन्तानं	தர்மம் நழுவுகிறதன்-

इच्छवः	கோருகிறவர்களாய்
तस्य	அவனது
वसुधां	பூமி
कृत्स्नां	எங்கும்
चरामः	சஞ்சரித்துக்கொண்டி- ருக்கின்றோம்.

तस्मिन्नपतिशार्दूले भरते धर्मवत्सले । पालयत्यखिलां भूमिं कश्चरेद्धर्मनिग्रहम् ॥ १० ॥

तस्मिन्	“அந்த
नृपतिशार्दूले	ராஜோத்தமனும்,
धर्मवत्सले	தர்மத்தில் அசஞ்சல பற்றுடையவனுமான
भरते	பரதன்
अखिलां	எல்லா

भूमिं	பூமியையும்
पालयति	பாதுகாத்துவருகை
कः	எவன் [யில்
धर्मनिग्रहं	தர்மத்திற்கு குறை வை
चरेत्	செய்வான் ?

ते वयं धर्मविभ्रष्टं स्वधर्मे परमे स्थिताः । भरताज्ञां पुरस्कृत्य निगृहीमो यथाविधि ॥

ते	“அந்த
वयं	நாங்கள்
परमे	சிறந்த
स्वधर्मे	எங்கள் தர்மத்தில்
स्थिताः	சலியா பற்றுடையவர் களாய்

भरताज्ञां	பரதனுடைய அங்கிக
पुरस्कृत्य	கிளைத்தே, [ரித்தலை
यथाविधि	தர்மவிதிப்படி
धर्मविभ्रष्टं	அறநெறி தவறியவனை
निगृहीमः	செஷித்துவருகின் றோம்.

त्वं तु संक्षिप्तधर्मा च कर्मणा च विगर्हितः । कामतन्त्रप्रधानश्च न स्थितो राजवर्त्मनि ॥

त्वं तु “நீயோ  
சங்க்ஷிப்தர்மா ச அறங்குன் றியவன்.  
கர்மணா வி஑ர்ஹித: ச இழிதொழிலுற்றவன்.

காமதன்஢்ரபுதான: ச காமவெறியில் முழுக்  
விட்டவன்.  
ராஜவர்த்மனி ராஜநெறியில்  
ந ஸ்தித: பற்றற்றவன்.

ज्येष्ठो भ्राता पिता वापि यश्च विद्यां प्रयच्छति । त्रयस्ते पितरो ज्ञेया धर्मे पथि हि वर्तिनः ॥

धर्मे “தர்ம  
पथि வழியில்  
वर्तिनः ஒழுக்குகிற ஒருவனு  
க்கு

विद्यां வித்தையை  
प्रयच्छति च புகட்டுகிறானே அவ  
னுமாகிய

ज्येष्ठः भ्राता தமையனும்  
पिता वा अपि தந்தையும  
यः எவனெருவன்,

ते त्रयः हि அந்த மூவர்களும்  
पितरः பிதாக்களாக  
ज्ञेया: பாவிக்கப்படவேண்டி  
யவர்கள்.

यवीयान् सोदरः पुत्रः शिष्यश्चापि गुणान्वितः । पुत्रवत्ते त्रयश्चिन्त्या धर्मश्चेदत्र कारणम् ॥

यवीयान् सोदरः “தம்பியும்  
पुत्रः புதல்வனும்  
गुणान्वितः நற்குணமமைந்த  
शिष्यः अपि சிஷ்யனுமாகிய  
ते त्रयः च அந்த மூவர்களும்

पुत्रवत् புத்திரனாக  
चिन्त्या: பாவிக்கப்படவேண்டி  
யவர்கள்.  
अत्र धर्मः चेत् இதற்கு தர்மமே  
कारणम् பிரமாணம்.

सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः सुवङ्गम । हृदिस्थः सर्वभूतानामात्मा वेद शुभाशुभम् ॥

सूक्ष्म “வானர!  
सतां புணயா தமாக்களு  
டைய  
सूक्ष्म: துட்ப்மாயுள்ள  
धर्मः தர்மமானது  
परमदुर्ज्ञेयः பிறரால் கஷ்டப்பட்  
டும் அறியமுடியாதது.

सर्वभूतानां ஸர்வபிராணிகளின்  
हृदिस्थः உள்ளத்திலுள்ளதை  
உள்ளபடியறியும்  
आत्मा பரமா த்மா  
शुभाशुभं நன்மையையும் தீமை  
யையும்  
वेद அறிவார்.

चपलश्चपलैः सार्धं वानरैरकृतात्मभिः । जात्यन्ध इव जात्यन्धैर्नयन्द्रक्ष्यसे नु किम् ॥

जात्यन्धः “பிறவிமூடனெருவன்  
जात्यन्धैः பிறவிமூடர்களுட  
इव எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே  
चपलः சபலகித்தானை நீ  
चपलैः சபலகித்தர்களும்

अकृतात्मभिः சிசைஷ்டெருதவைக  
ளுமான  
वानरैः सार्धं வானரர்களோடுகூட  
मन्वयन् ஆலோசனைசெய்து  
किं नु எதைத்தான்  
द्रक्ष्यसे அறிந்துகொள்ளப்  
டோகின்றனை?

अहं तु व्यक्तामस्य वचनस्य ब्रवीमि ते । न हि मां केवलं रोषात्त्वं विगर्हितुमर्हसि ॥

अहं तु “நானே  
अस्य वचनस्य இந்த சொல்லினது  
व्यक्तां உண்மையை  
ते உனக்கு  
ब्रवीमि சொல்லுகிறேன்.

मां हि என்னையோ வெனில்  
केवलं रोषात् முற்றிலும்கோபத்  
त्वं நீ [தால்  
विगर्हितु குற்றங்கூற  
अर्हसि न கூடாது.

तदेतत्कारणं पश्य यदर्थं त्वं मया हतः । आतुर्वर्तसि भार्यायां त्यक्त्वा धर्मं सनातनम् ॥

त्वं “நீ  
मया என்னால்  
यदर्थं எதுகாரணமாய்  
हतः கொல்லப்பட்டாயோ;  
तत् एतत् அதாகிற இதை  
कारणं காரணமாய்

पश्य அறிந்துகொள்;  
सनातनं धर्मं புராதனமான தர்மத்  
त्यक्त्वा விட்டுவிட்டு, [தை  
आतुः தம்பியினது  
भार्यायां மனைவியிடத்தில்  
वर्तसि குலாவுகின்றனை.

अस्य त्वं धरमाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । रुमायां वर्तसे कामात्स्नुषायां पापकर्मकृत् ॥

त्वं “நீ  
धरमाणस्य உயிருடனிருக்கும்  
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய  
अस्य இந்த  
सुग्रीवस्य சகீவனுக்கு

पापकर्मकृत् தீங்கை விளைவிப்பவ  
னாய்  
कामात् காமத்திற்காட்பட்டு  
स्नुषायां மருமகளாகிய  
रुमायां நுமையினிடத்தில்  
वर्तसे குலாவுகின்றனை.

तद्व्यतीतस्य ते धर्माकामवृत्तस्य वानर । आतृभार्यावमर्शेऽस्मिन् दण्डोऽयं प्रतिपादितः ॥

वानर “வானர!  
अस्मिन् இந்த  
आतृभार्यावमर्शे தம்பியின் மனைவியை  
கற்பழித்தலில்  
कामवृत्तस्य காமவேட்கையுற்று

धर्मात् தர்மத்தினின்றும்  
व्यतीतस्य விலகிவிட்ட  
तत् ते அந்த உனக்கு  
अयं दण्डः இந்த தண்டனை  
प्रतिपादितः அளிக்கப்பட்டது.

न हि धर्मविरुद्धस्य लोकवृत्तादपेयुषः । दण्डादन्यत्र पश्यामि निग्रहं हरियूथप ॥ २१ ॥

हरियूथप “வானரமன்னா!  
धर्मविरुद्धस्य தர்மத்திற்கு  
விரோதமாய்  
लोकवृत्तात् உலகதர்ம அனுஷ்டா  
னத்திலிருந்து

अपेयुषः மீறி நடக்கிறவனுக்கு  
दण्डात् हि சரீரதண்டனையைக்  
अन्यत्र வேறு [காட்டிலும்  
निग्रहं தண்டனையை  
न पश्यामि நான் அறியவில்லை.

न च ते मर्षये पापं क्षत्रियोऽहं कुलोद्भवः ॥ २२ ॥

कुलोद्भवः “நற்குலத்தில் பிறந்த  
क्षत्रियः கூத்திரியனாகிய  
अहं च நான் மட்டும்

ते உனது  
पापं பாபச்செய்கையை  
मर्षये न ஒருகாலும் மன்  
னியேன்.



प्रतिज्ञा च मया दत्ता तदा वानरसन्निधौ । प्रतिज्ञा च कथं शक्या मद्विधेनानवेक्षितुम् ॥

तदा “அப்பொழுது  
வானரசநிதௌ  
மயா என்னுல் [னிலையில்  
பிரதிக்கையும்தான்  
ததா அறிக்கப்பட்டது.

மதவிதேன என்போன்றவனுல்  
பிரதிக்கையானது  
அந்வேசிதும் புறக்கணிக்க  
கதம் ச எப்படித்தான்  
சக்யா முடியும்?

तदेभिः कारणैः सर्वैर्महद्भिर्धर्मसंहितैः । शासनं तव यद्युक्तं तद्भवानुमन्यताम् ॥ २९ ॥

तत् “ஆகையால்  
धर्मसंहितैः தர்மசாஸ்திரங்களை  
யனுசரித்து  
महद्भिः சிறந்திருக்கும்  
एभिः कारणैः இந்த காரணங்கள்  
सर्वैः எல்லாவற்றாலும்  
तव உன்னை

शासनं தண்டிப்பது  
यत् எதுவோ அது  
युक्तं முறையே.  
तत् ஆகையால்  
भवान् நீயும்  
अनुमन्यताम् முறையென ஒத்துக்  
கொள்ளவேண்டியதே.

सर्वथा धर्म इत्येव द्रष्टव्यस्तव नियहः ॥ ३० ॥

तव “உன்னை  
नियहः சிகழ்த்தது  
सर्वथा எவ்வகையாலும்

धर्मः தருமம்;  
इति एव என்றே  
द्रष्टव्यः உணர்தல்வேண்டும்.

वयस्यस्यापि कर्तव्यं धर्ममेवानुपश्यतः । शक्यं त्वयापि तत्कार्यं धर्ममेवानुपश्यता ॥ ३१ ॥

धर्म एव “தருமமொன்றையே  
अनुपश्यतः கடைபிடித்தொழுகும்  
वयस्य நண்பனுக்கு  
कर्तव्यं செய்யப்படவேண்டிய  
तत्कार्यं अपि அக்காரியமும்,  
त्वया உன்னால்

धर्म एव தருமத்தையே  
अनुपश्यता கடைபிடித்தவனாக  
अपि இருப்பின்  
शक्यम् ஒத்துக்கொள்ளப்பட  
வேண்டியதே.

श्रूयते मनुना गीतौ श्लोकौ चारित्रवत्सलौ । गृहीतौ धर्मकुशलैस्तत्तथा चरितं हरे ॥ ३२ ॥

हरे “வானரனே!  
चारित्रवत्सलौ { நல்லொழுக்கத்தை  
நன்கு விளங்கக்காட்  
டுகிற  
श्लोकौ பின்வரும் இரண்டு  
சுலோகங்கள்  
धर्मकुशलैः தர்மசாஸ்திரங்களில்  
பிபுணர்களால்

गृहीतौ மதிக்கப்பட்டவை  
मनुना மனுவினால் [களாய்  
गीतौ திருவாய்மலர்ந்தருளப்  
பட்டிருக்கிறதென்று  
श्रूयते வழங்கிவருகிறது.  
तत्तथा அதிலிருக்கிறபடியே  
चरितम् என்னுலுஷ்டிக்கப்  
பட்டது.

राजमिथृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः । निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥

मानवाः “ மாணிடர்கள்  
पापानि குற்றங்களை  
कृत्वा செய்துவிட்டு,  
राजभिः ராஜாக்களால்  
{ தண்டனையை அனு  
பவித்தவர்களாய்  
अतदण्डाः तु { அதனால்

निर्मलाः , பாபம் நீங்கியவர்  
களாய்  
सुकृतिनः புண்ணியம் புரிந்த  
सन्तः यथा ஸீத்தர்களப்போலவே  
स्वर्ग ஸ்வர்க்கத்தை  
आयान्ति அடைகின்றார்கள்.

शासनाद्वा विमोक्षद्वा स्तेनः स्वेयाद्विमुच्यते ।

राजा त्वशासन् पापस्य तदवामोति किल्बिषम्

॥ ३४ ॥

स्तेनः “ திருடன்  
स्तेयात् திருட்டுக்குற்றத்திலி  
ருந்து  
शासनात् वा தண்டனையை அடை  
வதாலோ,  
विमोक्षात् वा மன்னிப்பையடைவ  
தாலோ,

विमुच्यते விடுபடுகின்றான்.  
पापस्य பாபியை  
अशासन् தண்டியாத  
राजा तु அரசனே  
तत् किल्बिषं அந்த குற்றத்தால்  
விளையும் பாபத்தை  
अवामोति அடைகின்றான்.

आर्येण मम मान्धात्रा व्यसनं घोरमीप्सितम् ।

श्रमणेन कृते पापे यथा पापं कृतं त्वया ॥

त्वया “ உன்னால்  
पापं பாபமானது [லவே  
यथा செய்யப்பட்டதுபோ-  
श्रमणेन ஓர் சன்னியாசியால்  
पापे பாபம் [து  
कृते செய்யப்பட்டபொழு-

मम आर्येण எனது முன்னோரான  
मान्धात्रा மாந்தாதானபவரால்  
व्यसनं தர்மத்திற்கொவ்விய  
घोरं व्यसनं சீர தண்டனையானது  
कृतम् விதிக்கப்பட்டிருக்  
கிறது.

अन्यैरपि कृतं पापं प्रमत्तैर्वसुधाधिपैः । प्रायश्चित्तं च कुर्वन्ति तेन तच्छाम्यते रजः ॥ ३६ ॥

प्रमत्तैः “ செருக்குற்ற  
अन्यैः சில  
वसुधाधिपैः अपि மன்னர்களாலும்  
पापं அடாதுகாரியம்  
कृतं செய்யப்பட்டிருக்  
கிறது.

प्रायश्चित्तं च அதற்கேற்ற பிரதியை  
அல்லது கைமாறை  
कुर्वन्ति மற்றவர் செய்கின்றார்  
तेन அதனால் [கள்.  
तत् रजः அந்த பாபம்  
शाम्यते லிவர்த்தியடைகிறது.

तदलं परितापेन धर्मतः परिकल्पितः । वधो वानरशार्दूल न वयं स्ववशे स्थिताः ॥ ३७ ॥

वानरशार्दूल “ வானரமன்னு!  
तत् ஆகையால்  
परितापेन अல் பரிதாபப்பட்டதுபோ  
वधः வாதையானது [தும்.  
धर्मतः தர்மானுசாரமாகத்  
தான்

परिकल्पितः செய்யப்பட்டிருக்  
वयं நாங்கள் [கிறது.  
स्ववशे மனம்போனபடியெல்  
லாம் செய்வதில்  
स्थिताः न ஈடுபட்டவர்களல்  
லோம்.

शृणु चाप्यपरं भूयः कारणं हरिपुङ्गव । तच्छ्रुत्वा हेतुमद्वीर न मन्युं कर्तुमर्हसि ॥ ३८ ॥

हरिपुङ्गव “வானரோத்தம!  
भूयः இன்னும்  
अपरं च மற்றொரு  
कारणं अपि காரணத்தையும்  
शृणु சொல்லுமெனக்குச் செ  
விகொடுத்துக்கேள்.

वीर சூர!  
हेतुमत् ஏற்றுக்கொள்ளவேண்  
तत् श्रुत्वा அதை கேட்டு  
मन्युं कर्तुं கோபிக்க  
न अर्हसि ஏற்றவனாகாய்.

न मे तत्र मनस्तापो न मन्युर्हरियूथप । वागुराभिश्च पाशैश्च कूटैश्च विविधैर्नराः ॥ ३९ ॥  
प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च मृक्षन्ति सुबहून्मृगान् । प्रधावितान्वा विप्रस्तान्विस्वथापि निष्ठितान्  
प्रमत्तान्प्रमत्तान्वा नरा मांसार्थिनो भृशम् । विध्यन्ति विमुखांश्चापि न च दोषोऽत्र विद्यते ॥  
यान्ति राजर्षयश्चात्र मृगयां धर्मकोविदाः । तस्मात्त्वं निहतो युद्धे मया बाणेन वानर ॥  
अयुध्यन् प्रतियुध्यन्वा यस्माच्छरावृगो ह्यसि ॥ ४० ॥

हरियूथप “வானரமன்னா!  
राजर्षयः ராஜரிஷிகளாகிய  
नराः மானிடர்களும்த  
धर्मकोविदाः தர்மம் நன்குணர்ந்த  
नराः च மாணிடர்களும்  
भृशं மிக  
मांसार्थिनः மாம்ஸவெறி கொண்டு  
विमुखान् பிரதிகுலமாயிருக்  
सुबहून् பல [கின்ற  
मृगान् च துஷ்டமிருகங்களையே  
वागुराभिः च தோண்டுபள்ளங்களா  
पाशैः च வலைகளாலும் [லும்  
विविधैः பலவகை  
कूटैः च யந்திரங்களாலும்  
दृश्याः கட்டிலையிருக்கின்ற  
வர்களாகவோ  
प्रतिच्छन्नाः च மறைந்திருக்கின்றவா  
களாகவோ  
विप्रस्तान् பயந்து  
प्रधावितान् च ஒடுகின்றவைகளாயி  
ருப்பினும்  
विस्वथान् தைரியங்கொண்டு  
निष्ठितान् अपि वा நின்றுகொண்டிருப்பி  
னும்  
प्रमत्तान् च வெறிகொண்டிருப்  
பினும்

अप्रमत्तान् च वा அபரமத்தனாகப்பினும்  
मृगयां यान्ति வேட்டையாடுகின்றார்  
गृक्षन्ति பிடிக்கின்றார்கள். [கள்.  
विध्यन्ति வெட்டித்தள்ளுன்கின்  
वानर வானர! [ார்கள்.  
त्वं हि நீயே  
युद्धे போரில்  
प्रतियुध्यन् { எதிர்த்துநின்ற போர்  
புரிபவனாயிருந்தா  
லும் சரி  
अयुध्यन् वा எதிர்க்காதவனாயிருந்  
தாலும் சரி  
शाखावृगः துஷ்டமிருகங்களின்  
வகுப்பிலொருவனாய்  
असि இருக்கின்றனை.  
यस्मात् तस्मात् ஆனதுபற்றி  
मया என்னால்  
बाणेन ஓர் கணையால்  
निहतः அடிக்கப்பட்டனை.  
अत्र दोषः च இவ்விஷயத்தில் தோ  
ஷமென்பதே  
न विद्यते இல்லை.  
तत्र இதில்  
मे எனக்கு  
मनस्तापः न மனஸ்தாபமுமில்லை.  
मन्युः न அற்பத்தனமுமில்லை.

दुर्लभस्य च धर्मस्य जीवितस्य शुभस्य च । राजानो वानरश्रेष्ठ प्रदातारो न संशयः ॥

வானரश्रेष्ठ	“வானரோத்தம !	शुभस्य	தீங்கற்ற
राजानः	மன்னர்கள்	जीवितस्य च	வாழ்வையும், தான்
दुर्लभस्य	சில நன்றாகிய	प्रदातारः	அளிப்பவர்கள்.
धर्मस्य च	தர்மத்தையும்	न संशयः	இதற்கையமில்லை.

तान्न हिंस्यान्न चाक्रोशेन्नाक्षिपेन्नाप्रियं वदेत् । देवा मनुष्यरूपेण चरन्त्येते महीतले ॥

एते देवाः च	“இவர்கள் தான் (இந்த ராஜாக்கள் தான்)	हिंस्यात् न	உபத்ரவிக்கக்கூடாது.
मनुष्यरूपेण	மானிட உருவங் கொண்டு	आक्रोशेत् न	வையக்கூடாது.
महीतले	பூமியில்	आक्षिपेत् न	அலக்கியம்பெய்யக் கூடாது.
चरन्ति	ஆளுகின்றார்கள்.	अप्रियं	கோபம்வரும்படியான சொல்லை
तान्	அவர்களை	वदेत् न	சொல்லக்கூடாது.

त्वं तु धर्ममविज्ञाय केवलं रोषमास्थितः । प्रदूषयसि मां धर्मं पितृपैतामहे स्थितम् ॥४५॥

त्वं तु	“நீயோ	पितृपैतामहे	முன்றோர்களாலுஷ்ட
धर्मं	தர்மத்தை		டித்துவந்த
अविज्ञाय	உள்ளபடியறியாது	धर्मं	தர்மத்தில்
केवलं	முற்றிலும்	स्थितं	பற்றுடைய
रोषं आस्थितः	கோபத்திற்காட்பட்ட வனாகி	मां	என்னை
		प्रदूषयसि	தூஷிக்கின்றனை.”

एवमुक्तस्तु रामेण वाली प्रव्यथितो भृशम् । न दोषं राघवे दध्यौ धर्मोऽधिगतनिश्चयः ॥ प्रत्युवाच ततो रामं प्राञ्जलिर्वानरेश्वरः ॥ ४६ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	दोषं	தோஷத்தை
उक्तः तु	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாற்றிய	दध्यौ न	நினைக்காதொழித் தான்.
वाली	வாலியும்	ततः	அதன்மேல்
भृशं	மிகவும் [னாகி	वानरेश्वरः	வானரமன்னன்
प्रव्यथितः	பச்சாத்தாபப்படுவ-	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
धर्मं	தர்மமின்னதென்பதில் உண்மையான கொள்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
अधिगतनिश्चयः	{ கையை அறிந்து கொண்டவனாய்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதி லுரைத்தான்.



यत्त्वमात्थ नरश्रेष्ठ तदेवं नात्र संशयः । प्रतिवक्तुं प्रकृष्टे हि नाप्रकृष्टस्तु शक्नुयात् ॥४७॥

नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம !  
 त्वं தேவரீர்  
 यत् எதை  
 आत्थ சொல்லியருளினீரோ  
 तत् அது  
 एवं சொல்லியபடிதான்

अथ இவ்விஷயத்தில்  
 संशयः न ஐயமில்லை.  
 प्रकृष्टे சான்றோனிடத்தில்  
 अप्रकृष्टः तु இழிந்தோன்  
 प्रतिवक्तुं हि மீறிப்பேசுவதற்கே  
 शक्नुयात् न தகாது.

तदयुक्तं मया पूर्वं प्रमादादुक्तमप्रियम् । तत्रापि खलु मे दोषं कर्तुं नाहं सि राघव ॥४८॥

राघव “ஸ்ரீராம !  
 पूर्वं இதற்குமுன்  
 मया என்னால்  
 प्रमादात् அறிவின்மையால்  
 तत् अप्रियं அந் : நிஷ்டூரச்சொல்  
 अयुक्तं அயுக்கமாய் [டது.  
 उक्तं சொல்லிவிடப்பட்ட-

तत्रापि அப்படியிருப்பினும்  
 मे என்னுடைய  
 दोषं அபசாரத்தை  
 कर्तुं உள்ளத்தில் பற்ற  
 अहं सि न திருவுண்மப்பற்றலா  
 खलु காது என  
 नरान् பிரார்த்திக்கின்  
 मेन.

त्वं हि दृष्टार्थतत्त्वज्ञः प्रजानां च हिते रतः । कार्यकारणसिद्धौ ते प्रसन्ना बुद्धिरव्यया ॥

त्वं हि “தேவரீரோ,  
 दृष्टार्थतत्त्वज्ञः சாஸ்திர துட்பங்களை  
 प्रजानां யுள்ளபடியறிந்தவர்.  
 हिते च ஜனங்களுக்கு  
 नन्मै செய்வதிலே  
 रतः ஊக்கமுடையவர்.

कार्यकारण-} செய்கை, அதன் ஹே  
 सिद्धौ } து இவை இரண்டை  
 ते யும் நிஷ்கர்ஷிப்பதில்  
 बुद्धि: தேவரீருடைய  
 प्रसन्ना அறிவு  
 अव्यया கல்மகிழ்ந்தது.  
 குறையற்றது.

मामप्यगतधर्माणं व्यतिक्रान्तपुरस्कृतम् । धर्मसंहितया वाचा धर्मज्ञ परिपालय ॥ ५० ॥

धर्मज्ञ “அறநெறியுணர்ந்  
 தாய் !  
 अगतधर्माणं தர்மத்தையறியாத  
 व्यतिक्रान्त-} வனும்  
 पुरस्कृतं } மரியாதையை கடந்த  
 वनुमान

मां अपि என்னையும்  
 धर्मसंहितया தர்மத்திற்கொத்ததா  
 वाचा கிய  
 परिपालय சொற்கொண்டு  
 காத்தருளும்.”

बाष्पसंरुद्धकण्ठस्तु वाली सात्स्वरं शनैः । उवाच रामं सम्प्रेक्ष्य पङ्कलम् इव द्विपः ॥५१॥

वाली बाली  
 बाष्प-} கண்ணீரால் அடைப்  
 संरुद्धकण्ठः } புற்ற தொண்டை  
 யையுடையவனாகி  
 पङ्कलम्: சேறில் சிக்கிக்கொ  
 द्विपः யானை [ண்ட  
 इव போலவே

सात्स्वरं கவ்டமாகியகுர லுற்று  
 शनैः மெள்ள  
 रामं ஸ்ரீராமரை  
 सम्प्रेक्ष्य பார்த்து  
 तु இன்னுமிப்படியும்  
 उवाच விண்ணப்பஞ்செய்து  
 கொண்டான்.

न त्वात्मानमहं शोचे न तारां न च बान्धवान् । यथा पुत्रं गुणश्रेष्ठमङ्गदं कनकाङ्गदम् ॥

கனகாங்குதம் “பெ” ன் தோள் வளை  
கையணிந்த  
குணசுரேஷ்டம் உத்தமகுணங்களுநம்  
மையப்பெற்ற  
புலம் புதல்வனுன  
அங்கதன் விஷயத்தில்  
அஹ் நான்  
யதா எவ்வளவு கவலைப்படு  
கின்றேனோ அவ்வளவு

ஆத்மாம் து எனனைப்பற்றியும்  
ந ஷோசே கவலைப்படவில்லை.  
தாராம் தாரையைப்பற்றியும்  
ந கவலைப்படவில்லை.  
பாந்தவான் ச மற்ற பந்துக்களைப்  
பற்றியும்  
ந கவலைப்படவில்லை.

स ममादर्शनाद्दीनो बाल्यात्मभृति लालितः । तटाक इव पीताम्बुरूपशोषं गमिष्यति ॥

ச: “அவன் [முதல்  
பால்யாட் ப்ரஹ்மி குழந்தைப்பருவம்-  
லாலித: செல்வமாய் வளர்க்கப்  
மம என்னை [பட்டவன்.  
அதர்சனாட் காணுமையால்

பீதாங்கு: வரண்ட  
தடாக: இவ குளம்போலவே  
தீன: ஏங்கியவனுய்  
உபசோஷ இளைத்துப்  
கமிஷ்யதி போவான்.

बालश्चाकृतबुद्धिश्च एकपुत्रश्च मे प्रियः । तारेयो राम भवता रक्षणीयो महाबलः ॥५४॥

ரம் “சூரராம்!  
பால: ச பாலன்.  
அகூதபுத்தி: ச நல்லறிவு இனியும் கி  
டைக்கப்பெறுதவன்.  
மே எனக்கு [பவன்.  
மிய: மனங்கோணுநடப்-

மஹாபல: மகாபலவான்.  
ஒரு குமாரன்.  
தாரையின் மகன்.  
தேவரால்  
ரக்ஷணிய: ச அவன் பாதுகாக்கப்  
படவேண்டியவன்.

सुग्रीवे चाङ्गदे चैव विधत्स्व मतिमुत्तमाम् ।

त्वं हि शास्ता च गोप्ता च कार्याकार्यविधौ स्थितः

॥ ५५ ॥

சுக்ரீவே ச “சுக்ரீ வனிடத்திலும்  
அங்கதனிடத்திலும்  
உத்தமாம் மதி எவ சிறந்த அன்பையே  
விதஸ்வ வகிப்பிராக!  
த்வ் ஹி தேவரீர் ஒருவர்தான்

காரியாகாரியங்களை  
பகுத்தறிவதில்  
நிபுணராய்  
லோகபிதாவாகிய  
ரக்ஷகர்.

या ते नरपते वृत्तिर्भरते लक्ष्मणे च या । सुग्रीवे चाङ्गदे राजंस्तां त्वमाधातुमर्हसि ॥५६॥

நரபதே “மாநிடரக்ஷகராகிய  
சக்கிரவர்த்தியே!  
தேவரீருக்கு  
பரதனிடத்தில்  
யா எப்படிப்பட்ட  
வृத்தி: வா தஸஸ்யமோ  
லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மணனிடத்தில்

யா ச எந்த வா தஸஸ்யமோ  
தாம் ச அதையே [லும்  
சுக்ரீவன் விஷயத்தி-  
அங்கதன் விஷயத்  
த்வ் தேவரீர் [தினும்  
ஆதாது வைக்க  
அஹ்ஸி அருள் புரியவேண்டும்

मदोषकृतदोषां तां यथा तारां तपस्विनीम् । सुग्रीवो नावमन्येत तथाऽवस्थानुमहंसि ॥

மதோஷகூததோஷாं { “என் குற்றத்தால்  
விளைந்த ஆபத்திற்கு  
பாத்திரமான  
தா  
அந்த  
தபஸ்வினீ  
புண்ணியவதியாகிய  
தாரா  
தாரையை

சுமீவ:  
அவமன்யேத ந  
யதா ததா  
அவஸ்தானு  
அஹ்ஸி  
சுக்ரீவன்  
அவமதிக்கலாகாது.  
இவ்வண்ணம்  
நடைபெறுமாறு  
தேவரீர் அருள்புரிய  
வேண்டும்.

त्वया ह्यनुगृहीतेन राज्यं शक्यमुपासितुम् । त्वद्वशे वर्तमानेन तव चिचानुवर्तिना ॥

शक्यं दिवं चार्जयितुं वसुधां चापि शासितुम् ॥ ५८ ॥

त्वया “தேவரீரால்  
அனுகூரகம் பெற்ற  
அனும  
வ்வுஷ  
தேவரீரது அதீனத்  
வர்தமானே  
இருப்பவனும் [தில்  
தவ  
தேவரீரது

उपासितुं ஆள  
शक्यं முடியும்.  
अपि च இதுமட்டுமல்ல இன்  
वसुधां च நிலவுககு எல்லாவற்  
றையும்

चिचानुवर्तिना हि { திருவுளம் கோணது  
நடப்பவனுமான ஒரு  
வனுல்  
राज्यं தன் ராஜ்யத்தை

शासितुं ஆளவும்  
दिवं விண்ணுலகை  
आर्जयितुं சம்பாதிக்கவும்  
शक्यम् முடியும்.

त्वत्तोऽहं वधमाकाङ्क्षन्वार्यमाणोऽपि तारया । सुग्रीवेण सह भ्रात्रा द्वन्द्वयुद्धमुपागतः ॥

त्वत्त: “தேவரீர் கையால்  
वधं மரணத்தை  
आकांक्षन् கோரிய  
अहं நான்  
तारया தாரையால்

वार्धमाणः अपि தடுக்கப்பட்டவனாயி  
आह्वा தம்பியாகிய [ருந்தும்  
सुग्रीवेण सह சுக்ரீவனுடன்கூட  
द्वन्द्वयुद्धं த்வந்தயுத்தத்தை,  
उपागतः புரிந்தேன்”.

इत्युक्त्वा सन्नतो रामं विरराम हरीश्वरः ॥ ६० ॥

हरीश्वरः வானரமன்னன்  
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து  
इति மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு  
सन्नतः வாய்விட்டுப் பேசமுடி  
यार்தவனாய்  
विरराम மௌனமாயினன்.

स तमाश्वासयद्रामो वालिनं व्यक्तदर्शनम् । सामसंपन्नया वाचा धर्मतत्त्वार्थयुक्तया ॥ ६१ ॥

स: அந்த  
राम: ஸ்ரீராமர்,  
व्यक्तदर्शनं நல்லறிவுபெற்ற  
तं वालिनं அந்த வாலியை  
सामसम्पन्नया மனச்சார்ந்திக்கு ஏற்ற  
தாயிருக்கிறதும்

धर्मतत्त्वार्थयुक्तया { தர்மசாரமாகிய பய  
னை நன்கு விளக்கக்  
காட்டுகிறதமாகிய  
वाचा சொற்கொண்டு  
आश्वासयत् பின்வருமாறு தேற்ற  
ரவு படுத்தினார்.

न सन्तापस्त्वया कार्य एतदर्थं पुवङ्गम् ॥ ६२ ॥

புவங்கம் “வானரோத்தம!  
எதர்த் இவ்விஷயத்தில்

त्वया “உன்னால்  
सन्ताप: மனக்குறை  
न कार्य: கொள்ளத்தக்கதன்று.

न वयं भवता चिन्त्या नाप्यात्मा हरिसत्तम । वयं भवद्विशेषेण धर्मतः कृतनिश्चयाः ॥ ६३ ॥

हरिसत्तम “வானரோத்தம!  
भवता உன்னால்  
वयं நம்ங்கள்  
चिन्त्या: न { தவறு செய்துவிட்ட  
வர்களென எண்ணக்  
கூடாது.

आत्मा अपि நீயும்  
न அப்படியே.  
भवद्विशेषेण உன்னைக்காட்டிலும்  
वयं நம்ங்கள்  
धर्मतः தர்மநுசாரமாகவே  
कृतनिश्चया: எதிலும் துணிபவர்.  
கள்.

दण्ड्ये यः पातयेदण्डं दण्ड्यो यथापि दण्ड्यते । कार्यकारणसिद्ध्यर्थुभौ तौ नावसीदतः ॥

यः “எவனொருவன்  
दण्ड्ये தண்டிக்கப்படவேண்  
டியவன் விஷயத்தில்  
दण्डं தண்டனையை  
पातयेत् விதிக்கின்றாரானே  
यः எவனொருவன்  
दण्ड्यः குற்றவாளியாய்  
दण्ड्यते च தண்டிக்கப்படுகிறானே

तौ அந்த  
कार्यकारण- } ஒரு காரியத்தால் வி  
सिद्ध्यर्थौ } னைந்த காரியத்தை  
செய்துமுடித்தால்  
ஏற்படும் பயன்களை  
ப்பெற்ற  
उभौ अपि இருவர்களும்  
अवसीदतः न குறை நீங்கினவர்களா  
கிறார்கள்.

तद्भवान्दण्डसंयोगादस्माद्विगतकल्मषः । गतः स्वां प्रकृतिं धर्म्या धर्मदृष्टेन वर्त्मना ॥ ६५ ॥

भवान् “நீ  
अस्मात् இந்த [கண்ட  
धर्मदृष्टेन தர்மசாஸ்திரங்களில்-  
वर्त्मना அனுஷ்டானங்களை  
யொத்தே  
दण्डसंयोगात् தண்டனையடைந்த  
மையால்

विगतकल्मषः பாபமொழிந்தவனா  
तत् ஆனபடியால் [யினை.  
धर्म्या நியாயப்படி ஆடைய  
வேண்டியதாகிய  
स्वां உனது  
प्रकृतिं நல்லறிவை  
गतः பெற்றனை.

त्यज शोकं च मोहं च भयं च हृदये स्थितम् । त्वया विधानं ह्ययं न शक्यमतिवर्तितुम् ॥

हृदय्य “வானரோத்தம!  
शोकं च மனவேதனையையும்  
मोहं च அஞ்ஞானத்தையும்  
हृदये ஹிருதயத்தில்  
स्थितं இருக்கும்

भयं च சஞ்சலத்தையும்  
त्यज விட்டுவிடு.  
विधानं விதியால் வருவதை  
अतिवर्तितुं விலக்க  
त्वया உன்னால்  
न शक्यम् முடியாது.

यथा त्वय्यङ्गदो नित्यं वर्तते वानरेश्वर । तथा वर्तेत सुप्रीवे मयि चापि न संशयः ॥६७॥

வானேசுவர அப்துல: தவிய யதா வர்தே	“வானரோத்தம! அங்கதன் உன்னிடத்தில் எப்படி இருந்துவருகி றானோ, அவ்வண்ணமே சுகரீவனிடத்திலும்	மயி அபி நிய வர்த ந சஸய:	என்னிடத்திலும் எப்பவும் இருந்துவருவான். இதில் உனக்கு ஐயம் வேண்டாம்.
--	--	----------------------------------	---

स तस्य वाक्यं मधुरं महात्मनः समाहितं धर्मपथानुवर्तिनः ।

निशम्य रामस्य रणवमर्दिनो वचः सुयुक्तं निजगाद वानरः

॥ ६८ ॥

வானர:	“வானரனாகும்	தஸ்ய	அந்த
ச:	அவன்	ராமஸ்ய	புநீராமருடைய
மஹாத்மன:	மகாத்மாவும்	மதுரீ	இனிய
		வாய்	சொல்லை
धर्मपथानुवर्तिनः	{ தர்மமார்க்கத்தையே	निशम्य	கேட்டு
	{ எப்பவும் பற்றி	सुयुक्तं	மிகவும் சமயத்திற்
	{ நடப்பவரும்,		கேற்றதாகிய
	{ போரிற் சத்துருக்	वचः	பின்வரும் சொல்லை
रणवर्मादेन:	{ களை பொடியாக்கு	समाहितं	பக்தியுடன்
	{ கிறவருமான	निजगाद	கூறினான்.

शराभितप्तेन विचेतसा मया प्रदूषितस्त्वं यदजानता प्रभो

इदं महेन्द्रोपमभीमविक्रम प्रसादितस्त्वं क्षम मे नरेश्वर

॥ ६९ ॥

மஹேந்திரபம்- பிம்மவிக்ரம	}	“இந்நிரனுக்கு சம மான மகத்தான பராக்கிரமமுடைய சக்கிரவர்த்தியாரே! பாணத்தால் அடிச் கப்பட்டி	பிரதீபித: இகழ்ந்து பேசப்பட்ட டீர்.
நரேசுவர சாராபிதசேன		புத்திமயங்கிய அவிவேகியான என்னால் தேவரீர்	பிரமோ இவ் வ் இப்பொழுது தேவரீர்
விசேதசா அஜானதா மயா வ்		புத்திமயங்கிய அவிவேகியான என்னால் தேவரீர்	பிரசாபித: பிரார்த்திக்கப்பட்ட வராகிறீர். அடியேனை சூழ்ந்திருளாவெண் டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्वाकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10086

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 834



एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 19 ||

रणाङ्कणे तारागमनम्—போர்க்களத்தில் தாரை வருவது.

स वानरमहाराजः शयानः शरविशतः । प्रत्युक्तो हेतुमद्वाक्यैर्नोत्तरं प्रत्यपद्यत || 1 ||

शरविशतः	பாணம் கைத்து	हेतुमद्वाक्यैः	{ சரியான காரணங்களுடனிருக்கும் சொற்களால்
शयानः	படுத்துக்கிடக்கும்	प्रत्युक्तः	பதில் சொல்லப்பட்ட
वानरमहाराजः	வானரமகாராஜனாகும்	उत्तरं	பதில் சொல்லை [வனம்]
सः	அவன்,	न प्रत्यपद्यत	சொல்லவில்லை.

अश्मभिः प्रविभिन्नाङ्गः पादपैराहतो भृशम् । रामबाणेन च क्रान्तो जीवितान्ते सुमोह सः॥

सः	அவன்,	रामबाणेन	ஸ்ரீராமரது பாணத்
भृशं	மிகவும்	क्रान्तः च	தாலை தாக்கப்பட்டவனாயும்,
अश्मभिः	கற்களால்	जीवितान्ते	உயிர் போகும் சமயத்தில்
प्रविभिन्नाङ्गः	முறிபட்ட அங்கங்களை யுடையவனாயும்,	सुमोह	மூர்ச்சையடைந்தான்.
पादपैः	விருகட்களால்		
आहतः	அடிக்கப்பட்டவனாயும்,		

तं भार्या बाणमोक्षेण रामदत्तेन संयुगे । हतं प्लवगशार्दूलं तारा शुश्राव वालिनम् || 2 ||

भार्या	தர்மபத்னியாகிய	संयुगे	போரில்
तारा	தாரை	रामदत्तेन	ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப்பட்ட
प्लवगशार्दूलं	வானரோத்தமனான	बाणमोक्षेण	பாணவீழ்ச்சியால்
तं	அந்த	हतं	மாண்டுவிட்டவனாக
वालिनं	வாலியை	शुश्राव	அறிந்தான்.

सा सपुत्राऽप्रियं श्रुत्वा वधं भर्तुः सुदारुणम् । निष्पपात भृशं त्रस्ता विविधाद्रिगह्वरात् ||

सा	அவள்,	श्रुत्वा	அறிந்து,
सुदारुणं	மிக பயங்கரமாயிருக்கிறதும்	भृशं	மிகவும்
अप्रियं	அசௌகரியமாயிருக்கிறதமான	तस्ता	நடுக்கமுற்றவளாய்
भर्तुः	கணவனது	सपुत्रा	புதல்வனோடுகூட
वधं	வதையை	विविधात्	‘விவித’மென்ற
		गिरिगह्वरात्	மலைக்குகையினின்றும்
		निष्पपात	வெளிப்பட்டாள்.



कपिपत्न्या वचः श्रुत्वा कपयः कामरूपिणः । प्राप्तकालमविक्रिष्टमूर्चुर्वचनमङ्गनाम् ॥१०॥

காமரூபிண: நினைத்த உருவ  
மெடுக்கவல்ல  
கபய: வானரர்கள்  
கபிபத்னியா: வானர பத்னியினது  
வச: சொல்லை  
சுத்வா கேட்டு,

அங்னா் தையலானைப் பார்ந்து  
அவிக்ரித் சந்தேகத்திற்கிடமில்  
வசன் சொல்லை [லாத்தாகிய  
பாசகால் சமயத்திற்கேற்றபடி  
உசு: பின்வருமாறுமொழிந்  
தார்கள்.

जीवपुत्रे निर्वर्तस्व पुत्रं रक्षस्व चाङ्गदम् । अन्तको रामरूपेण हत्वा नयति वालिनम् ॥

जीवपुत्रे “குழந்தையை உடைய  
வனே!  
निर्वर्तस्व திரும்பிவிடுவீராக.  
पुत्रं च ஏக புத்திரனாகிய  
अङ्गदं அங்கதனை  
रक्षस्व காப்பாற்றும்.

अन्तकः எமன்  
रामरूपेण ராமனென உருவெ  
டுத்துவந்து  
वालिं வாலியை  
हत्वा கொன்று,  
नयति கொண்டுபோகிறான்.

क्षिप्तान्वृक्षान्समाविध्य विपुलाश्च शिलास्तथा । वाली वज्रसमैर्वाणै रामेण विनिपातितः ॥

क्षिप्तान् “எறிந்த  
वृक्षान् च விருகுகளையும,  
विपुला: பெரிய  
शिला: तथा பாறைகளையும், [பான  
वज्रसमै: வஜ்ராயுதத்திற்கொப்-

वाणे: பாணங்களால்  
समाविध्य பொடியாக்கி  
रामेण ராமனால்  
वाली வாலி  
विनिपातितः வீழ்த்தப்பட்டார்.

अभिद्रुतमिदं सर्वं विद्रुतं प्रसृतं बलम् । अस्मिन्पुवगशार्दूले हते शक्रसमप्रभे ॥१३॥

अस्मिन् “இந்த  
शक्रसमप्रभे இந்திரனை நிகர்த்த  
ஒளிகொண்ட  
पुवगशार्दूले வானரோத்தமன்  
हते கொல்லப்பட்டு கிடக்  
इदं இந்த [கையில்

बलं சையம்  
सर्वं எல்லாமும் [தாய்  
विद्रुतं மனக்கலவரமடைந்த-  
प्रसृतं எங்கும் சிதறியதாய்  
अभिद्रुतम् விரைந்து கலைந்தோடி-  
விட்டது.

रक्ष्यतां नगरद्वारमङ्गदश्चाभिषिच्यताम् । पदस्थं वालिनः पुत्रं भजिष्यन्ति पुवङ्गयाः ॥

नगरद्वारं “நகரத்தின் கோட்டை  
வாயிலானது  
रक्ष्यतां காவல்செய்து வைக்  
கப்பட்டும்.  
अङ्गदः च அங்கதனும்  
अभिषिच्यतां மகுடாபிஷேகம் செய்  
விக்கப்பட்டும்.

पुवङ्गयाः வானரர்கள்  
वालिनः வாலியினது  
पुत्रं புதல்வனை  
पदस्थं அவனது பதவியை  
भजिष्यन्ति யடைந்தவனாய்  
பக்தியுடன் சேவிப்  
பார்கள்



अथवाऽरुचितं स्थानमिह ते रुचिरानने । आविशन्ति हि दुर्गाणि क्षिप्रमथैव वानराः ॥

रुचिरानने “அழகிய முகமுடையாய்!

अथवा மேற் சொல்லியபடி செய்வானிடில்

अथ एव இப்பொழுதே

क्षिप्रं விரைவிலேயே

वानराः வானரர்கள்

दुर्गाणि துர்க்கங்களில்

आविशन्ति புருந்துகொள்வார்

हि ஆனபடியால் [கள்,

ते தேவரீருக்கு

इह இப்பொழுது

स्थानं இருக்குமிடமானது

अरुचितम् ஏற்றதன்று.

अभार्याश्च सभार्याश्च सन्त्यत्र वनचारिणः । लुब्धेभ्यो विप्रयुक्तेभ्यस्तेभ्यो नस्तुमुलं भयम् ॥

अल “இவ்விடத்தில்

वनचारिणः வானரர்கள்

अभार्याः च பத்னியில்லாதவர் களாகவும்

सभार्याः च பத்னியுள்ளவர்களாகவும்

सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

नः நமக்கு

तुमुलं மிக

भयं ஆபத்து

लुब्धेभ्यः பேராசையுற்ற

विप्रयुक्तेभ्यः மனைவியில்லாத தனித்திருக்கின்ற

तेभ्यः அவர்களிடமிருந்து தான்.”

अल्पान्तरगतानां तु श्रुत्वा वचनमङ्गना । आत्मनः प्रतिरूपं सा बभाषे चारुहासिनी ॥

सा அந்த

अङ्गना தையலார்,

तु இவ்விஷயத்தில்

अल्पान्तरगतानां துச்சமான அபிப்பிராயமுடைய அவர்களின்

वचनं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு,

चारुहासिनी புன்சிரிப்புற்றவளாய்

आत्मनः தனது

प्रतिरूपं பெருமைக்கு ஏற்ற

बभाषे பின்வருமாறு [வாறு பேசினாள்.

पुत्रेण मम किं कार्यं किं राज्येन किमात्मना । कपिसिंहे महाभागे तस्मिन्भर्तेरि नश्यति ॥

महाभागे “மகா பாக்யம் பொருந்திய

कापिसिंहे வானரோத்தமராகிய

तस्मिन् அந்த

भर्तेरि கணவர்

नश्यति சாகையிடில்

मम எனக்கு

पुत्रेण புதல்வனால்

किं कार्यं ஆவதென்ன ?

राज्येन ராஜ்யத்தால்

किं ஆவதென்ன ?

आत्मना உயிருடனிருக்கும் என்னால்

किम् ஆவதென்ன ?

पादमूलं गमिष्यामि तस्यैवाहं महात्मनः । योऽसौ रामप्रयुक्तेन शरेण विनिपातितः ॥

यः “எந்த

असौ இவர்

रामप्रयुक्तेन ராமரால் விடப்பட்ட

शरेण பாணத்தால்

विनिपातितः வீழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றாரோ

महात्मनः மகாத்மாவாகிய

तस्य அவரது

पादमूलं திருவடிவாரத்தை

अहं एव நானும்

गमिष्यामि அடையப்போகிறேன்.”

एवमुक्त्वा प्रदुद्राव रुदन्ती शोककशिता । शिरश्चोरश्च बाहुभ्यां दुःखेन समभिघ्नती ॥

एवं                      மேற்கண்டவாறு  
उक्त्वा                    சொல்லிவிட்டு,  
शोककशिता            { சோகத்தால் முற்றி  
                                  { லும் உள்ளம் கலக்கி  
                                  யவளாய்  
दुःखेन                    துயரத்தால்

बाहुभ्यां                இரு கரங்களாலும்  
शिरः च                தலையிலும்  
उरः च                மார்பிலும்  
समभिघ्नती            அறைந்துகொண்டு  
रुदन्ती                அழுதுகொண்டே  
प्रदुद्राव                விரைந்துசென்றாள்.

आव्रजन्ती ददर्शाय पतिं निपतितं भुवि । हन्तारं दानवेन्द्राणां समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥  
क्षेसारं पर्वतेन्द्राणां वज्राणांश्च वासवम् । महाबलसमाविष्टं महामेघौघनिःस्वनम् ॥ २२ ॥  
शक्रतुल्यपराक्रान्तं वृष्ट्वोपरतं घनम् । नर्दन्तं नर्दतां भीमं शूरं शूरेण पातितम् ॥ २३ ॥  
शार्दूलेनामिषस्यार्थे मृगराजं यथा हतम् ॥ २४ ॥

अचितं सर्वलोकस्य सपताकं सवेदिकम् । नागहेतोः सुपर्णेन चैत्यमुन्मथितं यथा ॥ २५ ॥

अथ                      அப்பொழுது  
आव्रजन्ती            எல்லையை கிட்டுகின்ற  
समरेषु                போர்களில் [அவள்  
अनिवर्तिनां           புறங்காட்டாத  
दानवेन्द्राणां           அசுரத்தலைவர்களை  
हन्तारं                கொன்றவனும்,  
वज्राणां                வஜ்ராயுதங்களை  
वासवं इव            இந்திரன் எறிவது  
                                  போலவே

पर्वतेन्द्राणां           பெரும் மலைகளை  
क्षेसारं                எறிந்தவனும்,  
महाबल-            { மகத்தான ஆற்றல்  
समाविष्टं            { நிறைந்தவனும்,  
महामेघौघ-            { பெரும் மேகக்கூட்டங்  
निस्वनं                { களின் ஒலியுற்றவ  
                                  னும்,  
शक्रतुल्य-            { இந்திரனை நிகர்த்த  
पराक्रान्तं            { பராக்கிரமசாலியும்,  
नर्दतां                கர்ஜிப்பவர்களில்  
भीमं                பயங்கரமாய்  
नर्दन्तं                கர்ஜிப்பவனும்,  
शूरं                சூரனுமான  
पतिं                கணவனை  
भुवि                தறையில்  
निपतितं            வீழ்ந்து  
वृष्ट्वा                மழைபொழிந்து

उपरतं                ஒய்ந்த  
घनं                மேகம்  
इव                போலிருப்பவனாகவும்,  
आमिषस्यार्थे           மாமிசத்தின்  
                                  பொருட்டு

शार्दूलैः                புலியால்  
हतं                கொல்லப்பட்ட  
मृगराजं            தலைமையான மான்  
यथा                போலிருப்பவனாகவும்,  
नागहेतोः            ஓர் பாம்பின்  
                                  காரணமாய்

सुपर्णेन                கருடபகவானால்  
उन्मथितं                சிதைத்துத்  
                                  தள்ளப்பட்ட

सर्वलोकस्य            எல்லா ஜனங்களின்  
अचितं                பூஜைக்குரியதும்  
सपताकं                கொடிக்களோடு  
                                  கூடியதும்

सवेदिकं                தண்ணைகளோடு  
                                  கூடியதுமான

चैत्यं                கோயிலை  
यथा                போலிருப்பவனாகவும்  
शूरेण                சூரரால்  
पातितं                வீழ்த்தித்தள்ளப்பட்ட  
                                  டு கிடக்கின்றவனாக  
ददर्श                பார்த்தாள்.

अवष्टभ्य च तिष्ठन्तं ददर्श धनुरुर्जितम् । राघं रामानुजं चैव भर्तृशैवानुजं शुभा ॥ २६ ॥

ஆபா	நல்லாளாகுமவள்	ராமன்	ஸ்ரீராமரையும்
புரு:	விவிலை	ராமானுஜன்	வசந்தமணரையும்
புரு:	உறுதியாய்	மரு:	கணவரது
புரு:	பிடித்துக்கொண்டு,	புரு:	தம்பியையும்
புரு:	நின்றபொருள்	புரு:	பார்த்தார்.
	சூம்		

तानतीत्य समासाद्य भर्तारं निहतं रणे । समीक्ष्य व्यथिता भूमौ संभ्रान्ता निपपात ह ॥

தான்	ஆவர்களை	சமாசாய	கிட்டி,
அதிலு	கடந்துசென்று,	சமீபிய	பார்த்து,
ரண	போரில்	வயிதா	மனம் நொந்து
நிஹத்	கொல்லப்பட்டு	சம்ப்ராந்த	மெய்ப்பதறி
	கிடக்கும்	பூமி	தரையில்
மதாரி	கணவனை	நிபபாத ஹ	விழுந்தார்கள்.

सुप्तैव पुनरुत्थाय ह्यार्यपुत्रेति शोचती । रुरोद सा पतिं दृष्ट्वा संदितं मृत्युदामभिः ॥

சா	அவள்,	சுந்தித்	கட்டுண்டிருக்கின்ற
சுவா	மூர்ச்சித்துக்கிடந்து,	வூழா	பார்த்து, [வலயம்]
புன: புவ	மீளவும்	சோகி	துயருற்று
உதய	எழுந்து	அரங்கு	‘நாதா!’
பதி	கணவனை	இதி	என்று சொல்லிக்கொ
சூய்யாமபி:	யம்பாசங்களால்	சுரோ	கதறினாள். [ண்டே]

तामवेक्ष्य तु सुग्रीवः क्रोशन्तीं कुररीमिव । विषादमगमत्कष्टं दृष्ट्वा चाङ्गदमागतम् ॥२९॥

சுமீவ: வு	சுகீர் வனும	ஆராத்	அனிடம் வந்த
தா	அவனே	அங்நத் வ	அங்கதனையும்
கூரீர்	ஆன்றில் பறவையை	கத்	எங்கி புலம்பிக்கொண்
ஐவ	போலவேயே	ஐஹா	கண்டு, முருப்பவனாக
கோசர்தீ	கதருகிறவனாப்	விசாத்	பெரும் துன்பத்தை
அவேக்ய	பார்த்து,	அராமத்	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10115

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 863



विशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம் || 20 ||

ताराविलापः—தாரையின் புலம்பல் .

रामचापविस्त्रेण शरेणान्तकरेण तम् । दृष्ट्वा विनिहतं भूमौ तारा ताराधिपानना ॥ १ ॥

ताराधिपानना	சந்திரனைபோன்ற (முகத்தையுடைய	शरेण	பாணத்தால்
तारा	தாரை	तं	அவனை
रामचापविस्त्रेण	ராமனது வில்லினின் று விடப்பட்ட	भूमौ	தரையில்
अन्तकरेण	மரணத்தை விளைவிக்கும்	विनिहतं	அடித்துத்தள்ளினிட ப்பட்டவனாக
		दृष्ट्वा	கண்டாள்.

वानरेन्द्रं महेन्द्रामं शोकसंतप्तमानसा । तारा तरुमिवोन्मूलं पर्यदेवयदातुरा ॥ २ ॥

तारा	தாரை	इव	போல் கிடக்கும்
आतुरा	மிகவும் மனம் நொந்த வளாய்	वानरेन्द्रं	வானரமன்னனைப் பார்த்து
महेन्द्रामं	இந்திரனை நிகர்த்தவ னும்	शोकसन्तप्त- मानसा	சோகத்தால் கொதிக்க கும் மனமுடையவ ளாய்
उन्मूलं	வேருடன் பெயர்த்து வீழ்த்தப்பட்ட	पर्यदेवयत्	பின்கண்டபடி புலம்பி னாள்.
तर्ह	விரகத்தை		

सा समासाद्य भर्तारं पर्यष्वजत भामिनी । इषुणाभिहतं दृष्ट्वा वालिनं कुञ्जरोपमम् ॥ ३ ॥

सा	அந்த	इषुणा	பாணத்தால்
भामिनी	கட்டழகி	अभिहतं	அடியுண்டு கிடப்பவ
कुञ्जरोपमं	யானையை நிகர்த்த தவனும்	दृष्ट्वा	கண்டு, [கை
भर्तारं	கணவனுமான	समासाद्य	அணுகி,
वालिनं	வாலியை	पर्यष्वजत	கட்டி-அணைத்துக் கொண்டாள்.

रणे दारुणविक्रान्त प्रवीर प्लवतां वर । किं दीनामपुरोभागामद्य त्वं नाभिभाषसे ॥ ४ ॥

रणे	“போரில்	दीनां	{ வெகு பரிதாபநிலையி லிருப்பவளுமாயி எண்ணப்பார்த்து
दारुणविक्रान्त	பயங்கரமான பராக்கி ரமசாலியே!	अद्य	இப்பொழுது
प्रवीर	மகாசூரனே!	त्वं	நீர்
प्लवतां वर	வானரோத்தமரே!	किं	ஏன்
अपुरोभागां	{ எப்பொழுதும் மனங் கொணாது நடந்து வந்தவனும்	अभिभाषसे न	பேசாதிருக்கிறீர்?

उत्तिष्ठ हरिशार्दूल भजस्व शयनोत्तमम् । नैवंविधाः शेरते हि भूमौ नृपतिसत्तमाः ॥ ५ ॥

हरिशार्दूल “வாஷரோத்தமரோ!  
उत्तिष्ठ எழுந்திருந்தும்.  
शयनोत्तमं சிறந்த படுக்கைக்கு  
भजस्व போய்சேரும்.

एवंविधाः இப்படிப்பட்ட  
नृपतिसत्तमाः ராஜோத்தமர்கள்  
भूमौ தரையில்  
शेरते न हि படுக்கமாட்டார்களோ.

अतीव खलु ते कान्ता वसुधा वसुधाधिप । गतासुरपि यां गात्रैर्मौ विहाय निषेवसे ॥

मां विहाय “என்னை விட்டு;  
गतासुः अपि உயிர்துறந்தும்  
गात्रैः अवयवங்களால்  
यां எவனோ  
निषेवसे தழுவிக்கொண்டிருந்  
கிறீரோ அந்த

वसुधाधिप பூபதியே!  
वसुधा பூமிதேவி  
ते உமக்கு  
अतीव மிகவும்  
कान्ता खलु பிரியமானவளா  
என்ன?

व्यक्तमन्या त्वया वीर धर्मतः संप्रवर्तिता । किष्किन्धेव पुरी रम्या स्वर्गमार्गे विनिर्मिता ॥

वीर “நாதா!  
त्वया உம்மால்  
विनिर्मिता நிர்மிக்கப்பட்ட  
रम्या அழகான  
किष्किन्धा கிஷ்கிந்தா நகர்  
इव போலவே

अन्या மற்றொரு  
पुरी நகரமானது  
स्वर्गमार्गे ஸ்வர்க்கத்தில்  
धर्मतः தர்மவிதிப்படி  
संप्रवर्तिता தயாரிக்கப்பட்டிருக்கி  
व्यक्तम् இது திண்ணம். [நது.

यान्यस्माभिस्त्वया सार्धं वनेषु मधुगन्धिषु । विहृतानि त्वया काले तेषामुपरमः कृतः ॥ ८ ॥

मधुगन्धिषु “மதுமணங்கமழும்  
वनेषु வனங்களில்  
त्वया உம்மால்  
अस्माभिः सार्धं எங்கனோடுகூட  
विहृतानि கரீடைகள்  
यानि எவைகளோ

तेषां அவைகளுக்கு  
त्वया உம்மால்  
काले இப்பொழுது  
उपरमः\* ஒப்ப  
कृतः செய்யப்பட்டிருக்கி  
[நது.

निरानन्दा निराशाऽहं निमग्नः शोकसागरे । त्वयि पञ्चत्वमापन्ने महायूथपयूथये ॥ ९ ॥

महायूथप- } “பெரும் சைனியத்த  
यूथये } லைவர்களுக்குத் தலை  
त्वयि நீர் [வரான  
पञ्चत्वं आपन्ने மாண்டுக்கிடக்கையில்  
अहं நான்

निरानन्दा உத்ஸாஹமொழிந்து  
निराशा விருப்பங்களை வெறுத்  
தவளாய்  
शोकसागरे துயர்கடலில்  
निमग्नः ஆழ்ந்து விட்டேன்.

हृदयं सुस्थिरं मयं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । यत्र शोकाभिसंतप्तं स्फुटतेऽथ सहस्रधा ॥१०॥

மஹ் “எனது  
 हृदयं இதயம்  
 सुस्थिरं வெகு கடினமானது.  
 यत् ஏனேனில்  
 पतिं கணவரை  
 विनिहतं கொல்லப்பட்டவராக

सुग्रीवस्य त्वया भार्या हृता स च विवासितः । यत्तत्तस्य त्वया व्युष्टिः प्राप्तेयं प्लवगाधिप ॥

प्लवगाधिप “வானரமன்னா!  
 त्वया உம்மால்  
 सुग्रीवस्य भार्या சுக்ரீவரது மனைவி  
 हृता அபகரிக்கப்பட்டாள்.  
 सः च அவரும்  
 विवासितः நாட்டை விட்டு  
 கடத்தப்பட்டார்.

दृष्ट्वा கண்டும்,  
 शोकाभिसंतप्तं ‘சோகத்தால் மிகவும்  
 வாதிக்கப்பட்டும்

अथ இன்னும்  
 सहस्रधा ஆயிரம் துண்டுகளாக  
 स्फुटते न வெடிக்கவில்லை.

यत् तत् என்ற காரணத்தால்  
 तस्य அதனது  
 व्युष्टिः பயனாக  
 इयं இது  
 त्वया உம்மால்  
 प्राप्ता அடையப்பட்டது.

निःश्रेयसपरा मोहात्त्वया चाहं विगर्हिता ।

वानरेन्द्र “வானரோத்தம!  
 निःश्रेयसपरा பத்தியில் ஈடுபட்டு  
 हितैषिणी च நன்மையைக் கோருகி  
 மவள்

या எவளோ  
 एषा இந்த  
 अहं நான்

यैषाऽब्रवं हितं वाक्यं वानरेन्द्र हितैषिणी ॥

हितं நன்மை பயக்கும்  
 वाक्यं சொல்லை  
 अब्रवं சொன்னேன்;  
 त्वया உம்மால்  
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்  
 विगर्हिता திரஸ்கரிக்கப்பட்  
 டேன்.

रूपयौवनदृप्तानां दक्षिणानां च मानद । नूनमप्सरसामार्थं चित्तानि प्रमथिष्यसि ॥१३॥

मानद “யாவரிடமும் மரியாதையுடன் விளங்கும்  
 आर्थं உத்தமரே!  
 रूपयौवनदृप्तानां { எழில் இளமை இவை  
 களால் செருக்குற்ற  
 வர்களும்த

दक्षिणानां च கண்களைக்கவருபவரு  
 मान मान  
 अप्सरसां அப்ஸரஸ்தீகளு  
 चित्तानि மனங்களை [டைய  
 प्रमथिष्यसि கொள்ளை கொள்ளப்  
 போகிறீர்.  
 नूनम् இது திண்ணம்.

कालो निःसंशयो नूनं जीवितान्तकरस्तव । बलात्नैवावपन्नोऽसि सुग्रीवस्यावशो वशम् ॥

तव “உமக்கு  
 नूनं இப்பொழுது  
 जीवितान्तकरः உயிருக்கு முடிவை  
 விளைவிக்கிறதாகிய  
 कालः காலமிது.  
 निःसंशयः இதுநகையடின்று.

अवशः எவர் கையி லுமகப்ப  
 येन அதனால் [டாத நீர்  
 बलात् பிடிவாதமாய்  
 सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது  
 वशं கையில்  
 अवपन्नः असि சிக்கிக்கொண்டீர்.



கூதம் செய்து முடிக்கப் பட்டது.

தச்ய அந்த  
சுபிரவச்ய சக்ரீவருக்கு

சகாமோ भव सुग्रीव रूपां त्वं प्रतिपत्स्यसे । शुद्धश्च राज्यमनुद्विजः शस्तो भ्राता रिपुस्तव ॥

சுபிரவ “சக்ரீவரே!  
தவ உனது  
பாபா தமயனாகிய  
ரீபு: சத்துரு  
சஸ்த: கொல்லப்பட்டார்.  
த்வம் நீர் [வராய்

அநுதவி: மனக்குறை ஒழிந்த-

கிம் மாமேவ் விலபதீம் ப்ரேஷா த்வம் நாபிபாபசே ।

வானர்ஷர “வானரமன்னு!  
புவ் இப்படியாய் [வாஸி!  
ப்ரேஷா அன்புடன்  
விலபதீம் கதறி அழும்  
மா என்னைப்பார்த்து  
கிம் ஏன்  
த்வம் நீர்

तस्या विलपितं श्रुत्वा वानर्यः सर्वतश्च ताः ।

சஸ்த: சுற்றிலுமிருந்த  
தா: அந்த  
வானர்ய: வ வானர ஸ்த்ரீகளும்  
தஸ்யா: அவளது  
விலபிதம் புலம்பலை  
சுத்வா கேட்டு

किमङ्गदं साङ्गदवीरबाहो विहाय यास्यद्य चिरप्रवासम् ।

न युक्तमेवं गुणसन्निकृष्टं विहाय पुत्रं प्रियपुत्र गन्तुम्

॥ २४ ॥

साङ्गदवीरबाहो

“தோள் வளைகளை யும்  
வீரத் தன்மையும் ப  
டைக்கப்பெற்ற கை  
களுடையவரே!

அஃ இப்பொழுது  
அங்ங் அங்கதனை  
விடட்டு,  
கிம் ஏன்  
விரபவாஸம் நெடும் பிரயாணத்  
திற்கு

பரிசுத்ரே செய்த  
ஆநுதவீ: விஷயத்தில்  
செய்யவேண்டிய கட  
மைபின் முடிவும்  
பெறப்பட்டது.

ரஜ்யம் ராஜ்யத்தை  
சுத்யம் அனுபவிக்கும்.  
ரூபா நுமையை  
பரிபத்யசே அடையப்போகிறீர்.  
சகாம: மனோர தங்களுல்லாம்  
கைகூடப்பெற்றவராக  
அவ் ஆகும்.

इमाः पश्य वरा बह्वीर्भायास्ते वानरेश्वर ॥

அபிபாபசே ந மறமொழி கூறுதிருக்  
தே உமது [கின்றீர்?  
இமா: இதோ வந்திருக்கும்  
வரா: சிறந்த  
வஹீ: பாயா: பல மனைவிமார்களை  
பச்ய பாரும.” [யும்

परिगृह्याङ्गदं दीनं दुःखार्ताः परिचुक्रुशुः ॥

தினம் பரிசுபரிசுவையிலிருந்  
அங்ங் அங்கதனை [கும்  
பரிசுக்ரஃ அனைத்துக்கொண்டு,  
து:சுதார்தா: துக்கம் மேலிட்டவர்  
களாய்  
பரிசுக்ரஃ புலம்பி கதறினார்கள்.

यासि போகின்றீர்;  
प्रियपुत्र { மனங்கொணாத நடக்  
கும் புதல்வனை பெ  
ற்றவரே!

புவ் இப்படியாய்  
गुणसन्निकृष्टं உத்தமகுணங்களமை  
पुत्रं புதல்வனை [யப்பெற்ற  
विहाय விட்டு,  
गन्तुं போக  
न युक्तम् தகாது.”



किमप्रियं ते प्रियचारुषे मया कृतं नाथ सुतेन वा ते ।

सहाङ्गदां मां स विहाय वीर यत्प्रस्थितो दीर्घमितः प्रवासम्

॥ २५ ॥

यद्यप्रियं किञ्चिदसंप्रधार्य कृतं मया स्यात्तव दीर्घबाहो ।

क्षमस्व मे तद्धरिवंशनाथ ब्रजामि मूर्ध्ना तव वीर पादौ

॥ २६ ॥

तथा तु तारा करुणं रुदन्ती भर्तुः समीपे सह वानरीभिः ।

व्यवस्यत प्रायमुपोपवेष्टुमनिन्द्यवर्णा भुवि यत्र वाली

॥ २७ ॥

तारा तु  
वानरीभिः

सह

भर्तुः

समीपे

करुणं

तथा

रुदन्ती

प्रियचारुषे.

वीर

नाथ

सः

इतः

दीर्घ

प्रवासं

सहाङ्गदां

मां

विहाय

प्रस्थितः

यत्

ते

अप्रियं

मया

कृतं

किं

தாரையோவெனில்  
வானரஸ்தரீகளோடு

கூட

கணவனது

பக்கவில்

பரிதாபமாய்

பின்வருமாறு சொல்லி

அழுதுகொண்டே

“கண்ணைக்கவரும் அ  
ழுதுவாய்ந்த திருமே  
னியரே!

சூரரே!

நாதா!

அந்த நீர்

இவ்விடத்திலிருந்து

நீண்ட

பிரயாணத்திற்கு

அங்கதனுடனிருக்கும்

என்னை

விட்டு,

புறப்பட்டுவிட்டீர்;

என்கிறபடியால்

உமக்கு

இஷ்டமில்லாத

செய்கை

என்னால்

செய்யப்பட்டது

என்ன?

ते

सुतेन वा

हरिवंशनाथ

दीर्घबाहो

वीर

तव

अप्रियं

किञ्चित् यदि

मया

असंप्रधार्यं

कृतं

स्यात्

तत्

मे

क्षमस्व

तव

पादौ

मूर्ध्ना ब्रजामि

वाली

यत्र

भुवि

प्रायं

उपोपवेष्टुं

अनिन्द्यवर्णां

व्यवस्यत

உமது

புதல்வனால்தான் செய்த  
யப்பட்டது என்ன?

வானரகுலமன்னு!

நெடுந்தோளாய்!

நாதா!

உமக்கு

இஷ்டமில்லாதது

ஏதேனுமொன்று

என்னால்

ஆலோசனையின்றி,

செய்யப்பட்டதாக

இருப்பின்;

அதை

எனக்காக

மன்னித்தருளும்;

உமது

திருவடிகளில்

முடிதாழ்த்தி வணங்

வாழி [சுகுமேன.]

எந்த இடத்தில் கிடந்

தானோ

அந்த இடத்தில்

பட்டினி கிடந்து

உயிர்துறக்க

குறையற்ற யசஸ்

உடையவளாய்

நிச்சயித்தாள்.

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10142



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 890



जानास्यनियतामेवं भूतानामागतिं गतिम् । तस्माच्छुभं हि कर्तव्यं पण्डितैर्नह्यलौकिकम् ॥

भूतानां “உயிர்களின்  
आगतिं பிறப்பையும்  
गतिं இறப்பையும்  
एवं இப்படித்தான்  
अनियतां நிலையில்லாததென  
जानासि நீரும் அறிகிறீர்;

तस्माद् हि ஆனபடியால்தான்  
पण्डितेन கற்றறிந்த ஒருவனால்  
ऐह्यलौकिकं இவ்வுலகில் செய்ய  
शुभं வேண்டியதாயுள்ள  
कर्तव्यम् நற்செயல்  
புரியத்தக்கது.

यस्मिन् हरिसहस्राणि शतानि नियुतानि च । वर्तयन्ति कृतांशानि सोऽयं दिष्टान्तमागतः ॥

यस्मिन् “எவரொருவரிடத்தில்  
हरिसहस्राणि ஆயிரக்கணக்கான  
वाणरारुக்கும்  
च இன்னும்  
शतानि நூற்றுக்கணக்காகவும்  
नियुतानि கோடிக்கணக்காகவும்

कृतांशानि { அவரவர்களுக்கூரிய  
வைகளைப்பெற்றவர்  
களாய்  
वर्तयन्ति அண்டிப்பிழைத்து  
வருகின்றார்களோ  
सः अयं அந்த இவர்  
दिष्टान्तं காலகதியை  
आगतः அடைந்துவிட்டார்.

यदयं न्यायदृष्टार्थः सामदानक्षमापरः । गतो धर्मजितां भूमिं नैनं शोचितुमर्हसि ॥ ७ ॥

अयं “இவர்  
न्यायदृष्टार्थः அறநூலின் நுட்பங்க  
ளே நன்கறிந்தவர்.  
सामदानक्षमापरः { இன்சொற் சொல்லல்,  
கொடை, பொறுமை  
இவைகளில் பற்று  
டையவர்.

धर्मजितां தர்மாத்மாக்களுடைய  
भूमिं உலகை  
गतः அடைந்திருக்கிறார்;  
यत् என்கிறபடியால்  
एनं இவரைப்பற்றி  
शोचितुं நீர் துயருற  
अर्हसि न கூடாது.

सर्वे हि हरिशार्दूलाः पुत्रश्चायं तवाङ्गदः । हयृक्षपतिराज्यं च त्वत्सनाथमनिन्दिते ॥ ८ ॥

अनिन्दिते “குற்றமற்றவனே !  
हयृक्षपतिराज्यं { வானரர்களுக்கும் கா  
டிகளுக்கும் கணவரு  
க்கும் உரியதான  
இந்த ராஜ்யமானது,  
त्वत्सनाथं உம்மை நாதனாய்  
உடையதாகிறது.  
तव உமது  
पुत्रः புதல்வனாகிய

अयं இந்த  
अङ्गदः அங்கடன்  
च { அப்படியே உம்மை  
நாதனாய் உடையவ  
னாகிறான்.  
हरिशार्दूलाः வானரோத்தமர்கள்  
सर्वे हि எல்லோருமே  
च { அப்படியே உம்மை  
நாதனுடையவர்கள்  
ஆகிறார்கள்.

ताविमौ शोकसन्तप्तौ शनैः प्रेरय भामिनि । त्वया परिगृहीतोऽयमङ्गदः शास्तु मेदिनीम् ॥

भामिनि

“நல்லாய் !

तौ

அந்த

इमौ

இந்த

शोकसन्तप्तौ

{ மனக்கிலேசம், காயக்  
கிலேசம் ஆகிய  
இரண்டையும்

शनैः

நீராகவே

संततिश्च यथा दृष्टा कृत्यं यच्चापि सांप्रतम् । राज्ञस्तक्रियतां सर्वमेप कालस्य निश्चयः ॥

सन्ततिः

“சந்ததி

यथा दृष्टा

எதற்காகவென்றுவிதி  
க்கப்பட்டிருக்கிறதோ,

सांप्रतं

இச்சமயம்

कृत्यं

ஆகவேண்டியதாயி

ருக்கிறது

यत् च

எதுவோ,

संस्कार्यो हरिराजश्व अङ्गदश्चाभिषिच्यताम् । सिंहासनगतं पुत्रं पश्यन्ती शान्तिमेष्यसि ॥

हरिराजः च

வானரமன்னரும்

संस्कार्यः

உத்தரக்கிரியை செய்  
யப்படவேண்டியவர்.

अङ्गदः च

அங்கதனும்

अभिषिच्यतां

அபிஷேகஞ்செய்விக்க  
கப்பட்டும்;

पुत्रं

புதல்வனை

सिंहासनगतं

சிம்மாசனத்தில் வீற்  
றிருக்கின்றவனாய்

पश्यन्ती

பார்க்கும் நீர்

शान्तिं

நிம்மதியை

एष्यसि

பெறுவீர்.”

सा तस्य वचनं श्रुत्वा भर्तृव्यसनपीडिता । अब्रवीदुत्तरं तारा हनुमन्तमवास्थितम् ॥१२॥

भर्तृव्यसनपीडिता

கணவனது மரணத்  
தால் துன்புற்றிருந்த

सा

அந்த

तारा

தாரை,

तस्य

அவரது

वचनं

சொல்லை

श्रुत्वा

கேட்டு,

अवस्थितं

பக்கவில் நின்ற

हनुमन्तं

ஹனுமாரைப்

उत्तरं

பார்த்து

अब्रवीत्

பின்வரும் பதிலை

மொழிந்தார்.

अङ्गदप्रतिरूपाणां पुत्राणामेकतः शतम् । हतस्यास्य प्रवीरस्य गात्रसंश्लेषणं वरम् ॥ १३ ॥

अङ्गदप्रतिरूपाणां

“அங்கதனுக்கு நிகரா  
கிய

पुत्राणां

புதல்வர்களின்

शतं

நூறும்

एकतः

ஒருபுறமிருக்கட்டும்;

हतस्य

இறந்த

अस्य

இந்த

प्रवीरस्य

உத்தம கணவருடைய

गात्रसंश्लेषणं

உடலைப்பற்றியிருத்

वरम्

தல

எதற்கும் மேம்பட்

டது.

न चाहं हरिराजस्य प्रभवाम्यङ्गदस्य वा । पितृव्यस्तस्य सुग्रीवः सर्वकार्येष्वनन्तरः ॥

हरिराजस्य { “வான்ர மன்னனுக்கு  
த்தானாகட்டும், (வாஸி  
க்குத் தானாகட்டும்)  
அங்கதனுக்குத் தானாக  
கட்டும்  
அஹ் ப்ரபவாமி ந { நான் என்னிஷ்டமாய்  
ஒன்றைச் செய்யெ  
னச் சொல்லேன்.

तस्य { அவனது  
पितृव्यः { சித்தப்பனாகிய  
सुग्रीवः च { சுக்ரீவர்தான்  
सर्वकार्येषु { எல்லாக் காரியங்களி  
லும்  
अन्तरः { வாரிஸ்தார்.

न ह्येषा बुद्धिरास्थेया हनुमन्नङ्गदं प्रति । पिता हि बन्धुः पुत्रस्य न माता हरिसत्तम ॥

हरिसत्तम { வானரோத்தம !  
हनुमन् { அனும் !  
अङ्गदं प्रति { அங்கதனைப்பற்றி  
एषा { இந்த  
बुद्धिः { ஆலோசனையானது  
आस्थेया न { என்னாலுங்குகரிக்கத்  
தக்கதன்று ;

हि { ஏனென்றால்,  
पुत्रस्य { ஓர் புதல்வனுக்கு  
पिता हि { பிதா ஒருவர்தான்  
बन्धुः { சதா கூட இருந்து ஆ  
தரிக்கவேண்டியவர்.  
माता { தாய்  
न { அப்படியில்லை.

न हि मम हरिराजसंश्रयात्क्षमतरमस्ति परत्र चेह वा ।

अभिमुखहतवीरसेवितं शयनमिदं मम सेवितुं क्षमम् ॥ १६ ॥

मम { எனக்கு  
इह च { இவ்வுலகில்  
तथा { தானாகட்டும்  
परत्र वा { மற்றோர் உலகில்  
तथा { தானாகட்டும்  
हरिराजसंश्रयात् { ஹரிமன்னரை ஆச்ர  
யித்திருப்பதைவிட  
क्षमतरं हि { மேலானதொன்றுண்  
டென்பதே

अस्ति न { இல்லை.  
अभिमुख- { இதோ மாண்கிடக்  
हतवीरसेवितं } கும் வீரரால் அடை  
யப்பட்டதாகிய  
इदं शयनं { இந்த படுக்கை  
मम { எனக்கும்  
सेवितुं { படுக்க  
क्षमम् { ஏற்றது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10158



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 906

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

वालिनः प्राणवियोगः—வாலி உயிர் துறப்பது

वीक्षमाणस्तु मन्दासुः सर्वतो मन्दमुच्छ्वसन् । आदावेव तु सुग्रीवं ददर्शानुजमग्रतः ॥ १॥

मन्दासुः { குற்றயிராய்க் கிடக்  
கின்றவனும்,  
सर्वतः { நான்குபக்கங்களிலும்  
वीक्षमाणः तु { பார்த்துக்கொண்ட  
ருக்கிறவனும்,  
मन्दं { முடியு துசிரமப்பட்டு

उच्छ्वसन् तु { முச்சுவிட்டுக்கொண்  
டிருக்கிறவனுமான  
अनुजं { தம்பியாகிய [அவன்  
सुग्रीवं एव { சுக்ரீவனையே  
आदौ अग्रतः } முதன் முதலில் கண்  
ददर्शं } கிழித்துப் பார்த்தார்.

तं प्राप्तविजयं वाली सुग्रीवं पुत्रगेश्वरम् । आभाष्य व्यक्त्या वाचा सखेहमिदमब्रवीत् ॥

வாலி வாஸி  
பாசவிஜயம் ஜயம் பெற்றவனும்  
புத்ரகேசரம் வானர மன்னனுமா  
தம் அந்த [கிய  
சுக்ரீவனைப் பார்த்து  
அபாஷ்ய பெயர் சொல்லி

அழைத்து

வ்யக்யா சந்தேகத்திற்கு இட  
மா காது  
வாசா சொற்கொண்டு  
சக்ரேஹ் அன்புடன் கூடிய  
இதம் பின்வரும் சொல்லை  
அவவீத் சொன்னான்.

सुग्रीव दोषेण न मां गन्तुमर्हसि किल्बिषात् । कृप्यमाणं भविष्येण बुद्धिमोहेन मां बलात् ॥

சுக்ரீவ “சக்கிரீவ !  
பலாத் செருக்கினால்  
பவிய்யேண வந்தேதீரும்  
புத்திமோஹேன மதிமயக்கத்தினால்  
கூப்யமாணம் இழுக்கப்பட்ட  
மா என்னை  
கில்பிஷாத் குற்றத்தினின்று

கந்து லிட்டுப்போக  
அஹ்ஸி நீ அனுமதிக்கவேண்டாம்.  
மா என்னை  
தோஷேண குறையோடு  
ந நீ செல்லவிடுக்கக் கூடாது.

युगपद्विहितं तात न मन्ये सुखमावयोः । सौहार्दं भ्रातृयुक्तं हि तदिदं तात नान्यथा ॥

தாத “அப்பா !  
அவயோ: நம்மிருவர்களுக்கும்  
யு஑பத் ஏககாலத்தில்  
ப்ராத்ரயுக்தம் பிராத்ரகளுக்கிருக்க வேண்டிய

விஹிதம் தெய்வத்தால் விதிக்கப்பட்டதாய்  
ந மன்யே இல்லையென நினைக்கி  
தாத அப்பா ! [தேன்.  
தத் ஹி அப்படியிருப்பதால்  
இதம் இது [தான்  
அந்யதா ந மாறவில்லை.

सौहार्दं वा त्वस्त्वयमा कुरु  
सुखं இன்பத்தை

प्रतिपद्य त्वमद्यैव राज्यमेषां वनौकसाम् । मामप्यद्यैव गच्छन्तं विद्धि वैवस्वतक्षयम् ॥ ५ ॥

மா “என்னை  
அத்ய எவ் இப்பொழுதே  
வீவஸ்தக்ஷயம் யமபுரிக்கு  
கக்சுந்த் போய்க்கொண்டிருக்கின்றவனாக

அத்ய எவ் இப்பொழுதே  
த்வ் அபி நீயே  
ஏஷா இந்த  
வனௌகஸாம் வானரர்களுடைய  
ராக்யம் ராஜ்யத்தை  
ப்ரதிபத்ய ஏற்றுக்கொள்.

विद्धि “अறிवाम्.

जीवितं च हि राज्यं च श्रियं च विपुलामिमाम् । प्रजहाम्येष वै तूर्णं महत्सागरहितं यशः ॥

ஜிவித் ச “உயிரையும்  
ராக்யம் அரசையும்  
இமா இந்த  
விபுலம் அளவு கடந்த  
சிரியம் சம்பத்தையும்

அகாஹித் மாசற்ற  
மஹத் மகத்தான  
யச: புகழையும்  
தூர்ண ஹி இதோ  
ஏப: இந்த நிலை  
ப்ரஜஹாமி துறக்கின்றேன்.

अस्यां त्वहमवस्थायां वीर वक्ष्यामि यद्वचः । यद्यप्यसुकरं राजन् कर्तुमेव तदर्हसि ॥ ७ ॥

राजन् “அரசே !  
 वीर குரனோ !  
 अस्यां இந்த  
 अवस्थायां தனையில்  
 यत् எந்த  
 वचः சொல்லே

अहं நான்  
 वक्ष्यामि तु சொல்வேனோ,  
 असुकरं செய்தற்கரியதாய்  
 अपि यदि இருப்பினும்,  
 तत् कर्तुं एव அதைச் செய்யவே  
 अर्हसि உடன்படவேண்டும்.

सुखाहं सुखसंवृद्धं बालमेनमबालिशम् । बाष्पपूर्णमुखं पश्य भूमौ पतितमङ्गदम् ॥ ८ ॥

भूमौ “தரையில்  
 बाष्पपूर्णमुखं கண்ணீர் நிறைந்த  
 முகமுடையவனாய்  
 पतितं விழுந்துகிடக்கிறவ  
 னும்  
 सुखाहं சுகங்களுக்குரியவனும்

सुखसंवृद्धं செல்வத்திலே வளர்ந்த  
 बालं சிறு பையனும் [வனும்  
 अबालिशं கருத்தாயிருப்பவனு  
 एनं இந்த [மான  
 अङ्गदं அங்கதனை  
 पश्य பாச்.

मम प्राणैः प्रियतरं पुत्रं पुत्रमिवौरसम् । मया हीनमहीनार्थं सर्वतः परिपालय ॥ ९ ॥

मम எனது  
 प्राणैः உயிரினும்  
 प्रियतरं இனியனும்  
 मया हीनं என்னைப் பிரிந்தவனு  
 மான

पुत्रं इव குழந்தையைப்  
 போலவே  
 अहीनार्थं ஒரு குறையும்  
 இல்லாதபடி  
 सर्वतः எல்லாப்பிரகாரத்தா  
 லும்  
 परिपालय காப்பாற்றும்.

पुत्रं புதல்வனை  
 औरसं உன் வயிற்றில் பிறந்த

त्वमेवास्य हि दाता च परित्राता च सर्वतः । भयेष्वभयदश्चैव यथाहं पुत्रगेश्वर ॥ १० ॥

पुत्रगेश्वर “வானாமன்னா !  
 अहं यथा நான் எப்படியோ  
 त्वं एव நீதான் [அப்படியே  
 अस्य இவனுக்கு  
 दाता च எதையுமளிப்பவன்.

सर्वतः च எக்காலத்திலும்  
 परित्राता एव காப்பாற்றப்பவன்.  
 भयेषु ஆபத்துக்களில்  
 अभयदः च அபயம் அளிப்பவன்.  
 हि இது திண்ணம்.

एष तारात्मजः श्रीमांस्त्वया तुल्यपराक्रमः । रक्षसां तु वधे तेषामग्रतस्ते भविष्यति ॥

तारात्मजः “தாராயின் புதல்வ  
 னாகிய  
 एषः இவன்  
 श्रीमान् பிரசித்தி பெற்றவன்.  
 त्वया உனக்கு  
 तुल्यपराक्रमः சமமான மான பராக்கிர  
 மமுடையவன்

तेषां அந்த  
 रक्षसां அரக்கர்களை  
 वधे तु வதைக்கும் விஷயத்  
 திலோ  
 ते உனக்கு  
 अग्रतः முன்னே  
 भविष्यति இருப்பான்.

अनुरूपाणि कर्माणि विक्रम्य बलवान्रणे । करिष्यत्येष तारेयस्तरस्वी तरुणोऽङ्गदः ॥

தாரேய: "தாரையின் புதல்வ  
நுமும்  
தரூண: யௌவன தசயிரோடுப்  
பவனும்  
தரஸ்வீ அதி ஆண்மையுடைய  
யவனும்  
பலவான் ஆற்றலுடையவனு  
மான

பு: இந்த  
அங்கதன்  
அங்கதன்  
போரிஸ்  
விக்ரமம் மேல்விழுந்து  
அனூக்கே ஏற்றதான  
கமாணி தொழில்களை  
கரிசயி புரிவான்.

सुषेणदुहिता चैयमर्थसूक्ष्मविनिश्चये । औत्पादिके च विविधे सर्वतः परिनिष्ठिता ॥

சுசேணதுஹிதா "ஸுஷேணனின்  
பெண்ணாகிய  
இயம் இவளும்த  
வिविधे பலவகை  
औत्पादिके இக்கட்டாகிற

अर्थसूक्ष्म- } காரியங்களின் துட்பங்  
विनिश्चये } களை ஆராய்ந்து அ  
றிவதிலும்  
सर्वतः च எல்லாப்பிரகாரத்தி  
परिनिष्ठिता வல்லவள். [லும்

यदेषा साध्विति ब्रूयात्कार्यं तन्मुक्तसंशयम् । न हि तारामतं किञ्चिदन्यथा परिवर्तते ॥

यत् "எந்த  
कार्यं காரியத்தை  
एषा இவள்  
साधु इति செய்யலாம் என  
ब्रूयात् சொல்லுகிறாளோ  
तत् அது

मुक्तसंशयं ஆபத்தில்லாதது;  
तारामतं हि தாரை அனுமதிபெற்  
अन्यथा வேறாய் [நதென்றால்  
किञ्चित् எள்ளளவும்  
न परिवर्तते நடைபெறுது.

राघवस्य च ते कार्यं कर्तव्यमविशङ्कया । स्यादधर्मो ह्यकरणे त्वां च हिंस्याद्विमानितः ॥

राघवस्य "ஸ்ரீராமருடைய  
कार्यं காரியம்  
अविशङ्कया மனவுறுதிகொண்டு  
ते உன்னால்  
कर्तव्यं செய்யத்தக்கது;  
अकरणे हि செய்யவில்லை என்கிற  
விஷயத்திலோ

अधर्मः பாபம்  
स्यात् விளையும்;  
विमानितः च { பக்திமையில் குறைவு  
கொண்டவராக அ  
வர் ஆயின்  
त्वां च உன்னையும்  
हिंस्यात् தண்டிப்பார்.

इमां च मालामाधत्स्व दिव्यां सुग्रीव काञ्चनीम् ।

उदारी श्रीः स्थिता ह्यस्यां संप्रजह्यान्मृते मयि

॥ १६ ॥

சுசுரீவ "சுக்கிரீவ!  
काञ्चनीं பொன்மயமானதும்  
दिव्यां च { தெய்வத்தன்மை ப  
டைக்கப்பெற்றது  
மான  
इमां இந்த  
मालां மாலையை

आधत्स्व எடுத்துத் தரித்துக்  
अस्यां இதில் [கொள்.  
स्थिता இருக்கும்  
उदारी தண்ணளியுடைய  
श्रीः हि லக்ஷ்மியோ  
मयि मृते நான் இறந்தால்  
संप्रजह्यात् போய்விடுவான்.



इत्येवमुक्तः सुग्रीवो वालिना भ्रातृसौहृदात् । हर्षं त्यक्त्वा पुनर्दीनो ग्रहयस्त इवोडुराद् ॥

वालिना	வாலியரல்	हर्षं	{ தான் ஜயமடைந்தேன் என்பதால் வினோந்த ஆடம்பரத்தை
भ्रातृसौहृदात्	{ பிராதாவினிடத்திலே ருக்கும் வாத்தஸ்ய த்தால்	त्यक्त्वा	விட்டு,
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	ग्रहयस्तः	ராசுவனில் பிடிபட்ட
सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்	उडुराद् इव	சந்திரன்போல
		दीनः	வருந்தினன்.

तद्वालिवचनाच्छान्तः कुर्वन्मुक्तमतन्द्रितः । जग्राह सोभ्यनुज्ञातो मालां तां चैव काञ्चनीम् ॥

तत्	அச்சமயத்தில்	अभ्यनुज्ञातः	{ சொல்லியபடி நடக்கி மேன் என்று ஏற்றுக் கொண்டு
सः	அவன்	युक्तं	சமயத்திற்கேற்றதை
वालिंवचनात् एव	வாலியின் சொல்லி	कुर्वन्	செய்கிறவனாய்
	விருந்தே	तां	அந்த
शान्तः	முன் வைரமொழிந்த வனாய்	काञ्चनीं मालां च	பொன் மாலையையும்
अतन्द्रितः	ஜாக்கிரதையுடைய வனாய்	जग्राह	ஸ்பீகரித்தான்.

तां मालां काञ्चनीं दत्त्वा वाली दृष्ट्वाऽऽत्मजं स्थितम् ।

संसिद्धः प्रेत्यभावाय स्नेहादङ्गदमब्रवीत्

॥ १९ ॥

वाली	வாலி,	स्नेहात्	வாத்தஸ்யத்தால்
तां	அந்த	स्थितं	பக்கலில் இருக்கின்ற
काञ्चनीं	பொன்	आत्मजं	புதல்வனாகிய
मालां	மாலையை	अङ्गदं	அங்கதனை
दृष्ट्वा	கொடுத்துவிட்டு,	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्रेत्यभावाय	உயிரைவிட	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
संसिद्धः	ஆயத்தமாகி		சொன்னான்.

देशकालौ भजस्वाद्य क्षममाणः प्रियाप्रिये । सुखदुःखसहः काले सुग्रीववशगो भव ॥

अद्य	இப்பொழுது	काले	அத்து விளையும்
देशकालौ	இடம், காலம்		காலத்தில்
	இரண்டையும்	सुखदुःखसहः	{ சுகத்தையும், துக்கத் தையும் சமமென எண்ணியவனாய்
भजस्व	நன்கு அறிந்துகொள்.	सुग्रीववशः	சுக்ரீவன் மனங்கோ
प्रियाप्रिये	பிரியம், அப்பிரியம்		ணைது நடக்கிறவனாய்
	இவ்விரண்டையும்	भव	இருந்துவா.
क्षममाणः	பொருப்படுத்த தாதவனாய்		



किष्किन्धा ह्यद्य शून्येयं स्वर्गते वानराधिपे । उद्यानानि च शून्यानि पर्वताः काननानि च ॥

वानराधिपे      வானர மன்னன்  
 स्वर्गते      ஸ்வர்க்கத்தை அடை  
 अद्य      இப்பொழுது [ந்ததில்  
 इयं      இந்த  
 किष्किन्धा हि      கிஷ்கிந்தையே

हते पुवगशार्दूले निष्पभा वानराः कृताः

पुवगशार्दूले      வானரசிரேஷ்டன்  
 हते      மாண்டவனவிலை

शून्या      பாழாயிற்று;  
 पर्वताः      பர்வதங்களும்  
 काननानि च      காடுகளும்  
 उद्यानानि च      உத்யான வனங்களும்  
 शून्यानि      பாழாயின.

॥ २७ ॥

वानराः      வானரங்கள்  
 निष्पभाः कृताः      செயலற்றவர்களாய்  
    விட்டார்கள்.

यस्य वेगेन महता काननानि वनानि च । पुष्पौघेणानुबध्यन्ते करिष्यति तदद्य कः ॥

यस्य      “எவனது  
 महता      மகத்தான  
 वेगेन      உதஸாஹத்தால்  
 वनानि      காடுகளும்  
 काननानि च      சோலைகளும்  
 पुष्पौघेण      புஷ்பங்களின் அகி  
    சயத்தால்

अनुबध्यन्ते      விளங்கச் செய்யப்பட்டு  
    டனவோ

तत्      அதை  
 अद्य      இப்பொழுது  
 कः      எவன்  
 करिष्यति      செய் ப்போகிறான்?

येन दत्तं महद्युद्धं गन्धर्वस्य महात्मनः । गोलभस्य महाबाहोर्दश वर्षाणि पञ्च च ॥२९॥

येन      “எந்த அவனால்  
 दश पञ्च च      பதினைந்து  
 वर्षाणि      ஆண்டுகள்  
 महात्मनः      மகா த்மாவும்  
 महाबाहोः      மகாபாகுவுமான

गोलभस्य      கோலபனென்ற  
 गन्धर्वस्य      கந்தர்வனுக்கு  
 महत्      பெரும்  
 युद्धं      போர்  
 दत्तम्      அளிக்கப்பட்டது.

नैव रात्रौ न दिवसे तद्युद्धमुपशाम्यति । ततस्तु षोडशे वर्षे गोलभो विनिपातितः ॥३०॥

तत् युद्धं      “அந்த போர்  
 दिवसे      பகலிலும்  
 उपशाम्यति न      நடைபெறுதில்லை.  
 रात्रौ एव      இரவு இரக்ட  
 न      நடைபெ.றுதில்லை.

ततः      அதன்மேல்  
 षोडशे      பதினாறுவது  
 वर्षे तु      வருஷத்தில்தான்  
 गोलभः      கோலபன்  
 विनिपातितः      கொல்லப்பட்டான்.

हत्वा तं दुर्विनीतं तु वाली दंष्ट्रकरालवान् ।

दंष्ट्रकरालवान्      “கொடிய கோரைப்பற்  
    களையுடையவனும்

दुर्विनीतं      துஷ்டனான  
 तं      அவனை  
 हत्वा तु      கொன்றுவிட்டு,

सर्वाभयकरोऽस्माकं कथमेष निपातितः ॥

अस्माकं      நமக்கு  
 सर्वाभयकरः      எல்லாவிதத்திலுமபய  
 एषः      இந்த [மளித்தவனான  
 वाली      வாலி  
 कथं      எவ்விதமாய்த்தான்  
 निपातितः      கொல்லப்பட்டான்?

हते तु वीरे प्लवगाधिपे तदा प्लवङ्गमास्तत्र न शर्म लेभिरे ।

वनेचराः सिंहयुते महावने यथा हि गावो निहते गवां पतौ

॥ ३२ ॥

ததா	அப்பொழுது
தவ	அவ்விடத்தில்
வீரே	வீரனாகிய
புலவாழிபே	வானரமன்னன்
ஹதே து	மாண்டதும்,
மஹாவனே	பெருங்காணில்
சிங்கயுதே	சிங்கத்தோடு எதிர்த்த
கவா பதௌ	ஓர் காளை

निहते हि	மாண்டவளவில்
गावः	பசுக்கள்
यथा	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
वनेचराः	வனத்தில் திரிபவர்
प्लवंगमाः	வானரர்கள் [களாகிய
शर्म	மனசாந்தியை
लेभिरे न	ஆடையவில்லை.

ततस्तु तारा व्यसनाणवापुता मृतस्य भर्तुर्वदनं समाश्रिता ।

जगाम भूमिं परिरभ्य वालिनं महाद्रुमं छिन्नमिवाश्रिता लता

॥ ३३ ॥

தத:	அப்பொழுது
தாரா து	தாரையோவெனில்
मृतस्य	இறந்த
भर्तुः	கணவனது
वदनं	முகத்தை
समाश्रिता	பார்த்துக்கொண்டு
व्यसनाणवापुता	சோகஸாகரத்தில்
	முழுகியவளாகி
छिन्न	வெட்டிவிழுந்தப்
	பட்ட

महाद्रुमं	ஓர் பெரும் விருகம்
आश्रिता	ததை
	பற்றிப் பட்டந்திருக்
	கும்
लता	கொடி
इव	போலவே
वालिनं	வாலியை
परिरभ्य	அணைத்துக்கொண்டு,
भूमिं	தரையில்
जगाम	விழுந்துவிட்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10191

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 939



त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ २३ ॥

पुनस्ताराविलापः—மறுபடியும் தாரையின் புலம்பல்.

ततः समुपजिघ्रन्ती कपिराजस्य तन्मुखम् । पतिं लोकाच्च्युतं तारा मृतं वचनमब्रवीत् ॥

தத:	அப்பொழுது
தாரா	தாரை
कपिराजस्य	வானரவேந்தனது
तत्	அந்த
मुखं	முகத்தை
समुपजिघ्रन्ती	முத்தமிட்டு

लोकात्	உலகத்திலிருந்து
च्युतं	நழுவி
मृतं	இறந்த
पतिं	கணவரைப்பார்த்து
वचनं	பின்வருஞ்சொல்லை
अब्रवीत्	மொழிந்தாள்.

शेषे त्वं विषमे दुःखमकृत्वा वचनं मम । उपलोपचिते वीर सुदुःखे वसुधातले ॥ २ ॥

वीर	“நாதர்
त्वं	நீர்
मम	எனது
वचनं	விண்ணப்பத்தை
अकृत्वा	உல்லங்கனைஞ்செய்து,
विषमे	மேடுபள்ளமானதும்

उपलोपचिते	கற்கள் நிறைந்துள்ளதும்
सुदुःखे	கடினமாயுள்ளது
वसुधातले	தரையில் [மான
दुःखं	கஷ்டமாய்
शेषे	படுத்துக்கிடக்கின்றீர்.

मत्तः प्रियतरा नूनं वानरेन्द्र मही तव । शेषे हि तां परिष्वज्य मां च न प्रतिभाषसे ॥

वानरेन्द्र	“வானரோத்தம!
तव	உமக்கு
मत्तः	என்னைப்பார்க்கிலும்
मही	நிலமகள்
प्रियतरा	அதிக அன்பினள்
नूनं	போலும்.

हि	ஏனெனில்
तां	அதை
परिष्वज्य	தழுவிக்கொண்டு
शेषे	படுத்துக்கிடக்கிறீர்;
मां	என்னைப் பார்த்து
प्रतिभाषसे च न	பேசாமலிருக்கிறீர்.

सुग्रीवस्य वशं प्राप्तो विधिरेष भवत्यहो । सुग्रीव एव विक्रान्तो वीर साहसिक प्रिय ॥

साहसिक	“எதற்குஞ் சலியாத
वीर	போர்வீரனாகிய
प्रिय	நாதர்!
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனது
वशं प्राप्तः	கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டீர்.

सुग्रीवः एव	சுக்ரீவனும்
विक्रान्तः	வீரனாகிவிட்டான்.
अहो	என்ன ஆச்சரியம்!
विधिः	விதியானது
एषः	இப்படியாய்
भवति	இருக்கிறது.

ऋक्षवानरमुख्यास्त्वां बलिनः पयुपासते

॥ ५ ॥

बलिनः	“பலசா விகளாகிய
ऋक्षवानरमुख्याः	{ கரடிகள், வானரர்கள் இவர்களின் உத்த மர்கள்

त्वां	உம்மை
पयुपासते	காத்துநிற்கின்றார்கள்.

एषां विलपितं कृच्छ्रमद्भ्यस्य च शोचतः । मम चेमां गिरं श्रुत्वा किं त्वं न प्रतिबुध्यसे ॥

एषां	“இவர்களுடைய
कृच्छ्रं	பரிதாபமான
विलपितं	அழுதையையும்,
शोचतः	துக்கப்படும்
अद्भ्यस्य च	அங்கதனுடையவும்
मम च	என்னுடையவும்

इमां	இந்த
गिरं	சொல்லையும்,
श्रुत्वा	கேட்டு,
त्वं	நீர்
किं	ஏன்
न प्रतिबुध्यसे	விழித்துக்கொள்ளா திருக்கிறீர்?

इदं तद्वीरशयनं यत्र शेषे हतो युधि । शायिता निहता यत्र त्वयैव रिपवः पुरा ॥ ७ ॥

यत्र “எவ்விடத்தில்  
யுधि போரில்  
ஹத: மாண்டவராய்  
शेषे படுத்துக்கிடக்கின்  
पुरा இதற்குமுன் [மீரோ  
त्वया एव உம்மாலேயே  
निहता: கொல்லப்பட்ட

रिपवः சிக்குருக்கள்  
यव எதில்  
शायिता: படுக்கவைக்கப்பட்ட  
तत् ஆந்த “ [டார்க்குமே  
वीरशयनं வீரர்களுக்கேற்பட்ட  
படுக்கைதான்

इदम् இது.

विशुद्धसत्त्वाभिजन प्रिययुद्ध मम प्रिय । मामनायां विहायैकां गतस्त्वमसि मानद ॥ ८ ॥

विशुद्धसत्त्वाभिजन { “குறையற்ற ஆற்றலு  
டைய நற்குலத்தி  
லுதித்தவரே!  
प्रिययुद्ध போர்மோகமுற்  
मम எனது [றவரே!  
मानद மானத்தைக் காத்தரு  
रिय

प्रिय மணலா!  
मां என்னை  
एकां தனியாய்  
अनायां கைம்பெண்ணாய்  
विहाय விட்டு,  
त्वं நீர்  
गतः असि போய்விட்டீரே!

शूराय न प्रदातव्या कन्या खलु विपश्चिता । शूरभार्यां हतां पश्य सद्यो मां विधवां कृताम् ॥

विपश्चिता “ஒரு புத்திமானால்  
कन्या ஒரு கன்னிகை  
शूराय சூரனுக்கு  
प्रदातव्या न { விவாகஞ் செய்துகொ  
டுக்கப்படக் கூடா  
தென  
खलु நான் நினைக்கிறேன்;

सद्यः இப்பொழுது  
शूरभार्या வீரனது மனைவியா  
मां என்னை [கிய  
विधवां கைம்பெண்ணாக  
कृतां செய்யப்பட்டு  
हतां கேட்டடைந்தவளாக  
पश्य பார்.

अवभग्नश्च मे मानो भग्ना मे शाश्वती गतिः । अगाधे च निमग्नास्मि विपुले शोकसागरे ॥

मे “எனது  
मानः மானம்  
अवभग्नः குலைந்தது;  
मे எனது  
शाश्वती வெகுநாளாய் அனுப  
வித்த

गतिः च சீரும்  
भग्ना சிதைந்தது.  
विपुले பெரியதும்  
अगाधे च ஆழமுமான  
शोकसागरं சோகக்கடலில்  
निमग्ना अस्मि ஆழ்ந்துவிட்டேன்.

अश्मसारमयं नूनपिदं मे हृदयं दृढम् । भर्तारं निहतं दृष्ट्वा यन्नाद्य शतथा गतम् ॥ ११ ॥

भर्तारं “கணவனே  
निहतं கொல்லப்பட்டவனாக  
दृष्ट्वा பார்த்தும்,  
अद्य இப்பவும்  
यत् எனது  
शतथा நூறு துண்டுகளாய்

गतं न பிளவாதிருக்கிறதோ,  
मे எனது [ஆந்த  
इदं हृदयं இந்த இதயம்  
अश्मसारमयं கற்களின் வலிகொண்டு  
दृढ “றுகியானது  
नूनम् இது நிண்ணம்.

सुहृच्चैव हि भर्ता च प्रकृत्या मम च प्रियः । आहवे च पराक्रान्तः शूरः पञ्चत्वमागतः ॥

मम “எனக்கு  
प्रकृत्या உள்ளான் போடு  
प्रियः च காதல் வைக்கப்பட்ட  
வரும்  
सुहृत् च நறிகடே செய்பவரும்

पतिहीना तु या नारी कामं भवतु पुत्रिणी । धनधान्यैः सुपूर्णापि विधवेत्युच्यते जनैः ॥

या “எந்த  
नारी ஒரு பெண்  
पतिहीना तु { கணவனையிழந்தவ  
ளாகின்றாள் என்றால்,  
அவள்  
पुत्रिणी भवतु புத்திரப்பேறுடைய  
வளாக இருக்கட்டும்;  
धनधान्यैः தனதானியங்களால்

स्वगात्रप्रभवे वीर शेषे रुधिरमण्डले । कृमिरागपरिस्तोमे त्वमेव शयने यथा ॥ १४ ॥

वीर “நாதா!  
त्वं நீர்  
कृमिरागपरिस्तोमे { செம்பரக்குப் போன்  
ற சிவந்த விரிப்பு  
ளையுடைய  
शयने படுக்கையில்

रेणुशोणितसंवीतं गात्रं तव समन्ततः । परिरब्धुं न शक्नोमि भुजाभ्यां प्लवगर्षभ ॥ १५ ॥

प्लवगर्षभ “வானரோத்தம!  
तव உமது  
गात्रं உடலை  
समन्ततः முற்றிலும்  
रेणुशोणितसंवीतं { புழுதியாலும் ரத்தத்  
தாலும் பற்றப்பட்ட  
டிருப்பதாய்

आहवे போரில்  
पराक्रान्तः च மகாபராக்கிரமசாலி  
शूरः च சூரருமாகிய [யாகும்  
भर्ता एव கணவரே  
पञ्चत्वं आगतः हि மாண்டுவிட்டாரே.

धनधान्यैः सुपूर्णापि विधवेत्युच्यते जनैः ॥

सुपूर्णा अपि மிகச் செல்வமுடைய  
வளாக இருக்கட்டும்;  
कामं எதிருந்தாலென்ன ?  
जनैः ஜனங்களால்  
विधवा கைம்பெண்  
इति என்றே  
उच्यते அவள் கூறப்படுவாள்.

यथा எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே  
स्वगात्रप्रभवे உமது உடலிலிருந்து  
பெருகும்  
रुधिरमण्डले ரத்தவெள்ளத்தில்  
शेषे एव படுத்துக்கிடக்கின்  
றீரே!

भुजाभ्यां எனது இருகரங்க  
ளால்  
परिरब्धुं அணைத்துக் கட்டிக்  
கொள்ள  
न शक्नोमि நான் முடியாதிருக்கி  
றேன்.

कृतकृत्योऽयं सुग्रीवो वैरेऽस्मिन्नतिदारुणे । यस्य रामविमुक्तेन हतमेकेषुणा भयम् ॥ १६ ॥

अस्मिन् “இந்த  
अतिदारुणे மிகக் கொடிய  
वैरे { ஒருவருக்கொருவர்  
பிரதி செய்ய வேண்  
டுமென்கிற விஷயத்  
यस्य எவனுக்கு [தில்  
रामविमुक्तेन பூராமரால் போடப்  
பட்ட

एकेषुणा ஒரு பாணத்தால்  
भयं மனக்குறை  
हतं தீர்க்கப்பட்டதோ,  
सुग्रीवः அந்த சுக்கிரீவர்  
अयं இப்பொழுது  
कृतकृत्यः சான்றாமைமல்லாம் கை  
நடையவராயினார்.

शरेण हृदि लम्बेन गात्रसंस्पर्शने तव । वार्यामि त्वां निरीक्षन्ती त्वयि पञ्चत्वमागते ॥१७॥

त्वयि “நீர்  
 पञ्चत्वं आगते மாண்டுக்கிடக்கை  
 तव உம்மை [யிலும்  
 உடலோடு கட்டியனை  
 गात्रसंस्पर्शने } த்துக்கொள்ளும் வரி  
 உபயத்தில்

हृदि மார்பில்  
 लम्बेन அழுந்தியிருக்கின்ற  
 शरेण பாணத்தால்  
 त्वां உம்மை  
 निरीक्षन्ती பார்த்துக்கொண்டே  
 वार्यामि கயங்கிநிற்கின்றேன் ”

उद्धर्ह शरं नीलस्तस्य गात्रगतं तदा । गिरिगद्वरसंलीनं दीप्तमाशीविषं यथा ॥ १८ ॥

तदा அப்பொழுது  
 नीलः நீலன் என்னும் வான  
 तस्य அவனது [ரன்  
 गात्रगतं உடலில் பாய்ந்திருந்த  
 தும்  
 दीप्तं தேஜோமயமாய்  
 விளங்குவதுமான

शरं பாணத்தை  
 गिरिगद्वर- } மலைக்குகையில் மறைந்  
 संलीनं } துகிடந்த  
 आशीविषं சர்ப்பத்தை  
 यथा எவ்வண்ணமோ  
 उद्धर्ह अव्वண்ணமே  
 வெளிப்படுத்தினான்.

तस्य निष्कृष्यमाणस्य बाणस्य च बभौ द्युतिः । अस्तमस्तकसंरुद्धो रश्मिर्द्वन्द्वकरादिव ॥

तस्य அந்த  
 निष्कृष्यमाणस्य பிடுங்கிப் போடப்படு  
 बाणस्य பாணத்தினது [கின்ற  
 द्युतिः ஒளியானது  
 द्वन्द्वकरात् சூரியனிடத்திலிருந்து

अस्तमस्तकसंरुद्धः அஸ்தமன கிரியில்  
 रश्मिः கிரணம்  
 इव च போலவே  
 बभौ விளங்கிற்று.

पेतुः क्षतजधारास्तु व्रणेभ्यस्तस्य सर्वशः । ताम्रगैरिकसंपृक्ता धारा इव धराधरात् ॥२०॥

तस्य அவனது  
 सर्वशः எல்லா  
 व्रणेभ्यः புண்களினின்றும்  
 क्षतजधाराः ரத்ததாரைகள்  
 धराधरात् மலையிலிருந்து

ताम्रगैरिकसंपृक्ताः செந்தாது கலந்த  
 धाराः நீர்த்தாரைகள்  
 इव போலவே  
 तु அப்பொழுது  
 पेतुः பெருகின.

अवकीर्णं विमार्जन्ती भर्तारं रणरेणुना । आसैनयनजैः शूरं सिषेचास्त्रसमाहृतम् ॥ २१ ॥

रणरेणुना போர்க்களத்துப்  
 अवकीर्णं பழுதியால்  
 பற்றப்பட்டிருந்த  
 வனும்  
 आस्त्रसमाहृतं அஸ்திரத்தால் கொ  
 லையுண்ட

शूरं சூரனுமாகிய  
 भर्तारं கணவனை  
 विमार्जन्ती துடைத்துக்கொண்டு  
 नयनजैः கண்களிலிருந்துவரும்  
 आसैः கண்ணீரால்  
 सिषेच நனைத்தார்கள்.



रुधिरक्षितसर्वाङ्गं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । उवाच तारा पिङ्गाक्षं पुनपद्मपङ्कजा ॥ २२ ॥

அங்னா உத்தமபிகாய  
தாரா தாரை,  
பதி கணவனை  
ரூபிரக்ஷிதஸர்வாங்கம் அங்கமெல்லாம் ரக்தம்  
தோயந்து  
வினிஹதம் மண்ணடவராக

தூஷ்டா கண்டு,  
பிங்காஷ் சிவந்த கண்களையு  
புவ புதல்வனாகிய [டைய  
அங்நம் அங்கத்தனைப் பார்த்து  
உவாச பின்வருமாறு  
மொழிந்தான்.

अवस्थां पश्चिमां पश्य पितुः पुत्र सुदारुणाम् । संप्रसक्तस्य वैरस्य गतोऽन्तः पापकर्मणा ॥

புல "குழந்தாய்!  
பிது: தந்தையினது  
சுடாருணாம் டிக்க அஸ்ஹயமாயி  
பசிமா மரணை [ருக்கின்ற  
அவஸ்தாம் அவஸ்தையை  
பச்ய பார்;

பாபகர்மணா பாபச்செயலால்  
சம்ப்ரசக்தஸ்ய அடையப்பட்ட  
வீரச்ய பகையினது  
அந்த: பயன்  
கத: அடையப்பட்டு  
ளிப்டது.

बालसूयौदयतुं प्रयान्तं यमसादनम् । अभिवादय राजानं पितरं पुत्र मानदम् ॥ २४ ॥

புல "குழந்தாய்;  
பாலசூரியனது ஓளி  
பாலசூயௌதயது } யுள்ள உடலுடைய  
வரும்  
மானம் பெருமையாய் வளர்த்த  
து வந்த

ராஜானம் மன்னரும்  
யமசாடன் யமலோகத்திற்கு  
பிரயாந்த் போய்க்கொண்டிருக்க  
கிறவருமான  
பிதர் தந்தையை  
அபிவாதய பணிவாயாக."

एवमुक्तः समुत्थाय जग्राह चरणौ पितुः । भुजाभ्यां पीनवृत्ताभ्यामङ्गदोऽहमिति ब्रुवन् ॥

புவ இங்ஙனம்  
உக: நியமனம் பெற்ற  
சமுத்யாய எழுந்து, [அவன்  
அஹ் 'அடியேன்  
அங்ந: அங்கதன்'  
இதி என்று

புவன் சொல்லிக்கொண்டு  
பினவூதாப்யாம் பருத்துருண்ட  
புஜாப்யாம் இரு கரங்களா லும்  
பிது: தந்தையினது  
சரணௌ இரு பாதங்களையும்  
ஜகராஹ கட்டிக்கொண்டான்.

अभिवादयमानं त्वामङ्गदं त्वं यथा पुरा । दीर्घायुर्धैव पुत्रेति किमर्थं नाभिभाषसे ॥ २६ ॥

த்வாம் "தேவரீரே  
அபிவாதயமானம் வணங்குகின்ற  
அங்நம் அங்கத்தனை  
த்வம் தேவரீர்  
யதாபுரா முன்போலவே

புல "குழந்தாய்!"  
தீர்வாயு: பல்லாண்டு  
பவ இதி வாழ்வாயாக 'என்று  
கிமர்த் ஏன்  
அபிமாபசே ந சொல்லாதிருக்கிறீர்?

अहं पुत्रसहाया त्वामुपासे गतचेतसम् । सिंहेन निहतं सद्यो गौः सवत्सेव गोवृषम् ॥

सिंहेन "ஓர் சிங்கத்தால்  
 सद्यः "திடீரென்று  
 निहतं "கொல்லப்பட்ட  
 गोवृषं "எருமை  
 गौः "பாடு  
 सवत्सा "கன்றுடனேயே

इव "எப்படியோ அப்ப  
 अहं "நான் [டி.யே,  
 पुत्रसहाया "புத்திரனையும் பக்களில் வைத்துக்கொண்டு  
 गतचेतसं "உயிர் துறந்த  
 त्वां "தேவரீரைப் பார்த்து  
 उपासे "சபிக்கின்றேன்.

इष्टा संग्रामयज्ञेन रामवाणमहाम्भसि । अस्मिन्नवभृथे स्नातः कथं पत्न्या मया विना ॥

संग्रामयज्ञेन } "யுத்தமாகிய யாகத்  
 इष्टा } "தைச்செய்துமுடித்து  
 पत्न्या "தர்மபத்தனியாகிய  
 मया विना "என்னை விட்டு  
 अस्मिन् "இந்த

रामवाण- } "ராமபாணமாகிற புண்  
 महाम्भसि } "யதிர்த்தத்தில்  
 अवभृथे "யாகமுடிவில்  
 कथं "எப்படி  
 स्नातः "ஸ்நானம் செய்தீர்.

या दत्ता देवराजेन तव तुष्टेन संयुगे । शातकुम्भमयीं मालां तां ते पश्यामि नेह किम् ॥

संयुगे "போரில்  
 तुष्टेन "உள்ளமுடிந்த  
 देवराजेन "இந்திரனால்  
 तव "தேவரீருக்கு  
 या "எது  
 दत्ता "அளிக்கப்பட்டதோ  
 तां "அந்த

ते "உமது  
 शातकुम्भमयीं "காஞ்சன  
 मालां "மாலையை  
 इह "இப்பொழுது  
 किं "எனோ  
 न पश्यामि "நான் காணப்பெறுகிற  
 "ருக்கின்றேன் ?

राजश्रीर्न जहाति त्वां गतासुमपि मानद । सूर्यस्यावर्तमानस्य शैलराजमिव प्रभा ॥ ३० ॥

मानद "பெருமையிற் கிறந்  
 "தாய் !  
 आवर्तमानस्य "அஸ்தமயமாகும்  
 सूर्यस्य "சூரிய பகவானது  
 प्रभा "ஒளி  
 शैलराजं "மேருபர்வதத்தை

इव "எவ்வண்ணமோ  
 "அவ்வண்ணமே  
 गतासु अपि "இறந்துபோயிருக்கும்  
 त्वां "தேவரீரை  
 राजश्रीः "ராஜலக்ஷ்மி  
 जहाति न "விட்டகலவில்லை.

न मे वचः पथ्यमिदं त्वया कृतं न चास्मि शक्ता विनिवारणे तव ।

हता सपुत्रास्मि हतेन संयुगे सह त्वया श्रीर्विजहाति माग्निह ॥ ३१ ॥

मे "அடியேனது  
 पथ्यं "நன்மையக்கும்  
 इदं "இந்த  
 वचः "விண்ணப்பமானது  
 त्वया "தேவரீரால்

न कृतं "ஏற்றுக்கொள்ளப்பட  
 "வில்லை.  
 तव "தேவரீரை  
 विनिवारणे "நிர்ப்பந்திக்கும் விஷயத்தில்

अस्मि च नाणे  
शक्ता न உரிமையில்லாதவள்.  
सपुत्रा புதல்வனோடுகூட  
अस्मि நான்  
हता ஜீவப்பிரேதமாயினே  
इह இப்பொழுது [ன்.

संयुगे பேரில்  
इतेन இதற்கு  
त्वया सह தேவரோடு  
श्रीः லக்ஷ்மி  
मां என்னை  
विजहाति விட்டுநீங்கிவிட்டாள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10222

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 970



चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ 24 ॥

श्रीरामेण तारासमाश्वसनम्—ஸ்ரீராமர் தாரையைத் தேற்றுவது.

तां चाश्रुवेगेन दुरासदेन त्वभिप्लुतां शोकमहार्णवेन ।

पश्यंस्तदा वाल्यनुजस्तरस्वी भ्रातुर्वधेनाप्रतिमेन तेपे ॥ १ ॥

॥ १ ॥

तरस्वी தைரியசாலியாகிய  
वाल्यानुजः வாலியின் தம்பியாகிய  
சக்கிரீ வன்  
भ्रातुः தமையனது  
अप्रतिमेन அற்புதமான  
वधेन வதைதயால்  
अश्रुवेगेन च கண்ணீர் பிரவாஹத்  
தாலான

दुरासदेन तु கரைகாண மூடியாத  
शोकमहार्णवेन சோகமகிற் பெருங்  
கடலினால்  
अभिप्लुतां மெய்மறந்து கிடந்த  
तां அவளை  
तदा அப்பொழுது  
पश्यन् பார்த்து  
तेपे மிக மனம் நொந்தான்.

स वाष्पपूर्णं मुखेन वीक्ष्य क्षणेन निर्विण्णमना मनस्वी ।

जगाम रामस्य शनैः समीपं भृत्यैर्वृतः संपरिदूयमानः ॥ २ ॥

॥ २ ॥

मनस्वी நன் மனத்தினனாகிய  
सः அவன்,  
वाष्पपूर्णं கண்ணீர் நிறைந்த  
मुखेन முகத்தோடு  
वीक्ष्य அவளைக் கண்ணுற்று,  
संपरिदूयमानः அளவுகடந்த துயரத்  
தில் மூழ்கியவனாகி  
क्षणेन ஒரு நொடிப்பொழுது  
தில்

निर्विण्णमनाः உலகவாழ்வில் சலிப்  
புற்றவனாகி  
भृत्यैः பரிவாரங்களோடு  
वृतः சூழப்பெற்றவனாய்  
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய  
समीपं ஸன்னிதிக்கு  
शनैः மெள்ள  
जगाम போய்ச் சேர்ந்தான்

स तं समासाद्य शृहीतचापमुदात्तमाशीविषतुल्यवाणम् ।

यशस्विनं लक्षणलक्षिताङ्गमवस्थितं राघवमित्युवाच ॥ ३ ॥

॥ ३ ॥

ச:	அவன்
गृहीतचापं	கோதண்ட பாணியும்,
आशीविष-	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
तुल्यबाणं }	பாணங்களுையுடைய
उदात्तं	உத்தமரும் [வரும்
यशस्विनं	மகாபுகழ்பெற்றவரும்
लक्षणलक्षिताङ्गं	{ அபூர்வமாய் அவருக் கே உரிய மனமுடையவரும்

अवस्थितं	எதற்கும் கலியாதவ
तं	அந்த நுமான்
राघवं	ஸ்ரீராமரை
समासाद्य	கிட்டி
इति	பின்வரும் 1 று
उवाच	விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டான்.

यथाप्रतिज्ञातमिदं नरेन्द्र कृतं त्वया दृष्टफलं च कर्म ।

ममाद्य भोगेषु नरेन्द्रपुत्र मनो निवृत्तं सह जीवितेन

॥ ४ ॥

नरेन्द्रपुत्र	“கோமானின் கோமக
नरेन्द्र	புருஷோத்தம! [னாகிய
इदं	இந்த
कर्म च	காரியமும்
यथाप्रतिज्ञातं	வாக்களிக்கப்பட்டப
दृष्टफलं	பயனுற்றதாய் [டியே
त्वया	தேவரீரால்

कृतं	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
अद्य	இப்பொழுது [டது.
मम	அடியேனது
मनः	மனம்
भोगेषु	உலகசுகங்களில்
जीवितेन सह	உயிரோடு கூடவே
निवृत्तम्	திரும்பிவிட்டது.

अस्यां महिष्यां तु भृशं रुदन्यां पुरे च विक्रोशति दुःखतप्ते ।

हतेऽग्रजे संशयितेऽङ्गदे च न राम राज्ये रमते मनो मे ॥ ५ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!
अग्रजे	தமயன்
हते	மாண்ட பின்னர்,
अस्यां	இந்த
महिष्यां	பட்டமகிஷி
भृशं	அஸுஹயமாய்
रुदन्यां तु	அழவும்,
पुरे	ஊர்ஜனம்

दुःखतप्ते	துக்கத்திற்காட்பட்டு
विक्रोशति च	கதறவும்,
अङ्गदे	அங்கதன்
संशयिते च	குறைபடவும்,
मे	எனது
मनः	மனம்
राज्ये	அரசாளுகையில்
रमते न	பற்றற்றதாகிறது.

क्रोधादमर्षादतिविप्रधर्षाद्भ्रातुर्वधो मेऽनुमतः पुरस्तात् ।

हते त्विदानीं हरियूथपेऽस्मिन् सुतीव्रमिक्ष्वाकुकुमार तपस्ये ॥ ६ ॥

इक्ष्वाकुकुमार	“இக்ஷ்வாகுப்பிள்
पुरस्तात्	இதற்கு முன் [ளாய்!
भ्रातुः	தமயனது
वधः	வதைதயானது
क्रोधात्	கோபத்தாலும் [லும்
अमर्षात्	முரட்டுத்தனத்தா-
अतिविप्रधर्षात्	அசுஹயமான தெளர்
मे	ஜனயத்தினாலும்
	எனது

अनुमतः	சம்மதப்பெற்றதா
अस्मिन्	இந்த [யிருந்தது.
हरियूथपे	வானரமன்னன்
हते	மாண்டுகிடக்கையில்
इदानीं तु	இப்பவோ வெனில்
सुतीव्रं	மிகவும்
तपस्ये	11 ச்சாத்தாபப்படு கின்றேன்

श्रेयोऽद्य मन्ये मम शैलमुख्ये तस्मिन्निवासश्चिरमृश्यमूके ।

यथा तथा वर्तयतः स्ववृत्त्या नेमं निहत्य त्रिदिवस्य लाभः ॥ ७ ॥

अद्य “இப்பொழுது  
चिरं எந்நாளுந்  
स्ववृत्त्या தன் உழைப்பினாலே  
वर्तयतः காலங்கழிக்கும் [யே  
मम எனக்கு  
तस्मिन् அந்த  
शैलमुख्ये பார்வதோத்தமமாகிய  
ऋश्यमूके ரிச்யமூகத்தில்  
निवासः வாஸமானது

श्रेयः ஏதிலும் மேம்பட்ட  
தாய்  
मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.  
इमं இவரை  
निहत्य கொண்டு  
यथा तथा அக்காரணத்தால்  
त्रिदिवस्य தேவலோகத்தை  
लाभः அடைதலும்  
न வேண்டாம்.

न त्वां जिघांसामि चरेति यन्मायं महात्मा मतिमानुवाच ।

तस्यैव तद्राम वचोऽनुरूपमिदं पुनः कर्म च मेऽनुरूपम् ॥ ८ ॥

महात्मा “மகாத்மாவும்  
मतिमान् புத்திமானுமாகிய  
अयं இவர்  
मां என்னைப் பார்த்து  
त्वां உன்னை  
जिघांसामि न கொலைபுரிய மன  
மில்லை  
च எங்கேயாவது திரிந்து  
इति என்று [கொண்டிரு’  
उवाच சொன்னார் ;  
राम ஸ்ரீராம !

यत् எந்த  
तत् அந்த  
वचः சொல்  
तस्य இவருடைய  
अनुरूप एव கல்யாண குணங்களுக்கே  
इदं இந்த [கே ஏற்றது.  
कर्म च காரியமும்  
मे என்னுடைய  
पुनः अनुरूपम् { அதற்கு மாறான தீய  
குணங்களுக்கே ஏற்  
றது.

भ्राता कथं नाम महागुणस्य भ्रातुर्वधं राघव रोचयेत ।

राज्यस्य दुःखस्य च वीर सारं न चिन्तयन् कामपुरस्कृतः सन् ॥ ९ ॥

वीर “வீரரே !  
राघव ஸ்ரீராம !  
राज्यस्य ராஜ்யத்தினுடையவும்  
दुःखस्य च மனவேதனையுடையவு  
सारं தாரதம்மியத்தை [ம்  
न चिन्तयन् ஆலோசியாதவனாய்  
कामपुरस्कृतः सन् பேராசைக்கு ஈடுபட்ட  
வனாயிருந்துகொண்டு

भ्राता உடன் பிறந்தவனாயி  
ருக்குமொருவன்  
महागुणस्य மகா குணவானாகிய  
भ्रातुः தமயனது  
वधं வதைதைய  
कथं नाम எப்படித்தான்  
रोचयेत விரும்பலாம் ?

वधो हि मे मतो नासीत् स्वमाहात्म्यव्यतिक्रमात् ।

ममासीद्बुद्धिदौरात्म्यात् प्राणहारी व्यतिक्रमः ॥ १० ॥

॥ १० ॥

ஸ்வமாஹ்வய-  
வ்யதிக்மாந் ஹி

மே

வய:

மத:

“பி. மஹிசுணா: மாகிய  
பெருந், தன் மையை  
மீறி நடவாமைமயால்  
எனது [தான்  
வதையானது  
அவனால் சம்மதிக்கப்  
பட்டதாக

அசீந்

மம

வூதிரௌவ்யாத்

பிராஹரி

வ்யதிக்ம:

அசீந்

பூதன்.

எனது

புத்திரின் இழிதகை  
மையினாலேயே

பிராணனையே ஒழிக்  
பெரும்பாபம் [கும்

விளைந்தது.

द्रुमशाखावभयोऽहं सुहृत् परिनिष्ठन् । सान्त्वयित्वा त्वनेनोक्तो न पुनः कर्तुमर्हसि ॥

द्रुमशाखावभय:

“மரக்கிளைகளால்

அடியுண்டு

सुहृत्

परिनिष्ठन्

अहं

अनेन

ஒரு மொய்ப்பொழுது

அலறித் தத்தவிக்

நான்

இவரால்

भ्रातृत्वमार्यभावश्च धर्मशानेन रक्षितः

अनेन

“இவரால்

धर्मः

தர்மம்

रक्षितः

அழியாது பாது

காக்கப்பட்டது.

सान्त्वयित्वा

पुनः

कर्तुं

अर्हसि न

पु

उक्तः

தேற்றாவு செய்யப்

‘இனிமேல் [பட்டு

நீ இப்படிச் செய்ய

கூடாது’ என்று

மட்டும்

புத்திமதி கூறப்

பட்டேன்.

॥ १२ ॥

आर्यभावः

च

भ्रातृत्वं

च

பெரிய தகைமை

அப்படியே பாதுகாக்

கப்பட்டது.

சகோதரவாஞ்சை

அப்படியே பாது

காக்கப்பட்டது.

मया क्रोधश्च कामश्च कपित्वं च प्रदर्शितम् ॥ १३ ॥

मया च

कपित्वं

प्रदर्शितं

क्रोधः च

“என்னலோ

குரங்குபுத்தி

காட்டிவிடப்பட்டது.

கோபம் அப்படியே

காட்டிவிடப்பட்டது.

कामः

च

தனக்குத் தோன்றிய

செய்கை

அப்படியே காட்டி

விடப்பட்டது.

अचिन्तनीयं परिवर्जनीयमनीप्सनीयं स्वनवेशणीयम् ।

प्राप्तोऽस्मि पाप्मानमिदं नरेन्द्र भ्रातृवधात्पाप्मवधादिवेन्द्रः ॥ १४ ॥

नरेन्द्र

इन्द्रः

त्वाष्ट्रवधात्

इव

भ्रातुः वधात्

अचिन्तनीयं

“புருஷோத்தம!

இந்திரன்

{ த்வஷ்டாவின் புத்திர

{ னாகிய விருத்ராசரீன

கொன்றதால்

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

தமயனைக் கொன்ற

தால்

அளவிடமுடி யாததும்

परिवर्जनीयं

अनीप्सनीयं

स्वनवेशणीयं

इमं

पाप्मानं

प्राप्तः अस्मि

தூர விலக்கவேண்டி

யதும்

மனதினால் நினைக்கக்

கூடாததும்

கண்ணாலும் பார்க்க

வொண்ணாததுமாவ

இந்த

கொடிய பாபத்தை

நான் அடைந்து

விட்டேன்.



ஓச: செருக்குற்றதும்  
 ப்ருஃ மிகப் பெரியதும்  
 ன்மய: பாபமே உருவெடுத்து  
 வந்ததுமாகிய  
 ஹஸி யானையானது

நதி நதியானது  
 கலையை  
 இவ் வண்ணமோ அவ்  
 ள்னை [வண்ணமே  
 இடைவிடாது  
 காக்குகிறது.

अहो बतेदं नृवराधिपह्य निर्वर्तते मे हृदि साधुवृत्तम् ।

विवर्णमग्नौ परितप्यमानं किं यथा राघव जातरूपम्

॥ १९ ॥

நுர "புருஷோத்தம!  
 ராவ ஸ்ரீராம!  
 வத என்ன ஆச்சரியம்!  
 இந் த  
 அஃ: பாபத்தை  
 அவிபஹ் பொறுக்கமுடியாது  
 ம் எனது  
 ஹ்ரி மனதில்

சாஹுதத் துர்மசிந்தனையானது  
 அஃ: நெருப்பில்  
 பரிதப்யமான் நன்கு காய்ச்சப்படுகிற  
 ஜாतरूपं தங்கமானது  
 விவर्णं பிரயேஜனமற்ற  
 किं மாயை  
 यथा எவ்வண்ணமோ  
 निर्वर्तते அவ்வண்ணமே  
 வெறுக்கிறது.

महाबलानां हरियूथपानामिदं कुलं राघव मन्निमित्तम् ।

अस्याद्भदस्यापि च शोकतापादर्थस्थितप्राणमतीव मन्ये

॥ २० ॥

ராவ "ஸ்ரீராம!  
 மஹாபலானா் அதிபலவான்களாகிய  
 ஹரியூத்பானா் வானரோத்தமர்களு  
 டையவும்  
 அச்ய இந்த  
 அஃ: அங்கதனுடையவும்  
 அதிவ மிக்க

शोकतापः சோகத்தின் கடுமை  
 யால்  
 इदं இந்த  
 कुलं ஜனசமூகம்  
 मन्निमित्तं என் காரணமாய்  
 अधस्थितप्राणं குற்றயிருந்ததாக  
 मन्ये நான் நினைக்கின்றேன்.

सुतः सुलभ्यः सुजनः सुवश्यः कुतः सुपुत्रः सदृशोऽद्भदेन ।

न चापि विद्येत स वीर देशो यस्मिन्भवेत्सोदरसन्निकर्षः ॥ २१ ॥

அஃ: "அங்கதனுக்கு  
 சமமானான்  
 { புத்திரர்களுக்கு வே  
 ண்டிய நற்குணங்கள்  
 சுபுத்: மையப்பெற்றவனும்  
 சுலப்ய: புண்பத்தின் பயனாய்  
 அடையத்தக்கவனும்,  
 சுஜன: ஸௌஜன்யமுள்ளவ  
 னும்,  
 { எப்பொழுதும் மனம்  
 சுவச்ய: கோணாதபடி நடக்  
 கின்றவனுமாகிய

सुतः ஓர் புதல்வன்  
 कुतः வேறெங்குண்டு ?  
 वीर வீரரே!  
 सोदरसन्निकर्षः சகோதரனை நேரில்  
 காணலென்பது  
 यस्मिन् எந்த இடத்தில்  
 भवेत् உண்டாகுமோ  
 स: அந்த  
 देशः अपि இடமென்பதே  
 न विद्येत च இல்லையே!



यद्यङ्गदो वीरवराह जीवेज्जीवेच्च माता परिपालनार्थम् ।

विना तु पुत्रं परितापदीना तारा न जीवेदिति निश्चितं मे ॥ २२ ॥

वीरவரஹே

“உத்கம் வீரர்களால்  
கொண்டாடப்பட்ட  
டவரே !

अङ्गदः

அங்கதன் [என்றால்

जीवेत् यदि

பிழைத்திருக்கின்றான்

माता च

தாயும், (தாரையும்)

परिपालनार्थं

செல்வமாய் வளர்ப்

जीवेत्

பதற்காக

तारा

உயிருடனிருப்பாள்.

தாரை

पुत्रं विना

புதல்வனை விட்டுப்

பிரிந்து

तु

என்றால்

परितापदीना

சோகத்தால் நொந்த

வளாகி

जीवेत् न

உயிருடன் இருக்க

इति

என்பது [மாட்டாள்

मे

எனக்கு

निश्चितम्

உள்ளபடி தெரிந்த

விஷயம்.

सोऽहं प्रवेक्ष्याम्यतिदीप्तमग्निं भ्रात्रा च पुत्रेण च सख्यमिच्छन् ।

इमे विवेक्ष्यन्ति हरिप्रवीराः सीतां निदेशे परिवर्तमानाः ॥ २३ ॥

भ्रात्रा च

“தமயனனும்

पुत्रेण च

புதல்வனனும்,

(அங்கதனனும்)

सख्यं

நல்ல அபிப்பிராயத்

தை

इच्छन्

கோருகிற

सः

அந்த

अहं

நான்

अतिदीप्तं

கொழுந்து விட்டெரி

யும்

अग्निं

தீயில்

प्रवेक्ष्यामि

விழுந்துவிடப்

போகிறேன்.

इमे

இந்த

हरिप्रवीराः

வானரோத்தமர்கள்

निदेशे

என்னு வார்த்தையில்

परिवर्तमानाः

பக்தியுடனிருக்கின்ற

வர்களாய்

सीतां

சீதாதேவியை

विवेक्ष्यन्ति

தேடுவார்கள்.

कृत्स्नं तु ते सेत्स्यति कार्यमेतन्मय्यप्रतीते मनुजेन्द्रपुत्र ।

कुलस्य हन्तारमजीवनाहं रामानुजानीहि कृतागसं माम् ॥ २४ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र

“சக்கிரவர்த்தியின்

திருக்குமார !

मयि

அடியேன்

अप्रतीते

மாண்டபின்னும்

ते

தேவரீரது

कार्यं

காரியமாகிற

एतत्

இது

तु

அது காரணமாய்

कुलं

குறையின் றி

सेत्स्यति

முடிவுபெறும்.

राम

ஸ்ரீராம !

कुलस्य

குலத்தை

हन्तारं

நாகம் செய்தவனும்

अजीवनाहं

உயிர் வைத்திருக்க

அந்நஹனும்

कृतागसं

கொடும் பாவியுமான

माम्

அடியேனுக்கு

अनुजानीहि

விடைதந்தருள

வேண்டும்.”

इत्येवमातस्य रघुप्रवीरः श्रुत्वा वचो वालिजघन्यजस्य ।

सञ्जातवाष्पः परवीरहन्ता रामो मुहूर्तं विमना बभूव ॥ २५ ॥

परवीरहन्ता	சந்துருகரர்களைக் கொல்லும்
रघुप्रवीरः	ரகுசுல்திலகராகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
आतंस्य	துன்புறும்
वालिजवन्यजस्य	வாலியின் தம்பியினது

वचः	சொல்லை
श्रुत्वा	செய்து,
संजातवायुः	கண்களில் நீர்ததும்ப
सुहृत्	சுற்றுவோர்
विमनाः	சிந்தையற்றவராய்
बभूव	ஆயினர்.

तस्मिन् क्षणेऽभीक्ष्णमवेक्ष्यमाणः क्षितिक्षमावान् भुवनस्य गोप्ता ।

राधो रुदन्तीं व्यसने निमग्नां समुत्सुकः सोऽथ ददर्श ताराम् ॥ २६ ॥

क्षितिक्षमावान्	{ பூமியை நிகர்த்த பொறுமையையுடையவராய் உலகிற்கே ரகசிகராகிய
भुवनस्य	அந்த
गोप्ता	ஸ்ரீராமர்
सः	அந்த
रामः	சமயத்தில்
तस्मिन्	மிகவும்
क्षणे	
अभीक्ष्णं	

अवेक्ष्यमाणः	வெண்டப்பட்டவராய்
व्यसने	துக்கத்தில்
निमग्नां	முழுகி
रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருக்கும்
तारां	தாரையை
अथ	இப்பொழுது
समुत्सुकः	தானும் மிகத் துயருற்றவராய்
ददर्श	பார்த்தார்.

तां चारुनेत्रां कपिसिंहनाथां पतिं समाश्लिष्य तदा शयानाम् ।

उत्थापयामासुरदीनसखां मन्त्रिप्रधानाः कपिराजपत्नीम् ॥ २७ ॥

मन्त्रिप्रधानाः	பிரதான மந்திரிகள்
चारुनेत्रां	அழகிய கண்களை யுடையவளும்
अदीनसखां	மகத்தான ஞானியும்
कपिराजपत्नीं	வானரமன்னனுக்கு மனைவியாய்

कपिसिंहनाथां	வானரோத்தமர்களுக்கரசியுமாய்
तदा	அப்பொழுது
पतिं समाश्लिष्य	கணவனை கட்டிக்கொ
शयानां	படுத்திருக்கிற [ண்டு,
तां	அவளை
उत्थापयामासुः	எழுப்பினார்கள்.

सा विस्फुरन्ती परिरभ्यमाणा भर्तुः सकाशादपनीयमाना ।

ददर्श रामं शरचापपाणिं स्वतेजसा सूर्यमिव ज्वलन्तम् ॥ २८ ॥

सा	அவள்
विस्फुरन्ती	உடல் நடுங்க
परिरभ्यमाणा	{ தோழிமார்களால் அணைத்துக்கட்டிக்கொள்ளப்பட்டவளாகி
भर्तुः	நாயகனது
सकाशात्	அருகாமையிலிருந்து
अपनीयमाना	அழைத்துவரப்பட்டவளாய்

शरचापपाणिं	{ பாணத்தையும் வில்லை யும் கையில் வைத்திருந்த
स्वतेजसा	தனது ஒளியால்
सूर्य	சூரியபகவானை
इव	நிகர்த்த
ज्वलन्तं	தேஜோமயமாய் விள
रामं	ஸ்ரீராமரை [ங்கும்
ददर्श	பார்த்தாள்.

सुसंवृतं पार्थिवलक्षणैश्च तं चारुनेत्रं मृगशावनेत्रा ।

अदृष्टपूर्वं पुरुषप्रधानमयं स काकुत्स्थ इति प्रजज्ञे

॥ २९ ॥

मृगशावनेत्रा	{	மா ன்ருட்டி க்கண்கள் போன்ற கண்களை யுடைய அவள்	पुरुषप्रधानं	புருஷோத்தமராகிய
पार्थिवलक्षणैः		ராஜலக்ஷணங்களால்	तं	அவரைப்பார்த்து
सुसंवृतं		நிறையப்பெற்றவரும்	अयं	‘இவர்தான்’
चारुनेत्रं च		அழகிய கண்களை	सः	அந்த
अदृष्टपूर्वं		யுடையவரும்	काकुत्स्थः इति	‘கூகூதர்’ என்று
		இதுவரையில்	प्रजज्ञे	மனத்தினுள்
		பார்த்திராத		எண்ணினள்.

तस्येन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महानुभावस्य समीपमार्या ।

आर्ताऽतितूर्णं व्यसनाभिपन्ना जगाम तारा परिविह्वलन्ती ॥ ३० ॥

व्यसनाभिपन्ना	சோகத்தால்	दुरासदस्य	அடைதற்கரியவரும்
	தவிப்புண்டு	महानुभावस्य	மகானுபாவருமாகிய
परिविह्वलन्ती	முற்றிலும் மெய்ம	तस्य	அவரது
आर्ता	துன்புறும் [றந்து	समीपं	சந்திக்கு
आर्या	உத்தமியாகிய	अतितूर्णं	அதிவேகமாய்
तारा	தாரை	जगाम	நடந்தாள்.
इन्द्रकल्पस्य	இந்திரனை நிகர்த்த		
	வரும்		

सा तं समासाद्य विशुद्धसत्त्वं शोकेन संभ्रान्तशरीरभावा ।

मनस्विनी वाक्यमुवाच तारा रामं रणोत्कर्षणलब्धक्ष्यम् ॥ ३१ ॥

शोकेन	சோகத்தால்	रणोत्कर्षण-}	போரில் குறிதப்பாது
	தொற்றமடைந்த	लब्धक्ष्यं }	பாணம் பிரயோகிப்ப
संभ्रान्तशरीरभावा	{		வரென பிரவரித்தி
	தேகபலமுடையவ		பெற்றவருமான
	னும்		
मनस्विनी	அதி விவேகியுமான	तं	அந்த
सा तारा	அந்த தாரை	रामं	ஸ்ரீராமரை
	தருமநெறி வாழ்வாது	समासाद्य	அணுகி,
विशुद्धसत्त्वं	{	वाक्यं	பின் வரும் சொல்லை
	செலுத்துமாற்றலு	उवाच	சொன்னாள்.
	டையவரும்		

त्वमप्रमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधार्मिकश्च ।

अक्षय्यकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् शतजोपमाक्षः ॥ ३२ ॥

त्वं च	“தேவரீரோ	दुरासदः च	அடைவதற்கரியவர்,
	இத்தன்மையொன்று	जितेन्द्रियः च	ஐம்புலன்களையும்
अप्रमेयः च	யாவராலும் அறிய		அடக்கியவர்.
	முடியாதவர்.		

उत्तमधार्मिकः च { சர்வோத்தம தருமமான  
 அக்சயகீர்த்தி: च { இவ்வளவுதான் என்று  
 சொல்லமுடியாத  
 கீர்த்தி படைக்கப்  
 பெற்றவர்,

विचक्षणः { சர்வ ஜ்ஞாணி  
 क्षितिक्षमावान् { சூழிப்போன்ற பொறு  
 மையுள்ளவர்,  
 क्षतज्ञोपमाक्षः { சங்கம்போல் சுவந்த  
 கண்களையுடையவர்.

त्वमात्तवाणासनवाणपाणिर्महाबलः संहननोपपन्नः ।

मनुष्यदेहाभ्युदयं विहाय दिव्येन देहाभ्युदयेन युक्तः

॥ ३३ ॥

त्वं { தேவரீர்  
 आत्तवाणासन- } எப்பொழுதும் தயா  
 बाणपाणिः { ராஜருக்கும் வில்லை  
 யும் கணையையும்  
 கையில் பிடித்தவர்,  
 महाबलः { மகா ஆற்றலுடைய  
 வர்,

संहननोपपन्नः { ஆழ்கிய தருமேனியர்;  
 मनुष्यदेहाभ्युदयं { மானிடதேகத்திற்கு  
 ரிய ஸ்வபாவத்தை  
 विहाय { விட்டு,  
 दिव्येन { ஆமானுஷ்யமான  
 देहाभ्युदयेन { தேகசெவந்தரயத்தா  
 युक्तः { விளங்குகின்றீர். [ல்

येनैव बाणेन हतः प्रियो मे तेनैव मां त्वं जहि सायकेन ।

हता गमिष्यामि समीपमस्य न मामृते राम रमेत वाली

॥ ३४ ॥

राम { “ஹீராம!  
 वाली { வாலி  
 मां ऋते { என்னையின்றி  
 रमेत न { களிப்புறார்.  
 मे { எனது  
 प्रियः { சுணவர்  
 येन { எந்தவொரு  
 बाणेन { பாணத்தால்  
 हतः { கொல்லப்பட்டாரோ

तेन एव { அதே  
 सायकेन { பாணத்தாலே  
 मां एव { என்னையும்  
 त्वं { தேவரீர்  
 जहि { கொன்றருளும்;  
 हता { கொல்லப்பட்டான்  
 अस्य { இவரது  
 समीपं { சன்னிதானத்தை  
 गमिष्यामि { அடைவேன்.

स्वर्गेऽपि पशामलपत्रनेत्रः समेत्य संप्रेक्ष्य च मामपश्यन् ।

न ह्येष उच्चावचताम्रचूडा विचित्रवेषाप्सरसोऽभजिष्यत्

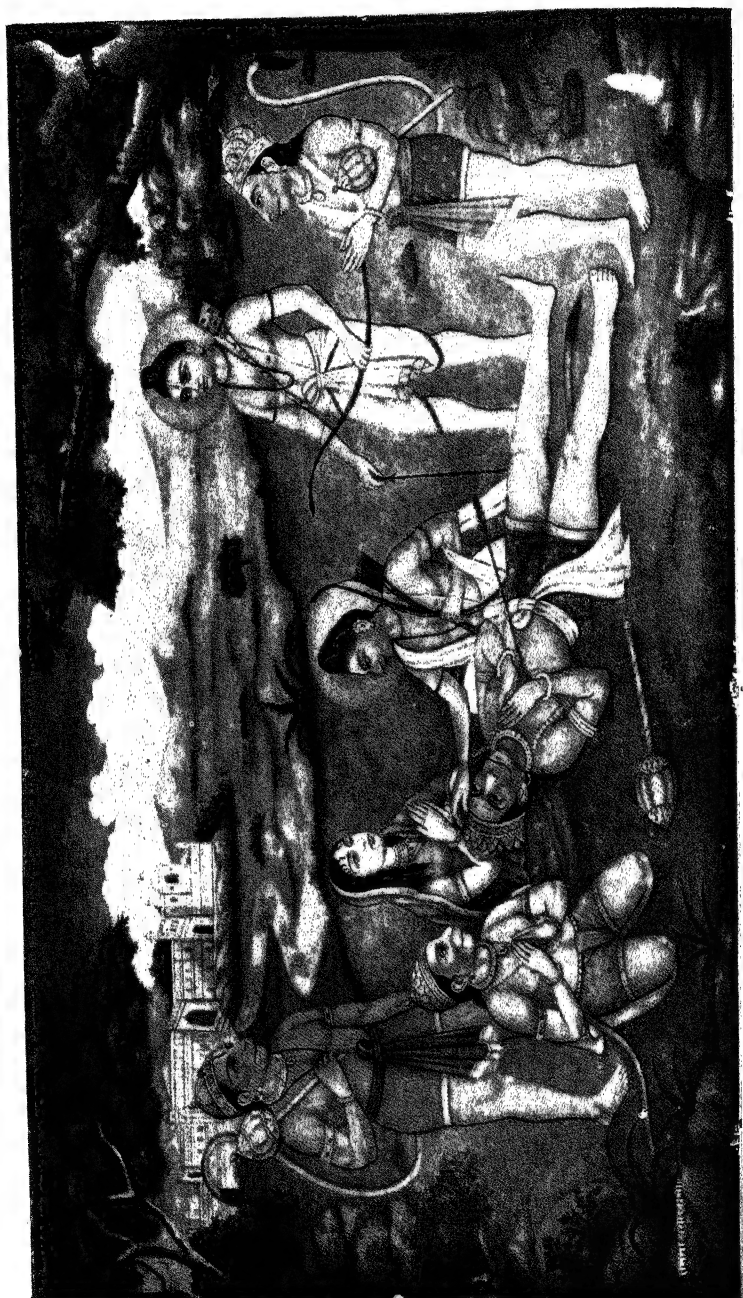
॥ ३५ ॥

पशामलपल- { “நிர்மலப் பாகிய செந்தா  
 नेत्रः { மரைக்கண்ணராகிய  
 एषः { இவர்  
 स्वर्गे च { ஸ்வர்க்கத்திலும்  
 समेत्य { சுற்றித்திரிந்து,  
 संप्रेक्ष्य { பார்த்து,  
 मां { என்னை  
 अपश्यन् अपि { காணப்பெறுகவராயி  
 ருப்பினும்

उच्चावचताम्र- } அதிகமாயும் குறைவா  
 चूडाः { யும் சிவந்த கேசங்க  
 लायुदयवर्कणम् { லையுடையவர்களும்  
 विचित्र- } பலவகை ஆடையாபர  
 वेषाप्सरसः हि } ணங்களையணிந்த தே  
 व रम्पையர்களையும் {  
 கூட...  
 अभजिष्यत् न { கண்ணெடுத்துப்  
 பாரார்.







# बालि-वध और तारा-विलाप

No. 276.

THE GITA PRESS, GORAKHPUR.

दारप्रदानाद्धि न दानमन्यत्प्रदृश्यते ज्ञानवतां हि लोके ॥ ३९ ॥

लोके	“உலகில்	अन्यत्	வேறு
ज्ञानवतां	ஞானவான்களுக்கு	दानं हि	சிறந்த தர்மமென்பது
	{ தர்மபத்னியை பதியி	न	இல்லை, என்று
दारप्रदानात्	{ டம் சேர்த்துவைப்ப	प्रदृश्यते हि	பிரஸித்தமாய் அறிவு
	தை விட		றுத்தப்படுகிறது.

त्वं चापि मां तस्य मम प्रियस्य प्रदास्यसे धर्मवेक्ष्य वीर ।

अनेन दानेन न लप्स्यसे त्वमधर्मयोगं मम वीर घातात् ॥ ४० ॥

वीर	“வீரரே !	प्रदास्यसे	கொடுத்துவிடுவீராக.
त्वं	தேவரீர்	त्वं	தேவரீர்
मम	எனது	मम	எனது
तस्य	அந்த	वीरघातात्	நாயகரைக் கொன்ற
प्रियस्य च	நாயகனுக்கே	अनेन	இந்த [தால்
नां	என்னை,	दानेन अपि	தர்மமொன்றால்தான்
धर्म	தர்மத்தை	अधर्मयोगं	பாபசம்பந்தத்தை
अवेक्ष्य	பெருமைப்படுத்தியே,	लप्स्यसे न	அடையாதிருப்பீர்.

आर्तामनाथामपनीयमानामेवंविधामर्हसि मां निहन्तुम् ।

अहं हि मातङ्गविलासगामिना पुवङ्गमानामृषभेण धीमता ॥

विना वराहोत्तमहेममालिना चिरं न शक्ष्यामि नरेन्द्र जीवितुम् ॥ ४१ ॥

एवंविधां	“இப்படியாய்	ऋषभेण	மன்னரும்,
अनाथां	நாயகனையிழந்து	धीमता	போற்றிவினரும்,
अपनीयमानां	பிரிக்கப்பட்டு	वराहोत्तम-}	வில்லைதிக்கமுடியாத
आर्ता	துன்புறும்	हेममालिना}	சிறந்த பொன்மாலை
मां	என்னை		ஆணிந்தவருமான
निहन्तुं	கொல்ல		ஆவரிடமிருந்து
अर्हसि	கிருவுளம் பற்றும்.	विना	பிரிந்து
नरेन्द्र	புருஷோத்தம !	अहं हि	நான் மட்டும்
मातङ्गविलास-}	யானைபோல் உல்லாச	चिरं	வெகுநேரம்
गामिना	} நடையுடையவரும்,	जीवितुं	உயிருடைநிருக்க
पुवङ्गमानां	வானரர்களுக்கு	शक्ष्यामि न	மாட்டேன்”.

इत्येवमुक्तस्तु विष्णुर्महात्मा तारां समाश्वस्य हितं बभाषे ॥ ४२ ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	तारां	தாரையை
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	समाश्वस्य	தெற்றவுசெய்து,
	திருச்செனிகாற்றிய	तु	அப்பொழுது
महात्मा	மகாத்மா வாகிய	हितं	ஹிதமாய்
विष्णुः	லோகநாதராகுமவர்,	बभाषे	பின்வருமாறு திரு
			வாய்மலர்ந்தருளினார்.



मा वीरभार्ये विमर्ति कुरुष्व लोको हि सर्वो विहितो विधात्रा ।  
तं चैव सर्वं सुखदुःखयोगं लोकोऽब्रवीत्तेन कृतं विधात्रा ॥ ४३ ॥

வீரபார்யே  
விமர்தி  
குருஷ்வ மா  
விதாஸா ஹி  
லோக:  
சர்வ:  
விஹித:  
“வீரபத்னி!  
அசட்டுண்ணத்  
திற்கு  
இடங்கொடாதே.  
பிரம்மா ஒருவராலே  
உலகு [யே  
எல்லாமும்  
நடைபெறுகிறது.

சுஹது:ஸயோங்  
த  
சர்வ் ச  
தேன  
விதாஸா எவ்  
கூத  
லோக:  
அவ்ரீத்  
சுகதுக்கமென்கிற  
அது [அனுபவமாகிற  
எல்லாவற்றையும்  
அந்த  
பிரம்மதேவனுலேயே  
விளைவிக்கப்பட்ட  
வேதம் [தாய்  
சூதியிருக்கிறது.

त्रयो हि लोका विहितं विधानं नातिक्रमन्ते वशगा हि तस्य ।  
भीतिं परां प्राप्स्यसि तां तथैव पुनस्तु ते प्राप्स्यति यौवराज्यम् ॥  
धात्रा विधानं विहितं तथैव न शूरपन्नयः परिदेवयन्ति ॥ ४४ ॥

வய:  
லோகா: ஹி  
தஸ்ய  
வஸகா: ஹி  
விஹித  
விதான  
அதிக்ரமந்தே ந  
தே  
புல:  
யௌவராஜ்ய  
“மூன்று  
உலகத்தவர்களும்  
அவரது (பிரம்ம  
தேவரது)  
ஆணைக்கிணங்கி நடக்  
கின்றவர்களாகவே  
விதிக்கப்பட்ட  
விதியை  
மீறி நடக்கின்றார்  
உனது [களில்லை.  
புதல்வன்  
யுவராஜபதவியை

து  
பிராப்யதி  
ததா எவ்  
தா  
பரா ப்ரீதி  
பிராப்யதி  
ததா எவ்  
தாஸா  
விஹித  
விதான  
சூரபந்ய:  
பரிதேவயந்தி ந  
இப்பொழுது  
அடைவான்.  
அவ்வாறானதும்  
அந்த  
பரம மனசுந்துஷ்டி-  
நீ யடைவாய். [யை  
அப்படியேதான்  
பிரம்மதேவரால்  
விதிக்கப்பட்ட  
நியமனம். [மார்கள்  
வீரர்களின் மனைவி-  
மனக்கலக்கமுற்றார்கள்.

आश्वसिता तेन तु राघवेण प्रभावयुक्तेन परन्तपेन ।

सा वीरपत्नी ध्वनता मुखेन सुवेषरूपा विरराम तारा ॥ ४५ ॥

பரந்தபேன  
ப்ரபாவயுக்தேன து  
தேன  
ராஹேண  
ஆஸாஸிதா  
வீரபத்னி  
சத்திருக்களைத் தவி  
க்க அடிப்பவரும்  
அமானுஷ்ய சக்தி ப  
டைக்கப்பெற்றவரு  
அந்த [மான  
ஸ்ரீராமரால்  
தேற்றாவுபடுத்தப்  
பட்டவனும்  
வீரபத்னியும்,

சுவேஸரூபா  
ஸா தாரா  
தவ்னதா  
முகேவ  
விரராம  
நன்கு அழகுற்ற உரு  
வமுடையவளுமான  
அந்த தாரை  
தற்கால மனோபாவத்  
தை நன்கு விளங்கக்  
காட்டுகின்ற  
முகத்தோடு  
மௌனமாயிருந்து  
விட்டனள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10267



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1015

पञ्चाविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || ௨௫ ||

वालिस्संस्कारः—வாலிஸம்ஸ்காரம்.

सुग्रीवं चैव तारां च साङ्गदं सहलक्ष्मणः । समानशोकः काकुत्स्थः सान्त्वयन्निदमब्रवीत् ॥

சஹலக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணனுடனிருந்த	सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்
समानशोकः	{ கூட இருந்தவர்களின் துக்கத்தால் தான் துன்புறும்	सान्त्वयन् एव	பார்ந்து தேற்றவு செய்து கொண்டே
काकुत्स्थः	கூராமர்,	इदं	பின்வருமாறு
तारां च	தாரையையும்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.
साङ्गदं	அங்கத்தனையுட்கும்		

न शोकपरितापेन श्रेयसा युज्यते मृतः । यदत्रानन्तरं कार्यं तत्समाधातुमर्हथ ॥ २ ॥

मृतः	“இறந்து போனவன்	अनन्तरं	உடனே ஆகவேண்டிய
शोकपरितापेन	சோகத்தால் பரிதபிப் பதால்	कार्यं	காரியம் [தாயிருக்கிற
श्रेयसा	நன்மையால்	यत्	எதுவோ,
युज्यते न	பற்றப்படுகிறானில்லை.	तत्	அதை
अथ	இவ்விஷயத்தில்	समाधातुं	அனுஷ்டிக்க
		अर्हथ	கடவீர்.

लोकवृत्तमनुष्ठेयं कृतं वो बाष्पमोक्षणम् । न कालादुत्तरं किञ्चित्कर्म शक्यमुपासितुम् ॥

वः	“உங்கள் து	कृतं	இதோடு போதும்.
बाष्पमोक्षणं	கண்ணீர் பெருக்கு கிறதாகிற	कालात् उत्तरं	விதிக்கு மீறி
लोकवृत्तं	லோகசம்பிரதாயமாய்	किञ्चित्	ஒரு
अनुष्ठेयं	அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியது	कर्म	காரியம்
		उपासितुं	செய்ய
		न शक्यम्	முடியாது.

नियतिः कारणं लोके नियतिः कर्मसाधनम् । नियतिः सर्वभूतानां नियोगेऽपि ह कारणम् ॥

लोके	“உலகில்	इह	இவ்வுலகில்
नियतिः	விதிதான்	नियतिः	விதிதான்
कारणं	எதற்கும் முதற்கார	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளு டைய
नियतिः	விதிதான் [ணம்.	नियोगेषु	காரியங்களில்
कर्मसाधनं	{ எக்காரியத்திலும் பிரத்தியக்ஷத்தில் காணப்படுகிறது.	कारणम्	கூடவே இருந்து நடத்துகிறதாகிறது.

न कर्ता कस्यचित्कश्चिन्नियोगे चापि नैश्वरः । स्वभावे वर्तते लोकस्तस्य कालः परायणम् ॥

कश्चित् “எதோன் நிற்கும்  
कश्चित् எவனொருவனும்  
कर्ता न நடத்துபவனாக  
ஆகான்.  
नियोगे च अपि ஆக்ஞாபிக்கும்  
விஷயத்திலும்

ईश्वरः न உரிமையுடையவனு  
लोकः உலகு [கான்.  
स्वभावे விதிப்பயனில்  
वर्तते நடந்துவருகிறது.  
तस्य परायणं அதை விளைவிப்பது  
कालः விதிதான்.

न कालः कालमत्येति न कालः परिहीयते । स्वभावं हि समासाद्य न कश्चिदतिवर्तते ॥

कालः “விதி  
कालं அத்தன் பயனை  
अत्येति न கடக்கமாட்டாது.  
कालः விதி  
परिहीयते न கூடவோ குறையவோ  
ஏற்படாது.

हि என்கிறபடியால்  
स्वभावं விதிப்பயனை  
समासाद्य அடைந்து,  
कश्चित् எவனொருவனும்  
अतिवर्तते न அனுபவியாதிருக்க  
முடியாது.

न कालस्यास्ति बन्धुत्वं न हेतुर्न पराक्रमः । न मित्रज्ञातिसंबन्धः कारणं नात्मनो वशः ॥

कालस्य “விதிக்கு  
बन्धुत्वं பகைபாடம் என்பது  
अस्ति न இல்லை.  
हेतुः தனக்கு ஆகவேண்டி  
न இல்லை. [யதென்பது  
पराक्रमः பிரயத்தனமென்பது  
न இல்லை.

मित्रज्ञातिसंबन्धः வேண்டியவன் ஞாதி  
என்கிற உறவு  
न இல்லை.  
कारणं மூலகாரணமதுவே.  
आत्मनः ஒருவனுக்கு  
वशः न அடங்கி இஷ்டப்படி  
நடக்கிறது அன்று.

किं तु कालपरीणामो द्रष्टव्यः साधु पश्यता । धर्मश्चार्थश्च कामश्च कालक्रमसमाहिताः ॥

किं तु “ஆயினும்  
साधु पश्यता { எதையும் நன்கு ஆ  
ராய்ச்சி செய்கிற ஒரு  
வருடால்  
कालपरीणामः { விதியால் அப்போதை  
ச்சுப்போது சம்பவிக்க  
ிறது

द्रष्टव्यः எச்சரிக்கையுடன் கவ  
னிக்கப்படவேண்டி  
धर्मः च அறமும், [யது.  
अर्थः च பொருளும்,  
कामः च இன்பமும்,  
कालक्रम- } விதியின் பயன்களாய்  
समाहिताः } கைகூடுகின்றன.

इतः स्वां प्रकृतिं वाली गतः प्राप्तः क्रियाफलम् । दानमानार्थसंयोगैः पवित्रं पुव्गेश्वरः ॥

पुव्गेश्वरः “வானரமன்னனாகிய  
वाली வாலி  
इतः இங்கிருந்து  
गतः சென்றவனாய்  
दानमानार्थ- } தஈனங்கள், அனுக்கிர  
संयोगैः } ஹங்கள் இவைகளின்  
சம்பந்தங்களால்

पवित्रं புண்யமானதும்  
स्वां தனது  
प्रकृतिं பிறவிகாரணமுமாகிய  
क्रियाफलं விளைகளின் பயனை  
प्राप्तः அடைந்துவிட்டான்.

स्वधर्मस्य च संयोगाज्जितस्तेन महात्मना । स्वर्गः परिशुहीतश्च प्राणानपरिरक्षता ॥१०॥

பாணான் ஷ  
அபரிர்ஷதா  
மஹாத்மனா  
தேன  
ஸ்வதர்மஸ்ய  
“உயிரையும்  
திருணமாய் நினைத்த  
மகாத்மாவான  
அவனால்  
தனது தர்மத்தினது

संयोगात् च  
स्वर्गः  
जितः  
परिशुहीतः  
சம்பந்தத்தாலேயே  
ஸ்வர்க்கமானது  
வெல்லப்பட்ட  
ஏற்றுக்கொள்ளப்  
பட்டது.

एषा वै नियतिः श्रेष्ठा यां गतो हरियूथपः । तदलं परितापेन प्राप्तकालमुपास्यताम् ॥

ஹரியூதப:  
யா  
கத:  
ஏஷா  
நியதி: வை  
श्रेष्ठा  
“வானரோத்தமன்  
எதோன்றை  
அடைந்துவிட்டானே;  
இந்த  
விதிப்பயன்தான்  
எதற்கும் மேன்மை  
யானது.

तत्  
पतितापेन अलं  
प्राप्तकालं  
उपास्यताम्  
ஆனபடியால்  
பரிதாபப்பட்டது  
போதும்.  
இக்காலத்திற்கேற்ற  
காரியம்  
அனுஷ்டிக்கப்பட்ட  
டும்”.

वचनान्ते तु रामस्य लक्ष्मणः परवीरहा । अवदत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं गतचेतसम् ॥१२॥

ராமஸ்ய  
வசநான்தே து  
பரவீரஹா  
லக்ஷ்மண:  
ஸ்ரீராமருடைய  
சொல்லின் முடிவில்  
விஷ்ணுபகவானின் ம  
ற்றொரு அம்சமாகிய  
லக்ஷ்மணர்,

गतचेतसं  
सुग्रीवं  
प्रश्रितं  
वाक्यं  
अवदत्  
பிரக்ஞை தப்பிக்  
கிடந்த  
சுக்ரீவனைப் பார்த்து  
இனிய  
பின்வரும் சொல்லை  
மொழிந்தார்.

कुरु त्वमस्य सुग्रीव प्रेतकार्यमनन्तरम् ॥ १३ ॥

சுக்ரீவ  
த்வ  
அஸ்ய  
“சுக்ரீவரே!  
நீர்  
இவருக்கு

अनन्तरं  
प्रेतकार्यं  
कुरु  
இனி ஆகவேண்டிய  
உத்தரகிரியையை  
கூறு  
விதியும்.

ताराङ्गदाभ्यां सहितो वालिनो दहनं प्रति । समाज्ञापय काष्ठानि शुष्काणि च बहूनि च ॥  
चन्दनादीनि दिव्यानि वालिसंस्कारकारणात् ॥ १४ ॥

வாலின:  
தஹன் ப்ரதி  
தாராங்கடாப்யா  
சஹித:  
வாலிஸ்ச்கார்-  
காரணாத்  
“வாலியினது  
தகனவிஷயத்தில்  
தாரையுடனும்  
அங்கதனுடனும்  
கலந்து பேசியவராய்  
வாலியின் உத்தரக்கி  
ரியைக்காக

शुष्काणि  
दिव्यानि च  
चन्दनादीनि  
बहूनि च  
काष्ठानि  
समाज्ञापय  
உலர்ந்த  
சிறந்த  
சந்தனம் முதலிய  
பல  
கட்டைகளுக்கு  
ஆக்ஞாபியும்.

समाश्वासय चैनं त्वमङ्गदं दीनचेतसम् । मा भूर्बालिशबुद्धिस्त्वं त्वदधीनमिदं पुरम् ॥१५॥

त्वं "நீர்  
 दीनचेतसं மனம் நொந்து தபித்  
 துக்கொண்டிருக்கும்  
 एनं இந்த  
 अङ्गदं च அங்கதனையும்  
 समाश्वासय தேற்றரவுபடுத்தும்.  
 त्वं நீர்

बालिशबुद्धिः கோழைத்தனமுடையவராய்  
 मा भूः இராதேயும்.  
 इदं இந்த  
 पुरं நகர்  
 त्वदधीनम् உமது அநீனத்திலி  
 ருக்கிறது.

अङ्गदस्त्वानयेन्माल्यं वस्त्राणि विविधानि च । घृतं तैलमथो गन्धान्यच्चात्र समनन्तरम् ॥

अङ्गदः तु "அங்கதனும்  
 अल इப்பொழுது  
 माल्यं புஷ்பத்தையும்  
 विविधानि பலவகை  
 वस्त्राणि च வஸ்திரங்களையும்,  
 घृतं நெய்யையும்,  
 तैलं எண்ணெயையும்,

अथो அவ்விதமே  
 गन्धान् வாசனைத் திரவ்னியங்  
 कलौष्यम्, கலையும்,  
 समनन्तरं இனி வேண்டியதாய்  
 यत् च எதுவோ அது [ள்ள  
 எல்லா வற்றையும்  
 आनयेत् கொண்டுவரட்டும்.

त्वं तार शिविकां शीघ्रमादायागच्छ सम्भ्रमात् ।

त्वा गुणवती युक्ता ह्यस्मिन् काले विशेषतः

॥ १७ ॥

तार "தாரனே!  
 त्वं நீ  
 शीघ्रं சீக்கிரமே  
 शिविकां சிபிகை ஒன்றை  
 आदाय எடுத்துக்கொண்டு,  
 सम्भ्रमात् காலதாமதமின்றி  
 आगच्छ திரும்பி வந்துசேர்.

हि ஏனெனில்  
 अस्मिन् இந்த  
 काले பிரஸக்தியில்  
 त्वरा விரைதல்  
 विशेषतः முக்கியமாய் [தாய்  
 गुणवती நன்மை பயக்குகிற-  
 युक्ता ஏற்பட்டிருக்கிறது.

सज्जीभवन्तु पूवगाः शिविकावहनोचिताः । समर्था बलिनश्चैव निहरिष्यन्ति वालिनम् ॥

समर्थाः च "சாமர்த்தியசாலிக  
 बलिनः एव பலிஷ்டர்களும், [ஞம்,  
 शिविका- } பல்லக்கு தூக்குவதில்  
 वहनोचिताः } அனுபவமுள்ளவர்  
 களுமாவன

पूवगाः வானரர்கள்  
 वालिनं வாலியை  
 निहरिष्यन्ति எடுத்துச் செல்லு  
 வார்கள்;  
 सज्जीभवन्तु சித்தமுடையிருக்கட்டும்.

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवं सुमित्रानन्दवर्धनः । तस्थौ भ्रातृसमीपस्थो लक्ष्मणः परवीरहा ॥

सुग्रीवं சுக்கிரீவனைப் பார்த்து  
 तु இவ்விஷயத்தில்  
 एवं மேற்கண்டவாறு  
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,  
 सुमित्रानन्द- } சுமித்திராதேவியின்  
 वर्धनः } ஆனந்தத்தைப் பெ  
 ருக்குகிறவரும்,

परवीरहा மற்றொரு விஷ்ணு  
 அம்சமாகிய  
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
 भ्रातृसमीपस्थः { பிராதாவினுடைய பக்  
 तस्थौ { கலில் போய்ச்சேர்ந்  
 தவராய்  
 நின்றுவிட்டார்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा तारः सम्भ्रान्तमानसः । प्रविवेश गुहां शीघ्रं शिविकागतमानसः ॥

தார:                    தாரன்  
 लक्ष्मणस्य            லக்ஷ்மணனாது  
 वचः                    வியமனத்தை  
 श्रुत्वा                    சிரமேற்கொண்டு,  
 शिविकागत-        } சிவிகையொன்றையே  
 मानसः                } நினைப்பில் கொண்ட  
                                  வனாய்

संभ्रान्तमानसः    பரபரப்புற்றவனாய்  
 शीघ्रं                    உடனேயே  
 गुहां                    குகைக்குள்  
 प्रविवेश              போய்ச் சேர்ந்தான்.

आदाय शिविकां तारः स तु पर्याप्तत्पुनः ॥ २१ ॥

वानरैरुद्यमानां तां शूरैरुद्धनोचितैः । दिव्यां भद्रासनयुतां शिविकां स्यन्दनोपमाम् ॥  
 पक्षिकर्मभिराचित्रां द्रुमकर्मभिरावृताम् । आस्थितां चित्रपत्तीभिः सुनिविष्टां समन्ततः ॥  
 विमानमिव सिद्धानां जालवातायनावृताम् । सुनियुक्तां विशालां च सुकृतां विश्वकर्मणा ॥  
 दारुपर्वतकोपेतां चारुकर्मपरिष्कृताम् । वराभरणहारैश्च चित्रमाल्योपशोभिताम् ॥ २५ ॥  
 गुहागहनसंछन्नां रक्तचन्दनरूपिताम् । पुष्पौघैः समभिच्छन्नां पद्ममालाभिरेव च ॥  
 तरुणादित्यवर्णाभिभ्राजमानाभिरावृताम् ॥ २६ ॥

ச: தார:                    அந்த தாரன்  
 उद्धनोचितैः            தூக்குவதில் அனுபவ  
 शूरैः                    சூரர்களான [முள்ள  
 वानरैः                    வானரர்களால்  
 उद्यमानां                வகிக்கப்படுகிறதும்,  
 दिव्यां                    அழகானதும்,  
 भद्रासनयुतां            சிங்காசனத்தோடு கூடிய  
 शिविकां                உயர்ந்த ஆஸனத்  
                                  தையுடையதும்,  
 स्यन्दनोपमां            ரதத்தைப்போலிருக்  
                                  கிறதும்,  
 पक्षिकर्मभिः            பகஷிப் பிரதிமைகளால்  
 आचित्रां                அழகுற்ற வரையப்  
                                  பெற்றதும்,  
 द्रुमकर्मभिः            விருக்ஷப் பிரதிமை  
                                  களால்  
 आवृतां                    வரையப்பெற்றதும்,  
 चित्रपत्तीभिः            சித்திரைவரிசைக  
                                  களால்  
 आस्थितां                நிறைந்துள்ளதும்,  
 समन्ततः                நாற்புறமும் உல்லாச  
 सुनिविष्टां                மாயத் தங்குமிடங்க  
                                  ளையுடையதும்;

सिद्धानां                ஸித்தர்களுடைய  
 विमानं                விமானத்தை  
 इव                        போலிருக்கிறதும்,  
 जाल-                    சல்லடைக்கண்க  
 वातायनावृतां        } னுற்ற சாளரங்களை  
                                  யுடையதும்,  
 विश्वकर्मणा            விசுவகர்மாவினால்  
 विशालां च            விசாலமாயும்  
 सुनियुक्तां            உறுதியாயும்  
 सुकृतां च                அழகாய் நிரும்பிக்கப்  
                                  பட்டதும்,  
 दारुपर्वतकोपेतां    { மரங்களில் வரையப்  
                                  பட்ட பர்வதங்களை  
                                  யுடையதும்  
 चारुकर्म-                மெருகுவேலைகளால்  
 परिष्कृतां                } அழகாய்ச் செய்யப்  
                                  பட்டதும்,  
 वराभरणहारैः च    சிறந்த ஆபரணங்களா  
                                  லும், மாலைகளாலும்,  
 चित्रमाल्योप-        அழகிய புஷ்பங்களா  
 शोभितां                } ல் அழகுற்று விளங்  
                                  குகிறதும்;

गुह्यगहन- )	குகைகளும், வளங்க
संछन्नां )	ளும் வரையப்பெ
	ற்றதும்,
रक्तचन्दन- )	செஞ்சந்தனத்தால்
रुषितां )	பூசப்பெற்று விளங்
	குகிறதும்,
पुष्पौघैः	புஷ்பக்குவியல்களால்
समभिच्छन्नां	தூவப்பெற்றிருக்கி
	றதும்,

तरुणादित्य- )	இளஞ்சூரியனது
वर्णाभिः च )	ஒளிகொண்டு
भ्राजमानाभिः एव	விளங்குகின்ற
पद्ममालाभिः	தாமரைமாலையால்
आवृतां	விளங்குகிறதமான
तां	அந்த
शिविकां	பல்லக்கை
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
पुनः तु	மீளவும்
पर्यापतत्	வந்துசேர்ந்தான்.

ईदृशीं शिविकां दृष्ट्वा रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । क्षिप्रं विनीयतां वाली प्रेतकार्यं विधीयताम् ॥

रामः	ராமர்,
ईदृशीं	இப்படிப்பட்ட
शिविकां	பல்லக்கை
दृष्ट्वा	பார்த்து,
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை நோக்கி
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா
	பித்தருளினார்.

वाली	“வாலி
क्षिप्रं	சீக்கிரமே
विनीयतां	சொண்டுபோகப்
	பட்டும்.
प्रेतकार्यं	பிரேதகாரியமானது
विधीयताम्	.செய்யப்பட்டடும்.”

ततो वालिनमुद्यम्य सुग्रीवः शिविकां तदा । आरोपयत विक्रोशनङ्गदेन सहैव तु ॥२८॥

तदा	அப்பொழுது
सुग्रीवः तु	சுக்கிரீவனே
अङ्गदेन सह एव	அங்கதனோடு கூடவே
वालिनं	வாலியை

विक्रोशन	கதறிக்கொண்டே
ततः उद्यम्य	அவ்விடத்திலிருந்து
शिविकां	பல்லக்கில் [தூக்கி,
आरोपयत	வைத்தார்.

आरोप्य शिविकां चैव वालिनं गतजीवितम् । अलङ्कारैश्च विविधैर्माल्यैर्वस्त्रैश्च भूषितम् ॥  
आज्ञापयत्तदा राजा सुग्रीवः पुत्रगेश्वरः । और्ध्वदैहिकमार्यस्य क्रियतामनुरूपतः ॥३०॥

पुत्रगेश्वरः	வானரோத்தமனும்
राजा	மன்னனுமாகிய
सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்,
गतजीवितं	இறந்துபோன
वालिनं	வாலியை
विविधैः	பல்வகை
अलङ्कारैः च	அலங்காரங்களாலும்
माल्यैः च	மாலையாலும்
वस्त्रैः च	வஸ்திரங்களாலும்

भूषितं	அலங்கரிக்கப்பட்டவ
शिविकां	சுவிகையில் [ஞய
आरोप्य	வைத்துவிட்டு,
तदा एव	உடனேயே
आज्ञापयत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா
	பித்தான்.
आर्यस्य	தமயனருக்கு
अनुरूपतः	எற்றபடியே
और्ध्वदैहिकं	உத்திரக்கிரியை
क्रियताम्	செய்யப்பட்டடும்.





तासां रुदितशब्देन वानरीणां वनान्तरे । वनानि गिरयः सर्वे विक्रोशन्तीव सर्वतः ॥

सर्वतः எல்லாப்புறங்களிலும்  
वनानि காடுகள்  
गिरयः மலைகள்  
सर्वे எல்லாமும்  
वनान्तरे வனத்தினிடையில்  
तासां அந்த

वानरीणां வானரஸ்திரீக  
रुदितशब्देन ஞுடைய  
विक्रोशन्ति அழுவுதாலுண்டான  
हव சப்தத்தால்  
எதிரொலியால்  
அழுக்கின்றன  
போலிருந்தன.

पुलिने गिरिनद्यास्तु विविक्ते जलसंवृते । चितां चक्रुः सुबहवो वानरा वनचारिणः ॥

वनचारिणः வனவாசிகளாகிய  
वानराः வானரர்கள்  
सुबहवः सु பஸும்  
गिरिनद्याः மலையருவியினது

जलसंवृते ஜலத்தால் சூழப்பட்ட  
विविक्ते பரிசுத்தமான  
पुलिने மணல்திட்டில்  
चितां கிதைபை  
चक्रुः அடுக்கினார்கள்.

अवरोप्य ततः स्कन्धाच्छिविकां वहनोचिताः । तस्थुरेकान्तमाश्रित्य सर्वे शोकसमन्विताः ॥

वहनोचिताः தூக்கிவந்தவர்கள்  
शिविकां பல்லக்கை  
स्कन्धात् தோளினின்று  
ततः அவ்விடத்தில்  
अवरोप्य இறக்கிவைத்துவிட்டு,  
एकान्तं ஏகாந்தமான ஓரிடத்  
திற்கு

आश्रित्य சென்று,  
सर्वे எல்லோரும்  
शोकसमन्विताः சோகத்தால் தபிக்  
கின்றவர்களாய்  
तस्थुः நின்றனாகொண்டிருந்  
தார்கள்.

ततस्तारा पतिं दृष्ट्वा शिविकातलशायिनम् । आरोप्याङ्गे शिरस्तस्य विललाप सुदुःखितः ॥

ततः அப்பொழுது  
तारा தாரை  
शिविकातल- } சிலிகையின்மீது  
शायिनं } படுத்துக்கிடக்கும்  
पतिं நாயகனை  
दृष्ट्वा பார்த்து,  
तस्य அவனது

शिरः கிரைசை  
अङ्गे தன் மடிமீது  
आरोप्य தூக்கிவைத்துக்  
கொண்டு,  
सुदुःखितः துக்கம் மேலிட்டவ  
ளாய்  
विललाप பின்வருமாறு புலம்பி  
க்கதறினார்.

हा वानरमहाराज हा नाथ मम वत्सल । हा महाई महाबाहो हा मम प्रिय पश्य माम् ॥

हा वानरमहाराज “ஓ! வானரர் கோம  
கனே!  
हा नाथ ஓ! நாயகரே!  
हा महाई மகா பூஜ்யரே!  
महाबाहो மகா ஆற்றலுடைய  
வரே!

हा मम प्रिय ஓ! என் காதலரே!  
मम எனமீது  
वत्सल அன்பார்த்தவரே!  
मां என்னை  
पश्य கண்ணிழித்துப்  
பாருமே!

जनं न पश्यसीमं त्वं कस्माच्छोकाभिपीडितम् ॥ ४१ ॥

त्वं “தேவரீர்  
इमं இந்த  
शोकाभिपीडितं சோகத்தால் மிக  
வருந்தும்

जनं ஜனத்தை  
कस्मात् என்  
पश्यसि न கண்ணெடுத்துப்  
பாராதிருக்கின்றீர்?

प्रहृष्टमिव ते वक्तुं गतासोरपि मानद । अस्तार्कसमवर्णं च लक्ष्यते जीवतो यथा ॥ ४२ ॥

मानद “யாவரிடமும் மரியா  
தையாய் நடப்பவரே!  
ते தேவரீர்  
गतासोः अपि இறந்துபோயிருப்பி  
वर्णं முகமானது [னும்  
अस्तार्कसमवर्णं च { அஸ்தமய சூரியபக  
வாரீனை நிகர்த்த கார்  
தியுடையதாய்

जीवतः உயிருடனிருக்கின்ற  
வனது  
यथा போன்றதாய்  
प्रहृष्ट इव களையுடனிருக்கிறதா  
கவே  
लक्ष्यते காணப்படுகிறது.

एष त्वां रामरूपेण कालः कर्षति वानर । येन स्म विधवाः सर्वाः कृता एकेषुणा रणे ॥

वानर “வானரரே!  
येन எவரால்  
रणे போரில்  
एकेषुणा ஒரு பாணத்தால்  
सर्वाः எல்லோரும்  
विधवाः விதவைகளாக

कृताः स्म ஆக்கப்பட்டார்களோ  
एषः இந்த [அந்த  
कालः எமனே  
रामरूपेण ராமனென உருவங்  
त्वां தேவரீரை [கொண்டு  
कर्षति அடைந்திருக்கிறார்.

इमास्तास्तव राजेन्द्र वानर्यो वल्लभाः सदा । पादैर्विकृष्टपद्मानमागताः किं न बुध्यसे ॥

राजेन्द्र “ராஜேந்தமரே!  
सदा எப்பொழுதும்  
तव தேவரீரது  
वल्लभाः அன்புபெற்ற  
ताः அந்த  
इमाः இந்த  
वानर्यः வானரஸ்தரீகள்

विकृष्ट நீண்ட  
अध्वानं தூரம்  
पादैः கால்நடையாய்  
आगताः வந்திருக்கின்றார்கள்.  
किं ஏன்  
बुध्यसे न கவனியாதிருக்கின்  
றீர்?

तवेष्टा ननु नामैता भार्याश्चन्द्रनिभाननाः ॥ ४५ ॥

चन्द्रनिभाननाः “சந்திரனை நிகர்த்த  
முகங்கொண்டைய  
एताः இந்த  
भार्याः மனைவிமார்கள்

तव தேவரீரது  
इष्टाः மனங்கொணுது நடக்  
கின்றவர்கள்  
ननु नाम இல்லையா என்ன?

इदानीं नेक्षसे कस्मात्सुग्रीवं पुत्रगेश्वरम् । एते हि सचिवा राजन् तारप्रभृतयस्तव ॥  
 पुरवासी जनश्चायं परिवार्याऽऽसतेऽनघ । विसर्जयैतान् पुत्रवान् यथोचितमरिन्दम् ॥  
 ततः क्रीडामहे सर्वा वनेषु मदनोत्कटाः ॥ ४७ ॥

புவகேசர் “வானரமன்னரான  
 சுசுரிவரை  
 இப்பொழுது  
 ஏனோ  
 கண்ணெடுத்துப்பா  
 ராதிருக்கின்றீர் ?  
 அரசே !  
 தேவரீர்து  
 தாரன் முதலிய  
 இந்த  
 மந்திரிமார்களும்,  
 புரவாஸிகளாகிய  
 இந்த ஜனசமூகமும்  
 சூழ்ந்துகொண்டு,

அசுதே காத்துநிற்கின்றனர்.  
 அனவ புண்பாத்தமாவே !  
 அரிந்தம சத்ருஸம்ஹாராகரே !  
 ஏதாந் இந்த  
 புவவாந் வானரர்களை  
 யதோசித் முறைப்படி  
 விசர்ஜய விடைகொடுத்தனுப்பி  
 வனங்களில் [விடும்].  
 வனபு வனநுமை  
 மதனோத்கடா: பெற்று விளங்கிய  
 சர்வா: நாங்களுல்லோரும்  
 தத: இவ்விடத்திலேயே  
 க்ரீடாமஹே இன்பமாய்க் காலங்க  
 பித்தித்துவிடுகிறோம்.”

एवं विलपतीं तारां पतिशोकपरिप्लुताम् । उत्थापयन्ति स्म तदा वानर्यः शोककशिताः ॥

शोककशिताः शोकத்தால் வாடிக்கிடந்த  
 वानर्यः வானரஸ்திரிகள்  
 तदा அப்பொழுது  
 पतिशोक- } கணவனை நினைத்து  
 परिप्लुता } சோகித்து மெய்ம  
 மந்து

एवं மேற்கண்டவண்ணம்  
 विलपतीं புலம்பிக்கத்தமும்  
 तारां தாரையை  
 उत्थापयन्ति स्म தேற்றாவுபடுத்தி  
 ஹர்கள்.

सुग्रीवेण ततः सार्धमङ्गदः पितरं रुदन । चितामारोपयामास शोकेनाभिहतेन्द्रियः ॥४९॥

ततः அதன்மேல்  
 अङ्गदः அங்கதன்  
 सुग्रीवेण சுசுரிவனோடு  
 सार्धं கூடவே  
 शोकेन சோகத்தால்

अभिहतेन्द्रियः இத்திரியங்கள் சிதற  
 रुदन அழுதுகொண்டு  
 पितरं தந்தையை  
 चितां சிதையின்றித்  
 आरोपयामास வளர்த்தினான்.

ततोऽग्निं विधिवद्वा सोपसव्यं चकार ह । पितरं दीर्घमध्वानं प्रस्थितं व्याकुलेन्द्रियः ॥

व्याकुलेन्द्रियः இத்திரியங்கள் கலங்கி  
 க்கிடந்த

सः அவன்  
 दीर्घं अध्वानं நெடுவழி  
 प्रस्थितं செல்லும்  
 पितरं தந்தைக்கு

विधिवत् விதிப்படி  
 अग्निं நெருப்பை  
 दत्त्वा போட்டுவிட்டு,  
 ततः அதன்மேல்  
 अपसव्यं அப்பிரதக்ஷிணம்  
 चकार ह செய்தான்.

संस्कृत्य वालिनं ते तु विधिपूर्वं प्लवङ्गमाः । आजग्मुखदकं कर्तुं नदीं शीतजलां शुभाम् ॥

ते अर्हत  
प्लवङ्गमाः वानराः  
विधिपूर्वं विधिपूर्व  
वालिनं वारिக்கு  
संस्कृत्य தக்கபடி மரியாதை  
செய்துவிட்டு,

शुभां அழகியதும்  
शीतजलां तु குளிர்ந்த ஜலமுடைய  
नदीं ஓர் நதிக்கு [துமான  
उदकं ஸ்நானத்தை  
कर्तुं செய்ய  
आजसमु: போய்க் சேர்ந்தார்கள்.

ततस्ते सहितास्तत्र ह्यङ्गदं स्थाप्य चाग्रतः । सुग्रीवतारासहिताः सिपिचुर्वालिनं जलम् ॥

तत्र அவ்விடத்தில்  
सुग्रीवतारासहिताः சுகிரீவன், தாரை  
இவர்களுோடிருந்த  
ते அவர்கள்  
सहिताः ஒன்று கூடி

ततः அப்பொழுது  
अङ्गदं च அங்கதனை  
अग्रतः स्थाप्य हि முன்னிட்டுக்கொண்டு  
वालिनं வாரிக்கு  
जलं ஸ்நானம்  
सिपिचु: செப்தார்கள்.

सुग्रीवेणैव दीनेन दीनो भूत्वा महाबलः । समानशोकः काकुत्स्थः प्रेतकार्याभ्यकारयत् ॥

महाबलः மகா சக்திவானாகிய  
काकुत्स्थः பூதிராமர்  
समानशोकः அவர்கள் சோகத்  
தால் துன்புற்று  
दीनः மனம் நொந்தவராய்

भूत्वा ஆகி,  
दीनेन துக்கப்படுகின்ற  
सुग्रीवेण एव சுகிரீவனைக்கொண்டே  
प्रेतकार्याणि உத்திரக்கிரியைகளை  
अकारयत् செய்வித்தார்.

ततस्तु तं वालिनमभ्यपौरुषं प्रकाशमिद्वாகुवरेषुणा हतम् ।

प्रदीप्य दीप्ताग्निमौजसं तदा सलक्ष्णं राममुपेयिवान् हरिः ॥ ५४ ॥

तदा அப்பொழுது  
हरि: வானரன், (சுகிரீவன்)  
अभ्यपौरुषं சிறந்த பராக்கிரமம்  
முடையவனும்,  
प्रकाशं மகா பிரளித்தி பெற்  
றவனும்,  
इक्ष्वाकुवरेषुणा இக்ஷ்வாகு குலதலை  
ரின் பாணத்தால்  
हतं கொலையுண்டவனு  
மான்  
तं அந்த

वालिनं வாலியை  
प्रदीप्य தகனஞ்செய்துவிட்டு,  
ततः அந்தன்மேல்  
सलक्ष्णं லக்ஷ்மணருடன்  
இருந்தவரும்  
दीप्ताग्नि- } கொழுந்துவிட்டு  
समौजसं तु } யும் அக்கினியை நிகர்  
த்த ஒளியுடையவரு  
மான்  
रामं பூதிராமரை  
उपेयिवान् ஆடைத்தான்.

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

**सुग्रीवान्नदयो राज्याभिषेकः**—சுகரீவனுக்கும் அங்கதனுக்கும் ராஜ்யாபிஷேகம்.

ततः शोकाभिसन्तप्तं सुग्रीवं हृन्निवाससम् । शाखामृगमहापात्याः परिवार्योपतस्थिरे ॥१॥

शाखायुग्- } महामाया: } ततः शोकाभिसंतप्तं	வானரோத்தம மந்திரி மார்கள்	किन्नवासं सुग्रीवं परिवार्यं उपतस्थिं	ஈர ஆண்டையோடிருந்த சுகீர்வரனை சுற்றிச் சூழ்ந்து, நின்றாகொண்டிருந் தார்கள்.
	அப்பொழுது சோகத்தால் பரிதபித் துக்கொண்டு		

अभिगम्य महाबाहुं राममहिष्ठकारिणम् । स्थिताः प्राञ्जलयः सर्वे पितामहमिवर्षयः ॥

சर्वे	எல்லோரும்	प्राज्ञलयः	அஞ்சலிமறஸ், தர்க்
महाबाहुं	மகாபாகுவும்		ளாகி
अक्षिष्टकारिणं	அனாபாசமாய் எதை யும் செய் துமுடிக்க கிறவருமான	ऋषयः	ரிஷிகள்
रामं	ராமரை	पितामहं	பிரம்மதேவரிடம்
अभिगम्य	புறநீராமரை கிட்டி,	इव	எவ்வண்ணமோ
		स्थिताः	அவ்வண்ணமே காத்தானிரந்தர்கள்.

ततः काञ्चनशैलाभस्तरुणार्कनिभाननः । अब्रवीत्पाञ्जलिर्वाक्यं हनुमान् मारुतात्मजः ॥

தத:	அச்சமயத்தல்	ஹசுமத்	ஹனுமான்
காஞ்நசௌபம்:	பொன்மலைபோன்ற வரும்,	பாஜ்ஜலி:	கையைக் குவித்துக் கொண்டு
தரஹாக்நிமானன:	இளஞாயிறுபோன்ற முகமுடையவரும்,	வாவய்	பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
மாஸ்தாஸ்மஜ:	வாயுகுமாரருமாகிய	அவவீத்	செய்தருளினார்.
பவத்ஸாடாஸுயீவ:	பிழ்ப்பைதாமஹ் மஹ் । வானராஜா ஸுதுஷ்பாப் ப்ராஸ்தோ ராஜ்யமிதம் ப்ராஸ்தோ ॥௪॥	ஸுதுஷ்பாப்	பெறுவதற்கரியது மான
ப்ராஸ்தோ	“பிரபுவே!	வானராஜா	வானரர்களுடைய
ஸுயீவ:	சுக்கிரீவர்	இதம்	இந்த
பவத்ஸாடாஸுயீவ:	தேவரீரது அனுக்கிர கத்தால்	மஹத் ராஜ்யம்	பெரிய ராஜ்யத்தை
பிழ்ப்பைதாமஹ்	தலைமுறையாய் வந்ததும்	ப்ராஸ்தோ	அடைந்தார்.

भवता समनुज्ञातः प्रविश्य नगरं शुभम् । संविधास्यति कार्याणि सर्वाणि ससुहृज्जनः ॥

<b>भवता</b>	“தேவரீரால்	<b>नगरं</b>	நகரில்
<b>समञ्जातः</b>	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட வராய்	<b>प्रविश्य</b>	புகுந்து,
<b>सप्तहजनः</b>	அன்பர்களோடுகூடி.	<b>सर्वाणि</b>	எல்லாவை
<b>शुभं</b>	சிறந்த [னவராய்]	<b>कायाणि</b>	காரியங்களையும்
		<b>संविधास्यति</b>	விதிக்கட்டும்.

स्नातोऽयं विविधैर्गन्धैरौषधैश्च यथाविधि । अर्चयिष्यति रत्नैश्च माल्यैश्च त्वां विशेषतः ॥”

अयं “இவர்  
யथाவிधि च முறைப்படியே  
வिवிதே: பலவகை  
गन्धै: பரிமள [களால்  
औषधै: அபிஷேகத்திரவியங்-  
स्नातः பட்டாபிஷேகம்  
பெற்றவராய்

त्वां தேவரீரை  
विशेषतः விசேஷமாய்  
रत्नै: च ரத்னங்களாலும்  
माल्यै: च மாலைகளாலும்  
अर्चयिष्यति பெருமைப்படுத்து  
வார்.

इमां गिरिगुहां रम्यामभिगन्तुमितोऽहंसि । कुरुष्व स्वामिसंबन्धं वानरान् संप्रहर्षयन् ॥

इतः இவிடத்திலிருந்து  
इमां இந்த  
रम्या அழகிய  
गिरिगुहां மலைக்குகைக்குள்  
अभिगन्तु எழுந்தருள  
अहंसि தேவரீர் திருவுளம்  
கொள்ளவேண்டும் ;

वानरान् வானரர்களை  
संप्रहर्षयन् மகிழ்விக்கச்செய்கின்  
றவராய்  
स्वामिसंबन्धं மன்னனுடன் விளங்  
குவதை  
कुरुष्व செய்தருளும்.

एवमुक्तो हनुमता राघवः परवीरहा । प्रत्युवाच हनूमन्तं बुद्धिमान् वाक्यकोविदः ॥ ८ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்  
एवं மேற்கண்டவாறு  
उक्तः விண்ணப்பஞ் செய்  
யப்பட்டவரும்,  
{ சொல்லின் துட்பங்  
களை அறிவதில்  
நிபுணரும்,

बुद्धिमान् புத்திமானும்  
परवीरहा விஷ்ணு அவதாரவு  
राघवः ஸ்ரீராமர் [மாகிய  
हनूमन्तं ஹனுமாரை பார்த்து  
प्रत्युवाच பின்வருமாறு திருவா  
ய்மலர்ந்தருளினார்.

चतुर्दश समाः सौम्य ग्रामं वा यदि वा पुरम् । न प्रवेक्ष्यामि हनुमन् पितुर्निर्देशपालकः ॥

हनुमन् “ஹனுமானே !  
सौम्य புனயாத்மாவே !  
पितु: தந்தையினது  
निर्देशपालकः ஆக்கொடுப்படி நடக்கின்  
றவனாகிய நான்,

ग्रामं ஓர் கிராமத்தினுள்  
यदि वा அல்லது [ளோ,  
पुरं वा நகரத்தினுள்ளோ,  
चतुर्दश பதினான்கு  
समा: வருஷங்கள்  
प्रवेक्ष्यामि न புகமாட்டேன்.

सुसमुद्रां गुहां रम्यां सुग्रीवो वानरर्षभः । प्रविष्टो विधिवद्दीरः क्षिप्रं राज्येऽभिषिच्यताम् ॥

वानरर्षभः “வானரோத்தமனும்,  
वीरः சூரனுமாகிய  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
रम्या அழகானதும்  
सुसमुद्रां அதிக செல்வம் நிறைந்  
गुहां குகைக்கு [ததுமான

प्रविष्टः சென்றவனாய்  
विधिवत् முறைப்படி  
क्षिप्रं விரைவில்  
राज्ये ராஜ்யத்தில்  
अभिषिच्यताम् அபிஷேகஞ் செய்விக்க  
கப்படட்டும்.

एवमुक्त्वा हन्मन्तं रामः सुग्रीवमब्रवीत् । वृत्तज्ञो वृत्तसम्पन्नमुदारबलविक्रमम् ॥ ११ ॥

வृத்தஜ்: { உலக ஸம்பிரதாயங்  
கலை நன்கு அறிந்த  
வராகிய  
ராம: பூரீராமர்  
ஹ்நுமன்: ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து  
எவ்: சீடற்கண்டகாரமு  
உக்தவா அருளிச்சொன்னாவிட்டு,

வृத்தசர்ப்பன் நல்லொழுக்கமுடைய  
வனும  
உதாரவலவிக்ரம் { மகத்தான ஆற்றலையும்  
ஆண்மையையும்  
உடையவனுமான  
சுமீவ் சுக்ரீவனைப்பார்த்து  
அவ்வீவ் பின்வருமாறு ஆக்குநர்  
பித்தருளினார்.

इममप्यङ्गदं वीर यौवराज्येऽभिषेच्य । ज्येष्ठस्य स सुतो ज्येष्ठः सदृशो विक्रमेण च ॥  
अङ्गदोऽयमदीनात्मा यौवराज्यस्य भाजनम् ॥ १२ ॥

வீர "வீரனே!  
ஹ்மன் இந்த  
யௌவராஜ்யம் இளவரசுமைநுபட்ட  
தற்கு  
பாஜன் எற்ற பார்த்திடமாகிய  
அங்கதனை  
யௌவராஜ்யம் இளவரசராக  
அभिषेच्य இளவரசுராக  
ச: முடிசூட்டிவைக்கும்;  
அந்த அந்த

अयं இந்த  
अङ्गद: அங்கதன்  
अदीनाभा எனதற்கும் சலியாத  
ज्येष्ठ: உத்தமன்;  
ज्येष्ठस्य முத்தவருடைய  
सुत: புதல்வன்;  
विक्रमेण च பராக்ரமத்திலோ  
सदृश: अपि அவருக்கு ஒப்பான  
வன்.

पूर्वोऽयं वार्षिको मासः श्रावणःसलिलागमः । प्रवृत्ताः सौम्य चत्वारो मासा वार्षिकसंज्ञिकाः॥

சௌம்ய புண்பாத்தபாவே!  
வார्षிகசंज्ञिका: வார்ஷிகங்கொன்று  
சொல்லப்பட்ட  
क्वार: நான்கு  
मासा: மாதங்களும  
प्रवृत्ता: நடைபெறுகின்றன;

सलिलागमः நீரைப்பொழியும்  
अयं இந்த  
श्रावण: ஆடிமாதம்  
पूर्व: முதலாவது  
वार्षिक: வார்ஷிக  
मास: மாதம்.

नायमुद्योगसमयः प्रविश त्वं पुरीं शुभाम् । अस्मिन्वत्स्याम्यहं सौम्य पर्वते सहलक्ष्मणः ॥

अयं "இது  
उद्योगसमयः காரியக்கிறதேற்ற  
காலம்,  
न அன்று.  
त्वं நீ  
शुभां அனுகூல  
पुरीं நகருக்கு

प्रविश போய்ச்சேர்.  
सौम्य அன்பா!  
अहं நான்  
सहलक्ष्मण: லக்ஷ்மணனோடுகூட  
अस्मिन् இந்த  
पर्वते பரவதத்தில்  
वस्यासि காலங்கழிக்கிறேன்.

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमास्ता । प्रभूतसलिला सौम्य प्रभूतकमलोत्पला ॥

சौம்ய	“அன்பா !
इयं	இந்த
गिरिगुहा	மலையின் ஏகாந்தஸ்த லமோ
रम्या	மனோகரமாயிருக்கி றது.
विशाला	விசாலமாயிருக்கிறது.

युक्तमास्ता	சுகமான காற்றுடைய
प्रभूतसलिला	தாயிருக்கிறது. மெண்டிய ஜலசேக ரியமிருக்கிறது.
प्रभूतकमलोत्पला	{ தாமரைகளும் ஆம்பல் களும் ஏராளமாயி ருக்கின்றன.

कार्तिके समनुप्राप्ते त्वं रावणवधे यत । एष नः समयः सौम्य प्रविश त्वं स्वमालयम् ॥

சौम्य	“அப்பா !
त्वं	நீ
रावणवधे	ராவணனுடைய வதை விஷயத்தில்,
कार्तिके	கார்த்திகாசம்
समनुप्राप्ते	ஆரம்பித்ததும்
यत	முயர்ச்சிக்கெய்வாயாக.

एषः	இதுதான்
नः	நாக்கு
समयः	வந்தகாலம்.
त्वं	நீ
स्वं आलयं	உனதாமனைக்கு
प्रविश	போய்ச்சேர்.

अभिषिञ्चस्व राज्ये च सुहृदः संप्रहर्षय ॥ १८ ॥

राज्ये	“ராஜ்யத்தில்
अभिषिञ्चस्व	திருமுடி சூட்டிக் கொள்.

सुहृदः च	அன்பர்களுக்கும்
संप्रहर्षय	உள்ளங்களுவிரச்செய்.”

इति रामाभ्यनुज्ञातः सुग्रीवो वानराधिपः । प्रविवेश पुरीं रम्यां किष्किन्यां बालिपालिताम् ॥

इति	மேற்கண்டவாறு
रामाभ्यनुज्ञातः	ஸ்ரீராமனு நியமனம் பெற்றவனும்
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய
सुग्रीवः	சுகரீவன்,

बालिपालितां	வாலியினால் பரிபாலிக் கப்பட்டிருந்த
रम्यां	அழகிய
किष्किन्यां	கிஷ்கிந்தா
पुरीं	நகருக்கு
प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தான்.

तं वानरसहस्राणि प्रविष्टं वानरेश्वरम् । अभिवाद्य प्रविष्टानि सर्वतः पर्यवारयन् ॥ २० ॥

प्रविष्टानि	கூடவந்த
वानरसहस्राणि	பல வானரர்கள்
प्रविष्टं	வந்துசேர்ந்த
वानरेश्वरं	வானரமன்னனாகிய

तं	அவரை
अभिवाद्य	வணங்கி,
सर्वतः	நாற்புறமும்
पर्यवारयन्	குழந் துமின்றார்கள்.



ततः प्रकृतयः सर्वा दृष्ट्वा हरिगणेश्वरम् । प्रणम्य मूर्ध्ना पतिता वसुधायां समाहिताः ॥

ततः अप்பொழுது  
प्रकृतयः பிரதேசங்கள்  
सर्वा: எல்லோரும்  
हरिगणेश्वरं வானரகணானனை  
दृष्ट्वा பார்த்து

समाहिताः பத்திடைகொண்டு  
मूर्ध्ना प्रणम्य தலை வணங்கி,  
वसुधायां பூமியில்  
पतिता: விழுந்து சேனித்தார்  
கள்.

सुर्यावः प्रकृतीः सर्वाः संभाष्योत्थाप्य वीर्यवान् । भ्रातुरन्तःपुरं सौम्यं प्रविवेश महाबलः ॥

वीर्यवान् வீரப்பவானும்  
महाबलः மகா ஆற்றலுடையவ  
னுமான

उत्थाप्य எழுந்திருக்கச்செய்து,  
सम्भाष्य முகமன்கூறி,  
भ्रातु: தமயனது  
सौम्यं மனோகரமாயிருக்கிற  
अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு  
प्रविवेश போனான்.

प्रविश्य त्वभिनिष्क्रान्तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अभ्यपिञ्चन्त सुहृदः सहस्राक्षमिवामराः ॥

अमरा: தேவர்கள்  
सहस्राक्षं இத்திரட்சை  
इव எவ்வண்ணமோ  
ஆவ்வண்ணமே  
सुहृदः நண்பர்கள்  
प्रविश्य புருந்து,

तु உடனே  
अभिनिष्क्रान्तं வந்துசென்றத  
वानरर्षभं வானரோத்தமனாகிய  
सुग्रीवं சுக்ரீவனை  
अभ्यपिञ्चन्त பட்டாபிஷேகஞ்செய்து  
வைத்தார்கள்.

तस्य पाण्डुरमाजहृदस्थं हेमपरिष्कृतम् । शुक्ले च वालव्यजने हेमदण्डे यशस्करे ॥ २४ ॥

तस्य அவருக்கு  
हेमपरिष्कृतं பொன்னைக்கிரி  
पाण्डुरं வெண்  
छत्रं குடையையும்

शुक्ले வெண்  
वालय्यजने சாமரங்கனையும்  
यशस्करे ஆழகிய  
हेमदण्डे பொந்தழகையும்  
आजहु: கொண்டுவந்தார்கள்.

तथा सर्वाणि रत्नानि सर्वबीजौषधानि च । सक्षीराणां च वृक्षाणां प्ररोहान् कुसुमानि च ॥  
शुक्रानि चैव वस्त्राणि श्वेतं चैवानुलेपनम् । सुगन्धीनि च माल्यानि स्थलजान्यम्बुजानि च ॥  
चन्दनानि च दिव्यानि गन्धांश्च विविधान् बहून् । अक्षतं जातरूपं च प्रियङ्गुमधुसर्पिषी ॥  
दधि चर्म च वैयाघ्रं वाराही चाप्युपानहौ ॥ २७ ॥

समालम्बनमादाय रोचनां समनःशिलाम् । आजगमुस्तत्र मुदिता वराः कन्याश्च षोडश ॥

षोडश பதினாறு  
वरा: சிறந்த  
कन्या: கன்னிகைகள்  
तल அப்பொழுது

मुदिता: உள்ளம் பூரித்தவர்கள்  
तथा च ஆனுகொன்றாய்  
सर्वाणि எல்லா



समिद्धं	ஜுவலிக்கும
जातवेदसं	அக்னியில்
मन्त्रपूतेन	மந்திரங்கள் ஜடிக் கப் பெற்ற
हविषा	ஹவிஸினால்
हुत्वा	ஹோமம் செய்து கிட்டு,
ततः	அதன் பின்னர்
हेमप्रतिष्ठाने	பொன்னாசனத்தை உடையதும்,
वरास्तरण- }	சிறந்த விரிப்பு பரப்
संवृते }	பப்பெற்றதும்,
प्रासादशिखरे	கோபுரலை நிகர்த்த கோபுரமுடையதும்,
रम्ये	அழகாயிருக்கிறதும்,
चित्रमाल्योप- }	பலவித மாலிகளால்
शोभिते }	அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதமான
वरासने	சிறந்த சிங்காதனத் தின் மீது
वानरश्रेष्ठं	வானரோத்தமனாகிய
सुग्रीवं	சுகிரீவனை
विविधैः	பலவகை
मन्त्रैः	ஜபங்களை ஜபித்து
प्राङ्मुखं	கிழக்குமுகமாய்
स्थापयित्वा	வீற்றிருக்கச்செய்து,
राजः	சுஜன்,
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,
गवयः	கவயன்,
शरभः	சரபன்,
गन्धमादनः	சந்தமாதனன்,
मैन्द्रः च	மையந்தன்,
द्विविदः एव	தவிவிதன்,
हनुमान्	ஹனுமான்,
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்,
नलः च	நளன் ஆகிய இந்த
वानरपैमाः	வானரோத்தமர்கள்
समन्वतः	எங்குமிருந்து
तीर्थेभ्यः	புணிய சேஷத்திரங்க

ளாகிய

नदीनदेभ्यः च	கிழக்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும் மேற்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும்
सर्वेभ्यः	எல்லா
समुद्रेभ्यः च	சமுத்திரங்களிலிருந்தும்
विमलाः	சுத்தமான
शुभाः	புணிய
अपः	தீர்த்தங்களை
कनककुम्भेषु	பொன்குடங்களில்.
संहृत्य	எடுத்து,
आहृत्य	கொண்டுவந்து,
निधाय	வைத்து,
काञ्चनैः	பொன்
कलशैः च अपि	கலசங்களாலும்
शुभैः	புணிய
वृषभशृङ्गैः च	மாட்டுக்கொம்புகளாலும் (அதாவது இவைகளில் அந்த தீர்த்தங்களை நிரப்பி)
शाखदृष्टेन	சாஸத்திரங்களில் கண்ட
विधिना	விதிப்பிரகாரமும்
महर्षि- }	வேதங்களில் சொல்
विहितेन च }	லப்பட்ட விதிப்பிரகாரமும்,
प्रयज्ञेन	மந்திரமோதிப் புனிதமாக்கப்பட்ட
सुगन्धिना	நறுமணங்கமழும்
सलिलेन	தீர்த்தத்தால்
वसनः	வசுக்கள்
सहस्राक्षं	ஆயிரம் கண்ணாகிய
वासवं	தேவேந்திரனை
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
अभ्यषिञ्चन्त	அபிஷேகம் செய்தார்கள்.



निवेद्य रामाय तदा महात्मने महाभिषेकं कपिवाहिनीपतिः ।

रुमां च भार्या प्रतिलभ्य वीर्यवानवाप राज्यं त्रिदशाधिपो यथा ॥ ४२ ॥

वीर्यवान् வீர்யசாலியாகும்  
அவன்  
कपिवाहिनीपतिः வானரசன்யங்களு  
க்கு மன்னனாகி  
तदा ஆப்பொழுது  
महाभिषेकं மகாபிஷேகத்தை  
महात्मने மகாத்மா வாசிய  
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு

निवेद्य தெரியப்படுத்தி  
त्रिदशाधिपः இத்திரன் [விட்டு,  
यथा போலவே  
भार्या தர்மபத்னியாகிய  
रुमां ருமையை  
प्रतिलभ्य ஆடைந்து,  
राज्यं च ராஜ்யத்தையும்  
अवाप ஆடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10363



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1111

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்திழாவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

प्रसवणगुहायां निवासः—ப்ரஸ்ரவணகுகையில் வஸித்தல்.

अभिषिक्ते तु सुग्रीवे प्रविष्टे वानरे गुहाम् । आजगाम सह भ्रात्रा रामः प्रसवणं गिरिम् ॥

शार्दूलमृगसंघुष्टं सिंहैर्भीमतरैर्वृतम् । नानागुल्मलतागूढं बहुपादपसङ्कुलम् ॥ २ ॥

ऋक्षवानरगोपुच्छैर्मार्जारैश्च निषेवितम् । मेघराशिनिभं शैलं नित्यं शुचिजलाश्रयम् ॥

வானர வானரனாகிய  
சுக்ரீவன்  
अभिषिक्ते ஆபிஷேகம் பெற்று  
गुहां குகைக்குள்  
प्रविष्टे तु போய்ச் சேர்ந்து  
रामः ஸ்ரீராமர், [பிரிவ்வன்  
भ्रात्रा தம்பிதோடு  
आज्ञा கூட்டிவை  
सह

शार्दूलमृगसंघुष्टं { புக்ரீகனர லும், மான்க  
ளர லும் சேர்க்கப்ப  
பெற்றதும்,  
भीमतरैः மிகவும் பயங்கரமான  
सिंहैः சிங்கங்களால்  
वृत्तं நிறையப்பெற்றதும்,  
नानागुल्म- } பலவகைப் புதர்களா  
लतागूढं } லும், கொடிகளாலும்  
மூடப்பட்டதும்,

बहुपादपसंकुलं பல விருகங்களுடர்  
ததும்,  
वर्क्षवावर- ) கரடிகள், வானரங்கள்,  
गोपुच्छैः ) கோபுச்சங்கள், இ  
னையகளர லும்,  
मार्जारैः च புனைகளர லும்  
निषेविनं வாசிக்கப்பெற்றதும்,  
मेघराशिनिभं மேகராசினிய நிகர்த்த  
தும்,  
नित्यं எக்கரீலத்திலும்  
शुचिजलाश्रयं பரிசுத்தமான நீருற்று  
களுள்ள துமான  
प्रसवणं गिरिं பிரஸ்ரவண  
கிரி என்ற  
शैलं மலைக்கு  
आजगाम சென்றார்.

तस्य शैलस्य शिखरे महतीमायतां गुहाम् । प्रत्यगृह्यत वासार्थं रामः सौमित्रिणा सह ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்  
சௌமித்ரிணா லக்ஷ்மணனோடு  
சஹ கூட  
வாஸார்தம் வயிற்ப்பதற்கு  
தஸ்ய ஆந்த  
சைலஸ்ய மலையிலுள்ள

शिखरे உச்சியில்  
आयतां அரிசாலமானதும்  
महतीं பெரியதுமான  
गुहां குகையொன்றை  
प्रत्यगृह्यत நன்குபெரிக்கொண்டார்.

कृत्वा च समयं सौम्यः सुग्रीवेण सहानघः । कालयुक्तं महद्वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥ ५ ॥

சுக்ரீவேண சுக்ரீவனோடு  
சஹ கூட  
சமயம் ஓர் சங்கேதத்தை  
கூவா ச வற்படுத்திக்  
கொண்டு,  
அனঘ: புண்பாத்தாவும்  
சௌம்ய: சாந்தமூர்த்தியும்  
அதா தமையனுமான  
ரஹுநந: ஸ்ரீராமர்,

வினிதம் சொட்டி நடக்கிற  
வரும்,  
லக்ஷிமவந்தம் நற்பெயரை வளர்க்கி  
அதர் தம்பியுமான [றவரும்,  
லக்ஷணம் லக்ஷ்மணரைப்  
பார்த்து  
காலயுக்தம் சமயத்திற்கேற்றதும்  
மஹ் சிறந்ததுமாகிய  
வாக்யம் பின்வரும் சொல்லை  
உவாச சொன்னார்.

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमास्ता । अस्यां वसाव सौमित्रे वर्षरात्रमरिन्दम ॥६॥

ஹ்யம் இந்த  
கிரிகுஹா மலைக்குகையானது  
ரம்யா அழகாயிருக்கிறது.  
விசாலா பெரியதாயும்,  
யுக்தமாஸ்தா காற்றோட்டமுற்ற  
தாயுமிருக்கிறது.

அரிந்நம எந்நும் ஜயசாலி  
சௌமத்ரி லக்ஷ்மண! [யாகிய  
அஸ்யா இதுதில்  
வ்ஷராவ் மறைபுக்காலத்தை  
வசாவ கழிப்போம்.

गिरिशृङ्गमिदं रम्यमुन्नतं पार्थिवात्मज । श्वेताभिः कृष्णताम्राभिः शिलाभिर्हृषोभितम् ॥  
नानाधातुसमाकीर्णं दरीनिर्झरशोभितम् । विविधैर्वृक्षपण्डैश्च चारु चित्रलतावृतम् ॥ ८ ॥  
नानाविहगसंघुष्टं मयूररवनादितम् । मालतीकुन्दगुल्लैश्च सिन्धुवारकुरण्डैः ॥ ९ ॥  
कदम्बाजुनसजैश्च पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १० ॥

பாதிவாஸஜ “ராஜகுமார்!  
இத் துந்த [னது  
கிரிசுங்கம் மலைக்கொடுமுடியா-  
ரம்யம் அழகாயிருக்கிறது.  
உன்னதம் உயரமாயிருக்கிறது.  
சுவேதாபி: வெளுத்த

கृष्णताम्राभि: கறுத்துசிவந்த  
शिलाभि: கற்களால்  
उपशोभितं அழகுபெறவாய்ந்து  
नानाधातु- ) விவாங்குகிறது.  
समाकीर्णं ) பலவகை தானுக்களா  
ல் பிறைநதிருக்கிறது.

திரிநிஷீர்- ) சோமித் }	குக்கைகளாலும், அரு விக்களாலும் அழகு வாய்ந்து விளங்குகி
விவிசை:	பலவகை [றது.
வூஷணை: ச வார	மரச்சோலைகளாலும், அழகாய்
திவலதாவூத்	{ பலவகைக் கொடிக ளால் செறிந்ததாய் மிருக்கிறது.
நானாவிஹகஸங்கு	{ பலவகைப் பறவைக ளால் சப்திக்கப் பெற்றது.

மயூரவநாதித்	மயில்களின் ஒலிகளா ல் ஒலிக்கப்பெற்றது.
மாலதிகுந்தகுல்மீ:	மாலதி, குருந்தம்மை களின் புதர்களாலும் வெண்ணெஞ்சி குரிஞ் சி இவைகளாலும்,
சிவ்வார- ) கூரணகை: ச )	இந்த கடம்பு, மருது ஆச்சா மரங்களாலும்,
புழிவை:	இந்த
கந்தவாசுநசை:	கடம்பு, மருது ஆச்சா மரங்களாலும்,
உபசோமிதம்	அழகுவாய்ந்து விள ங்குகிறது.

இய் ச நலினி ரம்யா புலபகூஜமபிதா । நாதிரூரே குஹாயா நௌ பவிஷ்யதி வுபாஸ்ய ॥

நுபாஸ்ய	“ ராஜகுமார !
இய்	இந்த
புலபகூஜ- ) மபிதா }	மலர்ந்த தாமரைப் பு ஷ்பங்கள் நிறைந்து
ரம்யா	அழகுவாய்ந்த

நலினி	தாமரை ஒடை
நௌ	நமது
குஹாய:	குக்கைக்கு
நாதிரூரே ச	சமீபத்திலேயே
பவிஷ்யதி	இருக்கிறது.

பாஸுதகமவணே தேசே குஹா சாஸு பவிஷ்யதி । பஸ்சைவோத்தம சௌம்ய நிவாதேய் பவிஷ்யதி ॥

சௌம்ய	“ அப்பா !
குஹா	குக்கை
பாஸுதகமவணே	வடகிழக்கு தாழ்வரை யாகிய
தேசே	பிரதேசத்தில்
சாஸு	மிக இனியதாய்

பவிஷ்யதி	இருக்கிறது.
இய்	இது
பஸ்சைவ	மேற்கிலோ
உத்தம	உயர்ந்ததாய்
நிவாதை ச	காற்றிற்கணசலாயும்
பவிஷ்யதி	இருக்கிறது.

குஹாநாதே ச சௌமியே சிலா சமதலா ஸுபா । ஸ்ரீஷ்ணா சைவாயதா சைவ பிசாஜனவயோபமா ॥

சௌமியே	“ லக்ஷ்மண !
குஹாநாதே	குக்கையின் முன்பாகத் தில்
சிலா ச	பரமையும்,
சமதலா ச	சமமான தலமுடைய தாயும்,

ஸுபா எவ	அழகாயும்,
ஸ்ரீஷ்ணா ச	மழமழப்பாயும்,
வாயதா எவ	விசாலமாயும்,
பிசாஜன- ) வயோபமா }	தனித்துக்கிடக்கும் அஞ்சனமலைக்கு நிக ராயுமிருக்கிறது.

गिरिशृङ्गमिदं तात पश्य चोत्तरतः शुभम् । भिन्नाञ्जनचयाकारमम्भोधरमिवोत्थितम् ॥  
दक्षिणस्यामपि दिशिः स्थितं श्वेतमिवाम्बुधम् । कैलासशिखरप्रख्यं नानाधातुविभूषितम् ॥

तात “அப்பா!  
शुभं அழகாய்  
भिन्नाञ्जन- } தனித்துக்கிடக்கும்  
चयाकारं } மலையுருக்கொண்ட  
தாய்  
उत्थितं மேலெழும்பிய  
अम्भोधरं மேகத்தை  
इव நிகர்த்ததுமான  
उत्तरतः வடக்குதிசையிலிருக்  
इदं இந்த [கும்  
गिरिशृङ्गं च மலைக்கொடுமுடியை  
யும்

श्वेतं வெண்மையான  
अम्बुधं மேகத்தை  
इव போலிருக்கிறதும்  
कैलासशिखरप्रख्यं கயிலைமலை கொடுமுடி-  
யை நிகர்த்தது  
नानाधातु- } பலவகை தாதுக்க  
विभूषितं } ளால் அழகுவாய்ந்து  
விளங்குகிறதும்,  
दक्षिण्यां தென்  
दिशि திக்கில்  
स्थितं अपि இருக்கிறதாகிய  
पश्य பார். [இதையும்

प्राचीनवाहिनींचैव नदीं भृशमकर्दमाम् । गुहायाः पूर्वतः पश्य त्रिकूटे जाह्नवीमिव ॥  
चम्पकैस्तिलकैस्तालैस्तमालैरतिमुक्तकैः । पद्मकैः सरलैश्चैव अङ्गोलैश्चैव शोभितम् ॥१७॥  
वानीरैस्तिमिशैश्चैव वकुलैः केतकैश्चैव । हिन्तालैस्तिरिदैर्नीपैश्चैव कृतमालकैः ॥ १८ ॥

गुहायाः “குகையின்  
पूर्वतः முன்னே  
चम्पकैः சம்பகங்களா லும்,  
तिलकैः திலகங்களா லும்,  
तालैः தாளங்களா லும்,  
तमालैः தமராலங்களா லும்,  
अतिमुक्तकैः அதிமுகத்தகங்களா  
லும்,  
पद्मकैः பதமங்களா லும்,  
सरलैः ஸரளங்களா லும்,  
अङ्गोलैः அழிஞ்சிகளா லும்,  
वानीरैः வானீரங்களா லும்,  
तिमिशैः தினிசங்களா லும்,  
वकुलैः வகுளங்களா லும்,  
केतकैः கேதகங்களா லும்,  
धवैः தவங்களா லும்,  
हिन्तालैः ஹிந்தாளங்களா லும்,

तिरिदैः च திரிடங்களா லும்,  
नीपैः च நீபங்களா லும்,  
वेदकैः च வேத்திரகங்களா லும்,  
कृतमालकैः च கருதமாலங்களா  
லும்,  
शोभितं एव அழகுற்று விளங்குகி-  
றதும்,  
त्रिकूटे த்ரிகூடபர்வதத்தில்  
जाह्नवी மந்தாகினிநதியை  
इव போலிருக்கிறதும்  
भृशं மிகவும்  
अकर्दमा एव தெளிந்த நீரையுடை-  
யதுமான  
प्राचीनवाहिनीं } கிழக்குமுகமாய்  
एव } ளுடுகிற  
नदीं एव நதியையும்  
पश्य பார்.



तीरजैः शोभिता भाति नानारूपैस्ततस्ततः । वसनाभरणोपेता प्रमदेवाभ्यलङ्कृता ॥१९॥

ततस्ततः “ஆங்காங்கு  
नानारूपैः பலவகை [ளால்  
तीरजैः கரைவி லுள்ள மாங்க-  
वसनाभरणोपेता நல்ல ஆடையாபரணங்  
களையணிந்து

अलङ्कृता அழகுற்று விளங்குப  
प्रमदा பெண்மணி [வளான  
इव போல  
शोभिता அழகாய்  
भाति விளங்குகிறது.

शतशः पक्षिसङ्घैश्च नानानादैर्विनादिता । एकैकमनुरक्तैश्च चक्रवाकैरलङ्कृता ॥ २० ॥

नानानादैः பலவகை ஒலிகளைச்  
செய்யும்  
पक्षिसङ्घैः च பகலிக்கட்டங்களால்  
शतशः நூற்றுக்கணக்காக  
विनादिता ஒலிபெற்று விளங்  
கிறது.

एकैकं ஒன்றோடொன்று  
अनुरक्तैः அன்புள்ள  
चक्रवाकैः च சக்ரவாகங்களாலும்  
अलङ्कृता அழகுவாய்ந்து  
விளங்கிற்று.

पुलिनैरतिरम्यैश्च हंससारससेवितैः । प्रहसन्तीव भात्येषा नानारत्नविभूषिता ॥ २१ ॥

हंससारससेवितैः { ஹம்ஸங்கள், ஸாரஸ  
ங்கள் இவைகளால்  
தங்கப்பெற்று  
अतिरम्यैः च மிக்க அழகிய  
पुलिनैः மணந்திட்டுகளால்

नानारत्नविभूषिता பலவகையாபரணங்  
களணிந்த  
प्रहसन्ती புன்னகையுற்ற ஒரு  
इव போல [பெண்  
एषा இது, (நதி)  
भाति விளங்குகிறது.

कचिन्नीलोत्पलच्छन्ना भाति रक्तोत्पलैः कचित् । कचिदाभाति शुद्धैश्च दिव्यैः कुमुदकुम्भलैः॥

कचित् “சிலவிடங்களில்  
नीलोत्पलच्छन्ना கருநெய்தல்களால் வி  
யாப்தமாயிருக்கிறது.  
कचित् சிலவிடங்களில்  
रक्तोत्पलैः செங்கழுநீர் புஷ்பங்  
களால்

भाति அழகுற்று விளங்குகி  
कचित् சிலவிடங்களில் [றது.  
शुद्धैः வெண்மையான  
दिव्यैः அழகிய  
कुमुदकुम्भलैः च ஆம்பல் மொட்டுகளா  
आभाति விளங்குகிறது. [அம்

पारिप्लवशतैर्जुष्टा बर्हिणक्रौञ्चनादिता । रमणीया नदी सौम्य मुनिसङ्घैर्निषेविता ॥२३॥

सौम्य “அப்பா!  
नदी நதியானது  
पारिप्लवशतैः பல நீர்பறவைகளால்  
जुष्टा விளங்குகிறது

बर्हिणक्रौञ्च- } மயில்களாலும் அன்  
नादिता } றில்களாலும் ஒலிக்  
கப்பெற்றதும்  
मुनिसङ्घैः } முனிகணங்களால் வசி  
निषेविता } க்கப்பெற்றதுமாய்  
रमणीया வெகுரமணியமாயி  
ருக்கிறது.

पश्य चन्दनवृक्षाणां पङ्क्तिः सुरचिता इव । ककुभानां च दृश्यन्ते मनसेवोदिताः समम् ॥

चन्दनवृक्षाणां “சந்தன மரங்களு  
டைய

पङ्क्तिः வரிசைகளே  
सुरचिता: इव அழகாய் வைக்கப்பட்  
டவைபோலிருப்பதை

पश्य பார்.

ककुभानां च மருத மரங்களின்  
வரிசையும்

मनसा மனத்திலே நினைக்க  
समं ஏககாலத்தில்  
उदिता: इव தோன்றியவைகள்  
போலவே

दृश्यन्ते காணப்படுகின்றன.

अहो सुरमणीयोऽयं देशः शत्रुनिषूदन । इह रस्याव सौमित्रे साध्वत्र निवसावहै ॥ २५ ॥

शत्रुनिषूदन “சத்ருக்கள் கொட்ட  
மடக்கும்

अहो सौमित्रे ஓ லக்ஷ்மணா !

अयं இந்த

देशः இடமானது

सुरमणीयः மிக அழகாயிருக்கிற  
इह இவ்விடத்தில் [து.

रस्याव சந்தோஷமுறுவோம்.

अव இவ்விடத்தில்

साधु சுகமே

निवसावहै வலிப்போம்.

इतश्च नातिदूरे सा किष्किन्धा चित्रकानना । सुमीवस्य पुरी रम्या भविष्यति नृपात्मज ॥

नृपात्मज “ராஜகுமார!  
सुमीवस्य சக்ரீவனது  
पुरी நகரும்  
रम्या அழகானதும்  
चित्रकानना च பல காடுகளடர்ந்த  
குமான

सा அந்த  
किष्किन्धा கிஷ்கிந்தை  
इतः இங்கிருந்து  
नातिदूरे சமீபத்திலேயே  
भविष्यति இருக்கிறது.

गीतवादित्रनिर्घोषः श्रूयते जयतां वर । नर्दतां वानराणां च मृदङ्गाडम्बरैः सह ॥ २७ ॥

जयतां वर “ஜயசாலிகளில்  
உத்தம!

नर्दतां கர்ஜனை செய்பவின்

वानराणां வானரர்களுடைய

मृदङ्गाडम्बरैः } மிருதங்கத்தின் ஒசை  
सह } களோடுகூடவே  
गीतवादित्र- } பாட்டும் வாத்தியங்க  
निर्घोषः च } ளின் ஒலியும்  
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

लब्ध्वा भार्यां कपिवरः प्राप्य राज्यं सुहृदृतः । ध्रुवं नन्दति सुमीवः संप्राप्य महतीं श्रियम् ॥

कपिवरः “வானரசரேஷ்டனா  
सुमीवः சக்ரீவன் [கிய  
राज्यं ராஜ்யத்தை  
प्राप्य அடைந்து,  
सुहृदृतः நண்பர்களால் சூழப்  
பட்டவனாக  
महती பெரும்

श्रियं செல்வத்தை  
संप्राप्य அடைந்தும்,  
भार्या மனைவியை  
लब्ध्वा அடைந்து,  
नन्दति சந்தோஷமாயிருக்  
கின்றான்.  
ध्रुवम् இது திண்ணம்.

இதுதவா நயவசத்தர ரா஘வ: சஹலக்ஷண: । வஹுஹ்யதரிகுக்ஷே தஸ்மிந்ஸ்ரவணே கிரௌ ॥ ௨௯ ॥

சஹலக்ஷண: லக்ஷ்மணருடனிருந்த  
ரா஘வ: ஸ்ரீராமர்  
இதி மேற்கண்டவாறு  
தவ அப்பொழுது  
உத்தவா சொல்லிவிட்டு,

வஹுஹ்யதரி-  
குக்ஷே }  
தஸ்மிந்  
ஸ்ரவணே  
கிரௌ  
நயவசத்

அழகிய குகைகளை  
யும் புதர்களையுமு  
அந்த [டையதான  
பிரஸ்ரவண  
மலையில்  
வசித்துவந்தார்.

ஸுஸுக்ஷேபி வஹுஹ்யே தஸ்மிந்ஹ ஧ரணீதரே । வஸதஸ்தஸ்ய ராமஸ்ய ரதிரஸ்யாஸி நாவஸத் ॥  
ஹதா ஹி ஹாரீ ஸ்ரத: ஸ்ரணேஸ்யாஸி கரீயஸீம் ॥ ௩௦ ॥

ஸ்ரணே: அபி உயிரினும்  
கரீயஸீம் இனியவளும்  
ஹதா காணும்பொயிருத்  
கின் றவளுமான  
ஹாரீ மனைவியை  
ஸ்ரத: ஹி இடைவிடாது நினைத்  
துக்கொண்டே,  
வஹுஹ்யே எல்லா பதார்த்தங்  
களையுடையதும்

ஸுஸுக்ஷே அபி மிக மனோகரமாயிருத்  
தஸ்மிந் அந்த [கின்றதுமான  
஧ரணீதரே பர்வதத்தில்  
வஸத: வசித்துக்கொண்டி  
தஸ்ய அந்த [ருக்கும்  
ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருக்கு  
ரதி: மனச்சார்தி  
அஸ்யா அபி கொஞ்சமேனும்  
அவஸத் ஏற்படவில்லை.

உதயாஸ்யுதத் தஹா சஸாஹ் ச விஸேஸத: । ஹாவிஸேஸ ந த் நித்ரா நிஸாஸு ஶயந் கதஸ் ॥

நிஸாஸு இரவுகளில்  
ஶயந் கத படுத்துக்கிடந்த  
த அவருக்கு  
உதயாஸ்யுதத் உதயகிரியில் உதித்த  
சஸாஹ் சந்திரனை

தஹா பார்த்து,  
விஸேஸத: ச முக்கியமாய் அதனா  
நித்ரா நித்திரை [னும்,  
ஹாவிஸேஸ ந வரவில்லை.

ததஸ்யுதேன ஶோகேன வாஸ்யோபஹததேதஸம் । த் ஶோசமான் காகுதஸ்ய் ந்த்ய் ஶோகபராயணம் ॥  
தத்யு:ஸ்வோபவீஶ்ரதா லக்ஷணோஸுநயந் வச: ॥ ௩௧ ॥

ந்த்ய் இடைவிடாது  
ஶோகபராயண சோகத்திலாழ்ந்து  
ததஸ்யுதேன அதனால் ஹிளந்த  
ஶோகேன கஷ்டத்தால்  
வாஸ்யோபஹததேதஸம் கண்ணீர் பெருக்கால்  
அறிவித்து  
ஶோசமான் பரிதபிக்கும்  
த் அந்த

காகுதஸ்ய் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து  
தத்யு:ஸ்வ: ஓத்த துன்பத்தை  
ஶ்ரதா தம்பியாகிய [யுடைய  
லக்ஷண: லக்ஷ்மணர்  
அஸுநயந் தேற்றாவுபடுத்துகிற  
வச: பின்வரும் சொல்லை  
அவவீத் சொன்னார்.

அலம் வீர வ்யதா கதவா ந த்வ் ஶோசிதமஹிஸி ॥ ௩௨ ॥

வீர "கூரரே!  
வ்யதா மனக்கலவரத்தை  
கதவா அடைந்தது  
அலம் போதுமே.

த்வ் தேவரீர்  
ஶோசித துயரப்பட  
அஹிஸி கூடாது.

शोचतो व्यवसीदन्ति सर्वार्था विदितं हि ते ॥ ३४ ॥

शोचतः “मनश्चतर्गच्छति  
कोण्डावनुक्त्वा  
सर्वार्थाः एल्लாக்காரியங்களுக்கும்

व्यवसीदन्ति ते विहितं हि  
நாசமுடைகின்றன.  
தேவரீரது  
உபதேசமே இது.

भवान्क्रियापरो लोके भवान्दैवपरायणः । आस्तिको धर्मशीलश्च व्यवसायी च राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராம!  
लोके உலகில்  
भवान् தேவரீரொருவரே  
क्रियापरो ஊழலினைக்கஞ்சாத  
भवान् தேவரீரொருவரேவர்.  
दैवपरायणः தெய்வமாய்க் கொண்  
டாடப்படுபவர்.

आस्तिकः { பெரியோர் அனுஷ்டா  
नाङ्करील नमोदिके  
युग्लवर्.  
धर्मशीलः தர்மானுஷ்டான  
முடையவர்.  
व्यवसायी च உலகநன்மைக்  
குழைப்பவர்.

न ह्यव्यवसितः शत्रुं राक्षसं तं विशेषतः । समर्थस्त्वं रणे हन्तुं विक्रमैर्जिह्मकारिणम् ॥ ३५ ॥

विक्रमैः “பராக்கிரமங்களால்  
जिह्मकारिणं வழிதப்பி நடக்கும்  
तं அந்த  
शत्रुं சத்ருவாகிய  
राक्षसं ஆரக்கனை  
रणे போரில்  
हन्तुं கொல்ல

विशेषतः முக்கியமாய்  
त्वं தேவரீர் ஒருவரே  
समर्थः சமர்த்தர்.  
हि ஆனபடியால்  
अव्यवसितः தீர்மானத்தை மீறி  
न நடக்கிறவராக  
வேண்டாம்.

समुन्मूल्य शोकं त्वं व्यवसायं स्थिरं कुरु । ततः सपरिवारं तं निर्मूलं कुरु राक्षसम् ॥

त्वं “தேவரீர்  
शोकं சோகத்தை  
समुन्मूल्य வேரோடுகளையும்.  
व्यवसायं முயற்சிபை  
स्थिरं உறுதியாய்  
कुरु கைப்பற்றும்கு.

ततः அதனால்  
तं அந்த  
राक्षसं ஆரக்கனை  
सपरिवारं பரிவாரங்களோடு  
निर्मूलं நிர்மூலமாக [கடவே  
कुरु செய்யும்.

पृथिवीमपि काकुत्स्थ ससागरवनाचलाम् । परिवर्तयितुं शक्तः किं पुना रावणं रणे ॥

काकुत्स्थ “ஸ்ரீராம!  
ससागर- } சமுத்திரங்களையும்  
वनाचलां } வனங்களையும் மலை  
களையுமுள்ளிட்ட  
पृथिवीं अपि உலகயும்கூட  
परिवर्तयितुं அழிக்கவும் ஆக்கவும்

शक्तः சக்தர்.  
रणे போரில்  
रावणं ராவணனைப் பற்றி  
किं पुनः என்றால் எம்மா த்  
திரம்?

शरत्कालं प्रतीक्षस्व प्रावृत्कालोऽयमागतः । ततः सराष्ट्रं सगणं रावणं त्वं वधिष्यसि ॥

अयं "இந்த  
प्रावृत्कालः மழைக்காலம்  
आगतः ஆரம்பித்து விட்டது.  
शरत्कालं சரத்தகாலத்தை  
प्रतीक्षस्व எதிர்பார்த்திருக்கும்.

ततः அப்பொழுது  
त्वं தேவரீர்  
रावणं ராவணனை  
सराष्ट्रं நாட்டுஜனங்களோடும்  
सगणं இனத்தாரோடும்  
वधिष्यसि கொல்வீர்.

अहं तु खलु ते वीर्यं प्रसुप्तं प्रतिबोधये । दीप्तैराहुतिभिः काले भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

காலே "வேண்டியகாலத்தில்  
भस्मच्छन्नं நீறுபூத்த  
अनलं அக்கனியை  
वीर्यं பரிசுத்தமான  
आहुतिभिः ஆஹுதிகளால்  
इव எவ்வண்ணமோ  
ஆவ்வண்ணமே,

ते தேவரீருக்கு  
प्रसुप्तं { வெளிக்காட்டாது அ  
டக்கிவைத்துக்கொ  
ண்டிருக்கும்  
वीर्यं வீரயத்தை  
अहं நான்  
प्रतिबोधये நினைப்பூட்டுகின்றேன்  
खलु तु இல்லையா என்ன ? "

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं प्रतिपूज्य हितं शुभम् । राघवः सुहृदं स्निग्धमिदं वचनमब्रवीत् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்  
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய  
शुभं நல்லதாயிருக்கிறதும்  
हितं ஹிதமாயிருக்கிறது  
तत् அந்த [மான  
वाक्यं சொல்லை  
प्रतिपूज्य கௌரவித்து,  
वाच्यं यदनुरक्तेन स्निग्धेन च हितेन च । सत्यविक्रमयुक्तेन तदुक्तं लक्ष्मण त्वया ॥४२॥

सुहृदं { விசுவாசத்தை நன்கு  
விளக்கக் காட்டுகிற  
தும்  
स्निग्धं तु மதுரமாயிருக்கின்ற  
इदं பின்வரும்  
वचनं பதிலை  
अब्रवीत् சொன்னார்.

वाच्यं यदनुरक्तेन स्निग्धेन च हितेन च । सत्यविक्रमयुक्तेन तदुक्तं लक्ष्मण त्वया ॥४२॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மணா!  
अनुरक्तेन மகத்தான பக்தியு  
டையவனும்,

सत्यविक्रम- } வீண்போகாத பராக்  
युक्तेन } கிரமம் படைக்கப்  
பெற்றவனுமான

स्निग्धेन च அன்புடையவனும்,  
हितेन च ஹிதத்தையே செய்  
பவனும்,

त्वया உன்னால்  
यत् वाच्यं எது சொல்லத்தக்க  
तत् அதுவே [தோ  
उक्तम् சொல்லப்பட்டது.

एष शोकः परित्यक्तः सर्वकार्यावसादकः । विक्रमेऽथ प्रतिहतं तेजः प्रोत्साहयाम्यहम् ॥

सर्वकार्या- } "சர்வகாரியங்களுக்கும்  
वसादकः } கேடுவிளைவிக்கின்ற  
एषः शोकः இந்த சோகமானது  
परित्यक्तः முற்றிலும் ஒழிந்து  
விடப்பட்டது.

अहं நான்  
विक्रमेषु பராக்கிரமங்களில்  
अप्रतिहतं இடையூறுறுத  
तेजः ஊக்கத்தை  
प्रोत्साहयामि மேற்கொள்ளுகின்றேன்.

शरत्कालं प्रतीक्ष्ये स्थितोऽस्मि वचने तव । सुग्रीवस्य नदीनां च प्रसादमनुपालयन् ॥

तव “உனது  
वचनं சொல்லில்  
स्थितः अस्मि நிலைத்திருக்கின்றேன்.  
सुग्रीवस्य சுகீரீவனுடையவும்,  
नदीनां च நதிகளுடையவும்

प्रसादं உதவியை  
अनुपालयन् எதிர்பார்த்துக்கொண்  
शरत्कालं சரத்தகாலத்திற்கு [டு  
प्रतीक्ष्ये காத்திருக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

उपकारेण वीरस्तु प्रतिकारेण युज्यते । अकृतज्ञोऽप्रतिकृतो हन्ति सत्त्ववतां मनः ॥ ४५ ॥

वीरः सु “தர்மவீரன் என்றால்  
उपकारेण ஓர் உபகாரம் பெற்ற  
தற்கு மாராய்  
प्रतिकारेण கைம்மாரால்  
युज्यते பக்தி பாராட்டுகின்  
ருன்.

अकृतज्ञः நன்றி மறந்தவனாய்  
अप्रतिकृतः ப்ரத்திசெய்யத்தவ  
நின் ஒருவன்  
सत्त्ववतां சான்றோர்களுடைய  
मनः மனதை  
हन्ति புண்படுத்துகின்றான்”.

अथैवमुक्तः प्रणिधाय लक्ष्मणः कृताञ्जलिस्तत्प्रतिपूज्य भाषितम् ।

उवाच रामं स्वभिरामदर्शनं प्रदर्शयन् दर्शनमात्मनः शुभम् ॥ ४६ ॥

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
अथ இப்பொழுது  
एवं மேற்கண்டவாறு  
उक्तः சொல்லியதற்குச் செ  
விசாற்றியவராய்  
भाषितं சொல்லி  
प्रणिधाय தீர்க்காலோசனை  
तव அதை [செய்து,  
प्रतिपूज्य மனத்தினுள் கொண்  
டாடி,

स्वभिरामदर्शनं மிக அழகிய அபிப்பி  
ராயத்தையுடைய  
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து  
आत्मनः தனது  
शुभं புண்மரான  
दर्शनं நோக்கை  
प्रदर्शयन् வெளியிடக்காட்டிக்  
கொண்டு  
उवाच பின் வருமாறு  
மொழிந்தார்.

यथोक्तमेतच्च सर्वमीप्सितं नरेन्द्र कर्ता न विराड्वरीश्वरः ।

शरत्प्रतीक्षः क्षमतामिमं भवाञ्जलप्रपातं रिपुनिग्रहे धृतः ॥ ४७ ॥

नरेन्द्र “புருஷோத்தம!  
हरीश्वरः லானரமன்னன்  
न विराट् சிக்கிரத்திலேயே  
तव தேவரீரது  
ईप्सितं மனோபிஷ்டத்தை  
सर्वं எல்லாவற்றையும்  
यथोक्तं வாக்களித்தவண்  
एतत् இதை [ணமே  
कर्ता செய்து முடித்தவ  
னாகுவான்.

भवान् தேவரீர்  
रिपुनिग्रहे சத்ருவை ஒழிப்பதில்  
धृतः உறுதிகொண்டவராய்  
शरत्प्रतीक्षः { சரத்தகாலத்தை எதிர்ப  
பார்த்துக் காத்தி  
ருக்கின்றவராய்  
इयं இந்த  
जलप्रपातं மழைமுகாலத்தை  
क्षमताम् பொறுத்தருள  
வேண்டும்.

नियम्य कोपं प्रतिपाल्यतां शरत् क्षमस्व मासांश्चतुरो मया सह ।

वसाचलेऽस्मिन् मृगराजसेविते संवर्तयन् शत्रुवधे समुद्यतः

॥ ४८ ॥

कोपं	“மனக்கொதிப்பை
नियम्य	ஒதுக்கி,
क्षमस्व	பொறுத்துக்கொள்
	ளும்.
शरत्	சரத்தகாலமானது
प्रतिपाल्यतां	ஏதிர்பார்க்கப்பட்ட
	தும்,
मृगराजसेविते	சிங்கங்கள் வசிக்கப்
अस्मिन्	இந்த [பெற்ற
अचले	பர்வதத்தில்

शत्रुवधे	சத்ருவின் வகையில்
समुद्यतः	அதிக நோக்கமுடைய
	வராய்
संवर्तयन्	முற்றிலும் தீர்மானங்
	கொண்டு
मया सह	என்னோடுகூட
चतुरः	நான்கு
मासान्	மாதங்கள்
वस	போக்கும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10411

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1159



अष्टाविंशः सर्गः — இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

प्रावृद्धवर्णनम्—மழைக்காலத்தை வருணிப்பது.

स तथा वालिनं हत्वा सुग्रीवमभिषिच्य च । वसन् माल्यवतः पृष्ठे रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

वालिनं	வாலியை
हत्वा	கொன்று,
सुग्रीवं	சுக்ரீவனுக்கு
तथा	அப்படியே
अभिषिच्य च	பட்டாபிஷேகம் செய்
	வித்தும்,
माल्यवतः	{ மால்யவானேனும் பெ
	யருடைய பிரஸ்ரவ
	ணமலையினது

पृष्ठे	உச்சியில்
वसन्	வசித்துக்கொண்டிருக்கும்
सः	அந்த
रामः	புரீராமர்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
	பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தார்.

अयं स कालः संप्राप्तः समयोऽद्य जज्ञागमः । संपश्य त्वं नभो मेघैः संवृतं गिरिसन्निभैः ॥

जज्ञागमः समयः	“வருஷ நுதுவாகிய
सः	அந்த
अयं	இந்த
कालः	காலமானது
अद्य	இப்பொழுது
संप्राप्तः	வந்துவிட்டது.

नभः	ஆகாசம்
गिरिसन्निभैः	மலைகளை நிகர்த்த
मेघैः	மேகங்களால்
संवृतं	மூடப்பட்டிருப்பதை
त्वं	நீ
संपश्य	பார்.

नवमासष्टृतं गर्भं भास्करस्य गभस्तिभिः । पीत्वा रसं समुद्राणां द्यौः प्रसूते रसायनम् ॥

द्यौः "ஆகாசமானது  
 भास्करस्य சூர்யபகவானது  
 गभस्तिभिः கிரணங்களால்  
 समुद्राणां சமுத்திரங்களுடைய  
 रसं ஜல ஆவியை

पीत्वा குடித்து.  
 नवमासष्टृतं ஒன்பது மாதம்  
 गर्भं கருவாகிற [சாமந்த  
 रसायनं ஜலத்தை  
 प्रसूते பொழிகிறது.

शक्यमम्बरमाख्य मेघसोपानपङ्क्तिभिः । कुटजार्जुनमालाभिरलंकृतं दिवाकरम् ॥ ४ ॥

मेघसोपान- } "மேகங்களாகிற படி-  
 पङ्क्तिभिः } கட்டுகளின் வரிசை  
 कुटजार्जुन- } வெட்பாலை, மருது  
 मालाभिः } இவைகளின் மலர்க  
 ளைக்கொண்டு

अम्बरं ஆகாசத்திற்கே  
 आख्य ஒருவன் ஏறி,  
 दिवाकरं சூரியனை  
 अलंकृतं நேரில் பூஜிக்க  
 शक्यम् சா த்யம்போலிருக்கி  
 றது.

सन्ध्यारागोत्थितैस्ताम्रैरन्तेष्वधिकपाण्डरैः । स्निग्धैर्भ्रपटच्छेदैर्वद्धव्रगमिवाम्बरम् ॥ ५ ॥

अम्बरं "ஆகாசமானது  
 सन्ध्यारागोत्थितैः ஸந்த்யாகாலத்தி  
 லுண்டாகும்  
 ताम्रैः சிவப்பு வர்ணங்களால்  
 अन्तेषु ஓரங்களில்  
 अधिकपाण्डरैः அதிக வெண்மை வர்  
 ணங்களால்

स्निग्धैः மழமழப்பான  
 अभ्रपटच्छेदैः முகில்களாகிற கிழிந்  
 த துணிகளால்  
 वद्धव्रगं கட்டப்பட்ட புண்ணை  
 யுடையது  
 इव போலிருக்கிறது.

मन्दमारुतनिश्वासं सन्ध्याचन्दनरञ्जितम् । आपाण्डुजलदं भाति कामातुरमिवाम्बरम् ॥

अम्बरं "ஆகாசமானது  
 मन्दमारुत- } மந்தமாருதமாகிய  
 निश्वासं } சுவாசத்தையுடைய  
 सन्ध्याचन्दन- } ஸந்தியாகாலமாகிய  
 रञ्जितं } சந்தனத்தால் பூசப்  
 பட்டதும்,

आपाण्डुजलदं வெளுத்த மேகத்தை  
 யுடையதாயும்  
 कामातुरं சிற்றின்பநோயுற்ற  
 வன்  
 इव போல  
 भाति காணப்படுகிறது.

एषा धर्मपरिक्षिता नववारिपरिपुता । सीतेव शोकसन्तप्ता मही बाष्पं विमुञ्चति ॥ ७ ॥

एषा "இந்த  
 मही பூமியானது  
 धर्मपरिक्षिता வெப்பத்தால்  
 வாடியதாய்  
 नववारिपरिपुता புதுஜலத்தால்  
 நனைந்ததாய்

शोकसन्तप्ता சோகத்தால் பரிதபித்  
 தும்  
 सीता சீதை  
 इव போலவே  
 बाष्पं கண்ணீரை  
 विमुञ्चति பெருக்குகிறது.



मेघोदरविनिर्मुक्ताः कल्हारसुखशीतलाः । शव्यमञ्जलिभिः पातुं वाताः केतकिगन्धिनः ॥

वाताः “நால்புறமிருந்து வரும் காற்றுகள்  
मेघोदर- } மேகத்தினின்று வெ  
विनिर्मुक्ताः } ளிப்பட்டவைகளாய்  
कल्हारसुख- } செங்கழுநீர் புஷ்பங்க  
शीतलाः } ளை நிகர்த்து மனோக்  
ருமான குளிமையை  
யுடையவைகளாய்

केतकिगन्धिनः “தாழைமணம் வஹிக்  
கின்றவைகளாய்  
अञ्जलिभिः கைகளிலேந்தி  
पातुं குடிக்க  
शव्यम् ஏற்றதாயிருக்கின்றன.

एष फुल्लार्जुनः शैलः केतकैरधिवासितः । सुग्रीव इव शान्तारिधाराभिरभिषिच्यते ॥ ९ ॥

फुल्लार्जुनः “மலர்ந்த மருதுமலர்  
களையுடைய தும்  
केतकैः தாழைகளால்  
अधिवासितः மிக வாசனையுற்று வி  
ளங்குகிறதுமாகிய  
एषः शैलः இந்த மலை

शान्तारिः சத்துருவை ஒழித்த  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
इव போல்  
धाराभिः நீர்த்தாரைகளால்  
अभिषिच्यते அபிஷேகம் செய்யப்  
படுகின்றது.

मेघकृष्णाजिनधरा धारायज्ञोपवीतिनः । मास्तापूरितगुहाः प्राधीता इव पर्वताः ॥ १० ॥

पर्वताः “மலைகள்  
मेघकृष्णा- } மேகமாகிய கரிய மான்  
जिनधराः } தோல்களையுடைய  
வைகளாய்  
धारायज्ञोप- } மலைத்தாரைகளாகிற  
वीतिनः } உபவீதங்களை பூண்  
டவைகளாய்,

मास्तापूरित- } காற்று நிரம்பிய குகை  
गुहाः களையுடையவைகளாய்  
प्राधीताः வேதவித்துக்களான  
பிராமணர்கள்  
इव போலிருக்கின்றன.

कशाभिरिव हैमीभिर्विच्युद्भिरिव ताडितम् । अन्तः स्तनितनिर्घोषं सवेदनमिवाम्बरम् ॥

अम्बरं “ஆகாசமானது  
हैमीभिः பொன்கட்டுகளுற்ற  
कशाभिः इव சவுக்குகள் போலிருக்  
विच्युद्भिः மின்னல்களால் கின்ற  
ताडितं इव அடிக்கப்பட்டது  
போன்றதாய்

अन्तः உள்ளே  
सवेदनं வேதனையோடு கூட  
இருப்பது  
इव போன்றதாய்  
स्तनितनिर्घोषम् மேகமுழக்கத்துடன்  
கூடியதாயிருக்கிறது.

नीलमेवाश्रिता विच्युत् स्फुरन्ती प्रतिभाति मे । स्फुरन्ती रावणस्याङ्गे वैदेही तपस्विनी ॥

नीलमेवाश्रिता “நீலமேகத்தினிடையில்  
இருக்கிறதும்  
स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்  
டிருக்கிறதுமாகிய  
विच्युत् மின்னல்  
रावणस्य ராவணனது  
अङ्गे மடியில்

स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்  
டிருக்கும்  
तपस्विनी பதிவிருதையாகிய  
वैदेही ஜானகி  
इव போல்  
मे எனக்கு  
प्रतिभाति இதோற்றுகின்றது.

इमास्ता मन्मथवतां हिताः प्रतिहता दिशः । अनुलिप्ता इव घनैर्नष्टग्रहनिशाकराः ॥१३॥

नष्टग्रहनिशाकराः “கிரகங்களும் சந்திர  
னும் கட்டிலனாகாது  
घनैः மேகங்களால்  
अनुलिप्ताः மறைக்கப்பட்டவைகள்  
ளாய்  
इव முற்றிலும்

प्रतिहताः இருளடர்ந்த  
ताः அந்த  
इमाः இந்த  
दिशः பிரதேசங்கள்  
मन्मथवतां காமமுற்றவர்களுக்கு  
हिताः சுகமானவைகள்.

कचिद्वाष्पाभिसंरुद्धान् वर्षागमसमुत्सुकान् । कुटजान् पश्य सौमित्रे पुष्पितान् गिरिसानुषु ॥  
मम शोकाभिभूतस्य कामसन्दीपनान् स्थितान् ॥ १४ ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மணை!  
गिरिसानुषु மலைத்தாழ்வரைகளில்  
कचिद् சிலவிடங்களில்  
वर्षागम- } மழைக்காலவருகையி  
समुत्सुकान् } னால் செழிப்புற்று  
वाष्पाभिसंरुद्धान् நீர்த்திலைகளை  
स्थितान् சொட்டிக்கொண்டு  
पुष्पितान् நன்கு புஷ்பித்து

शोकाभिभूतस्य சோகத்தால் வருந்தும்  
मम எனக்கு  
कामसन्दीपनान् மனோரத்ததை நினைப்  
स्थितान् பூட்டிக்கொண்டு  
पुष्पितान् இருக்கின்ற  
गिरिसानुषु வெப்பாலைகளை  
पश्य பார்க்க.

रजः प्रशान्तं सहिमांश्च वायुर्निदाघदोषप्रसराः प्रशान्ताः ।

स्थिता हि यात्रा वसुधाधिपानां प्रवासिनो यान्ति नराः स्वदेशान् ॥ १५ ॥

रजः “பூதாளி  
प्रशान्तं அடங்கிவிட்டது.  
अघ्न இப்பொழுது  
वायुः காற்று  
सहिमः குளிர்ந்திருக்கிறது.  
निदाघदोषप्रसराः வேனற்காலத்திய அ  
சௌகர்யசமூகங்கள்  
प्रशान्ताः ஒழிந்துவிட்டன.

वसुधाधिपानां மன்னர்களுடைய  
यात्रा பயலெடுத்துச்  
स्थिता हि செல்லுதல்  
प्रवासिनः நின்றாவிட்டது.  
नराः தேசாந்தரம் போய்  
स्वदेशान् மனிதர்கள் [ருந்த  
यान्ति தங்கள் தேசங்களுக்கு  
செல்லுகின்றார்கள்.

संप्रस्थिता मानसवासलुब्धाः प्रियान्विताः सम्प्रति चक्रवाकाः ।

अभीक्ष्णवर्षोदकविक्षतेषु यानानि मार्गेषु न संपतन्ति

॥ १६ ॥

मानसवास- } “மானஸஸரசில் கால  
लुब्धाः } ம் கழிக்கவெண்ணிய  
चक्रवाकाः சக்கிரவாகங்கள்  
प्रियान्विताः பேடைகளோடு  
கூடவே  
संप्रति இப்பொழுது

संप्रस्थिताः புறப்பட்டுவிட்டன.  
अभीक्ष्णवर्षोदक- } ஓயாது பெய்த மழை  
विक्षतेषु } யால் உளையுண்ட  
मार्गेषु வழிகளில்  
यानानि வண்டிகள்  
न संपतन्ति செல்லவில்லை.

कचित्प्रकाशं कचिदप्रकाशं नभः प्रकीर्णम्बुधरं विभाति ।

कचित्कचित्पर्वतसन्निरुद्धं रूपं यथा शान्तमहाणवस्य

॥ १७ ॥

नभः “ஆகாசமானது  
प्रकीर्णम्बुधरं சிதறுண்ட மேகங்  
களையுடையதாய்  
कचित् சிலவடிவங்களில்  
प्रकाशं பிரகாசமாகவும்,  
कचित् சிலவடிவங்களில்  
अप्रकाशं அப்ரகாசமாகவும்,

कचित् कचित् அங்கங்கே சில  
இடங்களில்  
पर्वतसन्निरुद्धं மலைகளால் மறைக்கப்  
பட்டதாய்  
शान्त- } அலை ஓய்ந்த  
महाणवस्य } சமுத்திரத்தின்  
रूपं ஈடுபத்தை  
यथा போன்றதாய்  
विभाति விளங்குகிறது.

व्यामिश्रितं सर्जकदम्बपुष्पैर्नवं जलं पर्वताधुताम्रम् ।

मयूरकैकाभिरनुप्रयातं शैलापगा शीघ्रतरं वहन्ति

॥ १८ ॥

शैलापगा: “மலையருவிகள்  
सर्जकदम्ब- } ஆச்சா, கதம்பம்  
पुष्पै: } இவைகளின் புஷ்பம்  
பங்களால்  
व्यामिश्रितं தூவப்பெற்றதும்,  
पर्वताधु- } மலைதாதுக்களால்  
ताम्रं } சிவந்திருக்கிறதும்,

मयूरकैकाभि: மயில்களின் கேகாளன்  
கிற சப்தங்களோடு  
अनुप्रयातं ஒத்த சப்தத்துடன்  
नवं புதிய [கூடியதுமான,  
जलं ஜலத்தை  
शीघ्रतरं அதிவேகமாக  
वहन्ति புரண்டோடச்  
செய்கின்றன.

रसाकुलं षट्पदसन्निकाशं प्रभुज्यते जम्बुफलं प्रकामम् ।

॥ १९ ॥

षट्पदसन्निकाशं “வண்டுபோன்றதும்,  
रसाकुलं மதுரமானதுமான  
जम्बुफलं நாவற்பழம்

प्रकामं வேண்டியவராயில்  
प्रभुज्यते திங்கப்படுகிறது.

अनेकवर्णं पवनावधूतं भूमौ पतत्याम्रफलं विपकम्

॥ २० ॥

अनेकवर्णं “பலநிறமுடைய  
आम्रफलं மாம்பழம்  
विपकं அளிக்து

पवनावधूतं காற்றினாலடிக்கப்பட்ட  
भूमौ தரையில்  
पतति விழுகிறது.

विद्युत्पताकाः सवलाकमालाः शैलेन्द्रकूटाकृतिसन्निकाशाः ।

गर्जन्ति मेघाः समुदीर्णनादा मत्ता गजेन्द्रा इव संयुगस्थाः

॥ २१ ॥

शैलेन्द्रकूटाकृति- } “மலையினது சிகரத்  
सन्निकाशा: } தின் வடிவைபுகர்த்த  
मेघा: } மேகங்கள்  
विद्युत्पताका: { மின்னல்களாகிற கொ  
டிக்களையுடையவைக  
ளாய்  
सवलाक- } கொக்குகளின் வரிசை  
माला: } களோடு கூடினவை  
களாய்,

संयुगस्था: போர்க்களத்தில் நிற  
मत्ता: கொழுத்த [கின்ற  
गजेन्द्रा: யானைச் சிரேஷ்டங்  
इव போலவே [கள்  
समुदीर्णनादा: { உரத்த சத்தத்துடன்  
ஒலிக்கின்றவைக  
ளாய்  
गर्जन्ति முழங்குகின்றன.

वर्षोदकाप्यायितशाद्वलानि षट्त्वनृत्तोत्सववर्हिणानि ।

वनानि निर्दृष्ट्वलाहகानि पश्यापरल्लेख्यधिकं विभान्ति ।

॥ २२ ॥

वनानि } “வனங்கள்  
 वर्षोदकाप्यायित- } மழைமுஜலங்களால் செ  
 शाद्वलानि } ழித்த புற்களையுடையவைகளாய்,  
 षट्त्वनृत्तोत्सव- } களித்தாடும் மயில்க  
 वर्हिणानि } ளையுடையவைகளாய்,

निर्दृष्ट- } பொழியும் மேகங்களை  
 बलाहकानि } யுடையனவாய்  
 अपराद्धेपु } மாலைக்காலங்களில்  
 अधिकं } மிகவும்  
 विभान्ति } விளங்குகின்றன.  
 पश्य } பார்.

समुद्रहन्तः सलिलातिभारं बलाकिनो वारिधरा नदन्तः ।

महत्सु शृङ्गेषु महीधराणां विश्रम्य विश्रम्य पुनः प्रयान्ति

॥ २३ ॥

बलाकिनः } “கொக்குகளையுடைய  
 वारिधराः } மேகங்கள்  
 सलिलातिभारं } அதிகபாரமான ஜலத்  
 समुद्रहन्तः } சுமந்துகொண்டு [தை  
 महीधराणां } பர்வதங்களுடைய

महत्सु } உயர்ந்த  
 शृङ्गेषु } கொடுமுடிகளில்  
 विश्रम्य } தங்கித்தங்கி  
 विश्रम्य पुनः } இளப்பாறி,  
 नदन्तः } கர்ஜித்துக்கொண்டு  
 प्रयान्ति } செல்லுகின்றன.

मेघाभिकामा परिसंपतन्ती संमोहिता भाति बलाकपङ्क्तिः ।

वातवधूता वरपौण्डरीकी लम्बेव माला रचिताऽम्बरस्य

॥ २४ ॥

बलाकपङ्क्तिः } “கொக்குகளின் வரி  
 } கையானது  
 मेघाभिकामा } மேகத்தில் காதல்  
 संमोहिता } களிப்புற்று [கொண்டு  
 परिसंपतन्ती } மேலே பறக்கின்றவை  
 अम्बरस्य } ஆகாசத்தில் [களாய்,

रचिता } கட்டப்பட்ட  
 वातवधूता } காற்றிலசைப்புண்டு  
 लम्बा } தொங்கிக்கொண்டிருக்  
 वरपौण्डरीकी } சிறந்த தாமரை [கும்  
 माला इव } மாலைபோல்  
 भाति } விளங்குகிறது.

बालेन्द्रगोपान्तरचित्रितेन विभाति भूमिर्नवशाद्वलेन ।

गात्रानुषक्तेन शुक्रप्रभेण नारीव लाक्षोक्षितकम्बलेन

॥ २५ ॥

भूमिः } “பூமியானது  
 बालेन्द्रगोपान्तर- } சிறிய தம்பலப்பூச்சிக  
 चित्रितेन } ளால் இடையினிடை  
 } யே அழகாயிருக்கப்  
 } பெற்றதான  
 नवशाद्वलेन } புதிய புற்றரையால்,  
 नारी } ஒரு பெண் [பட்ட  
 गालानुषक्तेन } உடம்பில் போர்த்தப்-

शुक्रप्रभेण } பச்சைக்களிவாண்  
 } முற்ற  
 लाक्षोक्षित- } தம்பலப்பூச்சிகளையே  
 कम्बलेन } வரையப்பெற்ற சால்  
 } வையால்  
 इव } எவ்வாறோ அவ்வாறே  
 विभाति } விளங்குகிறது.

निद्रा शनैः केशवभ्युपैति द्रुतं नदी सागरमभ्युपैति ।

॥ २६ ॥

निद्रा } “நித்திரை  
 शनैः } மெள்ளமெள்ள  
 केशवं } ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை  
 अभ्युपैति } அடைகிறது.

नदी } நதியானது  
 सागरं } சமுத்திரத்தை  
 द्रुतं } விரைவாக  
 अभ्युपैति } அடைகிறது.

हृष्टा बलाका घनमभ्युपैति कान्ता सकामा प्रियमभ्युपैति

॥ २७ ॥

बलाका “கொக்கு  
हृष्टा களிப்புற்று  
घनं ஆகாசத்தை  
अभ्युपैति அடைகிறது.

कान्ता பெண்  
सकामा காதலுற்று  
प्रियं கணவனை  
अभ्युपैति அடைகிறாள்.

जाता वनान्ताः शिखिसंप्रवृत्ता जाताः कदम्बाः सकदम्बशाखाः ॥ २८ ॥

वनान्ताः “வனப்பிரதேசங்கள்  
शिखिसंप्रवृत्ताः மடில்கள் ஆடப்பெற்று  
जाताः ஆயின. [வையாய்  
कदम्बाः கடம்புவிருகங்கள்

सकदम्बशाखाः { புஷ்பங்களோடு கூடிய  
கிளோகளோடு கூடியவை  
களாய்  
जाताः ஆயின.

जाता वृषा गोषु समानकामा जाता मही सख्यवनाभिरामा ॥ २९ ॥

वृषाः “எருதுகள்  
गोषु பசுக்களிடத்தில்  
समानकामाः ஏற்ற காதல் கொண்ட  
வைகளாய்  
जाताः ஆயின.

मही பூமியானது  
सख्यवनाभिरामा { பயிரினாலும் ஜலத்தின  
ஆம் மிக அழகு வாய்ந்  
து விளங்குகிறதாய்  
जाता ஆயிற்று.

वहन्ति वर्षन्ति नदन्ति भान्ति ध्यायन्ति नृत्यन्ति समाश्वसन्ति ।

नद्यो घना मत्तगजा वनान्ताः प्रियाविहीनाः शिखिनः पुवङ्गाः ॥ ३० ॥

नद्यः “நதிகள்  
वहन्ति பிரவாகமெடுக்கேதாடு  
கின்றன.  
घनाः மெகங்கள்  
वर्षन्ति மழை பொழிகின்றன.  
मत्तगजाः மதயானைகள்  
नदन्ति பிளிறுகின்றன.  
वनान्ताः வனப்பிரதேசங்கள்

भान्ति அழகுற்று விளங்கு  
கின்றன.  
प्रियाविहीनाः காதலியை விட்டுப்  
பிரிந்தவர்கள்  
ध्यायन्ति நினைத்துத் தவிக்கின்  
शिखिनः மடில்கள் [றன.  
नृत्यन्ति ஆடுகின்றன.  
पुवङ्गाः குரங்குகள்  
समाश्वसन्ति இளைப்பாறுகின்றன.

प्रहर्षिताः केतकपुष्पगन्धमाघ्राय हृष्टा वननिर्झरेषु ।

प्रपातशब्दाकुलिता गजेन्द्राः सार्धं मयूरैः समदा नदन्ति ॥ ३१ ॥

प्रहर्षिताः “உற்சாகம்கொண்ட  
गजेन्द्राः யானையரசுகள்  
वननिर्झरेषु கட்டாறுகளில்  
केतकपुष्पगन्धं தாழம்பூவின் வாசனை  
பை  
आघ्राय மோந்து,  
हृष्टा களிப்புற்று

प्रपात- } வீழ்ச்சியின் சப்தத்  
शब्दाकुलिताः } தால் வெருண்டவை  
களாய்  
मयूरैः மயில்களோடு  
सार्धं கூடவே  
समदाः மதத்துடன்  
नदन्ति பிளிறுகின்றன.

धारानिपातैरभिहन्यमानाः कदम्बशाखास्तु विलम्बमानाः ।

क्षणार्जितं पुष्परसावगाढं शनैर्भद्रं पद्मचरणास्त्यजन्ति

॥ ३२ ॥

पद्मचरणाः	“வண்டுகள்	पुष्परसावगाढं	புஷ்பரஸத் தில்
धारानिपातैः	பொழியும் மழைத் தாரைகளால்	क्षणार्जितं	சாவகாசமாய்
अभिहन्यमानाः	அடியுண்டவைகளாய்	भद्रं	மத்ததை
कदम्बशाखास्तु	கதம்பக் கிளைகளில்	शनैः	மென்ற
विलम्बमानाः	தொங்கிக்கொண்டு	त्यजन्ति	ஸ்ரீதிக்கின்றன.

अङ्गारचूर्णोत्करसन्निकाशैः फलैः सुपर्याप्तैरसैः समृद्धैः ।

जम्बूद्रमाणां प्रविभान्ति शाखा निलीयमाना इव पद्मदौघैः

॥ ३३ ॥

जम्बूद्रमाणां	“நாவல்மரங்களின்	फलैः	பழங்களால்
शाखाः	கிளைகள்	पद्मदौघैः	வண்டுகளால்
अङ्गारचूर्णोत्कर-}	கரியப்பட்டவை	निलीयमानाः	மொய்க்கப்படுகின்ற
सन्निकाशैः	போன்ற		வைகள்
सुपर्याप्तैरसैः	ரஸம் துதும்பிய	इव	போலவே
समृद्धैः	ஏராளமான	प्रविभान्ति	விளங்குகின்றன.

तटित्पताकाभिरलंकृतानामुदीर्णगम्भीरमहारवाणाम् ।

विभान्ति रूपाणि बलाहकानां रणोद्यतानामिव वारणानाम्

॥ ३४ ॥

तटित्पताकाभिः	“மின்னும் கொடி ளால்	बलाहकानां	மேகங்களுடைய
अलंकृतानां	அலங்கரிக்கப்பட்டு	रूपाणि	ரூபங்கள்
उदीर्णगंभीर-}	மேலிடும் கம்பீரமான	रणोद्यतानां	போருக்குக் கிளம்பிய
महारवाणां	பெரிய கர்ஜனைகளை யுடைய	वारणानां	யானைகளுடைய
		इव	ரூபங்கள் போலவே
		विभान्ति	விளங்குகின்றன.

मार्गानुगः शैलवनानुसारी संप्रस्थितो मेघरवं निशम्य ।

युद्धाभिकामः प्रतिनागशङ्की मत्तो गजेन्द्रः प्रतिसन्निवृत्तः

॥ ३५ ॥

शैलवनानुसारी	“மலைகளிலும் காடு களிலும் திரியும்	प्रतिनागशङ्की	சத்ருயானையென் றெண்ணி
मत्तः	கொழுத்த	युद्धाभिकामः	போரிலாசையுற்று
गजेन्द्रः	யானையரசு	प्रतिसन्निवृत्तः	திரும்பி
मेघरवं	மேகத்தின்	मार्गानुगः	(அதே சப்தம் கிளம் பிய) வழியைப் பின்
निशम्य	முழுக்கத்தை கேட்டு,	संप्रस्थितः	சென்றது. [பறநி

कचिल्मीता इव षट्पदौघैः कचिल्मृत्ता इव नीलकण्ठैः ।

कचिल्मृत्ता इव वारणेन्द्रैर्विभान्त्यनेकाश्रयिणो वनान्ताः

॥ ३६ ॥

वनान्ताः “வனப்பிரதேசங்கள்  
 ஷட்ପଦௌ: வண்டுக்கூட்டங்களி  
 னால்  
 कचिल् சிலவிடங்களில்  
 प्रगीता: इव பாடுகின்றனபோல  
 வும்,  
 नीलकण्ठै: மயில்குனினால்  
 कचिल् சிலவிடங்களில்

मृत्ता: इव ஆடுகின்றனபோலவும்,  
 वारणेन्द्रै: யானையாசுகளால்  
 कचिल् சிலவிடங்களில்  
 मृत्ता: इव மதம்கொண்டன  
 போலவும்,  
 अनेकाश्रयिण: அனேக தன்மை  
 யுடையவனும்  
 विमान्ति விளங்குகின்றன.

कदम्बसर्जजुनकन्दलाख्या वनान्तभूमिर्नववारिपूर्णा ।

मयूरमत्ताभिरुत्तमृत्तैरापानभूमिप्रतिमा विभाति

॥ ३७ ॥

वनान्तभूमि: “வனப்பிரதேசமா  
 னது,  
 कदम्बसर्जजुन- } கடம்பு, ஆச்சா, மரு  
 कन्दलाख्या } து, கந்தளம் முதலி  
 ய மலர்கள் மிகுந்து

नववारिपूर्णा புது நீர் நிறைந்து  
 मयूरमत्ताभि- } மயில்களின் உத்ஸா  
 रुत्तमृत्तै: } ஹமபாடல் ஆடல்க  
 ளால்  
 आपानभूमि- } பாணபூமியை நிகர்த்  
 प्रतिमा } ததாய்  
 विभाति } தோன்றுகிறது.

मुक्तासकाशं सलिलं पतद्वै सुनिर्मलं पत्रपुटेषु लघ्नम् ।

हृष्टा विवर्णच्छदना विहङ्गाः सुरेन्द्रतृप्तपिताः पिबन्ति

॥ ३८ ॥

विवर्णच्छदना: “பல வர்ணங்களுற்ற  
 இறகுதளையுடைய  
 विहङ्गा: பறவைகள்  
 तृप्तिता: விடாய்கொண்டவை  
 களாய்,  
 मुक्तासकाशं முத்துக்கள்போன்ற  
 தாய்

पत्रपुटेषु இலைத்தலங்களில்  
 सुरेन्द्रतृप्तं இரத்திரனாலளிக்கப்  
 पतद्वै விழுந்து [பட்டு  
 लघ्नं தங்கிய  
 सुनिर्मलं மிக பரிசுத்தமான  
 सलिलं ஜலத்தை  
 हृष्टा: களிப்புற்று  
 पिबन्ति பானம்செய்கின்றன.

षट्पादतन्त्रीमधुराभिधानं पुवङ्गमोदीरितकण्ठतालम् ।

आविष्कृतं मेघमृदङ्गनादैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम्

॥ ३९ ॥

वनेषु “காடுகளில்  
 षट्पादतन्त्री- } வண்டுகளாகிற வீணை  
 मधुराभिधानं } களின் இனிய தொ  
 னியுற்றதும்,  
 पुवङ्गमोदीरित- } குரங்குகளால் செய்ய  
 कण्ठतालं } ப்பட்ட வாய்த்தாளா  
 த்தையுடையதும்,

मेघमृदङ्गनादै: மேகமாகிற மத்தளா  
 ஒசைகளால்  
 आविष्कृतं விளங்குகிறதுமான  
 संगीतं பாட்டுக்கச்சேரி  
 प्रवृत्तं इव தொடங்கியதுபோலி  
 நடுக்கின்றது.

कचित्प्रवृत्तैः कचिदुन्नदद्भिः कचिच्च वृक्षाम्रनिषण्णकायैः ।

व्यालम्बवर्हाभरणैर्मयूरैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम्

॥ ४० ॥

வனேசு  
கசிவ்  
பருச்சை:  
கசிவ்  
உலுததி:  
கசிவ்  
வூஷாபிரிபண- }  
காயை: வ }  
“வனங்களில்  
சிலவிடங்களில்  
ஆடுகின் றவைகளும்  
சிலவிடங்களில்  
கூவுகின் றவைகளும்  
சிலவிடங்களில்  
விருகூஷங்களின் துணி  
களிலுட்கா ர்த்து கேட்  
கின் றவைகளும்மா ன

வ்யாலம்வ- }  
வஹிபரணை: }  
மயூரே:  
சங்கீதம்  
பருச்சை இவ  
தொக்குகிற தோகை  
யாகிற ஆபரணங்  
களைப்பூண்ட  
மயில்களால்  
நாட்டியக்கச்சிசரி  
ஆரம்பிக்கப்பட்டது  
போலிருக்கிறது.

स्वनैर्वनानां पुवगाः प्रबुद्धा विहाय निद्रां चिरसन्निरुद्धाम् ।

अनेकरूपाकृतिर्वर्णनादा नवाम्बुधाराभिहता नदन्ति

॥ ४१ ॥

புவகா:  
சிரசந்நிருதா  
நித்ரா  
விஹாய  
வனானா  
சுவநை:  
புதுதா:  
“தவளைகள்  
வெகுதாலம் தகையப்  
பட்டிருந்ததான  
நித்திரையை  
விட்டு,  
மேகங்களின்  
முழக்கங்களால்  
விழித்துக்கொண்ட  
வைகளாய்

நவாம்புதாரா- }  
பிஹதா: }  
அனேகரூபாக்ருதி- }  
வரணநாடா:  
நதந்தி  
புதிய ஜலத்தால் உத்  
ஸாஹம்கொண்ட  
வைகளாய்  
பலவகை உருவங்களை  
யும் தோற்றங்களை  
யும் ஒலிகளையுமு  
டையவைகளாய்  
சத்திக்கின்றன.

नद्यस्समुद्राहितचक्रवाकास्तटानि शीर्णान्यपवाहयित्वा ।

दृप्ता नवप्राभृतपूर्णभोगा द्रुतं स्वभर्तारमुपोपयान्ति

॥ ४२ ॥

நதய:  
சசுதாஹித- }  
சக்ரவாகா: }  
தூதா:  
சீர்ணானி  
தடானி  
அபவாஹயிதவா  
“நதிகள்  
மேலே நீந்திவரும் சக்  
கிரவாகங்களைபுடைய  
யனவாய்  
பெருக்கெடுத்து  
அழிந்த  
கரைகளை  
உடைத்துத் தள்ளி,

நவபிராபுத- }  
பூர்ணபொகா: }  
சுபமதாரம்  
தூதம்  
உபொபயந்தி  
புதிதாய் தானாக விழு  
ந்து நிறைந்தவைக  
ளான வஸ்துக்களை  
உணவாகவுடைய  
வைகளாய்  
தனது நாயகனை  
வேகமாக [தோக்கி  
செல்லுகின்றன.

नीलेषु भीलाः प्रविभान्ति सक्ता मेषेषु मेघा नववारिपूर्णाः ।

दवाग्निदग्धेषु दवाग्निदग्धाः शैलेषु शैला इव बद्धमूलाः

॥ ४३ ॥

நிலை:  
நவவாரிபூர்ணா:  
மேஷா:  
நிலேசு மேஷு  
சக்தா:  
வடிமூலா:  
“நீல  
அப்பொழுது  
மேகங்கள் [நீருண்ட  
நீலமேகங்களில்  
சேர்ந்தவைகளாய்  
வேர் நாக்கப்பட்டு

தவாஸிததா:  
சைலா:  
தவாஸிததேஷு  
சைலேசு  
இவ  
பரிவரிந்தி  
காட்டம்நியினுல் தகிக்  
மலைகள் [கப்பட்ட  
காட்டுத்தீயினுல் தகிக்  
மலைகளில் [கப்பட்ட  
சேர்ந்தாலெவ்வாண்ண  
மே அவ்வண்ணமே  
விளங்குகின்றன.



प्रहृष्टसन्नादितर्वाहिणानि सशक्रगोपाकुलशाद्वलानि ।

चरन्ति नीपार्जुनवासितानि गजाः सुरम्याणि वनान्तराणि ॥ ४४ ॥

गजाः “याணைகள்  
प्रहृष्टसन्नादित- } களிப்புற்று மயில்கள்  
बर्हिणानि } கூவப்பெற்றதும்,  
सशक्रगोपाकुल- } தம்பலப்பூச்சிகளால்  
शाद्वलानि } விதைந்த புற்றதை  
புற்றதும்,

नीपार्जुन- } கடம்பு, மருது இவை  
वासितानि } சுரின் மணம் கமழ்  
சுன்றதுமான  
सुरम्याणि மிக்க அழகுற்ற  
वनान्तराणि வனப்பிரதேசங்களில்,  
चरन्ति திரிகின்றன.

नवाम्बुधाराहतकेसराणि द्रुतं परित्यज्य सरोरुहाणि ।

कदम्बपुष्पाणि सकेसराणि नवानि हृष्टा भ्रमराः पतन्ति ॥ ४५ ॥

भ्रमराः “வண்டுகள்  
नवाम्बुधारा- } புதிய மலழத்தரைக  
हतकेसराणि } ளால் மடங்கிய தா  
துக்களை யுடைய  
सरोरुहाणि தாமரைபூக்களை  
द्रुतं வேகமாய்

परित्यज्य விட்டுவிட்டு,  
सकेसराणि தாதுக்கையுடைய  
नवानि புதிய  
कदम्बपुष्पाणि கடம்பமலர்களில்  
हृष्टा: களிப்புற்றவைகளாய்  
पतन्ति விழுகின்றன.

मत्ता गजेन्द्रा मुदिता गवेन्द्रा वनेषु विश्रान्ततरा मृगेन्द्राः ।

रम्या नगेन्द्रा निभृता नरेन्द्राः प्रक्रीडितो वारिधरैः सुरेन्द्रः ॥ ४६ ॥

गजेन्द्राः “யானையரசுகள்  
मत्ता: மதங்கொண்டிருக்  
கின்றன.  
गवेन्द्रा: எருதுகள்  
मुदिता: களிப்புற்றிருக்கின்  
றன.  
मृगेन्द्रा: சிக்கங்கள்  
वनेषु காடுகளில்  
विश्रान्ततरा: மிகவும் ஓடுங்கிக் கிடக்  
கின்றன.

नगेन्द्रा: மலையரசுகள்  
रम्या: அழகாய் விளங்கு  
கின்றன.  
नरेन्द्रा: மன்னர்கள்  
निभृता: ஆரண்மனையிலேயே  
இருக்கின்றார்கள்.  
सुरेन्द्र: தேவோந்திரன்  
वारिधरै: மேகங்களைாடு  
प्रक्रीडित: பொழுதுபோக்கு  
கின்றான்.

मेघाः समुद्रतसमुद्रनादा महाजलौघैर्गगनावलम्बाः ।

नदीस्तटाकानि सरांसि वापीर्महीं च कृत्स्नाभितर्पयन्ति ॥ ४७ ॥

मेघाः “மேகங்கள்  
गगनावलम्बाः ஆகாயத்திலிருக்கின்ற  
வைகளாய்  
समुद्रत- } தொத்தளிக்கும் சமு  
समुद्रनादा: } த்திரமுழக்கமுடைய  
வைகளாய்  
महाजलौघै: மிக ஜலப்பிரவாஹங்க  
ளால்

नदी: நதிகளையும்,  
तटाकानि சிறு குட்டைகளையும்,  
सरांसि ஓடைகளையும்,  
वापी: நடை கிணறுகளையும்,  
महीं பூமி  
कृत्स्नां च எங்கும்  
अभितर्पयन्ति பெருகச்செய்கின்றன.

வர்ப் ப்ரவேகா விபுலா: பதந்தி ப்ரவாந்தி வாதா: சஸுதீர்ணயோ: || 88 ||

விபுலா: “ ஏராளமா ன  
வர்ப் ப்ரவேகா: வெள்ளங்கள்  
பதந்தி ஒடுகின்றன.

வாதா: நாற்புறமிருந்து வரும்  
சுசுதீர்ணயோ: அதிகசப்தம் கொண்டு  
ப்ரவாந்தி வீசுகின்றன.

ப்ரனஸ்தக்ஷலா: ப்ரவஹந்தி ஶீத்ரம் நயோ ஜலேர்விபந்திபந்நமாஸா: || 89 ||

நயா: “ நதிகள்  
ஜலே: பிரவாஹங்களால்  
ப்ரனஸ்தக்ஷலா: கரைகளையுடைத்து

விபந்திபந்நமாஸா: குறுக்கே செல்லுகின்  
நயோ: ஶீத்ரம் ஶிரைவாய்  
ப்ரவஹந்தி பெருக்கெடுத்துத் தோடு  
கின்றன.

நரேந்ரேந்ரா இவ ப்ரவதேந்ரா: சுரேந்ரததே: ப்ரவநோபநீதே: |  
ப்ரநாமஸுக்ஷுமபேரபிபிச்யமானா ரூபம் ஶ்ரீயம் ஶ்வாமிவ தர்ஸயந்தி || 90 ||

நரேந்ரா: “ மன்னர்கள்  
நரே: மாணிடர்களால்  
இவ எவ்வண்ணமோ,  
அவ்வண்ணமே  
ப்ரவதேந்ரா: மலையரசர்கள்  
சுரேந்ரததே: இந் திரனால் அளிக்கப்  
பட்டவைகளும்  
ப்ரவநோபநீதே: காற்றினால் கொண்டுவ  
ரப்பட்டவைகளும்

ப்ரநாமஸுக்ஷுமபே: மேகமாகிற தீர்த்தகல  
சங்களால்  
அபிபிச்யமானா: அபிஷேகம் செய்யப்  
பட்டவைகளாய்  
ஸ்வா தனது  
ஶ்ரீயம் ரூபத்தை  
தர்ஸயந்தி காட்டுகின்றன  
இவ போலிருக்கின்றன.

ப்ரநோபஸுந்ரம் ப்ரகந்தம் ந ப்ரஸ்கரோ தர்ஸனம் ப்ரஸுபேதி |  
நவீர்ஜலோவீர்ஷரணி விந்ஸா தமோவிலிஸ்தா ந திஷ: ப்ரகாஷா: || 91 ||

ஸதாரம் “ நகரத்திரங்களுள்  
ப்ரகந்தம் ஆகாயமானது [ரிட்ட  
ப்ரநோபஸுந்ரம் மேகங்களால் மூடப்  
பட்டிருக்கின்றது.  
ப்ரஸ்கரோ: சூரியன்  
தர்ஸனம் ப்ரஸுபேதி ந கட்டிலாகா திருக்கின்  
ப்ரஷரணி பூமியானது [றது.

நவீ: புதிய  
ஜலோவீ: ஜலப்பிரவாஹங்களால்  
விந்ஸா மிகத் திருப்தியடைந்  
திஷ: திக்குகள் [துளது.  
தமோவிலிஸ்தா: இருளால் மூடப்பட்ட  
வைகளாய் இருப்பதால்  
ப்ரகாஷா: ந தெரியாதிருக்கின்றன

மஹாந்தி க்ஷுதாநி மஹிபரணா ப்ராராபிஷுதான்யதிகம் விபாந்தி |  
மஹாப்ரமாணேர்விபுலே: ப்ரபாதேர்முகாகலாபேர்வ லம்பவமனே: || 92 ||

மஹிபரணா மலைகளின்  
மஹாந்தி க்ஷுதாநி பெரிய சிகரங்கள்  
ப்ராராபிஷுதானி { மழைத்தாரைகளால்  
நன்கு கழுவிப்பட்ட  
டவைகளாய்  
லம்பவமனே: தொங்குகின்ற  
விபுலே: பெரிய

சுக்ராக்ஷாபே: முத்து மலைகளால்  
இவ எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே  
மஹாப்ரமாணே: அளவுகடந்து வெள்  
ளம் பெருகி ஓடும்  
ப்ரபாதே: மலையருவிகளால்  
அதிகம் மிகவும்  
விபாந்தி விளங்குகின்றன.

शैलोपलप्रस्खलमानवेगाः शैलोत्तमानां विपुलाः प्रपाताः ।

गुहासु सन्नादितवर्हिणासु हारा विकीर्यन्त इवाभिमान्ति

॥ ५३ ॥

शैलोत्तमानां } “சிறந்த மலைகளின்  
விபுலா: } பெரும்  
प्रपाता: } அருவிகள்  
शैलोपल- } சிறப்பாறைகளை உருட்ட  
प्रस्खलमानवेगा: } டி. த்தள்ளுதும் வேக  
முடையவைகளாய்

संनादितवर्हिणासु } மயில்களாலொலிக்கப்  
गुहासु } குகைகளில் [பெற்ற  
विकीर्यन्त: } அறுந்துடோன  
हारा: } ஹாரங்கள்  
इव } போல  
अभिमान्ति } விளங்குகின்றன.

शीघ्रप्रवेगा विपुलाः प्रपाता निर्धैतशृङ्गोपतला गिरीणाम् ।

मुक्ताकलापप्रतिमाः पतन्तो महागुहोत्सङ्गतलैर्ध्रियन्ते

॥ ५४ ॥

विपुला: } “பெரும்  
प्रपाता: } அருவிகள் [வைகளாய்  
शीघ्रप्रवेगा: } வேகவெள்ளமுடைய-  
गिरीणां } மலைகளுடைய  
निर्धैतशृङ्गोपतला: } கொடுமுடிப் பிரதே  
சங்களைக் கழுவி

मुक्ताकलापप्रतिमा: } முத்து ஹாரங்களை  
पतन्त: } நிகர்த்தவைகளாய்  
महागुहोत्सङ्गतलै: } ஒடுகின்றவைகளாய்  
पतन्ति } பெரும் குகைகளினுட்  
பிரதேசங்களால்  
ध्रियन्ते } வசிக்கப்படுகின்றன.

सुरतामर्दविच्छिन्नाः स्वर्गस्त्रीहारमौक्तिकाः ।

सुरतामर्द- } “முரட்டுத்தனமாய்  
विच्छिन्ना: } (பல அபஸ்ஸதிரீ  
கள் கூடிய) விளையா  
ட்டில் அறுந்து  
விழுந்த  
स्वर्गस्त्रीहार- } அபஸ்ஸதிரீகளின்  
मौक्तिका: } ஹாரங்களின் முத  
துகள்

पतन्तीवाकुला दिक्षु तोयधाराः समन्ततः ॥

इव } போலவே  
तोयधारा: } மழைத்துள்ளிகள்  
दिक्षु } திக்குகளில்  
समन्तत: } எங்கும்  
आकुला: } சிதறியவைகளாய்  
पतन्ति } விழுகின்றன.

निलीयमानैर्विहगैर्निमीलद्भिश्च पङ्कजैः । विकसन्त्या च मालत्या गतोऽस्तं ज्ञायते रविः ॥

निलीयमानै: } “கூடுகளில் பதுங்கும்  
विहगै: } பறவைகளாலும்,  
निमीलद्भि: } குவிக்கின்ற  
पङ्कजै: च } தாமரைமலர்களாலும்,  
विकसन्त्या } மலரும்

मालत्या च } முல்லைமலர்க்கொடி  
या } யாலும்  
रवि: } சூரியன்  
अस्तं गत: } அஸ்தமயமானவனாக  
ज्ञायते } அறியப்படுகிறான்.

वृत्ता यात्रा नरेन्द्राणां सेना प्रतिनिवर्तते ।

नरेन्द्राणां } “மன்னர்களுடைய  
यात्रा } வெளியில் சஞ்சரித்த  
லென்பது  
वृत्ता } ஒழிந்திருக்கிறது  
सेना } சேனை  
प्रतिनिवर्तते } நகருக்குத் திரும்பி  
வந்து விட்டது

वैराणि चैव मार्गाश्च सलिलेन समीकृताः ॥

वैराणि च एव } சண்டை சச்சரவு  
களும்  
मार्गा: च } போகும் வழிகளும்  
सलिलेन } ஜலத்தால்  
समीकृता: } வெளித்தெரியாது மூ  
டிக்கிடக்கின்றன.

மாசி ஶ்ரோஷபதே ப்ரஹ் ப்ராஹ்மணாநாந் விவக்ஷதாம் । அயமஹ்யாயசமய: சாமபாநாநாமுபஸ்தித: ॥

ப்ரஹ் “வேதத்தை  
விவக்ஷதாந் ஒத விரும்பிய  
சாமபாநாந் ஸாமக  
ப்ராஹ்மணாந் பிராமணர்களுக்கு  
ஷ்ரோஷபதே புரட்டாசி

மாசி மாசத்தில்  
அயம் இந்த  
அஹ்யாயசமய: வேதாச்யயனம் செய்  
யும் காலம்  
உபஸ்தித: வந்துவிட்டது.

நிவ்ருத்தகர்மாயதனோ நூந் சங்கிதசங்க்ய: । அபாஹிமஹ்யுபபதோ ப்ரத: கோசலாபிப: ॥௧௭॥

கோசலாபிப: “கோசலாதிபனாகிய  
ப்ரத: பரதன்  
நிவ்ருத்தகர்மாயதன: { வெளிவேலைகளை முடி  
த்து ஆரண்மனையி  
லேயிருப்பவனாய்

சங்கிதசங்க்ய: { வேண்டிய பொருளை  
சேர்த்து வைத்துக்  
கொண்டு  
நூந் இப்பொழுது  
அபாஹி அடிமாதத்திய பெளர்  
ணமீயிருத்ததை  
அஹ்யுபபத: தொடங்கியிருப்பான்.

நூதமாபூர்யமாநாயா: சரஸ்யா வர்யதே ரய: । மாந் சமீக்ஷய சமாயாந்மயோஹ்யாயா இவ் ஸ்வந: ॥

மாந் “எனனை  
சமாயாந் திரும்பிவருகிறவனாக  
சமீக்ஷய கண்டு,  
அயோஹ்யாயா: அயோத்தியின்  
ஸ்வந: ஒலி  
இவ் எப்படி இருக்குமோ  
அப்படியே,

நூந் இப்பொழுது  
அபூர்யமாநாயா: நீர்நிறைந்தோடும்  
சரஸ்யா: சரஸ்வதியினது  
ரய: பிரவாகுறும்  
வர்யதே விருத்தியடைகிறது.

இமா: ஸ்பீதகுணா வர்யா: சுயீவ: சுருவமந்ருதே । விஜிதாரி: சதாரத்ர ராஜ்யே மஹித ச ஸ்தித: ॥

இமா: “இந்த  
வர்யா: மழை பொழியும்  
மாதங்கள்  
ஸ்பீதகுணா: { அவைகளுக்கேற்ற கு  
ணங்களுடன் விளங்  
குக்கின்றன.  
சுயீவ: சுகீவன்  
விஜிதாரி: சத்துருவை ஒழித்த  
வனாய்

சதார: ச மனைவியுடன்கூட இ  
ருக்கின்றவனாய்  
மஹித பெரும்  
ராஜ்யே ராஜ்யத்தில்  
ஸ்தித: ச நிலைபெற்றவனாய்  
சுருவ் சுகத்தை  
அந்ருதே அனுபவித்துக்கொண்  
டிருக்கின்றான்.

அஹ் து ஹதாரத்ர ராஜ்யாச்வ மஹதஸ்யுத: । நதீக்ரூபிவ க்ரிந்ரமவசீதாமி லக்ஷ்மண ॥௧௮॥

லக்ஷ்மண “லக்ஷ்மண!  
அஹ் து நாடுவெனில்  
ஹதார: ச மனைவி திருடப்பட்ட  
மஹத: பெரிய [வனாய்  
ராஜ்யத் ராஜ்யத்தினின்றும்

ச்யுத: ச வெளிப்பட்டவனாய்  
க்ரிந்ர நனைந்த  
நதீக்ரூவ் ஆற்றங்கரையை  
இவ் போலவே  
அவசீதாமி தேய்வுறுகின்றேன்.

शोकश्च मम विस्तीर्णो मार्गाश्च भृशदुर्गमाः । रावणश्च महाञ्जलुरपारः प्रतिभाति मे ॥

மம “எனது  
 शोकः च கோகமோ  
 विस्तीर्णः அளவுக்குமிஞ்சியி  
 ருக்கிறது.

मार्गाः च உபாயங்களோ  
 भृशदुर्गमाः மிகவும் கிட்டற்கரியன  
 வாயிருக்கின்றன.

अयात्रां चैव दृष्ट्वा मां मार्गाश्च भृशदुर्गमान् । प्रणते चैव सुग्रीवे न मया किञ्चिदोरितम् ॥

ஹமா “இந்த  
 अयात्रां च யாத்திரைக்கு ஏராள  
 தன்மையையும்  
 मार्गान् च போகும் வழிகளை  
 भृशदुर्गमान् மிகவும் செல்லமுடியா  
 திருத்தலையும்

अपि चातिपरिक्षिप्तं चिराद्दरैः समागतम् । आत्मकार्यगरीयस्त्वाद्रुक्तं नेच्छामि वानरम् ॥

அதிபரிக்ஷித் “மிகத் துன்பமடைந்த  
 வனும்  
 चिरात् வெகு காலம் கழித்து  
 दारैः தர்மபத்தினியோடு  
 समागतं च கோந்திருக்கின்றவனு  
 மான

अयमेव हि विश्रम्य ज्ञात्वा कालमुपागतम् । उपकारं च सुग्रीवो वेत्स्यते नात्र संशयः ॥

अयं “இந்த  
 सुग्रीवः हि சுக்ரீவனும்  
 विश्रम्य இளைப்பாறிவிட்டு,  
 कालं च ஏற்ற காலம்  
 उपागतं வந்துவிட்டதாய்

तस्मात्कालप्रतीक्षोऽहं स्थितोऽस्मि शुभलक्षण ॥ ६७ ॥

शुभलक्षण “நல்ல பிறவிக்குணங்க  
 ளமையப்பெற்றவனே!  
 तस्मात् ஆனபடியால்  
 अहं நான்,

महान् பெரும  
 शलुः சத்துருவாகிய  
 रावणः च ராவணனும்  
 अपारः வெல்லமுடியாதவ  
 னென

मे எனக்கு  
 प्रतिभाति தோன்றுகிறது.

दृष्ट्वा एव நினைத்தே,  
 प्रणते சாமர்த்தியசாலியா  
 सुग्रीवे சுக்ரீவனிடத்தில் [கிய  
 मया என்னால்  
 किञ्चित् एव ஏதொன்றுமே  
 ईरितं न च சொல்லப்படவில்லை.

वानरं வானரனுக்கு  
 आत्मकार्य- } எனது காரியத்தின்  
 गरीयस्त्वा अपि } மகத்துவத்தாலும்  
 वक्तुं ஆக்குறாபிக்க  
 इच्छामि न நான் இஷ்டப்படாதி  
 ருக்கின்றேன்.

ज्ञात्वा அறிந்துகொண்டு,  
 उपकारं வேண்டிய முயற்சியை  
 वेत्स्यते கவனிப்பான்;  
 अत्र இகில்  
 संशयः एव न ஐயமேயில்லை.

कालप्रतीक्षः ஏற்ற காலத்தைபெய்திர்  
 பார்த்துக்கொண்டு  
 स्थितः இருக்கின்றவனாக  
 अस्मि இருக்கிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
 किष्किन्धाकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௯ ॥

हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम्—ஹனுமார் சுகரீவரை உணர்த்துவது.

समीक्ष्य विमलं व्योम गतविद्युद्वलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं रम्यज्योत्स्नानुलेपनम् ॥ १ ॥  
समृद्धार्थं च सुग्रीवं मन्दधर्माधिसंग्रहम् । अत्यर्थमसतां मार्गमेकान्तगतमानसम् ॥ २ ॥  
निवृत्तकार्यं सिद्धार्थं प्रमदाभिरतं सदा । प्राप्तवन्तमभिप्रेतान् सर्वानेव मनोरथान् ॥ ३ ॥  
स्वां च पत्नीमभिप्रेतां तारां चापि समीप्सिताम् । विहरन्तमहोरात्रं कृतार्थं विगतज्वरम् ॥ ४ ॥  
क्रीडन्तमिव देवेशं नन्दनेऽप्सरसां गणैः । मन्त्रिषु न्यस्तकार्यं च मित्राणामनवेक्षकम् ॥ ५ ॥  
उत्सन्नराज्यसन्देशं कामवृत्तमवस्थितम् । निश्चिंतार्थोऽर्थतत्त्वज्ञः कालधर्मविशेषवित् ॥ ६ ॥  
प्रसाद्य वाक्यैर्मधुरैर्हेतुमद्भिर्मनोरमैः । वाक्यविद्वाक्यतत्त्वज्ञं हरीशं मास्तुतामजः ॥ ७ ॥  
हितं तत्त्वं च पथ्यं च सामधर्मार्थनीतिमत् । प्रणयप्रीतिसंयुक्तं विश्वासकृतनिश्चयम् ॥ ८ ॥  
हरीश्वरमुपागम्य हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥ ८ ॥

निश्चितार्थः { ஆகவேண்டிய காரியத்  
தில் சலியாப் பற்று  
டையவரும்,  
காரியங்களுள்ளின்று  
துட்பங்களை நன்கு  
அறிந்தவரும்,  
அதற்கேற்ற காலம்  
அததனால் கிரியையும்  
தர்மம் இவைகளை  
உள்ளபடி அறிந்த  
வரும்,  
எடுத்துரைப்பதில்  
வல்லவரும்,  
வாயுகுமாரருமாகிய  
ஹனுமார்,  
ஆகாசத்தை  
நிர்மலமாயிருப்பதாக  
வும்,  
மின்னலும். பேசக்க  
ஞமில்லாததாயும்,  
பக்கிகளின் ஆரவார  
ஒலியால் நிரம்பிப்  
பெற்றதாயுர்,

அর্থதத்வஜ்:  
காலதர்ம- }  
விசேஷவத் }

வாக்யவத்  
மாஸ்தாஸ்தஜ:  
ஹுமானு  
வ்யோம  
விமலம்

கதவித்யுத்வலாஹக்

சாரசாரவஸந்துத்

रम्यज्योत्स्नानु- } அழகிய நில்லவாக்ய  
लेपनं } பூச்சையுடைய  
தாயும்,  
हरीशं } வானரோத்தமனும்,  
हरीश्वरं } வானரமன்னனு  
माक्य  
वाक्यतत्त्वज्ञं } பேச்சின் துட்பமறிந்த  
सुग्रीवं } சுகரீவனை  
समृद्धार्थं } காரியம் கைகூடப்  
पेற்று  
मन्दधर्माधिस- } தர்மத்தையும் அர்த்த  
संग्रहं च } த்தையும் பாதுகா  
க்க மறந்திருப்பவ  
னாயும்,  
अत्यर्थं } மிகவும்  
असतां } கெட்டவர்களுடைய  
सार्गं } அனுஷ்டானத்தை  
युदयவனாகவும்,  
एकान्तगत- } ஏகாந்தமாயிருப்பதில்  
मानसं } மனதை முற்றிலும்  
செலுத்தியவனாக  
வும்,  
निवृत्तकार्यं } உத்தேசித்த காரியம்  
கைகூடப்பெற்று

सिद्धार्थं பயனைப் பெற்றவனாய்  
 सदा எக்காலத்திலும்  
 प्रमदाभिरलं ஸ்திரீகளோடு காலம்  
 अभिप्रैतान् கழிப்பவனாயும்,  
 मनोरथान् கொண்டுருந்த  
 सवान् एव மனோரதங்கள்  
 अभिप्रैतां எல்லாவற்றையும்,  
 स्वां அன்புள்ள  
 पत्नीं च தனது  
 समीप्सितां மனைவியையும்  
 तारां अपि च விரும்பிய  
 प्रासवन्तं தாரையையும்  
 कृतार्थं அடைந்தவனாய்  
 विगतज्वरं காரியம் கைகூடப்  
 अहोरात्रं பெற்றவனாய்  
 विहरन्तं மனக்கவலைகளோழிந்  
 नन्दने தவனாய்  
 अप्सरसां அல்லும் பகலும்  
 राणैः சிற்றின்பத்தில் காலம்  
 क्रीडन्तं கழிப்பவனாகவும்,  
 देवेशं நந்தனவனத்தில்  
 इव அப்சரஸ்திரீகளு  
 मन्त्रिवु கணங்களோடு [டைய  
 न्यस्तकार्यं च பொழுதுபோக்கும்  
 मित्राणां இந்திரனை  
 राज्यं प्राप्तं यशश्चैव போல  
 कौली மந்திரிகளிடத்தில்  
 श्रीः { राजकारियத்தை ஒப்பு  
 வித்துவிடப்பட்டவ  
 னாகவும்,  
 உதவியவர்களை

राज्यं प्राप्तं यशश्चैव कौली श्रीरभिवर्धिता । मित्राणां संग्रहः शेषस्तं भवान् कर्तुमर्हति ॥

राज्यं “ராஜ்யமானது  
 प्राप्तं அடையப்பட்டது.  
 यशः च புகழும்  
 एव அப்படியே அடையப்  
 பட்டது.  
 कौली தலைமுறையாய் வந்த  
 श्रीः ராஜஸ்கந்தியானது

अनवेक्षकं மறந்துவிட்டவனாகவும்  
 उत्सन्नराज्यसन्देशं ராஜ்யவியாபாரங்களை  
 कामवृत्तं ஒழித்தவனாய்  
 अवस्थितं காமத்திலீடுபட்டவனா  
 समीक्ष्य இருப்பவனாகவும் [ய்  
 उपागम्य பார்த்து,  
 हेतुमन्नि: கட்டி,  
 मञ्जुरै: சரியான காரணங்களை  
 मनोरमै: இனிய [யுடைய  
 वाक्यै: நல்ல  
 प्रसाद्य வார்த்தைகளால்  
 हितं च உள்ளம் குவிரச்  
 तत्त्वं செய்து,  
 पथ्यं நல்ல பயனை அளிக்கத்  
 தக்கதும்  
 सामघमांथ- } உண்மையையும்  
 नीतिमत् } சேஷமத்திற்கு அவசிய  
 யமாயிருக்கிறதும்  
 மனம்கொணுதிருத்  
 தல், தர்மம், பிரயோ  
 ஜனம், நியாயம், இவை  
 களோடுகூடினதும்,  
 प्रणयप्रीतिसंयुक्तं { அன்புபத்திமை இ  
 வைகளுடன் கூடின  
 தும்,  
 विश्वासकृत- } ராஜபக்தியில் ஈடுபட்ட  
 निश्चयं च } தீர்மானத்தை நன்கு  
 விளங்கக்காட்டுகிற  
 துமாகிய  
 वाक्यं பின்வரும் சொல்லை  
 अववीत् சொன்னான்.

अभिवर्धिता லுங்கி வளர்கிறது.  
 मित्राणां பேருதவி புரிந்தவர்க  
 संग्रहः பிரதிசெய்தல் [ருக்கு  
 शेषः எஞ்சிநிற்கின்றது.  
 भवान् நேதவரீர்  
 तं அதை  
 कर्तुं अर्हति செய்யவேண்டும்.

यो हि मित्रेषु कालज्ञः सततं साधु वर्तते । तस्य राज्यं च कीर्तिश्च प्रतापश्चाभिवर्धते ॥

ய: ஹி	“ எவனொருவன்	வர்த்தே	நடக்கின்றானோ
காலஜ்:	எதையும் சரியான காலத்தில் செய்யவேண்டி மென்பதையறிந்தவனாய்	तस्य	அவனுக்கு
मित्रेषु	பேருதவி புரிந்தவர் கள் விஷயத்தில்	राज्यं	ராஜ்யமானது
साधु	நீதிமுறைப்படி	अभिवर्धते	பெருதுகிறது.
सततं	எக்காலத்திலும்	कीर्तिः	கீர்த்தியும்
		च	அப்படியே
		प्रतापः च	செல்வாக்கும்
		च	அப்படியே
			பெருதுகிறது.

यस्य कोशश्च दण्डश्च मित्राण्यात्मा च भूमिप । समवेतानि सर्वाणि स राज्यं महदश्नुते ॥

भूमिप	“ மண்ணு!	सर्वाणि च	ஆகிய இவையெல்லாம்
यस्य	எவனொருவனுக்கு		மும்
कोशः	கருவுலமும்	समवेतानि	அகலாது கூடியிருக்கின்றனவோ
दण्डः	சைனியமும்		
मित्राणि	அன்பர்களுக்கும்	सः च	அவன்தான்
आत्मा च	எல்லாக்காரியத்தையும் ஆராய்ச்சி செய்ததனும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
		महत्	நீடுழிகாலம்
		अश्नुते	அனுபவிக்கிறான்.

तद्ववान् वृत्तसंपन्नः स्थितः पथि निरत्यये । मित्रार्थमभिनीतार्थं यथावत्कुर्महीति ॥

तत्	“ ஆதலால்	मित्रार्थं	உதவிபுரிந்தவனுக்காக
वृत्तसंपन्नः	நற்குணம் பூண்டு		
निरत्यये	தோஷர ஹிதமான	अभिनीतार्थं	தர்மம்ப்படி செய்ய வேண்டியதான காரியத்தை
पथि	அனுஷ்டானத்தில்	यथावत्	சொன்னபடி.
स्थितः	பற்றுடையவருமாகிய	कर्तुं	செய்து முடிக்க
भवान्	தேவரீர்	अहंति	வேண்டும்.

सन्त्यज्य सर्वकर्माणि मित्रार्थं योऽनुवर्तते । संभ्रमाद्धि कृतोत्साहः सोऽनर्थैर्नावरुध्यते ॥

यः	“ எவனொருவன்	संभ्रमात्	கொளவத்தால்
सर्वकर्माणि	தனது மற்றகாரியங்களை எல்லாவற்றையும்	कृतोत्साहः	ஊக்கமுடையவனாய்
सन्त्यज्य	கவனியாது விட்டு, விட்டு,	अनुवर्तते	ஈடுபட்டிருக்கின்
		सः हि	அவன்தான் [ஈடு]
मित्रार्थं	உதவிபுரிந்தவன் காரியத்தின்	अनर्थैः	நிந்துகொல்
		अवरुध्यते न	தாக்கப்படாதிருக்கின்றான்.



यस्तु कालव्यतीतेषु मित्रकार्येषु वर्तते । स कृत्वा महतोऽप्यथान मित्रार्थेन युज्यते ॥

यः “எவனொருவன்  
காலவ்யதீதேஷு ஏற்றகாலம் கடந்த  
தாசிய  
மித்ரகார்யேஷு மித்திரனுடைய  
காரியங்களில்  
வர்ததே பிரவிருத்திக்கின்  
ருளே

सः “அவன்  
महतः பெரிய  
अर्थान् காரியங்களை  
कृत्वा अपि तु செய்தாலும்  
मित्रार्थेन மித்திரனுக்கு செய்ய  
युज्यते न } வேண்டிய கடமையை  
செய்தவனாகான்.

यदिदं वीर कार्यं नो मित्रकार्यमरिन्दम । क्रियतां राघवस्यैतद्वैदेह्याः परिमार्गणम् ॥१५॥

अरिन्दम “சத்துருசம்ஹாரக!  
वीर சூரனே!  
वैदेह्याः சீதாதேவியாருடைய  
परिमार्गणं இருக்குமிடத்தைத்  
தேடுதலானது  
एतत् இப்பொழுதே  
क्रियतां செய்யப்பட்டும்.

यत् इदं இந்த இதுதான்  
राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கு  
मित्रकार्यं { உதவி புரிந்தவருக்குச்  
செய்யவேண்டிய கட  
மையாக  
नः நம்மால்  
कार्यम् செய்யத்தக்கது.

तदिदं वीर कार्यं ते कालातीतमरिन्दम ॥ १६ ।

अरिन्दम “சத்துருசம்ஹாரக!  
वीर சூரனே!  
ते உனது  
कार्यं காரியமாகிற

तत् அந்த  
इदं இது  
कालातीतम् சரியானகாலத்தைக்  
கடந்ததாக ஆகிறது.

न च कालमतीतं ते निवेदयति कालवित् । त्वरमाणोऽपि सन् प्राज्ञस्तव राजन् वशानुगः ॥

राजन् “அரசே!  
कालवित् { எதெதை எந்தெந்த  
வேளையில் செய்ய  
வேண்டுமென்பதை  
அறிந்தவரும்  
प्राज्ञः சர்வக்ஞருமாகிய  
அவர்  
त्वरमाणः { ஆகவேண்டிய காரியத்  
தில் அவசரப்படுகின்  
றவராய்

अपि सन् இருக்கையிலும்கூட  
तव உமது  
वशानुगः மனம்கோணுது நடப்  
பவராய்  
ते உமக்கு  
कालं செய்யதற்குரிய காலம்  
अतीतं च கடந்துவிட்டதையும்  
கூட  
निवेदयति न அறிவியாதிருக்கிறார்.

कुलस्य हेतुः स्फीतस्य दीर्घवन्धुश्च राघवः । अप्रमेयप्रभावश्च स्वयं चाप्रतिभो गुणैः ॥१८॥

राघवः “ஸ்ரீராமர்  
स्फीतस्य செழுமையுற்று விளங்  
कुलस्य ராஜ்யத்திற்கு [கும்  
हेतुः காரணமாயுள்ளவர்;  
दीर्घवन्धुः च நீடுழிகாலம் செய்த  
நன்றி மறவாதவர்;

अप्रमेयप्रभावः च அளவிடப்படாத  
மஹிமையுடையவர்;  
स्वयं தனக்கே உரியதான  
गुणैः கிருக்கல்யாணகுணங்  
களால்  
अप्रतिभः च ஒப்பற்றவர்.

तस्य त्वं कुरु वै कार्यं पूर्वं तेन कृतं तव । हरीश्वर हरिश्रेष्ठानाज्ञापयितुमर्हसि ॥ १९ ॥

हरीश्वर “வானரமன்னா !  
हरिश्रेष्ठान् வானரோத்தமர்களை  
आज्ञापयितुं ஆக்ஞாபிக்க  
अर्हसि வேண்டும் ;  
तेन அவரால்  
तव உமக்கு  
पूर्वं ஏற்கனவே

கூதம் { ஆநகேண்டிய காரியம்  
செய்து முடிக்கப்பட்ட  
டது.  
த்வ் வை நீரும்  
தச्य „அவருக்கு  
கார्य செய்யவேண்டிய காரி  
கुरु செய்ப்பும். [யத்தை

न हि तावद्भवेत्कालो व्यतीतश्चोदनादृते । चोदितस्य हि कार्यस्य भवेत्कालव्यतिक्रमः ॥

चोदनाव् ऋते “ஆக்கையின்றி  
तावद् हि இப்பொழுதே  
என்றால்  
கால: செய்தற்குரிய காலம்  
व्यतीत: கடந்துபோனதாக  
भवेत् न ஏற்படாது ;

कार्यस्य காரியம்  
चोदितस्य हि நினைப்பூட்டப்பட்ட  
தாக ஆகில்  
காலவ்யतिक्रम: செய்தற்குரிய காலம்  
தப்பினதாக  
भवेत् ஏற்படும்.

अकर्तुरपि कार्यस्य भवान् कर्ता हरीश्वर । किं पुनः प्रतिकर्तुस्ते राज्येन च धनेन च ॥

हरीश्वर “வானரமன்னா !  
भवान् நீர்  
कार्यस्य च ஏதொரு உதவியையும்  
अकर्तु: अपि புரியாதவனுக்கும்கூட  
कर्ता உதவி புரிகிறவர் ;  
ते உமக்கு

राज्येन ராஜ்யத்தோடும்  
धनेन च செல்வத்தோடும்  
प्रतिकर्तु: உதவிபுரிந்த  
அவருக்கு  
किं पुन: ஏனோ இப்படியிருக்  
கிறீர் ?

शक्तिमानपि विक्रान्तो वानरर्क्षगणेश्वर । कर्तुं दाशरथेः प्रीतिमाज्ञायां किं न सज्जसे ॥

वानरर्क्षगणेश्वर “வானர கரடி கணங்  
களுக்கு மன்னா !  
विक्रान्त: ஆற்றலுடையவரும்,  
शक्तिमान् अपि ஆண்மையுடையவரு  
மான நீர்

दाशरथे: ஸ்ரீராமருடைய  
प्रीति மனோபீஷ்டத்தை  
कर्तुं செய்து முடிக்க  
आज्ञायां ஆக்ஞாபிடுவதில்  
किं ஏன்  
न सज्जसे முயலாதிருக்கின்றீர்.

कामं खलु शरैः शक्तः सुरासुरमहोरगान् । वशे दाशरथिः कर्तुं त्वत्प्रतिज्ञां तु काङ्क्षते ॥

दाशरथि: “ஸ்ரீராமர்  
सुरासुर- } தேவர்கள், அசுரர்கள்  
महोरगान् } மகேராகர்களாகிய  
எல்லோரையும்  
शरै: பாணங்களால்  
वशे कर्तुं அதனை மக்கிக்  
शक्त: வல்லவர். [கொள்ள

कामं खलु இப்படியிருக்கையி  
லும்கூட  
तु இவ்விஷயத்தில்  
त्वप्रतिज्ञां உமது வாக்குத்  
தத்தத்தை  
काङ्क्षते எதிர்பார்த்துக் காத்த்  
திருக்கிறார்.

प्रागत्यागविशङ्केन कृतं तेन तव प्रियम् । तस्य मार्गमि वैदेहीं पृथिव्यामपि चाम्बरे ॥

प्रागत्यागविशङ्केन “உயிரை விடக்  
துணிந்த

तेन अवराल்  
तव உமக்கு  
प्रियं உதவி  
कृतं புரியப்பட்டது.

तस्य அவருக்கு  
वैदेहीं சீதாதேவியை  
पृथिव्यां च உலகிலும்  
अम्बरे अपि ஆகாயத்திலும்  
मार्गमि தேடிக்காணக்கட

வோம்.

देवदानवगन्धर्वा असुराः समरुद्धणाः । न च यक्षा भयं तस्य कुर्युः किमुत राक्षसाः ॥

असुराः “அசுரர்களும்  
समरुद्धणाः மருத்கணங்க

देवदानवगन्धर्वाः தேவர்கள், தானவர்  
கள், கந்தர்வர்களும்,  
यक्षाः च யக்ஷர்களும்,

तस्य அவருக்கு  
भयं ஆபத்தை  
कुर्युः न விளைவிக்க முடியாது;  
राक्षसाः அரக்கர்கள்  
किमुत என்ன செய்ய  
முடியும்?

तदेवं शक्तियुक्तस्य पूर्वं प्रियकृतस्त्वव । रामस्याहंसि पिङ्गेश कर्तुं सर्वात्मना प्रियम् ॥२६॥

पिङ्गेश “வானரமன்னு!  
एवं இத்தகைய  
शक्तियुक्तस्य சக்தி படைக்கப்  
तव உமக்கு [பெற்றவரும்  
पूर्वं ஏற்கனவே  
प्रियकृतः உதவிசெய்து முடித்த  
வருமான

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு  
सर्वात्मना எவ்வகையாலும்  
तत् அந்த  
प्रियं கைம்மாறை  
कर्तुं செய்ய  
अहंसि வேண்டும்.

नाथस्तादवनौ नाप्सु गतिर्नोपरि चाम्बरे । कस्यचित्सज्जतेऽस्माकं कपीश्वर तवाज्ञया ॥

कपीश्वर “வானரமன்னு!  
तव உமது  
आज्ञया நியமத்தைக்கொண்டு,  
अस्माकं எங்களுக்குள்  
कस्यचित् எவனுக்கும்  
गतिः போக்கானது  
अथस्तात् பாதாளத்திலும்

अवनौ च பூமியிலும்  
सज्जते न தடைபடுகிறதில்லை;  
अप्सु நீரிலும்  
न தடைபடுகிறதில்லை;  
उपरि உயர  
अम्बरे ஆகாயத்திலும்  
न தடைபடுகிறதில்லை.

तदाज्ञापय कः किं वे कृते कुत्र व्यस्यतु । हरयो ह्यप्रधृष्यास्ते सन्ति कोऽन्यग्रतोऽनघाः ॥

ते “உமக்கு  
अनघाः தோஷரஹிதர்களும்  
अप्रधृष्याः பிறரால் வெல்லமுடி  
யாதவர்களுமான  
हरयः வானரர்கள்  
कोऽन्यग्रतः हि கோடிக்கணக்காகவே  
सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

ते कृते உமக்காக  
कः யார்  
किं எதை  
कुत्र எங்கு  
व्यवस्यतु ஏற்றுக்கொள்ள  
तत् அதை [வேண்டும்?  
आज्ञापय கட்டளையிட்டருளும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा काले साधु निवेदितम् । सुनिदिः सर्वसम्पन्नकार मत्सुप्त्याम् ॥

சுபிரிவ: அக்ரீவன்  
தச्य அவரது  
காலே ஏற்ற காலத்தில்  
சாது ஏற்றபடி  
निवेदितं அறிவிக்கப்பட்ட  
तत् वचनं அம்பொழியை

शु-वा கேட்டி.  
सत्यसंपन्नः நல்ல அறிவுடன் கூடியவனாகி  
उत्तमां சிறந்த  
मतिं ஆரோசனையை  
चकार செய்தான.

स संदिदेशाभिमतं नीलं नित्यकृतोद्यमम् । दिक्षु सर्वास्तु सर्वेषां सैन्यानामुपसंग्रहे ॥

सः அவன்  
सर्वास्तु எல்லா  
दिक्षु திக்குகளிலும்  
सर्वेषां எல்லா  
सैन्यानां சேனையின  
उपसंग्रहे ஒரிடத்தில் சேர்க்கும்  
விஷயத்தில்

नित्यकृतोद्यमं { எப்பொழுதும் எதி  
லும் விடா முயற்சி  
யுடையவனும்,  
अभिमतं நன்கு மதிக்கப்பட்ட  
வனுமான  
नीलं நீலனென்பவனை  
संदिदेश पின்வருமாறு  
கட்டளையிட்டான்.

यथा सेना समग्रा मे यूथपालाश्च सर्वशः । समागच्छन्त्यसङ्गेन सेनाग्राणि तथा कुरु ॥

मे “எனது  
सेना சேனையின  
समग्रा எல்லா மும்  
यूथपालाः சேனையினத் தலைவர்களை  
ஆக்ஞாபிக்கும்  
सेनाग्राणि च சேனையினை நடத்தும்  
தலைவர்களும்

सर्वशः முற்றும்  
असंगेन தடையின்றி  
यथा எப்படிச் செய்தால்  
समागच्छन्ति வந்து சேர்வார்களோ  
तथा அப்படியே  
कुरु செய்.

ये त्वन्तपालाः पुत्रगाः शीघ्रगा व्यवसायिनः । समानयन्तु ते सैन्यं त्वरिताः शासनान् मम ॥

मम “எனது  
शासनान् ஆக்கினையைக் கொண்டு  
अन्तपालाः ராஜ்ய எல்லைகளைக்  
காக்குகிறவர்களும்  
व्यवसायिनः தைரியமுள்ளவர்  
களும்  
शीघ्रगाः வேகம் செல்ல வல்ல  
வர்களையான

पुत्रगाः -வாணர்கள்  
ये तु எவர்களோ  
ते அவர்கள்  
त्वरिताः காலதாமதம் செய்யா  
தவர்களாய்  
सैन्यं சேனையை  
समानयन्तु அழைத்துக்கொண்டு  
வரட்டும்.

स्वयं चानन्तरं सैन्यं भवानेवानुपश्यतु ॥ ३३ ॥

अनन्तरं “ஆதற்கப்பால்  
सैन्यं சையத்தை

स्वयं च  
भवान् एव  
अनुपश्यतु

வேறுத்திரவுளதிரிலா  
நீயே [மலே  
கவனிப்பாயாக.

त्रिपञ्चरात्रादूर्ध्वं यः प्राप्नुयाद्देहवानर । तस्य प्राणान्तिको दण्डो नात्र कार्या विचारणा ॥

वानर “வானரனே !  
इह இங்கு  
यः எவனெருவால்  
त्रिपञ्चरात्रात् பதினைந்து இரவு  
கழிந்து  
ऊर्ध्वं மறுகினைத்திற்குள்  
न प्राप्नुयात् வந்துசேராதிருக்க  
கின்றானே

तस्य அவனுக்கு  
प्राणान्तिकः கொலை  
दण्डः தண்டனை.  
अत्र இவ்விஷயத்தில்  
विचारणा முன்பின் யோசித்தல்  
न कार्या செய்யத்தக்கதன்று.

हरींश्च वृद्धानुपयातु साङ्गदो भवान् ममाज्ञामधिकृत्य निश्चिताम् ।

इति व्यवस्थां हरिपुङ्गवैश्वरो विधाय वेश्म प्रविवेश वीर्यवान् ॥ ३५ ॥

भवान् “நீ  
साङ्गदः அங்கத்தனோடுகூடவே  
मम எனது  
निश्चितां முடிவான  
आज्ञां ஆக்கிணையை  
अधिकृत्य அதிகாரமாகக்  
கொண்டு,  
वृद्धान् பெரியோர்களாகிய  
हरीन् च வானரர்களை

उपयातु திட்டம்செய்வாயாக.  
वीर्यवान् வீர்யவானாகிய  
हरिपुङ्गवैश्वरः வானரோத்தம் மன்ன  
னாகுமவன்  
इति மேற்கண்டபடி  
व्यवस्थां ஏற்பாட்டை  
विधाय செய்துமுடித்து,  
वेश्म ஆரண்மனைக்கு  
प्रविवेश போய்ச் சேர்ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10513

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1261

इति पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवादे गीते

श्रीमद्रामायणे चतुर्दशेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 14-ாம்தான் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நித்யா அஸ்வமேதயஜ்ஞவாஃ பஜ்ஜதஸ்டஹி கிப்கிந்நாபாஸே  
 த்ரிஸர்சர்மாரஸ்ய பஜ்ஜாஸர்சர்மாரஸ்ய (10514—11330 ஸ்லோகா:)  
 கீதம் । தஸிந் திநே கீதா: ஸ்லோகா: 817.]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அக்ஷயம்தயாகசாலையில்  
 பதினாந்தாவது தினத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 30 முதல் 50-வது ஸர்க்கம்  
 முடிய (10514—11330) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்  
 செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 817.]

த்ரிஸ: சர்ச:—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

சரத்ப்ரணம்—சரத்ருதுவரணம்.

குஹாப்ரவிஷ்டே சுயீவே விமுக்தே ககநே த்நை: । வர்ஷரதோஸிதோ ராம: காமஸோகாமிபீடித: ॥1॥  
 பாண்டுரீ ககநே த்ஷ்டா விமலே சந்நம்மஹம் । சாரதீ ரஜனீ சேவ த்ஷ்டா ஜ்யோத்ஸானுலேபநாம் ॥  
 காமதூதே ச சுயீவே நஸா ச கனகாத்தமாம் । வுத்வா காலமதீதே ச சுமோஹ பரமாதுர: ॥

வர்ஷரதோஸித: வர்ஷரகாலத்தைக்  
 கழித்துவிட்டு  
 காமஸோகாமி- } அன்பினாதசயத்தால்  
 பீடித: } தழித்துக்கொண்டி.  
 ராம: ஸ்ரீராமர்,  
 சுயீவே சுக்ரீவன்  
 குஹா குகையினில்  
 ப்ரவிஷ்டே இருக்கையில்,  
 ககநே ஆகாயம்  
 த்நை: விமுக்தே மேகங்களில்லாதிருக்கையில்,

ககநம் ஆகாயத்தை  
 பாண்டுரீ வெண்மையாயிருப்பது  
 சாகவும்,  
 சந்நம்மஹம் சந்திரமண்டலத்தை  
 விமலே நிர்மலமாயிருப்பதாக  
 வும்,  
 த்ஷ்டா ச கவனித்தும்,  
 சாரதீ சரத்தாலத்திய  
 ரஜனீ இரவை

ஜ்யோத்ஸானுலேபநா நிலவுபறந்து விளங்கு  
 வதாயும்,  
 த்ஷ்டா எவ கவனித்தும்,  
 சுயீவே சுக்ரீவனை  
 காமதூதே ச { காமத்தில் முற்றிலும்  
 முழுகிக்கிடப்பவன  
 கவும்,  
 காமதூதே ச { காமதூதே  
 கனகாத்தமாம் ஜானகியை  
 நஸா ச கவரப்பட்டிருப்பவ  
 ளாகவும்,

காலம் வாக்களிக்கப்பட்ட  
 காலம்  
 அதீதே ச கடந்துவிட்டதையும்  
 வுத்வா நினைத்து,  
 பரமாதுர: { முன்னிலுமதிகமாய்  
 மனவேதனைப்படு  
 கின்றவராகி  
 சுமோஹ { இன்னது செய்கிற  
 தென்று தெரியாது  
 திகைத்து நின்றனர்.

**उपागम्य**                      அறிந்து,  
**मनःस्थानं**                { மனத்தினுள்ளேயே  
                                        ஆவாவினம் செய்  
**वैदेहीं अपि**                { துகெட்டிணடிருந்த  
                                        வைதேஹியாரைப்  
**चिन्तयामास**             பற்றி மட்டும்  
                                        என்ன ஆயிற்கோள்  
                                        று கவலைபற்றார்.

சாரத்	சரத் காலத்திய
சுரத்	சூகாசத்தை
சூரத்	பார்த்து,
சூரத்	மனைவியை
சூரத்	நினைத்தார்.

கூழா	பார்த்து,
அத்யா	மனவேதனையை நன்கு
	விளங்கக்காட்டுகிற
கிரா	சொல்கொண்டு
விலாப	பின்வருமாறு
	புலம்பினார்.

ரமதே	{	இதுவரை சந்தோஷ
		மாய் காலம்கழித்து
		வந்தாளோ
சா		அந்த
மே		என்ன
வாஸா		இழுக்கற்ற மனைவி
அடி		இப்பொழுது
கய்		எப்படி.
ரமதே		காலம்கழிக்கிறாளோ ?

புஷ்பிதாஸனாந் தூஷ்டா காஷ்வநானிவ நிர்மலாந் । கய் சா ரமதே வாலா பஸ்யந்தீ மாமபஸ்யதீ ॥

வாலா “இழுக்குற்ற ஒழுக்க  
சா அவள் [முடைய  
பஸ்யந்தீ நார்புறமும் பார்த்து  
மா என்னை  
அபஸ்யதீ காணாதவளாய்  
நிர்மலாந் நிர்மலமான

காஷ்வநாந் இவ பொன்போன்று  
புஷ்பிதாந் புஷ்பித்திருக்கின்ற  
அஸனாந் வேங்கைமரங்களை  
தூஷ்டா பார்த்து,  
கய் சா எப்படித்தான்  
ரமதே மனம் சாந்தியடைவன்.

யா புரா கலஹ்ஸானாந் ஸ்வேண கலபாஷிணி । வுஹ்யதே சாஸுவாஹீ சாஸ்ய மே வுஹ்யதே கயம் ॥

யா “எவள்  
புரா இதற்குமுன்  
கலஹ்ஸானாந் இனிய குரலுடைய  
ஹம்ஸங்களின்  
ஸ்வேண ஒலியால்  
வுஹ்யதே இதுவரை துயி  
ஹ்ஸம் வளரே,

சா அந்த,  
மே எனது  
கலபாஷிணி இனிய குரலுடைய  
சாஸுவாஹீ சர்வாங்ககந்தரி  
அச இப்பொழுது  
கய் எப்படி  
வுஹ்யதே துயி ஹ்ஸம் வளர்வான்?

நிஸ்வந் சக்ரவாகானாந் நிஸம்ய ஸஹ்চারிணாந் । புண்டரீகவிஷாலாஹீ கயமேஷா பவிஷ்யதி ॥

ஸஹ்चारिणानां “இளைபிரியாது  
சஞ்சரிக்கின்ற  
சக்ரவாகானாந் சக்ரவாகங்களுடைய  
நிஸ்வந் ஒலியை  
நிஸம்ய கேட்டு,

புண்டரீக- } வெண்டாமரைத்தடக்  
விஷாலாஹீ } கண்ணாளாகிய  
புஷா இவள்  
கய் எவ்வாறு  
பவிஷ்யதி உயிர்வாழ்வான்?

சராஸி சரיתோ வாபி: கானநானி வநானி ச । தா விநா மூஷாபாஹீ சரநாஹி ஸுக்ஷ் லபே ॥

சராஸி “குளங்களிலும்,  
சரித: நதிகளிலும்,  
வாபி: நடைவாழிகளிலும்,  
கானநானி சோலைகளிலும்,  
வநானி வனங்களிலும்,  
தா அந்த  
மூஷாபாஹீ இளைமான் விழியாவே

விநா விட்டுப் பிரிந்து  
தனியே  
அச இப்பொழுது  
சரந் திரிகின்ற நான்  
ஸுக்ஷ் நிம்மதியை  
ந லபே அடையாதிருக்கின்றேன்.

அபி தா மஹியோகாஷ் சௌகாம்யாஷ் பாமிநிம் । ந தூர் பிஹ்யேதகாப: ஶரஹுநிர்நந்த: ॥

ஶரஹுந- } “சரத்தாலத்திய  
நிர்நந்த: } குணங்களால் கூட  
வே இருக்கின்றதா  
கிய

பாமிநி கட்டமுசையை  
மஹியோகாஷ் சௌகாம்யாஷ் எனனை விட்டுப்பிரிந்  
திருக்கிறதையிலும்,  
சௌகாம்யாஷ் ச பேரொழிலாலும்  
தூர் முற்றிலும்  
ந பிஹ்யேத அபி கெடுத்து விட்டாமல்  
இருக்கணரே.

காம: சம்போகத்தில் (ராவ  
ணனுடைய) ஆசை  
தா அந்த



एवमादि नरश्रेष्ठो विललाप नृपात्मजः । विहङ्ग इव सारङ्गः सलिलं त्रिदशेश्वरात् ॥ १३ ॥

नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்தி மகனும்	त्रिदशेश्वरात्	தேவேந்திராநிடத்தி
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமனா பாகிய அவர்	सलिलं	மழைக்காக [னின்று]
एवमादि	இப்படியெல்லாம்	सारङ्गः विहङ्गः	சாதகப்பறவை
		इव	போல
		विललाप	கதறினார்.

ततः सञ्चर्य रम्येषु फलार्थी गिरिसानुषु । ददर्श पशुपावृत्तो लक्ष्मणो लक्ष्मणाग्रजम् ॥

रम्येषु	அழகான	पशुपावृत्तः	திரும்பிவந்த செர்ந்த
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
फलार्थी	பழங்களை வேண்டி	लक्ष्मणाग्रजं	லக்ஷ்மணரின் தமைய
सञ्चर्य	திரிந்து,		னரை (ஸ்ரீராமரை)
ततः	அப்பொழுது	ददर्श	கண்டு காத்திருந்நர்.

तं चिन्तया दुःसहया परीतं विसंज्ञमेकं विजने मनस्वी ।

भ्रातृविषादात्परितापदीनः समीक्ष्य सौमित्रिस्त्वाच रामम् ॥ १५ ॥

मनस्वी	மகாப் பிராக்ஞராகிய	तं	அந்த
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	रामं	ஸ்ரீராமரை
दुःसहया	பொறுத்தற்கரிய	समीक्ष्य	பார்த்து,
चिन्तया	மனக்கவலையால்	भ्रातुः	தமையனது
परितं	நொந்து	विषादात्	துயரத்தினால்
विसंज्ञं	களைமாறி	परितापदीनः	பரிதபித்து துயரப் படுகின்றவராகி
विजने	ஒருவருமில்லாத இடத்தில்	उवाच	பின்வருமாறு
एकं	தனியாயிருந்த		மொழிந்தார்.

किमार्य कामस्य वशं गतेन किमात्मपौरुष्यपराभवेन ।

अयं सदा संह्रियते समाधिः किमत्र योगेन निवर्तितेन ॥ १६ ॥

आर्य	“ ஆண்ணா !	समाधिः	நிம்மதியானது
कामस्य	மனோதத்திற்கு	सदा	அடிக்கடி
वशं गतेन	ஈடுபட்டுக் கிடப்பதால்	संह्रियते	உம்மால் குலைக்கப்படு கிறதே ?
किं	ஆவதென்ன ?		
आत्मपौरुष्य-	உமது ஆண்மையை	अत्र	இப்பொழுது
पराभवेन	ஒழிந்துவிடுவதால்	निवर्तितेन	தாறுமாறாய்த
किं	ஆவதென்ன ?	योगेन	நினைபால் [திரும்பிய
अयं	இந்த	किम्	ஆவதென்ன ?

क्रियाभियोगं मनसः प्रसादं समाधियोगानुगतं च कालम् ।

सहायसामर्थ्यमदीनसत्त्वं स्वकर्महेतुं च कुरुष्व हेतुम्

॥ १७ ॥

अदीनसत्त्वं	எதற்கும் சலியா ஆண் மையுடையவரே !
क्रियाभियोगं	{ மேற்கொண்ட காரிய த்தில் விடாமுயற்சி பையும்
मनसः प्रसादं	மனதைச் சிதறவிடா தீருக்குதலையும்
समाधि- योगानुगतं }	{ புர்வசங்கேதத்தின் பயனுய் நிஷ்கரவிக் கபாட்ட

कालं च	காலத்தையும்
सहायसामर्थ्यं	ஆன்பர்களின் சாமர் த்தியக்கதையும்
स्वकर्महेतुं	உமது காரியத்தின் பிரயோஜனத்தையும்
हेतुं च	அதற்கேற்பு வழி பையும்
कुरुष्व	மனதில் கொள்ளும்.

न जानकी मानववंशनाथ त्वया सनाथा सुलभा परेण ।

न चाभिचूडां ज्वलितामुपेत्य न दह्यते वीरवराह कश्चित्

॥ १८ ॥

मानववंशनाथ	“ மனுசுலத்தலைவ !
वीरवराहं	{ உத்தமவீரர்களால் கொண்டாடப்படு பவரே !
त्वया	உம்மை
सनाथा	நாயகராக உடைய
जानकी	ஜானகிகேவியார்
परेण	மேலொருவனால்

सुलभा न	அனுசுமடி மாதவன்.
कश्चित्	ஒருவன்
ज्वलितां	கொழுந்துவிட்டெரி யும்
अभिचूडां च	அக்னிஜ்வாலையையும்
उपेत्य	கிட்டு,
न दह्यते न	பொசுக்கப்படாம விரான்.

स लक्ष्मिर्वाङ्मणमप्रभृष्यं स्वभावजं वाक्यमुवाच रामः ।

हितं च पथ्यं च नयप्रसक्तं ससाम धर्मार्थसमाहितं च

॥ १९ ॥

लक्ष्मिवान्	பாக்யசாலியாகிய
सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
अप्रभृष्यं	மறுபதிலுக்கிடம் கொடாததும்
स्वभावजं	பிறவிகுணத்தால் விளைந்ததும்.
हितं च	சமயத்திற்கேற்றதும்

पथ्यं च	நன்மை பயக்கத்தக்க தும்
नयप्रसक्तं	{ கல்யாணகுணங்களுக் கேற்றதாயிருக்கிற தும்
ससाम	தண்ணிறியை விளங் கக்கட்டுகிறதும்
धर्मार्थ- समाहितं च }	{ தர்மத்தினால் விளையும் பயனை நன்கு விளங் கக்காட்டுகிறதும்
वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
उवाच	மொழிந்தார்.

न तु प्रवृत्तस्य दरासदस्य कुमार कार्यस्य फलं न चिन्त्यम् ॥ २० ॥

प्रवृत्तस्य	மேற்கொண்ட
दुरासदस्य	கஷ்டமான
कार्यस्य	காரியத்தின் து
फलं	பயன்
न तु	ஒருபொழுதும்
चिन्त्यं न	நினைக்கத்தக்கதன்று.

ராம:	ஸ்ரீராமர்
பண்பலாசாசீர்	தாமரையுதித்தோபன்ற
	கண்களையுடைய
மேயிலீர்	ஜானகிதேவியாரைப்
	பற்றி
அநுவிந்தயந்	கவலைப்படுகின்றவ
	ராய்

परिशुष्यता	வாடிப
मुखेन	முகத்தோடு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
	பார்த்து
अथ	பின்வருமாறு
उवाच	மொழிந்தார்.

சஹாஷ: “ஆழிபரங்கண்ணன்  
வசுந்தரா பூமியை  
சலிலென மனதழியினால்  
தர்பிஷா குளிர்ச்செய்து.

सस्यानि  
निर्वैयिचा  
कृतकर्मा  
व्यवस्थितः

பயிர்களை  
வளரச்செய்து,  
நனது தொழிலை செய்  
து முடித்தவனாய்  
ஆயினன்.

**நுபாஷ்**                      “**ராஜகுமார்!**  
**மேவா:**                      மேகங்கள்  
                                     ஒளிகொண்டு கம்பீர  
**ஸ்ரீதர்சினி-}**                      பாய் ஒலிக்கின்றன  
**நிவோபா:**                      வாய்

ஷேல்டும- புரோகமா: }	மலைகளின் மீதும் விரு ஷ்டங்களின் மீதும் உ யர சஞ்சரிக்கின்ற நீரை [வைகளாய் பொழித்து விட்டு, இளைப்பாறுகின்றன.
சலிஷ் விசுஷ்ய பரிசிராந்தா:	

பயிதரா:  
 நீலுதலதல- }  
 தாசா:  
 தத  
 தத  
 தத

श्यामीकृत्वा  
 विमदाः  
 मातङ्गाः इव  
 शान्तवेगाः

கறுக்கச்செய்து,  
 மதமொழிந்த  
 யானைகள்போலவே  
 ஆற்றலடைங்கிக்  
 ஓடக்கின்றன





நம: சமீக்யாஸுபுரேவிஸுக்ம் விஸுக்ம்வாஹரணா வனேபு ।

பரியாஸவசுக்மா விநிவூத்ஸோமா கதோஸவா ஧்யானபரா மயூரா: ॥ 33 ॥

வனேபு "காடுகளில்  
மயூரா: மயில்கள்  
நம: ஆகாசத்தை  
அஸுபுரே: விஸுக்ம் மேகங்களில்லாததாய்  
சமீக்ய பார்த்து,  
விஸுக்ம் } தோகைகளாகிய ஆப  
வாஹரணா: } ரணங்களை விரித்தா த  
வைகளாய்

பரியாஸு ப்பாடுகளிடம்  
அசுக்மா: உத்தஸாஹமில்லாத  
விநிவூத்ஸோமா: அபூகு குன்றியவை  
கதோஸவா: உத்தஸாஹம் ஒழிந்த  
஧்யானபரா: கவலைகொண்டிருக்கின்றன.

மனோஜ்ஞநயை: பரியகேரநல்யை: புஷ்பாதிபாராவனதாபிராஸவ: ।

ஸுவர்ணகௌரேநேயநாபிராமேஹ்யோதிதானிவ வநாந்ராபி ॥ 34 ॥

வநாந்ராபி "வனப்பிரதேசங்கள்  
மனோஜ்ஞநயை: நறுமணம் வீசுகின்ற  
புஷ்பாதிபாரா: } புஷ்ப பாரத்தால்  
வநதாபிராஸவ: } வளைந்த நுணிக்கிற  
யுடையனவும்,

ஸுவர்ணகௌரே: தங்கம்போல் மஞ்சள்  
நேயநாபிராமே: நிறமுடையனவும்,  
அநல்யை: அனேக [மான  
பரியகே: வேங்கை மரங்களால்  
உத்யோதிதானி இவ ஒளியுற்றன போலும்.

பரியாந்விதானாந் நலினிபரியாநாந் வந ரதானாந் கஸுமோஹதானாஸு ।

மதோக்ஸதானாந் மதலாலசானாந் கஜோத்ஸமானாந் கதயோஸவ மந்நா: ॥ 35 ॥

பரியாந்விதானாந் "பெண்யானைகளோடி-  
ருக்கின்றவைகளும்,  
நலினிபரியாநாந் தாமரையோடைகளில்  
கஸுமோஹதானாந் ஆசையுள்ளவைகளும்,  
மதோக்ஸதானாந் மலர்களால் செறுக்  
குற்றவைகளும்,  
மதம் மிகுந்து

மதலாலசானாந் மதத்தால் செருக்குற  
வந ரதானாந் காட்டில் திரியும் [து  
கஜோத்ஸமானாந் கஜசிமேஷ்டங்களு  
கதயோஸவ: செப்கைகள் [டைய  
அவ: இப்பொழுது  
மந்நா: கொடியவைகளாய்  
இருக்கின்றன.

வ்யஸ்ந் நம: ஸக்ஷவியோதவரண க்ஷபவாஹநி நதீஜலானி ।

கஹ்லாஸாஸிதா: பவநா: பவாஸ்தி தயோவிஸுக்மாஸ்தி திஸா: பகாஸா: ॥ 36 ॥

நம: "ஆகாயம்  
வ்யஸ்ந் மேகங்களில்லாததாய்  
ஸக்ஷவியோதவரண { தீட்டப்பெற்ற கத்தி  
யின் ஒளியுடையதா  
யிருக்கிறது.  
நதீஜலானி ஆறுகளின் ஜலங்கள்  
க்ஷபவாஹநி { குறைந்த பிரவாகமு  
டையவைகளாயிருக்  
கின்றன.

பவநா: காற்றுகள்  
கஹ்லாஸாஸிதா: { செங்கழுநீர் புஷ்பங்க  
வின் ஒளிர்ச்சியுடைய  
வைகளாய்  
பவாஸ்தி வீசுகின்றன.  
திஸா: திக்குகளெல்லாம்  
தயோவிஸுக்மா: இருள் நீக்கினை  
களாய்  
பகாஸா: விளங்குகின்றன.

सूर्यातपक्रामणनष्टपङ्का भूमिश्चिरोद्धादितसान्दरेणुः ।

अन्योन्यवैरातिरुषा युतानामुद्योगकालोऽथ नराधिपानाम्

॥ ३८ ॥

भूमिः } “பூமியானது  
சூரியனுடைய வெயி  
நஷ்டபङ्का } லின் விழுச்சியால்  
சேரு உலர்ந்ததாய்  
चिरोद्धादित- } தூளிகளைக் கட்டி கட்ட  
सान्दरेणुः } டியாய் முன்போல  
தோற்றவிக்கிறது.

अन्योन्य- } ஒருவரோடொருவர்  
वैरातिरुषा युतानां } வைரப் பொருமை  
கொண்ட  
नराधिपानां } மன்னர்களுக்கு  
अथ } இப்பொழுது  
उद्योगकालः } போருக்கேற்ற காலம்.

शरद्गुणाप्यायितरूपशोभाः प्रहर्षिताः पांसुसमुक्षिताङ्गाः ।

मदोत्कटाः संप्रति युद्धलुब्धा वृषा गवां मध्यगता नदन्ति

॥ ३९ ॥

संप्रति } “இப்பொழுது  
वृषाः } எருதுகள்  
शरद्गुणाप्यायित- } சரத்கால குணங்க  
रूपशोभाः } ால் அதிகரித்த உ  
டல்முருடையவைக  
ளாய்,  
प्रहर्षिताः } மிக உத்ஸாஹம்கொ  
ண்டவைகளாய்,

पांसुसमुक्षिताङ्गाः } உடலில் புழுதிபடிந்த  
வைகளாய்,  
मदोत्कटाः } மதம்மிகுந்து  
युद्धलुब्धाः } சண்டையில் ஆசை  
கொண்டவைகளாய்  
गवां मध्यगताः } பசுக்களின் மத்தியிலி  
ருக்கின்ற மனைவாய்  
नदन्ति } எக்காவமிடுகின்றன.

समन्मथं तीव्रगतानुरागाः कुलान्विता मन्दगतिं करिष्यः ।

मदान्वितं संपरिचार्य यान्तं वनेषु भर्तारमनुप्रयान्ति

॥ ४० ॥

कुलान्विताः } “சிறந்த குலத்திலிழ  
करिष्यः } பெண்பாணிகள் [ந்த  
तीव्रगतानुरागाः } மிக அன்புகொண்ட  
वनेषु } காடுகளில் [வைகளாய்  
समन्मथं } காதுலோடுகட்டியதும்  
मन्दगतिं } உல்லாச நடையுடை  
யதும்

मदान्वितं } மதம்பிடித்து  
यान्तं } சென்றுகொண்டிருக்  
भर्तारं } கணவனை, [கும்  
(ஆண்பாணியை)  
संपरिचार्य } சூழ்ந்துகொண்டு,  
अनुप्रयान्ति } பின்பற்றிச் செல்கின்  
றன.

त्यक्त्वा वराण्यात्मविभूषणानि वर्हाणि तीरोपगता नदीनाम् ।

निर्भर्त्यमाना इव सारसौधैः प्रयान्ति दीना विमदा मयूराः

॥ ४१ ॥

मयूराः } “மயில்கள்  
सारसौधैः } சாரசக்கூட்டங்களால்  
निर्भर्त्यमानाः } பயமுறுத்தி வெருட்ட  
பட்டவைகள்  
इव } போன்றவைகளாய்  
नदीनां } நதிகளுடைய  
तीरोपगताः } கரைகளையடைந்த  
வைகளாய்

विमदाः } உத்ஸாஹம் குன்றி  
दीनाः } ஏக்கம் பிடித்து  
आत्मविभूषणानि } தங்களுக்கு ஆபரண  
மாய விளங்குகின்ற  
वराणि } சிறந்த  
वर्हाणि } தோகைகளை  
त्यक्त्वा } பொருட்படுத்தி,  
प्रयान्ति } போகின்றன.

वित्रास्य कारण्डवचक्रवाकान् महारवैर्भिन्नकटा गजेन्द्राः ।

सरःसु बुद्धाब्जभूषणेषु विक्षोभ्य विक्षोभ्य जलं पिवन्ति

॥ ४२ ॥

भिन्नகட்டா: } “மதம் ஏறிய  
 गजेन्द्राः } யானையரசுகள்  
 महारवैः } பிளறுகளால்  
 कारण्डव- } நீர்க்காக்கைகளையும்  
 चक्रवाकान् } சக்ரவாகங்களையும்  
 विनास्य } அஞ்சச் செய்து,

बुद्धाब्ज- } மலர்ந்த தாமரைப்  
 भूषणेषु } புஷ்பங்களால் ஆழ  
 सरसु } குவாய்ந்து விளங்கு  
 जलं } தடாகங்களில் [கின்று  
 विक्षोभ्य विक्षोभ्य } ஜலத்தை  
 पिवन्ति } அலக்கிக் கலக்கி,  
 } குடிக்கின்றனர்.

व्यपेतपङ्कासु सवालुकासु प्रसन्नतोयासु सगोकुलासु ।

ससारसा रावविनादितासु नदीषु हृष्टा निपतन्ति हंसाः

॥ ४३ ॥

हंसाः } “ஹம்ஸங்கள்  
 व्यपेतपङ्कासु } சேறு நீங்கினவும்,  
 सवालुकासु } மணல் குன்றுகளோ  
 } யுடையனவும்,  
 प्रसन्नतोयासु } தெளிந்த நீரையுடை  
 } யனவும்,  
 सगोकुलासु } பசுமந்தைகளை  
 } யுடையனவும்,

रावविनादितासु } ஒலிகளால் பிரதி  
 } த்வனி ஒலிக்கப்  
 } பெற்றவைகளுமான  
 नदीषु } நதிகளில்  
 हृष्टाः } களிப்புற்றவைகளாய்  
 ससारसाः } சாரசப் பசுநிகளோடு  
 } கூடவே  
 निपतन्ति } முழுகின்றன.

नदीधनप्रसवणोदकानामतिप्रवृद्धानिलवर्हिणानाम् ।

प्लवङ्गमानां च गतोत्सवानां हुतं रवाः संप्रति संप्रनष्टाः

॥ ४४ ॥

नदीधन- } “நதிகளுடையவும், மே  
 प्रसवणोदकानां } கங்களுடையவும், ம  
 } லையருவிஜலங்களு  
 } டையவும்,  
 अतिप्रवृद्धानिल- } புசல்காற்றினுடைய  
 वर्हिणानां } வும், மயில்களுடை  
 } வும்,

गतोत्सवानां } உத்ஸாஹம் குன்றிய  
 प्लवङ्गमानां च } தவளைகளுடையவும்,  
 रवाः } ஒலிகள்  
 संप्रति } இப்பொழுது  
 हुतं } எககாலத்தில  
 संप्रनष्टाः } ஒய்ந்தன.

अनेकवर्णाः सुविनष्टकाया नवोदितेष्वम्बुधरेषु नष्टाः ।

क्षुवादिता घोरविषा विलेभ्यश्चिरोषिता विप्रसरन्ति सर्पाः

॥ ४५ ॥

घोरविषाः } “கொடிய விஷமுள்ள  
 अनेकवर्णाः } அநேகஜாதி  
 सर्पाः } பாம்புகள்  
 अम्बुधरेषु } மேகங்கள்  
 नवोदितेषु } கிளம்பியிருக்கையில்  
 नष्टाः } மறைந்துகிடந்தவை  
 } களாய்

चिरोषिताः } வெளுகாலம் ஓரிடத்  
 } தில் தங்கி  
 क्षुवादिताः } பசிமேலிட்டு  
 सुविनष्टकायाः } உடல் மெலிந்து  
 विलेभ्यः } புற்றுகளினின்று  
 विप्रसरन्ति } வெளிவந்து உலாவு  
 } கின்றன.



चञ्चच्चन्द्रकरस्पर्शहर्षोन्मीलिततारका । अहो रागवती सन्ध्या जहाति स्वयमम्बरम् ॥

रागवती " மிகவும் சிவந்த  
சந்தியாகாலமானது  
சந்திக்குச் சந்திரனது  
கரணங்களின் ஸ்பர்  
சத்தாலுண்டான க  
ளிப்பால் நிர்மலமாகி  
ய நகைத்திரங்குளையு  
டையதாய்

स्वयं தானே  
अम्बरं ஆகாசத்தை  
जहाति விடுகிறது.  
अहो என்ன அழகு!

रात्रिः शशाङ्कोदितसौम्यवक्त्रा तारागणोन्मीलितचारुनेत्रा ।

ज्योत्स्नांशुकप्रावरणा विभाति नारीव शुक्लांशुकसंवृताङ्गी ॥ ४७ ॥

रात्रिः " இரவு  
शशाङ्कोदित- } உதித்த சந்திரனாகிய  
सौम्यवक्त्रा } அழகிய முகத்தை  
யுடையதாய்  
तारागणोन्मीलित- } " நகைத்திரகணங்களை  
चारुनेत्रा } கிற நிர்மலமான அழ  
கிய கண்களையுடைய  
தாய்

ज्योत्स्नांशुक- } நிலாவாகிற ஆடையை  
प्रावरणा } போர்த்தியதாய்  
शुक्लांशुक- } வெள்ளையாடையுடிக்  
संवृताङ्गी } திய மேனியையுடைய  
नारी इव ஒரு பெண் போல  
विभाति விளங்குகின்றது.

विपक्षशालिप्रसवानि भुक्त्वा प्रहर्षिता सारसचारुपङ्क्तिः ।

नभः समाक्रामति शीघ्रवेगा वातावधूता ग्रथितेव माला ॥ ४८ ॥

सारसचारुपङ्क्तिः { " அழகிய சாரசப்பற  
வைகளின் கூட்டங்க  
ளின் வரிசை  
विपक्षशालि- } முற்றின சென்னெர்க்  
प्रसवानि } கதர்களை  
भुक्त्वा உண்டு,  
प्रहर्षिता மகிழ்ச்சியடைந்த  
தாய்,

शीघ्रवेगा வேகமாய் செல்லு  
கின்றதாய்,  
वातावधूता காற்றினால் அலைப்  
புண்ட  
ग्रथिता தொடுக்கப்பட்ட  
माला इव மாலைபோல  
नभः ஆகாசத்தில்  
समाक्रामति செல்கின்றது.

सुप्तैकहंसं कुसुमैरुपेतं महाद्दस्थं सलिलं विभाति ।

घनैर्विमुक्तं निशि पूर्णचन्द्रं तारागणाकीर्णमिवान्तरिक्षम् ॥ ४९ ॥

महाद्दस्थं பெரும்மடுவில் இருக்  
सलिलं ஜலமானது [கும்  
कुसुमैः புஷ்பங்களால்  
उपेतं நிறையப்பெற்றதாய்  
सुप्तैकहंसं { தூங்கிக்கொண்டிருக்  
கும் ஒரு ஹம்ஸத்  
தையுடையதாய்  
इव இருந்தா வெவ்வாரே  
அவ்வாரே,

घनैः विमुक्तं மேகங்கள் நீங்கிய  
अन्तरिक्षं ஆகாயமானது  
निशि இரவில்  
तारागणाकीर्णं நகைத்திரகணங்க  
ளால் நிறைந்ததாய்  
पूर्णचन्द्रं முழுமதியையுடைய  
विभाति விளங்குகிறது. [தாய்

॥ ५० ॥

வாயுச்சுமானா	கிற்றந்த வாயிசுதூதைய
அதிகா	அதிகமரண
லக்ஷ்மீ:	அழகு
மூர்த்தினா	அநங்ககிரகப்பட்ட
வரடீபனா	அரணங்குகளுடைய
	அந
இவ	பொலிசுற்றதூ.

॥ ५३ ॥

प्रत्यृषकालानिल- संभवदृष्टः संमूर्च्छितः अन्योन्यं आपूरयति इव	} ஆகி கிரகமென் கயற் றால் ஆகித் திகித்ததாய் வள்கும் பரஸியதாய் ஒன்றையொன்று விரூத்திபண்ணுவது போலிருந்தது.
--	---

॥ ५२ ॥

धौतमल्लोम- पटप्रकाशैः काशैः उपशोभितानि	} வெளுத்த சுத்தமான கொண்டட்டாடைக னைப்போலிருக்கிற வைகளுமான் நாணல்களால் அழகுவாய்ந்து விளங்குகின்றன.
---	--

॥ ५३ ॥

<p>பழாபலன }          ரெணுமாரா: }</p>	<p>ஆளுனாடாகிய தாமரை          களின் தாதுவில்          பொன்றிற்றுமுடைய          வைகனாய்</p>
<p>பிரியாவிதா:          பவனாபுரமாய்</p>	<p>பெண்வனங்குகோடு          காற்றை பின் [கூட          தொடர்ந்து</p>
<p>குவந்தி</p>	<p>செல்கின்றன.</p>

॥ ५४ ॥

பரசங்	"தெவிர்த்	மருது:	மிருதுவான
ஜல்	நீரும்,	வாயு: வ	காற்றும்,
பாசம்	மலர்ந்த	விசல்:	களங்கமற்ற
கசுத	ஆம்பலும், [ஓலியும்,	வந்த: வ	சந்திரனும்,
சுருதவன:	கொளஞ்சப்பாநுமிநீர் -	வப்யபநீதகால்	மழை ஓய்ந்த
விபல்	முற்றினினைந்த		காலத்தை
சாலிவன்	சென்றெல்பயிற்றும்,	சம்ஸி	சூசிபடிக் கின்றன.

॥ ५५ ॥

அங்	“இப்பொழுது	காடுபெருகாலை-	கணவர்களால் ஆடை
மினோபசந்தித-	மீன்களாகிற மேகலை	காமினினா	யப்பட்ட சோம்பேரி
மெல்லானா	களை அணிந்தவைக		நடையுடைய
	ளான	காமினினா	ஸ்திரீகளின்
நதிவழி	பெண்கள் போன்ற	பிரபாகரே	வெடியற்காலங்களில்
	நதிக்குடைய	இவ்	நடைகள் போலவே
கதைய	பிரவாகங்கள்	மந்தா	மந்தமாயிருக்கின்றன.

॥ ५६ ॥

சக்ரவாகாநி	“சக்கிரவாகங்கள் தங் கப்பெற்றவைகளும், பாசி பட்டர்ந்திருக்கிற வைகளும்	நதிமுகங்கள் கோரோசனைத் திலகம் களுடையவைகளும்	நதிமுகங்கள்
சௌவலாநி		பச்சைகுத்திடப்பட்ட வைகளுமான்	
துக்ரலு:	வெண்பட்டுக்களால்		
இவ	போலிருக்கின்ற		
காசி:	நாணல்களால் [மான	ஸ்திரீமுகங்கள்	
சத்வாநி	சூழப்பட்டவைகளு-	போஸவேயிருக்கின்	றன.

॥ ५७ ॥

<p>புலுபாசன- சிவிலிபு</p> <p>புலுபாசன- நிகுஜிவிலிபு</p> <p>வனிலு</p>	<p>“மலர்ந்த குருஞ்சி, வே ங்கை இவைகளால் அழகுற்று விளங்கு கின்றவைகளும் களிப்புற்ற வண்டு வின் ரீங்காரங்களையு டையவைகளுமான வனங்களில்</p>	<p>அத காம: குறிதபாபுத- வழுவழுவ: பவவவவ: பவவவவ:</p>	<p>இப்பொழுது மன்மதன் கய்யில் தரித்த விலை யுயர எடுத்து கொடி ய தண்டனை விதிக்க கின்றவனாடு வலுக்கொண்டு கிரிகின்ருன்.</p>
--	---	---	--

लोकं सुवृष्ट्या परितोषयित्वा नदीस्तटाकानि च पूरयित्वा ।

निष्पन्नसस्यां वसुधां च कृत्वा त्यक्त्वा नभस्तोयधराः प्रनष्टाः ॥ ५८ ॥

தோயதரா:	“மேகங்கள்	வசுதாं च	தூம்பையையும்
लोकं	உலகத்தை	निष्पन्नसस्यां	விளைந்த பயிருடைய
सुवृष्ट्या	நல்ல மழையால்		தாய்
परितोषयित्वा	மகிழ்ந்துவிட்டு,	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
नदीः	நதிகளையும்	नभः	ஆகாசத்தை
तटाकानि च	தடாகங்களையும்	त्यक्त्वा	விட்டு,
पूरयित्वा	நீரால் நிரப்பிவிட்டு,	प्रनष्टाः	ஒழிந்தன.

प्रसन्नसलिलाः सौम्य कुरीभिर्विनादिताः । चक्रवाकगणाकीर्णा विभान्ति सलिलाशयाः॥

சौम्य	“அப்பா!	विनादिताः	சத்திக்கப்பெற்றன
सलिलाशयाः	நீர்நிலைகள்		வாய்
प्रसन्नसलिलाः	தெளிந்த நீரையுடை	चक्रवाक- } गणाकीर्णा: }	சக்கிரவாகக்கூட்டங் களால் நிறையப் பெற்றனவாய்
	யவையாய்	विभान्ति	விளங்குகின்றன.
कुरीभिः	அன் நில்களால்		

अन्योन्यवद्धवैराणां जिगीषूणां नृपात्मज । उद्योगसमयः सौम्य पार्थिवानामुपस्थितः ॥

சौम्य	“அப்பா!	जिगीषूणां	வெல்ல விரும்பிய
नृपात्मज	ராஜகுமார!	पार्थिवानां	மன்னர்களுடைய
अन्योन्य- } वद्धवैराणां }	ஒருவரோடொருவர் வைவரம்கொண்டு	उद्योगसमयः	போருக்கேற்றகாலம்
		उपस्थितः	வந்துவிட்டது.

इयं सा प्रथमा यात्रा पार्थिवानां नृपात्मज । न च पश्यामि सुग्रीवमुद्योगं वा तथाविधम् ॥

नृपात्मज	“ராஜகுமார!	प्रथमा	ஆரம்பித்துவிட்டது.
पार्थिवानां	மன்னர்களுடைய	सुग्रीवं च	சுக்ரீவனையாவது
सा	அந்த	तथाविधं	அப்படிப்பட்டதாகிய
यात्रा	படையெடுத்து செல்	उद्योगं वा	மூயற்சியையாவது
	வந்தலானது	पश्यामि न	நான் காணப்பெருதவ
इयं	இப்பொழுதே		ஒக இருக்கின்றேன்.

असनाः सप्तपर्णाश्च कोविदाराश्च पुष्पिताः । दृश्यन्ते बन्धुजीवाश्च श्यामाश्च गिरिसानुषु ॥

गिरिसानुषु	மலையடிவாரங்களில்	बन्धुजीवाः च	பந்துஜீவமரங்களும்,
असनाः	வேங்கைமரங்களும்,	श्यामाः च	ஞாமல்கொடிகளும்,
सप्तपर्णाः च	ஏழிலைப் பாலைகளும்,	पुष्पिताः	நன்கு பூத்து
कोविदाराः च	கரிங்காலிகளும்,	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

हंससारसचक्राद्वैः कुररैश्च समन्ततः । पुलिनान्यवकीर्णानि नदीनां पश्य लक्ष्मण ॥६३॥

लक्ष्मण "लक्ष्मண !  
 हंससारस- } ஹம்ஸம், ஸாரஸம்,  
 चक्राद्वैः } சக்கிரவாகம் என்  
 कुररैः च } கிற பசுநிகளாலும்,  
 அன்றில்களாலும்

समन्ततः எங்கு பார்த்தாலும்  
 अवकीर्णानि நிறைந்து விளங்கு  
 नदीनां நதிகளுடைய [கின்ற  
 पुलिनानि மணல்க்குள் முகளை  
 पश्य பார்.

चत्वारो वार्षिका मासा गता वर्षशतोपमाः । मम शोकाभिभूतस्य सौम्य सीतामपश्यतः ॥

सौम्य "அப்பா !  
 सीता சீதையை  
 अपश्यतः காணுது  
 शो ऋभिभूतस्य சோகத்தில் மூழ்கிக்  
 கிடக்கும்  
 मम எனக்கு

चत्वारः நான்கு  
 वार्षिका: மழைக்காலத்திய  
 मासा: மாதங்களுடம்  
 वर्षशतोपमा: நூறு வருஷங்கள்  
 गता: போல  
 கழிந்தன.

चक्रवाकीव भर्तारं पृष्ठतोऽनुगता वनम् । विषमं दण्डकारण्यमुद्यानमिव चाङ्गना ॥ ६५ ॥

अङ्गना "எழின் மங்கையாகும்  
 அவள்  
 चक्रवाकी சக்கிரவாகப்பேடு  
 भर्तारं சேவலை  
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே  
 विषमं கொடிய

दण्डकारण्यं தண்டகாரண்யம்  
 वनं வனத்திற்கு [எனும்  
 उद्यानं பூஞ்சோலைக்கு  
 इव च எங்ஙனமோ அங்  
 पृष्ठतः பின்பற்றி [ங்ஙனமே  
 अनुगता தொடர்ந்துவந்தான்.

प्रियाविहीने दुःखार्ते हतराज्ये विवासिते । कृपां न कुरुते राजा सुग्रीवो मयि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண !  
 प्रियाविहीने மனைவியை விட்டுப்  
 பிரிந்து  
 दुःखार्ते துயரப்பட்டுக்கொண்  
 டிருப்பவனும்,  
 हतराज्ये ராஜ்யத்தை இழந்து

विवासिते காட்டிற்கு அனுப்பப்  
 பட்டவனுமாகிய  
 मयि என் விஷயத்தில்,  
 सुग्रीवः राजा சுகரீவமன்னன்  
 कृपां கிருபையை  
 न कुरुते செய்யா திருக்கிரன்.

अनाथो हतराज्योऽयं रावणेन च धर्षितः । दीनो दूरगृहः कामी मां चैव शरणं गतः ॥  
 इत्येतैः कारणैः सौम्य सुग्रीवस्य दुरात्मनः । अहं वानरराजस्य परिभूतः परन्तप ॥६८॥

परन्तप "சத்ருக்களைத் தவிக்க  
 கச்செய்யவனே !  
 सौम्य அப்பா !  
 अयं இந்த  
 अहं நான்  
 अनाथः அனாதைகளவும்

हतराज्यः ராஜ்யத்தைப் பறி  
 கொடுத்தவனாகவும்  
 रावणेन ராவணனால்  
 धर्षितः च வஞ்சிக்கப்பட்டவன  
 கவும்

தின: கய்யா ஸ்நாதவனாகவுந்  
 தூரதேசத்தனாகவுந்  
 காமி தன்னையே  
 மா வ சரணமாய் அடைந்து  
 ஶரண ரத: புவ விட்டவனாகவுந்  
 இதி பூத: இவைகளாகிற் இந்த

காரண: என்னக்களால்  
 தூரமன: கெட்ட கோக்குடைய  
 வானராஜஸ்ய வானரமன்னனாகிய  
 சுமீவஸ்ய சுக்ரீவனாகு  
 பரிபூத: அவமதிப்பிற்குப் பா  
 த்திரமாயிருக்கிறேன்.

ச காலம் பரிசம்ஸ்யாய சிதாயா: பரிமார்பணே ।

கூதார்த்த: சமயம் க்ருதா தும்திநாவபுத்யதே ॥

ச: "அவன்  
 சிதாயா: சிதையை  
 பரிமார்பணே தேடும் விஷயத்தில்  
 சமயம் க்ருதா உறுதிபூறிவிட்டு,  
 காலம் ஏற்றகாலத்தை  
 பரிசம்ஸ்யாய தீர்மானித்துவிட்டு,

கூதார்த்த: { தனது மனோரதங்கள்  
 கைக்கூடப்பற்றவ  
 னுப்  
 தும்தி: திய எண்ணமுடைய  
 வனுப்  
 அவபுத்யதே ந கவனியாதிருக்கின்  
 ருள்.

தவ் பரிவஸ்ய ச கிஷ்கிந்யா வ்ருஹி வானரபுஷ்பம் । மூர்த் தாம்யஸுரே சக்தம் சுமீவம் வசனாமம் ॥

தவ் ச "நீயே  
 கிஷ்கிந்யா கிஷ்கிந்தைக்கு  
 பரிவஸ்ய சென்று,  
 தாம்யஸுரே அலபசுதத்தில்  
 சக்தம் முழுக்கிக்கடக்கும்  
 மூர்த் அசுடாகிய

வானரபுஷ்பம் வானரத்தலவனாகிய  
 சுமீவம் சுக்ரீவனிடம்  
 மம வசனாத் நான் சொன்னதாகப்  
 பின்வருமாறு  
 வ்ருஹி சொல்லுவாயாக.

அர்திநாஸுபபந்நானா பூர்வ சாஸ்யுபகாரிணாம் । அாசா சம்ஸுத்ய யோ ஹந்தி ச லோகே பூரூபாபம்: ॥

ய: "எவனெருவன்  
 பூர்வ முதலில்  
 உபகாரிணா உபகாரம் செய்தவர்  
 களுந்  
 அர்திநா அபி கைம்மாற வேண்டு  
 கின்றவர்களுமான  
 உபபந்நானா உரியவர்களுக்கு

அாசா மனோரதத்தை  
 சம்ஸுத்ய வாக்களித்துவிட்டு  
 ஹந்தி செய்யாதொழிகின்  
 ருனே

ச: ச அவன்தான்  
 லோகே உலகின்  
 பூரூபாபம்: மானிடப்பதர்.

ஸுபம் வா யதி வா பபம் யோ ஹி வாக்யஸுதிரிதம் । சஸ்யேன பரிஸுஹிதி ச விர: பூரூபாபம்: ॥

ய: "எந்த  
 விர: தர்மவீரன்  
 உதிரிதம் வாக்களிக்கப்பட்ட  
 வாக்யம் சொல்லை  
 ஸுபம் வா சுலபமாயிருந்தாலும்  
 சரி,

பபம் யதி வா கஷ்டமாயிருந்தாலும்  
 சரி  
 சஸ்யேன சொன்னபடியே  
 பரிஸுஹிதி செய்துமுடிக்கின்  
 ச: ஹி அவன்தான் [ருனே  
 பூரூபாபம்: புருஷோத்தமன்.

कृतार्था ह्यकृतार्थानां मित्राणां न भवन्ति ये । तान्मृतानपि क्रव्यादाः कृतघ्नान्नोपयुज्यते ॥

ये	“எவர்கள்	भवन्ति न	ஆகின்றார் இல்லையே
अकृतार्थानां	{ செய்யவேண்டிய காரி யங்களை செய்து மு டிக்கப்பெறாதவர்க ளான	तान्	அந்த
मित्राणां	உதவிபுரிந்தவர்க ளுக்கு	कृतघ्नान्	செய்தநன்றி மறந்த வர்களை
कृतार्थाः	கைமாறுசெய்தவர் களாய்	मृतान् अपि	பிணமாய்ப் போனவர் களாயினும்
		क्रव्यादाः हि	மாம்சத்தை புலிக்கும் நாய்நரிகள்கூட
		उपयुज्यते न	தீண்டமாட்டாது.

नूनं काञ्चनपृष्ठस्य विकृष्टस्य मया रणे । द्रष्टुमिच्छति चापस्य रूपं विद्युद्गणोपमम् ॥७४॥

रणे	“போரில்	विद्युद्गणोपमं	மின்னல்கணங்களுக்
मया	என்னால்	रूपं	ரூபத்தை [கொப்பா
विकृष्टस्य	வளைக்கப்பட்ட	द्रष्टुं	நேரில் கண்டுகொள்ள
काञ्चनपृष्ठस्य	பொன் பின்புறமுள்ள	इच्छति नूनं	விரும்புகிறான்
चापस्य	வில்லினது		- போலும்.

घोरं ज्यातलनिघोषं क्रुद्धस्य मम संयुगे । निघोषमिव वज्रस्य पुनः संश्रोतुमिच्छति ॥

संयुगे	“போரில்	निघोषं	முழுக்கத்தை
क्रुद्धस्य	கிணங்கொண்ட	इव	நிகர்த்ததுமான
मम	எனது	ज्यातलनिघोषं	நாணின் ஒசையை
घोरं	அசஹ்யமான திங்கை விளைவிக்க வல்லதும்,	संश्रोतुं	கேட்க
वज्रस्य	வஜ்ராயுதத்தினுடைய	इच्छति पुनः	விரும்புகின்றான்
			போலும்.

काममेवं गतेऽप्यस्य परिज्ञाते पराक्रमे । त्वत्सहायस्य मे वीर न चिन्ता स्यान्नृपात्मज ॥

वीर	“சூரனே!	परिज्ञाते	யாவராலும் ஒப்புக்
चृपात्मज	ராஜகுமார!	पराक्रमे	கொள்ளப்பட்டதான
त्वत्सहायस्य	உன்னைத் துணையாகக் கொண்ட	अस्य	பராக்கிரமவிஷயத்தில்
मे	எனக்கு	चिन्ता अपि	இவனுக்கு
एवं गते	இப்படிப்பட்டதாய்	कामं स्यात् न	அரளுதலென்பதே எள்ளளவும் உண்டாக வில்லை.

यदर्थमयमारम्भः कृतः परपुरंजय । समयं नाभिजानाति कृतार्थः पुवगेश्वरः ॥ ७५ ॥

परपुरंजय	“எப்பவும் எதிலும் ஜயசூலியே!	समयं	அவனது பிரதிக்கை யை
यदर्थ	எதுகாரணமாய்	पुवगेश्वरः	வானரமன்னன்
अयं	இந்த	कृतार्थः	தன் காரியங்கைகூடப் பெற்றவனாய்
आरम्भः	(வாடி) வதையானது	अभिजानाति न	மறந்துவிட்டான்.
कृतः	செய்யப்பட்டதோ, அந்த		

वर्षासमयकालं तु प्रतिज्ञाय हरीश्वरः । व्यतीतांश्चतुरो मासान्विहरन्नावबुध्यते ॥ ७८ ॥

“ இவ்விஷயத்தில்  
வாழ்க்காலம் கழிந்து  
அடுத்தகாலத்தை  
பிரதிக்கொள்கிறது  
விட்டு,  
ஹரிஸ்வர: வானாமன்னன்

विहरन् चित्तिन्यस्तित्तु  
चतुरः चतुर  
मासान् मा. தங்களுள்  
व्यतीतान् கழிந்துவிட்டதை  
अवबुध्यते न நினைவாகி இருக்கின்றான்.

सामात्यपरिषत्क्रीडनानभेवोपसेवते । शोकदीनेषु नास्मासु सुग्रीवः कुरुते दयाम् ॥ ७९ ॥

“சுக்ரீவன்  
அரண்மனையிலுள்ள  
பரிஜனங்களுோடு  
கூடினவனாய்  
சிற்றின்பத்தில் காலத்  
தைக்கழித்துக்கொ  
ண்டு

पानं एव कुरुपतिवैद्ये  
उपसेवते முழக்கிக்கிடக்கிறான்.  
शोकदीनेषु சோகத்தால் தபிக்கும்  
अस्मासु நம் விஷயத்தில்  
दयां கிருபையை  
कुरुते न செய்யாதிருக்  
கின்றான்.

उच्यतां गच्छ सुग्रीवस्त्वया वत्स महाबल । मम रोषस्य यद्रूपं ब्रूयाच्चैनमिदं वचः ॥

“மகாசக்திவானாகிய  
குழந்தாய்!  
நீயே போய்வா.  
உன்னால்  
சுக்ரீவன்  
எனது  
கோபத்தினது

रूपं स्वरूपम्  
यत् एतद्वै  
उच्यतां சொல்லப்பட்டும்.  
एनं இவனிடம்  
इदं பின்வரும்  
वचः च சொல்லியும்  
ब्रूयाः நீ சொல்வாயாக.

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥

“சுக்ரீவ!  
எந்த வழியாய்  
வாலி  
கொல்லப்பட்ட  
சென்றானே, அந்த  
வழி இன்னும்

संकुचितः न அடைப்பட்டுப்  
போகவில்லை.  
समये சொன்னபடி நடப்  
तिष्ठ நிலையாய் நில்? [பதில்  
वालिपथं வாலியின் வழியை  
अन्वगाः मा நீ பின்பற்றாதே.

एक एव रणे वाली शरेण निहतो मया । त्वं तु सत्यादतिक्रान्तं वधिष्यामि सबान्वयम् ॥

“என்னால்  
போரில்  
ஒரு பாணத்தால்  
வாலி [யாய்  
ஒருவன் மட்டும் தனி-  
கொல்லப்பட்டான்.

सत्यात् சொன்ன சொல்லி  
अतिक्रान्तं தடுமாறிய [விருந்து  
त्वं तु உன்னையே வென்றால்  
सबान्वयं சுற்றத்தாரோடு  
वधिष्यामि சேர்த்தே  
கொல்லப்போகிறேன்



तदेवं विहिते कार्ये यद्धितं पुरुषर्षभ । तच्चद्रूहि नरश्रेष्ठ त्वर कालव्यतिक्रमः ॥ ८३ ॥

नरश्रेष्ठ { “மானிடர்களில்  
எனக்கு மிகவும் அ  
ருமையான  
புருஷோத்தம!  
ஆகையால்  
இப்படியாய்  
காரியம் இருக்கையில்  
நன்மை செய்தவனு  
க்கு ஏற்ற உபகாரம்

यत् तत् ब्रूहि कालव्यतिक्रमः त्वर  
எதுவோ,  
அதையெல்லாம்  
நேரில் தெரிவி.  
காலம் ஏற்கனவே  
வினில் கழிந்துவிட்  
டது ;  
அவசரப்படு.

कुरुष्व सत्यं मयि वानरेश्वर प्रतिश्रुतं धर्मवेक्ष्य शाश्वतम् ।

मा वालिनं प्रेत्य गतो यमक्षयं त्वमद्य पश्ये मम चोदितैः शरैः ॥ ८४ ॥

वानरेश्वर “வானரமன்னா!  
मयि என் விஷயத்தில்  
प्रतिश्रुतं வாக்களித்ததை  
शाश्वतं எதையும் அளிக்க  
வல்லதாகிய  
धर्म தர்மமொன்றையே  
अवेक्ष्य சர்வவுமாய்க்  
கொண்டு,  
सत्यं பிரயோஜனம்  
பெற்றதாய்  
कुरुष्व செய்வாயாக.

अद्य இப்பொழுது  
त्वं நீயும்  
मम என்னு  
चोदितैः ஆக்ஞையைக் கொண்  
டு வெளிவரும்  
शरैः பாணங்களால்  
प्रेत्य மாண்டு,  
यमक्षयं யமலோகத்தை  
गतः அடைந்து  
वालिनं வாலியை நேரில்  
मा पश्ये: தரிசிக்கவேண்டாம்”.

स पूर्वजं तीव्रविबुद्धकोपं लालप्यमानं प्रसमीक्ष्य दीनम् ।

चकार तीव्रां मतिमुग्रतेजा हरीश्वरे मानववंशवर्धनः

॥ ८५ ॥

मानववंश- } மனுவம்சத்தைப்  
वर्धनः } பெருமைப்படுத்து  
கின்றவரும்  
उग्रतेजा: மகா கோபிஷ்டருமா  
கிய  
स: அவர்  
पूर्वजं தமயனாரை  
तीव्रविबुद्धकोपं அளவுகடந்த கோபத்  
திறுப்பவராகவும்,

दीनं உள்ளமுருகி  
लालप्यमानं புலம்பிக்கொண்டிருக்க  
கிறவராகவும்  
प्रसमीक्ष्य நன்கு கவனித்து,  
हरीश्वरे வானர மன்னன்  
விஷயத்தில்  
तीव्रां மிகக் கொடுமையான  
मतिं தீர்மானத்தை  
चकार கொண்டுவந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10597

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1345



एकात्रिंशः सर्गः—முப்பத்தியோராவது ஸர்க்கம் || ३१ ||

अङ्गदेन कुक्षस्य लक्ष्मणस्यागमनकथनम्—அங்கதன் சினங்கொண்ட லக்ஷ்மணரின் வரவைத் தெரிவிப்பது.

स कामिनं दीनमदीनसत्त्वं शोकाभिपन्नं समुदीर्णकोपम् ।

नरेन्द्रसूनुर्नरदेवपुत्रं रामानुजः पूर्वजमित्युवाच

|| १ ||

नरेन्द्रसूनुः	ராஜகுமாரரும்	अदीनसत्त्वं	ஆப்பவும் மனச்
रामानुजः	ஸ்ரீராமர் தம்பியுமா		சோர்வடையாது
सः	அவர், [கய	समुदीर्णकोपं	கோபம்திகரித்தவரும்
	மனைவியிடம் அதிக	नरदेवपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியின்
कामिनं	{ வா தல்லயமுடைய		புதல்வருமான
	வரும்	पूर्वजं	தமயனரைப் பார்த்து
शोकाभिपन्नं	சோகத்தில் மூழ்கி	इति	பின்வருமாறு
दीनं	மனம் கொந்து	उवाच	சொன்னார்.

न वानरः स्थास्यति साधुवृत्ते न मंस्यते कर्मफलानुषङ्गान् ।

न भोक्ष्यते वानरराज्यलक्ष्मीं तथा हि नाभिक्रमतेऽस्य बुद्धिः

|| २ ||

वानरः	“வானரன்	वानरराज्यलक्ष्मीं	வானரராஜ்ய
साधुवृत्ते	நல்லோர்களொழுக்கும்		லக்ஷ்மியை
	வழியில்	भोक्ष्यते न	அவன் அனுபவிக்கப்
स्थास्यति न	நிலைநிற்கமாட்டான்.		போகிறதில்லை.
	{ எக்காரியத்தினால் தற்	तथा हि	அப்படியிருப்பதால்
	கால பயன் கிடைத்	अस्य	இவனது [தான்
कर्मफलानुषङ्गान्	{ திருக்கிறது என்ற	बुद्धिः	புத்தி
	உணர்வுகளை	अभिक्रमते न	நல்வழியில் செல்
मंस्यते न	அவன் அறியான்.		வாதிருக்கின்றது.

मतिक्षयाद्भ्राम्यमुखेषु सक्तस्तव प्रसादाप्रतिकारबुद्धिः ।

हतोऽग्रजं पश्यतु वीर वालिनं न राज्यमेवं विगुणस्य देयम्

|| ३ ||

वीर	“சூரரே !	प्रसादाप्रतिकार-	{ அனுக்கிரகத்திற்குப்
एवं	இப்படிப்பட்ட	बुद्धिः	{ பிரதி உபகாரம் செ
विगुणस्य	தற்புத்தியுடைய		ய்யாத எண்ணமு
राज्यं	ராஜ்யமானது [னுக்கு		டையவனாகிய அவன்
न देयं	கொடுக்கத்தக்க		கொல்லப்பட்டவனும்
	தன்று;	हतः	தமயனாகிய
मतिक्षयात्	புத்திக்குறைவால்	अग्रजं	வாலியை
भ्राम्यमुखेषु	சிறிறின்பங்களில்	वालिं	நேரில் சென்று
सक्तः	மூழ்கிக் கிடக்கின்றவ	पश्यतु	காணட்டும்.
तव	தேவரீரது [னாய்		

न धारये कोपमुदीर्णवेगं निहन्मि सुग्रीवमसत्यमद्य ।  
हरिप्रवीरैः सह वालिपुत्रो नरेन्द्रपुत्र्या विचयं करोतु

॥ ४ ॥

உதீர்ணவெங்  
கோபத்தை  
நான் அடக்கமுடியா  
தருக்கிறேன்.  
அது  
இப்பொழுதே  
அசதன் சொல்ல  
தவறிய

சுதிரீவனை  
நிஹிமி  
வாலிபுத்ர:  
ஹரிப்ரவீரே:  
சஹ  
நரேந்த்ரபுத்ர:  
விசயம்  
கரோது  
சுகிரீவனை  
கொல்லுகின்றேன்.  
வாலியின் புதல்வன்  
வானரோத்தமர்க  
கூட [ஸோடு  
ராஜகுமாரியினது  
தேடுதலை  
செய்யட்டும்".

तमात्तबाणासनमुत्पतन्तं निवेदितार्थं रणचण्डकोपम् ।

उवाच रामः परवीरहन्ता स्ववेक्षितं सानुनयं च वाक्यम्

॥ ५ ॥

பரவீரஹந்தா  
ராம:  
நிவேதितா  
ரணசண்டகோபம்  
அத்தபாணாசனம்  
சத்துருவீரர்களை  
ஸ்ரீராமர்[வேறுதற்கும்  
தனது அழிப்பிராயத்  
தை வெளியிட்டவரும்  
போரில் ஆவேசம்  
கொண்டு கோபமுற்  
றவரும்  
யில்லை தயாராய் எடுத்த  
துக்கொண்டு

உத்பதன்த்  
த்  
ஸ்வவெக்ஷித்  
சானுநயம்  
வாக்யம்  
உவாச  
கிளம்பிய  
அவரைப் பார்த்தது  
தீர்க்காலோசனையின்  
பயனழிநுக்கிறதும்  
நல்லொழுக்கத்தை  
உபதேசிக்குறதுமாகிய  
பின்வரும் சொல்லை  
சொன்னார்.

न हि वै त्वद्विधो लोके पापमेवं समाचरेत् । पापमार्थेण यो हन्ति स वीरः पुरुषोत्तमः ॥

लोके  
त्वद्विधः  
एवं  
पापं  
समाचरेत् न  
यः  
“உலகில்  
உண்ணப்போன்ற  
ஒருவன்  
இப்படிப்பட்டதாகிய  
அடாத செயலை  
தீர்மானிக்கமாட்டான்.  
எவனொருவன்

आर्थेण  
पापं  
हन्ति वै  
सः हि  
वीरः  
पुरुषोत्तमः  
பெருந்தன்மையால்  
தீய எண்ணத்தை  
ஒழிக்கின்றானோ  
அவன்தான்  
தர்மவீரன் ;  
புருஷோத்தமன்.

नेदमद्य त्वया ग्राह्यं साधुवृत्तेन लक्ष्मण । तां प्रीतिमनुवर्तस्व पूर्ववृत्तं च सङ्गतम् ॥ ७ ॥

लक्ष्मण  
साधुवृत्तेन  
त्वया  
अद्य  
इदं  
न ग्राह्यं  
“லக்ஷ்மண!  
நல்லொழுக்கமுடைய  
உன்னால்  
இப்பொழுது  
இது  
கொள்ளத்தக்கதன்று.

पूर्ववृत्तं  
सङ्गतं च  
तां  
प्रीतिं  
अनुवर्तस्व  
முன்னடந்த  
சுட்டுறவையும்  
அந்த  
அவனிடத்திலுள்ள  
அன்பையும்  
பெருமைப்படுத்து.

सामोपहितया वाचा रूक्षाणि परिवर्जयन् । वक्तुमर्हसि सुग्रीवं व्यतीतं कालपर्यये ॥ ८ ॥

காலபர்யே “காலம் கடந்துவிட்ட  
விஷயத்தில்  
வ்யதீதம் கவனியாதிருக்கின்ற  
சுசுரீவம் சக்ரீவனிடம்  
ரூக்ஷாணி மனதைப் புண்படுத்தும் சொற்களை

பரிவர்ஜயந் முற்றிலும் விட்டொழித்து  
சாமோபஹிதயா சாந்தகுணத்தால் வெளிவரும்  
வாசா சொற்கொண்டு  
வக்து அஹ்சி நீ சம்பாஷிக்க வேண்டும்.”

सोऽग्रजेनानुशिष्टार्थो यथावत्पुरुषर्षभः । प्रविवेश पुरीं वीरो लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ९ ॥

பரவீரஹா சத்ருவீரர்களைப்பொழிப்பவரும்,  
வீரஃ ஞானரும்  
புருஷர்ஷபஃ புருஷோத்தமரு  
சஃ அந்த [மாகிய  
லக்ஷ்மணஃ லக்ஷ்மணர்

யதாவத் சாஸ்திரமுறப்படி  
அக்ரஜன் தமயனரால்  
அனுசிஷ்ட்யஃ துட்பங்களை உபதேசிக்கப்பெற்றவராய்  
புரீ நகருக்கு  
பரிவீசை சென்றார்.

ततः शुभमतिः प्राज्ञो भ्रातुः प्रियहिते रतः । लक्ष्मणः प्रति संरब्धो जगाम भवनं कपेः ॥

சுபமதிஃ நம்புத்தியுடையவரும்  
பிராஞ்ஞமான பிராக்ஞமான  
லக்ஷ்மணஃ லக்ஷ்மணர்  
ததஃ அப்பவும்  
சர்வஃ கோபாவேசத்திலிருக்கின்றவராய்

பாது தமயனது  
பிரியஹிதே மனங்கொணுத நடக்கும் விஷயத்தில்  
ரதஃ ஆஸக்தியுடையவராய்  
கபேஃ வானரத்தினது  
பவனம் ப்ரதி மாளிகையை நோக்கி  
ஜகாம சென்றார்.

शक्रबाणासनप्रख्यं धनुः कालान्तकोपमः । प्रगृह्य गिरिशृङ्गाभं मन्दरः सानुमानिव ॥  
यथोक्तकारी वचनमुत्तरं चैव सोत्तरम् । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या मत्वा रामानुजस्तथा ॥  
कामक्रोधसमुत्थेन भ्रातुः कोपाग्निना वृतः । प्रभञ्जन इवाग्नीतः प्रययौ लक्ष्मणस्तदा ॥

தவ அப்பொழுது  
ராமானுஜஃ ஸ்ரீராமரின் தம்பியும்,  
வூஹஸ்பதீஸமஃ பிருகஸ்பதியை நிகர்த்தவரும்  
மந்ரஃ மந்தர  
சானுமானு மலை  
இவ போன்றவருமான  
லக்ஷ்மணஃ லக்ஷ்மணர்  
பாது தமயனானது

காமக்ரோ- } அன்பினதீசயத்தாலும், கோபத்தாலும்  
சமுத்யேன } வெளிவந்த  
கோபத்தினால்  
வூதஃ பற்றப்பட்டு [வராய்  
அபீதஃ உத்ஸாஹம் ஒழிந்த-  
சக்ரவாணாஸநபக்ஷ்ய இத்திரானது வில்லை நிகர்த்ததும்  
கிரிஸ்த்ஜாங் மலைக்கொடுமுடியை நிகர்த்ததுமான

धनुः	வில்லை
कालान्तकोपमः	எமன்போன்றவராய்
प्रगृह्य	கையிலெடுத்துக் கொண்டு
सोत्तरं च	விசேஷமான பிரயோஜனத்தோடு கூடியதும்
उत्तरं एव	சர்வோத்திருஷ்டவுமான
वचनं	(ஸ்ரீராமரது) நியமனத்தை

बुद्ध्या	துண்ணறிவால்
मत्वा	நினைத்து
तथा	அப்படியே
यथोक्तकारी	சொல்லப்பட்டவண்ணமே செய்கிறவராய்
प्रभञ्जनः	கற்று
इव	போலவே
प्रययौ	நடந்தார்.

सालतालाश्वकर्णाश्च तरसा पातयन् बहून् । पर्यस्यन् गिरिकूटानि द्रुमानन्यांश्च वेगतः ॥

शिलाश्च शकलीकुर्वन् पद्भ्यां गज इवाशुगः । दूरमेकपदं त्यक्त्वा ययौ कार्यवशाद्भुतम् ॥

कार्यवशात्	காரியத்தின் பெருமையால்
बहून्	அனேக
सालतालाश्व- कर्णान् च	ஆச்சா, பனை, அச்வகர்ணம் இவைகளையும்
अन्यान्	இன்னும் இதர
द्रुमान् च	மரங்களையும்
तरसा	வேகமாய்
पातयन्	போத்துக்கொண்டும்
गिरिकूटानि	மலைகிரங்களை
वेगतः	வேகமாய்
पर्यस्यन्	சுற்றிக்கொண்டும்

एकपदं	ஒவ்வொரு அடியையும்
दूरं त्यक्त्वा	எட்டி எட்டி வைத்துக் கொண்டு,
आशुगः	வேகமாய் நடக்கின்ற
गजः इव	யானைபோல் [வராய்]
पद्भ्यां	இரு கால்களாலும்
शिलाः	சிறு கற்களை
शकलीकुर्वन् च	உருட்டித்தள்ளிக் கொண்டே
दुतं	வேகமாய்
ययौ	நடந்தார்.

तामपश्यद्बलाकीर्णं हरिराजमहापुरीम् । दुर्गामिश्वाकुशार्दूलः किष्किन्धां गिरिसङ्कटे ॥

इक्ष्वाकुशार्दूलः	இக்ஷ்வாகுவாள் + தலைகராகுமவர்
हरिराजमहापुरीं	வானரமன்னனது ராஜதானியும்
बलाकीर्णं	சைனியங்களால் நிறைந்துள்ளதும்

गिरिसङ्कटे	இருமலைகளினிடக்கில்
दुर्गां	புகுதற்கரியதாயிருக்
तां	அந்த [கிறதுமான
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையை
अपश्यत्	பார்த்தார்.

रोषात्मस्फुरमाणोष्ठः सुग्रीवं प्रति लक्ष्मणः । ददर्श वानरान्भीमान्किष्किन्धाया बहिश्चरान् ॥

किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினது
बहिश्चरान्	வெளியில் சுஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற
भीमान्	கொடிய
वानरान्	வானரர்களை

ददर्श	கண்டார்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
सुग्रीवं प्रति	சுகிரீவனை நினைத்து
रोषात्	சினத்தால்
स्फुरमाणोष्ठः	உதடுதுடித்தார்.

तं दृष्ट्वा वानराः सर्वे लक्ष्मणं पुरुषर्षभम् । शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् ॥  
जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः पर्वतान्तरे ॥ १८ ॥

पर्वतान्तरे பர்வதத்தினிடுக்கி  
லிருந்த  
குஜரப்ரஃயா: யானைகளை நிகர்த்த  
வானரா: வானரர்களும்  
வானரா: மற்றுமுள்ள வானரர்  
கள்  
சर्वே எல்லோரும்  
புருஷர்ஷபம் புருஷோத்தமமாகிய

तान् गृहीतप्रहरणान् हरीन् दृष्ट्वा तु लक्ष्मणः । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो बह्विन्धन इवानलः ॥

लक्ष्मणः लक्ष्मணன்  
तु அப்பொழுது  
தான் அந்த  
ஹீன் வானரர்களை  
அடிப்பதற்கேற்ற கரு  
விகளைக் கையில் கொ  
ண்டிருக்கின்றவர்க  
ளாக

तं ते भयपरीताङ्गाः क्रुद्धं दृष्ट्वा पुवङ्गमाः ।

ते पुवङ्गमाः அந்த வானரர்கள்  
तं அவரை  
कालमृत्युयुगान्ताभं யுகாந்தகாலத்திய  
யமனை நிகர்த்து  
क्रुद्धं சினங்கொண்டிருப்  
दृष्ट्वा பார்த்து, [பவராய்

ततः सुग्रीवभवनं प्रविश्य हरिपुङ्गवाः । क्रोधमागमनं चैव लक्ष्मणस्य न्यवेदयन् ॥ २१ ॥

ततः அப்பொழுது  
हरिपुङ्गवा: வானரோத்தமர்கள்  
सुग्रीवभवनं சுக்ரீவனது மாளி  
प्रविश्य சென்று [கைக்கு

तारया सहितः कामी सक्तः कपिटृषो रहः । न तेषां कपिवीराणां शुश्राव वचनं तदा ॥

तदा அப்பொழுது  
कामी பெண்பித்தனாய்  
तारया தாயையோடு  
सहितः கூடி  
रहः ஏகாந்தத்தில்  
सक्तः மூழ்கிக் கிடந்த

तं लक्ष्मणं அந்த லக்ஷ்மணரை  
दृष्ट्वा பார்த்து,  
शैलशृङ्गाणि மலைச்சிகரங்களையும்  
प्रवृद्धान् மிகப் பெரிய  
महीरुहान् च விருஷங்ககளையும்  
शतशः நூற்றுக்கணக்காக  
जगृहुः எடுத்துக்கொண்  
டார்கள்.

दृष्ट्वा பார்த்து,  
बह्विन्धनः அதிகமாய் விறகூட்ட  
ப்பட்ட  
अनलः इव தியென  
द्विगुणं இருமடங்கு  
क्रुद्धः சினங்கொண்டவராக  
बभूव ஆயினர்.

कालमृत्युयुगान्ताभं शतशो विदुता दिशः ॥

भयपरीताङ्गाः உள்ளம் நடுங்கியவர்  
களாய்  
दिशः எல்லா திக்குகளிலும்  
शतशः நூற்றுக்கணக்காக  
विदुता: ஒடிப்போய்விட்டார்  
கள்.

लक्ष्मणस्य लक्ष्मணருடைய  
आगमनं च வரவையும்  
क्रोध एव கோபத்தையும்  
न्यवेदयन् தெரிவித்தார்கள்.

कपिटृषः வானரோத்தமன்  
तेषां அந்த  
कपिवीराणां வானர வீரர்களின்  
वचनं சொல்லை  
शुश्राव न காதில் போட்டுக்  
கொள்ளவில்லை.

ततः सचिवसंदिष्टा हरयो रोमहर्षणाः । गिरिकुञ्जरमेघाभा नगर्या निर्ययुस्तदा ॥ २३ ॥

ததா அப்பொழுது  
गिरिकुञ्जर- } மலைகளையும், யானை  
मेघाभाः } களையும், மேகங்களை  
யும் நிகர்த்து

रोमहर्षणाः பயங்கரமாயிருக்  
हरयः வானரர்கள் [கின்ற

सचिवसंदिष्टा: மந்திரிகளது ஆக்கை  
பெற்றவர்களாய்

ततः அந்த  
नगर्या: பட்டணத்திலிருந்து  
निर्ययुः வெளிப் புறப்பட்டார்  
கள்.

नखदंष्ट्रायुधा वीराः सर्वे विकृतदर्शनाः । सर्वे शार्दूलदर्पाश्च सर्वे च विकृताननाः ॥ २४ ॥

सर्वे எல்லோரும்  
वीराः சூரர்கள் ;

नखदंष्ट्रायुधाः { நகங்களையும் பற்களை  
யும் ஆயுதமாகவுடை  
யவர்கள் ;

विकृतदर्शनाः பயங்கரமான தோற்ற  
முடையவர்கள் ;

सर्वे च எல்லோருமே  
शार्दूलदर्पाः புலிகளின் வலிமை  
யுடையவர்கள் ;

सर्वे च எல்லோருமே  
विकृताननाः கோரமான முகங்க  
ளுடையவர்கள்.

दशनागबलाः केचित्केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥ २५ ॥

केचित् சிலர்  
दशनागबलाः பத்து யானை பலமு  
டையவர்களாயும்,

केचित् சிலர்  
दशगुणोत्तराः { அதற்குப் பத்தும  
டக்கு மேலானவர்  
களாயும்,

सन्ति चौघबलाः केचित्केचिद्रायुबलोत्तराः । अप्रमेयबलाः केचित्त्रासन्हरिपुङ्गवाः ॥

केचित् சிலர்  
ओघबलाः च பலர்களின் பலமுடை  
யவர்களாயும்,

केचित् சிலர்  
वायुबलोत्तराः { வாயுவின் வேகத்திற்  
கு மேற்பட்டவர்க  
ளாயும்,

केचित् சிலர்  
नागसहस्रस्य ஆயிரம் யானைகளை  
तुल्यविक्रमाः நிகர்த்த பராக்கிரம  
முடையவர்களாயும்

बभूवुः இருந்தனர்.

सन्ति இருக்கின்றார்கள்.  
तव அவ்விடத்தில்  
केचित् சில

हरिपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்  
अप्रमेयबलाः அளவிடமுடியாத பல  
முடையவர்களாய்  
आसन् இருந்தார்கள்.

प्रतिपूर्णमिवाकाशं संछन्नमिव तदनम् । तेन वानरसैन्येन सुग्रीवस्य महात्मनः ॥ २७ ॥

महात्मनः மகாத்மாவாகிய  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது

तेन அந்த  
वानरसैन्येन வானரசையத்தால்  
तव அந்த  
वनं வனம்

इव எல்லா முமே  
संछन्नं முற்றிலும் மறைக்கப்  
பட்டதாகவும்

आकाशं इव இடைவெளியெல்லா  
முமே  
प्रतिपूर्णम् நிறைந்ததுமா  
யிருந்தது.





वाणशल्यस्फुरजिह्वः सायकासनभोगवान् । स्वतेजोविषसङ्घातः पञ्चास्य इव पन्नगः ॥

वाणशल्य- } பாண துணிகளாகிற  
 स्फुरजिह्वः } துடிக்கும் நாக்கையு  
 டைய தும்,  
 सायकासन- } வில்லாகிற படத்தை  
 भोगवान् } யுடைய தும்,

स्वतेजोविष- } தனது தேஜஸ்ஸாகிற  
 सङ्घातः } விஷப்பெருக்கையு  
 டைய துமான  
 पञ्चास्यः } ஐந்து தலை  
 पन्नगः } நாகம்  
 इव } போல் விளங்கினார்.

तं दीप्तमिव कालाग्निं नागेन्द्रमिव कोपितम् । समासाद्याङ्गदस्त्रासाद्विषादमगमद्भृशम् ॥३४॥

अङ्गदः } அங்கதன்  
 कालाग्निं इव } பிரளயா க்னியைப்  
 போல்  
 दीप्तं } ஜ்வலித் துக்கொண்டி-  
 ருந்தவரும்  
 नागेन्द्रं } சர்ப்பராஜனை  
 इव } போலவே

कोपितं } கோபம் கொண்டிருப்  
 பவருமான  
 तं } அவரை  
 समासाद्य } அணுகி,  
 वासात् } பயத்தால்  
 भृशं विषादं } மிக மனக்கவலையை  
 अगमत् } அடைந்தான்.

सोऽङ्गदं रोषताम्राक्षः संदिदेश महायशः । सुग्रीवः कथ्यतां वत्स ममागमनमित्युत ॥

महायशः } பெரும் புகழ் படைத்  
 தவரும்  
 रोषताम्राक्षः } கோபத்தால் சிவந்த  
 கண்களையுடையவரு  
 सः } அவர் [மான  
 अङ्गदं } அங்கதனை பார்த்து  
 संदिदेश } பின்வருபாறு  
 கட்டளைபிட்டார்.

वत्स } “குழந்தாய் !  
 सुग्रीवः } சுக்ரீவன்  
 मम } எனது  
 आगमनं } வரவு  
 इति उत } பின்கண்டவாறு  
 कथ्यताम् } தெரிவிக்கப்பட்டும்.

एष रामानुजः प्राप्तस्त्वत्सकाशमरिन्दमः । भ्रातुर्व्यसनसंतप्तो द्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः ॥

एषः } “இந்த  
 रामानुजः } ராமரின் தம்பியும்  
 अरिन्दमः } சத்ருசம்ஹாரகரும்  
 भ्रातुः } தம்பனது  
 व्यसनसन्तप्तः } துன்பம் கொண்டி-  
 ருக்கிறவருமான

लक्ष्मणः } லக்ஷ்மணர்  
 त्वत्सकाशं } உம்மிடத்திற்கு  
 प्राप्तः } வந்தவராய்  
 द्वारि } வாசலில்  
 तिष्ठति } காத்து நிற்குகொண்-  
 டிருக்கின்றார்.

तस्य वाक्ये यदि रुचिः क्रियतां साधु वानर । इत्युत्त्वा शीघ्रमागच्छ वत्स वाक्यमिदं मम ॥

वानर } “வானரே !  
 तस्य } அவருடைய  
 वाक्ये } சொல்லில்  
 रुचिः } ஊக்கம்  
 यदि } உண்டெனில்  
 साधु } நல்லபடி  
 क्रियतां } செய்யப்பட்டும்.

वत्स } குழந்தாய் !  
 मम वाक्यं } எனது சொல்லாகிய  
 इदं } இதை  
 इति } மேற்கண்டவாறு  
 उक्त्वा } சொல்லிவிட்டு,  
 शीघ्रं } விரைவில்  
 आगच्छ } திரும்பிவா ”.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा शोकाविष्टोऽङ्गदोव्रवीत् । पितुः समीपमागम्य सौमित्रिरयमागतः ॥

அங்கதன்  
லக்ஷ்மணச्य  
வசு:  
श्रुत्वा  
शोकाविष्टः  
पितुः

அங்கதன்  
லக்ஷ்மணாருடைய  
வார்த்தையை  
கேட்டு.  
சோகாக்கிராந்தனாய்  
கிற்றப்பனது

समीपं  
आगम्य  
सौमित्रिः  
अयं  
आगतः  
अववीत्

அருகாமையில்  
சென்று,  
“ லக்ஷ்மணார்  
இதோ  
வந்திருக்கிறார் ” என  
சொன்னான்.

अथाङ्गदस्तस्य वचो निशम्य संभ्रान्तभावः परिदीनवक्त्रः ।

निपत्य तूर्णं नृपतेस्तरस्वी ततः कुमारश्चरणौ ववन्दे

॥ ३९ ॥

अथ  
तरस्वी  
कुमारः  
अङ्गदः  
तस्य  
वचः  
निशम्य

அதன்மேல்  
தையசாஸியும்  
இளவரசமாகிய  
அங்கதன்  
அவருடைய  
சொல்லை  
மனதினுள் ஆராய்ச்சி  
செய்து அறிந்து,

ततः  
सम्भ्रान्तभावः  
परिदीनवक्त्रः  
नृपतेः  
चरणौ  
तूर्णं  
निपत्य  
ववन्दे

அதனால்  
உள்ளம் சிதறியவனாய்  
முகம் வாடியவனாய்  
மன்னனுடைய  
பாதங்களில்  
வினாவிச்  
விழுந்து,  
சேவித்தான்.

संगृह्य पादौ पितुरय्यतेजा जग्राह मातुः पुनरेव पादौ ।

पादौ रुमायाश्च निपीडयित्वा निवेदयामास ततस्तमर्थम्

॥ ४० ॥

अय्यतेजाः  
पितुः  
पादौ  
संगृह्य  
पुनः एव  
मातुः  
पादौ

கிறந்ததேஜஸ்ஸுடைய  
யவனாகிய அவன்  
கிற்றப்பனது  
பாதங்களில்  
சேவித்துவிட்டு,  
அதன்மேல்  
தாயினது  
பாதங்களை

जग्राह  
रुमायाः  
पादौ च  
निपीडयित्वा  
ततः  
तं  
अर्थं  
निवेदयामास

சேவித்தான்.  
உருமையினது  
பாதங்களையும்  
சேவித்துவிட்டு,  
அதன்மேல்  
அந்த  
செய்தியை  
தேரிவித்தான்.

स निद्राग्लानिसंवीतो वानरो न विबुद्धवान् । बभूव मदमत्तश्च मद्नेन च मोहितः ॥ ४१ ॥

निद्राग्लानिसंवीतः  
मदमत्तः च  
मद्नेन

தூக்கமும் சேம்பலும்  
மேலிட்டவனாய்  
குடிவெறிகொண்டவ  
னாய்  
காமவேட்கையால்

मोहितः च  
सः  
वानरः  
न विबुद्धवान्  
बभूव

மெய்மறந்துகிடந்த  
வனுமான  
அந்த  
வானரன்  
கண்ணிழிக்காமல்  
இருந்துவிட்டான்.

भयमोहित- चेतसः प्रसादयन्तः  किलकिंलं चक्रः	}	பயத்தால் சிதறுண்ட மனமுடையவர்களாய் சாந்தப்படுத்துகின்ற வர்களாய்  கிலகிலா சப்தத்தை செய்தார்கள்.
---	---	---

வஜ்ரசாஸி- சமஸ்தவம்	}	வஜ்ராயுதத்திற்கும் இடிக்கும் சமமானமா ன ஒலியையுடைய
சிஹ்நாடம் சமம் வக்ர:		கிம்மநாதத்தை ஏககாலத்தில் செய்தார்கள்.

तेन	அந்த
महता	பெரும்
शब्देन	சத்தத்தால்
प्रत्यवृष्यत	விழிந்துக்கொண்

டான்.

மந்நிகௌ  
அஃதவஃ  
ஸுஃ  
தௌ  
சமாஃ

உகாவவ்	ஏதோ சிலவற்றை
வசு	சொல்ல
லக்ஷ்மண	லக்ஷ்மணரை
பாச	வந்திருக்கிறவராக
ராசசபு:	தெரிவித்தார்கள்.

प्रसादयित्वा सुग्रीवं वचनैः सामनिश्चितैः । आसीनं पयुपासीनौ यथा शकं मरुत्पतिम् ॥

आसीनं வீற்றிருக்கும்  
 सुग्रीवं சுகிரீவனை  
 सामनिश्चितैः நன்மையைப் பிரயோஜ  
 னமாய் உடைய  
 வचनैः வார்த்தைகளால்  
 प्रसादयित्वा உள்ளம் குளிரச்  
 செய்துவிட்டு,

मरुत्पतिं தேவமன்னனாகிய  
 शकं இந்திரனிடத்தில்  
 यथा எவ்வண்ணமோ  
 ஆவ்வண்ணமே  
 पयुपासीनौ { ஆவ்விருவர்களும் சம  
 யம் எதிர்பார்த்துக்  
 காத்திருந்தனர்.

सुग्रीवसचिवाः सर्वे मन्त्रार्थे समुपाविशन् । विनतश्च सुपेणश्च नीलोऽथ नल एव च ॥

विनतः च வினதனென்றவனும்  
 सुपेणः च ஸுபேணனென்ற  
 வனும்  
 नीलः च நீலனென்பவனும்  
 नलः एव நலன் என்பவனும்

अथ அப்படியே மற்றபடி  
 யான  
 सुग्रीवसचिवाः சுகிரீவன் மற்றிரிமார்  
 सर्वे எல்லோரும் [கள்  
 मन्त्रार्थे ஆலோசனைக்காக  
 समुपाविशन् வந்துகூடினார்கள்.

अङ्गदो वालिसूनुश्च हनुमांश्चैव बुद्धिमान् । एते सर्वे महात्मानः सुग्रीवं वानरोत्तमाः ॥४९॥

प्रसादयित्वा राजानं वचनैः सामनिश्चितैः । उवाच हनुमान् वीरो यथा शकं बृहस्पतिः ॥

एते இந்த  
 महात्मानः மஹாத்மாக்களும்  
 वानरोत्तमाः வானரோத்தமர்களு  
 सर्वे च எல்லோரும் [மான  
 वालिसूनुः வாலியின் புதல்வன  
 अङ्गदः च அங்கதனும் [கூய  
 बुद्धिमान् பேரறிவினராகிய  
 हनुमान् एव ஹனுமாரும்  
 सुग्रीवं சுகிரீவ  
 राजानं மன்னரை  
 सामनिश्चितैः நன்மையைப் பிரயோ  
 ஜனமாகவுடைய

वचनैः வார்த்தைகளால்  
 प्रसादयित्वा உள்ளம் குளிரச்செய்  
 துவிட்டு,  
 वीरः தர்மவீரராகும்  
 हनुमान् ஹனுமார்  
 बृहस्पतिः பிரஹஸ்பதி  
 शकं இந்திரனிடம்  
 यथा எவ்வண்ணமோ  
 ஆவ்வண்ணமே  
 उवाच பின்வருமாறு  
 மொழிந்தார்.

सत्यसन्धौ महाभागौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । वयस्यभावं संप्राप्तौ राज्याहौ राज्यदायिनौ ॥

भ्रातरौ “சகோதரர்களாகிய  
 रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண  
 ரும்  
 सत्यसन्धौ ஸத்யஸந்தர்கள்,  
 महाभागौ மகா புண்யாத்மாக்க  
 ள்கள்,

वयस्यभावं நம்முடன் கூட்டுறவா  
 யிருத்தலை,  
 संप्राप्तौ அடைந்தவர்கள்,  
 राज्याहौ ராஜ்யத்திற்குரியவர்  
 கள்,  
 राज्यदायिनौ ராஜ்யத்தை அளித்த  
 வர்கள்.

तयोरेको धनुष्पाणिद्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः । यस्य भीताः प्रवेपन्तो नादान्मुञ्चन्ति वानराः॥

तयोः “அவ்விருவர்களில்  
एकः ஒருவரும்  
यस्य எவருக்கு  
भीताः பயந்து  
प्रवेपन्तः நடுங்கி  
वानराः வானர்கள்

नादान् கோஷங்களை  
मुञ्चन्ति இடுகின்றார்களோ,  
लक्ष्मणः அந்த லக்ஷ்மணர்  
द्वारि வாசலில்  
धनुष्पाणिः விலுமும் கையுமாய்  
तिष्ठति இருக்கிறார்.

स एष राघवभ्राता लक्ष्मणो वाक्यसारथिः । व्यवसायरथः प्राप्तस्तस्य रामस्य शासनात्॥

सः “அந்த  
राघवभ्राता ராமரது தம்பியாகிய  
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
तस्य அந்த  
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய  
शासनात् ஆக்கிணையைக்  
கொண்டு

वाक्यसारथिः { அவருடைய ஆக்கிணை  
யாகிய தேர்ப்பாகிணை  
க்கொண்டும்  
व्यवसायरथः உபாயமாகிற ரதத்  
தைக்கொண்டும்  
एषः இதோ  
प्राप्तः வந்திருக்கிறார்.

अयं च दयितो राजंस्तारायास्तनयोऽङ्गदः । लक्ष्मणेन सकाशं ते प्रेषितस्त्वरयाऽनघ ॥

अनघ “கவலையற்றிருக்கும்  
राजन् அரசே!  
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்  
ते தேவரீருடைய  
सकाशं ஸந்நிதிக்கு  
दयितः மனங்கொண்டு நடக்  
கின்றவனும்

तारायाः தாரையின்  
तनयः च புதல்வனுமாகிய  
अयं இந்த  
अङ्गदः அங்கதன்  
त्वरया அவஸரமாய்  
प्रेषितः தூதுகொண்டுவிடுக்  
கப்பட்டான்.

सोऽयं रोषपरीताक्षो द्वारि तिष्ठति वीर्यवान् । वानरान्वानरपते चक्षुषा निर्दहन्निव ॥५५॥

वानरपते வானரமன்னா!  
सः அந்த  
वीर्यवान् பராக்கிரமசாலராகிய  
अयं இவர்  
रोषपरीताक्षः கோபத்தால் கலங்கிய  
கண்களையுடையவராய்

वानरान् வானரர்களை  
चक्षुषा கண்ணால்  
निर्दहन् எரித்துவிடுபவர்  
इव போலவே  
द्वारि வாசலில்  
तिष्ठति கார்த்திகிறீர்கின்றனர்.

तस्य मूर्ध्ना प्रणामं त्वं सपुत्रः सहबान्धवः । कुरु शीघ्रं महाराज रोषो ह्यस्योपशम्यताम् ॥

त्वं தேவரீர்  
सपुत्रः புதல்வனோடுகூடவும்  
सहबान्धवः பந்துக்களோடு  
तस्य அவருக்கு [கூடவும்  
मूर्ध्ना முடிதாழ்த்தி  
प्रणामं நமஸ்கரித்தலை

शीघ्रं விரைவில்  
कुरु செய்யும்.  
महाराज மஹாராஜரே!  
अस्य இவரது  
रोषः हि கோபமும்  
उपशम्यताम् ஆற்றப்படட்டும்.

यदाह रामो धर्मात्मा तत्कुर्वन् समाहितः । राजंस्तिष्ठ स्वसमये भव सत्यप्रतिश्रवः ॥५७॥

ராஜந் அரசே  
 ஧ர்மாட்மா தர்மாவாகிய  
 ராம: ஸ்ரீராமர்  
 யத் எதொன்றை  
 ஆக்குநாபித்தருளி  
 தத் அதை [ஐரோ  
 சமாஹித: விடா முயற்சியுடைய  
 வராகி

குவ் செய்துமுடியும்.  
 சவசமயே உமது பிரதிக்கையிலு  
 திஷ் நிலைநிலும்.  
 சத்யபரிசுவ: { சொன்ன சொல்லை வா  
 க்ககரித்தவண்ணமே  
 செய்து முய், தவராக  
 பவ ஆகும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
 किष्किन्धाकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10654

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1402



ஐத்ரிஷ: சரீ:—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 32 ॥

हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना—ஹனுமார் லக்ஷ்மணரை நல்லவார்த்தை  
 சொல்லச் சொல்வது.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवः सचिवैः सह । लक्ष्मणं कुपितं श्रुत्वा सुमोचासनमात्मवान् ॥

சுக்ரீவன்  
 சசிவ: மந்திரிமார்களை  
 சஹ கூட  
 லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணரை  
 குபித கோபத்துடனிருப்ப  
 வராக  
 ஸ்ருவா அறிந்துகொண்டு,

அங்஑த்ய அங்கதனது  
 வச: வேண்டுமோ  
 ஸ்ருவா பெருமைப்படுத்தி,  
 ஆத்மவான் தன்னறிவு அடைந்த  
 வனாகி  
 ஆசன ஆஸனத்தை  
 சுமோச விரட்டெழுந்தான்.

स च तानब्रवीद्वाक्यं निश्चित्य गुरुराघवम् । मन्त्रज्ञान्मन्त्रकुशलो मन्त्रेषु परिनिष्ठितान् ॥

மந்ருகூசல: ராஜகாரியங்களில்  
 ச: அவன் [நிபுணனாகிய  
 குரூராவம் { தற்காலம் சம்பவித்தி  
 ருக்கின்றதின் நன்  
 மைநீமைகளைப்பற்றி  
 நிஸ்ருத்ய தீர்க்காலோசனை  
 செய்து,

மந்ருஷு ராஜகாரியங்களில்  
 பரிநிஸ்திதான் நிபுணர்களும்  
 மந்ருஜ்ஞாந் ச ராஜதர்மங்களையறிந்  
 தவர்களுமான  
 தான் அவர்களைப்பார்த்து  
 வாக்ய பின்வரும் சொல்லை  
 அப்ருவீத் மொழிந்தான்.

न मे दुर्व्याहतं किञ्चिन्नापि मे दुरनुष्ठितम् । लक्ष्मणो राघवभ्राता क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥

“என்னால்	ராவவ்அதா	ஸ்ரீராமரின் தம்பி
ஒன்றும்	லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர் [யாகிய
குறைபட்சச்சொல்லப்	கி	ஏனோ
என்னால் [படவிலை.	குட:	வெகுளியுற்றார்
பிழையுந் நடக்கப்பட	இதி	என்று
இல்லை. [வம்	சிந்தயே	கவலைகொள்கிறேன்.

असुहृद्भिर्ममापितैर्नित्यमन्तरदर्शिभिः । मम दोषानसंभूताञ्श्रावितो राघवानुजः ॥ ४ ॥

<p>राधवानुजः निर्यं</p> <p>अन्तरदृशिभिः</p> <p>मम असम्भूतः</p>	<p>{</p> <p>“லக்ஷ்மணர் ஸ்தா தீங்குசெய்யத்தரு ணம் பார்த்துக்கொ ண்டிருக்கின்றவர்க ளான்கு [எனம் திங்கே நினைக்கும்</p>	<p>अमिलैः मम असम्भूतान् दोषान् आवितः</p>	<p>சத்துருக்களால் என்னிடத்தில் இல்லாத குற்றங்களை சொல்லப்பட்டிருக் கிறது.</p>
--	--	--	--

अत्र तावच्चथाबुद्धिः सर्वैरेव यथाविधि । भावस्य निश्चयस्तावद्विज्ञेयो निपुणं शनैः ॥ ५ ॥

அந்	“இவ்விஷயத்தில்	யதாவதி	தர்மவிதிகளுக்கு
தாவத்	முதலில்		றைமில்லாதவாறும்
भावस्य	மனோபாவத்தின்	தாவத்	உள்ளபடியே
निश्चयः	துட்பம் [ஆம்	शनैः	கலவரமின்றி
सर्वैः एव	உங்கள் எல்லோரா-	निपुणं	அவர் மனம்கோணாத
यथाबुद्धि	அவரவர்கள் புத்திக்கு		வாறு
	ஏற்றவாறும்	विज्ञेयः	அறியத்தக்கது.

न खल्वस्ति मम त्रासो लक्ष्मणान्नापि राघवात् । मित्रं त्वस्थानकुपितं जनयत्येव संभ्रमम् ॥

मम	எனக்கு	न	இல்லை.
लक्ष्मणात्	லக்ஷ்மணரிடத்திலி	मित्रं	நண்பர்
	ருந்து	अस्थानकुपितं	காரணமின்றி கோபம்
वासः खलु	பயம் என்பதே		கொண்டிருக்கின்றார்
न अस्ति	இல்லை.	तु एव	என்பதுதான்
राघवात् अपि	ராகவார் இடத்திலு	सम्भ्रमं	மனக்குழப்பத்தை
	நின்றும்	जनयति	உண்டாபண்ணுகிறது.

सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्करं परिपालनम् । अनित्यत्वाद्भि चित्तानां प्रीतिरल्पेऽपि भिद्यते ॥७॥

மில்	“நட்பானது	துஷ்கர்	கஷ்டம்.
சர்வதா	எவ்வகையிலும்	விசுவா	மனங்களுடைய
சுகர்	எளிதில் அடையக்	அநிஸ்துவா	ஸ்திரமீனம்மையால்
	கூடியது.	அல்பே அபி	அற்பவிஷயத்தினால்
பரிபாலனம்	அதை அருதுகூறித்	பிரிதி:	நட்பு.
ஹி	தூலா	பித்யை	குணிகம்து.





त्वं प्रमत्तो न जानीषे कालं कालविदां वर । फुलससच्छदश्यामा प्रवृत्ता तु शरच्छिवा ॥

காலவிதர் வர      “காலம் தெரிந்தவர்க  
 த்வே      தேவரீர் [எனியுத்தம்!  
 ப்மத்த:      அஜாக்ரதையாயிருந்த  
    வராய்

காலம்      இது இன்னகாலம்  
    என்பதை

जानीषे न      அறியாதிருக்கின்றீர்.

निर्मलग्रहन्क्षत्रा द्यौः प्रनष्ट्वलाहका । प्रसन्नाश्च दिशः सर्वाः सरितश्च सरांसि च ॥१४॥

சூ:      “ஆகாசமானது  
 ப்னஸ்தலாகா      மேகங்களின்  
 நிர்மல-      நிர்மலமான கிரஹங்க  
 ஸ்ரஹ்ஸ்தா      ளும் நக்சத் திரங்களு  
    முடையதாயிருக்கி  
    றது.

दिशः      திக்குகள்

प्राप्तमुद्योगकालं तु नावैषि हरिपुङ्गव । त्वं प्रमत्त इति व्यक्तं लक्ष्मणोऽयमिहागतः ॥१५॥

ஹரிபுங்ஙவ      “வானரோத்தம்!  
 ப்மத்த:      ஜாக்கிரதைக்குறை  
 த்வே      தேவரீர் [வாயிருக்கும்  
 து      இப்பொழுது  
 உத்யோககாலம்      முயற்சிக்குகின்ற காலம்  
 ப்ரப்த      கடந்துகொண்டிருப்  
    பதை

फुलससच्छद- } பூத்த ஏழிலைப்பாலை  
 श्यामा      களால் கறுத்தும்  
 शिवा      மனோக்கியமானது  
    மான

शरत्      சரத்தகாலமானது  
 प्रवृत्ता तु      இப்பொழுது நடை  
    பெறுகிறது.

सर्वाः च      எல்லாமும்  
 सरितः च      நதிகளும்  
 प्रसन्नाः      தெளிவாயிருக்கின்  
    றன.

सरांसि      பொய்கைகளும்  
 च      அப்படியே தெளிவா  
    யிருக்கின்றன.

अवैषि न      அறியாதிருக்கின்றீர்.  
 इति व्यक्तं      இக்காரணத்தால்  
    தான்

अयं      இந்த  
 लक्ष्मणः      லக்ஷ்மணர்  
 इह      இங்கு  
 आगतः      வந்திருக்கிறார்.

आर्तस्य हतदारस्य परुषं पुरुषान्तरात् । वचनं मर्षणीयं ते राघवस्य महात्मनः ॥ १६ ॥

ஹததாரஸ      “மனைவி திருடப்பட்டு  
 ஹதேஸ      மனம் நொந்துகிடக்  
    கும்

महात्मनः      மஹாத்மாவாகிய  
 राघवस्य      பூரீராமருடைய

पुरुषान्तरात्      { செய்தி கொண்டுவந்த  
    ருக்கும் பிரதிரிதிவி  
    டமிருந்து  
 परुषं वचनं      நிஷ்டரச் சொல்  
 ते मर्षणीयम्      உன்னால் பொறுத்துக்  
    கொள்ளத்தக்கது.

कृतापराधस्य हि ते नान्यत्पश्याम्यहं क्षमम् । अन्तरेणाञ्जलिं बद्ध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात् ॥

கூதாபராஸ      “அபராதப்பட்ட  
 தே ஹி      உமக்கோ  
 அஞ்ஜலி வஜ்ஜா      கைகூப்பி,  
 லக்ஷ்மணஸ      லக்ஷ்மணரை  
 ப்ரஸாத்நாத்      அருள் புரியச் செய்  
 அந்தரேண      வதை விட

अन्यत्      வேறு ஒன்றை  
 क्षमं      நன்மை பயக்கக்  
    கடியதாய்  
 अहं      நான்  
 पश्यामि न      நினைக்கிலேன்.

नियुक्तैर्मन्त्रिभिर्वाच्यो ह्यवश्यं पार्थिवो हितम् । अत एव भयं त्यक्त्वा ब्रवीम्यवधृतं वचः ॥

नियुक्तैः	“நற்புத்திபுகல ஏற்ப டுத்தப்பட்ட	वाच्यः	சொல்லப்படத் தக்கவன்.
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளால்	अतः एव	இக்காரணத்தால்
पार्थिवः	ஓர் மன்னன்	भयं	பயத்தை [தான்
हितं	நன்மை பயக்கத்தக்	त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,
अवश्यं हि	அவச்யமாய் [கதை	अवधृतं वचः	முடிவாகிற சொல்லை
		ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

अभिक्रुद्धः समर्थो हि चापमुद्यम्य राघवः । सदेवासुरगन्धर्वं वशे स्थापयितुं जगत् ॥१९॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	सदेवासुरगन्धर्वं	தேவர்கள், ஆசுரர்கள், கந்தர்வர்கள் உள்
अभिक्रुद्धः हि	சினம்கொண்டவரால்	जगत्	உலகை [எிட்ட
चापं	வில்லை	वशे	தன் வசத்தில்
उद्यम्य	கைக்கொண்டு,	स्थापयितुं	நிலைநிறுத்த
		समर्थः	வல்லார்.

न स क्षमः कोपयितुं यः प्रसाद्यः पुनर्भवेत् । पूर्वोपकारं स्मरता कृतज्ञेन विशेषतः ॥२०॥

प्रसाद्यः	{ “அடிபணிந்து அருள் புரியச் செய்யப்பட வேண்டியவரான	स्मरता	மறவாது
यः	எவர்	विशेषतः	முக்கியமாய்
पुनः भवेत्	மறிவிடுவரோ	कृतज्ञेन	கிருதக்ஞரான
सः	அவர்,	कोपयितुं	உம்மால்
पूर्वोपकारं	முன்செய்த உதவியை		கோபம்கொள்ளும்
		क्षमः न	படி செய்ய எற்றவரன்று.

तस्य मूर्धा प्रणम्य त्वं सपुत्रः ससुहृज्जनः । राजंस्तिष्ठ स्वसमये भर्तुर्भार्येव तद्वशे । २१ ॥

राजन्	“அரசே!	स्वसमये	உமது பிரதிக்கிணையி
त्वं	நீர்	भर्तुः	கணவனுக்கு [லும்
सपुत्रः	புதல்வனோடும்	भार्या	மனைவி
ससुहृज्जनः	மித்திரர்களோடும்	इव	போலவே
तस्य	அவருக்கு	तद्वशे	அவரது ஆளுகையி
मूर्धा	முடிதாழ்த்தி		லும்
प्रणम्य	நமஸ்கரித்து	तिष्ठ	நிலைநிலும்.

न रामरामानुजशासनं त्वया कपीन्द्र युक्तं मनसाऽप्यपोहितम् ।

मनो हि ते ज्ञास्यति मानुषं बलं सराघवस्यास्य सुरेन्द्रवर्चसः ॥ २२ ॥

கபிन्द्र வானரமன்னா !  
 த்வயா உடம்பால்  
 ராமராமானுஜ- } ராமலக்ஷ்மணர்களு  
 ஶாஸனம் } டைய ஆக்கினையை  
 மனசா அபி மனத்தாலாமினும்  
 அபொஹிதம் புறக்கணிக்க  
 யுக்தம் தக்கதன்றி  
 சூரேந்தர்வச்ச: இந்திரனை நிகர்த்த  
 ஒலிபெற்றவரும்

சராঘவச्य லக்ஷ்மணருடன் இரு  
 க்கின்றவருமான  
 अस्य இவரது  
 मानुषं அன்பினதிசயத்தா  
 लेपेत्त  
 बलं சக்தியை  
 ते உமது  
 मनः हि மனமே  
 ज्ञास्यति அறியும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10676



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1424

वयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ३३ ॥

तारया लक्ष्मणसान्वनम्—தாரை லக்ஷ்மணரை ஸமாதானம் செய்வது.

अथ प्रतिसमादिष्टो लक्ष्मणः परवीरहा । प्रविवेश शुभां घोरां किष्किन्धां रामशासनात् ॥

परवीरहा சுத்ருவி ரர்களை  
 ஒழிக்க வல்ல  
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
 रामशासनात् ராமரது ஆக்கினையா  
 யிருந்தமையால்  
 अथ அப்பொழுது

प्रतिसमादिष्टः உள்ளே அழைக்கப்  
 பட்டவராய்  
 शुभां அழகுவாய்ந்ததும்  
 घोरां பயங்கரமானதுமான  
 किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்குள்  
 प्रविवेश பிரவேசித்தார்.

द्वारस्था हरयस्तत्र महाकाया महाबलाः । बभूवुर्लक्ष्मणं दृष्ट्वा सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥

तल அவ்விடத்தில்  
 महाकायाः பேருடனுற்றவர்களும்  
 महाबलाः மகா பலிஷ்டர்களும்  
 द्वारस्थाः வாயில் காப்போர்களு  
 மான

हरयः வானரர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை  
 दृष्ट्वा பார்த்து  
 प्राञ्जलयः கைகடப்பிக்கொண்டு  
 स्थिताः बभूवुः நின்றார்கள்.

निःश्वसन्तं तु तं दृष्ट्वा क्रुद्धं दशरथात्मजम् । बभूवुर्हरयस्त्रस्ता न चैनं पर्यवारयन् ॥ ३ ॥

हरयः வானரர்கள்  
 दशरथात्मजं தசரதபுதல்வராகிய  
 तं அவரை  
 निश्चसन्तं பெருமூச்சுவிட்டுக்  
 கொண்ட

क्रुद्धं கோபத்திலிருப்பவ  
 दृष्ट्वा तु பார்த்து [ராய்  
 तस्माः அச்சமுற்றவர்களாக  
 बभूवुः ஆயினர்.  
 एनं இவரை  
 पर्यवारयन् न च அணுகவே இல்லை.

स तां रत्नमयीं श्रीमान्दिव्यां पुष्पितकाननाम् । रम्यां रत्नसमाकीर्णां ददर्श महतीं गुहाम् ॥  
 हर्म्यप्रासादसंवाधां नानापण्योपशोभिताम् । सर्वकामफलैर्वृक्षैः पुष्पैस्वरूपशोभिताम् ॥ ५ ॥  
 देवगन्धर्वपुत्रैश्च वानरैः कामरूपिभिः । दिव्यमाल्याम्बरधरैः शोभितां प्रियदर्शनैः ॥ ६ ॥  
 चन्दनारूपज्ञानां गन्धैः सुरभिगन्धिनाम् । मैत्र्याणां मधूनां च संमोदितमहापथाम् ॥  
 विन्ध्यमेरुगिरिप्रख्यैः प्रासादैर्नैकभूमिभिः ॥ ७ ॥

श्रीमान् பூமிமானாகும்  
 ச: அவர்  
 தா் அந்த  
 महती பெருகிய  
 रम्या அழகிய  
 गुहां குறைமையை  
 रत्नमयी ரத்னமயமானதாயும்,  
 दिव्या அமானுஷ்யமாயிருக்கிறதாயும்  
 पुष्पितकाननां புஷ்பித்த பூங்காவனங்களுற்றதாயும்  
 रत्नसमाकीर्णां { அருமையான வஸ்துக்களால் நிறைந்திருக்கிறதாயும்,  
 हर्म्यप्रासाद- } அரண்மனைக்குச்  
 संवाधां } சமமான மாளிகைகளாலும், அரண்மனைகளாலும் நிறைந்துள்ளதாயும்,  
 नानापण्योप- } பலவகைக் கடைகளால் அழகுவாய்ந்த  
 शोभितां } விளங்குகிறதாயும்,  
 सवैकामफलैः ' { விரும்பிய எல்லாப் பழங்களை தர வல்லவைகளான  
 पुष्पितैः நன்குபூத்த  
 वृक्षैः மரங்களால்  
 उपशोभितां அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதாயும்,

देवगन्धर्वपुत्रैः { தேவர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களின் புத்தவர்களும்  
 कामरूपिभिः { காமரூபி: நனைத்த உருவமெடுக்க வல்லவர்களும்,  
 दिव्य- } தீவ்யமான மாலையையும் ஆடைகளையும்  
 माल्याम्बरधरैः } அணிந்தவர்களும்,  
 प्रियदर्शनैः பார்த்ததற்கரியதோற்றமுடையவர்களு  
 वानरैः வானரர்களால் [மான  
 शोभितां அழகுற்று விளங்குகிறதாயும்,  
 चन्दनाग्र- } சந்தனம், அகில, தாம  
 पद्मानां } ரை, இவைகளுடையவும்,  
 मैत्र्याणां மைத்ரியோமெனும் கள்  
 मधूनां மூனும்,  
 सुरभिगन्धिनां च தேன்களுடையவும்  
 गन्धैः च நன்மணம் கமழ்கின்றவைகளுடையவும்  
 विन्ध्यमेरुगिरि- } வானஸ்தையமலை, மேருமலை  
 प्रख्यैः } இவைகளை நிகர்த்த  
 नैकभूमिभिः பல உப்பரிசைகளை யுடைய  
 प्रासादैः பெரிய மாளிகைகளாலும்  
 संमोदित- } களிப்புற்று விளங்குகின்ற ராஜவீதிகளை  
 महापथां } யுடைய துமாய்  
 ददर्श कवनिத்தார்.

ददर्श गिरिनद्यश्च विमलास्तत्र राघवः

॥ ८ ॥

राघवः लक्ष्मணम्  
तत्र अवलम्बित्तुल्य  
गिरिनद्यः च मलयपर्वतैश्च

विमलाः தெளிந்திருக்கின்ற  
வைகளாய்  
ददर्श பார்த்தார்.

अङ्गदस्य गृहं रम्यं मैन्दस्य द्विविदस्य च । गवयस्य गवाक्षस्य गजस्य शरभस्य च ॥  
विद्युन्मालेश्च संपातेः सूर्याक्षस्य हनूमतः । वीरबाहोः सुबाहोश्च नलस्य च महात्मनः ॥  
कुमुदस्य सुषेणस्य तारजाम्भवतोस्तथा । दधिवक्त्रस्य नीलस्य सुपाटलसुनेत्रयोः ॥११॥  
एतेषां कपिमुख्यानां राजमार्गे महात्मनाम् । ददर्श गृहमुख्यानि महासाराणि लक्ष्मणः ॥  
पाण्डुराभ्रप्रकाशानि दिव्यमाल्ययुतानि च । प्रभूतधनधान्यानि स्त्रीरत्नैः शोभितानि च ॥

लक्ष्मणः लக்ஷ்மணர்  
राजमार्गे ராஜமாதியில்  
अङ्गदस्य அங்கதனுடைய  
रम्यं அழகிய  
गृहं மாளிகையையும்  
एतेषां இந்த  
महात्मनां மஹாத்மாக்களாகிய  
कपिमुख्यानां காவிரோத்தமர்க  
ளான  
मैन्दस्य மைந்தனுடையவும்,  
द्विविदस्य च த்விவிதனுடையவும்,  
गवयस्य கவயனுடையவும்,  
गजस्य கஜனுடையவும்,  
गवाक्षस्य கவாக்ஷனுடையவும்,  
शरभस्य च சரபனுடையவும்,  
विद्युन्मालेः च வித்யுன்மாலையுடைய  
யவும்,  
सम्पातेः சம்பாதிப்பதுனுடையவும்,  
सूर्याक्षस्य சூர்யாக்ஷனுடையவும்,  
हनूमतः ஹனுமாரனுடையவும்,  
वीरबाहोः வீரபாகுவனுடைய  
யவும்,  
सुबाहोः च சுபாகுவனுடையவும்,  
महात्मनः மகாத்மாவாகிய  
नलस्य च நளனுடையவும்,  
कुमुदस्य குமுதனுடையவும்,

सुषेणस्य ஸுஷேணனுடைய  
யும்,  
तारजाम्भवतोः } தாரன், ஜாம்பவான்  
तथा } இவர்களுடையவும்,  
दधिवक्त्रस्य ததிவக்த்ரனுடைய  
யும்,  
नीलस्य நீலனுடையவும்  
सुपाटल- } சுபாடலனுடையவும்  
सुनेत्रयोः } சுநேத்ரனுடையவும்,  
महासाराणि உறுதியாய் கட்டப்  
பட்டவைகளும்,  
पाण्डुराभ्र- } வெண்மேகங்கள்  
प्रकाशानि } போல் விளங்குகின்  
றவைகளும்,  
दिव्यमाल्य- } திவ்ய புஷ்பங்களால்  
युतानि } நிறைந்துள்ளவை  
களும்,  
प्रभूत- } தனங்களாலும் தான்  
धनधान्यानि } யங்ஸளாலும் மிகுந்த  
வைகளும்,  
स्त्रीरत्नैः உயர்ந்த நங்கைகளால்  
शोभितानि च அழகுபெற்று விளங்  
குற்றவைகளுமான  
गृहमुख्यानि மாடமாளிகைகளை  
ददर्श கண்டார்.

पाण्डुरेण तु शैलेन परिक्षिप्तं दुरासदम् । वानरेन्द्रगृहं रम्यं महेन्द्रसदनोपमम् ॥ १४ ॥  
 शुक्लैः प्रासादशिखरैः कैलासशिखरोपमैः । सर्वकामफलैर्वृक्षैः पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १५ ॥  
 महेन्द्रदत्तैः श्रीमद्भिनीलजीमूतसन्निभैः । दिव्यपुष्पफलैर्वृक्षैः शीतच्छाद्यैर्मनोरमैः ॥ १६ ॥  
 हरिभिः संवृतद्वारं बलिभिः शस्त्रपाणिभिः । दिव्यमाल्यावृतं शुभ्रं तप्तकाञ्चनतोरणम् ॥  
 सुग्रीवस्य गृहं रम्यं प्रविशेत् महाबलः । अवार्यमाणः सौमित्रिर्महाभ्रक्षिप्तः भास्करः ॥ १८ ॥

महाबलः மகாபலவானான  
 சோமிலி: லக்ஷ்மணர்  
 पाण्डुरेण வெள்ளிய  
 शैलेन மலையால்  
 दुरासदं உட்புக முடியாததாய்  
 परिक्षिप्तं சூழப்பட்டதும்  
 महेन्द्रसदनोपमं இந்திரனது மாளிகை போன்றதாய்  
 रम्यं அழகுற்று

वानरेन्द्रगृहं {  
 वा वीर्यिन् वारुणஸ்த  
 लमायिर्नुந்தतुम्

कैलासशिखरोपमैः கைலாசசிகரங்களை  
 शुक्लैः வெள்ளிய [நிகர்க்க்த  
 प्रासादशिखरैः உயர்ந்த சிகரங்களா

सर्वकामफलैः விரும்பிய சகல பழங்  
 कलैरप्युम् தரவல்ல

पुष्पितैः நன்குபூத்த  
 वृक्षैः மரங்களா லும்  
 महेन्द्रदत्तैः இந்திரனால் கொடுக்க  
 पपत्त

श्रीमद्भिः இனியவைகளுந்  
 नीलजीमूतसन्निभैः நீலமேகங்களுக்கொப்  
 பாணவைகளுந்

दिव्यपुष्पफलैः {  
 दिव्यपुष्पफलैः திவ்யமான புஷ்பங்க  
 ளையும் பழங்களையும்  
 தரவல்லவைகளுந்

शीतच्छाद्यैः குளிர்ந்த நிழலுள்ள  
 வைகளாய்

मनोरमैः {  
 मनोः कोर्णे  
 कोर्णान्तरकन्तल  
 कन्तमान  
 मरङ्गनालும்

वृक्षैः அழகுவாய்ந்தது விந்  
 उपशोभितं குகிறதும்,

शस्त्रपाणिभिः ஆயுதங்களைக் கையி  
 लेन्तिय

बलिभिः பலவாண்களாகிய

हरिभिः வானரர்களால்

संवृतद्वारं காவல் கார்க்கப்பட்ட  
 वार्यायिष्युदையதும்  
 दिव्यमाल्यावृतं திவ்யமாலிகைப் புனை  
 ப்பெற்றதும்

शुभ्रं பிரகாசமாய்

तप्तकाञ्चन- }  
 तोरणं तु }  
 नल्ल பொன்னோரண  
 ங்களையுடையதுமான

सुग्रीवस्य சுகீர்வனது

रम्यं அழகிய

गृहं மாளிகைக்குள்

भास्करः சூர்யன்

महाभ्रं பெரும்மேகத்திற்குள்

इव எவ்வண்ணமோ  
 अव्यवண்ணமே

अवार्यमाणः தடையின் றி

प्रविशेत् புகுந்தார்.

स सप्त कक्ष्या धर्मात्मा नानाजनसमाकुला । प्रविश्य सुमहद्गुप्तं ददर्शान्तःपुरं महत् ॥ १९ ॥

हैमराजतपर्यङ्कैर्विहुभिश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैस्तत्र तत्रोपशोभितम् ॥ २० ॥

धर्मात्मा தர்மா தர்மாவாகும்  
 सः அவர்  
 नानाजनसमाकुला: பலஜனங்கள் நிறைந்  
 துள்ள

स ँழு  
 कक्ष्या: கட்டுகளை  
 प्रविश्य தாண்டி;

सुमहद्वयसु	{	மிகவும் ஜாக்கிரதை யாய் காவல்கார்க்கப் பட்டதும்	महाहंस्तरणोपेतैः बहुभिः वरासैनैः च	மிக விலையுயர்ந்த விரிப் பல [புகளோடுகூடிய சிறந்த ஆசனங்க
हेमराजतपर्यङ्कैः	{	பொண்ணினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட கட் டில்களாலும்	उपशोभितं महत् अन्तःपुरं ददर्श	அழகுற்று விளங்குகி பெரிய [றதுமான அந்தப்புரத்தை கண்டார்.
तस्य तस्य		அங்கு அங்கு		

प्रविशन्नेव स तत् शुश्राव मधुरस्वनम् । तन्त्रीगीतसमाकीर्णं समतालपदाक्षरम् ॥ २१ ॥

सः	அவர்	तन्त्रीगीत- }	விண்ணோடால் இவைக
प्रविशन् एव	நுழைந்துகொண்டே	समाकीर्णं }	ளோடு நிறைந்து
समताल- }	ஒத்த தாளத்தையும்,	तत्	பரவியதுமான
पदाक्षरं }	பதத்தையும், அசுர த்தையுமுடையதும்	मधुरस्वनं	இன்னோசையை
		शुश्राव	செவிகொண்டார்.

बह्वीश्च विविधाकारा रूपयौवनगर्विताः । स्त्रियः सुग्रीवभवने ददर्श स महाबलः ॥ २२ ॥

महाबलः	மகா பலவானாகும்	रूपयौवन- }	சௌந்தர்யத்தாலும்
सः	அவர்	गर्विताः }	யௌவனத்தாலும்
सुग्रीवभवने	சுகரீவனது மாளிகையில்	बह्वीः	பல [செருக்குற்ற
		स्त्रियः च	ஸ்த்ரீகளையும்
विविधाकाराः	பல மேனியர்களும	ददर्श	பார்த்தார்.

दृष्ट्वाऽभिजनसम्पन्नाश्चित्रमाल्यकृतस्त्रजः । फलमाल्यकृतव्यग्रा भूषणोत्तमभूषिताः ॥ २३ ॥  
नातृसान्नापि चाव्यग्रान्नानुदात्तपरिच्छदान् । सुग्रीवानुचरांश्चापि लक्षयामास लक्ष्मणः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	भूषणोत्तम- }	சிறந்த ஆபரணங்க
अभिजनसम्पन्नाः	உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்களும்,	भूषिताः }	ளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களுமான அவர்களை
विलमाल्य- }	அழகிய புஷ்பங்க	दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு,
कृतस्त्रजः }	ளால் தொடுக்கப் பட்ட மாலைகளை அணிந்தவர்களும்,	सुग्रीवानुचरान् च	சுகரீவனது அடிமை களையும்
फलमाल्य- }	பழங்களுக்காகவும்,	अनुसान् अपि	மனக்குறையுள்ளவர்
कृतव्यग्राः }	மாலைகளுக்காகவும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியுடையவர்க ளும்,	लक्षयामास न अव्यग्रान् च न अनुदात्त- परिच्छदान् अपि न	காணவில்லை. [களாக முயற்சியில்லாதவர் காணவில்லை. [களாயும் நல்ல ஆடையாபரணங் களில்லாதவர்களா காணவில்லை. [யும்,

कूजितं नूपुराणां च काञ्चीनां निखनं तथा ।  
स निशम्य ततः श्रीमान् सौमित्रिर्लज्जितोऽभवत्

॥ २५ ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானாகும்  
ச: அந்த  
சौमित्रि: லக்ஷ்மணர்  
नूपुराणां சிலம்புகளின்  
कूजितं च ஓசையையும்

काञ्चीनां ஓட்பாணங்களின்  
निखनं तथा ஓசையையும்  
निशम्य கேட்டு,  
ततः அதுதான்  
लज्जितः வெட்கமடைந்தவராக  
अभवत् ஆனார்.

रोषवेगप्रकुपितः श्रुत्वा चाभरणस्वनम् । चकार ज्यास्वनं वीरो दिशः शब्देन पूरयन् ॥

वीर: குரராகும் அவர்  
आभरणस्वनं ஆபரண ஓசையை  
श्रुत्वा கேட்டு,  
रोषवेगप्रकुपित: { கோபத்தின் கடுமை  
யை முன்னிலும்திக  
மடைந்தவராகி

शब्देन ஒலியால்  
दिशः எல்லா திக்குகளிலும்  
पूरयन् च கேட்கச்செய்து  
கொண்டு  
ज्यास्वनं நாறோசையை  
चकार செய்தார்.

चारित्रेण महाबाहुपकृष्टः स लक्ष्मणः । तस्यावेकान्तमाश्रित्य रामकोपसमन्वितः ॥२७॥

रामकोप- } ஸ்ரீராமரது கோபத்  
समन्वित: } तैयே மனதிற்கொ  
ண்டிருந்த  
महाबाहु: மகாபாகுவாகிய  
स: அந்த  
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்

चारित्रेण அங்கு நடக்கும் நட  
வடிக்கையால்  
अपकृष्ट: அருவருப்புற்றவராகி  
एकान्तं ஒருவருமில்லாத ஓரி  
आश्रित्य அடைந்து, [டத்தை  
तस्यौ கார்த்துநின்றார்.

तेन चापस्वनेनाथ सुग्रीवः प्लवगाधिपः । विज्ञायाऽऽगमनं त्रस्तः संचाल वरासनात् ॥

प्लवगाधिप: வானரமன்னனாகிய  
सुग्रीव: சுக்ரீவன்  
तेन அந்த  
चापस्वनेन வில்லின் கோஷத்தால்  
आगमनं அவர் வந்திருப்பதை

विज्ञाय அறிந்து,  
तस्त: நடுங்கி  
अथ உடன்  
वरासनात् சிறந்த ஆசனத்தி  
सञ्चाल எழுந்தான். [இன்று

अङ्गदेन यथा मद्यं पुरस्तात्प्रतिवेदितम् । सुव्यक्तमेव संप्राप्तः सौमित्रिर्भ्रातृवत्सलः ॥२९॥

पुरस्तात् “முன்னே  
अङ्गदेन அங்கதனால்  
मद्यं எனக்கு  
प्रतिवेदितं यथा தெரிவிக்கப்பட்ட

एव: இதோ  
सम्प्राप्त: வந்திருக்கின்றவர்  
आतृवत्सल: பிராத்ருவத்ஸலரா  
கிய

வண்ணமே

सौमित्रि: सुव्यक्तम् லக்ஷ்மணரே.”

\* 40



अङ्गदेन समाख्यातो ज्यास्वनेन च वानरः । बुबुधे लक्ष्मणं प्राप्तं सुखं चास्य व्यशुष्यत ॥

अङ्गदेन अங்கதனல்  
समाख्यातः முன்னமேயே அறிக்  
கை செய்யப்பட்ட  
वानरः வானரன்,  
ज्यास्वनेन च நானேசையினாலும்  
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை

प्राप्तं வந்துசேர்ந்துவிட்ட  
बुबुधे அறிந்தான். [வராய்  
च அதனால்  
अस्य இவனது  
सुखं முகம்  
व्यशुष्यत வாட்டமுற்றது.

ततस्तारां हरिश्रेष्ठः सुग्रीवः प्रियदर्शनाम् । उवाच हितमव्यग्रस्त्राससंभ्रान्तमानसः ॥३१॥

हरिश्रेष्ठः வானரோத்தமனாகிய  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
वाससंभ्रान्त- } பயத்தால் குழம்பிய  
मानसः } மனமுடையவனாய்  
ततः அப்பவும்  
अव्यग्रः { சமயத்திற்க்கேற்ற  
படி ஜாக்கிரதையு  
டையவனாகி

प्रियदर्शनां அழகிய  
तारां தாரையைப் பார்த்து  
हितं சமயத்திற்க்கேற்ற  
வாறு  
उवाच பின்வருமாறு  
மொழிந்தான்.

किं तु तत्कारणं सुभ्रु प्रकृत्या मृदुमानसः । सरोष इव संप्राप्तो येनायं राघवानुजः ॥३२॥

सुभ्रु “சந்தரி!  
प्रकृत्या ஸவபாவத்தில்  
मृदुमानसः இளகிய மனத்தை  
अयं இந்த [யுடையவரான  
राघवानुजः லக்ஷ்மணர்

सरोषः इव கோபத்துடன் கூடிய  
வராகடேவ  
संप्राप्तः येन வந்திருக்கின்றபடி  
तत्कारणं அதன்காரணம் [யால்  
किं என்ன?

किं पश्यसि कुमारस्य रोषस्थानमनिन्दिते । न खल्वकारणे कोपमाहरेन्नरसत्तमः ॥३३॥

नरसत्तमः “புருஷோத்தமராகு  
மவர்  
अकारणे நிஷ்காரணமாய்  
कोपं आहरेत् न கோபம்கொள்ள மாட்  
खलु ஆனபடியால் [டார்.  
अनिन्दिते குற்றமற்றவனோ!

कुमारस्य சக்கிரவர்த்திமக  
னுக்கு  
रोषस्थानं கோபமேற்பட்டதற்  
குக்காரணத்தை  
किं पश्यसि என்னவென நினைக்  
கின்றாய்?

यदस्य कुतमस्माभिर्विद्व्यसे किंचिदप्रियम् । तदुद्धया संप्रधार्याशु क्षिप्रमर्हसि भाषितम् ॥

अस्माभिः “நம்மால்  
अस्य இவருக்கு  
अप्रियं இஷ்டபில்லாத  
किंचित् ஏதேனுமொன்றை  
कृतं செய்ப்பட்டதாய்  
बुध्यसे ஊகிக்கின்றாய்;  
यत् என்றால்

तत् அதை  
आशु காலதாமதமின்றி  
बुद्धया நுண்ணறிவைக்  
கொண்டு  
संप्रधार्याशु ஆராய்ந்தறிந்து,  
क्षिप्रं சீக்கிரம்  
भाषितुं अर्हसि எனக்குச் சொல்ல  
வேண்டும்.

अथवा स्वयमेवैनं द्रष्टुमर्हसि भामिनि । वचनैः सान्त्वयुक्तैश्च प्रसादयितुमर्हसि ॥ ३५ ॥

भामिनि “கட்டழகியே!  
अथवा அல்லது  
स्वयं एव நீயே  
एनं இவரை  
द्रष्टु நேரில்ப் போய்

பார்க்க

अहंसि வேண்டும்.  
सान्त्वयुक्तैः கோபசாந்தியை  
விரோவிக்கத்தக்க  
वचनैः च வார்த்தைகளாலேயே  
प्रसादयितुं அருள்புரிய செய்ய  
अहंसि கடவாய்.

त्वदर्शनविशुद्धात्मा न स कोपं करिष्यति । न हि स्त्रीषु महात्मानः कचित्कुर्वन्ति दारुणम् ॥

सः “ஆவர்  
त्वदर्शन- } உண்ணப் பார்த்து  
विशुद्धात्मा } சாந்தமனத்தினராகி  
कोपं சினத்தை  
करिष्यति न கொள்ளார்.  
हि ஏனெனில்

महात्मानः சான்றோர்கள்  
स्त्रीषु ஸ்திரீகள் விஷயத்தில்  
कचिद् ஒருபொழுதும்  
दारुणं மனம் நோகும்  
कुर्वन्ति न வண்ணம்  
நடவார்கள்.

त्वया सान्त्वरूपक्रान्तं प्रसन्नोन्द्रियमानसम् । ततः कमलपत्राक्षं द्रक्ष्याम्यहमरिन्दमम् ॥ ३७ ॥

कमलपत्राक्षं “தாமரைக்கண்  
அனலும்  
अरिन्दमं சத்துருக்களை ஒழிப்  
பவருமாகிய அவரை  
त्वया உன்னல்  
सान्त्वैः நல்ல வார்த்தைக  
களால்

उपक्रान्तं கோபாவேசமொழிந்  
தவராய்  
प्रसन्नोन्द्रिय- } இந்திரயக்களுந் மன  
मानसं } மும் தெவிந்தவராய்  
ततः ஆனபின்னர்  
अहं நான்  
द्रक्ष्यामि பார்க்கின்றேன்”.

सा प्रसवलन्ती मदविह्वलाक्षी प्रलम्बकाञ्चीगुणहेमसूत्रा ।

सलक्षणा लक्ष्मणसन्निधानं जगाम तारा नमिताङ्गयष्टिः

॥ ३८ ॥

सा तारा அந்த தாரை,  
प्रसवलन्ती தள்ளாடி நடக்கின்ற  
வளாய்  
मदविह्वलाक्षी { குடிமயக்கத்தால் சொ  
ருகும் கண்களுற்ற  
வளாய்,  
प्रलम्बकाञ्चीगुण- } நழுவிக்கிடந்த பொன்  
हेमसूत्रा } ஓடியாணமும், பொ  
ன்னொணும் உடைய  
வளாய்,

नमिताङ्गयष्टिः குறித்து வணங்கிய  
மேனியளாய்  
सलक्षणा { தான் செய்யவேண்டி  
ய கடமைக்கு அதி  
காரம் பெற்றவளாய்  
लक्ष्मण- } லக்ஷ்மணருடைய சன்  
सन्निधानं } னிதானத்திற்கு  
जगाम போய்ச் சேர்ந்தாள்.

स तां समीक्ष्यैव हरीशपत्रीं तस्याबुदासीनतया महात्मा ।

अवाञ्छुखोऽभून्मनुजेन्द्रपुत्रः स्त्रीसन्निकर्षाद्दिनिवृत्तकोपः

॥ ३९ ॥

महात्मा	மகாத்மாவும்	उदासीनतया	விரும்பும் வெறுப்பு
मनुजेन्द्रपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனாகும்	एव	மில்லாத உதாவீன
सः	அவர்	तस्थौ	குணத்தாலேயே பேசாதிருந்தார்.
हरीशपत्रीं	வானரமன்னனின் மனைவியாகிய	स्त्रीसन्निकर्षात्	ஸ்ரீயின் சாம்ப்யத்
तां	அவளை	अवाञ्छुखः	தலை குனிந்து [தால்
समीक्ष्य	பார்த்து,	विनिवृत्तकोपः	கோபமொழிந்தவராய்
		अभूत्	ஆகூர்.

सा पानयोगाद्दिनिवृत्तलज्जा दृष्टिप्रसादाच्च नरेन्द्रसूनोः ।

उवाच तारा प्रणयप्रगल्भं वाक्यं महार्थं परिसान्त्वपूर्वम्

॥ ४० ॥

सा	அந்த	प्रणयप्रगल्भं	{ வேண்டுமோளுக்கு மனம் துணிந்ததை நன்குவிளக்கக் காட்டுகிறது,
तारा	தாரை	महार्थं	சிறந்த பயனையளிக்க வல்லதுமான
नरेन्द्रसूनोः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனான்	परिसान्त्वपूर्वम्	{ முற்றிலும் உள்ளம் குளிரச்செய்வதை உத்தேசமாய் உடை ஒரு சொல்லை [ய
दृष्टिप्रसादात्	தெளிவான பார்வையாலும்	वाक्यं	பின்வருமாறு மொ
पानयोगात् च	ஆதரவுகிடைத்து விட்டமையாலும்	उवाच	ழிந்தான்.
विनिवृत्तलज्जा	நானம் துறந்து		

किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र कस्ते न संतिष्ठति वाङ्निदेशे ।

कः शुष्कवृक्षं वनमापतन्तं दवाशिमासीदति निर्विशङ्कः

॥ ४१ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र	" சக்கிரவர்த்தியின் திருமகனாரே !	शुष्कवृक्षं	உலர்ந்த மரங்களை யுடைய
कोपमूलं	கோபத்திற்குக் காரணம்	वनं	காட்டை
किं	யாது ?	आपतन्तं	பற்றியிருக்கும்
ते	தேவரீரினது	दवाशिं	{ காட்டுத்தீயை (அதற் கு சமமானமான தேவரீரை)
वाङ्निदेशे	திருவாக்கினுக்கிணையில்	कः	எவன்
कः	எவன்	निर्विशङ्कः	மனக்கவற்றியின்றி
संतिष्ठति न	நிற்கா திருக்கின்ருன் ?	आसीदति	சேண்டுவான் ? "

स तस्या वचनं श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमशङ्कितः । भूयः प्रणयदृष्टार्थं लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥

ச: லக்ஷ்மண: அந்த லக்ஷ்மணர்  
 தச்ய: அவளுடைய  
 சாஸ்வபூர்வம் மனதை ரஞ்சிப்பிக்கிற  
 தைமுன்னிட்டதாகிய  
 வசனம் சொல்லி  
 ஶ்ருத்வா கேட்டு,  
 அசாங்கித: மனம் சிதறாதவராய்

भूय: அதற்கு பதிலாய்  
 प्रणयदृष्टार्थं { மரியாதையை நன்கு  
 விளக்கக் காட்டுகிற  
 பொருளோடு கூடிய  
 वाक्यं சொல்லை  
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தார்.

किमयं कामवृत्तस्ते लुप्तधर्मार्थिसंग्रहः । भर्ता भर्तृहिते युक्ते न चैनमवबुध्यसे ॥ ४३ ॥

भर्तृहिते “கணவனுக்கு நன்மை  
 செய்வதில்  
 युक्ते ஆசக்தியுடையவனோ!  
 ते உனது  
 भर्ता கணவனாகும்  
 अयं இவன்  
 कामवृत्त: காமத்திலீடுபட்டவனாய்

लुप्तधर्मार्थ- } தர்மம், அர்த்தம், மு  
 संग्रहः } யற்சி எல்லாவற்றை  
 एनं இவனை  
 किं च ஏனோ  
 अबुध्यसे न உள்வாபடி அறியாதிருக்கின்றன?

न चिन्तयति राज्यस्थो ह्यस्माञ्शोकपरायणान् । सामात्यपरिषत्तारे पानमेवोपसेवते ॥

तारे “தாரோ!  
 राज्यस्थ: ராஜ்யத்தை அடைந்த  
 அவன்  
 शोकपरायणान् சோகத்தினால் மீதுற  
 अस्मान् हि எங்கனாயும் [ப்பட்ட

चिन्तयति न ஸ்னையாதிருக்கின்றான்.  
 सामात्यपरिषत् பரிவாரவர்க்கங்களோ  
 पानं एव குடிப்பதையே [கூட  
 उपसेवते சர்வவுமாய்க்கொண்டிருக்கின்றான்.

स मासांश्चतुरः कृत्वा प्रमाणं प्लवगेश्वरः । व्यतीतांस्तान्मदव्यग्रो विहरन्नावबुध्यते ॥ ४५ ॥

प्लवगेश्वरः வானரமன்னனாகும்  
 स: அவன்  
 चतुर: நான்கு  
 मासां மாதங்களை  
 प्रमाणं எல்லையாக  
 कृत्वा ஏற்பாடு செய்துகொண்டு,

मदव्यग्रः குடிவெறிகொண்டவனாய்  
 विहरन् { சிற்றின்பத்தில் காலத்  
 தைக்கழித்துக்கொண்டு  
 तान् அவைகளை  
 व्यतीतान् கடந்துவிட்டதாய்  
 न अबुध्यते அறியாதிருக்கின்றான்.

न हि धर्मार्थसिद्ध्यर्थं पानमेवं प्रशस्यते । पानादर्थश्च धर्मश्च कामश्च परिहीयते ॥ ४६ ॥

एवं	“ இப்படி	अर्थः	பொருள்
पानं	கள்ளாண்டல்	परिहीयते	அழிந்துவிடுகிறது.
धर्मार्थसिद्ध्यर्थं	{ தர்மத்தினால் விளையும் புருஷார் த்தங்களை அளிக்கவல்ல ஏற்ற கருவியாக, எங்கும் சொல்லப் படவில்லையே.	धर्मः च	{ தர்மமும் அப்படியே அழிந்துவிடுகின்றது. புருஷார் த்தங்களில் மூன்றாவதாகிய இன் பமும்
प्रशस्यते न हि		कामः च	{
पानात्	கள்ளைக் குடிப்பதால்	च	அப்படியே அழிந்து விடுகின்றது.

धर्मलोपो महांस्तावत्कृते ह्यप्रतिकुर्वतः । अर्थलोपश्च मित्रस्य नाशो गुणवतो महान् ॥ ४७ ॥

कृते	“ உதவிபெற்ற	धर्मलोपः	தர்மத்திற்கு அழிவு
अप्रतिकुर्वतः	விஷயத்தில் கைம்மாறு செய்யாத	गुणवतः	சிறந்த [ஏற்படும்.
तावत् हि	ஒருவனுக்கு அக்காரணத் தினாலேயே	मित्रस्य	அன்பனுடைய
महान्	மஹத்தான	नाशे	அழிவில்
		महान्	பெரும்
		अर्थलोपः च	பொருளினழிவும் ஏற்படுமே.

मित्रं ह्यर्थगुणश्रेष्ठं सत्यधर्मपरायणम् । तद्द्वयं तु परित्यक्तं न तु धर्मे व्यवस्थितम् ॥ ४८ ॥

धर्मे	“ தர்மத்தில்	सत्यधर्म-	} சொன்ன சொல் தவ றாததாகிய தர்மம் ஒன்றில் அசஞ்சல பக்தியுடையவனும்
तु	இவன்மட்டால்	परायणं हि }	
व्यवस्थितं न	பற்றென்பதில்லை.		
अर्थगुणश्रेष्ठं	{ மித்திரனுக்குச்செய்ய வேண்டிய உதவியை செய்யும் குணத்தால் மேன்மையுற்றவனும்	मित्रं तु	மித்திரன். [தான்,
		तद् द्वयं	அவ்விரண்டும்
		परित्यक्तम्	ஒழிந்துவிட்டது.

तदेवं प्रस्तुते कार्ये कार्यमस्माभिरुत्तरम् । यत्कार्यं कार्यतत्त्वज्ञे तदुदाहृतमर्हसि ॥ ४९ ॥

कार्यतत्त्वज्ञे	“ காரியங்களின் உண் மையை உள்ளபடி அறிந்த மாதே!	अस्माभिः	எங்களால்
तत्	ஆகையால்	उत्तरं	இதற்குமேல்
एवं	இப்படியாய்	कार्यं	செய்யவேண்டிய
कार्यं	காரியம்	कार्यं	காரியம்
प्रस्तुते	நடைபெற்றிருக்க கையில்	यत् तत्	ஏதுவே அதை
		उदाहरुं अर्हसि	நீயே சொல்லக் கடவாய்.”



जानामि कोपं हरिवीरबन्धोर्जानामि कार्यस्य च कालसङ्गम् ।

जानामि कार्यं त्वयि यत्कृतं नस्तच्चापि जानामि यदत्र कार्यम् ॥ ५३ ॥

हरिवीर- बन्धोः	}	“வானரவீரனை கை கொடுத்துக் காத்த வருடைய
कोपं		கோபத்தை
जानामि		நான் அறிவேன்.
कार्यस्य		காரியத்தினுடைய
कालसङ्गं च		சொன்ன காலம் தடை பட்டிருப்பதையும்
जानामि		நான் அறிவேன்.
त्वयि		உங்களிடத்தில்
नः		எங்களுக்கு

यत्	யாதொரு
कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட தோ அதை
जानामि	நான் அறிவேன்.
अत्र	இவ்விஷயத்தில்
यत्	யாதொன்று
कार्यं च	செய்யவேண்டுமோ
तत् अपि	அதையும்
जानामि	நான் அறிவேன்.

तच्चापि जानामि यथाऽविषह्यं बलं नरश्रेष्ठ शरीरजस्य ।

जानामि यस्मिंश्च जनेऽवबद्धं कामेन सुग्रीवमसक्तमद्य ॥ ५४ ॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தமரே !
शरीरजस्य	காமனுடைய
बलं	வலுவானது
यथा	எவ்வாறு
अविषह्यं च	அடக்கமுடியாதது
तत् अपि	அதையும் [என்ற
जानामि	நான் அறிவேன்.
सुग्रीवं	சுகிரீவரை

यस्मिन्	எந்த
जने	மனிதரிடத்தில்
अवबद्धं	கட்டுண்டு
अद्य	இப்பொழுது
कामेन	காமத்தால்
असक्तं च	முற்றிலும் (உறந்து கிடப்பவராகவும்
जानामि	நான் அறிவேன்.

न कामतन्त्रे तव बुद्धिरस्ति त्वं वै यथा मन्युवशं प्रपन्नः ।

न देशकालौ हि न चार्थधर्मावपेक्षते कामरतिर्मनुष्यः ॥ ५५ ॥

तव	“தேவரீருக்கு
कामतन्त्रे	காமத்தால் ஏற்படும் இன்பத்தில்
बुद्धिः	அனுபவம்
अस्ति न	இல்லை.
यथा वै	அக்காரணத்தால்
त्वं	தேவரீர் [நான்
मन्युवशं प्रपन्नः	கோபாவேசம் கொண் டீர்.

कामरतिः	காமத்தில் பற்றுடைய
मनुष्यः	மானிடன்
देशकालौ	கோட்பாடு, காலம்
अपेक्षते हि न	இவ்விண்ணதையும்
अर्थधर्मौ च	நினைக்கவேமாட்டான்.
न	பொருள், தர்மம் ஆகிய இவ்விண்ணதையும்
	அப்படியே நினைக்க வே மாட்டான்.

तं कामवृत्तं मम सन्निकृष्टं कामाभियोगाच्च विमुक्तलज्जम् ।

क्षमस्व तावत्परवीरहन्तस्त्वद्भ्रातरं वानरवंशनाथम् ॥ ५६ ॥

परवीरहन्तः “சத்ருவீரர்களை வெ  
ரோடொழிப்பவரே!  
वानरवंशनाथं வானர குலத்திற்குத்  
தலைவரும்  
त्वद्भातरं { தங்கனோடு கூட்டுறவு  
செய்துகொண்ட ஆ  
ப்த சினேகிகளும்  
मम எனது

सन्निवृष्टं பக்கலிக்குண்டு  
கொண்டு  
कामाभियोगात् காமவெறியால்  
विमुक्तलज्जं வெட்கத்தைத்  
तावत् மூற்றியும் [சுற்ற  
कामवृत्तं च காமத்தின் மூழ்கிக்கிட  
तं அவரை [க்கும்  
धमस्व மன்னித்தருள்வீராக.

महर्षयो धर्मतपोऽभिकामाः कामानुकामाः प्रतिबद्धमोहाः ।

अयं प्रकृत्या चपलः कपिस्तु कथं न सज्जेत सुखेषु राजा ॥ ५७ ॥

॥ ५७ ॥

धर्मतपोऽभि- } “தர்மத்திலும், தவத்  
कामाः } திலும் ஈடுபட்ட  
महर्षयः तु மஹர்ஷிகளே!  
कामानुकामाः காமவீன்பத்தைக்கோ  
ரியவர்களாய்  
प्रतिबद्धमोहाः அசட்டுத்தனத்தின்மூ  
ழ்கியிருக்கின்றார்கள்.  
प्रकृत्या பிறவியிலேயே

चपलः சஞ்சலரும்  
कपिः வானரரும்  
राजा மன்னருமாகிய  
अयं இவர்  
सुखेषु சிறப்பங்களில்  
कथं என்னமாய்  
सज्जेत न முழுகாமலிருப்பார் ?”

इत्येवमुक्त्वा वचनं महर्षि सा वानरी लक्ष्मणमप्रमेयम् ।

पुनः सखेलं मदविह्वलं च भर्तुर्हितं वाक्यमिदं वभाषे

॥ ५८ ॥

सा अந்த  
वानरी வானரனின் மனைவி  
अप्रमेयं எண்ணுதற்கரிய  
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்  
பார்த்து  
इति एवं மேற்கண்டவாறு  
महर्षि அப்புதப்பொருள்  
वचनं சொல்லை [பொதிந்த  
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,  
पुनः மீளவும்

मदविह्वलं { அஹம்பாவம் தலைக்  
கேறிவிட்டதை விள  
ங்கக்கூட்டுகிறதும்  
सखेलं விச்வாசம் பிறக்கும்  
படியாயிருக்கிறது  
भर्तुः கணவனுக்கு  
हितं च நன்மை பயக்கத்தக்க  
துமாகிய  
इदं वाक्यं பின்வரும் மொழியை  
वभाषे மொழிந்தான்.

उद्योगस्तु चिराद्भक्षः सुग्रीवेण नरोत्तम । कामस्यापि विधेयेन तवार्थप्रतिसाधने ॥ ५९ ॥

नरोत्तम “புருஷோத்தம!  
अर्थप्रतिसाधने காரியத்தை முடிக்கும்  
விஷயத்தில்  
तव தேவரீரது  
कामस्य மனோபிஷ்டத்திற்கு

विधेयेन अपि ஈடுபட்டே நடக்கின்ற  
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால் [வராகிய  
उद्योगः तु ஆகவேண்டிய காரிய  
மும்  
चिराद्भक्षः முன்னமேயே ஆக்கை  
செய்யப்பட்டது.



அகதா ஹி மஹாவிர்யா ஹய: காமரூபிண: | கோடீஸதஸஹ்ஸாணி நானாநகநிவாஸிண: ||

நானாநக- } "பல மலைகளில் வசிக்  
நிவாஸிண: } கின்றவர்களும்  
மஹாவிர்யா: மகாபலசாலிகளும்  
காமரூபிண: நினைத்த உருவமெடுக்  
க வல்லவர்களுமான

ஹய: வானரர்கள்  
கோடீஸத- } கோடிக்கணக்காகவும்  
ஸஹ்ஸாணி ஹி } நூற்றுக்கணக்காக  
வும் ஆயிரக்கணக்காக  
வரும்  
அகதா: வந்திருக்கின்றார்கள்.

ததாநக்சு மஹாவாஹோ சாரித்ரம் ரக்ஷித் த்வயா | அக்ஷலம் மித்ரபாவேந சதாந் தாராவலோகநம் ||

மஹாவாஹோ "மகாபாகுவே!  
த்வயா தேவாரீரால்  
சாரித்ரம் நல்லொழுக்கமானது  
ரக்ஷித் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.  
சதாந் புண்யாத்தமாக்களுக்கு

மித்ரபாவேந சினேகிதத்தன்மை  
யால்  
தாராவலோகநம் பிறர் மனைவிமர்களை  
பார்த்தல்  
அக்ஷலம் குற்றமாகாது;  
தத் ஆகையால்  
அராக்சு உள்ளே வாரும்.

தாரயா சாப்யநுஜாதஸ்த்வரயா சாபி சோதீத: | ப்ரவீஷ மஹாஹுரப்யந்தரமரின்டம: || ௬௨ ||

மஹாஹு: "மகாபாகுவும்  
அரின்டம: ஜிதேந்திரியருமாகிய  
தாரயா தாரையால் [அவர்  
அப்யநுஜாத: ச அழைக்கப்பட்டவரா  
யும்

ப்ரவீஷ காரியத்தின் அவசரத்  
தால்  
சோதீத: ச தூண்டப்பட்டவரா  
அப்யந்தரம் மாளிகைக்குள் [யும்  
ப்ரவீஷ பிரவேசித்தார்.

தத: சுபிரிவமாஸிந் காஷ்ணே பரமாஸநே | மஹாஹ்ஸ்தரணோபேதே ததர்ஷாதீத்யஸன்னிபம் || ௬௩ ||

திவ்யாபரணசித்ராஹ் திவ்யரூபம் யஸ்சிவநம் | திவ்யமாலயாஸ்வரதர் மஹேந்த்ரமீவ துர்ஜயம் ||

திவ்யாபரணமாலயாபி: ப்ரமதாபி: சமாவ்ரதம் | சர்வதரரக்தாஸோ வபூவாந்தகஸன்னிப: ||

தத: அவ்விடத்தில்  
மஹேந்த்ரம் இத்திரிணப்போல்  
துர்ஜயம் வெல்லுதற்கரிய  
யஸ்சிவநம் புகழ்படைத்த  
சுபிரிவம் சுகரீவனை  
மஹாஹ்ஸ்தரணோபேதே விலையுயர்ந்த விரிப்பு  
கள் விரிக்கப்பெற்ற  
பொன்  
கிறந்த ஆசனத்தில்  
அஸிந் வீற்றிருக்கின்றவனாகவும்

திவ்யரூபம் ஒளிகொண்டு விளங்  
குதிருவனாகவும்

திவ்யமாலயாஸ்வரதர் { திவ்யமான மாலிகளை  
யும் ஆடைகளையும்  
அணிந்தவனாகவும்

திவ்யாபரண- } அழகிய ஆபரணங்க  
மாலயாபி: } ளையும் மாலிகளையும்  
ப்ரமதாபி: ஸ்தரீகளால் [தூண்ட  
சமாவ்ரதம் சூழப்பட்டவனாகவும்  
ததர்ஷ பார்த்தார்.

அந்தகஸன்னிப: எமனை நிகர்த்து  
சர்வதர- } முன்னிலுமதிகமாய்  
ரக்தாஷ: } கோபங்கொண்டு சி  
வந்த கண்களுற்றவ  
வபூவ ஆயினர். [ராய்

திவ்யாபரண- } அழகிய ஆபரணங்க  
சித்ராஹ் } ளால் ஆலங்கரிக்கப்  
பட்ட அங்கங்களையு  
டையவனாகவும்  
அதித்யசன்னிபம் சூரியனை நிகர்த்து

रुमां तु वीरः परिरभ्य गाढं वरासनस्थो वरहेमवर्णः ।

ददर्श सौमित्रिमदीनसत्त्वं विशालनेत्रः सुविशालनेत्रम् ॥ ६६ ॥

वरहेமவரண: நல்ல தங்கநிறமுடையவனும்  
 विशालनेत्र: அகன்ற கண்களையுடையவனுமான  
 वीर: சூரனாகுமவன்  
 रुमां உருமையை  
 गाढं இறுக  
 परिरभ्य தழுவிக்கொண்டு,

वरासनस्थः तु சிறந்த ஆசனத்தில்  
 सुविशालनेत्रं இருக்கின்றவனாகவே  
 अदीनसत्त्वं அழகிய அகன்ற கண்களுற்றவரும்  
 सविशालनेत्रेण சரியாதின்மையற்றவருமான  
 सौमित्रिं லக்ஷ்மணரை  
 ददर्श பார்த்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रयविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10742

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1490

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ 32 ॥

सुग्रीवतर्जनम्—சுகரீவனை அதட்டுவது.

तमप्रतिहतं क्रुद्धं प्रविष्टं पुरुषर्षभम् । सुग्रीवो लक्ष्मणं दृष्ट्वा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १ ॥

சுగிரீவ: சுகரீவன்  
 अप्रतिहतं ஒருவராலும் தடுக்கப்படாதவராய்  
 क्रुद्धं சினங்கொண்டவராய்  
 प्रविष्टं உள்ளே வந்துசேர்ந்த  
 पुरुषर्षभं புருஷோத்தமராகிய

तं அந்த  
 लक्षणं லக்ஷ்மணரை  
 दृष्ट्वा பார்த்து,  
 व्यथितेन्द्रियः ஐம்புலன் களும் கலங்கினவனாக  
 बभूव ஆயினன்.

क्रुद्धं निःश्वसमानं तं प्रदीप्तमिव तेजसा । भ्रातुर्व्यसनसंतप्तं दृष्ट्वा दशरथात्मजम् ॥ २ ॥

उत्पपात हरिश्रेष्ठो हित्वा सौवर्णमासनम् । महान्महेन्द्रस्य यथा स्वलंकृत इव ध्वजः ॥ ३ ॥

हरिश्रेष्ठः வானரோத்தமன் (சுகரீவன்)  
 तेजसा தேககார்தியால்  
 प्रदीप्तं इव ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும  
 भ्रातुः தமையனது  
 व्यसनसन्तप्तं மனவேதனையால் தழித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும்  
 क्रुद्धं சினங்கொண்டு  
 निःश्वसमानं பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருக்கிறவருமான

दशरथात्मजं தசரதரின் திருக்குமாரன்  
 तं அவரை [ரராகும்  
 दृष्ट्वा பார்த்து,  
 सौवर्णं आसनं பொன் ஆஸனத்தை  
 हित्वा விட்டி,  
 महेन्द्रस्य இந்திரனுடைய  
 स्वलंकृतः அலங்கரிக்கப்பட்ட  
 महान् மஹத்தான  
 ध्वजः த்வஜம்  
 यथा எவ்வண்ணமோ  
 इव அவ்வண்ணமே  
 उत्पपात எழுந்துநின்றான்.



शतमश्वानृते हन्ति सहस्रं च गवानृते । आत्मानं स्वजनं हन्ति पुरुषः पुरुषानृते ॥ ९ ॥

புருஷ: “ஓர் மனிதன்  
அந்நூதனம் ஒரு குதிரைக்காகப்  
பொய் சொல்லில்  
நூறு விலையங்களை  
ஹந்தி கெடுத்துக்கொள்  
ஒரு பசுவிற்காகப்  
பொய்சொல்லில்  
சதஸ்ரம் அந்நூதனம் விலையங்களை

च  
அப்படியே கெடுத்துக்  
கொள்ளுகிறான்.  
புருஷானுதே ஒரு மனிதனுக்காகப்  
பொய் சொல்லில்  
அந்நூதனம்  
சுயஜனம் தனது இனவாக்கம்  
ஹந்தி கெடுத்துவிடுகிறான்.

पूर्व कृतार्थो मित्राणां न तत्प्रतिकरोति यः । कृतघ्नः सर्वभूतानां स वध्यः पुत्रगेश्वर ॥

புவகேசுவர “வானரமன்னா!  
ய: எவனொருவன்  
பூர்வ முத்தலில்  
கூதார்த: காரியத்தை முடித்து  
கூதத: செய்நன்றி கொன்ற  
வனாய்

मित्राणां உதவிசெய்த மித்  
திரர்களுக்கு  
तत् } அகற்றேற்ற கைமாறு  
प्रतिकरोति न } செய்யாதிருக்கின்  
स: அவன் [ஐயோ,  
सर्वभूतानां சகல உயிருக்கும்  
वध्यः கொல்லத்தக்கவன்.

गीतोऽयं ब्रह्मणा श्लोकः सर्वलोकनमस्कृतः । दृष्ट्वा कृतघ्नं कुडेन तं निबोध पुत्रज्ञम् ॥

புவஜ்ஹ “வானரனே!  
கூதத: செய்நன்றி கொன்ற  
ஒருவனை  
दृष्ट्वा உத்தேசித்து,  
कुडेन சினங்கொண்ட  
ब्रह्मणा பிரம்மதேவனால்  
अयं இந்தப் பின்வரும்

सर्वलोक- } எல்லா ஜனங்களாலும்  
नमस्कृतः } ஆதரிக்கப்பட்ட  
श्लोकः சுலோகமானது  
गीतः பாடப்பட்டது.  
तं அதை  
निबोध { சொல்லுமெனக்குச்  
செவிகொடுத்துக்  
கேள்.

ब्रह्मणे च सुरापे च चोरे भयव्रते तथा । निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतेन नास्ति निष्कृतिः ॥

சத்பி: “பெரியோர்களால்  
ब्रह्मणे च பிராமணனைக் கொள்  
நவன் விலையத்திலும்  
सुरापे च கள்ளாண்டவன் விலை  
யத்திலும்,  
चोरे திருடன் விலையத்  
திலும்,  
भयव्रते விருதம் தவறினவன்  
விலையத்திலும்

निष्कृतिः பிராயச்சித்தம்  
विहिता விதிக்கப்பட்டிருக்  
கின்றது.  
कृतेन செய்நன்றி கொள்  
நவன் விலையத்தில்  
निष्कृतिः तथा பிராயச்சித்தம்  
என்பதே  
अस्ति न கிடையாது.



न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुश्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥

சுசுரீவ  
யென  
வாலி  
ஹத:  
஑த:  
பந்நா:  
ச

“சுசுரீவ!  
஑ந்த வழியாய்  
வாலி  
கொல்லப்பட்டு  
சென்றானே,  
அந்த வழி  
இன்னும்

சங்குசிட: ந  
சமயே  
திட  
வாலிபத்  
மா அந்வா:

அடைபட்டுப் போக  
வில்லை.  
சொன்னபடி நடப்ப  
தில்  
நிலையாய் வில்.  
வாலியின் வழியை  
நினைப்பற்றுகே.

न नूनमिक्ष्वाकुवरस्य कामुकाच्युताञ्जरान्पश्यसि वज्रसन्निभान् ।

ततः सुखं नाम निषेवसे सुखी न रामकार्यं मनसाऽप्यवेक्षसे ॥ १९ ॥

இக்ஷ்வாகுரஸ்ய  
காமுகாத்  
ச்யுதாந்  
சாராந்  
வஜ்ரசந்நிபாந்  
பச்யஸி ந  
நூந்

“இக்ஷ்வாகு வம்சத்  
தின் உத்தமருடைய  
கோதண்டத்தினின்று  
வெளிவரும்  
பாணங்களை  
வஜ்ராயுதத்திற்கு  
நிகர்த்தவைகளாய்  
நீ அறியாதிருக்கின்  
றனை.  
இது திண்ணம்.

தத: நாம  
சுசுரீ  
சுசு  
நிபேவசே  
ராமகார்ய  
மனசா அபி  
அவேக்ஷசே ந

ஆகையால்தான்  
மனக்கவலையில்லா  
தவனுய்  
சுற்றின்பத்தில்  
முழுக்கிடக்கின்  
றனை.  
பூரீராமாது காரியத்  
தை  
மனதாலும்  
கருதாதிருக்கின்றனை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्वाकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10761

किष्किन्वाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1509



पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தி஑ந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

तारया पुनर्लक्ष्मणसान्वनम्—தாரை மறுவடியும் லக்ஷ்மணரை ஸமாதானம் செய்வது,

तथा ब्रुवाणं सौमित्रिं प्रदीप्तमिव तेजसा । अब्रवीलक्ष्मणं तारा ताराधिपनिभानना ॥

தாராதிபநிபானநா  
தாரா  
தேஜசா  
பரதீஸ்த் இவ்  
ததா

சந்திரன் போன்ற  
தாரை [முகமுடைய  
சினத்தால்  
கொளுத்திவிட்டெரி  
கிறவர்போல்  
மேற்கண்டவாறு

புரவாண  
சௌமித்ரி  
லக்ஷ்மண  
அப்ரவீத்

பேசுகிற  
சுமித்ராதேவியின்  
புதல்வனாகிய  
லக்ஷ்மணரை பார்த்து  
பின்வருமாறு மொ  
ழிந்தான்.

नैवं लक्ष्मण वक्तव्यो नायं पश्यमर्हति । हरीणामीश्वरः श्रोतुं तव वक्त्राद्विशेषतः ॥ २ ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மணரே !  
एवं இப்படி  
वक्तव्यः न பேசப்பட்டத்காதவர்.  
हरीणां வானரர்களுடைய  
ईश्वरः மன்னனாகும்  
अयं இவர்

नैवाकृतज्ञः सुग्रीवो न शठो नापि दारुणः ।

वीर “சூரரே !  
हरीश्वरः கபிமன்னனாகும்  
सुग्रीवः சுக்ரீவர்  
अकृतज्ञः செய்நன்றி மறந்தவர்  
என்பது

न एव இல்லவே இல்லை.  
शठः வஞ்சகனும்

उपकारं कृतं वीरो नाप्ययं विस्मृतः कपिः ।

वीर “சூரரே !  
वीरः வீரராகிய  
अयं सुग्रीवः இந்த சுக்ரீவர்  
कपिः வானரர்  
रामेण ஸ்ரீராமரால்  
रणे போரில்

रामप्रसादात्कीर्तिं च कपिराज्यं च शाश्वतम् ।

परन्तप சத்துருக்களைக்கதற  
அடிப்பவரே !  
रामप्रसादात् ஸ்ரீராமரது அனுக்கி  
ரகத்தால்

सुग्रीवः சுக்ரீவர்  
कीर्तिं च கீர்த்தியையும்

सुदुःखशयितः पूर्वं प्राप्येदं सुखमुत्तमम् । प्राप्तकालं न जानीते विश्वाग्निो यथा मुनिः ॥

पूर्वं முன்னே  
सुदुःखशयितः மிகவும் துக்கத்தில்  
முழுகிக்கிடந்த இவர்

इदं இந்த  
उत्तमं பெரும்  
सुखं பாக்கியத்தை  
प्राप्य அடைந்து,  
विश्वामित्रः விச்வாமித்திர

विशेषतः எப்படியும்  
तव தேவரீரது  
वक्त्रात् வாயினின்றி  
पश्यं கொடிய சொல்லை  
श्रोतुं கேட்க  
अर्हति न அருகனாகார்.

नैवानृतकथो वीर न जिह्वश्च हरीश्वरः ॥

न அல்லர்.  
दाख्यः अपि கொடியவனும்  
न அல்லர்.  
अनृतकथः एव பொய்பேசுகிறவனும்  
न அல்லர்.  
जिह्वः च தர்மநெறி வழவி நட  
न இல்லை. [க்கிறவனும்]

रामेण वीर सुग्रीवो यदन्यैर्दुष्करं रणे ॥

अन्यैः अपि மற்றெவர்களாலும்  
दुष्करं செய்யமுடியாததாகிய  
उपकारं உபகாரம்  
यत् எனவோ அந்த  
कृतं பேருதவியை  
विस्मृतः न மறந்துவிட்டவரல்லர்.

प्राप्तवानिह सुग्रीवो रुमां मां च परन्तप ॥

कपिराज्यं வானரராஜ்யம்  
शाश्वतं எல்லாவற்றையும்  
रुमां च உருமைமையடும்  
मां च என்னையும்  
इह இப்பொழுது  
प्राप्तवान् அடைந்தார்.

मुनिः முனிவர்  
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்  
வண்ணமே

प्राप्तकालं { எதெதை எப்பொழுது  
செய்யவேண்டு  
மென்கிற காலத்தை  
जानीते न அறியாதிருக்கிறார்.

घृताच्यां किल संसक्तो दश वर्षाणि लक्ष्मण । अहोऽमन्यत धर्मात्मा विश्वामित्रो महासुनिः ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மணரே!  
महासुनिः முனிவர் பெருமானும்  
धर्मात्मा தர்மா த்மா வுமாகிய  
विश्वामित्रः किल விச்வாமித் திரரே  
घृताच्यां கருதாசியெனும் அப்  
ஸரஸ் கீர்பிணிடத்தில்

संसक्तः மோகங்கொண்டு  
दश वर्षाणि பத்துவ்ஷங்களை  
अहः ஒரு நினமாக  
अमन्यत எண்ணினார்.

स हि प्राप्तं न जानीते कालं कालविदां वरः । विश्वामित्रो महातेजाः किं पुनर्यः पृथग्जनः ॥

कालविदां वरः { “பரமா த்மாவை  
உள்ளபடி அறிந்தவ  
ருள் உத்தமரும்  
महातेजाः { அளவுகடந்த ஆண்  
மை படைக்கப்பெ  
ற்றவரும்  
यः எவரோ,  
सः அந்த

विश्वामित्रः हि விச்வாமித் திரரே  
प्राप्तं { எதெதை எப்பொழு  
து செய்யவேண்டிய  
தாகிய  
कालं சரியான காலத்தை  
जानीते न அறியவில்லை.  
पृथग्जनः பாமரஜனம்  
किं पुनः எங்ஙனமறியமுடியும்?

देहधर्मं गतस्यास्य परिश्रान्तस्य लक्ष्मण । अवितृप्तस्य कामेषु कामं क्षन्तुमिहार्हसि ॥९॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மண!  
देहधर्मं ஆகாரம் ரித்திரையா  
கிய உடலியற்றுகையை  
गतस्य விசேஷமாய் கொண்  
டாடுகிறவனுய்  
कामेषु கிறறின்பங்களில்

परिश्रान्तस्य முழுக்கி  
अवितृप्तस्य தெவிட்டல் அடை  
अस्य இவருடைய [யாத  
कामं மோகத்தை  
इह இப்பொழுது  
क्षन्तुं अर्हसि க்ஷமித்தருள்வீராக.

न च रोषवशं तात गन्तुमर्हसि लक्ष्मण । निश्चयार्थमविज्ञाय सहसा प्राकृतो यथा ॥ १० ॥

तात “மகா பூஜ்யராகிய  
लक्ष्मण लक्ष्मण!  
प्राकृतः ஒரு பாமரமனிதன்  
यथा போல்  
निश्चयार्थं ஆகவேண்டிய காரி  
न यत्किं न முடிவை

अविज्ञाय கவனியாது, [மலும்  
सहसा च முன்பின் ஆலோசியா-  
रोषवशं गन्तुं கோபத்திற்கு வசப்  
பட்டவனுய் ஆவதற்கு  
अर्हसि न தேவரீர் இடங்கொ  
டுக்கக்கூடாது.

सत्त्वयुक्ता हि पुरुषास्त्वद्विधाः पुरुषर्षभ । अविमृश्य न रोषस्य सहसा यान्ति वश्यताम् ॥

पुरुषर्षभ “புருஷோத்தம!  
त्वद्विधाः தேவரீர் போன்ற  
सत्त्वयुक्ताः நற்குணங்கள மையப்  
पुरुषाः மானிடர்கள் [பெற்ற  
अविमृश्य விசாரித்தறியாது,

सहसा ஆலோசியாது  
रोषस्य சினத்திற்கு  
वश्यतां ஈடுபட்டு கிடத்தலை  
यान्ति न हि அடையமாட்டார்கள்  
என்றோ.



प्रसादये त्वां धर्मज्ञ सुग्रीवार्थे समाहिता

धर्मज्ञ "தர்மமறிந்தவரே!  
सुग्रीवार्थे சுக்ரீவர் விஷயத்தில்  
समाहिता பத்திமைகொண்ட  
நான்

॥ १२ ॥

त्वां தேவரீரை  
प्रसादये அருள்புரிய பிரர்த்  
திக்கின்றேன்.

महान्रोषसमुत्पन्नः संरम्भस्त्यज्यतामयम्

अयं "இந்த  
महान् அளவுகடந்த

॥ १३ ॥

रोषसमुत्पन्नः சினத்தால் விளைந்த  
संरम्भः துடிப்பு  
त्यज्यताम् விடப்பட்டும்.

रुमां मां कपिराज्यं च धनधान्यवसूनि च । रामप्रियार्थं सुग्रीवस्त्यजेदिति मतिर्मम ॥१४॥

सुग्रीवः "சுக்ரீவர்  
रामप्रियार्थं ராமருடையமனங்கோ  
ணை நடப்பதற்காக  
தனங்களையும், தான்  
धनधान्यवसूनि च { யங்களையும், செல்வங்  
களையும்,  
कपिराज्यं வான ராஜ்யத்தையும்

मां என்னையும்,  
रुमां च உருமையையும்,  
त्यजेत् துறந்துவிடுவார்;  
इति என்பது  
मम எனக்கு  
मतिः தெரிந்த விஷயம்.

समानेभ्यति सुग्रीवः सीतया सह राघवम् । शशाङ्कमिव रोहिण्या निहत्वा रावणं रणे ॥

सुग्रीवः "சுக்ரீவர்  
रणे போரில்  
राघवं ராவணனை  
निहत्वा கொன்று,  
रोहिण्या ரோகணியோடு

शशाङ्कं சந்திரனை  
इव போல  
सीतया सह சீதையோடு கூட  
राघवं ஸ்ரீராமரை  
समानेभ्यति சேர்த்துவைப்பார்.

शतकोटिसहस्राणि लङ्कायां किल रक्षसाम् । अयुतानि च षट्त्रिंशत्सहस्राणि शतानि च ॥

लङ्कायां "இலங்கையில்  
रक्षसां அரக்கர்களின்  
शतकोटिसहस्राणि கோடி நூறுபிரவரும்  
षट्त्रिंशत् முப்பத்தியாறு

अयुतानि च பதினாயிரவரும்  
सहस्राणि ஆயிரக்கணக்காகவும்,  
शतानि च நூற்றுக்கணக்காகவும்  
किञ्च இருக்கிறார்களெனக்  
கேள்வி.

अहत्वा तांश्च दुर्धर्षान् राक्षसान् कामरूपिणः । न शक्यो रावणो हन्तुं येन सा मैथिली हता ॥

दुर्धर्षान् "வெல்லுதற்கரியரும்,  
कामरूपिणः வேண்டிய உருவமெ  
டுக்க வல்லருமாகிய  
तान् அந்த  
राक्षसान् च அரக்கர்களெல்லோ  
अहत्वा கொல்லாமல், [ரையும்  
सा அந்த

मैथिली ஜானகிதேவியார்  
येन எவனால்  
हता திருடிக்கொண்டு போ  
கப்பட்டாளோ,  
रावणः அந்த ராவணன்  
हन्तुं கொல்ல  
शक्यः न முடிந்தவனாகான்.

ते न शक्या रणे हन्तुमसहायेन लक्ष्मण । रावणः क्रूरकर्मा च सुग्रीवेण विशेषतः ॥

லக்ஷ்மண !  
போரில்  
உதவிபெறாத  
சுக்ரீவரொருவரால்  
தே  
அவர்களுடும், [மட்டும்]

விசேஷத்:  
கூர்கர்மா  
ராவண: ச  
ஹ்நு  
சக்யா: ந  
முக்கியமாப்  
கொடிய செயலுற்ற  
ராவணனும்  
கொல்ல  
முடியாதவர்கள்.

एवमाख्यातवान् वाली स ह्यभिज्ञो हरीश्वरः । आगमस्तु न मे व्यक्तः श्रवात्तस्माद्ब्रवीम्यहम् ॥

வாலீ  
எவ்  
அக்யாதவான்  
ஹரிஷ்வர:  
ச: ஹி  
அபிஜ்:  
மே  
வா லீ  
மேற்கண்டவாறு  
சொல்லியிருக்கிறார்.  
வானரமன்னனாகும்  
அவரோ  
இவ்விஷயங்களுையெல்  
லாம் நன்கறிந்தவர்.  
எனக்கு

வ்யக்த:  
அராம:  
ந  
தஸ்யாவ்  
சுவாத் து  
அஹ்  
ப்ரவீமி  
தெரிந்ததாகிய  
விஷயம்  
இல்லை.  
அவரிடமிருந்து  
கேள்வியாலேயே  
நான்  
இப்பொழுது  
சொல்லுகிறேன்.

त्वत्सहायनिमित्तं वै प्रेषिता हरिपुङ्गवाः । आनेतुं वानरान् युद्धे सुबहून्हरियूथपान् ॥२०॥

யுத்தே  
त्वत्सहायनिमित्तं वै  
சுபஹூந்  
வானரான்  
போரில்  
உமக்கு உதவிசெய்  
வதற்காக  
அனேக  
வானரர்களையும்

ஹரியூதபான்  
அனேது  
ஹரிபுங்஑ா:  
ப்ரேபிதா:  
வானர சேனாபதிகளை  
அழைத்துவர [யும்]  
வானரோத்தமர்கள்  
அனுப்பப்பட்டிருக்கி  
றார்கள்.

तांश्च प्रतीक्षमाणोऽयं विक्रान्तान् सुमहाबलान् । राघवस्यार्थसिद्धयर्थं न निर्याति हरीश्वरः ॥

ரா஑வஸ்ய  
அர்த்ஸித்தயர்த்  
விக்ரான்தான்  
சுமஹாபலான்  
தான் ச  
ஸ்ரீராமருடைய  
காரியசித்திக்காக  
விக்ரமசாலிகளும்  
மிக்க பலசாலிகளும்  
அவர்களையே [மான]

ப்ரதீக்ஷமாண:  
அய்  
ஹரிஷ்வர:  
நிரயாதி ந  
எதிர்பார்ப்பவராய்  
இந்த  
வானரமன்னர்  
வெளிக்களம்பா  
திருக்கின்றார்.

कृताऽत्र संस्था सौमित्रे सुग्रीवेण यथा पुरा । अद्य तैर्नारैः सर्वैरागन्तव्यं महाबलैः ॥

சௌமித்ரே  
சுசுரீவேண  
புரா  
அத  
கூதா  
சன்ஸ்தா யதா  
மஹாவலே:  
“ லக்ஷ்மண !  
சுக்ரீவரால்  
முன்னமேயே  
இவ்விஷயத்தில்  
செய்யப்பட்ட  
உத்தரவுப்படி  
மகா பவிஷ்டர்களான

தே:  
வானரே:  
சர்வே:  
அத  
அராக்ந்ந்யம்  
அந்த  
வானர்கள்  
எல்லோராலும்  
இப்பொழுது  
வந்தடையப்பட  
வேண்டும்.

ऋक्षकोटिसहस्राणि गोलाङ्गुलशतानि च । अद्य त्वामुपयास्यन्ति जहि कोपमरिन्दम् ॥

कोटयोनेकास्तु काकुत्स्थ कपीनां दीप्ततेजसाम् ॥ २३ ॥

अरिन्दम

“சத்ருஸம்ஹாரக  
ரான

கபீனாं

வானரர்களின்

अनेकाः

அனேக

कोव्यः च

கோடிகளும்

अद्य तु

இப்பொழுதே

त्वां

உம்மை

उपयास्यन्ति

வந்தடைவார்கள்.

कोपं

சினத்தை

जहि

தவிர்ப்பாயாக.

काकुत्स्थ

லக்ஷ்மணை!

ऋक्षकोटि-

ஆயிரம் கோடி

सहस्राणि }

கரடிகளும்

गोलाङ्गुलशतानि

நூற்றுக்கணக்கான

முசுக்களும்

दीप्ततेजसां

மிக்க பலமுள்ள

तव हि मुखमिदं निरीक्ष्य कोपाक्षतजानिभे नयने निरीक्षमाणाः ।

हरिवरवनिता न यान्ति शान्तिं प्रथमभयस्य हि शङ्किताः स्म सर्वाः ॥ २४ ॥

तव

“தேவரீரது

हरिवरवनिताः

வானர உத்தமஸ்த்ரீ

इदं

இந்த

सर्वाः हि

எல்லோருமே [கள்

मुखं

முகத்தை

शङ्किताः स्म

உள்ளம் கலங்கிய

निरीक्ष्य

பார்த்து,

வர்களாய்

कोपात्

கோபத்தால்

नयने

கண்களிரண்டையும்

प्रथमभयस्य

முதலில் கொண்ட

क्षतजानिभे

ரத்தத்தைபோலிருக்

शान्तिं

தனியை [பயத்திற்கு

கின்றவைகளாய்

यान्ति न हि

அடையாமலேயிருக்

निरीक्षमाणाः

கவனிக்கும்

கிறார்கள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10785

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1533



पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்திஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ २६ ॥

सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम्—லக்ஷ்மணரை சுகரீவன் சமாதானம் செய்வது.

इत्युक्तस्तारया वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । मृदुस्वभावः सौमित्रिः प्रतिजयाह तद्वचः ॥

तारया

தாரையால்

उक्तः

சொல்லப்பட்டதற்கு

धर्मसंहितं

தர்மத்திற்கு ஒத்தி

செவ்சாற்றியவரும்

ருக்கிறதும்

प्रश्रितं

வணக்கத்துடனிருக்

मृदुस्वभावः

தண்ணளியே பிறவி

கிறதமான

குணமாயுடையவரு

वाक्यं

சொல்லை

सौमित्रिः

லக்ஷ்மணர்

इति

மேற்கண்டவாறு

तद्वचः

அச்சொல்லை

प्रतिजयाह

அங்கீகரித்தார்.

तस्मिन् प्रतिगृहीते तु वाक्ये हरिगणेश्वरः । लक्ष्मणात्सुमहत्तामं वस्त्रं किञ्चनैवात्यजत् ॥

तस्மிन् ஆந்த  
வாக்யே சொல்  
புதிபூதீதே து அங்குகரிக்கப்படவும்  
ஹரிபணேசுவர: ஹரிபணமன் னனாகு  
மவன்  
லக்ஷ்மணாத் லக்ஷ்மணரிடத்தி  
னின்று

सुमहन् அது அதுகடந்த  
वासं மனக்கலவரத்தை,  
किञ्चन ஈர  
वस्त्रं வஸ்திரத்தை  
इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
வண்ணமோ  
अत्यजत् ரீக்கவிட்டான்.

ततः कण्ठगतं माल्यं चित्रं बहुगुणं महत् । चिच्छेद् विमदश्चासीत्सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥

ततः அப்பொழுது  
वानरेश्वर: வானரமன்னாகிய  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
कण्ठगतं கழுத்திலிருந்திருந்  
ததும்  
महत् மிக  
चित्रं அழகுவாய்ந்ததும்

बहुगुणं பலவிதமாய் காபுவே  
டகையை மிகுவிக்கும்  
माल्यं மாலையை  
चिच्छेद् கழற்றிவிட்டான்.  
च உடனே  
विमदः மயக்கந்தெளிந்தவ  
आसीत् ஆயினான். [அவர்]

स लक्ष्मणं भीमवर्लं सर्ववानरसत्तमः । अब्रवीत्प्रभितं वाक्यं सुग्रीवः संप्रहर्षयन् ॥ ४ ॥

सर्ववानरसत्तमः எல்லா வானரர்களரி  
सः ஆந்த [லுத்தமனாகிய  
सुग्रीवः சுக்ரீவன் [லுடைய  
भीमवर्लं பயங்கரமான ஆற்ற-  
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப் பார்  
த்து

संप्रहर्षयन् உளளம் குளிரச் செய்  
கின்றவனாய்  
प्रभितं வணக்கத்தூடன்  
वाक्यं சொல்லி [கூடிய  
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி  
ந்தான்.

प्रनष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । रामप्रसादात्सौमित्रे पुनः प्राप्तमिदं मया ॥

सौमित्रे “ லக்ஷ்மணா!  
प्रनष्टा கைநழுவிய  
श्रीः च ராஜ்யலக்ஷ்மியும்,  
कीर्तिः च கீர்த்தியும்  
कपिराज्यं வானரராஜ்யம்  
शाश्वतं முழுவதும்,

इदं च ஆகிய இது எல்லாமும்  
पुनः மறுபடியும்  
मया என்னால்  
रामप्रसादात् ஸ்ரீராமரது பரிஸாத  
ததால்  
प्राप्तम् அடையப்பட்டது.

कः शक्तस्तस्य देवस्य ख्यातस्य स्वेन कर्मणा । तादृशं विक्रमं वीरं प्रतिकर्तुमिन्द्रम् ॥

अरिन्द्रम् “ சுத்ருசம்ஹரக  
वीर குரரே! [ராகிய  
स्वेन தனது  
कर्मणा தொழிலால்  
ख्यातस्य புகழ் படைத்த  
तस्य ஆந்த

देवस्य தேவருக்கு  
तादृशं அவர்செய்ததற்கேற்ற  
विक्रमं பராக்கிரமத்தை[தான  
प्रतिकर्तुं கைமாராய் செய்ய  
कः எவன்  
शक्तः வல்லவன் ?

सीतां प्राप्स्यति धर्मात्मा वधिष्यति च रावणम् । सहायमात्रेण मया राघवः स्वेन तेजसा ॥

धर्मात्मा “ தர்மா த்மாவாகும்  
 राघवः ஸ்ரீராமர்  
 स्वेन தனது  
 तेजसा च பராக்கிரமத்தாலேயும்  
 सहायमात्रेण அற்ப பிரயோஜனமா  
 கிய துணையாகிய

मया என்னோடும்  
 रावणं ராவணனை  
 वधिष्याति கொல்லப்போகிறார்.  
 सीतां சீதாதேவியையும்  
 प्राप्स्यति அடையப் போகிறார்.

सहायकृत्यं किं तस्य येन सप्त महाद्रुमाः । शैलश्च वसुधा चैव बाणेनैकेन दारिताः ॥

येन “ எவரொருவரால்  
 एकेन ஒரு  
 बाणेन பாணத்தால்  
 सप्त ஏழு  
 महाद्रुमाः च பெரும் மரங்களும்  
 शैलः च பர்வதமும்

वसुधा एव ஸூமியும்  
 दारिताः பிளக்கப்பட்டனவொ,  
 तस्य அவருக்கு  
 सहायकृत्यं துணையாய் வந்த ஒரு  
 वल्लोरा कवेन्द्रिय வல்லாகவேண்டிய  
 किम् என்ன ? [காரியம்]

धनुर्विस्फारयाणस्य यस्य शब्देन लक्ष्मणः । सशैला कम्पिता भूमिः सहायैस्तस्य किं नु वै ॥

लक्ष्मण “ லக்ஷ்மணரோ !  
 धनुः தனுசை  
 विस्फारयाणस्य நாணேற்றுக்கிற  
 यस्य எவருடைய  
 शब्देन சப்தத்தால்  
 सशैला பர்வதங்களுள்ரிட்ட

भूमिः ஸூமி  
 कम्पिता குலங்குகிறதோ,  
 तस्य அவருக்கு  
 सहायैः துணைவர்களால்  
 किं नु वै ஆவதென்ன ?

अनुयात्रां नरेन्द्रस्य करिष्येऽहं नरर्षभ । गच्छतो रावणं हन्तुं वैरिणं सपुरःसरम् ॥१०॥

नरर्षभ “ புருஷோத்தம !  
 वैरिणं வைரியாகிய  
 रावणं ராவணனை  
 सपुरःसरं பரிவாரங்களுள் பட  
 हन्तुं கொல்வதற்கு

गच्छतः எழுந்தருளச்  
 செல்லும்  
 नरेन्द्रस्य புருஷோத்தமரை  
 अहं நான்  
 अनुयात्रां करिष्ये பின்தொடர்ந்து  
 செல்வேன்.

यदि किंचिदतिक्रान्तं विश्वासात्प्रगयेन वा । प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे न कश्चिन्नापराध्यति ॥

प्रेष्यस्य “ தாசனாகிய  
 मे என்னுடைய  
 विश्वासात् கோபங்களெல்லாரொ  
 னும் நம்பிக்கையாலும்  
 प्रगयेन அனேயோன்ய சினேக  
 பாவத்தாலும்  
 किञ्चित् ஏதேகனுமொரு சிறு

अतिक्रान्तं ஆணை மீறிய செய்கை  
 यदि वा உண்டெனில் அது  
 क्षमितव्यं மன்னிக்கத்தக்கது.  
 कश्चित् ஒருவன்  
 न अपराध्यति न சிறு பிழையும் புரியா  
 மலிரான்.”

इति तस्य वृषाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अभवत्क्षमणः प्रीतः प्रेम्णा चैवमुवाच ह ॥

तस्य अந்த  
महात्मनः மகாத்மாவாகிய  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவன்  
इति மேற்கண்டவாறு  
वृषाणस्य சொன்னபொழுது  
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

प्रीतः மனார்த்தங் புகொண்  
अभवत् ஆரீகர்; [டவராக  
ह காண்!  
प्रेम्णा च பிரியத்தோடேய  
एवं [எனவருமாறு  
उवाच பதிலுரைத்தார்.

सर्वथा हि मम भ्राता सनाथो वानरेश्वर । त्वया नाथेन सुग्रीव प्रश्रितेन विशेषतः ॥

सुग्रीव “சுக்ரீவ!  
वानरेश्वर வானரமன்னு!  
मम எனது  
भ्राता தமையனார்,  
नाथेन துணைவரும்,  
विशेषतः விசேஷமாய்

प्रश्रितेन அடங்கி நடக்கிறவரு  
மான்  
त्वया உம்மால்  
सर्वथा எவ்வாறாலும்  
सनाथः हि வேண்டிய தனையுற்ற  
வரை.

यस्ते प्रभावः सुग्रीव यच्च ते शौचमार्जवम् । अहस्त्वं कपिराज्यस्य श्रियं भोक्तुमुत्तमाम् ॥

सुग्रीव “சுக்ரீவ!  
ते உனக்கு  
यः எப்படிப்பட்டதாகிய  
प्रभावः ஆற்றலோ,  
ते உனக்கு  
यत् எப்படிப்பட்டதான  
शौचं சுபடினமையோ,

आर्जवं பண்போ,  
त्वं அந்த நீ  
कपिराज्यस्य வானரராஜ்யத்தி  
अनुत्तमां சிறந்த [னுடைய  
श्रियं திருவை  
भोक्तुं அடைவதற்கு  
अहः தக்கவனோ.

सहायेन च सुग्रीव त्वया रामः प्रतापवान् । वधिष्यति रणे शत्रूनचिरान्नात्र संशयः ॥१५॥

सुग्रीव “சுக்ரீவ!  
रामः ஸ்ரீராமர்  
सहायेन துணையாகிற  
त्वया च உன்னாலேயே  
प्रतापवान् மேன்மைபெற்று  
விளங்குகின்றார்.

शत्रून् சத்துருக்களை  
अचिरात् சீக்கிரமே  
रणे போரில்  
वधिष्यति அழிப்பார்.  
अत्र இதில்  
संशयः न ஐயமில்லை.

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य संग्रासेष्वनिवर्तिनः । उपपन्नं च युक्तं च सुग्रीव तव भाषितम् ॥१६॥

सुग्रीव “சுக்ரீவ!  
धर्मज्ञस्य தர்மமறிந்தவரும்  
कृतज्ञस्य செய்நன்றி அறிந்த  
வரும்  
संग्रासेषु போரங்களில்

अनिवर्तिनः மகா தைரியசாலியு  
तव உனது [மாகிய  
भाषितं சொல்  
युक्तं च சரியாயிருக்கிறது.  
उपपन्नं च உமக்கேற்றதாயு  
மிருக்கிறது.

दोषज्ञः सति सामर्थ्ये कोऽन्यो भाषितुमर्हति । वर्जयित्वा मम ज्येष्ठं त्वां च वानरसत्तम ॥

வானரசுத்தம  
மம  
ஜ்யேष्ठ  
त्वां च  
वर्जयित्वा  
अन्यः  
வேறு

“வானரோத்தம !  
எனது  
தமையனாரையும்  
உன்னையும்  
தவிர்த்து,  
வேறு

க:  
दोषज्ञः  
सामर्थ्ये सति  
भाषितुं  
अर्हति  
எந்த ஒரு  
அறிவுடையவன்  
ஆற்றலிருக்கையில்  
அழகாய் பேச  
முடியுமா ?

सदृशश्चासि रामस्य विक्रमेण वलेन च । सहायो दैवतैर्दत्तश्चिराय हरिपुङ्गव ॥ १८ ॥

हरिपुङ्गव  
दैवतैः  
चिराय  
सहायः  
दत्तः  
“வானரோத்தம !  
தேவதைகளால்  
வெகுதூரத்திற்கு  
துணையாக [முந்தி  
அளிக்கப்பட்ட நீ

रामस्य च  
विक्रमेण  
वलेन च  
सदृशः  
असि  
ஸ்ரீராமருக்கே  
ஆண்மையாலும்  
ஆற்றலாலும்  
ஒப்பானவராக  
இருக்கின்றீர்.

किं तु शीघ्रमितो वीर निष्क्राम त्वं मया सह । सान्त्वय स्ववयस्यं त्वं भार्याहरणकशितम् ॥

वीर  
किं तु  
त्वं  
मया सह  
इतः  
शीघ्रं  
“வீர !  
போனது போகட்டும்  
இனியாவது  
நீ  
என்னோடுகூடவே  
இவ்விடத்தினின்று  
இப்பவே

निष्क्राम  
त्वं  
भार्याहरण-  
कशितं  
स्ववयस्यं  
सान्त्वय  
புறப்படு.  
நீ  
மனைவியை திருட்டுக்  
கொடுத்து மனம்  
கொந்து கிடக்கும்  
உனது தோழரை  
தேற்றாதல் செய்.

यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितम् । मया त्वं परुषाण्युक्तस्तच्च त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥

शोकाभिभूतस्य  
रामस्य  
भाषितं  
श्रुत्वा  
मया  
त्वं  
“சோகத்தில் மூழ்கிக்  
கிடக்கும்  
ஸ்ரீராமருடைய  
சொல்லை  
நினைத்து,  
என்னால்  
நீ

परुषाणि  
उक्तः  
यत् च  
तत् च  
क्षन्तुं  
अर्हसि  
கடுஞ்சொற்கள்  
சொல்லப்பட்டன;  
எதுவோ  
அது எல்லாவற்றை  
மன்னிக்க  
வேண்டும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥



சசத்ரிச: சரீ:—முட்பத்தீழ்வாவது ஸர்க்கம் ॥ ௩௩ ॥

வானரசேனாபமனம்—வானரஸேனகரிகின் வரவு.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । हनुमन्तं स्थितं पार्श्वे सचिवं त्विदमब्रवीत् ॥

மகாஹ்மனா  
லக்ஷ்மணேன  
एव  
उक्तः  
सुग्रीवः  
पार्श्वे

மகா த்மாவான  
லக்ஷ்மணரால்  
மேற்கண்டவாறு  
சொல்லப்பட்டதற்கு  
செவிசாற்றிய  
சுகரீவன்  
பக்கலில்

स्थितं  
सचिवं  
हनुमन्तं  
तु  
तु  
इदं  
अब्रवीत्

நின்றகொண்டிருந்த  
மந்திரியாகிய  
ஹனுமாரைப்பார்த்து  
உடனே [அ  
இவ்விஷயத்தில்  
இனிவருமாறு  
அக்ரூபித்தான்.

महेन्द्रहिमवद्विन्ध्यकैलासशिखरेषु च । मन्दरे पाण्डुशिखरे पञ्चशैलेषु ये स्थिताः ॥ २ ॥  
तरुणादित्यवर्णेषु भ्राजमानेषु सर्वतः । पर्वतेषु समुद्रान्ते पश्चिमायां तु ये दिशि ॥ ३ ॥  
आदित्यभवने चैव गिरौ सन्ध्याभ्रसन्निभे । पञ्चतालवनं भीमं संश्रिता हरिपुङ्गवाः ॥ ४ ॥  
अञ्जनांबुदसङ्काशाः कुञ्जरप्रतिमौजसः । अञ्जने पर्वते चैव ये वसन्ति पुवङ्गमाः ॥ ५ ॥  
मनःशिलागुहावासा वानराः कनकप्रभाः । मेरुपार्श्वगताश्चैव ये धूम्रगिरिसंश्रिताः ॥ ६ ॥  
तरुणादित्यवर्णाश्च पर्वते च महारुणे । पिवन्तो मधु मैरेयं भीमवगाः पुवङ्गमाः ॥ ७ ॥  
वनेषु च सुरम्येषु सुगन्धिषु महत्सु च । तापसानां च रम्येषु वनान्तेषु समन्ततः ॥ ८ ॥  
तांस्तान् समानय क्षिप्रं पृथिव्यां सर्ववानरान् । सामदानादिभिः कल्पैराशु प्रेषय वानरान् ॥ ९ ॥

வானரந்  
आशु  
प्रेषय  
ये  
महेन्द्रहिमवद्विन्ध्य-  
कैलासशिखरेषु च  
मन्दरे  
पाण्डुशिखरे  
पञ्चशैलेषु  
ये  
हरिपुङ्गवाः  
पश्चिमायां  
दिशि  
समुद्रान्ते

வானரர்களை  
விரைவில்  
அனுப்பும்.  
எவர்கள்  
மகேந்திரம், ஹிமயம்,  
கைலாசம், கைலாஸ  
சிகரங்களிலும்,  
மந்தரமலையிலும்,  
பாண்டுமலையிலும்,  
பஞ்சமலையிலும்  
எந்த  
வானரோத்தமர்கள்  
மேற்கு  
திக்கில்  
சமுத்திரக்கரையில்

तरुणादित्यवर्णेषु  
सर्वतः  
भ्राजमानेषु  
पर्वतेषु तु  
सन्ध्याभ्रसन्निभे  
आदित्यभवने  
गिरौ च  
स्थिताः एव  
भीमं  
पञ्चतालवनं  
संश्रिताः  
ये

பாலசூரியநிறங்  
கொண்டு  
எங்கும்  
பிரகாசித்துக்கொண்  
டிருக்கும்  
மலைகளிலும்  
அந்திவானத்தை  
நிகர்த்த  
சூரியனது மானிகை  
மலையிலும் [யாகிய  
இருக்கிறார்களோ,  
மிகப் பெரிய  
பத்தாலவனத்திலு  
வசிக்கின்றார்களோ,  
எந்த



अञ्जनाम्बुद- }	மையையும் மேகத்தை
सङ्काशाः }	யும் நிகர் த்தவர்களும்த
कुञ्जर- }	யானையைநிகர் த்தவலி
प्रतिमौजसः च }	வுடையவர்களுமான
शुवङ्गमाः	வானரர்கள்
अञ्जने	அஞ்சன
पर्वते	பர்வதத்தில்த
वसन्ति एव	வசிக்கின்றார்களோ,
मनःशिला- }	மனேசிலை குகைகளுக்க
गुहावासाः }	கள் வசிக்கின்றவர்களும்த
कनकप्रभाः	பொன்னிறமுடைய
मेरुपार्श्वगताः	வர்களும்,
धूम्रगिरि- }	மேருப்பிரதேசத்தில்த
संश्रिताः च }	விரும்பவர்களும்த,
वानराः	தூமரகிரியில் வசிக்க
तरुणादित्य- }	கின்றவர்களுமான
वर्णाः च }	வானரர்கள்
महारणे	பாலகூரியவர்ண
पर्वते च	முடையவர்களும்,
सुरभ्येषु	மகாநுண
	பர்வதத்திலும்
	அழகிய

प्रेषिताः प्रथमं ये च मया दूता महाजवाः । त्वरणार्थं तु भूयस्त्वं हरीन् संप्रेषयापरान् ॥

प्रथमं	“ முதற்கியே
मया	என்னால்
प्रेषिताः	அனுப்பப்பட்ட
दूताः	தூதர்கள்
ये च	எவர்களோ அவர்கள்
महाजवाः	மிக வேகசரலிகள்.
तु	இருந்தாலும்

ये प्रसक्ताश्च कामेषु दीर्घसूत्राश्च वानराः । इहानयस्व तान् सर्वांश्शीघ्रं तु मम शासनात् ॥

ये	“ எந்த
वानराः	வானரர்கள்
कामेषु	சிறிநீன்பங்களில்
प्रसक्ताः च	முழு கியவர்களாய்த
दीर्घसूत्राः च	{ எதையும் நாளைக்கெ
	ன தவணைவைக்கிந்
	றவர்களோ,

सुगन्धिषु	நறுமணங்கமழும்
महस्यु	பெரும்
वनेषु च	வனங்களிலும்,
समन्ततः	எங்கும்
तापसानां	தபஸ்விகளுடைய
रम्येषु	அழகிய
वनान्तेषु च	வனங்களிலும்
भीमवेगाः	பராக்கிரமசரலிகளாய்த
मधु	தேனையும் [னையும்
मैरयं	மேரேயமெனும் கந்-
पिबन्तः	குடித்துக்கொண்டி-
शुवङ्गमाः	வானரர்கள் [ருக்கும்
ये एव	எவர்களோ அவர்க
पृथिव्यां	உலகில் [னையும்
तान् तान्	அங்கங்கிருக்கும்
सर्ववानरान् च	வானரர் எல்லோ
	ரையும்

सामदानादिभिः	நல்ல வார்த்தை கொ
	டுத்தல் முதலிய
कल्पैः	உபாயங்களால்
क्षिप्रं	விரைவில்
समानय	வரவழை.

एवं	ரி
भूयः	மறுபடியும்
स्वरणार्थं	விரைந்துவரச்செய்த
	யும்பொருட்டு
अपरान्	இதர
हरीन्	வானரர்களை
संप्रेषय	அனுப்பும்.

तान्	அவர்கள்
सर्वान् तु	எல்லோரையும்
शीघ्रं	இப்பொழுதே
मम	எனது
शासनात्	ஆக்களுக்கொண்டு
इह	இவ்விடத்திற்கு
आनयस्व	அழைத்துவரும்.

अहोभिर्दशभिर्ये हि नागच्छन्ति ममाज्ञया । हन्तव्यास्ते दुरात्मानो राजशासनदूषकाः ॥

மம “எனது  
ஆज्ञயா ஆக்ஞைப்படி-  
தசாभि: பத்து  
அஹோசி: தினங்களில்  
யே எவர்கள்

आगच्छन्ति न हि வந்துசேரா திருக்கிள்  
ते அந்த [புர்களை;]  
राजशासनदूषका: ராஜனது ஆக்ஞையை  
दुरात्मान: துஷ்டர்கள் [மீறிய  
हन्तव्या: கொல்லப்பட வேண்  
यवர்கள்.

शतान्यथ सहस्राणां कोट्यश्च मम शासनात् । प्रयान्तु कपिसिंहानां दिशो मम मते स्थिताः ॥

மம “எனது  
மதே நல்ல அபிப்பிராயத்  
தில்  
स्थिता: இருக்கின்றவர்களு  
மான  
कपिसिंहानां வானரோத்தமர்களு  
டைய  
सहस्राणां ஆயிரங்களின்

शतानि நூறுகளும்  
कोट्य: च கோடி.களும்  
अथ இப்பொழுது  
मम எனது  
शासनात् ஆக்ஞையைக்கொண்டு  
दिश: எல்லாதிக்குகளிலும்  
प्रयान्तु புறப்பட்டுப்  
போகட்டும்.

मेघपर्वतसङ्काशाच्छादयन्त इवाम्बरम् । घोररूपाः कपिश्रेष्ठा यान्तु मच्छासनादितः ॥

घोररूपा: பயங்கரமான உருக்  
கொண்டவர்களும்  
मेघपर्वतसङ्काशा: { மேகத்தையும் பர்வ  
தத்தையும் நிகர்த்த  
வர்களுமான  
कपिश्रेष्ठा: வானரோத்தமர்கள்

अम्बरं इव ஆகாசத்தையே  
छादयन्त: மறைப்பவர்களாய்  
मच्छासनात् எனது ஆக்ஞையைக்  
इत: இங்கிருந்து [கொண்டு  
यान्तु புறப்பட்டுச்  
செல்லட்டும்.

ते गतिज्ञा गतिं गत्वा पृथिव्यां सर्ववानराः । आनयन्तु हरीन्सर्वांस्त्वरिताः शासनान्मम ॥

தே “அந்த  
பூமியில்  
गतिज्ञा: இருப்பிடங்களை  
सर्ववानरा: வானர்கள் [யறிந்த  
எல்லோரும்  
त्वरिता: காலதாமதஞ்செய்யா  
தவர்களாய்

गतिं இருக்குமிடத்திற்கு  
गत्वा சென்று,  
हरीन् வானர்கள்  
सर्वान् எல்லோரையும்  
मम எனது  
शासनात् ஆக்ஞையைக்கொண்டு  
आनयन्तु அழைத்துவரட்டும்.

तस्य वानरराजस्य श्रुत्वा वायुसुतो वचः । दिक्षु सर्वासु विक्रान्तान् प्रेषयामास वानरान् ॥

वायुसुत: “வாயுவின் புதல்வர்  
तस्य அந்த  
वानरराजस्य வானரமன்னனது  
वच: ஆக்ஞையை  
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

विक्रान्तान् பராக்கிரமசாலிகளா  
वानरान् வானரர்களை [கிய  
सर्वासु எல்லா  
दिक्षु திக்குகளுக்கும்  
प्रेषयामास அனுப்பினார்.

விநியூவிக்ரான்த் பத்	ஆகாசமார்த்த்கமாய்
ராஜா	ராஜாவால்
தக்ஷணேவ	அப்பொழுதே
பரிஹிதா:	அனுப்பப்பட்டவர்
	களாய்
புறயாதா:	சென்றார்கள்.

सर:सु च  
 वानरान्  
 सर्वान्  
 रामहेतोः  
 अघोदयन्

பொய்க்கைகளிலும்  
 வானர்கள்  
 எல்லோரையும்  
 ஸ்ரீராமகைங்கரியத்  
 துவவினார்கள். [திருக்கா

ஆசாள்	ஆக்ஞையை
சூத்ரா	கேட்டு,
சுபிரவக்ய- }	சுகீர்வனிடமிருந்து
தர்சின: }	ஆபத்தை நினைத்த
	வர்களாய்
ஆயயு:	பிரயாணமாணர்கள்.

தே அஜனசங்காசா:	அந்த அஞ்சனமலையை நிகர்த்தவர்களும்
மஹாஜவா:	மகா வேகமுடைய
திம:	மூன்று [வர்களுமான
கோடய:	கோடிகள்
நிய்ய:	பிரயாணமானார்கள்.

तसहेम-	}	உருக்கினை பொன்
महाभासः		போன்ற சிறந்த மூலி
		கொண்டவர்கள்;
तस्मात्		அதிலிருந்து
दश		பத்து
कोटयः		கோடிகள்
व्युताः		பிரயாணமாணர்கள்.

கௌசசிவரேஹ்யத்ர சிஹேகசரவ்ச்சசாமு | தத: கோத்சஹ்ஸாணி வானராணாஸுபாபமந் || 22 ||

சிஹேகசரவ்ச்சாஸி } சிம்மத்தின் பிடரிமயிர்  
போன்ற ஒளியுடைய  
வானராணி } வானரர்களில்  
கோத்சஹ்ஸாணி ச } ஆயிரம் கோடிகளும்,

கௌச- } கைலாஸசிகரங்களில்  
சிவரேஹ்ய: } நின்ற  
தத: } அப்பொழுது  
உபாபமந் } பிரயாணமானார்கள்.

பலமூலேன ஜிவந்தோ ஹிமவந்தஸுபாஸிதா: | தेषா் கோத்சஹ்ஸாணா் சஹ்ஸம் சமவர்தத || 23 ||

ஹிமவந்தம் } இமயமலையில்  
உபாஸிதா: } வசித்தவர்கள்  
பலமூலேன } கனிகிழுங்குகளைக்  
கொண்டு

ஜிவந்த: } ஜீவிப்பவர்கள்.  
தேஸா் } அவர்களில்  
கோத்சஹ்ஸாணா் } ஆயிரம் கோடிகளில்  
சஹ்ஸம் } ஆயிரம்  
சமவர்தத } புறப்பட்டார்கள்.

அஜ்ஜாகசமானானா் பிமானா் பிமகர்மணாமு | விந்ஹ்யாதுவநரகோதிநா் சஹ்ஸாண்யபதந்ருதமு ||

அஜ்ஜாகசமானானா் } கரியை நிகர்த்த  
பிமானா் } பயங்கரத்தோற்றமு  
பிமகர்மணா் } டையவர்களும்  
பிமகர்மணா் } சீமச்செயலையுடைய  
வர்களான

வானரகோதிநா் } வானரக்கோடிகளில்  
சஹ்ஸாணி } ஆயிரங்கள்  
துத் } விரைவில்  
விந்ஹ்யாது } விந்தியமலையிலிருந்து  
அபதந் } வெளிக்கிளம்பினார்கள்

ஶீரோதவேலானிலயாஸ்தமாலவநவாஸின: | நாரிகேலாஸநாஸ்தேவ தேஸா் சங்ஹ்யா ந வித்யதே || 24 ||

ஶீரோதவேலா- } பாற்கடலின் கரையில்  
நிலயா: ச } வசிப்பவர்களும்,  
தமாலவந- } தமாலவனத்தில் வசிப்  
வாஸின: ஸ்வ } பவர்களும்,

நாரிகேலாஸநா: } தேந்ஞாயை உணவா்  
கக் கொண்டவர்கள்;  
தேஸா் } அவர்களிடைய  
சங்ஹ்யா } தொகை  
வித்யதே ந } எண்ணி முடியாது.

வநேஹ்யோ ஶஹ்ரேஹ்யத்ர சரித்ரயத்ர மஹாஜவா: | அபாசுதுவானரி சேநா பிவந்திவ திவாகரமு ||

வநேஹ்ய: } வனங்களிலிருந்தும்  
ஶஹ்ரேஹ்ய: ச } குகைகளிலிருந்தும்  
சரித்ரய: ச } ஆறுகளிலிருந்தும்  
மஹாஜவா: } அத்தேவகமுடையவர்  
கள் வந்தார்கள்.

வானரி } வானர  
சேநா } சைன்யமானது  
திவாகரம் } சூரியபகவானை  
பிவந்தி } உண்ணப்போகிறது  
ஐவ } போலவே  
அபாசுது } புறப்பட்டது.

யே து த்வரயித்ரு யாதா வானரா: சர்வவானரந் | தேவீரா ஹிவத்ரேலே த்ரதுஸ்தம் மஹாதுமமு ||

யே } எந்த  
வானரா: } வானரர்கள் [யும்  
சர்வவானரந் } எல்லா வானரர்களை -  
த்வரயித்ரு } விரைந்து புறப்படச்  
செய்ய  
யாதா: து } சென்றிருந்தார்களோ ;

தே } அந்த  
வீரா: } வீரர்கள்  
தே } அந்த  
மஹாதுமம் } பெருமரங்களடர்ந்த  
ஹிவத்ரேலே } இமயமலையை  
த்ரதுஸ்த: } கண்டார்கள்.



ते तु सर्वे हरिवराः पृथिव्यां सर्ववानरान् । संचोदयित्वा त्वरिता यूथानां जग्मुर्ग्रतः ॥

ते அந்த  
 हरिवराः வானரோத்தமர்கள்  
 सर्वे तु எல்லோருமே  
 पृथिव्यां உலகில்  
 सर्ववानरान् வானரர்கள் எல்லோ  
 ரையும்

संचोदयित्वा ஆக்குறாடித் துவிட்டு,  
 त्वरिता: விரைவாகச் செல்லு  
 கின்றவர்களாய்  
 यूथानां சைன்யங்களுக்கு  
 अग्रतः முந்தியே  
 जग्मु: வந்தார்கள்.

ते तु तेन मुहूर्तेन यूथपाः शीघ्रगामिनः । किष्किन्धां त्वरया प्राप्ताः सुग्रीवो यत्र वानरः ॥

ते அந்த  
 शीघ्रगामिनः சீக்கிரமே பறக்கவல்ல  
 यूथपा: வானரத் தலைவர்கள்  
 त्वरया तु அவசரமாகவே  
 तेन मुहूर्तेन அநே முகூர்த்தத்தில்

किष्किन्धां கிஷ்கிந்தையில்  
 सुग्रीवः சுக்கிரீவ  
 वानरः வானரன் [அங்கு  
 यत्र எங்கிருந்தானோ,  
 प्राप्ता: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते गृहीत्वौषधीः सर्वाः फलं मूलं च वानराः । तं प्रतिग्राहयामासुर्वचनं चेदमब्रुवन् ॥ ३५ ॥

ते वानरा: அந்த வானரர்கள்  
 ओषधी: ஓஷதிகள்  
 सर्वा: எல்லாவற்றையும்  
 फलं பழத்தையும்  
 मूलं च கிழங்கையும்  
 गृहीत्वा கொண்டு வந்து,

तं அவளை  
 प्रतिग्राहयामासु: எடுத்துக்கொள்ள  
 வேண்டினார்கள்;  
 इदं இனிவரும்  
 वचनं च வார்த்தையையும்  
 अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

सर्वे परिगताः शैलाः समुद्राश्च वनानि च । पृथिव्यां वानराः सर्वे शासनादुपयान्ति ते ॥

शैला: “மலைகளும்  
 समुद्रा: சமுத்திரங்களும்  
 सर्वे च எல்லாமும்  
 परिगता: எங்களால் தேடப்  
 பட்டன.  
 वनानि च வனங்களும் அப்படி  
 யே தேடப்பட்டன.

पृथिव्यां உலகில்  
 वानरा: வானரர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 ते தேவரீர்து  
 शासनात् கட்டளையின்படி  
 उपयान्ति வந்துகொண்டிருக்  
 கின்றார்கள்.

एवं श्रुत्वा ततो हृष्टः सुग्रीवः प्लवगाधिपः । प्रतिजग्राह तत्प्रीतस्तेषां सर्वमुपायनम् ॥ ३७ ॥

प्लवगाधिपः ஷ்ணரமன்னனாகிய  
 सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
 एवं மேற்கண்டவாறு  
 श्रुत्वा கேட்டு, [சொல்லியதை  
 ततः அதனால்  
 हृष्टः உள்ளம் பூரித்தவனாகி

तज्जीतः அவர்களிடத்தில் சந்  
 தோஷமடைந்தவனுய்  
 तेषां அவர்களுடைய  
 उपायनं காரணிக்கை  
 सर्वं எல்லாவற்றையும்  
 प्रतिजग्राह ஏற்றுக்கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10842



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1590

अष्टविंशः सर्गः—முப்பத்தி எட்டாவது ஸர்க்கம் || 28 ||

सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम्—சுகரீவன் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் வருவது.

प्रतिगृह्य च तत्सर्वमुपायनमुपाहृतम् । वानरान्सन्त्वयित्वा च सर्वानिव व्यसर्जयत् ॥ 1 ॥

उपाहतं கொண்டு வரப்பட்ட  
उपायनं காணிக்கையான  
तत् सर्वं च அது எல்லாவற்றை  
प्रतिगृह्य வாங்கிக்கொண்டு, [யும்  
वानरान् வானரர்கள்

सर्वान् एव எல்லோரையும்  
सन्त्वयित्वा च புகழ்ந்து கொண்டாடி,  
व्यसर्जयत् விடைகொடுத்தனுப்  
பினான்.

विसर्जयित्वा स हरीञ्शूरांस्तान्कृतकर्मणः । मेने कृतार्थमात्मानं राघवं च महाबलम् ॥

सः அவன்  
कृतकर्मणः இட்ட வேலையைச்  
तान् அந்த[செய்து முடித்த  
शूरान् சூரர்களான  
हरीन् வானரர்களை  
विसर्जयित्वा விடைகொடுத்தனுப்  
பிவிட்டு,

आत्मानं தன்னை  
कृतार्थं காரியம் கைகூடப்  
महाबलं பெற்றவனாகவும்  
राघवं च { மகா பலிஷ்டராகிய  
मेने { ஸ்ரீராமரை அப்படியே  
காரியம் கைகூடப்  
பெற்றவராகவும்  
எண்ணினான்.

स लक्ष्मणो भीमबलं सर्वानरसत्तमम् । अग्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं संप्रहर्षयन् ॥  
किष्किन्धाया विनिष्क्राम यदि ते सौम्य रोचते || 3 ||

सः அந்த  
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
भीमबलं மகா பலசாலியும்  
सर्वानरसत्तमं எல்லா வானரர்களில்  
உத்தமருமான  
सुग्रीवं சுகரீவனைப் பார்த்து  
संप्रहर्षयन् உத்ஸாகப்படுத்து  
கின்றவராய்

प्रश्रितं நல்ல ஒழுக்கத்தை வி  
எங்கக்காட்டுகிற  
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை  
अग्रवीत् சொன்னார்.  
सौम्य “அப்பா!  
ते रोचते यदि உமக்குப் பிரியமாகில்  
किष्किन्धाया: கிஷ்கிந்தையிலிருந்து  
विनिष्क्राम நீர் புறப்படும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य सुभाषितम् । सुग्रीवः परमप्रीतो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ 4 ॥

सुग्रीवः சுகரீவன்  
तस्य அந்த  
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய  
सुभाषितं அழகாய்ச் சொல்லப்  
பட்ட  
तद्वचनं அம்மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு,  
परमप्रीतः மிகச் சந்தோஷமடைந்  
தவனாகி  
एतत् இனி வரப்போகிற  
वाक्यं ह சொல்லையும்  
उवाच சொன்னார்.

एवं भवतु गच्छावः स्थेयं त्वच्छासने मया

॥ ५ ॥

एवं भवतु “அப்படியே ஆகட்டும்; ;  
 गच्छावः நாமிருவரும் போ  
 मया என்னால் [வேடம் ;

त्वच्छासने உமதாக்கினையில்  
 स्थेयम् இருக்கவேண்டியது”.

तमेवमुक्त्वा सुग्रीवो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ।

विसर्जयामास तदा तारामन्याश्च योषितः ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்,  
 शुभलक्षणं உத்தம லக்ஷணங்க  
 என்மையப்பெற்ற

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,  
 तदा அப்பொழுது  
 तारां தாரையையும்

तं அந்த  
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனைப்  
 பார்த்து

अन्याः மற்றுமுள்ள  
 योषितः च மனைவிமார்களையும்  
 विसर्जयामास விடைகொடுத்தனுப்

एवं மேற்கண்டவாறு

பினான்.

एतेत्युच्चैर्हरिवरान्सुग्रीवः समुदाहरत् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हरयः शीघ्रमाययुः ॥

॥ ७ ॥

बद्धाञ्जलिपुटाः सर्वे ये स्युः स्त्रीदर्शनक्षमाः

सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
 हरिवरान् வானரோத்தமர்களை  
 उच्चैः உத்த குரலில்  
 एत 'இங்கு வாருங்கள்'  
 इति என்று  
 समुदाहरत् ஆக்ஞாபித்தான்.  
 हरयः வானரர்கள்  
 तस्य அவனது  
 तद्वचनं அந்த ஆக்ஷேபையை

श्रुत्वा கிரமேற்கொண்டு,  
 शीघ्रं உடனே  
 आययुः வந்துகூடினார்கள்.  
 स्त्रीदर्शनक्षमाः ஸ்திரீகளைக் காக்க நிய  
 மிக்கப்பட்டவர்கள்  
 ये எவர்களோ அவர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 बद्धाञ्जलिपुटाः கைகூப்பிக்கொண்டு  
 स्युः இருந்தார்கள்.

तानुवाच ततः प्राप्तावाजाऽर्कसदृशप्रभः । उपस्थापयत क्षिप्रं शिविकां मम वानराः ॥ ८ ॥

अर्कसदृशप्रभः சூரியன்போன்ற  
 ஒளியுடைய  
 राजा மன்னன் (சுக்ரீவன்)  
 प्राप्तान् அங்கிருந்த  
 तान् அவர்களைப் பார்த்து  
 ततः அப்பொழுது

उवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞா  
 பித்தான்.  
 वानराः 'வானரர்களே!  
 मम शिविकां எனது பல்லக்கை  
 क्षिप्रं சீக்கிரம்  
 उपस्थापयत கொண்டு வாருங்கள்'.

श्रुत्वा तु वचनं तस्य हरयः शीघ्रचिक्रमाः । समुपस्थापयामासुः शिविकां प्रियदर्शनाम् ॥

हरयः வானரர்கள்  
 तस्य அவனது  
 वचनं ஆக்ஷேபையை  
 श्रुत्वा तु கேட்டதுமே,  
 शीघ्रचिक्रमाः வேகமாய் செல்லுகின்  
 றவர்களாகி

प्रियदर्शनां கண்ணாடிக் காணத்  
 தக்க  
 शिविकां பல்லக்கை  
 समुपस्थापयामासुः கொண்டுவந்து  
 மறுத்தினார்கள்.



तामुपस्थापितां दृष्ट्वा शिविकां वानराधिपः । लक्ष्मणारूढतां शीघ्रमिति सौमित्रिमब्रवीत् ॥

वानराधिपः	வானர மன்னனாகு மவன்	சௌமித்ரி	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
तां	அந்த	லக்ஷ்மண	“லக்ஷ்மணரே !
शिविकां	சிவிகையை	शीघ्रं	காலதாமதமின்றி
उपस्थापितां	வந்துசேர்ந்துவிட்ட தரக	आरूढतां	ஏறிக்கொள்ளப்பட்ட
		इति	என்று [ட்டும்”
दृष्ट्वा	கவனித்து,	अब्रवीत्	சொன்னான்.

इत्युत्त्वा काञ्चन यानं सुग्रीवः सूर्यसंनिभम् । बृहद्भिर्हरिभिर्युक्तमारोह सलक्ष्मणः ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	बृहद्भिः	ஆற்றலுடைய
इति	மேற்கண்டவாறு	हरिभिः	வானரர்களால்
उक्तवा	சொல்லிவிட்டு,	युक्तं	வகிக்கப்பெற்றது
सूर्यसंनिभं	சூரியனைப் போன்ற தும்	यानं	சினிகையில் [மான
		सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரோடுகூட
काञ्चनं	பொன்னுலானதும்	आरोह	ஏறினான்.

पाण्डुरेणातपत्रेण ध्रियमाणेन मूर्धनि । शुद्धैश्च वालव्यजनैर्धूयमानैः समन्ततः ॥ १२ ॥  
शङ्खभेरीनिनादैश्च हरिभिश्चाभिनन्दितः । निर्ययौ प्राप्य सुग्रीवो राज्यश्रियमनुत्तमाम् ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	धूयमानैः	இரட்டப்பெற்ற
अनुत्तमां	மிகச் சிறந்த	शुद्धैः	வெண்
राज्यश्रियं	ராஜ்யலக்ஷ்மியை	वालव्यजनैः च	சாமரங்களாலும்
प्राप्य	அடைந்து,	शङ्खभेरीनिनादैः च	சங்கம், பேரி இவைக ஏன் கோஷங்களா
सूधैनि	முடிமீது	हरिभिः च	வானரர்களாலும்[லும்
ध्रियमाणेन	நிழற்றப்பட்ட	अभिनन्दितः	உதஸாகப்படுத்தப் பட்டவனாய்
पाण्डुरेण	வெண்	निर्ययौ	புறப்பட்டான்.
आतपत्रेण	குடையாலும்		
समन्ततः	நாற்புறமுதும்		

स वानरशतैस्तीक्ष्णैर्वहुभिः शस्त्रपाणिभिः । परिकीर्णो ययौ तत्र यत्र रामो व्यवस्थितः ॥

सः	அவன்	परिकीर्णः	சூழப்பெற்றவனாய்
तीक्ष्णैः	சுருகருப்புள்ள	रामः	ஸ்ரீராமர்
शस्त्रपाणिभिः	ஆயுதபாணிகளான	यत्र	எவ்விடத்தில்
बहुभिः	பல	व्यवस्थितः	எழுந்தருளியிருக்கின் ருரோ
वानरशतैः	வானரங்களைக்கூட வானரர்களாலும்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		ययौ	வந்துசேர்ந்தான்.



धर्ममर्थं च कामं च यस्तु काले निषेवते । विभज्य सततं वीर स राजा हरिसत्तम ॥२०॥

वीर  
हरिसत्तम  
यः  
धर्म  
अर्थ च  
कामं च  
सततं

“ வீர !  
வானரோத்தம !  
எவனொருவன்  
தர்மத்தையும்  
அர்த்தத்தையும்,  
காமத்தையும்,  
எக்காலத்திலும்,

विभज्य  
काले  
निषेवते  
सः तु  
राजा

பாகுபாடுசெய்து,  
அதற்கு விதிக்கப்பட  
ட்ட காலத்திஸ்  
ஆசரயிக்கிறானே  
அவன் தான்  
அரசனாவான்.

हित्वा धर्मं तथाऽर्थं च कामं यस्तु निषेवते । स वृक्षाये यथा सुप्तः पतितः प्रतिबुध्यते ॥

यः  
धर्म  
तथा  
अर्थं च  
हित्वा  
कामं तु  
निषेवते

“ எவனொருவன்  
தர்மத்தையும்  
அவ்வண்ணமே  
அர்த்தத்தையும்  
அற்றதுவிட்டு,  
காமத்தில் மட்டும்  
மூழ்கிக் கிடக்கிறானே

सः  
वृक्षाये  
सुप्तः  
पतितः  
यथा  
प्रतिबुध्यते

அவன்  
மர அனியில்  
படுத்தாறங்கி  
கீழே விழுந்தவன்  
எப்படியோ அப்படியே  
நல்லறிவையடைகி  
ருன்.

अमित्राणां वधे युक्तो मित्राणां संग्रहे रतः । त्रिवर्गफलभोक्ता तु राजा धर्मेण युज्यते ॥

अमित्राणां  
वधे  
युक्तः  
मित्राणां  
संग्रहे  
रतः

“ சத்துருக்களின்  
வதையில்  
பற்றுள்ளவனும்,  
நண்பர்களை  
நழுவவிடாது வைத்  
துக்கொள்வதில்  
ஊக்கமுடையவனும்,

त्रिवर्गफल-  
भोक्ता तु }  
राजा  
धर्मेण  
युज्यते

தருமம், அர்த்தம், கா  
மம் என்ற மூன்று பு  
ருஷார்த்தங்களின் ப  
யனை உள்ளபடி அறி  
ந்து காப்பாற்றுகிற  
மன்னன் [வனுமான  
தர்மத்தால்  
விடாங்குகிறான்.

उद्योगसमयस्त्वेष्ट प्राप्तः शत्रुनिबर्हण । संचिन्त्यतां हि पिङ्गेश हरिभिः-सह मन्त्रिभिः ॥

शत्रुनिबर्हण  
पिङ्गेश  
उद्योगसमयः  
एषः  
प्राप्तः

“ பகைவரையழிக்க  
வல்ல  
வானரமன்னா !  
முயற்சிசெய்தற்  
இதே ! [கேற்றகாலம்  
வந்துவிட்டது.

हि  
हरिभिः  
मन्त्रिभिः सह  
तु  
संचिन्त्यताम्

ஆனபடியால்  
வானர  
மந்திரிமார்களோடு  
இப்பொழுது [கூட  
ஆலோசனை செய்யப்  
பட்டோம்.



देवगन्धर्वपुत्राश्च वानराः कामरूपिणः । स्वैः स्वैः परिवृताः सैन्यैर्वर्तन्ते पथि राघव ॥२९॥

राघव "ஹ்ராம!  
காமரூபிண: நினைத்த ஹ்ரபமெடுக்க  
வல்லவர்களுடும்  
देवगन्धर्व- } தேவர்களுடையவும்;  
पुत्रा: च } கந்தர்வர்களுடைய  
வும் புதல்வர்களு  
மான

वानरा: வானர்கள்  
स्वैः स्वैः தங்கள் தங்கள்  
सैन्यैः சேனைகளால்  
परिवृता: சூழப்பட்டவர்களாய்  
पथि வழியில்  
वर्तन्ते வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

शतैः शतसहस्रैश्च कोटिभिश्च पुत्रङ्गमाः । अयुतैश्चावृता वीराः शङ्खुभिश्च परन्तप ॥३०॥

अर्बुदैर्युदशतैर्मध्यैश्चान्तैश्च वानराः । समुद्रैश्च परार्थैश्च हरिभिर्हरियूथपाः ॥३१॥

आगमिष्यन्ति ते राजन्महेन्द्रसमविक्रमाः । मेरुमन्दरसङ्काशा विन्ध्यमेरुकृतालयाः ॥३२॥

परन्तप "சத்துருக்களைத்தாக்க  
राजन् அரசே! [கச்செய்யும்  
महेन्द्रसमविक्रमाः { இந்திரனை நிகர்த்த  
ஆற்றலுடையவர்க  
ளும்,  
मेरुमन्दर- } மேருமலையையும், மந்  
सङ्काशा: } தரமலையையும் நிகர  
த்தவர்களும்,  
विन्ध्यमेरु- } வீந்தியமலையையும்,  
कृतालया: } மேருமலையையுந் வா  
சஸ்தலமாய்க் கொ  
ண்டவர்களுமான  
हरियूथपा: வானரசேனைகளின்  
தலைவர்களுமான  
वीरा: சூரர்களாகிய  
ते அந்த  
पुत्रङ्गमा: பறக்கவல்ல  
वानरा: வானர்கள்  
शतैः நூற்றுக்கணக்காகவும்,  
अयुतैः च பதினாயிரக்கணக்காகவும்,  
வரும்,

शतसहस्रैः च நூற்றுபிரக்கணக்காக  
வும்,  
कोटिभिः च கோடிக்கணக்காகவும்  
शङ्खुभिः च லக்ஷம் கோடிக்கணக்  
காகவும்,  
अर्बुदैः பத்துகோடிக்கணக்  
காகவும்,  
मध्यैः च நூறுகோடிக்கணக்  
காகவும்,  
अन्तैः च ஆயிரம் கோடிக்கணக்  
காகவும்,  
समुद्रैः च இருபத்தியிரம்  
கோடிக்கணக்காகவும்,  
परार्थैः च ஆறுலக்ஷம்கோடிக்க  
ணக்காகவும்  
अर्बुदशतैः च பலபத்துகோடிக்க  
ணக்காகவும்,  
हरिभिः வானர்களால்  
आवृता: சூழப்பட்டவர்களாய்  
आगमिष्यन्ति வந்துசேரப் போகிறார்கள்.

ते त्वामभिगमिष्यन्ति राक्षसं ये सबान्धवम् । निहत्य रावणं संख्ये ह्यनयिष्यन्ति मैथिलीम् ॥

ये "எவர்களோ  
ते ஆவர்கள்  
त्वां தேவரீரை  
अभिगमिष्यन्ति வந்தடையப் போகின்  
संख्ये போரில் [ஹர்கள்.  
राक्षसं அரக்கனாகிய

रावणं ராவணனை  
सबान्धवं பந்துக்களோடுட  
निहत्य கொன்று,  
मैथिलीं மைதிலியாரை  
आनयिष्यन्ति அழைத்துவரப்  
போகிறார்கள்;  
हि இது நிச்சயம் ॥

ततस्तमुद्योगमवेक्ष्य बुद्धिमान्हरिप्रवीरस्य निदेशवर्तिनः ।

बभूव हर्षाद्रसुधाधिपात्मजः प्रबुद्धनीलोत्पलतुल्यदर्शनः

॥ ३४ ॥

बुद्धिमान् பேரறிவுற்றவரும்  
 वसुधाधिपात्मजः சுக்ரவர்த்தியின் திருக்  
 குமாரருமாகிய அவர்  
 निदेशवर्तिनः சொன்னபடி செய்து  
 முடிக்கும்  
 हरिप्रवीरस्य வானரோத்தமரு  
 त अந்த [டைய  
 उद्योगं ஏற்பாட்டை

ततः அப்பொழுது  
 अवेक्ष्य திருவுள்ளத்தில் பற்றி  
 हर्षात् மனச்சுந்துஷ்டியால்  
 प्रबुद्धनीलोत्पल- } அலர்ந்த நீலோத்தபலங்  
 तुल्यदर्शनः } கலா நிகர்த்த திருக்  
 கண்களையுடையவ  
 बभूव விளங்கினார். [ராய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10876

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1624



एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப் பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३२ ॥

वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम्—வானரஸேனையகளை கணக்கிடச்சொல்வது.

इति ब्रुवाणं सुग्रीवं रामो धर्मभृतां वरः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य प्रत्युवाच कृताञ्जलिम् ॥१॥

धर्मभृतां தர்மவான்களுக்குள்  
 वरः உத்தமராகிய  
 रामः ஸ்ரீராமர்  
 इति மேற்கண்டவாறு  
 कृताञ्जलिं கைகடப்பிக்கொண்டு  
 ब्रुवाणं மொழிகின்ற

सुग्रीवं சுக்ரீவனை  
 बाहुभ्यां இரு கரங்களால்  
 संपरिष्वज्य சுட்டித்தழுவி,  
 प्रत्युवाच அவனுக்குப் பின்வரு  
 மாறுபதினுரைத்தார்.

यदिन्द्रो वर्षते वर्षं न तच्चित्रं भवेद्भुवि । आदित्यो वा सहस्रांशुः कुर्याद्वितितिमिरं नभः ॥ २ ॥

इन्द्रः \*இந்திரன்  
 भुवि பூமியில்  
 वर्षं மழையை  
 वर्षते பெழுகின்றான் ;  
 सहस्रांशुः ஆயிரம் சிரனாகைய  
 आदित्यः சூரியராகவான்

नभः ஆகாசத்தை  
 वितितिमिरं இருளற்றதாச  
 कुर्यात् செய்கிறான்.  
 यत् இந்த  
 तत् वा எதுவும்  
 चित्तं भवेत् न புகிதாய் வியக்கத்  
 தக்கதன்று.



एतस्मिन्नन्तरे चैव रजः समभिवर्तत । उष्णां तीव्रां सहस्रांशोश्छादयद्गने प्रभाम् ॥ ८ ॥

एतस्मिन् अन्तरे இதே சமயத்திலே  
 रजः சூதாளி  
 गगने ஆகாயத்தில்  
 सहस्रांशो: சூரிய பகவானது  
 उष्णां च உஷ்ணமானதும்

तीव्रां एव கடுமையானதுமான  
 प्रभां ஒளியை  
 छादयत् மறைத்துக்கொண்டு  
 समभिवर्तत நிறைந்துகிடந்தது.

दिशः पर्याकुलाश्चासन्नजसा तेन मूर्च्छिताः । चचाल च मही सर्वा सशैलवनकानना ॥ ९ ॥

तेन அந்த  
 रजसा சூரியால்  
 दिशः ज திக்குகளெல்லாம்  
 पर्याकुला: எங்கும் நிறைந்தவை  
 कलारय

आसन् ஆயின.  
 सशैलवनकानना { மலைகளையும், வனங்க  
 ளையும், சோலைகளையும்  
 முள்ளிட்ட  
 मही பூமி  
 सर्वा च எல்லாமும்  
 चचाल நடுங்கிற்று.

मूर्च्छिताः மூண்டுண்டவைகளாய்

ततो नगेन्द्रसंकाशैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाबलैः । कृत्वा संछादिता भूमिरसंख्येयैः पुवङ्गमैः ॥ १० ॥

भूमि: பூமி  
 कृत्वा எல்லாமும்  
 तत: அப்பொழுது  
 नगेन्द्रसङ्काशै: இமயமலையை நிகர்த்த  
 வர்களுமே,

तीक्ष्णदंष्ट्रै: கூரிய பற்களையுடைய  
 வர்களுமே,  
 महाबलै: மகா பலவான்களு  
 असंख्येयै: கணக்கின்ற்த [மான  
 पुवङ्गमै: வானரர்களால்  
 संछादिता நிறைந்ததாயிற்று.

निमेषान्तरमात्रेण ततस्तैर्हरियूथपैः । कोटीशतवृत्तैश्च प्रच्छन्ना कामरूपिभिः ॥ ११ ॥

निमेषान्तरमात्रेण } ஒரு நிமிஷத்திற்கு  
 एव குள்ளையே  
 कामरूपिभि: நினைத்த ரூபமெடுக்க  
 வல்ல  
 कोटीशतवृत्तै: பல கோடிக்களால் சூழ  
 பட்டவர்களான

तै: அந்த  
 हरियूथपै: வானரசேனைத்தலைவர்  
 களால்  
 तत: அப்பொழுது  
 प्रच्छन्ना च பூமி மூடிக்கிடந்தது.

नादैयैः पार्वतेश्वश्च सामुद्रैश्च महाबलैः । हरिभिर्मघनिर्हादैरन्यैश्च वनवासिभिः ॥ १२ ॥

तरुणादित्यवर्णैश्च शशिगौरैश्च वानरैः । पद्मकेसरवर्णैश्च श्वेतैर्मேरुकुतायैः ॥ १३ ॥

कोटीसहस्रैर्दशभिः श्रीमान्परिवृत्तस्तदा । वीरः शतबलिर्नाम वानरः प्रत्यदृश्यत ॥ १४ ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானும்  
 वीर: வீரனுமான  
 शतबलि: சதபலி  
 नाम என்ற  
 वानर: வானரன்

तदा அப்பொழுது  
 नादैयै: நதிகளில் வசிப்பவர்  
 களும்,  
 पार्वतेश्व: பர்வதங்களில் வசிப்  
 பவர்களும்,



சாஸுதிரै: च	சமுத்திரங்களில்
वनवासिभिः	வசிப்பவர்களும், வனங்களில் வசிப்ப வர்களுமும்,
मेरुहृतालयेः	{ மேருமலையை இருப்பிட டமாய்க் கொண்ட வர்களுமான
हरिभिः च	வானரர்களாலும்
अन्यैः	மற்றுமுள்ள
महाबलैः	மகா பலவான்களும்
मेघनिहांदैः	மேகம்போல் கர்ச்சிக் கின்றவர்களும்
तस्मादित्यवणैः च	இளஞ்சூரியனது நிற முடையவர்களும்

ततः काञ्चनशैलाभस्ताराया वीर्यवान्पिता ।

काञ्चनशैलाभः	பொன்மலையை நிகர்த்தவனும்
वीर्यवान्	வீர்யவா னுமான
तारायाः	தாரையின்
पिता	தந்தை

तथाऽपरेण कोटीनां सहस्रेण समन्वितः ।

विशुः	மகா சாமர்த்திய சாலியும்
सुग्रीवश्चशुरः	சுகீர்வன் மாமனாரு மான
रुमायाः	உருமையின்
पिता	தந்தை

पञ्चकेसरसंकाशस्तरुणार्कनिभाननः । बुद्धिमान्वानरश्रेष्ठः सर्ववानरसत्तमः ॥ १७ ॥

अनीकैर्बहुसाहसैर्वानराणां समन्वितः । पिता हनुमतः श्रीमान्केसरी प्रत्यहश्यत ॥ १८ ॥

पञ्चकेसरसङ्काशः	தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்தவனும்,
तरुणार्कनिभाननः	இளஞ்சூரியனை நிகர்த் த முகமுடையவனும்,
बुद्धिमान्	புத்திமானும்,
सर्ववानरसत्तमः	வானரர்கள் எல்லோரி யும் உத்தமனும்,
वानरश्रेष्ठः	வானரர்களுக்குத் த
श्रीमान्	ஸ்ரீமானும், [விலனும்,

शशिगौरैः च	{ சந்திரனை நிகர்த்து பொன்றிறமானவர் களும்,
पञ्चकेसरवणैः च	{ தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்த வர்ண முடையவர்களும்,
श्वेतैः	வெளிறியவர்களான
दशभिः	பத்து
कोटीसहस्रैः	ஆயிரங்கோடிக்கணக் கான
वानरैः	வானரர்களால்
परिभूतः	சூழப்பட்டவனும்
प्रत्यहश्यत	வந்துதோன்றினான்.

अनेकैर्दशसाहसैः कोटिभिः प्रत्यहश्यत ॥

दशसाहसैः	பத்தாயிரக்கணக்காக வும்
कोटिभिः	கோடிக்கணக்காகவும்
अनेकैः	பலரோடு
ततः	அப்பொழுது
प्रत्यहश्यत	வந்துதோன்றினான்.

पिता रुमायाः संप्राप्तः सुग्रीवश्चशुरो विशुः ॥

तथा	அப்படியே
अपरेण	இதர
कोटीनां	கோடிகளின்
सहस्रेण	ஆயிரத்தால்
समन्वितः	சூழப்பட்டவனும்
संप्राप्तः	வந்துதோன்றினான்.

हनुमतः पिता केसरी

॥ १७ ॥

हनुमतः	ஹனுமாரின்
पिता	தந்தையுமான
केसरी	கேஸரி என்ற வானரன்
वानराणां	வானரர்களின்
बहुसाहसैः	பல ஆயிரக்கணக்கான
अनीकैः	சேனைகளோடு
समन्वितः	சூடியவனும்
प्रत्यहश्यत	வந்து தோன்றினான்.

गोलाङ्गुलमहाराजो गवाक्षो भीमविक्रमः । वृतः कोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यत ॥१९॥

भीमविक्रमः அஞ்சத்தக்க வலி  
யுடையவனும்  
गोलाङ्गुलमहाराजः முசுக்கஞ்சுக்கு மகா  
ராஜனுமான  
गवाक्षः கவாட்சுதன்

वानराणां வானரர்களின்  
कोटिसहस्रेण ஆயிரம் கோடிக்கணக்  
கால்  
वृतः சூழப்பட்டவனாய்  
अदृश्यत தோன்றினான்.

ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिवर्हणः । वृतः कोटिसहस्राभ्यां द्वाभ्यां समभिवर्तत ॥

शत्रुनिवर्हणः சத்ருஸம்ஹாரக  
னாகிய  
धूम्रः தூமரன்  
भीमवेगानां அஞ்சத்தக்க சக்தி  
கொண்ட

ऋक्षाणां கரடிகளினுடைய  
द्वाभ्यां இரண்டு  
कोटिसहस्राभ्यां ஆயிரங்கோடிகளால்  
वृतः சூழப்பட்டவனாய்  
समभिवर्तत வந்துசேர்ந்தான்.

महाचलनिभैरैः पनसो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यस्तिष्ठभिः कोटिभिर्वृतः ॥२१॥

महावीर्यः மகாவீர்யவானுன  
पनसः பனஸன்  
नाम என்ற  
यूथपः சேனைத்தலைவன்  
महाचलनिभैः பெருநம் மலைகளை  
நிகர்த்து

घोरैः பயங்கரமான  
तिष्ठभिः மூன்று  
कोटिभिः கோடிகளால்  
वृतः சூழப்பட்டவனாய்  
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

नीलाञ्जनचयाकारो नीलो नामाथ यूथपः । अदृश्यत महाकायः कोटिभिर्दशभिर्वृतः ॥२२॥

नीलाञ्जनचयाकारः கருத்த அஞ்சனமலை  
யை நிகர்த்த  
महाकायः பெருமுடலையுடைய  
வனும்,  
यूथपः சேனைத்தலைவனுமான  
நிகர்த்து

नीलः नाम நீலனென்பவன்  
दशभिः பத்து  
कोटिभिः கோடிகளால்  
वृतः சூழப்பட்டவனாக  
अथ அப்பொழுது  
अदृश्यत வந்துதோன்றினான்.

ततः काञ्चनशैलाभो गवयो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यः कोटिभिः पञ्चभिर्वृतः ॥

ततः திமகு  
काञ्चनशैलाभः பொன்மலையை  
நிகர்த்தவனும்,  
महावीर्यः மகாவீர்யவானும்,  
यूथपः சேனைத்தலைவனுமான

गवयः नाम கவயன் என்பவன்  
पञ्चभिः ஐந்து  
कोटिभिः கோடிகளால்  
वृतः சூழப்பட்டவனாய்  
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

दरीमुखश्च बलवान्यूपोऽभ्याययौ तदा । वृतः कोटिसहस्रेण सुग्रीवं समुपस्थितः ॥ २४ ॥

बलवान् பலவா னும்  
यूपः சேனை த்தலைவ னுமான  
दरीमुखः தரீ முகனென்ற  
வா னரன்  
कोटिसहस्रेण ஆயிரம் கோடியால்

वृतः च சூழப்பட்டவகைவே  
तदा அப்பொழுது  
अभ्याययौ வந்துசேர்ந்தான்.  
सुग्रीवं சுக்ரீவனை  
समुपस्थितः அணுகின்றான்.

मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभावश्विपुत्रौ महाबलौ । कोटिकोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यताम् ॥ २५ ॥

महाबलौ மகா பலவா ன்களும்  
अश्विपुत्रौ அசுவினிதேவதைகளி  
ன் புதல்வா ன்களுமான  
मैन्द्रः च மைந்தனென்பவனும்  
द्विविदः च திவிதனென்பவனு  
மான

उभौ இருவர்களும்  
वानराणां வானரர்களின்  
कोटिकोटिसहस्रेण பல்லாயிரம்கோடி  
யோடு  
अदृश्यताम् தோன்றினார்கள்.

गजश्च बलवान्वीरः कोटिभिस्तिष्ठभिर्द्वितः । आजगाम महातेजाः सुग्रीवस्य समीपतः ॥ २६ ॥

महातेजाः மகா பராக்கிரமசாலியும்,  
बलवान् பலவா னும்,  
वीरः வீர னுமாகிய  
गजः च கஜனென்பவனும்,

तिष्ठभिः, कोटिभिः மூன்று கோடிகளால்  
वृतः சூழப்பட்டவனும்  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது  
समीपतः சன்னிதிக்கு  
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

ऋक्षराजो महातेजा जाम्बवान्नाम नामतः । कीटिभिर्दशभिः प्राप्तः सुग्रीवस्य वशे स्थितः ॥

महातेजाः மகத்தான ஆற்றலு  
டையவரும்  
ऋक्षराजः கரடிமன்னரும்  
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது  
वशे ஆளுகையில்  
स्थितः இருந்தவரும்

नामतः பெயரால்  
जाम्बवान् ஜாம்பவானென்று  
नाम பெயர்பெற்ற ஆவர்  
दशभिः பத்து  
कीटिभिः கோடிகளோடு  
प्राप्तः வந்துசேர்ந்தார்.

रुमण्वान्नाम विक्रान्तो वानरो वानरेश्वरम् । आययौ बलवांस्तूर्ण कोटीशतसमावृतः ॥ २७ ॥

विक्रान्तः பராக்கிரமசாலியும்  
बलवान् பலவா னுமான  
रुमण्वान् ருமணவான்  
नाम என்ற  
वानरः வானரன்

कोटीशत- } தூறுகோடியால்  
समावृतः } சூழப்பட்டவனும்  
वानरेश्वरं வானரமன்னனை  
तूर्णं வீரைவீல்  
आययौ வந்து அடைந்தார்.

ततः कोटिसहस्राणां सहस्रेण शतेन च । पृष्ठतोऽनुगतः प्राप्तो हरिर्भिर्गन्धमादनः ॥

गन्धमादनः	கந்தமாதனன் என்பவன்	सहस्रेण च	ஆயிரக்கணக்காகவும்
कोटिसहस्राणां	ஆயிரம் கோடிகளின்	पृष्ठतः	பக்கலில்
हरिभिः	வானரர்களால்	अनुगतः	பின்துடர்ந்து வரப் பட்டவனும்
शतेन	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
		प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततः पद्मसहस्रेण वृतः शङ्कुशतेन च । युवराजोऽङ्गदः प्राप्तः पितृतुल्यपराक्रमः ॥ ३० ॥

पितृतुल्य- पराक्रमः	தந்தையை நிகர்த்த பராக்கிரமசாலியும்,	पद्मसहस्रेण च	நூறுகோடி கோடி யாலும்
युवराजः	இளவரசுமான்	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
अङ्गदः	அங்கதன்	ततः	அப்பொழுது
शङ्कुशतेन	நூறுலக்தம் கோடியா லும்	प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततस्ताराद्युतिस्तारो हरिर्भीमपराक्रमः । पञ्चभिर्हरिकोटीभिर्दूरतः प्रत्यदृश्यत ॥ ३१ ॥

ताराद्युतिः	நகரத்திரம்போன்ற ஒளிகொண்டவனும்	पञ्चभिः	ஐந்து
भीमपराक्रमः	அஞ்சு த்தக்க பராக் கிரமத்தையுடையவ	हरिकोटिभिः	வானரகோடிகளோடு
तारः	தாரனென்ற [னுமான்	दूरतः	வெகுதூரத்திலி ருந்து
हरिः	வானான்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
		प्रत्यदृश्यत	வந்து தோன்றினான்.

इन्द्रजानुः कपिवीरो यूथपः प्रत्यदृश्यत । एकादशानां कोटीनामीश्वरस्तैः समावृतः ॥ ३२ ॥

वीरः	வீரனும்	एकादशानां	பதினொன்று
यूथपः	சேனைத்தலைவனும்	कोटीनां	கோடிகளின்
ईश्वरः	பிரபுவுமான்	तैः	அவர்களால்
इन्द्रजानुः	இந்திரஜானு என்ற	समावृतः	சூழப்பட்டவனும்
कपिः	வானான்	प्रत्यदृश्यत	வந்து தோன்றினான்.

ततो रम्भस्त्वनुप्राप्तस्तरुणादित्यसंनिभः । अयुतेनावृतश्चैव सहस्रेण शतेन च ॥ ३३ ॥

तरुणादित्य- सन्निभः	இளம் சூரியனை நிகர்த்தவனான	अयुतेन एव	பதினாயிரக்கணக்காக வும்
रम्भः	ரம்பனென்பவன்	आवृतः तु	சூழப்பட்டவனாகவே
शतेन च	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
सहस्रेण च	ஆயிரக்கணக்காகவும்	अनुप्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततो यूथपतिर्वीरो दुर्मुखो नाम वानरः । प्रत्यदृश्यत कोटिभ्यां द्वाभ्यां परिवृतो बली ॥

ततः अ.தற்குப்பின்  
 बली பலசாலியும்  
 वीरः சூரனும்  
 यूथपतिः சேனைத்தலைவனுமா  
 दुर्मुखः துர்முகன் [கிய]

नाम वानरः என்ற வானரன்  
 द्वाभ्यां இரண்டு  
 कोटिभ्यां கோடிகளால்  
 परिवृतः சூழப்பட்டவனாய்  
 प्रत्यदृश्यत வந்துதோன்றினான்.

कैलासशिखराकारैर्वानरैर्भीमविक्रमैः । वृतः कोटिसहस्रेण हनुमान्प्रत्यदृश्यत ॥ ३५ ॥

हनुमान् ஹனுமார்  
 कैलास- } கைலாஸமலையை நிகர்  
 शिखराकारैः } த்த உருக்கொண்ட  
 भीमविक्रमैः } வர்களுந்  
 भीमविक्रमैः அஞ்சத்தக்க பராக்கி  
 रमशालीकरोमान

वानरैः வானரர்களால்  
 कोटिसहस्रेण ஆயிரம்கோடிக்கணக்  
 वृतः சூழப்பட்டவராய்  
 प्रत्यदृश्यत வந்துசேர்ந்தான்.

नलथापि महावीर्यः संवृतो द्रुमवासिभिः । कोटीशतेन संप्राप्तः सहस्रेण शतेन च ॥ ३६ ॥

महावीर्यः மகா வீரபவானாகிய  
 नलः நளன்  
 द्रुमवासिभिः மரங்களில் வசிப்பவர்  
 कोटीशतेन च நூறுகோடிக்கணக்  
 कलकलम्

सहस्रेण अपि ஆயிரக்கணக்காகவும்,  
 शतेन च நூற்றுக்கணக்காக  
 संवृतः சூழப்பட்டவனாய்  
 संप्राप्तः வந்துசேர்ந்தான்.

ततो दधिमुखः श्रीमान्कोटिभिर्दशभिर्वृतः । संप्राप्तोऽभिमतस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானும்  
 तस्य அந்த  
 महात्मनः மகாத்மாவான்  
 सुग्रीवस्य சுகரீவருக்கு  
 अभिमतः இஷ்டனுமான

दधिमुखः ததிமுகனென்பவன்  
 दशभिः பத்து  
 कोटिभिः கோடிகளால்  
 वृतः சூழப்பட்டவனாய்  
 ततः அப்பொழுது  
 संप्राप्तः வந்துசேர்ந்தான்.

शरभः कुमुदो वह्निर्वानरो रंह एव च । एते चान्ये च वहवो वानराः कामरूपिणः ॥ ३८ ॥  
 आवृत्य पृथिवीं सर्वां पर्वतांश्च वनानि च । यूथपाः समनुप्राप्तास्तेषां संख्या न विद्यते ॥  
 आगताश्च विशिष्टाश्च पृथिव्यां सर्ववानराः ॥ ३९ ॥

शरभः சரபன்  
 कुमुदः குமுதன்  
 वह्निः च வந்தியும்  
 रंहः ரம்மனென்ற  
 वानरः एव வானரனும்

एते च இவர்களும்  
 पृथिव्यां பூமியில்  
 कामरूपिणः கிணைத்த ரூபமெடுக்க  
 विशिष्टाः பெரியோர்களான

बहवः	பல
वानराः च	வானரர்களும்
अन्ये	மற்றுமுள்ள சாதாரண
सर्वानराः च	வானரர்கள எல்லோரும்
समुद्राप्ताः	சுட்டவே வந்த
यूथपाः च	சேனைத் தலைவர்களும்
पृथिवीं	உலகை

सर्वा	எங்கும்
पर्वतान् च	பர்வதங்களையும்
वनानि च	வனங்களையும்
आवृष्य	மறைத்துக்கொண்டு,
आगताः	வந்து சேர்ந்தார்கள்.
तेषां	அவர்களுடைய
संख्या	துகை
न विद्यते	எண்ணமுடியாது.

आपुवन्तः पुवन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । अभ्यवर्तन्त सुग्रीवं सूर्यमभ्रगणा इव ॥ ४० ॥

पुवङ्गमाः	வானரர்கள்
आपुवन्तः	சூதித்துக்கொண்டும்
पुवन्तः च	சுட்தாடிக்கொண்டும்
गर्जन्तः च	காஜித்துக்கொண்டும்
सुग्रीवं	சுகிரீவனை,

सूर्यं	சூரியபகவானை
अभ्रगणाः	மேகக்கூட்டங்கள்
इव	போலவே
अभ्यवर्तन्त	சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

कुर्वाणा बहुशब्दांश्च प्रहृष्टा बलशालिनः । शिरोभिर्नारनेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयन् ॥ ४१ ॥

बलशालिनः	பலசாலிகளாகிய ஆவர்கள்
प्रहृष्टाः	சந்தோஷமடைந்தவர் களாய்
बहुशब्दान्	பலவித சப்தங்களோ
कुर्वाणाः च	இடுகின்றவர்களாய்

वानरेन्द्राय	வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवाय	சுகிரீவனுக்கு
शिरोभिः } न्यवेदयन् }	முடிகளைத் தாழ்த்தி நமஸ்கரித்து தெரி வித்துக்கொண்டார் கள்.

अपरे वानरश्रेष्ठाः संयम्य च यथोचितम् । सुग्रीवेण समागम्य स्थिताः प्राञ्जलयस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது
अपरे	மற்றுமுள்ள
वानरश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்
सुग्रीवेण	சுகிரீவரை
समागम्य	அடைந்து,

यथोचितं	விதிப்படி
संयम्य च	மரியாதைசெய்து,
प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர் களாய்
स्थिताः	காத்துநின்றார்கள்.

सुग्रीवस्त्वरितो रुमे सर्वास्तान् वानरर्षभान् । निवेदयित्वा धर्मज्ञः स्थितः प्राञ्जलिर्ब्रवीत् ॥

धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞான
सुग्रीवः	சுகிரீவன்
त्वरितः	காலதாமதம் செய்யா தவனாய்
प्राञ्जलिः	கைகூப்பி
स्थितः	நின்றனுகொண்டு
रामे	ஸ்ரீராமரிடத்திலு

निवेदयित्वा	தெரிவித்துவிட்டு,
तान्	அந்த
वानरर्षभान्	வானரோத்தமர்கள்
सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்து
अब्रवीत्	பின் வருமாறு ஆய்நொடித்தான்.

यथासुखं पर्वतनिर्झरेषु वनेषु सर्वेषु च वानरेन्द्राः ।  
निवेशयित्वा विधिवद्वलानि बलं बलज्ञः प्रतिपत्तुमीष्टे

॥ ४४ ॥

वानरेन्द्रா: “வானரோத்தமர்  
களே !  
மலைநடுவிகளிலும்  
எல்லா  
காடுகளிலும்  
செளகரியப்படி  
சென்யங்களை

निवेशयित्वा தங்கியிருக்கச்  
செய்துவிட்டு,  
बलज्ञः தனது சைன்யத்தை  
யறிந்தவன்  
बलं தனது சைன்யத்தை  
विधिवन् முறைப்படி.  
प्रतिपत्तुं ईष्टे பாதுகாக்க வேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10920



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1668

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४० ॥

प्राच्यां विनतप्रेषणम्—கிழக்கு திக்கில் “வினதன்” என்ற வானரனையனுப்புவது.

अथ राजा समुद्दार्थः सुग्रीवः प्लवगेश्वरः । उवाच नरशार्दूलं रामं परवलाद्दैनम् ॥ १ ॥

अथ अप्पொழுது  
समुद्दार्थः எண்ணம் முற்றப்  
பெற்றவனும்,  
प्लवगेश्वरः வானரர்களுக்கு ஈசனு  
सुग्रीवः சுக்ரீவ [மரண  
राजा மன்னன்

परवलाद्दैनं சத்ருசைன்யத்தை  
அழிக்கும்  
नरशार्दूलं புருஷோத்தமராகிய  
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து  
उवाच மொழிந்தான்.

आगता विनिविष्टाश्च बलिनः कामरूपिणः । वानरा वारणेन्द्राभा ये मद्दिष्यवासिनः ॥

ये “எவர்கள்  
मद्दिष्यवासिनः எனது தேசத்தில்  
வசிக்கின்றவர்களும்,  
वारणेन्द्राभा: யானையரசுகளை நிகர்த்த  
வைகளும்,

कामरूपिणः நினைத்த ரூபமெடுக்க  
வல்லவர்களுமான  
वानरा: வானரர்களோ  
आगता: வந்துவிட்டார்கள்.  
विनिविष्टा: च வசதியாய் வைக்கப்  
பட்டிருக்கிறார்கள்.

त इमे बहुविक्रान्तैर्हरिभिर्भीषविक्रमैः । आगता वानरा घोरा दैत्यदानवसन्निभाः ॥ ३ ॥

ते अந்த  
इमे இந்த  
घोरा: அஞ்சத்தக்க  
दैत्यदानवसन्निभा: தைத்யதானவர்களை  
நிதர்த்த  
वानरा: வானரர்கள்

बहुविक्रान्तैः அளவுகடந்த ஆற்ற  
உடையவர்களும்  
भीमविक्रमैः அளவில்லாத ஆண்  
மையுடையவர்களு  
हरिभिः வானரர்களோடு[ம]ன  
आगता: வந்திருக்கிறார்கள்.

ख्यातकर्मापदानाश्च बलवन्तो जितकुमाः । पराक्रमेषु विख्याता व्यवसायेषु चोत्तमाः ॥

ख्यातकर्मा- } “நற்றொழிலும் நல்லொ  
படானா: ச } முக்கமும் உடைய  
வர்கள்;  
बलवन्तः } வலியுள்ளவர்கள்;  
जितकुमाः } இளைப்பில்லாதவர்கள்;  
கள்;

पराक्रमेषु } சத்தாருக்களைத்தாக்கும்  
विख्याताः } வியபங்களில் பிரசித்திபெற்றவர்கள்.  
व्यवसायेषु } சமயத்திற்கு வேண்டிய உபாயங்களில்  
उत्तमाः च } தேர்ந்தவர்கள்.

पृथिव्यम्बुचरा राम नानानगनिवासिनः । कोट्योघाश्च इमे प्राप्ता वानरास्तव किङ्कराः ॥

पृथिव्यम्बुचराः } “பூமியிலும் ஜலத்திலும்  
नानानग- } பல மலைகளிலும்  
निवासिनः } வசிக்கின்றவர்கள்;  
कोट्योघाः } எத்தனையோ கோடிக்  
கணக்காக

प्राप्ताः } வந்திருக்கின்றார்கள்.  
राम } ஸ்ரீராம!  
इमे } இந்த  
वानराः च } வானரர்கள் எல்லோ  
तव } தேவரீரது [ருமே  
किङ्कराः } ஏவலாளர்கள்.

निदेशवर्तिनः सर्वे सर्वे गुरुहिते रताः । अभिषेकमनुष्ठानं तु शक्ष्यन्त्यरिन्दम ॥ ६ ॥

अरिन्दम } “சத்ருசம்ஹாரகரே!  
सर्वे } எல்லோரும்  
निदेशवर्तिनः } ஆக்ஷேபப்படி நடப்ப  
सर्वे } எல்லோரும் [வார்கள்.  
गुरुहिते } எஜமானனுக்கு நன்  
மைசெய்வதில்

रताः } ஊக்கமுடைவர்கள்.  
तव } தேவரீரது  
अभिषेकं } திருவுள்ளத்திலுள்ளதை  
अनुष्ठानं } செய்துமுடிக்க  
शक्ष्यन्ति } ஏற்றவர்களாவார்கள்.

यन्मन्यसे नरव्याघ्र प्राप्तकालं तदुच्यताम् । त्वत्सैन्यं त्वदृशे युक्तमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ७ ॥

नरव्याघ्र } “புருஷோத்தம!  
यत् } எதை  
प्राप्तकालं } ஏற்ற காலமாக  
मन्यसे } திருவுளத்தில் கொண்  
तत् } அது [புருக்கிறோ  
उच्यतां } அருளிச்செய்யப்  
பட்டும்.

त्वदृशे } தேவரீரது ஆக்ஷே  
युक्तं } இருக்கும் [யில்  
त्वत्सैन्यं } தேவரீரது சைன்  
यत् } யத்தை  
आज्ञापयितुं } சுட்டளை செய்ய  
अर्हसि } திருவுள்ளம் கொள்ள  
வேண்டும்.

काममेषामिदं कार्यं विदितं वीर तत्त्वतः । तथाऽपि तु यथातत्त्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ८ ॥

वीर } “சூரரே!  
इदं कार्यं } இந்தக் காரியமானது  
तत्त्वतः } உள்ளபடி  
एषां } இவர்களுக்கு  
विदितं तु } தெரிந்த விஷயமே.  
तथापि } ஆப்படியிருந்தாலும்

यथातत्त्वं } நடக்கவேண்டிய  
படியே  
कामं } { திருவுள்ளத்தில் எப்  
படியிருக்கிறதோ  
आज्ञापयितुं } அப்படியே  
अर्हसि } ஆக்ஷேபிக்க  
திருவுள்ளம்  
கொள்வீராக”.





सुहृद्द्वितीयो विक्रान्तः प्राज्ञः कालविशेषवित् । भवानस्मद्विते युक्तः सुकृतार्थोऽर्थवित्तमः ॥

भवान् “நி  
சுஹ்ருத்விதீய:  
விக்ரான்த:  
பிராஜ்:  
காலவிசேஷவத்

சினேகிதர்களைக் கை  
விடாத துணைவன் ;  
ஆண்மையுள் எவன்,  
எல்லாமறிந்தவன் ;  
காலத்திற்கேற்றவை  
களை அறிந்தவன் .

अस्मद्विते எனக்கு நன்மை  
செய்வதில்  
युक्तः ஆஸக்தியுடையவன் ;  
सुकृतार्थः நன்கு ஆராய்ந்து காரி  
யங்களை செய்கிறவன் ;  
अर्थवित्तमः { காரியங்களின் துட்  
பங்களை அறிந்தவர்  
களில் சிறந்தவன் .”

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो विनतं नाम यूथपम् । अवधीद्रामसन्निध्ये लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥  
शैलाभं मेघनिघोषमूर्जितं प्लवगेश्वरः ॥ १५ ॥

एवं இவ்வாறு  
उक्तः ஆகக் கூறப்பெற்ற  
प्लवगेश्वरः வானரமன்னனான  
सुग्रीवः तु சக்ரீவனே  
रामसन्निध्ये ஸ்ரீராமருடைய  
முன்னிலையில்,  
धीमतः புத்திமானாகிய  
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணருடைய  
முன்னிலையிலும்,

शैलाभं மலைபோன்றவனும,  
मेघनिघोषं மேகம்போல் கர்ஜிக்  
கின்றவனும,  
ऊर्जितं அதிக ஆற்றலுடைய  
வனும்,  
यूथपं சேனைத்தலைவனுமான  
विनतं नाम வினதனென்பவனைப்  
பார்த்து  
अवधीत् பின்வருமாறு  
ஆக்ஞாபித்தான் .

सोमसूर्यात्मजैः सार्धं वानरैर्वानरोत्तम । देशकालनयैर्युक्तः कार्याकार्यविनिश्चये ॥ १६ ॥  
वृतः शतसहस्रेण वानराणां तरस्विनाम् । अधिगच्छ दिशं पूर्वां सशैलवनकाननाम् ॥

वानरोत्तम வானரோத்தம !  
सोमसूर्यात्मजैः { சந்திரன் சூரியன்  
இவர்களின் புதல்  
வர்களாகிய  
वानरैः வானரர்களோடு  
सार्धं கூட  
तरस्विनां பலசாலிகளான  
वानराणां வானரர்களின்  
शतसहस्रेण நூறு ஆயிரத்தால்  
वृतः சூழப்பட்டவனாயும்

कार्याकार्य- } செய்யத்தகுந்தது,  
विनिश्चये } செய்யத் தகாதது  
இவைகளை ஆராய்ந்  
தறிவதில்  
देशकालनयैः தேசம், காலம், உபாய  
மிவைகளோடு  
युक्तः கூடியிருப்பவனாகவும்  
सशैलवनकाननां மலை, காடு, சோலைகள்  
இவைகளோடு கூடிய  
पूर्वां கிழக்கு  
दिशं திக்குக்கு  
अधिगच्छ செல்.



आममीनाशनास्तत्र किराता द्वीपवासिनः । अन्तर्जलचरा घोरा नरव्याघ्रा इति श्रुताः ॥  
एतेषामालयाः सर्वे विचेयाः काननौकसः ॥ २६ ॥

समुद्रं “ஸமுத்திரத்தையும்  
अवगाढान् மறைந்த இடங்களை  
पर्वतान् பர்வதங்களையும் [யும்  
पत्तनानि च பட்டணங்களையும்  
मन्दरस्य மந்தரமலையினது  
शायतां பெருத்த  
कोटिं च கொடுமுடியையும்  
ये केचित् ஏதோ சிலர்  
संश्रिताः அடைந்திருக்கின்றார்கள்.  
कर्णप्रावरणाः च கர்ணப்பிராவணர்கள்  
ஒப்படைபவர்களும்  
ओष्ठकर्णकाः च ஒஷ்டகர்ணகர் என்ப  
வர்களும்  
घोरलोहमुखाः च கோரலோகமுககொன்  
பவர்களும்  
जवनाः च ஜவனர்கள் என்பவர்  
களும்  
एकपादकाः च ஏகபாதகர்கள் என்ப  
வர்களும்  
अक्षयाः एव அக்ஷயரென்பவர்  
களும்  
बलवन्तः பலசாலிகளாகிய  
पुरुषादकाः புருஷாதகர்கள்  
என்னும்

पुरुषाः च மானிடர்களும்  
किराताः तथा கிராதர் என்பவர்களும்  
कर्णचूडाः च கர்ணசூடர்கள் என்ப  
வர்களும்  
प्रियदर्शनाः அழகிய தோற்றமு  
டைய  
हेमाङ्गाः ஹேமாங்கர் என்பவர்  
அங்கே [களும்  
तल தனி பங்களில்  
द्वीपवासिनः வசிக்கும்  
आममीनाशनाः பச்சைமீன்களைத்தின்  
னும்  
किराताः एव கிராதர் என்பவர்  
களும்  
नरव्याघ्राः நரவியாக்கிரர்கள்  
இன்று  
श्रुताः அழைக்கப்படும்  
घोराः பயங்கரமான  
अन्तर्जलचराः अपि ஜலத்தினுள் வசிப்பவர்  
களும்மாகிய இவர்கள்  
काननौकसः வன்வாஸிகள்  
एतेषां இவர்களுடைய  
आलयाः இருப்பிடங்கள்  
सर्वे எல்லாமும்  
विचेयाः தேடத்தக்கவைகள்.

गिरिभिर्ये च गम्यन्ते पुवनेन पुवेन च । रत्नवन्तं यवद्वीपं सम्राज्योपशोभितम् ॥  
सुवर्णकुण्डलं चैव सुवर्णाकरमण्डितम् ॥ २७ ॥  
यवद्वीपमतिक्रम्य शिशिरो नाम पर्वतः । दिवं स्पृशति शृङ्गेण देवदानवसेवितः ॥ २८ ॥  
एतेषां गिरिदुर्गेषु प्रभूतेषु वनेषु च । मार्गध्वं सहिताः सर्वे रामपत्नीं यशस्विनीम् ॥ २९ ॥

यवद्वीपं “யவத்வீபத்தை  
अतिक्रम्य தாண்டி,  
शिशिरो नाम சிசிரமென்ற  
पर्वतः ஒரு மலையிருக்கிறது.  
देवदानवसेवितः { தேவர்களாலும் அசு  
ரர்களாலும் வசிக்  
கப்பெற்றது.

दिवं ஆகாயத்தை  
शृङ्गेण கொடுமுடியால்  
स्पृशति தொடுகிறது.  
ये எவைகள்  
पुवनेन பறந்தோ  
पुवेन च பாய்ந்தோ  
गिरिभिः च மலைகளில் தங்கியோ

गम्यन्ते	அடையப்படுகின்றனவோ,
एतेषां	இவைகளுடைய
गिरिदुर्गेषु	மலை தூர்க்கங்களிலும்
प्रभूतेषु	பல
वनेषु च	வனங்களிலும்
सर्वे सहिताः	நீங்கொல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து
यशस्विनीं	புகழ்படைத்த
रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரது பத்தி
मार्गध्वं	தேடுங்கள் ; [னியை

ससराज्योप- शोभितं	} ஏழு ராஜ்யங்களோடு அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதும்,
रत्नवन्तं	ரத்னங்களால் நிறைந்ததுமான
यवद्वीपं	யவத்விபத்திலும்
सुवर्णाकरमण्डितं	தங்கச் சுரங்கங்கள் நிறைந்த
सुवर्णकुण्ड्यकं एव	சுவர்ணகுட்டியகடமேலும் தவிபத்திலும்,
च	அப்படியே தேடுங்கள்.

ततो रक्तजलं शोणमगाधं शीघ्रगामिनम् । गत्वा पारं समुद्रस्य सिद्धचारणसेवितम् ॥  
तस्य तीर्थेषु रम्येषु विचित्रेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेद्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥३१॥

समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினுடைய
सिद्धचारण- सेवितं	} சித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் வசிக்கப்பெற்ற
पारं	அக்கரையையும்
ततः	அவ்விடத்தில்
अगाधं	மிக ஆழமானதும்
शीघ्रगामिनं	பிரவாகம் எடுத்து
रक्तजलं	ஒடுகிறதுமான சிவந்த ஜலமுடையது
शोणं	மான்

गत्वा	அடைந்து,
तस्य	அதன்
रम्येषु	அழகிய
तीर्थेषु	நீர்த்தகட்டங்களிலும்
विचित्रेषु	விசித்திரமான
वनेषु च	வனங்களிலும்
ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
रावणः	ராவணன்
वैदेद्या	சீதாதெனியோடு
सह	கூட
मार्गितव्यः	தேடப்படவேண்டியவன்.

पर्वतप्रभवा नद्यः सुरम्या बहुनिष्कुटाः । मार्गितव्या दरीमन्तः पर्वताश्च वनानि च ॥३२॥

पर्वतप्रभवाः	பர்வதங்ளிலிருந்து
नद्यः	நதிகளிலும்
सुरम्याः	மிக அழகிய
बहुनिष्कुटाः	பல உத்யானவனங்களும்

दरीमन्तः	குடைகளாடர்ந்த
पर्वताः च	மலைகளும்
मार्गितव्याः	தேடப்படவேண்டிய
वनानि	காடுகளும் [வைகள்.
च	அப்படியே தேடப்படவேண்டியவைகள்.

ततः समुद्रद्वीपांश्च सुभीमान्द्रुमर्ह्य ॥ ३३ ॥

ऊर्मिमन्तं समुद्रं च क्रोशन्तमनिलोद्धतम् ॥ ३४ ॥

ततः	“அதன்மேல்
अनिलोद्धतं	காற்றினால் மோது
क्रोशन्तं	முழங்கும் [ண்டு
ऊर्मिमन्तं	அலைகளோடு கூடிய

समुद्रं च	சமுத்திரத்தையும்
सुभीमान्	மிக அபாயகரமான
समुद्रद्वीपान् च	சமுத்திரத்தின் தீவுகளையும்
द्रष्टुं अर्ह्य	பார்க்கக், கடவீர்கள்.

तत्रासुरा महाकायाश्छायां गृह्णन्ति नित्यशः । ब्रह्मणा समनुज्ञाता दीर्घकालं बुभुक्षिताः ॥

தல் ஆவ்விடத்தில்  
மஹாகாசா: பெருவுடையுடைய  
அசுரா: அசுரர்கள்  
தீர்ங்காலம் நெடுங்காலம்  
புபுக்ஷிதா: பசிகொண்டவர்களாய்  
புஹ்ணா பிரம்மதேவரால்

சமனுஜாதா: அனுக்கிரகிக்கப்  
பெற்றவர்களாய்  
நித்யச: எப்பொழுதும்  
छायां நிழலை  
गृह्णन्ति பற்றியிழுக்கிறார்கள்.

तं कालमेवप्रतिमं महोरगनिषेदितम् । अभिगम्य महानादं तीर्थेनैव महोदधिम् ॥ ३६ ॥  
ततो रक्तजलं भीमं लोहितं नाम सागरम् । गता द्रश्यथ तां चैव बृहतीं कूटशाल्मलीम् ॥

காலமேவபுரதிமம் காளமேகம் போன்ற  
தும்  
மஹொரகநிசேதிதம் பெரும்பாம்புகளால்  
வசிக்கப்பெற்றதும்,  
மஹானாத் பேரொலியுடையது  
த் ஆந்த [மான  
மஹோததி சமுத்திரத்தை  
அபிசமய ஆடைந்து,  
தத: ஆதிலிருந்து  
ரக்தஜலம் சுவந்த நீரையுடையதும்  
பீமம் அபாயகரமானதும்

லோகிதம் லோகிதமென்ற  
सागरं சமுத்திரத்தை  
तीर्थेन एव ஏற்ற உபாயத்துட  
னையே  
गता: சென்றவர்களாய்  
तां ஆந்த  
बृहतीं பெரிய  
कूटशाल्मलीं } பிரதானமான இலவ  
एव च } மரத்தையும்  
द्रश्यथ பார்ப்பீர்கள்.

गृहं च वैनतेयस्य नानारत्नोपशोभितम् । तत्र कैलाससङ्काशं विहितं विश्वकर्षणा ॥ ३८ ॥

தல் ச ஆங்கேயே  
கைலாசசங்காசம் கைலாஸ் பர்வதத்  
தை நிகர்த்த  
நானாரத்ன- } நானாவித ரத்னங்க  
शोभितं } ளால்முகுவாய்ந்து  
விளங்குகிறதுமான

वैनतेयस्य கருடபகவானது  
गृहं மாளிகையினது  
विश्वकर्षणा விசுவகர்மாவினால்  
विहितम् நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கி  
றது.

तत्र शैलनिभा भीमा मन्देहा नाम राक्षसाः । शैलशृङ्गेषु लम्बन्ते नानारूपा भयावहाः ॥

தத் ஆங்கே  
சைலநிபா: மலைபோன்றவர்களுடம்  
பீமா: கொடியவர்களுடான  
மந்தேஹா: நாம மந்தேகர்கள் என்ற  
ரக்சஸா: ஆரக்கர்கள்

நானாரூபா: பல உருவங்களுற்று  
भयावहा: அச்சத்தை விளைவிக்கின்றவர்களாய்  
शैलशृङ्गेषु மலைச்சிகரங்களில்  
लम्बन्ते தொங்குகின்றார்கள்.

ते पतन्ति जले नित्यं सूर्यस्योदयनं प्रति । निहता ब्रह्मतेजोभिरहन्यहनि राक्षसाः ॥  
अभितप्ताश्च सूर्येण लम्बन्ते स्म पुनः पुनः ॥ ४१ ॥

ते அந்த  
ராक्षசா: அரக்கர்கள்  
சூர்யஸ்ய சூரியபகவானது  
உதயனம் ப்ரதி உதயத்தின் ஹேதுவாய்  
அஹநி அஹநி பிரத்தினமும்  
ब्रह्मतेजोभिः காயத்ரீ பிரபவங்க  
निहता: துறத்தப்பட்டவர் னால்  
களாயும்

सूर्येण சூர்யபகவானுலே  
अभितप्ताः च தகிக்கப்பட்டவர்  
களாயும்  
नित्यं பிரத்தினமும்  
जले ஜலத்தில்  
पतन्ति வீழுகின்றார்கள்;  
पुनः पुनः பெயர், தும்  
பெயர், தும்  
लम्बन्ते स्म தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ततः पाण्डुरमेवाभं क्षीरोदं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ दुर्धर्षा मुक्ताहारमिवोर्मिभिः ॥

दुर्धर्षा: எதற்கும் சலியாத  
வர்களே!  
ततः அவ்விடத்திலிருந்து  
गता: சென்றவர்களாய்  
ऊर्मिभिः அலைகளால்  
मुक्ताहारं முத்துபாலையை

इव போலிருக்கிறதும்,  
पाण्डुरमेवाभं வெள்ளிமேகம் போன்ற  
துமான  
क्षीरोदं नाम க்ஷீரோதமென்ற  
सागरं கடலை  
द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

तस्य मध्ये महाञ्चेत ऋषभो नाम पर्वतः । दिव्यगन्धैः कुसुमितै राजतैश्च नगैर्वृतः ॥ ४३ ॥

तस्य அதன்  
मध्ये மத்தியிலே  
दिव्यगन्धैः திவ்ய வாசனையுள்ள  
कुसुमितैः புஷ்பங்களை யுடைய  
தும்  
राजतैः च வெள்ளியுடைய

नगैः மரங்களால்  
वृतः சூழப் பெற்றதும்  
महाञ्च பெரிய  
श्वेतः வெள்ளிய  
ऋषभः नाम ஹிருஷபமென்ற  
पर्वतः பர்வதமிருக்கிறது.

सरश्च राजतैः पद्मैर्ज्वलितैर्हैमकेसरैः । नाम्ना सुदर्शनं नाम राजहंसैः समाकुलम् ॥ ४४ ॥

ज्वलितैः ஜ்வலிக்கின்ற  
हैमकेसरैः பொன் கிஞ்சலக்கங்  
களையுடைய  
राजतैः வெள்ளி  
पद्मैः தாமரைகளாலும்  
राजहंसैः அரசவன்னங்க  
ளாலும்

समाकुलं நிறைந்ததுள்ளதும்  
नाम्ना பெயரால்  
सुदर्शनं नाम சுதர்சனமென்ப  
பெயர் பெற்ற  
सरः ஸர் பொய்கை  
च அப்படியே இருக்கிறது.

விபுதாசுரணா யக்ஷா: கிணராதாப்சரோணா: | ஹ்யா: சமபிசுசுந்நி நலினி தா ரிர்சவ: ||

விபுதா: “தேவர்களும்  
 சாரணா: சாரணர்களும்  
 யக்ஷா: யக்ஷர்களும்  
 கிணரா: கிணனர்களும்  
 அப்சரோணா: அப்சரக்கூட்டங்  
 களும்

ஹ்யா: சந்தோஷமடைந்தவர்  
 களாய்  
 ரிர்சவ: { உல்லாசமாய்க்காலம்  
 கழிக்க எண்ணங்  
 கொண்டவர்களாய்  
 தா அந்த  
 நலினி ஓடைக்கு  
 சமபிசுசுந்நி வருகின்றார்கள்.

க்ஷிரோதம் சமதிக்ரம்ய கதா ட்ரக்ஷய வானரா: | ஜலோதம் சாசரசுரேஸ்த் சர்வபூதபயாவஹம் || 86 ||

வானரா: “வானரர்களே!  
 க்ஷிரோதம் க்ஷிரோதமென்னும்  
 சமுத்திரத்தை  
 சமதிக்ரம்ய கடந்து  
 கதா: அப்பால் சென்றவர்  
 களாய்

சர்வபூதபயாவஹம் { உயிர்க்கூட்டங்களெல்  
 லாவற்றையும் அஞ்  
 சச்செய்யும்  
 சாசரசுரேஸ்த் சமுத்திரங்களில்  
 சிறந்ததாகிற  
 ஜலோதம் மென்பதை  
 ட்ரக்ஷய காண்பீர்கள்.

தத் தக்ஷோபஜம் தை: க்ருதம் ஹயசுலம் மஹத் | அஸ்யாஹுதம் மஹாவேகமோதனம் சசுராசரம் || 87 ||

தத் “அவ்விடத்தில்  
 தக்ஷோபஜம் { அந்தப்பிரவலித்தமா  
 தை: (அகாவது ஒளர்  
 க்ருதம் வமுனிவரது கோப  
 அஸ்ய (த்தால் விளைந்த)  
 மஹத் கோபத்தால் விளைந்  
 ததும்  
 ஹயசுலம் ஆச்சரியகரமானதும்  
 மஹத் உக்கிரமானதும்

ஹயசுலம் குதிரைமுகத்துடனிட  
 ருக்கிறதமான  
 தை: படவாக்கி  
 க்ருதம் வைக்கப்பட்டிருக்  
 அஸ்ய இதற்கு [கிறதும்.  
 மஹாவேகம் மகாவேகத்துடன்  
 வரும்  
 சசுராசரம் சராசரமுள்ளிட்ட அ  
 ஓதனம் உணவும், [னைத்தும்

தத் திக்ரோசதாநாநி பூதானாநி சலிலைகசாம் | ஶ்ருயதே ச சமர்தானாநி த்ருஷ்டாநி த்ருஷ்டவாமுலம் ||

தத் “அவ்விடத்தில்  
 தத் அந்த  
 த்ருஷ்டவாமுலம் வடவா முகாக்கணியை  
 த்ருஷ்டா கண்டு,  
 சலிலைகசா ஜலத்தில் வசிக்கிற  
 வைகளும்

சமர்தானாநி வலுக்கொண்டவை  
 களும்  
 திக்ரோசதாநி அலறும்  
 பூதானாநி பிராணிகளுடைய  
 த்ருஷ்டா சப்தமும்  
 ஶ்ருயதே கேட்கப்படுகிறது.



जलदस्योत्तरे तीरे योजनानि त्रयोदश । जातरूपशिलो नाम महान्कनकपर्वतः ॥ ४९ ॥

जलदस्य " ஜலதமெனும் சமுத்  
திரத்திற்கு  
उत्तरे तीरे வட கரையில்  
त्रयोदश } பதிமூன்று யோஜனை  
योजनानि } தூரத்தில் (நூற்று  
நான்று மைல் தூரத்  
திற்கப்பால்)

महान् பெரிய  
जातरूपशिलः नाम ஜாதுரூபசிலமென்ற  
कनकपर्वतः பொன்மலையிருக்க

றது.

तत्र चन्द्रप्रतीकाशं पन्नगं धरणीधरम् । पद्मपत्रविशालाक्षं ततो द्रक्ष्यथ वानराः ॥ ५० ॥  
आसीनं पर्वतस्याग्रे सर्वदेवनमस्कृतम् । सहस्रशिरसं देवमनन्तं नीलवाससम् ॥ ५१ ॥

वानराः " வானரர்களா !  
तत्र அங்கே  
पर्वतस्य மலையினது  
अग्रे உச்சியில்  
आसीनं எழுந்தருளியிருக்கிற  
வரும்,  
चन्द्रप्रतीकाशं சந்திரன்போன்ற பிர  
காசமுடையவரும்,  
धरणीधरं உலகைத்தாங்குகிற  
வரும்,  
पद्मपत्र- } தாமரையிதழ்போன்  
विशालाक्षं } ற அகன்ற கண்களை  
யுடையவரும்,

सर्वदेवनमस्कृतं { தேவர்கள் எல்லோரார  
ஆம் வணங்கப்படுகி  
றவரும்,  
सहस्रशिरसं ஆயிரம் தலைகளை  
யுடையவரும்,  
नीलवाससं நீல ஆடை தரித்த  
வருமான  
अनन्तं அனந்தரென்ற  
पन्नगं देवं பன்னகக்கடவுளை  
ततः அப்பொழுது  
द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

त्रिशिराः काञ्चनः केतुस्तालस्तस्य महात्मनः । स्थापितः पर्वतस्याग्रे विराजति सवेदिकः ॥

पर्वतस्य " மலையின்  
अग्रे உச்சியில் [யதும்  
विशिराः மூன்று தலைகளையுடை-  
काञ्चनः பொன்னுலானதும்  
सवेदिकः வேதியுடனிருக்கிறது  
மான

तालः ஓர் பனைமரமானது  
स्थापितः ஸ்தாபிக்கப்பட்டு  
महात्मनः மகாத்மா வான்  
तस्य அவருக்கு  
केतुः கொடியாக  
विराजति விளங்குகிறது.

पूर्वस्यां दिशि निर्माणं कृतं तत्तिदशेश्वरैः

॥ ५३ ॥

तत् " அது  
त्रिदशेश्वरैः தேவோத்தமர்களால்  
पूर्वस्यां கிழக்கு

दिशि திசையில்  
निर्माणं எல்லையாக  
कृतम् செய்யப்பட்டது.

ततः परं हेममयः श्रीमानुदयपर्वतः । तस्य कोटिर्दिवं स्पृष्ट्वा शतयोजनमायता ॥ ५४ ॥

जातरूपमयी दिव्या विराजति सवेदिका । सालैस्तालैस्तमालैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पितैः ॥

जातरूपमयैर्दिव्यैः शोभते सूर्यसन्निभैः

॥ ५६ ॥

ततः परं	அதற்கப்பால்
हेममयः	பொன்மயமாகிய
श्रीमान्	அழகிய
उदयपर्वतः	உதயபர்வதமிருக்கி
तस्य	அதன் [றது.
सवेदिका	வேதியுடனிருக்கும்
कोटिः	கொடுமுடியானது
दिवं	ஆகாசத்தை
सृष्ट्वा	அளர்விக் கொண்டு,
दिव्या	அழகுற்றதாய்
जातरूपमयी	பொன்மயமாய்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
आयता	விஸ்தாரமுள்ளதாய்
विराजति	விளங்குகிறது.

सूर्यसन्निभैः	சூரியனை நிகர்த்த வைகளும்
दिव्यैः	அமர் னுஷ்டியமான வைகளும்
जातरूपमयैः	பொன்மயமான வைகளும்
पुष्पितैः	நன்குபூத்தவைகளு மான
सालैः	ஆச்சாமரங்களா லும்
तालैः	பனைமரங்களா லும்
तमालैः च	பச்சிலை மரங்களா லும்
कर्णिकारैः च	கொன்றை மரங்களா லும்
शोभते	விளங்குகிறது.

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं शतयोजनम् । शृङ्गं सौमनसं नाम जातरूपमयं ध्रुवम् ॥ ५७ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்
योजनविस्तारं	ஒரு யோசனை அகல முள்ளதும்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
उच्छ्रितं	உயரமுள்ளதும்

ध्रुवं	சாச்வதமானதும்
जातरूपमयं	பொன்மயமானது மான
सौमनसं नाम	ஸௌமனஸ்மென்ற கொடுமுடியிருக் கிறது.

तत्र पूर्वं पदं कृत्वा पुरा विष्णुस्त्रिविक्रमे । द्वितीयं शिखरे मेरोश्चकार पुरुषोत्तमः ॥

पुरा	முற்காலத்தில்
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்
लिविक्रमे	திருவிக்கிரம அவதா
तत्र	அதில் [ரத்தில்
पूर्वं	முதல்

पदं	அடியை
कृत्वा	வைத்து,
द्वितीयं	இரண்டாவதை
मेरोः	மேருவினது
शिखरे	சிகரத்தில்
चकार	வைத்தார்.

उत्तरेण परिक्रम्य जम्बूद्वीपं दिवाकरः । दृश्यो भवति भूयिष्ठं शिखरं तन्महोच्छ्रितम् ॥

दिवाकरः	“சூரியபகவான்
जम्बूद्वीपं	ஜம்பூக்ஷீபை
उत्तरेण	வடபுறமாக
परिक्रम्य	சுற்றி
तत्	அந்த

महोच्छ्रितं	மிக உயர்ந்த
शिखरं	சிகரத்தையடுத்து
भूयिष्ठं	நன்கு
दृश्यः	காணப்படுகிறவராய்
भवति	ஆகிறது.

तत्र वैखानसा नाम बालखिल्या महर्षयः । प्रकाशमाना दृश्यन्ते सूर्यवर्णास्तपस्विनः ॥

तत्र अव्वிடித்தில்  
वैखानसाः नाम வைகானஸர் என்று  
பெயருடையவர்களுந்  
बालखिल्याः बालखिल्यர்களென்ற  
பெயருடையவருமான  
महर्षयः மகரிஷிகள்

तपस्विनः தபோதனர்களாய்  
सूर्यवर्णाः சூரியனது ஒளி  
கொண்டவர்களாய்  
प्रकाशमानाः தேஜோமயமாய் விளங்  
குகின்றவர்களாய்  
दृश्यन्ते காணப்படுகின்றார்கள்

अयं सुदर्शनी द्वीपः पुरो यस्य प्रकाशते । यस्मिंस्तेजश्च चक्षुश्च सर्वप्राणभृतामपि ॥ ६१ ॥

सर्वप्राणभृतां अपि “ எல்லா உயிர்களுக்  
यस्मिन् எதில் [கும்  
तेजः च வெளிச்சமும்  
चक्षुः च பார்க்கும் சக்தியுக்  
உண்டாகிறதோ

यस्य எந்த அதற்கு  
पुरः முன்னிலையில்  
सुदर्शनीः சுதர்சனமென்ற  
अयं இந்த  
द्वीपः தீவு  
प्रकाशते விளங்குகிறது.

तस्य शैलस्य कुक्षेषु कन्दरेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६२ ॥

तस्य “ அந்த  
शैलस्य மலையினது  
कुक्षेषु புதர்களிலும்  
कन्दरेषु குகைகளிலும்  
वनेषु च காடுகளிலும்

ततस्ततः எல்லா விடங்களிலும்  
रावणः ராவணன்  
वैदेह्या சீதாதேவியோடு  
सह கூட  
मार्गितव्यः தேடத்தக்கவன்.

काञ्चनस्य च शैलस्य सूर्यस्य च महात्मनः । आविष्टा तेजसा सन्ध्या पूर्वा रक्ता प्रकाशते ॥

पूर्वा “ காலை  
सन्ध्या சந்தியை  
काञ्चनस्य பொன்  
शैलस्य च மலையினுடையவும்  
महात्मनः மகாத்மாவான்

सूर्यस्य च சூரியபகவானுடைய  
तेजसा தேஜஸினால் [வும்  
आविष्टा ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட  
டதாய்  
रक्ता செந்நிறமுடையதாக  
प्रकाशते விளங்குகின்றது.

पूर्वमेतत्कृतं द्वारं पृथिव्या भुवनस्य च । सूर्यस्योदयनं चैव पूर्वा द्वेषा दिगुच्यते ॥ ६४ ॥

पूर्व “ பூர்வத்தில்  
एतत् இது  
पृथिव्याः பூமிக்கும்  
भुवनस्य च விண்ணுலகிற்கும்  
द्वारं வாயிலாக  
कृतं கிருஷ்டிக்கப்பட்டது.  
सूर्यस्य एव சூரியபகவானுக்கும்

उदयनं உதிக்குமிடமாக  
च அப்படியே ஏற்படுத்தப்பட்டது.  
हि ஆகையால்  
एषा இது  
पूर्वा பூர்வ  
दिक् திக்கு என்று  
उच्यते சொல்லப்படுகிறது.

तस्य शैलस्य पृष्ठेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६५ ॥

तस्य “அந்த  
 शैलस्य மலையினது  
 पृष्ठेषु அடிவாரங்களிலும்  
 निर्झरेषु அருவிகளிலும்  
 गुहासु च குகைகளிலும்

ततस्ततः எல்லாவிடங்களிலும்  
 रावणः ராவணன்  
 वैदेह्या சீதாதேவியோடு  
 सह கூட  
 मार्गितव्यः தேடத்தக்கவன்.

ततः परमगम्या स्याद्विपूर्वा त्रिदशावृता । रहिता चन्द्रसूर्याभ्यामदृश्या तिमिरावृता ॥

ततः परं “அதற்குமேல்  
 पूर्वा दिक् கிழக்குதிசை  
 अगम्या செல்லமுடியாததாக  
 स्यात् இருக்கிறது.  
 त्रिदशावृता தேவர்களால் வசிக்கப்  
 பெற்றது.

अदृश्या மானிடர்களுக்கு  
 कम्पुलனாகात्तु.  
 चन्द्रसूर्याभ्यां சந்திரசூரியர்களால்  
 रहिता அணுகப்படாதது.  
 तिमिरावृता இருளடர்ந்தது.

शैलेषु तेषु सर्वेषु कन्दरेषु वनेषु च । ये च नोक्ता मया देशा विचेया तेषु जानकी ॥

तेषु “அந்த  
 शैलेषु மலைகளிலும்  
 कन्दरेषु குகைகளிலும்  
 वनेषु च வனங்களிலும்  
 मया என்னால்  
 नोक्ता குறிப்பிட்டுச்  
 சொல்லப்படாத

देशाः பிரதேசங்கள்  
 ये எவைகளோ  
 तेषु அந்த  
 सर्वेषु च எல்லாவிடங்களிலும்  
 जानकी ஜானகிதேவியார்  
 विचेया தேடப்படவேண்டி  
 யவள்.

एतावद्धानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमर्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥ ६८ ॥

वानरपुङ्गवाः “வானரோத்தமர்களே !  
 वानरैः வானரர்களால்  
 गन्तुं शक्यं போகக்கூடியது  
 एतावत् இதுவரைமட்டுதான்.

अमर्यादं எல்லைக்கப்புறப்பட்ட  
 ततः परं அதற்குமேல் [டது  
 अभास्करं சூரியனில்லாதது.  
 जानीमः न நாமறியோம்.

अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मासे पूर्णे निवर्तन्ध्वमुदयं प्राप्य पर्वतम् ॥ ६९ ॥

उदयं . “உதய  
 पर्वतं மலைவரைக்குடம்  
 प्राप्य சென்று  
 रावणस्य ராவணனுடைய  
 निलयं च இருப்பிடத்தையுடம்  
 वैदेहीं तु வைதேகியாரைப்  
 பற்றியும்

अधिगम्य தெரிந்துகொண்டு  
 मासे ஒருமாதம்  
 पूर्णे முடிவதற்குள்  
 निवर्तन्ध्वम् நீங்கள் திரும்பி வந்து  
 செரவேண்டும்.

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन्ध्वयो भवेन्मम । सिद्धार्थाः सन्निवर्तध्वमधिगम्य च मैथिलीम् ॥

ऊर्ध्वं मासान् “ஒரு மாதத்திற்குமேல்  
வசுவ்யம் ந தாமதிக்கக்கூடாது.  
வசந் அப்படி தாமதிக்கிற  
வன்

मम எனது  
वध्यः மரணத்தண்டனையைப்  
பெற்றவனாகி

भवन् ஆகுவான்.  
मैथिलीं च மைதிலியாரைப்பற்றி  
अधिगम्य அறிந்துகொண்டு  
सिद्धार्थाः காரியத்தை முடித்த  
வர்களாய்  
सन्निवर्तध्वम् நீங்கள் திரும்பி வந்து  
சேருங்கள்.

महेन्द्रकान्तां वनपण्डमण्डितां दिशं चरित्वा निपुणेन वानराः ।

अवाप्य सीतां रघुवंशजप्रियां ततो निवृत्ताः सुखिनो भविष्यथ ॥ ७१ ॥

वानराः “வானரர்களே !  
महेन्द्रकातां இந்திரனுக்குப் பிரிய  
மானதும்  
वनपण्डमण्डितां வனசமூகங்களால்  
நிறைந்ததுமான  
दिशं திசுக்கில்  
चरित्वा தேடித்திரிந்து,  
ततः அங்கு  
रघुवंशजप्रियां ரகுவம்சத்தில் பிறந்த  
வரின் மனைவியாகிய

सीतां சிதாதேவியை  
निपुणेन சாமர்த்தியத்தால்  
अवाप्य அடைந்து,  
निवृत्ताः திரும்பிவந்தவர்  
களாய்  
सुखिनः மனசுந்துஷ்டியுடைய  
வர்களாய்  
भविष्यथ ஆகுவீர்களாக. ”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10991

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1739



एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திலுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

दक्षिणस्यां हनुमत्प्रेषणम्—தென்திசுக்கில் “ஹனுமாரை” யனுப்புவது.

ततः प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तन्महद्दानरं बलम् । दक्षिणां प्रेषयामास वानरानभिलक्षितान् ॥

सुग्रीवः சு.ரீ.வன்  
तत् அந்த  
महत् பெரிய  
वानरं வானர  
बलं சேனையை  
प्रस्थाप्य அனுப்பிவிட்டு,

ततः அதன்மேல்  
अभिलक्षितान् பொறுக்கியெடுக்கப்  
பட்ட  
वानरान் வானரர்களை  
दक्षिणां தென் திக்குக்கு  
प्रेषयामास அனுப்புவற்றான்.

नीलमशिसुतं चैव हनुमन्तं च वानरम् । पितामहसुतं चैव जाम्बवन्तं महाबलम् ॥ २ ॥

सुहोत्रं च शरारिं च शरगुलमं तथैव च । गजं गवाक्षं गवयं सुषेणमृषभं तथा ॥ ३ ॥

मैन्दं च द्विविदं चैव शरभं गन्धमादनम् । उल्कासुखमसङ्गं च हुताशनसुतासुभौ ॥ ४ ॥

अङ्गदप्रमुखान् वीरान् वीरः कपिगणेश्वरः । वेगविक्रमसम्पन्नान् सन्दिदेश विशेषवित् ॥

विशेषவित् எல்லா இடங்களிலும்  
பரிசயமுள்ள

वीरः வீரனாகிய  
कपिगणेश्वरः கபிகுலமன்னன்

वेगविक्रमसम्पन्नान् வேகமும் ஆண்மையும்  
நிறைந்துள்ள

वीरान् சூரர்களும்

अङ्गदप्रमुखान् { அங்கதனைத் தலைவனாக  
கக்கொண்டவர்களு  
மான

अग्निसुतं அக்னி புதல்வனுமான  
नीलं च एव நீலனையும்,

वानरं வானரராகிய  
हयुमन्तं च ஹனுமாரையும்,

पितामहसुतं பிரம்மதேவரின்  
புதல்வரான

महाबलं च அளவுகடந்த ஆற்ற  
ஊடைய

जाम्बवन्तं एव ஜாம்பவானையும்,

सुहोत्रं च சுடுகாத்திரனையும்,

शरारिं च சராரியையும்,

शरयुस्त्रं तथा சரகுலமனையும்,

गजं एव கஜனையும்,

गवाक्षं च கவாக்ஷனையும்,

गवयं கவயனையும்,

सुषेणं சுஷணனையும்,

ऋषभं तथा ரிஷபனையும்,

मैन्दं च மைந்தனையும்,

द्विविदं च த்விவிதனையும்,

शरभं एव சரபனையும்,

गन्धमादनं கந்தமாதனையும்,

उभौ இரு

हुताशनसुतौ அக்னியின் புதல்வர்  
களான

उल्कामुखं உல்காமுகனையும்,

असङ्गं च அசங்கனையும்

सन्दिदेश பின்வருமாறு

கட்டளையிட்டான்.

तेषामग्रेसरं चैव महाबलमथाङ्गदम् । विधाय हरिवीराणामादिशदक्षिणां दिशम् ॥ ६ ॥

तेषां அந்த  
हरिवीराणां வானரவீரர்களுக்கு

महाबलं அளவுகடந்த ஆற்ற  
ஊடைய

अङ्गदं एव அங்கதனையே

अग्रेसरं தலைவனாக

विधाय च நியமித்துவிட்டு,

दक्षिणां தென்

दिशं திக்கைப்பற்றி

आदिशत् விவரமாய் சொல்ல  
ஹற்றான்.

ये केचन समुदेशास्तस्यां दिशि सुदुर्गमाः । कपीशः कपिमुख्यानां स तेषां तानुदाहरत् ॥

कपीशः கபிமன்னனாகும்

सः அவன்

कपिमुख्यानां கபிகுரேஷ்டர்களாகிய

तेषां அவர்களுக்கு

तस्यां அந்த

दिशि திக்கில்

अथ அதற்குப் பின்

ये केचन எந்த சில

समुदेशाः இடங்கள்

सुदुर्गमाः செல்வதற்கரியனவா  
யிருக்குமோ,

तान् அவைகளை

उदाहरत् பின்வருமாறு விரித்  
துரைத்தான்.

सहस्रशिखरं विन्ध्यं नानाद्रुमलतायुतम् । नर्मदां च नदीं दुर्गां महोरगनिषेविताम् ॥ ८ ॥  
 ततो भोगवतीं रम्यां कृष्णवर्णीं महानदीम् । वरदां च महाभागां महोरगनिषेविताम् ॥  
 मेखलामुत्कलां चैव दशार्णनगराण्यपि । अश्ववन्तीमवन्तीं च सर्वमेवानुपश्यत ॥ १० ॥

नानाद्रुमलतायुतं	“ பலவித மரங்களும், கொடிகளும் செறிந் ததும், அனேக சிகரங்களை யுடையதுமான
सहस्रशिखरं	விந்தியத்தையும், பெரும்பாம்புகளால் வசிக்கப்பெற்றதும்
विन्ध्यं	கடப்பதற்கரியது
महोरगनिषेवितां	நர்மதை [மான நதியையும், அதன்மேல் அழகிய போகவதியையும், மகாநதியாகிய கிருஷ்ணவேணியை யும்
दुर्गां	
नर्मदां	
नदीं च	
ततः	
रम्यां	
भोगवतीं	
महानदीं	
कृष्णवर्णीं	

महोरगनिषेवितां	பெரும்பாம்புகள் வசிக்கப்பெற்றதும்
महाभागां	மகா பாவனமானது மான
वरदां च	வரதையையும், மேகலை என்னும் நகரத்தையும், உத்கலை என்னும் நகரத்தையும், தசார்ணமென்னும் நகரங்களையும், அச்வவந்தி நகரையும், அவந்தி நகரையும், இவை எல்லாவற்றை யும்
मेखलां एव	
दशार्णनगराणि	
अपि	
अश्ववन्तीं	
अवन्तीं च	
सर्व एव	
अनुपश्यत	கவனமாய்த் தேடிப்பாருங்கள்.

विदर्भाच्छिषिकांश्चैव रम्यान्माहिषकानपि । तथा वङ्गकलिङ्गांश्च कौशिकांश्च समन्ततः ॥  
 अन्वीक्ष्य दण्डकारण्यं सपर्वतनदीगुहम् । नदीं गोदावरीं चैव सर्वमेवानुपश्यत ॥  
 तथैवान्ध्रांश्च पुण्ड्रांश्च चोलान् पाण्ड्यान् सकेरलान् ॥ १२ ॥

तथा	அப்படியே
विदर्भान् च	விதர்ப்பநாடுகளையும்
ऋषिकान् एव	ரிஷிகநாடுகளையும்
रम्यान्	அழகிய
माहिषकान् अपि	மாகிஷகநாடுகளையும்
वङ्गकलिङ्गान् च	வங்கநாடுகளையும், கலிங்கநாடுகளையும்
कौशिकान् च	கௌசிகநாடுகளையும்
समन्ततः	எங்கும்
अन्वीक्ष्य	பார்த்துவிட்டு
सपर्वतनदीगुहं	மலைகள், நதிகள், கு கைகளோடுகூடிய

दण्डकारण्यं च	தண்டகாரண்யத்தை அப்படியே [யும்
तथा	கோதாவரி
गोदावरीं	நதியையும்
नदीं एव	ஆந்திர நாடுகளையும்
आन्ध्रान् च	புண்டர நாடுகளையும்
पुण्ड्रान्	சோளதேசங்களையும்
चोलान्	கேரளதேசங்கள்
सकेरलान्	உள்ளிட்ட பாண்டியநாடுகளையும் எல்லாவற்றையும் கவனமாய்த் தேடிப் பாருங்கள்.
पाण्ड्यान् च	
सर्व एव	
अनुपश्यत	

अयोमुखश्च गन्तव्यः पर्वतो धातुमण्डितः । विचित्रशिखरः श्रीमांश्चित्रपुष्पितपादपः ॥

धातुமण्डித: தாதுக்கள் நிறைந்த  
தும்,  
விசித்ரசிவர: அழகிய சிகரங்களை  
யுடையதும்,  
श्रीमान् புண்யமானதும்,  
चित्रपुष्पित-} அழகாய்ப் பூக்கமரங்  
पादपः } களுடையதுமான

अयोमुखः அயோமுகம் அல்லது  
மலயமலை என்ற  
पर्वतः च மலையும்  
गन्तव्यः போய் அடையத்  
தக்கது.

स चन्दनवनोद्देशो मार्गितव्यो महागिरिः ॥ १४ ॥

चन्दनवनोद्देशः சந்தனமாங்களால்  
செறிந்ததும்  
महागिरिः பெரும் பர்வதமுமா  
கிய

सः அது  
मार्गितव्यः தேடத்தக்கது.

ततस्तामापाणां दिव्यां प्रसन्नसलिलां शिवाम् । तत्र द्रक्ष्यथ कावेरीं विहितामप्सरोगणैः ॥

ततः அதன்மேல்  
दिव्यां அழகியதும்  
प्रसन्नसलिलां தெளிந்த ஜலமுடைய  
शिवां புண்யமானதும் [தும்  
अप्सरोगणैः அப்ஸரஸ்தீர்களைக்  
களால்

विहितां பூஜிக்கப்படுகிறதா  
तां அந்த [மான  
कावेरीं காவேரி  
आपाणां ரதியை  
तत्र அவ்விடத்தில்  
द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

तस्यासीनं नगस्याग्रे मलयस्य महौजसम् । द्रक्ष्यथादित्यसङ्काशमगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥

तस्य அந்த  
मलयस्य மலய  
नगस्य மலையினது  
अग्रे உச்சியில்  
आसीनं வீற்றிருக்கிறவரும்

आदित्यसङ्काशं குரியபகவானை  
நிகர்த்து  
महौजसं மிகுந்த ஒளியுடன்  
अगस्त्यं அகஸ்திய [விளங்கும்  
अरुषिसत्तमं முனிவர் பெருமானை  
द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

ततस्तेनाभ्यनुज्ञाताः प्रसन्नेन महात्मना । ताम्रपर्णीं महायाहां तरिष्यथ महानदीम् ॥

ततः அவ்விடத்தில்  
प्रसन्नेन திருவுள்ளமுடந்த  
तेन அந்த  
महात्मना மகாத்மாவினால்  
अभ्यनुज्ञाताः விடையறிக்கப்பட்ட  
வர்களாய்

महाप्राहां பெரும் முதலைகள்  
நிறைந்த  
महानदीं பெரும் நதியாகிய  
ताम्रपर्णी தாமிரபர்ணியை  
तरिष्यथ தாண்டுங்கள்.





गन्धर्व- } கந்தர்வோத்தமர்க  
 यक्षप्रवरैः } ாாலும், யக்ஷப்ரத்த  
 मरुक्नारालुम्  
 अप्सरोभिः च அப்ஸரஸ்திரிகளா  
 லும்  
 शोमितं அழகுற்று விளங்கு  
 கிறதும்

सिद्धचारणश्वैः { சித்தர்கள் சாரணர்க  
 गिरिवरकनिरिन् கூட்டட்  
 कनारல்  
 प्रकीर्णं கிறைந்துள்ளதும்  
 सुमनोहरं च மனோகரமானதுமான  
 तं அதற்கு  
 उपैति வருகிறான்.

द्वीपस्तस्यापरे पारे शतयोजनविस्तृतः । अगम्यो मानुषैर्दीप्तस्तं मार्गध्वं समन्ततः ॥२४॥

तस्य அதனது  
 अपरे நடுவிலிருக்கிற  
 पारे கரையில்  
 शतयोजनविस्तृतः நூறு யோஜனை நீள  
 முள்ளதும்  
 मानुषैः மானிடர்களால்

अगम्यः அடைய முடியாததும்  
 दीप्तः அமங்களகரமான  
 द्वीपः ஒரு தீவு இருக்கி  
 तं அதை [றது;  
 समन्ततः எங்கும்  
 मार्गध्वम् தேடுவீர்களாக

॥ २५ ॥

तत्र सर्वात्मना सीता मार्गितव्या विशेषतः  
 तल அதில்  
 विशेषतः முக்கியமாய்  
 सर्वात्मना வெகு பிரயாசையோடு

सीता சிதாதேவி  
 मार्गितव्या தேடத்தக்கவள்.

स हि देशस्तु वध्यस्य रावणस्य दुरात्मनः । राक्षसाधिपतेर्वासः सहस्राक्षसमद्युतेः ॥२६॥

हि ஏனெனில்  
 सः அந்த  
 देशः तु தேசந்தான்  
 सहस्राक्षसमद्युतेः இந்திரனை நிகர்த்த  
 ஆற்றலுடையவனும்

राक्षसाधिपतेः ராக்ஷஸன்னனும்  
 वध्यस्य கொல்லப்படவேண்  
 दुरात्मनः துஷ்டனுமாகிய [டிய  
 रावणस्य ராவணனுடைய  
 वासः இருப்பிடம்.

दक्षिणस्य समुद्रस्य मध्ये तस्य तु राक्षसी । अङ्गारकेति विख्याता छायामाकृष्य भोजनी ॥

तस्य அந்த  
 दक्षिणस्य தெற்கு  
 समुद्रस्य சமுத்திரத்தின்  
 मध्ये तु நடுவிலேயே  
 छायां நிழலை

आकृष्य பற்றியிழுத்தது,  
 भोजनी உணவாய்த்தின்னும்  
 अङ्गारका அங்காரகை  
 इति என்று  
 विख्याता பெயர்பெற்ற  
 राक्षसी அரக்கியிருக்கிறாள்.

एवं निस्संशयान्कृत्वा संशयान्प्रष्टुसंशयाः । मृगयध्वं नरेन्द्रस्य पत्नीममिततेजसः ॥ २८ ॥

एवं “அப்படியாய்  
 संशयान् தேடவேண்டிய  
 இடங்களை  
 निःसंशयान् சந்தேகமொழிந்த  
 कृत्वा செய்து, [வைகளாய்  
 नष्टसंशयाः மன ஏக்கமற்றவர்க  
 ளாய்

अमिततेजसः எண்ணற்கரிய பராங்  
 கிரமசாலியாகிய  
 नरेन्द्रस्य புருஷோத்தமரின்  
 पत्नी பத்னியை  
 मृगयध्वम् தேடக்கடவீர்கள்.

तमतिक्रम्य लक्ष्मीवान्समुद्रे शतयोजने । गिरिः पुष्पितको नाम सिद्धचारणसेवितः ॥२९॥

तं अथ  
अतिक्रम्य கடந்துசென்று,  
समुद्रे சுமுத்திரத்தில்  
शतयोजने நூறுயோஜனை  
நூறுத்தில்

सिद्धचारण- } செத்தர்களாலும், சார  
सेवितः } ணர்களாலும்கொண்  
டாடப்பெற்ற  
लक्ष्मीवान् அழகியதுமான  
पुष्पितकोः नाम புஷ்பிதகம் என்ற  
गिरिः மலைபுளது.

चन्द्रसूर्याशुसङ्काशः सागराम्बुसमावृतः । भ्राजते विपुलैः शृङ्गैरम्बरं विलिखन्निव ॥३०॥

चन्द्रसूर्याशु- } சந்திரன், சூரியன் இ  
सङ्काशः } வர்களுடைய ஒளி  
யை நிகர்த்ததாய்  
सागराम्बु- } சுமுத்திரஜலத்தால்  
समावृतः } சூழப்பட்டதாகிய  
विपुलैः பெரும் [அது

शृङ्गैः கொடிமுடிகளால்  
अम्बरं ஆகாயத்தை  
विलिखन् அளாவுகிறது  
इव போன்றதாய்  
भ्राजते விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

तस्यैकां काञ्चनं शृङ्गं सेवते यं दिवाकरः । श्वेतं राजतमेकं च सेवते यं निशाकरः ॥३१॥

तस्य அதனது  
यं எந்த அந்த  
काञ्चनं பொன்  
शृङ्गं கொடுமுடியாகிய  
एकं ஒன்றில்  
दिवाकरः சூரியன்

सेवते தங்குகிறான்.  
निशाकरः च சந்திரனும்  
यं எந்த அந்த  
राजतं வெள்ளி  
श्वेतं வெள்ளிய  
एकं ஒன்றில்  
सेवते தங்குகிறான்.

न तं कृतघ्नाः पश्यन्ति न नृशंसा न नास्तिकाः । प्रणम्य शिरसा शैलं तं विमार्गत वानराः ॥

तं அதை  
कृतघ्नाः நன்றிகொன்றவர்கள்  
पश्यन्ति न பார்க்கமாட்டார்கள்.  
नृशंसाः கொடியவர்கள்  
न பார்க்கமாட்டார்கள்.  
नास्तिकाः நாஸ்திகர்கள்

न பார்க்கமாட்டார்கள்.  
वानराः வானரர்களே!  
तं அந்த  
शैलं மலையை  
शिरसा தலையால்  
प्रणम्य வணங்கி,  
विमार्गत தேடுங்கள்.

तमतिक्रम्य दुर्धर्षाः सूर्यवान्नाम पर्वतः । अध्वना दुर्धिगाहेन योजनानि चतुर्दश ॥ ३३ ॥

दुर्धर्षाः “எதற்கும் சலியாத  
வர்களே!  
तं அதற்கு  
दुर्धिगाहेन புருவகற்கரிய  
अध्वना வழியால்  
चतुर्दश பதினான்கு

योजनानि யோசனைகளுக்கு  
अतिक्रम्य அப்பால்  
सूर्यवान् சூரியவான்  
नाम என்ற  
पर्वतः பர்வதமொன்றிருக்கிறது.

ततस्तथप्यतिक्रम्य वैद्युतो नाम पर्वतः । सर्वकामफलैर्वृक्षैः सर्वकालमनोहरैः ॥ ३४ ॥

ततः “அதன்மேல்  
த் அபி அதையும்  
அதிக்ரம்ய கடந்து,  
சर्वகாமफलैः { விரும்பியபழங்களெல்  
லாவற்றையுமளிக்க  
வல்லவைகளுந்

सर्वकालमनोहरैः { எக்காலத்திலும்பார்க்  
க மனோகரமாயிருக்  
கின்றவைகளுமான  
மரங்களோடு  
वृक्षैः மரங்களோடு  
वैद्युतः नाम வைத்யுதம் என்ற  
पर्वतः ஒரு மலையுளது.

तत्र भुत्वा महार्हाणि मूलानि च फलानि च । मधूनि पीत्वा मुख्यानि परं गच्छत वानराः ॥

वानराः “வானரர்களோ !  
तल அவ்விடத்தில்  
महार्हाणि { ருசி இத்தன்மைய  
தென்று சொல்லமு  
டியாத  
मूलानि च கிழங்குகளையும்  
फलानि च பழங்களையும்

भुत्वा புகித்து,  
मुख्यानि சிறந்த  
मधूनि தேன்களை  
पीत्वा குடித்துவிட்டு,  
परं அப்பால்  
गच्छत செல்லுங்கள்.

तत्र नेत्रमनःकान्तः कुञ्जरो नाम पर्वतः । अगस्त्यभवनं यत्र निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ ३६ ॥

यल “எதுவோ  
तल அதில்  
नेत्रमनःकान्तः கண்ணிற்கும் மனதிற்கும் இனியதாகிய  
कुञ्जरः குஞ்சரம்  
नाम என்ற

पर्वतः மலையுளது.  
विश्वकर्मणा விசுவகர்மானினால்  
अगस्त्यभवनं அகஸ்தியருக்கு ஒரு  
மாளிகை  
निर्मितम् சிருஷ்டிக்கப்பட்டி  
ருக்கிறது.

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं दशयोजनम् । शरणं काञ्चनं दिव्यं नानारत्नविभूषितम् ॥

तल “அதில்  
शरणं மாளிகையானது  
योजनविस्तारं ஒரு யோசனை யகன்றது.  
दशयोजनं பத்த யோசனை

उच्छ्रितं உயர்ந்தது.  
काञ्चनं பொன்னாலானது.  
नानारत्न- } பல ரத்னங்களால் அ  
विभूषितं } லங்கரிக்கப்பட்டு  
दिव्यम् அழகானது.

तत्र भोगवती नाम सर्पाणामालयः पुरी । विशालकक्ष्या दुर्धर्षा सर्वतः परिरक्षिता ॥ ३८ ॥

तल “அதில்  
सर्पाणां பாம்புகளின்  
आलयः இருபட்டமாகிய  
भोगवती போகவதி  
नाम என்ற  
पुरी ஒரு நகரமிருக்கிறது.

विशालकक्ष्या விசாலமான கட்டுக்களை  
யுடையது.  
दुर्धर्षा புகழுடியாசது.  
सर्वतः எல்லாப்பக்கங்களிலும்  
परिरक्षिता நன்கு காக்கப்பட்டி  
ருக்கிறது.

घोरैः                      கொடியவைகளுமான  
 पन्नगैः                  பாம்புகளால்  
 रक्षिता                  பாதுகாக்கப்பட்டது.

ஸா	அந்த
மோகவதீ	போகவதி
புரீ ச	நகரமும்
நிரயை ச	திரிந்து சென்று,
மாரிதவ்யா	தேடத்தக்கது.

देशाः च                      தேசங்களும்  
सुसंवृताः                  மறைந்திருக்கின்றன.

श्रीमान्	அழகியதும்
ऋषभः	இடபம் என்ற
नाम	பெயருடையதுமான
महान्	பெரிய
पर्वतः	மலையிருக்கிறது.

च	ஆப்படியே அதில் உண்டாகிறது.
पञ्चकं	பத்மசுக்மெனும் சந்த னம்
च	ஆப்படியே அதில் உண்டாகிறது.
हस्त्रिंशत् एव	ஹரிச்யாமம் எனும் சந்தனம்
च	ஆப்படியே அதில் உண்டாகிறது.

பொரா:	கொடியவர்களாகிய
ரோहिதா:	ரோஹிதர்கள்
நாம	என்ற
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்
रक्षन्ति	காக்கின்றார்கள்.

तत्र गन्धर्वपतयः पञ्च सूर्यसमप्रभाः। शैलूषो ग्रामणीः शिशुः शुभ्रो वभ्रुस्तथैव च ॥४५॥

तत्र அதுதில்  
சூரியனை நிகர்த்த  
ஒளியுடைய  
பஞ்ச வ ஐவர்கள்  
சைலூஷின்

ग्रामणीः கிராமணி  
शिशुः சிக்குரு  
शुभ्रः சுப்பிரன்  
वभ्रुः தவ்ருவம்  
गन्धर्वपतयः கந்தர்வ தலைவர்கள்.

रविसोमाग्निवपुषां निवासः पुण्यकर्मणाम्। अन्ते पृथिव्या दुर्धर्षास्तत्र स्वर्गजितः स्थिताः ॥

पृथिव्याः பூமியின்  
अन्ते எல்லையில  
रविसोमाग्नि- } சூரியன், சந்திரன்,  
वपुषां } அக்னி இவர்கள் ஓ  
ளிகொண்ட  
पुण्यकर्मणां புண்ணியம் செய்தவர்  
களுடைய

निवासः இருப்பிடம்.  
तत्र அவ்விடத்தில்  
दुर्धर्षा: எண்ணிற்கரியவர்களா  
கிய  
स्वर्गजितः ஸ்வர்க்கம் ஜயித்  
தவர்கள்  
स्थिताः வசிக்கின்றார்கள்.

ततः परं न वः सेव्यः पितृलोकः सुदारुणः। राजधानी यमस्यैषा कष्टेन तमसा वृता ॥

ततः परं அதற்கப்பால்  
सुदारुणः மிகக் கொடிய  
पितृलोकः பிதருலோகமானது  
वः உங்களுக்கு  
सेव्यः न போகத்தக்கதன்று.  
एषा இது

कष्टेन உள்ளத்தில் அச்சத்  
தை விளைவிக்கின்ற  
तमसा இருளால்  
वृता சூழப்பட்டதாகிய  
यमस्य யமனுடைய  
राजधानी ராஜதானி.

एतावदेव युष्माभिर्वीरा वानरपुङ्गवाः। शक्यं विचेतुं गन्तुं वा नातो गतिमतां गतिः ॥४८॥

वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்களே !  
वीराः வீரர்களே !  
युष्माभिः உங்களால்  
एतावदेव இதுவரையில் தான்  
गन्तुं செல்வதற்கும்

विचेतुं वा தேடுவதற்கும்  
शक्यं சாத்தியம்.  
गतिमतां பறப்பதில் பேர்பெற்ற  
வர்களுக்கும்  
अतः அதற்குமேல்  
गतिः न செல்லுதல் முடியாது.

सर्वमेतत्समालोक्य यच्चान्यदपि दृश्यते। गतिं विदित्वा वैदेह्याः सन्निवर्तितुमर्हथ ॥४९॥

यत् எது  
अन्यत् சொல்லப்படாததாய்  
दृश्यते अपि காணப்பெடுகிறதென்  
றாலும்,  
एतच्च இது  
सर्वं எல்லாவற்றையும்

समालोक्य பார்த்துக்கொண்டு,  
वैदेह्याः வைதேகியாரின்  
गतिं இருப்பிடத்தை  
विदित्रा च அறிந்துகொண்டும்,  
सन्निवर्तितुं திரும்பிவர  
अर्हथ கடனீர்கள்.

यस्तु मासान्वितोऽप्रे दृष्टा सीतेति वक्ष्यति । मत्तुल्यविभगो भोगैः सुखं स विहरिष्यति ॥

यः	எவன்	वक्ष्यति तु	சொல்வானோ,
सीता	‘ சீதை	सः	அவன்
दृष्टा	காணப்பட்டாள்	भोगैः	போகங்களால்
इति	என்று	मत्तुल्यविभगः	என்னை நிகர்த்த பெரு
मासात् अप्रे	ஒரு மாதத்திற்கு		மையுற்றவனுப்
	முந்தியே	सुखं	மனக்குறையில்லாது
निवृत्तः	திரும்பிவந்தவனுய்	विहरिष्यति	காலங்கழிப்பான்.

ततः प्रियतरो नास्ति मम प्राणाद्विशेषतः । कृतापराधो बहुशो मम वन्धुर्भविष्यति ॥ ५१ ॥

मम	எனக்கு	अस्ति न	ஒருவரும் இல்லை.
प्राणात्	உயிரினும்	बहुशः	பலவாறு
विशेषतः	மேம்பட்டவனாவான்.	कृतापराधः	குற்றங்களைச் செய்த
ततः	அவனினும்	मम	எனக்கு [வனையினும்
प्रियतरः	அதிகப்பிரியத்திற்கு	बन्धुः	அப்த நண்பனாக
	பாத்திரமானவன்.	अविष्यति	இருப்பான்.

अमितवलपराक्रमा भवन्तो विपुलगुणेषु कुलेषु च प्रसूताः ।

मनुजपतिसुतां यथा लभध्वं तदधिगुणं पुरुषार्थमारभध्वम्

॥ ५२ ॥

भवन्तः	“ நீங்கள்	प्रसूताः	பிறந்தவர்கள்.
अमितबल-}	அளவுகடந்த ஆற்ற	मनुजपतिसुतां	மன்னரின் மகளோ
पराक्रमाः }	லும் ஆண்மையும்	यथा	எப்படிச்செய்தால்
	உடையவர்கள்.	लभध्वं	அடைவீர்களோ
विपुलगुणेषु	மகத்தான உத்தம கு	तदधिगुणं	அதற்கெற்றதாகிய
	ணைங்கள் விளங்கும்	पुरुषार्थम्	முயற்சியை
कुलेषु च	நல்ல குலங்களிலேயே	आरभध्वम्	செய்யக்கடவீர்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11043



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1791

द्विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५२ ॥

प्रतीच्यां सुषेणप्रेषणम्—மேர்க்கு திக்கில் ஸுஷேணேயனுப்புவது.

अथ प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तान्हरीन्दक्षिणां दिशम् । अवर्षान्मेघसङ्काशं सुषेणं नाम यूथपम् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீ வன்	प्रस्थाप्य	அனுப்பிவிட்டு,
तान्	அந்த	मेघसङ्काशं	மேகத்தை நிகர்த்த
हरीन्	வானரர்களை	सुषेणं नाम	சுஷேணனென்பவனை
दक्षिणां	தகூழை	यूथपं	சேனைத்தலைவரில்
दिशं	திக்குக்கு	अवर्षात्	ஒருவனை
अथ	அப்பொழுது		பூராமருக்குத் தெரி
			யப்படுத்தினான்.

तारायाः पितरं राजा श्वशुरं भीमविक्रमम् । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमभिगम्य प्रणम्य च ॥

ராஜா	ராஜா (சக்ரீவன்)	அभिगम्य	கிட்டி,
भीमविक्रमं	மகா ஆண்மையுற்ற வனும்	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து,
श्वशुरं	மாமனாருமாகிய	प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
तारायाः	தாரையின்	वाक्यं च	ஏதோ ஒரு சொல்லை யும்
पितरं	தந்தையை	अब्रवीत्	சொன்னான்.

मरीचिपुत्रं मारीचमर्चिष्मन्तं महाकपिम् । वृतं कपिवरैः शूरैर्महेन्द्रसदृशद्युतिम् ॥ ३ ॥

बुद्धिविक्रमसंपन्नं वैनतेयसमद्युतिम् । मरीचिपुत्रान्मारीचानर्चिर्मान्महाबलान् ॥

ऋषिपुत्रांश्च तान्सर्वान्प्रतीचीमादिशदिशम् ॥ ४ ॥

மரிசிபுத்	மரீசியின் புத்திரனாகிய	महाकपिं	பெயர்பெற்ற வானர னுமாகிய
मारीचं	மாரீசனையும்,	अर्चिष्मन्तं	ஆர்ச்சிஷ்டமானையும்,
कपिवरैः	சிறந்த வானரர்களான	मरीचिपुत्रान्	மரீசியின் புதல்வர்க ளாகிய
शूरैः	சூரர்களால்	मारीचान्	மாரீசர்களையும்,
वृतं	சூழப்பட்டவனும்	महाबलान्	மகா பலசாலிகளாகிய
महेन्द्रसदृशद्युतिं	இந்திரனை நிகர்த்த ஒளியுடையவனும்	अर्चिर्मान्	ஆர்ச்சிமாலர்களையும்,
बुद्धिविक्रमसम्पन्नं	புத்தியும், ஆண்மை யும் நிறைந்தவனும்,	तान्	அந்த
वैनतेयसमद्युतिं	கருடனுக்குச் சமான மான பெருமையுடையவனும்,	सर्वान्	எல்லா
		ऋषिपुत्रान् च	ரிஷிபுத்திரர்களையும்,
		प्रतीचीं दिशं	மேற்கு திக்குக்கு
		आदिशत्	கட்டளைபிட்டான்.

द्वाभ्यां शतसहस्राभ्यां कपीनां कपिसत्तमाः । सुषेणप्रमुखा यूयं वैदेहीं परिमार्गत् ॥ ५ ॥

कपिसत्तमाः	வானரோத்தமர்களே !	कपीनां	வானரர்களின்
सुषेणप्रमुखाः	ஸுஷேணனைத் தலை மையாய்க்கொண்ட	द्वाभ्यां	இரு
यूयं	நீங்கள்	शतसहस्राभ्यां	நூறாயிரவர்களோடு
		वैदेहीं	சீதாதேவியை
		परिमार्गत्	தேடுங்கள்.

सुराष्ट्रान्सहबाह्लीकान् शूरान्भीमांस्तथैव च । स्फोताञ्जनपद्मत्रम्यान्विपुलानि पुराणि च ॥

पुन्नागगहनं कुक्षिं वकुलोद्दालकाकुलम् । तथा केतकषण्डांश्च मार्गध्वं हरियूथपाः ॥ ७ ॥

प्रत्यक्स्रोतोगमाश्चैव नद्यः शीतजलाः शिवाः । तापसानामरण्यानि कान्तारा गिरयश्च ये ॥

हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்களே !	सहबाह्लीकान्	பாஹ்லீகதேசங்க ளோடுகூடவே
सुराष्ट्रान्	ஸுராஷ்ட்ரதேசங்க ளையும்,	शूरान् च	சூரதேசங்களையும்,



भीमान् एव	பிமடேதசுங்கனையும்,
रम्यान्	அழகிய
स्फीतान्	செழித்த
जनपदान् तथा	நாடுகளையும்,
विपुलानि	விசாலமான
पुराणि च	நகரங்களையும்,
पुन्नागगहनं	புன்னாகமரங்கள்
	செறிந்த
वकुलोद्दालकाकुलं	மகிழ், உத்தராலகம் இவைகள் நிறைந்த
कुक्षिं तथा	சூக்ஷிதேதசுத்தையும்,
केतकषण्डान् च	தாழைவனங்களையும்,
प्रल्वन्नोतोगमाः	மேற்கு நோக்கி ஓடுகின்றவைகளும்,

शिवाः	புண்யமானவைகளும்,
शीतजलाः	குளிர்ந்த ஜலமுடையவைகளுமான
नद्यः	நதிகளையும்,
तापसानां	நிவ்நிகளுடைய
अरण्यानि	ஆசிரமவனங்களையும்,
कान्ताराः	காடுகள்
गिरयः	மலைகள்
ये च	எவைகளோர் அவைகளையும்
मार्गध्वम्	திரிந்து தேடுவீர்களாக,

ततः स्थलीं मरूपायामत्युच्चशिरसः शिलाः । गिरिजालावृतां दुर्गां मार्गित्वा पश्चिमां दिशम् ॥  
ततः पश्चिममासाद्य समुद्रं द्रष्टुमर्हथ । तिमिनक्रायुतजलमक्षोभ्यमथ वानराः ॥ १० ॥

वानराः	வானரர்களோ !
ततः	அதன்மேல்
मरूपायां	நீரற்ற உவட்டு
स्थलीं	பிரதேசத்தையும்,
अत्युच्चशिरसः	மிகவுயர்ந்த கொடிமுடி-களையுடைய
शिलाः	மலைகளையும்,
गिरिजालावृतां	மலைத்தொடர்களுற்றதும்
दुर्गां	புகுவதற்குரியதுமான
पश्चिमां	மேற்கு

दिशं	திக்கை
मार्गित्वा	தேடிவிட்டு,
ततः	அதன்மேல்
तिमिनक्रायुतजलं	{ திமிங்கலம், முதலை இவைகள் நிறைந்த ஜலமுடையதும்,
अक्षोभ्यं	கம்பிரமானதுமான
पश्चिमं	மேற்கு
समुद्रं	சமுத்திரத்தை
आसाद्य	அடைந்து,
अथ	அப்பொழுது
द्रष्टुं अर्हथ	பார்க்கக்கடவீர்கள்.

ततः केतकषण्डेषु तमालगहनेषु च । कपयो विहरिष्यन्ति नारिकेलवनेषु च ॥ ११ ॥

ततः	அவ்விடத்தில்
केतकषण्डेषु	தாழைவனங்களிலும்,
तमालगहनेषु च	பச்சிலைவனங்களிலும்,

नारिकेलवनेषु च	தெங்குச்சோலைகளி
कपयः	வானரர்கள் [லும்,
विहरिष्यन्ति	உற்சாகமாய் காலம் கழிப்பார்கள்.

तत्र सीतां च मार्गध्वं निलयं रावगस्य च । वेलातदनिविष्टेषु पर्वतेषु वनेषु च ॥ १२ ॥  
सुरचीपत्तनं चैव रम्यं चैव जटीपुरम् । अवन्तीमङ्गलोपां च तथा चालक्षितं वनम् ॥  
राष्ट्राणि च विशालानि पत्तनानि ततस्ततः ॥ १३ ॥

தல	அவ்விடத்தில்
வேலாத- }	சமுத்திரக்கரையிலு
நிவிஷேபு }	மிருக்கின்ற
பर्वதேபு	பர்வதங்களிலும்
வனேபு	வனங்களிலும்
மூர்த்திபத்தன்	முரசிட்டணத்
ரம்யே	அழகிய [திலும்
ஜடீபுரீ	ஜடநகரத்திலும்
அவந்தீ	அவந்திபுரியிலும்
அக்ஷரோபா	அங்கலோபமென்னும்
	புரத்திலும்

தथा	அவ்வண்ணமே
அலக்ஷித்	அலக்ஷிதம் எனனும்
வன்	வனத்திலும்
விशालानि	விசாலமான
राज्ञानि	ராஜ்யங்களிலும்
पत्तनानि	பட்டணங்களிலும்
ततस्तत:	எல்லாவிடங்களிலும்
रावणस्य	ராவணனுடைய
निलयं	இருப்பிடத்தையும்
सीतां	சீதாதேவியையும்
मागधम्	தேடக்கடவீர்கள்.

सिन्धुसागरयोश्चैव सङ्गमे तत्र पर्वतः । महान्हेमगिरिर्नाम शतशृङ्गो महाद्रुमः ॥ १४ ॥

தல	அந்த
सिन्धुसागरयो:	வலிந்துநதிக்கும் சாக
	ரத்திற்கும்
सङ्गमे	சேருமிடத்தில்
महान्	பெரியதும்
शतशृङ्गः	நூறு கொடிமுடிகளை
	யுடையதும்

महाद्रुमः	பெரிய மரங்களடர்ந்த
	துமான
हेमगिरिः	ஹேமகிரி
नाम	என்ற
पर्वतः	ஓர் மலையிருக்கிறது.

तस्य प्रस्थेषु रम्येषु सिंहाः पक्षगमाः स्थिताः । तिमिमत्स्यगजांश्चैव नीडान्यारोपयन्ति ते ॥

तस्य	அதனது
रम्येषु	அழகிய
प्रस्थेषु	தாழ்வரைகளில்
पक्षगमाः	பறக்கவல்ல
सिंहाः	சிங்கங்கள்
स्थिताः	வசிக்கின்றன.

ते	அவைகள்
तिमिमत्स्यगजां }	திமிங்கலங்களையும்
च एव	யானைகளையும்
नीडानि	அவை வசிக்கும்
	குகைகளில்
आरोपयन्ति	கொண்டுபோய்ச்
	சேர்க்கின்றன.

तानि नीडानि सिंहानां गिरिशृङ्गगतस्य ये । दृप्तास्तृप्ताश्च मातङ्गास्तोयदस्वननिस्वनाः ॥ १५ ॥

गिरिशृङ्गगताः च	மலைக்கொடுமுடிகளில்
	இருப்பவைகளும்,
वृसाः	கொழுத்தவைகளும்,
वृसाः	சந்தோஷமுற்றவை
	களும்,
तोयदस्वन- }	மேகவொலியை நிகர்
निस्वनाः }	துகர்ஜிக்கின்றவை
	களென
मातङ्गाः	யானைகள்

ये च	எவைகளோ
	அவைகள்
समन्ततः	எங்குபார்த்தாலும்
तोयपूर्णं	நீர் நிறைந்த
विशाले	விசாலமான
अस्मिन्	இதில்
तानि	அந்த
नीडानि	குகைகளில்
विचरन्ति	ஒடுங்கிக்கிடக்கின்றன.

शुद्धं	கொடுமுடியும்
सर्वं	எல்லாவிடங்களிலும்
कामरूपिभिः	வேண்டிய உருவெடுக்
कपिभिः	வானரர்களால்(கவல்ல
आशु	வினாவில்
विचेतव्यम्	தேடத்தக்கது.

சாதயோஜனா	நாறு யோஜனை விஸ்
புரீட்சா	தாரமுள்ளதும், கண்கொண்டுபார்க்க வொண்ணாததுமான கொடுமுடிக்கு சென்ற வானநர் காண்பீர்கள். [கனாக

पापकर्मणां	பாபச்செயலுற்றவரின்
गन्धर्वाणां	கந்தர்வர்களின்
चतुर्विंशत्	இருபத்துநான்கு
कोटयः	கோடிகள்
वसन्ति	வசிக்கிறார்கள்.

भीमविक्रमैः	மகா ஆண்மையுற்ற
वानरैः	வானரர்களால்
नात्यासादयितव्याः	கொஞ்சமும் அணுகத் தகாதவர்கள்.

மகாபலா:	மகா பலசாலிகளும்,
சர்வவந்த:	ஆண்மைமுடையவர்
	களும்,
வீரா:	சூரர்களுமான
தே:	ஆவர்கள்
துரோத:	அணுகமுடியாத
	வர்கள்

फलमूलानि ते तत्र रक्षन्ते भीमविक्रमाः । तत्र यन्नश्च कर्तव्यो मार्गितव्या च जानकी ॥  
न हि तेभ्यो भयं किंचित्कपित्वमनुवर्तताम् ॥ २३ ॥

भीमவிக்ரமா: மகா ஆண்மையுடைய  
ते அவர்கள்  
फलमूलानि பழங்களை யும் கிழங்கு  
களையும்  
रक्षन्ते பாதுகாக்கின்றார்கள்.  
कपित्वं வானரத்தன்மையை  
अनुवर्ततां பற்றியிருக்கும்  
உங்களுக்கு  
तेभ्य: அவர்களிடமிருந்து

भयं பயம்  
किंचित् च எள்ளளவும்  
न இல்லை.  
तत्र च அவ்விடத்திலும்  
जानकी சீதாதேவியார்  
मार्गितव्या தேடப்படவேண்டியவள்.  
यतः हि வெகு ஜாக்கிரதை  
कर्तव्यः யாகியிருத்தல்  
கொள்ளத்தக்கது.

तत्र वैदूर्यवर्णाभो वज्रसंस्थानसंस्थितः । नानाद्रुमलताकीर्णो वज्रो नाम महागिरिः ॥  
श्रीमान्समुदितस्तत्र योजनानां शतं समम् ॥ २४ ॥

तत्र அவ்விடத்தில்  
वैदूर्यवर्णाभः வைநூரிய கார்த்தியை  
நிகர்த்ததும்  
वज्रसंस्थान- } வஜ்ராயுதத்தின் உறு  
संस्थितः } திபோன்ற உறுதி  
யுள்ளதும்  
नानाद्रुमलतायुतः பல மரங்களும்கொடி-  
களும் நிறைந்ததுமான்

वज्रः नाम வஜ்ரமென்ற  
महागिरिः ஓர் பர்வதமிருக்கி  
तत्र அவ்விடத்தில் [றது.  
योजनानां யோஜனைகளின்  
शतं நூறு  
समं ஸமமாய்  
श्रीमान् அமுதமுற்ற  
समुदितः ஷீளங்குகிறது.

गुहास्तत्र विचेतव्याः प्रयत्नेन पुवङ्गमाः ॥ २५ ॥

पुवङ्गमाः வானரர்களே !  
तत्र அவ்விடத்தில்

गुहा: குகைகள்  
प्रयत्नेन ஜாக்கிரதையோடு  
विचेतव्या: தேடத்தக்கவைகள்.

चतुर्भागे समुद्रस्य चक्रवाचाम् पर्वतः ॥ २६ ॥

समुद्रस्य சமுத்திரத்தில்  
चतुर्भागे நான்காவது பாகத்  
திலே

चक्रवान् नाम சக்கரவான் என்ற  
पर्वतः பர்வதமிருக்கிறது.

तत्र चक्रं सहस्रारं निर्मितं विश्वकर्मेणा ॥ २७ ॥

तत्र அதில்  
सहस्रारं ஸகஸ்ராரமெனும்  
चक्रं சக்கரமானது

विश्वकर्मेणा விசுவகர்மானினால்  
निर्मितम् நிரூமிக்கப்பட்டிருக்  
கிறது.

ஹ்வா	கொன்று,
தத:	ஆதன்மேல்
चक्रं	சக்கரத்தையும்
शङ्खं च	சங்கையும்
आजहार	கைப்பற்றினார்.

गुहासु च	குகைகளிலும்
ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
रावणः	ராவணன்
वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

யோசனைகள்	யோசனைகளின்
படி:	அறுபதுள்ள
வராகம்:	வராகம் என்ற
புவத:	பார்வதமொன்று
	இருக்கிறது.

यस्मिन्	எதுவோ அதில்
दुष्टात्मा	துஷ்டனாகிய
नरकः	நரகன்
नाम	என்ற
दानवः	அசுரன்
वसति	வசிக்கிறான்.

तत्सत्तः	எல்லா விடங்களிலும்
वैदेह्या सह	சீதா தேவியோடுகூட
रावणः	ராவணன்
मार्गितव्यः	தேடத் தக்கவன்.

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं काञ्चनान्तरनिर्दरः । पर्वतः सर्वसौवर्णो धाराप्रस्रवणायुतः ॥ ३३ ॥

तं அந்த  
 शैलेन्द्रं மலையரசை  
 अतिक्रम्य தாண்டி,  
 काञ्चनान्तरनिर्दरः { பொன்மயமான உள்பி  
 ரதேசத்திலுள்ள கு  
 கைகளையுடையதும்

धाराप्रस्रवणायुतः { எப்பொழுதும் பிரவா  
 கமெடுத்தோடும் மலை  
 யருவிகளோடுகட்டின  
 துமான  
 सर्वसौवर्णः ஸர்வஸௌவரணம்  
 என்னும்  
 पर्वतः ஒரு மலையிருக்கிறது.

तं गजाश्च वराहाश्च सिंहा व्याघ्राश्च सर्वतः । अभिगर्जन्ति सततं तेन शब्देन दर्पिताः ॥

तं அதில்  
 सततं எக்காலத்திலும்  
 गजाः च யானைகளும்,  
 वराहाः च பன்றிகளும்,  
 सिंहाः சிங்கங்களும்,  
 व्याघ्राः च புலிகளும்

सर्वतः எங்கும்  
 दर्पिताः செருக்குற்றவைக  
 तेन அந்த [ளாய்  
 शब्देन சத்தத்தால்  
 अभिगर्जन्ति கர்ஜிக்கின்றன.

यस्मिन्ह्रिहयः श्रीमान्महेन्द्रः पाकशासनः । अभिषिक्तः सुरै राजा मेघवान्नाम पर्वतः ॥

यस्मिन् எந்த அதில்  
 ह्रिहयः பச்சைக்குதிரைகளோ  
 யுடையவனும்  
 पाकशासनः பாகாஸ்ரணைக் கொ  
 ண்றவனும்  
 श्रीमान् ஸ்ரீமான்னுமாய்கிய  
 महेन्द्रः இந்திரன்

सुरै தேவர்களால்  
 राजा மன்னரை  
 अभिषिक्तः முடிசூட்டப்பட்டான்  
 पर्वतः மலை  
 मेघवान् மேகவான்  
 नाम எனப்பெயருடனும் வ  
 முங்கப்படுவதுண்டு.

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं महेन्द्रपरिपालितम् । षष्टिं गिरिसहस्राणि काञ्चनानि गमिष्यथ ॥ ३६ ॥  
 तरुणादित्यवर्णानि भ्राजमानानि सर्वतः । जातरूपमयैर्वृक्षैः शोभितानि सुषुप्तिः ॥ ३७ ॥

महेन्द्रपरिपालितं இந்திரனால் பரிபாலிக  
 तं அந்த [கப்பட்ட  
 शैलेन्द्रं மலையரசை  
 अतिक्रम्य தாண்டி,  
 काञ्चनानि பொன்மயமானவை  
 களும்  
 तरुणादित्यवर्णानि இளஞ்சூரியனது  
 ஒளிகொண்டு  
 भ्राजमानानि விளங்குகிறவைகளும்

सर्वतः எங்கும்  
 सुषुप्तिः நன்கு டூத்த  
 जातरूपमयैः பொன்மயமான  
 वृक्षैः மரங்களால்  
 शोभितानि அழகுற்று விளங்கு  
 கின்றவைகளுமான  
 षष्टि அறுபது  
 गिरिसहस्राणि ஆயிரம் மலைகளோ  
 गमिष्यथ அடைவீர்கள்.

तेषां मध्ये स्थितो राजा मेरुत्तरपर्वतः । आदित्येन प्रसन्नेन शैलो दत्तवरः पुरा ॥

तेषां	அவைகளின்
मध्ये	நடுவில் [மும்
उत्तरपर्वतः	மிகச் சிறந்த பர்வத-
राजा	எல்லாவற்றிலும் பெரிதுமாகிய
मेरुः	{ மேருவெனும் பர்வ தம் (இது வேறொரு மேருபர்வதம்)

स्थितः	இருக்கிறது.
पुरा	முன்னொருக்கால்
शैलः	பர்வதமானது
प्रसन्नेन	உள்ளங்குளிர்ந்த
आदित्येन	சூரியபகவானால்
दत्तवरः	பிண்கண்ட வரத்தைப் பெற்றது.

तेनैवमुक्तः शैलेन्द्रः सर्व एव त्वदाश्रयाः । मत्प्रसादाद्भविष्यन्ति दिवा रात्रौ च काञ्चनाः ॥

शैलेन्द्रः	மலைபரசு
तेन	ஆவரால்
एवं	பின் கண்டபடி
उक्तः	வரமளிக்கப்பட்டது.
त्वदाश्रयाः	உண்ணையடைந்திருக்க கும்

सर्वे एव	எல்லாருமே
दिवा रात्रौ च	பகலிலும் இரவிலும்
काञ्चनाः	பொன்னாக
मत्प्रसादात्	என்னுடைய அருளி ஞல்
भविष्यन्ति	ஆகக்கடவன.

त्वयि ये चापि वत्स्यन्ति देवगन्धर्वदानवाः । ते भविष्यन्ति रक्ताश्च प्रभया काञ्चना इव ॥

ये	எந்த
देवगन्धर्व- } दानवाः च }	தேவர்களும், கந்தர் வர்களும் தானவர்
त्वयि	உன்மீது [களும்
वत्स्यन्ति अपि	வசிக்கின்றார்களோ

ते च	அவர்களுமே
प्रभया	ஒளியால்
काञ्चनाः इव	பொன்னென
रक्ताः	சிவந்தவர்களாய்
भविष्यन्ति	இருப்பார்கள்.

विश्वे देवाश्च मरुतो वसवश्च दिवौकसः । आगम्य पश्चिमां सन्ध्यां मेरुत्तरपर्वतम् ॥ ४१ ॥

आदित्यमुपतिष्ठन्ति तैश्च सूर्योऽभिपूजितः । अदृश्यस्सर्वभूतानामस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

विश्वे देवाः च	விசுவேதேவர்களும்,
मरुतः	மருத் துக்களும்,
वसवः च	வஸுக்களும்,
दिवौकसः	தேவர்களும்
उत्तरपर्वतं	சிறந்த பர்வதமாகிய
मेरुं	மேருவுக்கு
आगम्य	வந்து,
आदित्यं	சூரியபகவானை
पश्चिमां	சாயங்கால
सन्ध्यां	சந்தியில்

उपतिष्ठन्ति	பூஜிக்கின்றார்கள்.
तैः	அவர்களால்
अभिपूजितः	பூஜிக்கப்பட்ட
सूर्यः	சூரியபகவான்
सर्वभूतानां च	பிராணிகளெவைக ளுக்கும்
अदृश्यः	கட்புலனாகாதவராய்
अस्तं	அஸ்த
पर्वतं	கிரியை
गच्छति	ஆடைகொள்ள.

योजनानां सहस्राणि शतानि च दिवाकरः । सुहृताभिनं तं शीघ्रमस्तं याति शिलोच्चयम् ॥

दिवाकरः      சூரியபகவான்  
 तं      அந்த  
 अस्तं      அஸ்த  
 शिलोच्चयं      சிறந்த மலையை  
 सुहृताभिनं      ஒரு அரை முகூர்த்  
    தத்திற்குள்ளேயே

योजनानां      யோஜனைகளின்  
 शतानि      நூறு  
 सहस्राणि च      ஆயிரங்களையும்  
 शीघ्रं      விரைவில்  
 याति      கடந்தடைகிறான்.

शृङ्गे तस्य महद्दिव्यं भवनं सूर्यसन्निभम् । प्रासादगणसंवाधं विहितं विश्वकर्मणा ॥ ४४ ॥  
 शोभितं तरुभिश्चित्रैर्नानापक्षिसमाकुलैः । निकेतं पाशहस्तस्य वरुणस्य महात्मनः ॥ ४५ ॥

तस्य      அதனது  
 शृङ्गे      கொடிமுடியில்  
 महत्      பெரியதும்  
 दिव्यं      அழகானதும்  
 सूर्यसन्निभं      சூரியனை நிகர்த்ததும்  
 प्रासादगण- } பல மாளிகைகளால்  
 संवाधं }      நிறைந்துள்ளதும்  
 विश्वकर्मणा      விசுவகர்மாவினால்  
 विहितं      நிரமிக்கப்பட்டதும்  
 चिलैः      அழகிய

नानापक्षिसमाकुलैः      பலவித பക്ഷிகளால்  
 तरुभिः      மரங்களால் [நிறைந்த  
 शोभितं      அழகுவாய்ந்தது  
    விளங்குகிறதும்  
 महात्मनः      மகாத்மாவும்  
 पाशहस्तस्य      பாசஹஸ்தனுமான  
 वरुणस्य      வருணபகவானுக்கு  
 निकेतं      இருப்பிடமாகிய  
 भवनम्      ஒரு மாளிகை  
    இருக்கிறது.

अन्तरा मेरुमस्तं च तालो दशशिरा महान् । जातरूपमयः श्रीमान् भ्राजते चित्रवेदिकः ॥

मेरुं      மேருகிரிக்கும்  
 अस्तं च      அஸ்தகிரிக்கும்  
 अन्तरा      இடையில் [டையதும்  
 दशशिराः      பத்து கிளைகளையும்  
 जातरूपमयः      பொன்மயமானது  
    மான

महाज्      பெரிய  
 तालः      ஒரு பனைமரம்  
 चित्रवेदिकः      அழகிய திண்ணையின்  
    மீது கட்டப்பட்டதாய்  
 श्रीमान्      அழகுற்றதாய்  
 भ्राजते      விளங்குகிறது.

तेषु सर्वेषु दुर्गेषु सरसु च सरित्सु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ४७ ॥

तेषु      அந்த  
 दुर्गेषु      தூர்க்கங்கள்  
 सर्वेषु      எல்லாவற்றிலும்  
 सरसु च      பொய்கைகளிலும்

सरित्सु च      நதிகளிலும்  
 ततस्ततः      எல்லா விடங்களிலும்  
 रावणः      ராவணன்  
 वैदेह्या सह      சீதா தேவியோடுகூட  
 मार्गितव्यः      தேரட்டிநடக்கவான்.



यत्र तिष्ठति धर्मस्तपसा स्वेन भावितः । मेरुसावर्णि रित्येव ख्यातो वै ब्रह्मणा समः ॥

யல எந்த இதில்  
 ब्रह्मणा பிரம்படதேவரை  
 समः ஒத்தவரும்  
 धर्मज्ञः தர்மமறிந்தவரும்  
 स्वेन தனது  
 तपसा தவமகமையால்

भावितः एव பிரசித்திபெற்றவரு  
 मेरुसावर्णिः மேருஸாவர்ணி  
 इति वै என்று  
 ख्यातः பெயர்பெற்றவர்  
 तिष्ठति இருக்கிறார்.

प्रष्टव्यो मेरुसावर्णिर्बहिः सूर्यसन्निभः । प्रणम्य शिरसा भूमौ प्रवृत्तिं मैथिलीं प्रति ॥

सूर्यसन्निभः சூரியபகவானே  
 मृच्छिः முனிவர்பெருமானு  
 मेरुसावर्णिः மேருஸாவர்ணி [கிய  
 भूमौ தரையில்  
 शिरसा தலையில்  
 प्रणम्य வணங்கி நமஸ்கரித்து,

मैथिलीं प्रति மைதிலியாரைப்  
 பற்றிய,  
 प्रवृत्तिं { நீங்கள் எடுத்துக்கொ  
 என்னவேண்டிய முயற்  
 சியைப்பற்றி  
 प्रष्टव्यः கேட்கப்படவேண்டி  
 யவர்.

एतावज्जीवलोकस्य भास्करो रजनीक्षये । कृत्वा वितिमं सर्वमस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

भास्करो சூரியன்  
 जीवलोकस्य உலகிற்கு  
 एतावत् இதுவரைக்கும்தான்  
 सर्व एல்லாவற்றையும் [து  
 रजनीक्षये இரவு கழிந்த பொழு-

वितिमं இருளற்றதாக  
 कृत्वा செய்துவிட்டு,  
 अस्तं அஸ்த  
 पर्वतं கிரியை  
 गच्छति அடைகிறான்.

एतावद्वा नरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमय्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥५१॥

वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்களே!  
 वानरैः வானரர்களால்  
 एतावत् இதுவரையில்தான்  
 गन्तुं போக  
 शक्यं முடியும்.

अभास्करं சூரியனில்லாததும்  
 अमयादं எல்லையில்லாததுமான  
 ततः परं அதற்குமேல்  
 न जानीमः நாமறியோம்.

अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । अस्तपर्वतमासाद्य पूर्णं मासं निवर्तत ॥५२॥

अस्तपर्वतं அஸ்தபர்தவதம் வரைக்  
 आसाद्य சென்று, [கும்  
 रावणस्य ராவணனுடைய  
 निलयं च இருப்பிடத்தைதயும்  
 वैदेहीं तु வைதேகியாரைப்  
 பற்றியும்

अधिगम्य ஸமாசாரம் தெரிந்து  
 கொண்டு,  
 मासं ஒரு மாதம்  
 पूर्णं முடியுமுன்  
 निवर्तत திரும்பி வந்துசேருங்  
 கள்.

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन् वध्यो भवेन्मम ॥ ५३ ॥

ऊर्ध्वं मासात्      ஒரு மாதத்திற்குமேல்  
வस्तவ்யம் ந      தாமதிக்கக்கூடாது.  
வசन्      அப்படித் தாமதிப்ப  
   வன்

मम      என்னுடைய  
वध्यः      மரண தண்டனை  
   விதிக்கப்பட்டவனாக  
भवेत्      ஆவான்.

सहैव शूरो युष्माभिः श्वशुरो मे गमिष्यति । श्रोतव्यं सर्वमेतस्य भवद्भिर्दिष्टकारिभिः ॥

युष्माभिः सह एव      உங்களுோடு கூடவே  
शूरः      சூரராகிய  
मे      எனது  
श्वशुरः      மாமனார்  
गमिष्यति      வருவார்.  
दिष्टकारिभिः      மனங்கோணுது நடக்  
   கின்றவர்களாகிய

भवद्भिः      உங்களால்  
एतस्य      இவருடைய  
सर्वं      ஆக்கை எதுவும்  
श्रोतव्यम्      சொன்னபடி செய்யத்  
   தக்கது.

गुरुरेष महाबाहुः श्वशुरो मे महाबलः । भवन्तश्चापि विक्रान्ताः प्रमाणं सर्वकर्मसु ॥ ५५ ॥

महाबलः      மகா பலசாலியும்  
महाबाहुः      மகாபா குவும்  
गुरुः      பெரியவரும்  
मे      எனது  
श्वशुरः      மாமனாருமான  
एषः च      இவரும்

विक्रान्ताः      பராக்ரமராலிகளா  
   கிய  
भवन्तः अपि      நீங்களும்  
सर्वकर्मसु      எல்லாக் காரியங்கள  
   ளிலும்  
प्रमाणम्      நியமிக்கப்பட்டிருணி.

प्रमाणमेनं संस्थाप्य सर्वतः पश्चिमां दिशम् । भवन्तः परिपश्यन्तु यथा दृश्येत जानकी ॥

जानकी      ஜானகியார்  
यथा      எப்படிச்செய்தால்  
दृश्येत      காணப்படுவாரோ  
एनं      இவரை [அப்படியே  
प्रमाणं      மேல்கிற நியாயம்  
संस्थाप्य      வைத்துக்கொண்டு,

पश्चिमां      மேற்கு  
दिशं      திக்கில்  
सर्वतः      எங்கும்  
भवन्तः      நீங்கள்  
परिपश्यन्तु      ஜாக்கிரதையாய்த் தே  
   டக்கடவீர்கள்.

दृष्ट्यां तु नरेन्द्रस्य पत्न्याममिततेजसः । कृतकृत्या भविष्यामः कृतस्य प्रतिकर्मणा ॥

अमिततेजसः      மகா தேஜஸ்வியாகிய  
नरेन्द्रस्य      புருஷோத்தமனு  
पत्न्यां      பக்னி [டைய  
दृष्ट्यां तु      காண்பட்டும்பக்தித்  
   தில்

कृतस्य      செய்த நன்றிக்கு  
प्रतिकर्मणा      ஏற்ற கைம்மாறல்  
कृतकृत्याः      கிருககிருத்யர்களாக  
भविष्यामः      நாம் ஆவோம்.

अतोऽन्यदपि यत्किञ्चित् कार्यस्यास्य हितं भवेत् । संप्रधार्य भवद्भिश्च देशकालार्थसंहितम् ॥

अतः इதைக் காட்டினும்  
यत् किञ्चित् ஏதேனுமொரு  
अन्यत् வேறொன்று  
अस्य இந்த  
कार्यस्य நமது காரியத்திற்கு  
हितं ஹிதமானதாக  
भवेत् अपि ஆகுமாயின்

भवद्भिः உங்களால்  
देशकालार्थ- } தேசம், காலம், அர்த்  
संहितं } தம் இவைகளுக்கு  
संप्रधार्य ஏற்றவண்ணமாய்  
தீர்க்காலோசனை  
च செய்யது,  
அப்படியே செய்யத்  
தக்கது.

ततः सुषेणप्रमुखाः प्लवङ्गमाः सुग्रीववाक्यं निपुणं निशम्य ।

आमन्त्र्य सर्वे प्लवगाधिपास्ते जग्मुर्दिशं तां वरुणाभिगुप्ताम् ॥ ५९ ॥

ततः அப்பொழுது  
ते அந்த  
सुषेणप्रमुखाः { சுஷேணனைத் தலைமை  
யாகக் கொண்டவர்க  
ளும்  
प्लवगाधिपाः வானரப்பெரியோர்க  
प्लवङ्गमाः வானரர்கள் [எருமான  
सर्वे எல்லோரும்  
निपुणं யுத்தியுத்தமான

सुग्रीववाक्यं சுகரீவனது சொல்லை  
निशम्य கேட்டு,  
आमन्त्र्य விடைபெற்றுக்  
கொண்டு  
वरुणाभिगुप्तां வருணனால் பாது  
காக்கப்பட்ட  
तां அந்த  
दिशं திக்குக்கு  
जग्मुः பிரயாணமானார்கள்.

इत्याषौ श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11102

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1850

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

उदीच्यां शतवलिप्रेषणम्—வடதிக்கில் “சதபலி”யை அனுப்புவது.

ततः संदिश्य सुग्रीवः श्वशुरं पश्चिमां दिशम् । वीरं शतवलिं नाम वानरं वानराधिपः ॥

उवाच राजा सर्वज्ञः सर्ववानरसत्तमः । वाक्यमात्महितं चैव रामस्य च हितं तथा ॥ २ ॥

वानराधिपः வானரர்களுக்கு  
எதிரொலி  
सर्वज्ञः எல்லா விவரங்களையும்  
நன்கறிந்தவனும்  
सर्ववानरसत्तमः எல்லா வானரர்களிலு  
த்தமனுமான

सुग्रीवः राजा சுகரீவமன்னன்  
श्वशुरं மாமனாரை  
पश्चिमां दिशं மேற்குதிக்குக்கு  
संदिश्य கட்டளைபிட்டுவிட்டு,  
ततः அதன்மேல்

वीरं சூரனான  
शतवलिं नाम சதபலி என்ற  
वानरं வானரனைப் பார்த்து  
आत्महितं च தனக்கு நன்மை பயக்  
கத்தக்கதும்  
तथा அப்படியே  
रामस्य च ஸ்ரீராமருக்கும்  
हितं एव நன்மை பயக்கத்தக்  
கதுமான  
वाक्यं பின் வரும் சொல்லை  
उवाच சொன்னான்.

वृत्तः शतसहस्रेण त्वद्विधानां वनौकसाम् । वैवस्वतसुतैः सार्धं प्रतिष्ठस्व स्वमन्त्रिभिः ॥३॥

त्वद्विधानां } “உன்னைப்போன்ற  
वनौकसां } வானரர்களின்  
शतसहस्रेण } லக்ஷத்தோடு  
वृत्तः } சூழப்பட்டவனாயும்

वैवस्वतसुतैः } யமன் புத்திரர்களான  
स्वमन्त्रिभिः } தனது மந்திரிகளோடு  
सार्धं } கூட  
प्रतिष्ठस्व } புறப்படு.

दिशं बुदीचीं विक्रान्तां हिमशैलावतंसकाम् । सर्वतः परिमार्गध्वं रामपत्नीमनिन्दिताम् ॥

विक्रान्तां } “மிக விசாலமானதும்  
हिमशैलावतंसकां } இமயமலையைத் தலையி  
हि } ணையாய்க் கொண்ட  
தும்,  
उदीचीं } வடக்கு  
दिशं } திக்கில்

सर्वतः } எல்லா இடங்களிலும்  
अनिन्दितां } குற்றமில்லாத  
रामपत्नीं } ஸ்ரீராமருடைய  
பத்தியை  
परिमार्गध्वम् } நன்கு தேடக்கடவீர்  
களாக.

अस्मिन्कायें विनिर्मुक्ते कृते दाशरथेः प्रिये । ऋणान्मुक्ता भविष्यामः कृतार्थार्थविदां वराः ॥

दाशरथेः } “ஸ்ரீராமருடைய  
प्रिये } இஷ்டம்  
कृते } கைகூடப்பெற்று  
अस्मिन् } இந்த  
कायें } காரியம்  
विनिर्मुक्ते } பூர்த்தியாகில்

ऋणात् } கடனினின்று  
मुक्ताः } நீங்கியவர்களாய்  
कृतार्थार्थविदां } { கிருதார்த்தர்களாடைய  
பயனின் துட்பத்  
தையறிந்தவர்களில்  
वराः } சிறந்தவர்களாய்  
भविष्यामः } ஆகுவோம்.

कृतं हि प्रियमस्माकं राघवेण महात्मना । तस्यैतत्प्रतिकारोऽस्ति सफलं जीवितं भवेत् ॥

महात्मना } “மகா தீமாவான  
राघवेण } ஸ்ரீராமரால்  
अस्माकं } நமக்கு  
प्रियं } பேருதவி  
कृतं } செய்யப்பட்டிருக்  
கிறது.  
हि } ஆனபடியால்

तस्य } அவருக்கு  
एतत् } இது  
प्रतिकारः } எற்ற கைமாறாக  
अस्ति } இருக்கிறது.  
जीवितं } வாழ்நாள்  
सफलं } பயனடைந்ததாக  
भवेत् } ஆகும்.

अर्थिनः कार्यनिर्वृत्तिमकतुरपि यश्चरेत् । तस्य स्यात्सफलं जन्म किं पुनः पूर्वकारिणः ॥

यः } “எவனேனுமொரு  
अकर्तुः } ஒரு உதவியும்  
செய்யாது  
अर्थिनः } யாசிக்குமொருவ  
னுக்கு  
कार्यनिर्वृत्तिं } அபேகூலிதத்தின்  
पूर்த்தियै } பூர்த்தியை  
चरेत् अपि } வினைவிக்கின்றான்  
என்றால்

तस्य } அவனுடைய  
जन्म } ஜன்மம்  
सफलं } பயனடைந்ததாக  
स्यात् } ஆகும்.  
पूर्वकारिणः } ஏற்கனவே நன்றி செய்  
தவனுக்கு என்றால்  
किं पुनः } எவளவு பயனடைந்த  
தாகும்.

एतां बुद्धिमवस्थाय दृश्यते जानकी यथा । तथा भवद्भिः कर्तव्यमस्मत्प्रियहितैषिभिः ॥

अस्मत्प्रिय- } “எனக்கு பிரியத்தை  
 हितैषिभिः } यम् वृत्तित्तதையும்  
 கோரும்  
 भवद्भिः உங்களால்  
 एतां இந்த  
 बुद्धि அபிப்பிராயத்தை

अवस्थाय ஸ்திரமாய்க்கொண்டு,  
 जानकी ஜானகிதேவியார் [து,  
 दृश्यते கண்டுபிடிக்கப்படுகிற-  
 यथा तथा எப்படிச்செய்தால் ஆ  
 कर्तव्यम् குமோ அவ்வண்ணமே  
 செய்யத்தக்கது.

अयं हि सर्वभूतानां मान्यस्तु नरसत्तमः । अस्मासु चागतप्रीती रामः परपुरुञ्जयः ॥ ९ ॥

अयं “இந்த  
 रामः हि ஸ்ரீராமரோவெனில்  
 नरसत्तमः புருஷோத்தமர்.  
 सर्वभूतानां எல்லா உயிர்களுக்  
 குள்ளும்  
 मान्यः பூஜ்யர்

अस्मासु तु நமதுவிஷயத்திலோ  
 आगतप्रीतिः பேரன்புவைத்தவர்.  
 च அன்றியும்  
 { எதிலும் தானே வெற்  
 { றிபெற்று விளங்குகி  
 { ருவர்.  
 परपुरुञ्जयः

इमानि वनदुर्गाणि नद्यः शैलान्तराणि च । भवन्तः परिमार्गन्तु बुद्धिविक्रमसंपदा ॥ १० ॥

भवन्तः “நீங்கள்  
 बुद्धिविक्रमसंपदा ஊக்கத்தையும் ஆண்  
 மையையும்கொண்டு  
 वनदुर्गाणि வனங்கள், தூர்க்கங்  
 கள்,

नद्यः நதிகள்  
 शैलान्तराणि च மலைப்பிரதேசங்கள்  
 ஆகிய  
 इमानि இவைகளில்  
 परिमार्गन्तु திரிந்து தேடுங்கள்.

तत्र म्लेच्छान्पुलिन्दांश्च शूरसेनांस्तथैव च । प्रस्थलान्भरतांश्चैव कुरुंश्च सह मदकैः ॥ ११ ॥

काम्बोजान्यवनान्श्चैव शकानारट्टकानपि । बाह्लीकानृषिकांश्चैव पौरवानथ दङ्कणान् ॥ १२ ॥

चीनान्परमचीनांश्च निहारान्श्च पुनः पुनः । अन्विष्य दरदांश्चैव हिमवन्तं विचिन्वथ ॥ १३ ॥

तत्र “அவ்விடத்தில்  
 म्लेच्छान् மிலேச்சநாடுகளையும்,  
 पुलिन्दां च புளிந்தநாடுகளையும்,  
 तथा அப்படியே  
 शूरसेनान् च एव சூரஸேனநாடுகளையும்,  
 प्रस्थलान् च பிரஸ்தலநாடுகளையும்,  
 भरतान् एव பரதநாடுகளையும்,  
 मदकैः सह மதர்கமென்ற நாடுக  
 ளோடுகூடவே  
 कुरुन् च குருநாடுகளையும்,  
 काम्बोजान् च காம்போஜநாடுகளையும்,  
 यवनान् एव யவனநாடுகளையும்,  
 शकान् சகநாடுகளையும்,

आरट्टकान् अपि ஆரட்டகநாடுகளையும்,  
 बाह्लीकान् च பாஹ்லீகநாடுகளையும்,  
 ऋषिकान् एव ஈஷிகநாடுகளையும்,  
 पौरवान् च பெளரவநாடுகளையும்,  
 दङ्कणान् च டங்கணநாடுகளையும்,  
 चीनान् சீனநாடுகளையும்,  
 परमचीनान् च பரமசீனநாடுகளையும்,  
 निहारान् च நிஹாரநாடுகளையும்,  
 दरदान् च தரதநாடுகளையும்,  
 पुनः पुनः பெயர்ந்து பெயர்ந்து  
 अन्विष्य एव தேடிவிட்டே,  
 हिमवन्तं இமயமலையில்  
 विचिन्वथ தேடக்கடவீர்களாக.

लोपपद्मकण्डेषु देवदास्वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ १४ ॥

लोपपद्मकण्डेषு	வள்ளொலுத்தி, சுந்த னம் இவைகளின் வ னங்களிலும்,	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
देवदास्वनेषु च	தேவதாரு வனங்க ளிலும்,	रावणः	ராவணன்
		वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
		मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

ततः सोमाश्रमं गत्वा देवगन्धर्वसेवितम् । कालं नाम महासातुं पर्वतं तु गमिष्यथ ॥ १५ ॥

देवगन्धर्वसेवितं	“தேவர்களும், கந்தர் வர்களும் வளிக்கப் பட்டதான	महासातुं	பெரிய தாழ்வரைகளை புடைய
सोमाश्रमं	ஸோமாசுரமத்தை	कालं	காலம்
गत्वा	அடைந்து,	नाम	என்ற
ततः	அதன் பின்னர்	पर्वतं तु	பர்வதத்தையும்
		गमिष्यथ	அடையக்கடவீர்கள்.

महत्सु तस्य शैलस्य निर्दरेषु गुहासु च । विचिनुध्वं महाभागां रामपत्नीं ततस्ततः ॥ १६ ॥

तस्य	“அந்த	महाभागां	மஹா புண்பவதி
शैलस्य	மலையின்		யாகிய
महत्सु	பெரிய	रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரது பத்தனியை
निर्दरेषु	அருவுகளிலும்,	ततस्ततः	எங்கும்
गुहासु च	குகைகளிலும்	विचिनुध्वम्	தேடக்கடவீர்கள்.

तप्तिक्रम्य शैलेन्द्रं हेमगर्भं महागिरिम् । ततः सुदर्शनं नाम गन्तुमर्हथ पर्वतम् ॥ १७ ॥

तं	“அந்த	हेमगर्भं	பொன் நிதியுடையது
शैलेन्द्रं	மலையரசை	सुदर्शनं	சுதர்சனம் [மான
अतिक्रम्य	தாண்டி,	नाम	என்ற
ततः	அதன்பின்னர்	पर्वतं	பர்வதத்திற்கு
महागिरिं	மலைகளில் சிறந்ததும்	गन्तुं	போவதற்கு
		अर्हथ	கடவீர்கள்.

ततो देवसखो नाम पर्वतः पद्मालयः । नानापक्षिगणाकीर्णो विविधद्रुमभूषितः ॥ १८ ॥

ततः	“அவ்வடத்தில்	विविधद्रुम- भूषितः	பலவிதமான மாங்க ளால் ஆழகுற்று வி ளங்குகிறதுமான
नानापक्षि- गणाकीर्णः	பலவகை பகைகளால் நிறைந்து	देवसखः नाम पर्वतः	தேவசகம் என்ற பர்வதமொன்றிற்கு கிறது.
पद्मालयः	பகைகளுக்கு இருப்பிட டபாடிடுக்கிறதும்		



तत्र वैश्रवणो राजा सर्वभूतनमस्कृतः । धनदो रमते श्रीमान् गुह्यकैः सह यक्षराट् ॥ २४ ॥

तत्र “அதில்  
யக்ஷர்களுக்கு மன்ன  
ரும்,  
சுரீமானும்  
எல்லா உயிர்களாலும்  
சर्वभूतनमस्कृतः { நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற  
வரும்,

वैश्रवणः விசுவஸ்ஸின் புதல்  
धनदः குடேபர [வருமான  
राजा மன்னர்  
गुह्यकैः सह பொக்கிஷரக்ஷைகர்க்  
रमते { ஸாகிய குற்றயகர்கள்  
என்பவர்களோடு கூட  
வலிக்கிறான்.

तस्य चन्द्रनिकाशेषु पर्वतेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ २५ ॥

तस्य அதனது  
चन्द्रनिकाशेषु சந்திரனை நிகர்த்த  
पर्वतेषु குன்றுகளிலும்,  
गुहासु च குகைகளிலும்

ततस्ततः எல்லாவிடங்களிலும்  
रावणः ராவணன்  
वैदेह्या सह சீதாதேவியோடுகூட  
मार्गितव्यः கேடத்தக்கவன்.

क्रौञ्चं तु गिरिमासाद्य विलं तस्य सुदुर्गमम् । अग्रमत्तैः प्रवेष्टव्यं दुष्प्रवेशं हि तत्स्मृतम् ॥

क्रौञ्च கிரௌஞ்சமென்ற  
गिरि மலையை  
आसाद्य அதைந்து,  
तस्य அதனது  
सुदुर्गमं மிகவும் புகுதற்கரிய  
तान  
विलं तु குகையும்

अग्रमत्तैः வெகு ஜாக்கிரதையுட  
प्रवेष्टव्यं னிருக்குமுங்களால்  
हि புகத்தகத்து.  
तत् என்னில்  
दुष्प्रवेशं அது  
स्मृतम् புகுதற்குரியதென்று  
கூறப்பட்டிருக்கிறது.

वसन्ति हि महात्मानस्तत्र सूर्यसमप्रभाः । देवैरप्यर्चिताः सम्यग्देवस्था महर्षयः ॥ २७ ॥

तत्र हि அதில்தான்  
सूर्यसमप्रभाः சூரியனைப்போன்ற ஒ  
ளியுடைய பேர்களும்  
देवस्था: தேவரூபமுடையவர்க  
देवैः अपि தேவர்களாலும் [ளும்

सम्यक् பக்தியுடன்  
अर्चिताः பூஜிக்கப்பட்டவர்  
கருமான  
महात्मानः மஹாத்மாக்களாகிய  
महर्षयः மகரிஷிகள்  
वसन्ति வலிக்கிறார்கள்.

क्रौञ्चस्य तु गुह्याश्चान्याः सानूनि शिखराणि च । निक्षराश्च नितम्बाश्च विचेतव्यास्ततस्ततः ॥

क्रौञ्चस्य கிரௌஞ்சமலையினது  
अन्या: மற்றுமுள்ள  
गुहा: च குகைகளுள்  
सानूनि தாழ்வரைகளுள்

शिखराणि च கொழுமுடிகளும்  
निक्षरा: च மலையாருவிக்களும்  
नितम्बा: च புறவரைகளும்  
ततस्ततः तु எல்லாமும்  
विचेतव्या: தேடத்தக்கவைகள்.



क्रौञ्चस्य शिखरं चापि निरीक्ष्य च ततस्ततः । अट्टशं कामशैलं च मानसं विहगालयम् ॥  
न गतिस्तत्र भूतानां देवदानवरक्षसाम् । स च सर्वैर्विचेतव्यः पर्वतो बहुकुन्दरः ॥३०॥

क्रौञ्चस्य	கிரௌஞ்சபர்வதத் தினது
शिखरं च	சிகரத்தையும்,
अट्टशं	மரமில்லாத
कामशैलं च	காமபர்வதத்தையும்,
विहगालयं	பகலிகளிருப்பிட மாகிய
मानसं अपि	மானஸமென்னும் ஸஸ்ஸையும்
निरीक्ष्य च	பார்ந்துவிட்டு,
बहुकुन्दरः	பல குகைகளையுடைய

सः	அந்த
पर्वतः च	பர்வதமும் (கிரௌஞ்சபர்வதமும்)
सर्वैः	தங்களெல்லோராலும்
ततस्ततः	எங்கும்
विचेतव्यः	தேடத்தக்கது.
तत्र	அதில்
भूतानां	பிராணிகளுக்கும்
देवदानवरक्षसां	{ தேவர்கள், தானவர்கள், ராக்ஷஸர்கள், இவர்களுக்கும்
गतिः न	உட்புகுதல்முடியாது.

क्रौञ्चं गिरिमतिक्रम्य मैनाको नाम पर्वतः । मयस्य भवनं तत्र दानवस्य स्वयं कृतम् ॥

क्रौञ्चं	கிரௌஞ்ச
गिरिं	மலைக்கு
अतिक्रम्य	அப்பால்,
मैनाकः नाम	மைனாகமென்ற
पर्वतः	பர்வதமிருக்கிறது.
तल	அதில்

दानवस्य	தானவனாகிய
मयस्य	மயனுடைய
भवनं	மாளிகை
स्वयं	தன்னாலேயே
कृतम्	செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

मैनाकस्तु विचेतव्यः ससानुप्रस्थभूतलः । स्त्रीणामश्वमुखीनां च निकेतास्तत्र तु ॥

तत्र तल तु	அதில் அங்கங்கேயே
अश्वमुखीनां	கின்னர
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளுடைய
निकेताः	விடுகளிருக்கின்றன.

मैनाकः तु	மைனாகபர்வதமும்
ससानुप्रस्थ- भूतलः च	{ தாழ்வரைகள் ஸமந் மிகள் பூப்பிரதேசம் கள் இவைகளுடன்
विचेतव्यः	தேடத்தக்கது.

तं देशं समतिक्रम्य आश्रमं सिद्धसेवितम् । सिद्धा वैखानसास्तत्र वालखिल्याश्च तापसाः ॥

तं	அந்த
देशं	பிரதேசத்தை
समतिक्रम्य	தாண்டி,
सिद्धसेवितं	சித்தர்கள் வசிக்கின்ற
आश्रमं	ஓர் ஆசிராமம் இருக்கிறது.

तल च	அதிலும்
सिद्धाः	சித்தர்கள்
वैखानसाः	வைகானஸர்கள்
वाल्खिल्याः	வால்கில்யர்கள் என்ற
तापसाः	தாபஸிகள் வசிக்கின்றார்கள்.



तं तु देशमतिक्रम्य शैलोदा नाम निम्नगा

॥ ३९ ॥

तं अந்த  
देशं तु பிரதேசத்தையும்

அதிக்ரம  
ய், சைலோதா என்ற  
நதியிருக்கிறது.

उभयोस्तीरयोस्तस्याः कीचका नाम वेणवः । तैश्च यान्ति परं पारं सिद्धान्प्रत्यानयन्ति च ॥

तस्याः अतः  
उभयोः இரு  
तीरयोः கரைகளிலுமிருக்கி  
कीचकाः नाम கிசுகமென்னும் [ன்ற  
वेणवः மூங்கில்கள்  
तैः च அவர்களோடுகூடவே

परं पारं அங்கரைக்கு  
यान्ति வளைந்து செல்லுகின்  
றன.  
सिद्धान् கித்தர்களை  
प्रत्यानयन्ति च திரும்பவும் கொண்டு  
வந்து செர்க்கின்றன.

उत्तराः कुरवस्तत्र कृतपुण्यप्रतिश्रयाः

॥ ४१ ॥

कृतपुण्यप्रतिश्रयाः புண்யம்செய்தவர்க  
[ஒருக்கிருப்பிடமாகிய  
उत्तराः உத்தர

कुरवः குருதேசங்கள்  
तल அவ்விடத்திலிருக்  
கின்றன.

ततः काञ्चनपद्माभिः पद्मिनीभिः कृतोदकाः । नीलवैडूर्यपद्माभिर्नद्यस्तत्र सहस्रशः ॥ ४२ ॥

ततः அதற்கப்பால்  
काञ्चनपद्माभिः பொற்றாமரையுள்  
ளவைகளுந்

पद्मिनीभिः தாமரை ஓடைகளால்  
कृतोदकाः பெருக்கெடுத்தோடு  
नद्यः நதிகள் [கின்ற  
तल அங்கு  
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக  
இருக்கின்றன.

नीलवैडूर्यपद्माभिः { இந்திரநீலம் வைடூர்ய  
மலைகளாலான இலை  
களையுடையதுமான

रक्तोत्पलवनैश्चात्र मण्डिताश्च हिरण्यैः । तरुणादित्यसदृशैर्भान्ति तत्र जलाशयाः ॥ ४३ ॥

तल अந்த  
अल இதில்  
हिरण्यैः பொன்மயமான  
तरुणादित्यसदृशैः பாலூறியனை நிகர்த்த

रक्तोत्पलवनैः च செங்கழுநீர் சமூகங்க  
ளாலும்  
मण्डिताः அழகுவாய்ந்து விளங்  
जलाशयाः च மடுக்கள் [குகிற  
भान्ति விளங்குகின்றன.

महाहर्मणिपत्रैश्च काञ्चनप्रभकैसरैः । नीलनिरजपण्डैश्च स देशः सर्वतो वृतः ॥ ४४ ॥

सः अन्त  
देशः பிரதேசமானது  
सर्वतः எங்கும்  
महाहर्मणिपत्रैः च { மிகச் சிறந்த ரத்ன இ  
லைகளையுடையவைக  
ளுந்

काञ्चनप्रभकैसरैः { பெண்ணிறமான கிஞ்  
சலக்கங்களையுடைய  
வைகளுமான  
नीलनिरजपण्डैः च கருநெய்தல் சமூகங்க  
ளால்  
वृतः விளங்குகிறது.

निस्तुलाभिश्च मुक्ताभिर्मणिभिश्च महाथनैः । उद्भूतपुलिनास्तत्र जातरूपैश्च निम्नगाः ॥

सर्वत्रमयैश्चित्रैरवगाढा नगोत्तमैः । जातरूपमयैश्चापि हुताशनसमप्रभैः ॥ ४६ ॥

தல அவ்விடத்தில்  
 उद्भूतपुलिना: உயர்ந்த மணல் திட்டு  
 निम्नगा: நதிகள் [கரையுடைய  
 निस्तुलाभि: உருண்ட  
 मुक्ताभि: மூத்தாக்களாலும்  
 महाधनै: சிறந்த  
 मणिभि: மணிக்கங்களாலும்  
 जातरूपै: வதங்கங்களாலும்

हुताशनसमप्रभै: ஆவ்னியை நிகர்த்த ஒ  
 सर्वरत्नमयै: ளியுடையவைகளாய்  
 जातरूपमयै: சர்வ ரத்னமயமான  
 चित्रै: வைகளும்  
 नगोत्तमै: अपि பொன்மயமானவை  
 अवगाढा: அழகிய [கருமான  
 சிறந்த மலைகளாலும்  
 நிறைந்து விளங்கு  
 கின்றன.

नित्यपुष्पफलास्तत्र नगाः पत्ररथाकुलाः । दिव्यगन्धरसस्पर्शाः सर्वकामान् स्रवन्ति च ॥

தல அவ்விடத்தில்  
 नगाः விருகூதங்கள்  
 नित्यपुष्पफला: { எக்காலத்திலும் புஷ்  
 பங்களையும் பழங்க  
 யும் தருகின்றன.

पत्ररथाकुला: பசுடிகள் நிறையப்  
 दिव्यगन्धरसस्पर्शा: பெற்றவைகள்.  
 स्रवन्ति சிறந்த நிற்பும் சுவை  
 चित्रै: ஊறு உடையவைகள்.  
 नगोत्तमै: வேண்டியவைகளெல்  
 अवगाढा: லாவற்றையும்  
 ஆளிக்கின்றன.

नानारूपाणि वासांसि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥ ४८ ॥

अन्ये வேறுசில  
 नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்  
 महाह्राणि च चित्राणि हैमान्यन्ये नगोत्तमाः ।  
 अन्यே வேறுசில  
 नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்  
 महाह्राणि च சிறந்தவைகளும்  
 चित्राणि அழகியவைகளும்

नानारूपाणि वासांसि பலவித ஆடைகளை  
 फलन्ति உதிர்க்கின்றன.  
 शयनानि प्रसूयन्ते चित्रास्तरणवन्ति च ॥  
 हैमानि பொன்மயமானவை  
 चित्रास्तरणवन्ति च கரும்  
 शयनानि அழகிய விருப்புகளை  
 प्रसूयन्ते யுடையவைகளுமான  
 உண்டாக்குகின்றன.

मनःकान्तानि माल्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः । मुक्तावैडूर्यचित्राणि भूषणाणि तथैव च ॥  
 स्त्रीणां चाप्यनुरूपाणि पुरुषाणां तथैव च । सर्वसुखसेव्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥  
 पानानि च महाह्राणि भक्ष्याणि विविधानि च ॥ ५१ ॥

अन्ये வேறுசில  
 नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்  
 मनःकान्तानि மனதிற்கூனிய  
 माल्यानि च மாலைகளையும்  
 तथा அப்படியே  
 स्त्रीणां च ஸ்திரீகளுக்கும்  
 तथा एव அப்படியே  
 पुरुषाणां अपि புருஷர்களுக்கும்  
 अनुरूपाणि ஏற்றவைகளான  
 मुक्तावैडूर्य- } மூத்தாக்களும்கூட  
 चित्राणि च } ளியங்களும்கூட  
 பட்ட

भूषणाणि एव பூஷணங்களையும்  
 फलन्ति உதிர்க்கின்றன.  
 अन्ये வேறு சில  
 नगोत्तमा: சிறந்த விருகூதங்கள்  
 सर्वसुखसेव्यानि எல்லா ருதுக்களிலும்  
 पानानि च சுகத்தைத் தருகின்ற  
 महाह्राणि பானங்களையும்  
 विविधानि சிறந்த  
 भक्ष्याणि பல  
 फलन्ति பசுஷணங்களையும்  
 கொடுக்கின்றன.

स्त्रियश्च गुणसम्पन्ना रूपयौवनलक्षिताः । गन्धर्वाः किन्नराः सिद्धाः नागा विद्याधरास्तथा ॥

रमन्ते सहितास्तत्र नारीभिर्भास्करप्रभाः

॥ ५२ ॥

तल அதில்  
 गुणसंपन्नाः நற்குணமமைந்தவர்களும்,  
 रूपयौवनलक्षिताः அழகும் யௌவனமும் வாய்ந்த  
 स्त्रियः च பெண்களும்,  
 भास्करप्रभाः சூரியபகவானது ஒளி கொண்ட  
 गन्धर्वाः கந்தர்வர்களும்

किन्नराः கின்னர்களும்,  
 नागाः நாகர்களும்,  
 सिद्धाः சித்தர்களும்,  
 विद्याधराः तथा வித்யாதர்களும்  
 नारीभिः மனைவியர்களோடு  
 सहिताः கூடினவர்களாய்  
 रमन्ते காலங்கழிக்கின்றனர்.

सर्वे सुकृतकर्माणः सर्वे रतिपरायणाः । सर्वे कामार्थसहिता वसन्ति सहयोषितः ॥ ५३ ॥

सर्वे எல்லோரும்  
 सुकृतकर्माणः நற்செய்கையுள்ளவர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும் [கள்,  
 रतिपरायणाः { மனத்திருப்தியை சர்வமுமாய்கொண்டவர்கள்.

सर्वे எல்லோரும் [கூட  
 सहयोषितः மனைவிமார்களுடன்-  
 कामार्थसहिताः { மனோதங்கலின் பயன்களோடுகூடினவர்களாய்  
 वसन्ति வசிக்கின்றார்கள்.

गीतवादित्रनिर्घोषः सोत्कृष्टहसितस्वनः । श्रूयते सततं तल सर्वभूतमनोहरः ॥ ५४ ॥

तल அவ்விடத்தில்  
 सततं எக்காலத்திலும்  
 सोत्कृष्टहसितस्वनः சிறந்த கிரிப்பினொளி யோடுகூடினதும்

सर्वभूतमनोहरः { எல்லாப் பிராணிகளின் மனத்தைக் கவருகிற துமான  
 गीतवादित्र- } கீதவாத் தியத்தின்  
 निर्घोषः } ஒலியானது  
 श्रूयते சேட்கப்படுகிறது.

तत्र नासुदितः कश्चिन्नास्ति कश्चिदसत्प्रियः । अहन्यहनि वर्धन्ते गुणास्तत्र मनोरमाः ॥

तल அவ்விடத்தில்  
 असुदितः மனத்திருப்தியில்லா  
 कश्चित् ஒருவனும் [தவன்  
 न இல்லை.  
 असत्प्रियः { காரியமில்லாத காரியத்தில் மனஞ்செய்ததுகிறவன்

कश्चित् ஒருவனும்  
 न अस्ति இல்லை.  
 तल அவ்விடத்தில்  
 मनोरमाः மனநகக் கவரும்  
 गुणाः நற்குணங்கள்  
 अहनि अहनि எக்காலத்திலும்  
 वर्धन्ते பெருக்கின்றன.

समतिक्रम्य तं देशमुत्तरः पयसां निधिः

॥ ५६ ॥

तं அந்த  
 देशं பிரதேசத்தை  
 समतिक्रम्य தாண்டி.

उत्तरः வடக்கு  
 पयसां निधिः சமுத்திரம் இருக்கிறது.

तत्र सोमगिरिर्नाम मध्ये हेममयो महान् । इन्द्रलोकगता ये च ब्रह्मलोकगताश्च ये ॥

देवास्तं समवेक्षन्ते गिरिराजं दिवं गतम्

॥ ५७ ॥

தல	அதின்
मध्ये	நடுவில்
हेममयः	பொன் மயமான தும்
महान्	பெரிய துமான
सोमगिरिः नाम	சோமகிரியென்ற மலை
ये	எவர்கள் [பிடுக்கிறது.
इन्द्रलोक- }	இந்திரலோகத்தை
गताः च }	யடைந்தவர்களோ
	அவர்களும்,

स तु देशो विसूर्योऽपि तस्य भासा प्रकाशते । सूर्यलक्ष्म्याभिविज्ञेयस्तपतेव विवस्वता ॥

सः	அந்த
देशः	பிரதேசம்
विसूर्यः अपि	சூரியனில்லாதிருக்கிற து என்றாலும்
तपता	பிரகாசுக்கும்
विवस्वता	சூரியபகவானால்

ये	எவர்கள்
ब्रह्मलोक- }	பிரம்மலோகத்தை
गताः च }	யடைந்தவர்களோ
	அவர்களும்,
देवाः च	தேவர்களும்,
दिवं गतं	ஆகாயத்தை யளாவிய
तं	அந்த
गिरिराजं	மலையரசை
समवेक्षन्ते	பார்க்கின்றார்கள்.

भगवांस्तत्र विश्वात्मा शम्भुरेकादशात्मकः । ब्रह्मा वसति देवेशो ब्रह्मर्षिपरिवारितः ॥५९॥

तल	அவ்விடத்தில்
विश्वात्मा	எங்கும் எதிலுமுண
	ரும்
एकादशात्मकः	{ பதினோரு ருத்திரமூர்
	{ த்திகளாய் அவதரித்
	{ தவரும்,
भगवान्	எல்லோராலும் பூஜிக்
	கடப்பட்டவரும்,

ब्रह्मा	{ பிரம்மாவென ஓர் பெ
	{ யர்கொண்டு விளங்
	{ குகின்றவரும்,
देवेशः	தேவர்களுக்கிசனு
शंभुः	சிவபெருமான் [மான
ब्रह्मर्षिपरिवारितः	பிரம்ம ரீஷிகளால்
	குழப்பட்டவராய்
वसति	வாழ்க்கின்றார்.

न कथञ्चन गन्तव्यं कुरूणामुत्तरेण वः । अन्येषामपि भूतानां नातिक्रामति वै गतिः ॥

कुरूणां	குரூதேசங்களுக்கு
उत्तरेण	வடக்கில்
वः	உங்களுக்கு
कथञ्चन	கொஞ்சமும்
गन्तव्यं	செல்லத்தக்கது
न	ஆகாது.

अन्येषां	இதர
भूतानां अपि	பிராணிகளுக்கும்
गतिः वै	மார்க்கமானது
अतिक्रामति न	தொடர்ந்து
	செல்லவில்லை.

स हि सोमगिरिर्नाम देवानामपि दुर्गमः । तमालोक्य ततः क्षिप्रमुपावर्तितुमर्हथ ॥ ६१ ॥

सोमगिरिः नाम	சோமகிரியென்ற
सः हि	அதுவோ
देवानां अपि	தேவர்களுக்கும்கூட
दुर्गमः	புகழமுடியாததும்
तं	ஆகை

आलोक्य	பார்த்துவிட்டு,
ततः	அதிலிருந்து
क्षिप्रं	விரைவில்
उपावर्तितुं	திரும்பிவிட
अर्हथ	கடவீர்கள்.

एतावद्धानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमयादं न जानीमस्ततः परम् ॥ ६२ ॥

வானரபுங்ஙவா: வானரோத்தமர்களோ!  
வானரै: வானர்களால்  
एतावत् இதுவரையில்  
गन्तुं போக  
शक्यं முடியும்.

अभास्करं நுரியவில்லாததும்  
अमयादं எல்லையில்லாதது  
மாண  
ततः परं அதற்குமேலுள்ளதை  
जानीमः न நாமறியோம்.

सर्वमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् । यदन्यदपि नोक्तं च तत्रापि क्रियतां मतिः ॥ ६३ ॥

यत् எது  
मया என்னால்  
परिकीर्तितं சொல்லப்பட்டதோ,  
एतत् सर्वं இது எல்லாமும்  
विचेतव्यं தேடத்தக்கது.  
यत् எது

न उक्तं च சொல்லப்பட்டாததும்  
अन्यत् अपि இதரமானதோ  
तत्रापि அதிலும்  
मतिः கவனம்  
क्रियताम् வைக்கப்பட  
வேண்டியது.

ततः कृतं दाशरथेर्महत्प्रियं महत्तरं चापि ततो मम प्रियम् ।

कृतं भविष्यत्यनिलानलोपमा विदेहजादर्शनजेन कर्मणा

॥ ६४ ॥

अनिलानलोपमा: { காற்றிற்கும் அக்னிக்  
கும் சமானமான  
வர்களோ!  
विदेहजादर्शनजेन வைதேகியை தரிசிப்ப  
பதாலேற்படும்  
कर्मणा செய்கையால்  
ततः அதிலிருந்து  
दाशरथे: ஸ்ரீராமருக்கு  
महत् பெரும்

प्रियं உதவி  
कृतं செய்யப்பட்டதா  
ततः அதனால் . [கவும்,  
मम अपि எனக்கும்  
महत्तरं அதைவிட பெரிய  
प्रियं உதவி  
कृतं च செய்யப்பட்டதா  
भविष्यति ஆகும்.

ततः कृतार्थाः सहिताः सबान्धवा मयाचिताः सर्वगुणैर्मनोरमैः ।

चरिष्यथोर्वी प्रतिशान्तशत्रवः सहप्रिया भूतधराः पुत्रङ्गमाः

॥ ६५ ॥

इवङ्गमा: வானர்களோ!  
भूतधरा: வாக்களித்ததை நிறை  
வேற்றியவர்களாய்  
ततः அதனால்  
कृतार्थाः காரியவாழ்த்தி பெற்ற  
வர்களாய் நீங்கள்  
सबान्धवा: பந்துக்களோடு  
கூடவும்,  
सहप्रिया: மனைவிமார்களோடு  
கூடவும்

सहिता: சொந்திருக்கின்றவர்  
களாய்  
प्रतिशान्तशत्रवः சத்துருக்களில்லாத  
வர்களாய்  
मनोरमै: மனதிற்குளிய  
सर्वगुणै: சகல நன்மைகளாலும்  
मया என்னால்  
अचिता: பெருமைப்படுத்தப்பட  
ட்டவர்களாய்  
उर्वी பூமியில்  
चरिष्यथ காலங்கழிப்பீர்களாக.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11167



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1915

चनुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

हनुमच्छस्तेऽङ्गुलीयकदानम्—ஹனுமாரிடம் கணையாழியைக் கொடுப்பது.

विशेषेण तु सुग्रीवो हनुमत्यर्थमुक्तवान् । स हि तस्मिन्हरिश्रेष्ठे निश्चितार्थोऽर्थसाधने ॥ १ ॥

तस्मिन् अந்த  
अर्थसाधने कारியம் முடியும்  
விஷயத்தில்  
निश्चितार्थः कारியத்தில் ஒரு தீர்  
மானம் கொண்டுந்  
सः सुग्रीवः तु அந்த சுக்ரீவனும்

हरिश्रेष्ठे வானரோத்தமராகிய  
हनुमति हि ஹனுமாரிடத்தில்  
மாத்திரம்  
विशेषेण விசேஷமாய்  
अर्थ उक्तवान् பேசினான்.

अब्रवीच्च हनूमन्तं विक्रान्तमनिलात्मजम् । सुग्रीवः परमप्रीतः प्रभुः सर्ववनौकसाम् ॥ २ ॥

सर्ववनौकसां வானரர்கள் எல்லோ  
ருக்கும்  
प्रभुः ஈசுவரனாகிய  
सुग्रीवः சுக்ரீவன்  
परमप्रीतः மிக சந்தோஷமடைந்  
தவனாய்

अनिलात्मजं வாயுபுகவானின்  
புதல்வரும்  
विक्रान्तं च மஹா பராக்கிரம  
சாலியுமான  
हनूमन्तं ஹனுமாரைப்பார்ந்து  
अब्रवीच्च பின்வருமாறு  
மொழிந்தான்.

न भूमौ नान्तरिक्षे वा नाम्बरे नापरात्ये । नाप्सु वा गतिसङ्गं ते पश्यामि हरिपुङ्गव ॥

हरिपुङ्गव “வானரோத்தமா!  
ते உனது  
गतिसङ्गं சஞ்சாரத்திற்கோர்  
தடையை  
भूमौ பூமியில்  
पश्यामि न நானறிந்திலேன்.  
अन्तरिक्षे वा மேகங்களுிருக்கும்  
ஆகாயத்திலும்

न அறிந்திலேன்.  
अम्बरे வாயுசஞ்சரிக்கு  
மாகாயத்திலும்  
न அறிந்திலேன்.  
अमरात्ये தேவருலகிலும்  
न அறிந்திலேன்.  
अप्सु वा ஜலத்திலும்  
न அறிந்திலேன்.

सासुराः सहगन्धर्वाः सनागनरदेवताः । विदिताः सर्वलोकास्ते ससागरधराधराः ॥ ४ ॥

सासुराः “அசுரர்கள் உள்ளிட்ட  
டவைகளும்,  
सहगन्धर्वाः கந்தர்வர்கள் உள்ளிட்ட  
டவைகளும்,  
सनागनरदेवताः { நாகர்கள், மானிடர்  
கள், தேவர்கள் உள்  
ளிட்டவைகளும்,

सनागरधराधराः { சுமுத்திரங்கள், மலை  
கள் உள்ளிட்டவைகள்  
रुद्रमान  
सर्वलोकाः உலகங்களெல்லாமும்  
ते உனக்கு  
विदिताः தெரிந்தவைகள்.



गतिर्वैश्वं तेजश्च लाघवं च महाकपे । पितुस्ते सदृशं वीर मारुतस्य महौजसः ॥ ५ ॥

महाकपे “ वाனரோத்தம !  
वीर “குரோனே !  
ते “உனது  
गति: “தடைபட்டது எங்கும்  
“செல்லும் சந்தையும்,  
वेग: “ஆற்றலும்,  
तेज: च “ஆண்மையும்,

लाघवं च “எதையும் அனாயாச  
“மாய் முடித்தலும்,  
च “ஆகிய இது  
महौजस: “மகா பிரபாவசாலியும்  
पितु: “தந்தையுமாகிய  
मारुतस्य “வாயுபசுவானுக்கு  
सदृशम् “நிகராயிருக்கிறது.

तेजसा वापि ते भूतं सप्तं ध्रुवि न विद्यते । तद्यथा लभ्यते सीता तत्त्वमेवोपपादय ॥ ६ ॥

तेजसा अपि वा “ ஆற்றலினாலேயோ  
ते “உனக்கு  
सप्तं “ஈடாகிற  
“பிராணி  
ध्रुवि विद्यते न “உலகில் இல்லை.  
सत् “ஆகையால்

सीता “சீதாதேவி  
लभ्यते यथा “அடையப்படுகிறது  
“எப்படியோ  
तत् “அதைப்பற்றி  
त्वं एव “நீயே  
उपपादय “முயற்சி செய்.

त्वय्येव हनुमन् स्त बलं बुद्धिः पराक्रमः । देशकालानुवृत्तिश्च नयश्च नयपण्डित ॥ ७ ॥

नयपण्डित “ ராஜ்ய தந்திரிய !  
हनुमन् “ஹனுமானே !  
बलं “ஆற்றலும்,  
बुद्धि: “அறிவும்,  
पराक्रम: “ஆண்மையும்,  
देशकालानुवृत्ति: { “தேசத்திற்கும் காலத்  
“திற்கும் ஏற்றப்படி  
“நடத்தலும்,

नय: च { “தருமநெறி வழுவாது  
“எதையும் செய்த  
“லும்,  
च “ஆகிய இது ஒவ்  
“வொன்றும்  
त्वयि एव “உன்னிடத்தில்தான்  
अस्ति “சூடி கொண்டிருக்  
“கிறது”.

ततः कार्यसमासङ्गमवगम्य हनुमति । विदित्वा हनुमन्तं च चिन्तयामास राघवः ॥ ८ ॥

राघव: “பூநீராமர்  
तत: “அப்பொழுது  
हनुमति “ஹனுமாரிடத்தில்  
कार्यसमासङ्गं “காரியம் கைகூட்டுவண்  
“டிய பொறுப்பை  
अवगम्य “கண்டு கொண்டு,

हनुमन्तं च “ஹனுமாரையும்  
विदित्वा “உள்பாடி அறிந்து  
“கொண்டு,  
चिन्तयामास { “பின் வருமாறு தனக்  
“குள்ளேயே சிந்திக்க  
“வானார்.

सर्वथा निश्चितार्थोऽयं हनुमति हरीश्वरः । निश्चितार्थकरश्चापि हनुमान्कार्यसाधने ॥ ९ ॥

अयं “இந்த  
हरीश्वर: “வானராரன்னன்  
हनुमति “ஹனுமாரிடத்தில்  
सर्वथा “எல்லா விதத்திலும்  
“காரியத்திற்கு ஓர்வித  
निश्चितार्थ: { “தீர்மானம் சொல்லி  
“விட்டார்.

हनुमान् “ஹனுமான்  
कार्यसाधने च “காரியத்தை முடிக்கும்  
“விஷயத்தில்  
निश्चितार्थकर: } “காரியத்தை நிச்சயிக்  
अपि } “கப்பட்டவண்ணமே  
“செய்துமுடிக்கிறவர்  
“தான்.



स तं पृथ्व हरिश्रेष्ठः स्थाप्य मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । वन्दित्वा चरणौ चैव प्रस्थितः पुवगोत्तमः॥

புவகோத்தம: வ  
111 யந்து செல்பவர்க  
ளில் உத்தமராகிய  
ச:  
அந்த  
ஹரிஸ்ரேஷ்ட:  
வானரோத்தமர்  
த  
அதை  
பூ  
பெற்றுக்கொண்டு,  
கூதாஞ்ஜலி:  
அஞ்சலிசெய்தவராய்

மூர்ச்சி  
தலையில்  
ஸ்தாப்ய பூ  
வைத்துக்கொண்டே,  
சரணौ  
திருவடிகளில்  
வந்திவா  
விழுந்து சேவித்து  
விட்டு,  
प्रस्थितः  
பிரயாணமானார்.

स तत्प्रकर्षन्हरिणां बलं महद्भूय वीरः पवनात्मजः कपिः ।

गताम्बुदे व्योम्नि विशुद्धमण्डलः शशीव नक्षत्रगणोपशोभितः

॥ १६ ॥

वीरः  
पवनात्मजः  
कपिः  
सः  
तत्  
महत्  
हरिणां  
बलं  
प्रकर्षन्  
வீரரும்,  
வாயுகுமாரரும்  
வானரநாமாகிய  
அவர்  
அந்த  
பெரும்  
வானரர்களின்  
சையத்தை  
அழைத்துச்செல்பவ  
ராய்,

गताम्बुदे  
व्योम्नि  
नक्षत्रगणोप-  
शोभितः  
विशुद्धमण्डलः  
शशी  
इव  
बभूव  
மேகம் நீங்கிய  
ஆகாசத்தில்  
நக்சத் திரகணங்க  
ளால் அழகுற்று  
விளங்குகிறவனும்  
மாசற்ற மண்டலமு  
டையவனுமான  
சந்திரன்  
என  
விளங்கினார்.

अतिबल बलमाश्रितस्तवाहं हरिवरविक्रम विक्रमैरनल्पैः ।

पवनसुत यथाभिगम्यते सा जनकसुता हनुमंस्तथा कुरुष्व

॥ १७ ॥

अतिबल  
हरिवरविक्रम  
पवनसुत  
हनुमन्  
अहं  
तव  
बलं  
“ மிக பலசாலியாய்  
சிறந்த சிங்கத்தின்  
ஆற்றலுடையவனே !  
வாயுகுமார !  
ஹனுமானே !  
நான் (பூராமர்)  
உனது  
சக்தியை

आश्रितः  
सा  
जनकसुता  
यथा  
अभिगम्यते  
तथा  
अनल्पैः विक्रमैः  
कुरुष्व  
நம்பியிருக்கிறேன்.  
அந்த  
ஜனகரின் திருமகள்  
எப்படி செய்தால்  
காணப்படுவாளோ  
அவ்வண்ணமே  
விடாமுயற்சியால்  
செய்வாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11184

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1932



पञ्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || ४५ ||

सीतान्वेषणाय वानरसेनाप्रस्थानम्—ஸீதையைத் தேட வானரசேனை புறப்படுவது.

सर्वांश्चाहूय सुग्रीवः प्लवगान्प्लवगर्षभः । समस्तान्ब्रवीद्भूयो रामकार्यार्थसिद्धये ॥  
एवमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् ॥ १ ॥

புலவர்ப்பம்: வானரோத்தமனாகிய  
சுமீரீவன்  
புலவான் வானரர்கள்  
சர்வான் எல்லோரையும்  
அஹூய அழைத்து;  
சமஸ்தான் ச ஒன்றுசேர்க்கு எல்  
லோரையும் பார்த்து  
ராமகார்ய- } ஸ்ரீராமருடைய காரி  
சித்தயே } யம் சித்திபெறும்  
பொருட்டு

भूयः மீளவும்  
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி  
ந்தான்.  
यत् “எது  
मया என்னால்  
परिकीर्तितं சொல்லப்பட்டதோ  
एतत् இது  
एवं அப்படியே  
विवेचितव्यम् தேடத்தக்கது”.

तदुग्रशासनं भर्तुर्विज्ञाय हरिपुङ्गवाः । शलभा इव संछाद्य मेदिनीं संप्रतस्थिरे ॥ २ ॥

हरिपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்  
भर्तुः இறைவனது  
तत् அந்த  
उग्रशासनं சிறந்த ஆக்கினையை

विज्ञाय கிரமேற்கொண்டு  
मेदिनीं பூமியை  
शलभा इव விட்டிற் பூச்சிகளென  
संछाद्य மறைத்துக்கொண்டு  
संप्रतस्थिरे பிரயாணமாணர்கள்.

रामः प्रस्रवणे तस्मिन् न्यवसत्सहलक्ष्मणः । प्रतीक्षमाणस्तं मासं यः सीताधिगमे कृतः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்  
सीताधिगमे சீதையை கண்டுபிடிக்க  
குடும் விஷயத்தில்  
यः எது  
कृतः எல்லையாய் வைக்கப்  
பட்டதோ  
तं அந்த

मासं ஒரு மாதத்தை  
प्रतीक्षमाणः எதிர்பார்த்துக்  
கொண்டு  
तस्मिन् அந்த  
प्रस्रवणे பிரஸ்ரவண மலையில்  
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடுகூட  
न्यवसत् வசித்தார்.

उत्तरां तु दिशं रम्यां गिरिराजसमावृताम् । प्रतस्थे सहसा वीरो हरिः शतबलिस्तदा ॥ ४ ॥

तदा அப்பொழுது  
वीरः சூரனாகிய  
शतबलिः சதபலியென்ற  
हरिः வானரன்  
गिरिराजसमावृतां இமயமலையால் மறைக்க  
பட்டதும்

रम्यां तु அழகியதுமான  
उत्तरां வடக்கு  
दिशं திக்குக்கு  
सहसा உடனே  
प्रतस्थे புறப்பட்டுச் சென்  
றான்.

पूर्वां दिशं प्रति ययौ विनतो नाम यूथपः । ॥ ५ ॥

வினத: வினதன்  
 नाम ए न्म  
 यूथप: சேனைத் தலைவன்

पूर्वां கிழக்கு  
 दिशं प्रति திசை நோக்கி  
 ययौ சென்றான்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां हरियूथपः । ताराङ्गदादिसहितो हनुमान् मारुतात्मजः ॥६॥  
 पश्चिमां तु भृशं घोरां सुषेणः प्लवगेश्वरः । प्रतस्थे हरिशादूलो दिशं वरुणपालिताम् ॥७॥

हरियूथपः வானரசேனைத் தலைவரும்  
 मारुतात्मजः வாயுகுமாரருமாகிய  
 हनुमान् ஹனுமார்  
 ताराङ्गदादि- } தாரன், அங்கதன் மு  
 सहितः } தலையவர்களோடு  
 अगस्त्यचरितां அகஸ்தியமுனிவர்  
 दक्षिणां தெற்கு [வசிக்கும்  
 आशां திக்கிற்கு  
 प्रतस्थे புறப்பட்டுச்சென்றார்.  
 हरिशादूलः வானரோத்தமனும்

प्लवगेश्वरः வானரர்களுக்கு எஜமானனுமான  
 सुषेणः சுஷேணன்  
 भृशं மிகவும்  
 घोरां பயங்கரமானதும்  
 वरुणपालितां { வருணபகவானால் பா  
 { து காக்கப்பட்டது  
 { மான  
 पश्चिमां மேற்கு  
 दिशं திக்குக்கு  
 तु அப்படியே புறப்  
 பட்டுச்சென்றான்.

ततः सर्वा दिशो राजा चोदयित्वा यथातथम् । कपिसेनापतीन्मुख्यान्मुमोद सुखितःसुखम्॥

राजा மன்னன் (சுக்ரீவன்),  
 मुख्यान् சிறந்த  
 कपिसेनापतीन् வானரசேனைத்  
 सर्वा: எல்லா [தலைவர்களை  
 दिशः திக்குகளுக்கும்  
 यथातथं விக்கினமெதுவுமின்றி  
 चोदयित्वा அனுப்பிவிட்டு,

ततः அதனால்  
 सुखितः மனத்திருப்திகொண்டவனாய்  
 सुखं மனக்கவலை எதுவுமின்றி  
 मुमोद சந்தோஷமாயிருந்தான்.

एवं संचोदिताः सर्वे राज्ञा वानरपुङ्गवाः । स्वां स्वां दिशमभिप्रेत्य त्वरिताः संप्रतस्थिरे ॥

राज्ञा ராஜாவினால்  
 एवं இப்படி  
 संचोदिताः ஆக்குறாபிக்கப்பட்ட  
 वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்

स्वां स्वां அவரவர்களது  
 दिशं திசை  
 अभिप्रेत्य நோக்கி,  
 त्वरिता: விரைந்து  
 संप्रतस्थिरे சென்றார்கள்.

नदन्तश्चोन्नदन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । क्ष्वेलन्तो धावमानाश्च ययुः प्लवगसत्तमाः ॥  
 आनयिष्यामहे सीतां हनिष्यामश्च रावणम् ॥ १० ॥

புவரசுத்தமா: வானரோத்தமர்க  
 புவங்கமா: வானரர்கள் [ளாகிய  
 சீதாதேவியை  
 சிதா தேவியை  
 அனயிஷ்யாமஹே கொண்டுவருவோம் ;  
 ராவண் ராவணனை  
 ஹநிஷ்யாம்: கொண்டுவிடுவோம்  
 என்று  
 நடந்த: ச செல்லிக்கொண்டும்,

उन्नत: च पुच्छेட்டுக்கொண்டும்,  
 गर्जन्त: च அட்டகாசஞ்செய்து  
 கொண்டும்,  
 क्ष्वेलन्त: குதித்துக்குதித்துத்  
 தாவிக்கொண்டும்,  
 धावमाना: च பாய்ந்து பாய்ந்து  
 சென்றுகொண்டும்  
 ययु: சென்றார்கள்.

अहमेको वधिष्यामि प्राप्तं रावणमाहवे

॥ ११ ॥

ततश्चोन्मथ्य सहसा हरिष्ये जनकात्मजाम्

॥ १२ ॥

வெபமானா் அரெணாது ஸவஃ: ஸ்ரீயதாமிதி । ஁க ஁வாஹரிஷ்யாமி பாதாலாடிபி ஐானகாிம் ॥  
 விமதிஷ்யாம்யஹ் வுஷாந்஢ாரிஷ்யாம்யஹ் கிரிந் । ஢ரணீ ஢ாரிஷ்யாமி ஸ்லா஢ிஷ்யாமி ஸா஢ரான् ।  
 அஹ் யாஜனஸங்ஙாயா: ஸுவிதா நாத்ர ஸங்ஸய: । ஸதம் யாஜனஸங்ஙாயா: ஸதம் ஸமதி஑் ஹ஢் ॥  
 ஢ூதலே ஸா஢ரே வாஸ்பி ஸுலேபு ச வநேபு ச । பாதாலஸ்யாபி வா மய்யே ந மமாச்சிங்ஙதே கதி: ॥  
 ஁ய்யேகௌத் த஢ா தத்ர வானரா வல஢ர்பிதா: । ஁சுசுத்ர வசனம் தஸின் ஹரிராஜஸ்ய ஸநி஢ு ॥ १७ ॥

तल अप्पொழுது  
 तदा अस्समयத்தில் புறப்  
 படுமுன்  
 हरिराजस्य வானரமன்னனது  
 तस्मिन् அந்த  
 सन्निधौ சன்னிதியில்  
 बलदर्पिता: ஆற்றலில் செருக்  
 குற்ற

सहसा உடனே  
 हरिष्ये கொண்டுவரப்போக  
 றேன்.  
 इह இவ்விடத்திலேயே  
 भवद्भि: உங்களால்  
 स्थीयतां தாமதிக்கப்பட்டும்.  
 श्रेमेण மனவேதனயால்  
 वेपमानां பதறிக்கொண்டிருக்  
 சும்

वानरा: வானரர்கள்  
 एकैकं च ஒவ்வொருவனும்  
 इति பின்வரும்  
 वचनं சொல்லை  
 ऊचु: சொன்னார்கள்.  
 अहं “நான்  
 एक: ஒருவனை  
 आहवे போரில்  
 प्राप्तं வந்தெதிர்க்கும்  
 रावणं ராவணனை  
 वधिष्यामि கொல்லப்போகிறேன்.  
 उन्मथ्य கொன்றுவிட்டு,  
 तत: அதன்மேல்  
 जनकात्मजां च ஐானகிதேவியை

जानकीं ஐானகிதேவியாரை  
 पातालात् अपि பாதாளத்திலிருந்தும்  
 एक: एव ஒருவனாகவே  
 अद्य இப்பொழுது  
 आहरिष्यामि கொண்டுவந்து  
 சேர்ப்பேன்.  
 अहं நான்  
 वृक्षान् மரங்களை  
 विमथिष्यामि முறித்துத்தள்ளப்  
 अहं நான் [போகிறேன்.  
 गिरिन् மலைகளை  
 दारयिष्यामि பொடியாக்கப் போக  
 றேன்.

धरणीं	பூமியை
दारयिष्यामि	பிளக்கப்போகிறேன்.
सागरान्	சமுத்திரங்களை
क्षोभयिष्यामि	கலக்கிவிடப்போகிறேன்.
अहं	நான்
योजनसंख्यायाः	ஒரு யோஜனை தூரம்
	அளவு
पूविता	தாண்டிபவன்.
अत्र	இதில்
संशयः न	ஐயமில்லை.
अहं	நான்
शतं	நூறு
योजनसंख्यायाः	யோஜனையளவுக்கு
समधिकं	அவ்வளவு அதிகமான

शतं	நூறை
हि	தாண்டிபவனெனப் பிரசித்தம்.
मम	என்னுடைய
गतिः	சஞ்சாரமானது
भूतले	பூமியில்தானாகட்டும்
सागरे अपि वा	சமுத்திரத்தில் தானாகட்டும்
शैलेषु च	மலைகளில்தானாகட்டும்
वनेषु च	வனங்களில் தானாகட்டும்
पातालस्य	பாதாளத்தினது
मध्ये अपि वा	மத்தியப்பிரதேசத்தில் தானாகட்டும்
आच्छिद्यते	தடைபடுகிறது
न	இல்லை."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11201



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1949

पट्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தி ஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

भूवलंयविज्ञानकारणकथनम्—புகோளத்தினறிவுக்கு காரணம் சொல்வது.

गतेषु वानरेन्द्रेषु रामः सुग्रीवमब्रवीत् । कथं भवान् विजानीते सर्वं वै मण्डलं भुवः ॥ १ ॥

वानरेन्द्रेषु	வானரோத்தமர்கள்
गतेषु	சென்றபின்
रामः	ஸ்ரீராமர்
सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு வினாவினார்.

भवान्	"நீ
भुवः	உலகினது
मण्डलं	அமைப்பு
सर्वं वै	முழுமையும்தான்
कथं	எப்படி.
विजानीते	அறிந்திருக்கின்றன."

सुग्रीवस्तु ततो राममुवाच प्रणतात्मवान् । श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये विस्तरं नरपथ ॥ २ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்
रामं तु	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
प्रणतात्मवान्	வணக்கத்தால் மனம் சிதறாதவனாகி
ततः	அதன்மேல்
उवाच	பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்.

नरपथ	"புருஷோத்தம !
विस्तरण	வினாசமாய்
सर्वं	எல்லாவற்றையும்
आख्यास्ये	சொல்லுகிறேன் ;
श्रूयताम्	செவிகாற்றப்படும்.

यदा तु दुन्दुभिं नाम दानवं महिषाकृतिम् । परिकलयते वाली मलयं प्रति पर्वतम् ॥  
तदा विवेश महिषो मलयस्य गुहां प्रति ॥ ३ ॥

வாலி  
யதா  
மஹிஷாக்ர்திம்  
துந்துபிம்  
நாம  
தானவம்  
மலயம்  
பவீதம்  
வாலீ  
எப்பொழுது  
எருமையுருவமெடுத்  
தந்துபி [துவந்த  
என்ற  
அசுரனை  
மலய  
பர்வதத்தை

புரி  
பரிகாலயதே து  
நோக்கி  
தூத்திக்கொண்டு  
போனானே  
அப்பொழுது  
தந்துபி  
மலயபர்வதத்தினது  
குகைக்குள்  
புகுந்துவிட்டான்.

विवेश वाली तत्रापि मलयं तज्जिघांसया ॥ ४ ॥

तत्र  
वाली अपि  
अवलिप्यम्

ततोऽहं तत्र निक्षिप्तो गुहाद्वारि विनीतवत् ॥ ५ ॥

तत्र  
ततः  
अहं  
அவ்விடத்தில்  
அப்பொழுது  
நான்

तज्जिघांसया  
मलयं  
विवेश  
அவனை கொல்லவேண்  
டுமெனுமவா வினாள்  
மலயபர்வதத்தினுள்  
புகுந்துவிட்டான்.

गुहाद्वारि  
विनीतवत्  
निक्षिप्तः  
குகையின் வாயிலில்  
தனிமையில்  
வைக்கப்பட்டேன்.

न च निष्क्रमते वाली तदा संवत्सरे गते ॥ ६ ॥

तदा  
संवत्सरे  
அப்பொழுது  
ஒரு வருஷம்

गते च  
वाली  
निष्क्रमते न  
ஆகியும்  
வாலி  
வெளியில் வரவில்லை.

ततः क्षतजवेगेन आपुपूरे तदा विलम् । तदहं विस्मितो दृष्ट्वा भ्रातृशोकविषादितः ॥  
अथाहं गतबुद्धिस्तु सुव्यक्तं निहतो गुरुः ॥ ७ ॥

तदा  
क्षतजवेगेन  
विलं  
आपुपूरे  
अहं  
तत्  
दृष्ट्वा  
ततः  
विस्मितः  
அப்பொழுது  
ரத்தப்பிரவாகத்தால்  
ருகையானது  
நிறைந்து விட்டது.  
நான்  
அதை  
பார்த்து,  
அதனால்  
கலவரமடைந்தவனாய்

भ्रातृशोक- }  
विषादितः }  
अथ  
अहं  
गुरुः  
सुव्यक्तं  
निहतः तु  
गतबुद्धिः  
தமயனது விசாரமா  
கிய விஷம் தலைக்கே  
றியவனுயினேன்.  
அப்பொழுது  
நான்  
தமயன்  
நிச்சயமாய்  
கொல்லப்பட்டா  
னென்று  
நிச்சயம்கொண்டு  
விட்டேன்.



நிष्क्रमிதும்	வெளிவர
அகநுபவந்	முடியாதவனாய்
விநசிப்யதி	மாண்டுபோவான்
கூதா	என்று வைக்கப்
	பட்டது.

आगां	திரும்பிவந்தேன்.
सुमहत्	மிக பெரிய
राज्यं च	ராஜ்யமும்
तारया	தாரையோடுகூடவும்,
रुमया सह	ருமையோடுகூடவும்
प्राप्तम्	உடையப்பட்டது.

மிவீ: நண்டர்களுாடு  
 சஹி: ச கூடலே  
 வசாமி வஸித் துவந்தேன்.

தானவோத்தமனை  
கொன்றுவிட்டு,  
திருப்பிவந்தான்.

[illegible]

धावन्तं  
मां  
जिघांसुः  
क्रोधान्  
परिकल्पयन्तं

ததோஹ் வாலினா தீன சானுவந்: ப்ரவாத: | நதீஸ்ர விவிதா: ப்ரஹ்ம வ்நானி நகராணி ச ||

தத: அப்பொழுது  
சானுவந்: மந்திரிமார்களுட  
அஹ் நான் [இருந்த  
விவிதா: பல  
நதீ: ச நதிகளையும்,

வ்நானி வனங்களையும்,  
நகராணி ச நகரங்களையும்,  
ப்ரஹ்ம பார்ச்சுன்றவனாய்  
தீன அந்த  
வாலினா வாலியால்  
ப்ரவாத: தூரத்தப்பட்டேன்.

அதர்ஸதஸஹ்ஸா ததோ வௌ பூதீவீ மயா | அலாதசுக்ரபரிமா ட்ஷா கோஷதவசுததா || 15 ||

ததா அப்பொழுது  
தத: அத்தனால்  
பூதீவீ வௌ பூமியானது  
மயா என்னால்  
அலாதசுக்ர-} கொள்ளிவட்டம்போ  
பரிமா } ல் சுழன்றுகொண்  
டிருப்பதாய்,

அதர்ஸதஸஹ்ஸா கண்ணடியை நிகர்த்  
ததாய்  
கோஷதவசுததா மாட்டுக்குளம்படி  
போல  
ட்ஷா பார்க்கப்பட்டது.

பூவீ திசம் ததோ கதவா ப்ரஹ்ம விவிதாந் ட்ருமாந் | பவீதாந் நதீ ரம்யா: சராஸி விவிதாநி ச ||

தத: அப்பொழுது  
பூவீ கிழக்கு  
திசம் திசையை  
கதவா அடைந்து,  
விவிதாந் பலவித  
ட்ருமாந் மரங்களையும்,

பவீதாந் ச பர்வதங்களையும்,  
ரம்யா: அழகான  
நதீ: நதிகளையும்  
விவிதாநி பல  
சராஸி ச குளங்களையும்  
ப்ரஹ்ம பார்த்திருக்கிறேன்.

உதயம் தத ப்ரஹ்ம பவீதாந் தாதுமஷ்டிதம் | ஶ்ரீரோத் சாஶரம் சாபி நித்யமப்சரஸாலயம் ||  
பரிசாலயமானஸ்து வாலினாஸிஹ்ருதஸ்ததா || 16 ||

ததா அப்பொழுது  
வாலினா வாலியினால்  
பரிசாலயமான: தூரத்தட்டிட்டு  
அசிஹ்ருத: து மயங்கிநின்றவ  
னாகவே

உதய உதய  
பவீதாந் ச பர்வதத்தையும்,  
நித்யம் எப்பொழுதும்  
அப்சரஸாலயம் அப்சரஸங்களின்  
இருப்பிடமான  
ஷ்ரீரோத் ஶ்ரீரோதமெனும்  
சாஶரம் அபி கடலையும்  
ப்ரஹ்ம பார்த்திருக்கிறேன்.

தத ஆவ்விடத்தில்  
தாதுமஷ்டிதம் தாதுக்கள் நிறைந்த

புனராஹ்ம சஹ்ஸா ப்ரஸ்திதோஹ் ததா விபோ | புனராஶ்ரமானஸ்து வாலினாஸிஹ்ருதோ ட்ருதம் ||

விபோ பிரபுவே!  
சஹ்ஸா புனராஹ்ம கிடைசெனத் திரும்பி  
ததா து அப்பவும்  
வாலினா வாலியினால்

ட்ருத நெருக்கி  
அசிஹ்ருத: தூரத்தப்பட்டவனாய்  
புனராஶ்ரமான: திரும்பியவனாகவே  
அஹ் நான்  
ப்ரஸ்தித: சென்றேன்.

दिशस्त्वस्यास्ततो भूयः प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् ।  
विन्ध्यपादपसङ्कीर्णां चन्दनद्रुमशोभिताम्

॥ १९ ॥

ततः अतன்மேல்  
अस्याः இந்த  
दिशः திக்கிலிருந்து  
भूयः திருப்பி  
विन्ध्यपादपसङ्कीर्णां விந்தியமலை மாங்கள்  
செறிந்ததும்

चन्दनद्रुम- }  
शोभितां } चந்தனமாங்களால்  
அழகுற்று விளங்கு  
கிறதுமான  
दक्षिणां தெற்கு  
दिशं तु திக்கை நோக்கியே  
प्रस्थितः சென்றேன்.

द्रुमशैलांस्ततः पश्यन् भूयो दक्षिणतोऽपरान् । पश्चिमां तु दिशं प्राप्नो वालिना समभिद्रुतः ॥  
संपश्यन् विविधान् देशानस्तं च गिरिसत्तमम् ॥ २० ॥

ततः அவ்விடத்தில்  
अपरान् மற்றுமுள்ள  
द्रुमशैलान् மாங்களையும் மலைகளையும்  
पश्यन् பார்க்கின்றவனும்  
दक्षिणतः தெற்கிலிருந்து  
भूयः மறுபடியும்  
वालिना வாலியினால்

समभिद्रुतः நெருக்கித் தூர்த்தப்  
विविधान् பல [பட்டவனும்]  
देशान् தேசங்களையும்  
गिरिसत्तमं மலைகளில் சிறந்த  
अस्तं च அஸ்தகிரியையும்  
संपश्यन् பார்க்கின்றவனும்  
पश्चिमां மேற்கு  
दिशं तु திக்கையும்  
प्राप्तः அடைந்தேன்.

प्राप्य चास्तं गिरिश्रेष्ठमुत्तरां संप्रधावितः । हिमवन्तं च मेरुं च समुद्रं च तथोत्तरम् ॥

गिरिश्रेष्ठं மலையரசாகிய  
अस्तं அஸ்தகிரியை  
प्राप्य च அடைந்தபின்னரும்  
हिमवन्तं च இமயமலையிலும்  
मेरुं च மேரு மலையிலும்

तथा அப்படியே  
उत्तरं வடக்கு  
समुद्रं சமுத்திரத்திலும்  
उत्तरां च வடக்குதிக்கிலெங்கும்  
संप्रधावितः தூர்த்தப்பட்டேன்.

यदा न विन्दं शरणं वालिना समभिद्रुतः । तदा मां बुद्धिसम्पन्नो हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥

वालिना வாலியினால்  
समभिद्रुतः நெருக்கி தூர்த்தப்  
பட்ட நான்  
शरणं புகழிடமொன்றை  
यदा எப்பொழுது  
न विन्दं காணுகிருந்தேனோ

तदा அப்பொழுது  
बुद्धिसम्पन्नः நுண்ணறிவாளனாகிய  
हनुमान् ஹனுமார்  
मां என்னைப்பார்த்து  
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை  
अब्रवीत् சொன்னார்.

इदानीं मे स्मृतं राजन्यथा वाली हरीश्वरः । मतङ्गेन तदा शशो हस्मिन्नाश्रममण्डले ॥

राजन्	“ அரசே!	तदा	ஒருகாலத்தில்
हरीश्वरः	வானரமன்னனாகிய	मतङ्गेन	மதங்க முனிவரால்
वाली	‘வாலி	शशः	சபிக்கப்பட்டவனாயிரு
अस्मिन्	இந்த	यथा	என்பது [க்கின்றான்’.
आश्रममण्डले	ஆசிரமப்பிரதேசத்	इदानीं हि	இப்பொழுதுதான்
	தில்	मे	எனக்கு
		स्मृतम्	ஞாபகத்திற்குவந்தது.

प्रविशेद्यदि वै वाली मूर्धाऽस्य शतथा भवेत् । तत्र वासः सुखोऽस्माकं निरुद्धिभ्यो भविष्यति ॥

वाली	“ வாலி	अस्माकं	நமக்கு
प्रविशेत्	புகுகின்றான்	तत्र	அவ்விடத்தில்
यदि वै	என்றால்	वासः	வாசமானது
अस्य	இவனுது	निरुद्धिभः	அச்சமற்றதாகவும்
मूर्धा	தலை	सुखः	சுகமாகவும்
शतथा	நூறு தண்டுகளாக	भविष्यति	இருக்கும்.’
भवेत्	பிறந்துபோகும்.		

ततः पर्वतमासाद्य ऋश्यमूकं नृपात्मज । न विवेश तदा वाली मतङ्गस्य भयात्तु सः ॥

नृपात्मज	“ சக்கிரவர்த்தியின்	ततः तु	அதன்மேலும்
	திருமகனாரே!	सः	அந்த
तदा	அப்பொழுது	वाली	வாலி
ऋश्यमूकं	ரிசியமூக	मतङ्गस्य	மதங்கமுனிவரிடத்தி
पर्वतं	பர்வதத்தை	भयात्	அச்சத்தால் [அள்ள
आसाद्य	அடைந்து,	न विवेश	புகவில்லை.

एवं मया तदा राजन् प्रत्यक्षमुपलक्षितम् । पृथिवीमण्डलं कृत्स्नं गुहामस्यागतस्ततः ॥

राजन्	“ சக்கிரவர்த்தியே!	प्रत्यक्षं	கண்டாக
तदा	அப்பொழுது	उपक्षितं	பார்க்கப்பட்டது.
मया	என்னால்	ततः	அதன்மேல்
एवं	இப்படியாய்	अस्य	இதனுடைய
पृथिवीमण्डलं	பூப்பிரதேசம்	गुहां	குகைக்கு
कृत्स्नं	எல்லா மூம்	आगतः	வந்தேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे पद्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11227

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1975



ससचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தியேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पूर्वांतरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेना प्रत्यागमनम्—கிழக்கு, வடக்கு, மேற்கு  
திக்குகளிலிருந்து வானரசேனையினர் திரும்பி வருவது.

दर्शनार्थं तु वैदेह्याः सर्वतः कपियूथपाः । व्यादिष्टाः कपिराजेन यथोक्तं जम्बुद्वीपा ॥

कपिराजेन वानरமன்னனால்  
व्यादिष्टाः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட  
டவர்களான  
कपियूथपाः வானரத்தலைவர்கள்  
यथोक्तं तु ஆக்ஞாபெற்றபடியே

सर्वतः எங்கும்  
वैदेह्याः வைதேஹியாரை  
दर्शनार्थं காணவேண்டி  
अञ्जसा சிக்கிரமாக  
जम्बु: சென்றார்கள்.

सरांसि सरितः कक्षानाकाशं नगराणि च । नदीदुर्गास्तथा शैलान् विचिन्वन्ति समन्ततः ॥

सरांसि பொய்கைகளிலும்,  
सरितः நதிகளிலும், [ளிலும்,  
कक्षान् இருளடர்ந்த வனங்க-  
आकाशं வெளிகளிலும்,  
नगराणि च பட்டணங்களிலும்,

तथा அப்படியே  
नदीदुर्गान् நதிகளால் புகழுடி-  
शैलान् மலைகளிலும் [யாத  
समन्ततः எங்கும்  
विचिन्वन्ति தேடினார்கள்.

सुग्रीवेण समाख्यातान् सर्वे वानरपुङ्गवाः । प्रदेशान् प्रविचिन्वन्ति सशैलवनकाननान् ॥

वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்  
समाख्यातान् விஸ்தாரமாய் குறிப்  
பிடப்பட்டவைகளும்கூட

सशैलवनकाननान् { பர்வதங்கள் வனங்கள்  
சோலைகள் உள்ளிட்ட  
டவைகளுமான  
प्रदेशान् பிரதேசங்களை  
प्रविचिन्वन्ति தேடினார்கள்.

विचित्य दिवसं सर्वे सीताधिगमने धृताः । समायान्ति स्म मेदिन्यां निशाकालेषु वानराः ॥

वानराः வானரர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
सीताधिगमने சீதாதேவியை கண்டு  
பிடிப்பதில்  
धृताः ஊக்கமுடையவர்  
களாய்

दिवसं பகலில்  
मेदिन्यां பூமியில்  
विचित्य தேடித்திரிந்து  
निशाकालेषु இரவுகளில்  
समायान्ति स्म ஓரடத்தில் கூடியிருப்  
பார்கள்.

सर्वतुल्यमान देशेषु वानराः सफलद्रुमान् । आसाद्य रजनीं शय्यां चक्रुः सर्वेष्वहस्सु ते ॥

ते அந்த  
वानराः வானரர்கள்  
सर्वेषु எல்லா  
देशेषु தேசங்களிலும்  
अहःसु ஒவ்வொரு தினங்க  
ளிலும்

सर्वतुल्यमान { எல்லா ருணக்களிலும்  
வேண்டியவைகளை  
யளிக்கவல்ல  
सफलद्रुमान् பழங்கள் செறிந்த  
रजनीं இரவில் [மரங்களை  
आसाद्य அடைந்து  
शय्यां चक्रुः உறங்கினார்கள்.

ததஃ: ப்ரதமம் க்ருதவா மாசே ப்ரஸ்வணாச்சலே । கபிராஜேன சங்மய நிராசா: கபியூதபா: ॥ 6 ॥

கபியூதபா: வா ன ர த் த லை வ ர் க ள்  
தத் அந் த ( அ: வ ர் க ள்  
புறப்பட்ட)

அஃ: தினத்தை  
ப்ரதமம் முந் த ல் கி ன மாய்  
கூதவா எண் ணைக் கொண்டு,

விசித்ய து திசம் பூவா யதோக்தா சசிவீ: சஹ ॥

மஹாவல: மகா ப ல சா லி யாகிய  
வினத: வினதன்  
யதோக்தா குறிப்பிடப்பட்ட  
பூவா கிழக்கு  
திசம் நிக்கல்  
விசித்ய தேடிவிட்டு.

உத்தரா து திசம் சவா விசித்ய ச மஹாகபி: ॥

ச: அந் த  
மஹாகபி: பிராஸ்தித் தபெற்ற  
வா ன ர னும்த

வீர: குர னும்த  
சதவலி: து சதபலியும்  
உத்தரா வடக்கு  
திசம் நிக் கு

சுபேஷ: பத்விமாமாசா விசித்ய சஹ வானரீ: । சமேல்ய மாசே சப்ரூணே சுயீவஸுபசக்ரமே ॥ 9 ॥

சுபேஷ: ஸுபேஷனை  
பத்விமா பிழக்கு  
மாமாசா கித்தை  
விசித்ய தேடிவிட்டு,  
மாசே குறுகியதும்.

மாசே ஒரு மாதத்தில்  
ப்ரஸ்வணாச்சலே பிரஸ்வணமலையில்  
கபிராஜேன வானரராஜனோடு  
சங்மய கூடி,  
நிராசா: ஆசையொழிந்தவர்க  
ளானார்கள்.

அதஸ்டா வினத: சீதாமாஜகாம மஹாவல: ॥

சீதா சீதாதேவியை  
அதஸ்டா காணது,  
சசிவீ: மந்திரிமார்களோடு  
சஹ கூடவே  
து அப்பொழுது  
அாஜகாம வந்துசேர்ந்தான்.

அகாத: சஹ சैन्यேன வீர: சதவலிஸ்ததா ॥

சவா எங்கும்  
விசித்ய தேடிவிட்டு,  
சैन्यேன சைன்யத்தோடு  
சஹ கூடவே  
ததா அப்பொழுது  
அகாத: திரும்பிவந்து  
சேர்ந்தான்.

தம் ப்ரஸ்வணபூஷ்யம் சமாசாஸ்யாபிவாச்ய ச । அசீனம் சஹ ராமேஷ சுயீவமிதமவஸு ॥ 10 ॥

ப்ரஸ்வணபூஷ்யம் { பிரஸ்வணத்தின்  
காத்திவஸைமலேநுக்  
கின்மலையும்த  
ராமேஷ முடிபாசை  
சஹ இவ்  
அசீனம் மந்திரிமார்களோடு  
சே அந் த

சுயீவம் சகீவனை  
சமாசாஸ்ய கிட்டி,  
அபிவாச்ய ச சேவித்துவிட்டு,  
அதன் பின்னர்  
இதம் பின்வருமாறு  
அவஸு திரிவித்துக்கொண்  
டார்கள்.

विचिताः पर्वताः सर्वे वनानि गहनानि च । निम्नगाः सागराश्चैव सर्वे जनपदास्तथा ॥

பर्वதா: "பர்வதங்கள்  
सर्वे எல்லா மும்,  
वनानि வனங்களும்,  
गहनानि குகைகளும்,  
निम्नगाः நதிகளும்,

सागरा च சமுத்திரங்களும்  
जनपदाः தேசங்கள்  
सर्वे एव எல்லாமும்,  
तथा च அப்படியே சர்வமும்  
विचिताः தேடப்பட்டன.

गुहाश्च विचिताः सर्वास्त्वया याः परिकीर्तिताः । विचिताश्च महागुल्मा लताविततसंतताः ॥

त्वया "தேவரீரால்  
याः எவைகள்  
परिकीर्तिताः குறிப்பிட்டுச்சொல்ல  
ப்பட்டனவோ அந்த

विचिताः தேடப்பட்டன.  
लताविततसंतताः கொடிகள் படர்ந்து  
மூடிக்கிடந்த  
महागुल्माः च பெரும் புதர்களும்த  
विचिताः தேடப்பட்டன.

गुहाः च  
सर्वाः

குகைகள்  
எல்லாமும்

गहनेषु च देशेषु दुर्गेषु विषमेषु च । सत्त्वान्यतिप्रमाणानि विचितानि हतानि च ॥ १३ ॥

गहनेषु "அடர்ந்த காடுகளி  
देशेषु च தேசங்களிலும், [லும்,  
दुर्गेषु च அகிழ் முதலிய புகழு  
டியாத இடங்களிலும்,  
विषमेषु च மேடுபள்ளங்களிலும்,

अतिप्रमाणानि மிகப் பெரிய  
सत्त्वानि பிராணிகள்  
विचितानि கவனித்து விசா  
ரிக்கப்பட்டன.  
हतानि துன்புறுத்தப்பட்டன.

ये चैव गहना देशा विचितास्ते पुनः पुनः

॥ १४ ॥

गहनाः "புகக் கஷ்டமாயிருக்  
देशाः தேசங்கள் [கின்ற  
ये च எவைகளோ

ते एव அவைகளும்  
पुनः पुनः பெயர்த்தும் பெயர்த்  
विचिताः தேடப்பட்டன. [தும்

उदारसत्त्वाभिजनो महात्मा स मैथिलीं द्रक्ष्यति वानरेन्द्रः ।

दिशं तु यामेव गता तु सीता तां प्रस्थितो वायुसुतो हन्मान् ॥ १५ ॥

यां எந்த  
दिशं திசை  
सीता சீதாதேவியார்  
गता तु அடைந்திருக்கிறாளோ  
तां तु அதற்கே  
प्रस्थितः சென்றிருக்கிறவரும்,  
वायुसुतः வாயுபுகவானின் புதல்  
வரும்,

उदारसत्त्वाभिजनः அறந்த நற்குணபிறனி  
யுற்றவரும்,  
महात्मा மகாத்மாவும்,  
वानरेन्द्रः வானரோத்தமரு  
सः அந்த [மாகிய  
हन्मान् एव ஹனுமார் தான்  
मैथिली சீதாதேவியாரை  
द्रक्ष्यति காணப்பெறுவார்."

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

அதில்த் ஷ்லோகா: 11242



கிஷ்கிन्धाकाण्डे आदितः श्लोका: 1909

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தியேட்டாவது ஸர்க்கம் || ४८ ||

विन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम्—விந்தியமலைகுகைகளில் ஸீதையை தேவேறு.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु स गत्वा हनुमान्कपिः । सुग्रीवेण यथोद्दिष्टं तं तं देशं प्रचक्रमे ॥१॥

ச: அந்த  
கபி: வானானாகும்  
ஹனுமான்  
தாராங்கடாப்யா து தாரா னேடும் அங்கத  
சஹ கூடவே [நேடும்  
கடவா சென்று,

சுగிரீவேण சுக்ரீவனால்  
யதோத்திரம் எப்படி குறிப்பிடப்  
பட்டதோ அப்படியே  
தெந்த  
இடத்தில்  
தேடித்திரிந்தார்.

स तु द्रुमुपागम्य सर्वैस्तैः कपिसत्तमैः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥  
பவ்தாபாந்ரீதுர்தாந்ரீஸ விபுலாந்ரீபாந்ரீ । பூக்ஷபாந்ரீ விவிதாந்ரீபாந்ரீ துநபாடபாந்ரீ ॥३॥

ச: அந்த  
கபி: வானரோத்தமர்  
த: அந்த [காரகிய  
சவ: து எல்லோரோடும்  
தூர் உபாபாந்ரீ வெகுதூரம் சென்று  
விந்ந்யஸ்ய விந்தியமலையேனது  
குஹ: ச குகைகளிலும்  
கஹாநி ச அடர்ந்த காடுகளிலும்  
நதீதுர்தாந்ரீ ந்துகளால் கடக்க

பவ்தாபாந்ரீ பர்வதங்களின்  
சுகரங்களிலும்  
சாராந்ரீ பொய்கைகளிலும்  
விபுலாந்ரீ பெரும்  
துமாந்ரீ மரங்களிலும்  
விவிதாந்ரீ பல  
பூக்ஷபாந்ரீ ச மரக்காடுகளிலும்  
துநபாடபாந்ரீ மரங்கள் செறிந்த  
பவ்தாந்ரீ மலைகளிலும்  
விசினோதி ச தேடினார்.

अन्वेषमाणास्ते सर्वे वानराः सर्वतो दिशम् । न सीतां ददृशुः सर्वे मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥

வானரா: வானரர்களான  
த: அனவர்கள  
சவ: எல்லோரும்  
சவந்த: எல்லா  
திச: திச்கிலும்  
சவ: எல்லோருமாக

அந்வேபமாநா: தேடுகிறவர்களாய்  
மேயிலி மிதிலை நகரில் ஆவின்  
பவித்தவளுந்  
தனகாஸ்தா ஜனகரின் திருமகளு  
சீதா தேவியை [மரான  
ததூசு: ந காணவில்லை.

ते भक्षयन्तो मूलानि फलानि विविधानि च । अन्वेषमाणा दुर्धर्षा न्यवसंस्तत्र तत्र ह ॥

ச: துதேசு  
துதேசா: எதற்குடையதேசத்த  
த: அவர்கள்  
விவிதாந்ரீ மூலாந்ரீ பல கிழங்குகளையும்  
பலாந்ரீ ச பழங்களையும்  
பக்ஷயந்த: உணவாய்க்கொண்டு  
தத: அங்கங்கு எங்குபெ  
அந்வேபமாநா: தேடுகிறவர்களாய்

॥ ५ ॥  
ந்யவஸ்து காலங்கழித்தார்கள்.  
ச: தேச: து அந்த பிரதேசமோ  
துஹாஹவாந்ரீ குகைகளும் அடர்ந்த  
காடுகளும் நிறைந்த  
மஹாந்ரீ விஸ்தாரமாய் [தாய்  
துரந்வே: தேடுவது கஷ்டமா  
யிருந்தது.



अरण्यानि अपि	காடுகளிலும்
विचित्र्य	தேடிவிட்டு,
मृशपीडिताः	மிகவும் மனக்கவலை
	புற்றவர்களாய்
अन्यं	மற்றொரு
दुराधर्षं	புக்கக் கஷ்டமான
देशं च	தேசத்தையும்
अकुतोभयाः तु	எதற்கும் சலியாதவர்
	களாய்
तदा	அப்பொழுது
विविशुः	புகுந்தார்கள்.

நிஸ்தோயா:	ஜலமே இல்லாதவை
சரித:	நதிகள் [களாகிய
யத	எதிலிருக்கின்றனவோ
மூல்	கிழங்கு அது இது.
யத	எதில்
சுதுல்பம்	கிடைப்பதரிதோ
	அது இது.

वनगोचराः	வனத்திலிருந்துசுரங்கிக்கும்
ये	எவைகளோர் ஆந்த
हस्तिनः च	யானைகளும்,
शार्ङ्गलाः च	புலிகளும்,
पक्षिणः अपि वा	பக்திகளும் கூட
न	இல்லை.

வலது:	கொடிகள்
ந	இல்லை.
வீரூப: அபி	பூண்டுகளும்கூட
ந	இல்லை.

स्निग्धपत्राः स्थले यत्र पद्मिन्यः फुल्लपङ्कजाः । प्रेक्षणीयाः सुगन्धाश्च भ्रमरैश्च विवर्जिताः ॥  
कण्डुर्नाम महाभागः सत्यवादी तपोधनः । महर्षिः परमामर्षी नियमैर्दुष्प्रवर्षणः ॥ १२ ॥

யல	எந்த அந்த
स्थले	ஸ்தலத்தில்
स्निग्धपलाः	அழகிய இலைகளை யுடையவைகளும்,
फुलपङ्कजाः	{ மலர்ந்து விரிந்த தாம ரை புஷ்பங்களையு டையவைகளும்,
सुगन्धाः	நருமணம் கமழ்கின் றவைகளும்,
प्रेक्षणीयाः	கண்ணாரப்பார்க்கத் தக்கவைகளும்,
अमरैः विवर्जिताः च पश्चिन्यः च	{ வண்டுகளே யில்லாத வைகளுமான ஒடைகள் மட்டும் இருந்தன.

तस्य तस्मिन्वने पुत्रो बालः षोडशवार्षिकः । प्रपुत्रो जीवितान्ताय क्रुद्धस्तत्र महामुनिः ॥

तस्मिन्	“அந்த
वने	வனத்தில்
तस्य	அவரது [வனம்]
षोडशवार्षिकः	பதினாறுவயதுடைய-
बालः	இளமைப்பருவத்தி லிருந்த வனுமான
पुत्रः	புதல்வன்

तेन धर्मात्मना शप्तं कृत्स्नं तत्र महद्गुणम् । अशरण्यं दुराधर्षं मृगपक्षिविवर्जितम् ॥ १४ ॥

तव	“அப்பொழுது
महत्	சிறந்த
वनं	வனம்
कृत्स्नं	முழுதாயும்
अशरण्यं	அசிக்க அசைந்த பட்டும்,

तस्य ते काननान्तांश्च गिरिणां कन्दराणि च । प्रभवानि नदीनां च विचिन्वन्ति समाहिताः ॥

ते	அவர்கள்
समाहिताः	மிக ஊக்கமுடையவர்
तस्य	அந்த [களாய்]
काननान्तान् च	காட்டுப்பிரதேசங்க கொண்டவற்றிலும்

महाभागः	மகா புண்யாத்மாவும்,
तपोधनः	{ தவத்தையே தனிச் செல்வமாய்க்கொண் டவரும்,
सत्यवादी	பொய்யாமொழிய ரும்,
परमार्थी	விடா முயற்சியுடை யவரும்,
नियमैः	விருதங்களினால்
दुष्प्रवर्णः	அணுகமுடியாதவ ரும்,
महर्षिः	முனிவர்பெருமானு
कण्डुः	கண்டு [மாகிய
नाम	என்று ஒருவர் இருந்தார்.

जीवितान्ताय	வாழ்வுநாள் முடிவு காரணமாய்
प्रपुत्रः	மாண்டான்.
तव	அவ்விஷயத்தில்
महामुनिः	முனிவர்பெருமான்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவர் ஆனார்.

दुराधर्षं	அணுகமுடியாத தாயும்,
मृगपक्षि- विवर्जितं	{ மிருகங்கள், பகழிகள் இல்லாததாயும்,
धर्मात्मना	தர்மாத்மாவாகிய
तेन	அவரால்
असम्	சரிக்கப்பட்டது.”

गिरिणां	மலைகளுடைய
कन्दराणि च	குகைகளிலும்,
नदीनां	நதிகளின்
प्रभवानि च	உற்பத்திஸ்தானங்க
विचिन्वन्ति	தேடினார்கள். [ளிலும்]

तत्र चापि महात्मानो नापश्यञ्जनकात्मजाम् । हतारं रावणं चापि सुग्रीवप्रियकारिणः ॥

சுગ்ரீவ- } சுக்ரீவனிடத்தில் அதி  
 ப்ரியகாரிண: } க பத்திமைகொண்ட  
 महात्मानः } மகாத்தமாக்களாகும்  
 அவர்கள்

तव अपि अल्विदित्तितुम्

ते प्रविश्य तु तं भीमं लतागुल्मसमावृतम् । ददृशुः क्रूरकर्माणमसुरं सुरनिर्भयम् ॥ १७ ॥

தே } அவர்கள்  
 லதாசுல்த- } கொடிசுகளும் புதர்க  
 சமாவுத } ளும் நிறைந்த  
 भीमं } பயங்கரமான  
 तं तु } அதற்குள்ளும்  
 प्रविश्य } நுழைந்து

तं दृष्ट्वा वानरा धीरं स्थितं शैलमिवापरम् ।

வானரா: } வானரர்கள்  
 धीरं } பயங்கரமாய்  
 अपरं } மற்றொரு  
 शैलं इव } மலையெனவே  
 स्थितं } இருக்கும்  
 तं } அவனை  
 दृष्ट्वा } பார்த்து,

सोऽपि मारीचतनयः सद्यः प्राप्तानमन्यत ।

மாரீசதனய: } மாரீசனின் புதல்வ  
 தனைய } னாகிய

सः अपि अवलुम्  
 सद्यः } ஏககாலத்தில்  
 प्राप्तान् } கய்யில் சிக்கிக்கொண்  
 டவர்களாய்

अमन्यत } எண்ணினான்.

सोऽपि तान्वानरान्सर्वाग्रहाः स्थैत्यब्रवीद्वली ।

வலி } பலசாலியாகிய  
 सः अपि } அவனும்  
 तान् } அந்த  
 वानरान् } வானரர்களை [து  
 सर्वान् } எல்லோரையும் பார்த்-  
 नष्टाः स्थ } 'நீங்கள் செத்தீர்கள்'  
 इति } என்று

जनकात्मजां च ஜானகிதேவியையும்

हतारं திருடிச்சென்ற

रावणं अपि च ராவணனையும்

अपश्यन् न காணவில்லை.

सुरनिर्भयं தேவர்களுக்கும்

क्रूरकर्माणं கொடிய செயலுற்ற

असुरं ஓர் அசுரனை

ददृशुः கண்டார்கள்.

गाढं परिहिताः सर्वे दृष्ट्वा तं पर्वतोपमम् ॥

சर्वே } எல்லோரும்  
 तं } அவனை  
 पर्वतोपमं } மலைக்குச் சமானமாய்  
 இருப்பவனாக

दृष्ट्वा } கவனித்து,  
 गाढं } இறுக்கி  
 परिहिताः } ஒருவனை ஒருவன் கட  
 டிக்கொண்டார்கள்.

अथैनान् त्रासदीप्ताक्षान् समवेतानभिद्रवत् ॥

अथ } அதனால்  
 त्रासदीप्ताक्षान् } பயத்தால் ஜ்வலிக்கும்  
 கண்களையுடையவர்க  
 ளாய்

समवेतान् } ஒன்றுமீசர்த்திருக்கும்  
 एतान् } இவர்களை  
 अभिद्रवत् } கிட்டி ஒடினான்.

अभ्यधावत संकुद्रो मुष्टिमुद्यम्य संहितम् ॥

அவ்ஹவ } சொன்னான்.  
 संकुद्रः } மிகச் சினங்கொண்  
 मुष्टिं } முஷ்டியை [டவனாய்  
 संहितं } பொத்திக்கொண்டு  
 उद्यम्य } உயர்த்துக்கிக்  
 கொண்டி,  
 अभ्यधावत } விரைந்தேடிவந்தான்

தமாபதன்த் சஹசா வாலிபுத்ரோஃஹஸ்ததா । ராவணோ஽யமிதி ங்ளா தலேநாபிஜயான ஹ ॥

ததா அப்பொழுது  
வாலிபுத்ர: வாஸியின் புதல்வனான  
அஹஸ்த: அங்கத்தன் [கிய  
சஹசா திடீரென  
அபதன்த் எதிர்த்தோடிவரும்  
த அங்கத்தன்

அயம் 'இவன்'  
ராவண: ராவணன்  
இதி என்ரு  
ங்ளா எண்ணி,  
தலேந ஹ உள் ங்ளகையினு  
அபிஜயான அழைந்தான். [லேயே

ச வாலிபுத்ராபிஹதோ வத்ராஃஹிணதமூதமந் । அஸுரோ஽ப்யபதந்மூ பரீஸ்த இவ பரீஸ்த: ॥22॥

வாலிபுத்ராபிஹத: வாஸியுக்குரியனான  
அப்யபதந் அப்யபதப்பட்ட

ச: அந்த  
அஸுர: அசுரன்  
வத்ராஃ வாதரினின்ரு  
ஹிணத ரத்தத்தை

தமூதமந் கக்கிக்கொண்டு  
பரீஸ்த: அடிபெயர்த்த  
பரீஸ்த: மலை  
இவ என்  
மூபு பூமியில்  
அப்யபதந் விழுந்தான்.

தே஽பி தஸ்திந்நிஹஸ்தாஸே வானரா ஜிதகாஸின: । வ்யசிந்வந்யாஸஸ்தத்ர சரீ தஹிரிஹரம் ॥

தஸ்திந் அவன்  
நிஹஸ்தாஸே பாண்டிவிடவார்  
தே அந்த  
வானரா: வானரர்கள்  
ஜிதகாஸின: அபி வெற்றியில் செருக்  
சூற்றவர்களாகவே

தஸ்திந் அவ்விடத்தில்  
தத்ர அந்த  
கிரிஹரம் மலைக்குகையை  
சரீ எங்கும்  
ந்யாஸ: பெரும்பாலும்  
வ்யசிந்வந் தேடினார்கள்.

விசிதம் து தத: க்ருதா சரீ தே கானநம் புந: । அந்யதேவாபரம் தாரம் விவிஸுரீகிரிஹரம் ॥23॥

தே அவர்கள்  
சரீ து எல்லோருமே  
கானநம் காட்டை  
புந: பீளவும்  
விசிதம் க்ருதா தேடிவிட்டு  
தத: அதன்மேல்

அந்யத் வேறு  
அபரம் மற்றொரு  
தாரம் பயங்கரமாயிருக்கிற  
தான  
கிரிஹரம் மலைக்குகையினுள்  
விவிஸு: புகுந்தார்கள்.

தே விசித்ய புந: சிவந்நா விநிஸ்யத்ய சமாஸதா: । ஂகாந்தே வ்ருஷமூலே து நிஸேதுரீநமானஸா: ॥

தே அவர்கள்  
புந: ஆன்னைமுறை  
விசித்ய தேடிவிட்டு,  
விநிஸ்யத்ய வெளியில் வந்தா,  
சிவந்நா உடல் துவக்கிபற்ற  
வர்களாய்

தானமானஸா: து எக்கம் பிடித்த மன  
முற்றவர்களாய்  
சமாஸதா: ஓரிடத்தில் கூடினவர்  
ஂகாந்தே எகாந்தமான [களாய்  
வ்ருஷமூலே மரத்தினடியில்  
நிஸேது: உட்கார்ந்தார்கள்.

இத்யர்பே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அஹிந்நாஹாஸ்தே அஃத்வாரிச: சரீ: ॥

அஹிந்நாஹாஸ்தே



கிஹிந்நாஹாஸ்தே அஹிந்நாஹாஸ்தே: 2015

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்திலுன்பதாவது ஸர்க்கம் || ୪୯ ||

अङ्गदाज्ञया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम्—அங்கதனின் கட்டளையால்  
ராஜதமலைமுதலியவற்றில் தேவேது.

अथाङ्गदस्तदा सर्वान्वानरानिदमब्रवीत् । परिश्रान्तो महाप्राज्ञः समाश्वास्य शनैर्वचः ॥१॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वां	எல்லோரையும்
परिश्रान्तः	ஊடா முயற்சியுடைய வனும்	समाश्वास्य	தேற்றாவுபடுத்தி,
महाप्राज्ञः	பேரறிவாளனுமாகிய	इदं	பின்வரும்
अङ्गदः	அங்கதன்	वचः	மொழியை
वानरान्	வானரர்கள்	शनैः अथ	உள்ளங் குளிரும்வண் ணமாகவே
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

वनानि गिरयो नद्यो दुर्गाणि गहनानि च । दरीगिरिगुहाश्चैव विचितानि समन्ततः ॥२॥  
तत्र तत्र सहास्राभिर्जानकी न च दृश्यते । तद्वा रक्षो हता येन सीता सुरसुतोपमा ॥३॥

अस्माभिः	“ நம்மால்,	विचितानि	தேடப்பட்டன.
सह	கூடவே	जानकी	ஜானகிதேவியார்
वनानि	வனங்களும்	दृश्यते न	காணப்படவில்லை.
गिरयः	மலைகளும்	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணை விளங்கும்
नद्यः	நதிகளும்	सीता	சீதாதேவியார்
दुर्गाणि	தூர்க்கங்களும்	येन	எவனால்
गहनानि च	குகைகளும்	हता	திருடிப்போகப்பட்ட
दरीगिरिगुहाः	மலையருவிகளும் மலைக்	तत्	அந்த [எனோ
एव च	குகைகளும் ஆகிய இவைகள்	रक्षः वा	அரக்கனும்
तत्र तत्र	அங்கங்கே	च	அப்படியே
समन्ततः	முற்றும்		காணப்படவில்லை.

कालश्च नो महान्यातः सुग्रीवश्चोग्रशासनः । तस्माद्भवन्तः सहिता विचिन्वन्तु समन्ततः ॥

नः	நமக்கு	उग्रशासनः	கொடிய தண்டனை வி
कालः च	தவணையாய் வரையப் பட்டிருந்த காலமோ	तस्मात्	ஆகையால்[திக்கிறவர்.
महान्	வெகுவாய்	भवन्तः	நீங்கள்
यातः	கடந்துவிட்டது.	सहिताः	ஒன்றுகூடி
सुग्रीवः च	சுகிரீவரோ	समन्ततः	எங்கும்
		विचिन्वन्तु	தேடக்கடவீர்கள்.

विहाय तन्त्रीं शोकं च निद्रां चैव समुत्थिताम् । विचिनुध्वं यथा सीतां पश्यामो जनकात्मजाम् ॥

तन्त्रीं च மனக்களைப்பையும்,  
 शोकं च மனத்துயரத்தையும்,  
 समुत्थितां இப்பொழுது உண்  
 டாயிருக்கும்.

निद्रां एव மன ஏக்கத்தையும்  
 विहाय விட்டொழித்து,

अनिर्वेदं च दाक्ष्यं च मनसश्चापराजयम् । कार्यसिद्धिकराण्याहुस्तस्मादेतद्विवीम्यहम् ॥६॥

अनिर्वेदं च மனந்தளராதிருத்த  
 லையும்,  
 दाक्ष्यं च { இக்கட்டுகளிலேற்ற உ  
 பாயங்கலையனுஷ்டிக்  
 குந்தன்மையையும்,  
 मनसः மனதை  
 अपराजयं च பீறிடாது அடக்கும்  
 சக்தியையும்

जनकात्मजां ஜனகர் திருமகளாகிய  
 सीतां சீதாதேவியை  
 यथा पश्यामः { எப்படிச்செய்தால்  
 நாம் காணப்பெறலா  
 மோ அப்படி  
 विचिनुध्वम् நீங்கள் தேடக்கட  
 வீர்கள்.

अद्यापि तद्वनं दुर्गे विचिन्वन्तु वनौकसः । खेदं त्यक्त्वा पुनः सर्वैवेनमेतद्विचीयताम् ॥७॥

अद्यापि இன்னும்  
 वनौकसः வானார்கள்  
 तत् அந்த  
 दुर्गं புகவரிய  
 वनं வனத்தை  
 विचिन्वन्तु தேடவேண்டும்.

अवश्यं क्रियमाणस्य दृश्यते कर्मणः फलम् । अलं निर्वेदमागम्य न हि नोन्मीलनं क्षमम् ॥

अवश्यं எந்த இக்கட்டு  
 ஏற்படினும்  
 क्रियमाणस्य காரியத்தை விடாது  
 செய்யப்படும்  
 कर्मणः ஒரு காரியத்தின்  
 फलं பயன்

सुग्रीवः कोपनो राजा तीक्ष्णदण्डश्च वानरः । भेतव्यं तस्य सततं रामस्य च महात्मनः ॥

वानरः வானரனாகிய  
 सुग्रीवः சுக்ரீவ  
 राजा மன்னர்  
 कोपनः கோபிஷ்டன்.  
 तीक्ष्णदण्डः கொடிய தண்டனை  
 விதிக்கின்றவன்.

एतत् वनं இந்த வனமானது  
 पुनः இன்னொருதரம்  
 खेदं மனச்சோர்வை  
 त्यक्त्वा விட்டொழித்து  
 सर्वैः நாம் எல்லோராலும்  
 विचीयताम् தேடப்படவேண்டும்.

दृश्यते காணப்படுகிறது.  
 निर्वेदं மனத்தளர்ச்சியை  
 आगम्य अलं அடைந்தது போதும்.  
 नोन्मीलनं हि கண்களை மூடிக்கொள்  
 ளாதலென்பதே  
 न क्षमम् தகாது.

सततं எப்பொழுதும்  
 तस्य च அவனுக்கும்  
 महात्मनः மகாத்மாவாகிய  
 रामस्य च ராமருக்கும்  
 भेतव्यम् பயப்படவேண்டியது



ततः समुत्थाय पुनर्वानरास्ते महाबलाः । विन्ध्यकाननसङ्कीर्णा विचेरुदक्षिणां दिशम् ॥

महाबलाः	மகா பலசாலிகளான	समुत्थाय	எழுந்து,
ते	அந்த	विन्ध्यकानन-	விந்தியமலை காடுகள்
वानराः	வானரர்கள்,	सङ्कीर्णा	நிறைந்த
पुनः	மீளவும்	दक्षिणां	தெற்கு
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	दिशं	திக்கில்
		विचेरुः	தேடித்திரிந்தனார்கள்.

ते शारदाभ्रप्रतिमं श्रीमद्रजतपर्वतम् । शृङ्गवन्तं दरीमन्तमधिरूढं च वानराः ॥ १६ ॥

तत्र लोघ्रवन् रम्यं सप्तपर्णवनानि च । व्यचिन्वन्ते हरिवराः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥ १७ ॥

ते	அந்த	सीतादर्शन-	சிதாதேவியை தரிசிக்
वानराः	வானரர்கள்,	काङ्क्षिणः	கவேண்டுமென்ற அ
शारदाभ्रप्रतिमं	சரத்காலமேகத்திற்	ते	வால்கொண்டிருந்த
	கொப்பானதும்,	हरिवराः	அந்த
शृङ्गवन्तं	கொடுமுடிகளையுடையதும்,	तल	வானரோத்தமர்கள்
दरीमन्तं	குகைகளுடையதும்,	रम्यं	அவ்விடத்தில்
श्रीमत्	அழகியதுமான	लोघ्रवन्	அழகிய
रजतपर्वतं	ரஜதமலையென்பதில்	सप्तपर्णवनानि च	வெள்ளொலுத்தி
अधिरूढं	ஏறி,	व्यचिन्वन्	வனத்திலும்,
च	அதன்பின்னர்		எழிலைப்பாலை வனங்க
			தேடினார்கள். [எனும்,

तस्याग्रमधिरूढास्ते श्रान्ता विपुलविक्रमाः । न पश्यन्ति स्म वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥

विपुलविक्रमाः	அளவுகடந்த ஆண்	श्रान्ताः	ஏக்கம்பிடித்தவர்க
	மையுடைய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய [ளாய்
ते	அவர்கள்	प्रियां	பிரிய
तस्य	அதன்	महिषीं	மனைவியாகிய
अग्रं	உச்சியில்	वैदेहीं	ஜானகிதேவியாரை
अधिरूढाः	ஏறினவர்களாய்	पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை.

ते तु दृष्टिगतं कृत्वा तं शैलं बहुकन्दरम् । अवारोहन्त हरयो वीक्षमाणास्ततस्ततः ॥ १९ ॥

ते	அந்த	दृष्टिगतं कृत्वा	நன்கு தேடிவிட்டு,
हरयः	வானரர்கள்,	तु	இன்னும்
बहुकन्दरं	பல குகைகளுடையதும்	ततस्ततः	எங்கும்
तं	அந்த	वीक्षमाणाः	தேடிப்பார்த்துக்
शैलं	பர்வதத்தை		கொண்டு
		अवारोहन्त	இறங்கினார்கள்.



अवस्था ततो भूमिं श्रान्ता विगतचेतसः । स्थित्वा मुहूर्तं तत्राय वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥२०॥

ततः अवस्था  
भूमिं अवस्था  
तत्र  
मुहूर्तं  
विगतचेतसः

அவ்விடத்திலிருந்து  
சமஸ்தமியில்  
இறங்கி,  
அங்கேயே  
ஒரு முகூர்த்த காலம்  
மனம்முந்தவர்களாய்

श्रान्ताः स्थित्वा  
अथ  
वृक्षमूलं  
उपाश्रिताः

களைப்புற்றவர்களாய்  
தங்கிவிட்டு,  
அதன்பின்னர்  
ஒர் மரத்தடியை  
அடைந்தார்கள்.

ते मुहूर्तं समाश्रयताः किञ्चिद्भ्रमपरिश्रमाः । पुनरेवोद्यताः कृत्स्नां मार्गितुं दक्षिणां दिशम् ॥

ते  
मुहूर्तं  
समाश्रयताः  
किञ्चित्  
भ्रमपरिश्रमाः

அவர்கள்  
ஒரு முகூர்த்தகாலம்  
இளைப்பாறினவர்  
சிறிது [களாய்  
சிரமம் தீர்த்தவர்  
களாய்

दक्षिणां दिशं  
कृत्स्नां एव  
पुनः  
मार्गितुं  
उद्यताः

தென்  
திக்கை  
முழுவதையுமே  
இன்னும்  
தேடுவதற்கு  
சொம்பினார்கள்.

हनुमत्प्रमुखास्ते तु प्रस्थिताः प्लवगर्षभाः । विन्ध्यमेवादितस्तावद्विचेरुस्ते ततस्ततः ॥२२॥

ते  
हनुमत्प्रमुखाः  
प्लवगर्षभाः  
तु  
आदितः

அந்த  
ஹனுமாரைத் தலை  
மையாகவுடைய  
வானரோத்தமர்கள்  
அப்பொழுது  
முதலில்

विन्ध्यं प्रस्थिताः  
ते  
ततस्ततः  
तावत् एव  
विचेरुः

விந்தியமலைக்கு  
புறப்பட்டுச் சென்  
அவர்கள் [றார்கள் ;  
எங்கும்  
ஒன்றையும் விடாது  
தேடித்திரிந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11289

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2037



पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

ऋक्षविलप्रवेशः ख्यं प्रभादर्शनं च—ரிக்ஷபிலத்தில் பிரவேசிப்பதும்,  
ஸ்வயம்பிரபையை காண்பதும்.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु सङ्गम्य हनुमान्कपिः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥  
सिंहशार्दूलजुष्टे शिलाश्च सरितस्तथा । विषमेषु नगेन्द्रस्य महाप्रसवणेषु च ॥ २ ॥

कपिः  
हनुमान्  
ताराङ्गदाभ्यां  
सह तु

வானரராகும்  
ஹனுமார்,  
தாரன் அங்கதன்  
இவர்களோடு  
கூடவே

सङ्गम्य  
विन्ध्यस्य  
गुहाः च  
गहनानि च  
शिलाः च

சென்று,  
விந்திய பர்வதத்தினு  
குகைகளிலும் [டைய  
காடுகளிலும்  
பாறைகளிலும்

ததா அப்படியே  
 சரித: நதிகளிலும்  
 நகேந்த்ர சிறந்த மலையினது  
 சிங்ஹாடூலகுடேபு சிங்கங்கள் புலிகள்  
 வசிக்கப்பெற்ற

विषमेषु புகழுடியாப் பிரதே  
 சங்களிலும்  
 महाप्रसवणेषु च பெரும் மலையருவி  
 ளிலும்  
 विचिनोति स्म தேடினார்.

आसेदुस्तस्य शैलस्य कोटिं दक्षिणपश्चिमाम् । तेषां तत्रैव वसतां स कालोऽप्यत्यवर्तत ॥

तस्य அந்த  
 शैलस्य மலையினுடைய  
 दक्षिणपश्चिमां தென்மேற்கு  
 कोटिं சிகரத்தை  
 आसेदु: அடைந்தார்கள்.

तव एव அவ்விடத்திலேயே  
 वसतां காலங்கழிக்கும்  
 तेषां அவர்களுக்கு  
 स: அந்த  
 कालः अपि தவணைக்காலமும்  
 अत्यवर्तत கழிந்துவிட்டது.

स हि देशो दुरन्वेषो गुहागहनवान्महान्

हि ஏனென்றால்  
 स: அந்த  
 देशः இடமானது

॥ ४ ॥  
 दुरन्वेषः தேடக்கஷ்டமானது.  
 गुहागहनवान् குகைகளும் காடுகளு  
 மடர்ந்தது.  
 महान् மிகப்பெரியது.

तत्र वायुसुतः सर्वं विचिनोति स्म पर्वतम् । परस्परेण हनुमानन्योन्यस्याविदूरतः ॥ ५ ॥

तत्र அப்பொழுது  
 वायुसुतः வாயுவின் புதல்வ  
 हनुमान् ஹனுமார் [ராகிய  
 पर्वतं மலை

सर्वं எல்லாவற்றையும்  
 परस्परेण अन्योन्यस्य ஒருவரைவிட்டொரு  
 अविदूरतः பிரியாதபடி [வர்  
 विचिनोति स्म தேடினார்.

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव सुषेणो जाम्बवान्नलः ॥६॥

अङ्गदो युवराजश्च तारश्च वनगोचरः । गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् ॥

विचिन्वन्तस्ततस्तत्र ददृशुर्विवृतं विलम्

॥ ७ ॥

गजः கஜனும்,  
 गवाक्षः கவாக்ஷனும்,  
 गवयः கவயனும்,  
 शरभः சரபனும்,  
 गन्धमादनः கந்தமாதனனும்,  
 मैन्द्रः च மைந்தனும்,  
 द्विविदः च துவிவிதனும்,  
 सुषेणः एव சுசேணனும்,  
 जाम्बवान् ஜாம்பவானும்,  
 नलः நளனும்,  
 युवराजः யுவராஜனாகிய  
 अङ्गदः च அங்கதனும்

वनगोचरः வானரனாகிய  
 तारः च தாரனும்,  
 गिरिजालावृतान् மலைத்தொடர்கள்  
 நிறைந்த  
 देशान् தேசங்களிலும்  
 मार्गित्वा தேடி,  
 दक्षिणां दिशं தென் திசையில்  
 ततः எல்லாவிடங்களிலும்  
 विचिन्वन्तः தேடுகின்றவர்களாய்  
 विवृतं வாய்திறந்திருந்த  
 विलं ஓர் குகையை  
 ददृशुः கண்ணுற்றனர்.

दुर्गमृक्षबिलं नाम दानवेनाभिरक्षितम् । क्षुत्पिपासापरीतास्तु श्रान्ताश्च सलिलार्थिनः ॥  
अवकीर्णं लतावृक्षैर्ददृशुस्ते महाबिलम् ॥ ८ ॥

क्षுதிபாசாபரிதா: பசியும் தாகமும்  
தே அவர்கள் [கொண்ட  
श्रान्ता: च களைப்புற்று  
सलिलार्थिनः தாகவிடாய் கொண்ட  
வர்களாய்  
तु அப்பொழுது  
दुर्गं புகழுடியாது,  
दानवेन அசுரனால்

अभिरक्षितं பாதுகாக்கப்பட்ட  
मृक्षबिलं ரிசுஷ்பிலம்  
नाम என்ற  
महाबिलं பெரிய குகையை  
लतावृक्षैः கொடிகளாலும் மரங்  
களாலும்  
अवकीर्णं நிறைந்ததாய்  
ददृशुः கண்டார்கள்.

ततः क्रौञ्चाश्च हंसाश्च सारसाश्चापि निष्क्रमन् । जलाद्राश्वक्रवाकाश्च रक्ताङ्गाः पद्मरेणुभिः ॥

ततः பிறகு  
पद्मरेणुभिः தாமரைத்தாதுக்க  
ளால்  
रक्ताङ्गाः சிவந்த உடலுடைய  
क्रौञ्चाः च கிரௌஞ்சபகூடிகளும்,

हंसा: च அன்னங்களும்,  
सारसा: च अपि ஸாரஸங்களும்,  
चक्रवाका: च சக்கிரவாகங்களும்,  
जलाद्राः ஜலத்தால் நனைந்தவை  
निष्क्रमन् வெளிவந்தன. [களாய்

ततस्तद्विलमासाद्य सुगन्धि दुरतिक्रमम् । विस्मयव्यग्रमनसो बभूवुर्वानरर्षभाः ॥ १० ॥

वानरर्षभाः வானரோத்தமர்கள்  
तत् அந்த  
बिलं குகையை  
दुरतिक्रमं புகக் கஷ்டமான  
தாகவும்,

सुगन्धि நருமணம் கமழ்கின்ற  
आसाद्य கண்டு, [தாகவும்  
ततः அதனால்  
विस्मयव्यग्रमनसः ஆச்சரியத்திலீடுபட்  
ட மனத்தினர்களாய்  
बभूवुः ஆனார்கள்.

संजातपरिशङ्कास्ते तद्विलं प्रवगोत्तमाः । अभ्यपद्यन्संहृष्टास्तेजोवन्तो महाबलाः ॥ ११ ॥  
नानासत्त्वसमाकीर्णं दैत्येन्द्रनिलयोपमम् । दुर्दर्शमतिघोरं च दुर्विगाहं च सर्वशः ॥ १२ ॥

தே அந்த  
तेजोवन्तः தேஜஸ்விகளும்  
महाबलाः மகா ஆற்றலுடைய  
வர்களுமான  
प्रवगोत्तमाः வானரோத்தமர்கள்  
नानासत्त्वसमाकीर्णं பலவகை உயிர்க்கூட்  
டங்கள் நிறைந்ததும்  
दैत्येन्द्रनिलयोपमं அசுரனது மாளிகை  
போன்றதும்  
दुर्दर्शं கண்கொண்டு பார்க்  
கஷ்டமானது

अतिघोरं च மிக அச்சத்தைத்  
தருவதும்  
सर्वशः எவ்வாற்றாலும்  
दुर्विगाहं च உட்புக முடியாதது  
तत् அந்த [மான  
बिलं பிலத்தை  
संजातपरिशङ्काः கலவரம் கொண்டவர்  
களாய்  
असंहृष्टाः உதஸாகம் குன்றிய  
வர்களாய்  
अभ्यपद्यन् அடைந்தார்கள்.

ततः पर्वतकूटभो हनुमान्पवनात्मजः । अब्रवीद्भानरान्सर्वान्कान्तरवनकोविदः ॥ १३ ॥

ततः . அவ்விடத்தில்  
 பर्वதகூடமஃ பர்வத சிகரத்தை  
 நிகர்த்தவரும்  
 பவனாஃமஜஃ வாயு குமாரரும்  
 கன்தரவனகோவிதஃ { குகைகளையும் வனங்க  
 லையும் நனகறிந்தவ  
 ருமாகிய

ஹனுமான் ஹனுமான்  
 வானரான் வானரர்கள்  
 சர்வான் எல்லோரையும்  
 பார்த்து  
 அப்ரவீத் பின்வருமாறு  
 சொன்னார்.

गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् । वयं सर्वे परिश्रान्ता न च पश्याम मैथिलीम् ॥

दक्षिणां “தென்  
 दिशं திசுக்கல்  
 गिरिजालावृतान् மலைத்தொடர்கள்  
 देशान् இடங்களை [நிறைந்த  
 मार्गित्वा தேடிவிட்டு,  
 वयं நாம்

सर्वे எல்லோரும்  
 परिश्रान्ताः களைப்படைந்துவிட்  
 च ஆயினும் [டோம்.  
 मैथिलीं ஜானகிதேவியாரை  
 पश्याम न நாம் காணப்பெற  
 வில்லை.

अस्माच्चापि विलादंसाः कौश्याश्च सह सारसैः । जलाद्राश्वक्रवाकाश्च निष्पतन्ति स्म सर्वशः ॥

अस्तात् “இந்த  
 विलात् अपि பிலத்திலிருந்தோ  
 सारसैः सह च ஸாரஸங்களோடு  
 கூடவே  
 सर्वशः நாற்புறத்தினின்றும்

जलाद्राः ஜலத்தால் நனைந்த  
 हंसाः ஹம்ஸங்களும்  
 कौश्याः च கிரௌஞ்சங்களும்  
 चक्रवाकाः च சக்கிரவாகங்களும்  
 निष्पतन्ति स्म வெளியில்வருகின்றன.

नूनं सलिलवानत्र कूपो वा यदि वा हृदः । तथा चेमे विलद्वारे स्निग्धास्तिष्ठन्ति पादपाः ॥

अत्र இதில்  
 सलिलवान् நீருள்ள  
 कूपः वा ஒரு கிணரோ  
 यदि वा ஆல்லது  
 हृदः ஒரு மட்டுவோ இருக்  
 கிறது.

नूनं நிச்சயம்.  
 तथा च ஆதலால்தான்  
 विलद्वारे பிலத்தின் வாயிலில்  
 इमेपादपाः இந்த விருகூங்கள்  
 स्निग्धाः செழித்தவைகளாய்  
 तिष्ठन्ति இருக்கின்றன.

इत्युक्त्वा तद्विलं सर्वे विविशुस्तिमिरावृतम् । अचन्द्रसूर्य हरयो ददृशु रोमहर्षणम् ॥ १७ ॥

हरयः வானரர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 इति மேற்சொல்லியதை  
 उक्त्वा ஆலோசித்து,  
 तत् அந்த  
 विलं பிலத்தினுள்

विविशुः புகுந்தார்கள்.  
 रोमहर्षणं மயிரிகுச்செறியும்படி  
 பயந்தருவதாய்  
 अचन्द्रसूर्य சந்திரசூரியர்களில்  
 லாது  
 तिमिरावृतं இருளடர்ந்ததாய்  
 ददृशुः கவனித்தார்கள்.

निशाम्य	பார், த் துக்கொண்டே,
तिमिरसंवृतं	இருள் மூடிய
बिलं	பிலத்தினுள்
प्रविष्टाः	சென்றார்கள்.

தேவா  
ரவி:  
வாயோ:  
ஐவ  
தமசி  
ஐதி:  
வர்தை

அவர்களுடைய  
சஞ்சாரமோ  
வாயுவினது  
போலிருந்தது.  
இருளில்  
கடப்புவினுக்கு வெ  
ளிச்சுமானது  
இருக்கிறது.

देशं	ஸூரிடத்தை
उत्तमं	சிறந்ததாய்
प्रकाशं	வெளிச்சமாயிருப்பதாய்
अभिरामं च	அழகாயிருப்பதாயும்
ददुःखः	பார்த்தார்கள்.

பிலே	பிலத்தில்
யோஜனம் அந்தர்	எட்டுமேலம் தூரம்
அந்யோந்ய்	ஒருவரை ஒருவர்
சம்பரிஷ்வஜ்ய	இறுகக் கட்டிக்
	கொண்டு,
ஜமு:	சென்றார்கள்.

கண்த்	கிறிது
காலம்	காலம்
அதந்நிதா:	வேண்டிய முயர்ச்சி
தஸ்மிந்	அந்த [கொண்டு
பிலே	பிலத்திலு
பரிபெது:	சென்றார்கள்.



जातरूपमयैर्मत्स्यैर्महद्भिश्च सकच्छपैः । नलिनीस्तल ददृशुः प्रसन्नसलिलायुताः ॥ २९ ॥

तल अक्विடத்தில்  
 सकच्छपैः ஆமைகளோடு கூடிய  
 வைகளும்  
 जातरूपमयैः च பொன் மயமானவை  
 களும்; என

महद्भिः பெரிய  
 मत्स्यैः மீன்களால்  
 प्रसन्नसलिलायुताः மாசற்ற நீரையுடைய  
 नलिनीः தாமரையோடைகளை  
 ददृशुः கண்டார்கள்.

काञ्चनानि विमानानि राजतानि तथैव च । तपनीयगवाक्षाणि मुक्ताजालावृतानि च ॥  
 हैमराजतभौमानि वैदूर्यमणिमन्ति च । ददृशुस्तत्र हरयो गृहमुख्यानि सर्वशः ॥ ३१ ॥

हरयः வானர்கள்  
 तल अक्விடத்தில்  
 सर्वशः எங்கும்  
 काञ्चनानि பொன்மயமானவை  
 களும்  
 तथा एव ஆப்படியேதான்  
 राजतानि வெள்ளிமயமானவை  
 களும்  
 तपनीय- } பொண்ணாற் செய்த  
 गवाक्षाणि } பல கணிகளையுடைய  
 வைகளும்;

मुक्ताजालावृतानि च { முத்துவடங்கள்  
 தொங்கவிடப்பட்ட  
 வைகளான  
 विमानानि च விமானங்களையும்  
 हैमराजत- } தங்கத்தாலும் வெள்  
 भौमानि } ளியாலுமான மாளிகை  
 களின் ஆடுக்குள்ள  
 வைகளும்  
 वैदूर्यमणिमन्ति வைநூயக்கற்படுத்தப்  
 பட்டவைகளான  
 गृहमुख्यानि च சிறந்த மாளிகைகளை  
 ददृशुः கண்டார்கள். [யும்]

पुष्पितान्फलिनो वृक्षान्प्रवालमणिसंनिभान् । काञ्चनभ्रमरांश्चैव वधूनि च समन्ततः॥३२॥  
 मणिकाञ्चनचित्राणि शयनान्यासनानि च । महार्हाणि च यानानि ददृशुस्ते समन्ततः॥  
 हैमराजतकांस्यानां भाजनानां च सञ्चयान् । अगुरूणां च दिव्यानां चन्दनानां च सञ्चयान्॥  
 शुचीन्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । महार्हाणि च पानानि मधूनि रसवन्ति च॥  
 दिव्यानामम्बराणां च महार्हाणां च सञ्चयान् । कम्बलानां च चित्राणाम्जिनानां च सञ्चयान्॥

समन्ततः எல்லாவிடங்களிலும்  
 ते ஆவர்கள்  
 पुष्पितान् நன்கு பூத்தவைகளும்  
 फलिनः பழங்களைத் தருகின்ற  
 வைகளும்

प्रवालमणि- } பவழம் மாணிக்கம் இ  
 सन्निभान् } வைகளோடு கர்த்தவை  
 களுமரென  
 वृक्षान् च விருகங்களையும்  
 काञ्चनभ्रमरान् एव பொன் வண்டுகளையும்  
 वधूनि च சிறு பெண்களையும்  
 (ஆர்ஷர்)

समन्ततः	எங்கெங்கும்
मणिकाञ्चन- चिताणि	மாணிகவிழைத்த பொன்னுலான பல வகையான
शयनानि च	படுக்கைகளையும்
आसनानि	ஆசனங்களையும்
महाहोणि	மிக அழையுயர்ந்த
थानानि च	வாகனங்களையும்
हैमराजतकास्यानां	பொன்னுலும் வெள் ளியாலும் வெண்க லத்தினுலுமான
भाजनानां	பாத்திரங்களுடைய
सख्यान् च	குவியல்களையும்
अगण्यां च	அகில்களுடையவும்
दिव्यानां	திவ்யமமான
चन्दनानां	சந்தனங்களுடைய
सख्यान् च	குவியல்களையும்
शुचीनि	பரிசுத்தமானவை களும்

अभ्यवहाराणि	உணவுக்கு யோக்கிய மான
मूलानि च	கிழங்குகளையும்
फलानि च	பழங்களையும்
महाहोणि	சிறந்த
पानानि च	பானங்களையும்
रसवन्ति	இனிய
मधूनि च	தேன்களையும்
दिव्यानां	திவ்யமான
महाहोणां च	மிக விலையுயர்ந்த
अम्बराणां	ஆடைகளின்
सख्यान् च	குவியல்களையும்,
चिताणां	அழகிய
कम्बलानां च	கம்பளங்களுடைய வும்
अजिनानां	தோல்களுடையவும்
सख्यान्	குவியல்களையும்
ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

तत्र तत्र च विन्यस्तान्दीप्तान्वैश्वानरोपमान् । ददृशुर्वानराः शुभ्राज्जातरूपस्य सख्यान् ॥

वानराः	வானரர்கள்
तत्र तत्र च	ஆங்கங்கே
विन्यस्तान्	வைக்கப்பட்டிருக்கும்
वैश्वानरोपमान्	ஆக்கனியை நிகர்த்து
दीप्तान्	அவசிக்கின்றவை களும்.

शुभ्रान्	சுத்தமானவைகளு மான
जातरूपस्य	பொன்கட்டிக்
सख्यान्	குவியல்களை
ददृशुः	கண்டார்கள்.

तत्र तत्र विचिन्वन्तो बिले तस्मिन्महाबलाः । ददृशुर्वानराः शूराः स्त्रियं काञ्चिददूरतः ॥

तत्र तत्र	ஆங்கங்கு
तस्मिन्	அங்கு
बिले	பிண்தில் [வார்களும்,
विचिन्वन्तः	தேடிக்கொண்டிருந்த-
महाबलाः	அனாவுகடந்த ஆர்வ மானவர்கள்,

शूराः	ஆரர்களுமான
वानराः	வானரர்கள்,
अदूरतः	சமீபத்தில்
काञ्चिन्	எதோ ஒரு
स्त्रियं	ஸ்திரிய
ददृशुः	கண்டார்கள்.



तां दृष्ट्वा हरयस्तत्र चीरकृष्णाजिनाम्बराम् । तापसीं नियताहारां ज्वलन्तीमिव तेजसा ॥  
विस्मिता हरयस्तत्र व्यवातिष्ठन्त सर्वशः ॥ ४० ॥

தல் அஷ்விடத்தில்  
ஹரய: வானரர்கள்  
ता आवे  
चीरकृष्णाजिनाम्बरां { மரவுரினையும் மான்  
தோலையுமுடிக்தவ  
ளாய்  
तापसी துறவியாய்  
नियताहारां உணவைச் சுருக்கி  
तेजसा ஒளியால்

ज्वलन्ती इव எரிக்கின்றவள் போலி  
दृष्ट्वा கண்டு, [ருக்கிறவளாய்  
तल அப்பொழுது  
हरय: வானரர்கள்  
सर्वशः எல்லோருமே  
विस्मिता: ஆச்சர்யமடைந்தவர்கள்  
व्यवातिष्ठन्त அசையாது நின்று  
விட்டார்கள்.

ततो हनुमान् गिरिसन्निकाशः कृताञ्जलिस्तामभिवाद्य वृद्धाम् ।

पप्रच्छ का त्वं भवनं विलं च रत्नानि चैतानि वदस्व कस्य ॥ ४१ ॥

तत: அப்பொழுது  
गिरिसन्निकाशः மலையை நிகர்த்த  
हनुमान् ஹனுமார்  
कृताञ्जलि: கைகூப்பிக்கொண்டு  
वृद्धां வயது முதிர்ந்த  
तां அவளை  
अभिवाद्य சேவித்து,  
पप्रच्छ பின் வருமாறு  
வினாசினர்.

त्वं “நீவிர்  
का யார் ?  
भवनं மாளிகையும்  
विलं च பிலமும்  
एतानि இந்த  
रत्नानि च ரத்னங்களும்  
कस्य யாருடையது.  
वदस्व பதில்சொல்லி  
அருள்வீராக ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 11330

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2078

इति पुरा कुरालवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे गीते

श्रीमद्रामायणे पञ्चदशेऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 15-ாம்நாள் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் பதினாறுவது தினதில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 51 முதல் 67-ாவது ஸர்க்கம் முடிய (1131—1179) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சலோகசங்கியை 460.]

स्वयंप्रभाकृतमातिथ्यम्—ஸ்வயம்பிரபை செய்த ஸத்த்காரம்.

हनुमान्	ஹனுமார்
इति	மேற்கண்டவாறு
उक्तवा	வினாவி,
तल	அப்பொழுது
कृष्णाजिनांबरां	கருமான் தோல்

धर्मचारिणी	தருமவழியிலொழு
महाभारगां	கருணை கிறைந்த [கும
तापसीं	தாபவியான
तां	அவளைப் பார்த்து
पुनः	மீளவும்
अश्वीत्	சொன்னார்.

தரித்து

महद्धरण्या विवरं प्रविष्टाः स्म पिपासिताः

॥ २ ॥

சர்வீச: } நாலா பக்கங்களிலும்  
 ப்ரவீஷா: } சென் றுவர்களாய்  
 ட்யூபிபாஸா- } பிசுதா கம் மேலிட்ட்தா  
 பரிஸ்நாநா: } ல் மிகக் களை த்தவர்க  
 } ளாய்  
 பரிஸ்நாநா: } நொந்தவர்களாய்  
 ன } அதினல்  
 } தாகம் தணித்துக்  
 பிபாசிதா: } கொள்ள வேண்டிய  
 } வர்களாய்

अरण्याः	பூமியின்
विवरं	மனுவல்யசஞ்சாரமற்ற
तिमिरसंवृतं	இருடாடர்ந்த
महत्	பெரிய
इदं	இந்த
बिलं	பிலத்துள்
सहसा	திடீரென
अविष्टाः स्म	புஞந்தோம்.

இரீத  
வீதவீதங்கரான  
உவமைசொல்வதற்  
கரியனவான

दृष्ट्वा	பார்ந்து,
वयं	நாங்கள்
प्रयथिताः	மிகத் திகிலடைந்த வர்களாய்
संभ्रान्ताः	தலை கிடுகிடுவென்று சுற்றினவர்களாய்
नष्टचेतसः	அறிவிழந்தவர்களாய் தோம்.

ஏவ்விதான்	இதுவரையில் பார்த்
	திராத
பாவான்	பதார்த்தங்களை,
உ	அப்பொழுது

कस्येमे काञ्चना वृक्षास्तरुणादित्यसन्निभाः । इमे जाम्बूनदमयाः पादपाः कस्य तेजसा ॥  
 शुचीन्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । काञ्चनानि विमानानि राजतानि गृहाणि च ॥  
 तपनीयगवाक्षाणि मणिजालावृतानि च । काञ्चनानि च पद्मानि जातानि विमले जले ॥  
 तरुणादित्यसन्निभाः “உதித்த சூர்யனுக்கு

இந்த  
 காஞ்சனா: பரகாசிக்கும்  
 வृक्षा: மரங்கள்  
 कस्य யாருடையன ?  
 च மேலும்,  
 इमे இந்த  
 जाम्बूनदमया: தங்கத்தால் செய்யப்  
 पादपा: விருசுக்களுக்கும்  
 शुचीनि பரிசுத்தங்களான  
 अभ्यवहार्याणि உணவிற்குரியனவான  
 मूलानि च கிழங்குகளும்,  
 फलानि च பழங்களும்  
 काञ्चनानि பொன்மயமான

कथं मत्स्याश्च सौवर्णाश्चरन्ति सह कच्छपैः

कच्छपैः सह ஆமைகளோடு  
 मत्स्याः च மீன்களும்

आत्मानमनुभावं च कस्य चैतत्तपोबलम् । अजानतां नः सर्वेषां सर्वमाख्यातुमर्हसि ॥८॥

एतत् இது  
 कस्य யாருடைய  
 तपोबलं தபோபலம்.  
 आत्मानं च உக்களையும்  
 अनुभावं च மறுமிமையையும்  
 अजानतां தெரியாதவர்களான

विमानानि விமானங்களும்  
 मणिजालावृतानि இரத்தின வலைகள்  
 तपनीय- } கட்புன  
 गवाक्षाणि } கண்களைப் பறிக்கக்  
 कस्य கூடிய கார்த்தி பொ  
 राजतानि ருந்திய பொற்பலக  
 गृहाणि च ணிகளையுடைய  
 विमले வெள்ளிமயமான  
 जले வீடுகளும்  
 काञ्चनानि நிர்மலமான  
 पद्मानि च ஜலத்தில்  
 कस्य பொன்மயமான  
 तेजसा தாமரைகளும்,  
 जातानि யாருடைய  
 विमले தெய்வசக்தியால்  
 जातानि உண்டாயின !

॥ ७ ॥

सौवर्णाः பொன்மயமாகி  
 कथं எப்படி  
 चरन्ति ஸஞ்சரிக்கின்றன.

एवमुक्ता हनुमता तापसी धर्मचारिणी । प्रत्युवाच हनूमन्तं सर्वभूतहिते रता ॥ ९ ॥

सर्वभूतहिते “எல்லா பராணிகளின்  
 रता நன்மையிலேயே  
 धर्मचारिणी ஆஸக்தியை உடைய  
 तापसी வளரான  
 तपस्वी தர்மானுவட்டான  
 முள்ளவளரான  
 तपस्वी தபஸ்வீ

नः எங்கள்  
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்  
 सर्व எல்லாவற்றையும்  
 आख्यातुं अर्हसि விவரித்துச் சொல்ல  
 வேண்டும்.  
 हनुमता ஹனுமாரினால்  
 एवं இப்படி  
 उक्ता வினுவப்பட்டவளாய்  
 हनूमन्तं ஹனுமாரைப்  
 प्रत्युवाच பார்த்து  
 பின்வருமாறு பதில்  
 உரைத்தனள்.

मयो नाम महातेजा मायावी दानवर्षभः । तेनैदं निर्मितं सर्वं मायया काञ्चनं वनम् ॥१०॥

दानவ்ஷம்:	“அசுராசிரோஷ்டனான	இத்	இந்த
மய: நாம	மயனென்பவன்	காஞ்	பொன்மயமான
மஹாஜை:	மஹாதேஜஸ்ஸி.	வன்	காடு
மாயாவி	மாயையகளில் வல்ல	சर्व	மற்றுமுள்ள எல்லாம்
	வன்.	मायया	மாயையினாலேயே
तेन	அவனால்	निर्मितम्	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

पुरा दानवमुख्यानां विश्वकर्मा बभूव ह । येनैदं काञ्चनं दिव्यं निर्मितं भवनोत्तमम् ॥११॥

पुरा	“முன்பு	येन	எவனாலோ அவன்
इदं	இந்த	दानवमुख्यानां	சிறந்த அரக்கர்களுக்
काञ्चनं	பொன்மயமான		கெல்லாம்
दिव्यं	தேவர்களுக்கூரிய	विश्वकर्मा	விசுவகர்மாவாக
भवनोत्तमं	சிறந்த மாளிகை	बभूव ह	ஆனான்.
निर्मितं	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.		

स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने । पितामहाद्वरं लेभे सर्वमौशनसं धनम् ॥ १२ ॥

सः	“அவன்	औशनसं	{ உசனஸ் என்பவரால்
महावने	பெருங்காணில்		செய்யப்பட்ட சிற்ப
वर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்		சாஸ்திரக்கல்லியாகிற
तपः	தவத்தை	धनं	சிறந்தபொக்கிஷத்தை
तप्त्वा	இயற்றி,	सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்
पितामहात्	பிரம்மதேவரிடமி	वरं	வரமாக
	ருந்து	लेभे	அடைந்தான்.

वनं विधाय बलवान्सर्वकामेश्वरस्तदा । उवास सुखितः कालं कश्चिदस्मिन्महावने ॥१३॥

बलवान्	“சக்திபெற்றவனாய்	तदा	அப்பொழுது
सर्वकामेश्वरः	எல்லா போகங்களுக்	विधाय	ஏற்படுத்திக்கொண்டு
अस्मिन्	இந்த [சூம் ஈசுவரனாய்	कश्चित् कालं	கொஞ்ச காலம்
महावने	பெருங்காணில்	सुखितः	இன்பமுற்றவனாய்
वनं	இருப்பிடத்தை	उवास	வாழ்ந்தான்.

तमप्सरसि हेमायां सक्तं दानवसत्तमम् । विक्रम्यैवाशनिं गृह्य जघानेशः पुरन्दरः ॥ १४ ॥

दानवसत्तमं	“அசுராசிரோஷ்டனை	पुरन्दरः	இந்திரன்
हेमायां	ஹேமை என்ற	गृह्य	அறிந்துகொண்டு,
अप्सरसि	தெய்வப்பெண்ணின்	अशनिं एव	வஜ்ராயுதத்தையே
	மேல்	विक्रम्य	ஆரோபித்து,
सक्तं	ஆசைகொண்டவனாக	तं	அவனை
ईशः	தரிலோகாதிபதியான	जघान	கொன்றார்.

इदं च ब्रह्मणा दत्तं हेमायै वनमुत्तम । शाश्वताः कामभोगाश्च गृहं चेदं हिरण्यमयम् ॥ १५ ॥

इदं "இந்த  
 हिरण्यमयं பொன்மயமான  
 गृहं च வீடும்  
 इदं இந்த  
 उत्तमं உத்தமமான  
 वनं च சோலையும்,

शाश्वताः எல்லா  
 कामभोगाः च காமபோகங்களும்  
 ब्रह्मणा பிரம்மாவினால்  
 हेमायै ஹேமைக்கு  
 दत्तम् கொடுக்கப்பட்டது.

दुहिता मेरुसावर्णे रहं तस्याः स्वयंप्रभा । इदं रक्षामि भवनं हेमाया वानरोत्तम ॥ १६ ॥

वानरोत्तम "வானரசி ரேஷ்டரோ !  
 अहं நான்  
 मेरुसावर्णे: மேருஸாவர்ணியின்  
 स्वयंप्रभा ஸ்வயம்ப்ப்ரபை என்ற  
 दुहिता பெண் ;

तस्याः இந்த  
 हेमाया: ஹேமாயினுடைய  
 इदं இந்த  
 भवनं மாளிகையை  
 रक्षामि காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

मम प्रियसखी हेमा नृत्तगीतविशारदा । तया दत्तवरा चास्मि रक्षामि भवनोत्तमम् ॥ १७ ॥

नृत्तगीतविशारदा "நர்த்தனம் கீதம் இவ  
 றறில் வல்லவளான

दत्तवरा अस्मि கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட  
 டவளாக ஆனேன்.

हेमा ஹேமை  
 मम எனது  
 प्रियसखी உயிர்த் தோழி.  
 तया அவளாலே

च அதனால் [யை  
 भवनोत्तमं அழகான மாளிகை-  
 रक्षामि காத்துக்கொண்  
 டிருக்கிறேன்.

किं कार्यं कस्य वा हेतोः कान्ताराणि प्रपश्यथ । कथं चेदं वनं दुर्गं युष्माभिरुपलक्षितम् ॥

किं "என்ன  
 कार्यं காரியம்?  
 कस्य எவனுடைய  
 हेतोः वा நிமித்தமாய்  
 कान्ताराणि காடுகளை  
 प्रपश्यथ சுற்றிச்சுற்றிப் பாரக்  
 கிறீர்கள்?

कथं च எப்படித்தான்  
 इदं இந்த  
 दुर्गं நுழைவதற்கரிய  
 वनं காடு  
 युष्माभिः உங்களால்  
 उपलक्षितम् கண்டுபிடிக்கப்பட்ட  
 டது?

इमान्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । भुत्वा पीत्वा च पानीयं सर्वं मे वक्तुमर्हथ ॥

इमानि "இந்த  
 अभ्यवहाराणि உண்ணத் தகுந்த  
 मूलानि च கிழங்குகளையும்  
 फलानि च பழங்களையும்  
 भुत्वा புசித்து,  
 पानीयं பருகத் தகுந்ததையும்

पीत्वा பருகி  
 सर्वं எல்லா வற்றையும்  
 च நிச்சயமாய்  
 मे எனக்கு  
 वक्तुं சொல்ல  
 अर्हथ கடவீர்கள்".

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11349



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2097

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 42 ||

विलप्रवेशकारणकथनम्—குகையினுள் வந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

अथ तानब्रवीत्सर्वान्विश्रान्तान् हरियूथपान् । इदं वचनमेकाया तापसी धर्मचारिणी ॥१॥

एकाया	ஒருப்பட்ட மனத்தை	तान्	அந்த
	யுடையவளாய்	सर्वान्	எல்லா
धर्मचारिणी	தர்மநெறியில் நடப்பவளான	हरियूथपान्	வானரோத்தமர்களை
		इदं	இனி வரப்போகிற
तापसी	தாபவலி	वचनं अथ	சொல்லையும்
विश्रान्तान्	விச்ரந்தியடைந்த	अब्रवीत्	சொன்னான்.

वानरा यदि वः खेदः प्रनष्टः फलभक्षणात् । यदि चैतन्मया श्राव्यं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम् ॥

वानराः	“வானரர்கள் !	एतत्	இது
फलभक्षणात्	பழம் சாப்பிட்டதால்	मया	என்னால்
वः	உங்களுடைய	श्राव्यं	கேட்கத்தகுந்ததாக
खेदः	களைப்பு	यदि च	இருக்கும்பட்சத்தில்
प्रनष्टः	தீர்ந்துவிட்டதாக	श्रोतुं	அறிந்துகொள்ள
यदि	ஆகில்	इच्छामि	விரும்புகிறேன் ;
		कथ्यताम्	சொல்லுங்கள்.”

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान्मारुतात्मजः । आर्जवेन यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥

तस्याः	அவளது	हनुमान्	ஹனுமார்
तत्	அந்த	आर्जवेन	அடக்கமாய்
वचनं	சொல்லை	यथातत्त्वं	உள்ளபடி-
श्रुत्वा	கேட்டு,	आख्यातुं	சொல்ல
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரராகிய	उपचक्रमे	துடங்கினார்.

राजा सर्वस्य लोकस्य महेन्द्रवरुणोपमः । रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥ लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥ ४ ॥

सर्वस्य	*எல்லா	रामः	ஸ்ரீராமர்,
लोकस्य	உலகத்திற்கும்	भ्रात्रा	உடன் பிறந்தவரான
राजा	அரசரான	लक्ष्मणेन सह च	லக்ஷ்மணரோடும்
महेन्द्रवरुणोपमः	இந்திரனையும் வருணனையும் ஒத்த	वैदेह्या	விதேஹதேசமுன்ன ரின் பெண்ணான
दाशरथिः	தசரதகுமாரராகிய	भार्यया अपि	மனைவியோடும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	दण्डकावनं	தண்டகவனத்திற்கு
		प्रविष्टः	வந்தார்.

तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हृता बलात्

॥ ५ ॥

तस्य “அவருடைய  
भार्या மனைவி  
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி  
ருந்து

रावणे ராவணனால்  
बलात् கிரப்பந்தமாய்  
हृता திருடிக்கொண்டு  
போகப்பட்டாள்.

वीरस्तस्य सखा राज्ञः सुग्रीवो नाम वानरः। राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

सुग्रीवः नाम “சுகிரீவர் என்ற  
वानरः வானர  
वीरः வீரர்  
तस्य அந்த  
राज्ञः அரசருக்கு  
सखा அன்பர்.

वानरमुख्यानां வானரசர்கேஷ்டர் க  
ருக்கு  
राजा அரசர்.  
येन அவரால்  
वयं நாங்கள்  
प्रस्थापिताः அனுப்பப்பட்டவர்கள்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां यमरक्षिताम् । सहैभिर्वानरैर्भुख्यैरङ्गदप्रमुखैर्वैवयम् ॥ ७ ॥  
रावणं सहिताः सर्वे राक्षसं कामरूपिणम् । सीतया सह वैदेह्या मार्गध्वमिति चोदिताः ॥

एभिः “இந்த  
अङ्गदप्रमुखैः அங்கதனைத் தலைமைய  
யாகவுடைய  
मुख्यैः பிரதானரான  
वानरैः வானரர்களோடு  
सह கூட  
वयं நாங்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
सहिताः ஒன்றுசேர்ந்தவர்  
களாய்  
वैदेह्या விதேக மன்னரின்  
பெண்ணை  
सीतया सह விலைதயோடுகூட

कामरूपिणं நினைத்த உருவ  
மெடுக்கவல்ல  
रावणं ராவணனென்ற  
राक्षसं ராக்ஷதனையும் [று  
मार्गध्वं इति தேடக்கடவீர்களெண்-  
अगस्त्यचरितां அகஸ்தியர் வசிப்ப  
தாயும்  
यमरक्षितां யமனது காவலிலுள்  
ளதுமான  
दक्षिणां தென்  
आशां திக்குக்கு  
चोदिताः ஆக்ஞா பிக்கப்பட்ட  
வர்கள்.

विचित्य तु वयं सर्वे समग्रां दक्षिणां दिशम् । बुभुक्षिताः परिश्रान्ता वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥

वयं “நாங்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
दक्षिणां தென்  
दिशं திசையை  
समग्रां முழு வதையும்  
विचित्य தேடி

बुभुक्षिताः பசிகொண்டவர்களாய்  
परिश्रान्ताः மிகக் களைத்தவர்  
களாய்  
तु இந்த ஸ்திதியில்  
वृक्षमूलं ஒரு மரத்தினடியை  
उपाश्रिताः அடைந்தோம்.

வिवर्णवदना: सर्वे सर्वे ध्यानपरायणा: । नाधिगच्छामहे पारं मन्नाश्चिन्तामहार्णवे ॥ १० ॥

सर्वे एल्लோரும்  
विवर्णवदना: முகம் வாடினவர்க  
ளாக ஆனோம்.  
सर्वे எல்லோரும்  
ध्यानपरायणा: சிந்தை மேலிட்டவர்  
களாக ஆனோம்.

चिन्तामहार्णवे கவலைப் பெருங்கடலில்  
मन्ना: மூழ்கினவர்களாய்  
पारं முடிவை  
अधिगच्छामहे न காணுகிறந்தோம்.

चारयन्तस्ततश्चक्षुर्दृष्टवन्तो वयं बिलम् । लतापादपसंच्छन्नं तिमिरेण समावृतम् ॥ ११ ॥

चक्षु: “கண்களை  
चारयन्त: அங்குமிங்கும்  
செலுத்திய  
वयं நாங்கள்  
तत: அப்பொழுது

लतापादपसंच्छन्नं கொடிகளாலும் மரங்க  
ளாலும் சூழப்பட்ட  
तिमिरेण இருளால்  
समावृतं நிறைந்துள்ள  
बिलं பிலத்தை  
दृष्टवन्त: கண்டவர்களாக  
ஆனோம்.

अस्मादंसा जलक्षिन्ना: पक्षै: सलिलविस्रवै: । कुररा: सारसाश्चैव निष्पतन्ति पतत्रिण: ॥

हंसा: च “ஹம்ஸங்களும்,  
कुररा: மீனகுத்திப்பறவை  
களும்,  
सारसा: குளத்திலிருப்பவைக  
ளான  
पतत्रिण: एव பசுபிகளும்,

सलिलविस्रवै: நீரை ஒழுகவிடும்  
पक्षै: இறகுகளோடு  
जलक्षिन्ना: ஜலத்தில் நனைந்தவை  
களாய்  
अस्मात् இவ்விடமிருந்து  
निष्पतन्ति வெளிப்பட்டுவந்தன.

साध्वत्र प्रविशामेति मया उक्ता: पुवङ्गमा: ॥ १३ ॥

साधु ‘நல்லது  
अव इति  
प्रविशाम पुருவோம்’  
इति என்று

पुवङ्गमा: வானார்கள்  
मया என்னால்  
तु இப்பொழுது  
उक्ता: சொல்லப்பட்டார்கள்.

तेषामपि हि सर्वेषामनुमानयुपागतम् । गच्छाम प्रविशामेति भर्तृकार्यत्वरान्विता: ॥ १४ ॥

भर्तृकार्य- } “எனதுமானன் காரியத்  
त्वरान्विता: } தில் துரையோடு கூடி-  
हि ஆதலால் [னவர்கள்  
तेषां அந்த  
सर्वेषां अपि எல்லோருக்கும்

गच्छाम ‘போவோம்;’  
प्रविशाम ‘புகுவோம்,’  
इति என்ற  
अनुमानं அபிப்பிராயம்  
उपागतम् உண்டாயிற்று.



ततो गाढं निपतिता गृह्य हस्तौ परस्परम् । इदं प्रविष्टाः सहसा विलं तिमिरसंवृतम् ॥

ततः “ अतिண்மேல்  
परस्परं ஒருவருக்கொருவர்  
हस्तौ கைகளே  
गाढं கெட்டியாய்  
गृह्य பற்றிக்கொண்டு,  
निपतिता: இறங்கினவர்களாய்

तिमिरसंवृतं இருள்முடிய  
इदं இந்த  
विलं பிலத்தை  
सहसा உடனே  
प्रविष्टा: நுழைந்தவர்களாக  
ஆனோம்.

एतन्नः कार्यमेतेन कृत्येन वयमागताः ॥ १६ ॥

एतत् “ இது  
नः எங்களு  
कार्यं காரியம்.

एतेन இந்த  
कृत्येन காரியத்தோடே  
वयं நாங்கள்  
आगता: வந்தவர்கள்.

आतिथ्यधर्मदत्तानि मूलानि च फलानि च । अस्माभिस्त्वप्युक्तानि बुभुक्षापரிणीडितैः ॥

आतिथ्यधर्म- } “ அதிதிபூஜையின் தர்  
दत्तानि } मत्ताல் கொடுக்கப்  
பட்ட  
मूलानि च கிழங்குகளும்  
फलानि च பழங்களும்

बुभुक्षापரிणीडितैः பசியால் மிக்க வருந்  
திய  
अस्माभिः எங்களால்  
उपसुक्तानि திருப்தியாய் புசிக்கப்  
பட்டன.

यत्त्वया रक्षिताः सर्वे भ्रियमाणा बुभुक्षया । ब्रूहि प्रत्युपकारार्थं किं ते कुर्वन्तु वानराः ॥

त्वया “ உம்மால்  
बुभुक्षया பசியினால்  
भ्रियमाणा: உயிர்மாய்ந்திற்க்கும்  
सर्वे எல்லோரும்  
रक्षिता: காப்பாற்றப்பட்டவர்  
களாக ஆனோம்.

यत् ஆனதால்  
ते உமக்கு  
वानरा: வானரர்கள்  
प्रत्युपकारार्थं பரத்யுபகாரமாக  
किं யாது  
कुर्वन्तु செய்யவேண்டும்,  
ब्रूहि சொல்லும்.

एवमुक्ता तु सर्वज्ञा वानरैस्तैः स्वयंप्रभा । प्रत्युवाच ततः सर्वानिदं वानरयूथपान् ॥ १७ ॥

तैः அந்த  
वानरैः வானரர்களால்  
एवं மேற்சொல்லியவாறு  
उक्ता சொல்லப்பட்ட  
सर्वज्ञा எல்லாம் அறிந்த  
स्वयंप्रभा ஸ்வயம்ப்ரபை

ततः அப்பொழுது  
वानरयूथपान् வானரசிரேஷ்டர்கள்  
सर्वान् எல்லோரையும் பார்த்  
इदं तु பின்வருவதையே [து  
प्रत्युवाच பதிலாக மொழிந்  
தனள்.



तस्मात्सुग्रीववचनादतिक्रान्तानातायुषः । त्रातुमर्हसि नः सर्वान्सुग्रीवभयशङ्कितान् ॥ ४ ॥

तस्मात् “அந்த  
சுமீவவனாத் சக்ரீவர் ஆக்ஞையில்  
அதிக்ரான்தான் மீறி நடந்த [நின்றும்  
சுமீவபயசங்கிதான் சக்ரீவருடைய பயத்  
தால் திகில்கொண்ட

गतायुषः பிராணன்போன பிரா  
யமாக இருக்கின்ற  
नः எங்களை  
सर्वान् எல்லோரையும்  
त्रातुं अर्हसि காப்பாற்றவேண்டும்.

महच्च कार्यमस्माभिः कर्तव्यं धर्मचारिणि । तच्चापि न कृतं कार्यमस्माभिरिह वासिभिः ॥

धर्मचारिणि “அறவொழுக்க  
முடையாய்!  
अस्माभिः எங்களால்  
कर्तव्यं செய்யவேண்டிய  
कार्यं च கார்யமோ  
महत् மிகப் பெரியது.

इह இங்கு  
वासिभिः காலங்கழிக்கிற  
अस्माभिः எங்களால்  
तत् அந்த  
कार्यं கார்யம்  
अपि இன்னும்  
न कृतं च செய்யப்படவேயில்லை.

एवमुक्ता हनुमता तापसी वाक्यमब्रवीत् ॥ ६ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்  
एवं இவ்விதம்  
उक्ता சொல்லப்பட்ட

तापसी தாபஸி  
वाक्यं வாக்யத்தை  
अब्रवीत् சொன்னாள்.

जीवता दुष्करं मन्ये प्रविष्टेन निर्वर्तितुम् ॥ ७ ॥

प्रविष्टेन “புகுந்தவனாலே  
जीवता உயிருடன்

निर्वर्तितुं திரும்புவதற்கு  
दुष्करं அசாத்யமென்று  
मन्ये அறிவேன்.

तपसस्तु प्रभावेन नियमोपाजितेन च । सर्वानेव विलादस्मादुद्धरिष्यामि वानरान् ॥ ८ ॥

सर्वान् “எல்லா  
वानरान् च வானரர்களையும்  
अस्मात् இந்த  
विलात् குகையினின்றும்  
तपसः தவத்தினுடைய

नियमोपाजितेन நியமங்களால் சம்பா  
தித்த  
प्रभावेन तु பிரபாவத்தினாலேயே  
एव இந்த சூனமே  
उद्धरिष्यामि { நான் வெளியில் கொ  
ண்டுபோய்ச் சேர்க்  
கிறேன்.

निमीलयत चक्षूषि सर्वे वानरपुङ्गवाः । न हि निष्क्रमितुं शक्यमनिमीलितलोचनैः ॥ ९ ॥

वानरपुङ्गवाः “வானரவீரர்கள்!  
अनिमीलित- } மூடாத கண்களையு  
लोचनैः } டையவர்களாலே  
निष्क्रमितुं வெளியில்போவதற்கு  
न शक्यं முடியாது.

हि ஆனதால்  
चक्षूषि கண்களை  
सर्वे எல்லோரும்  
निमीलयत மூடிக்கொள்ளுங்கள்’.

சம்மீலிதா:	இமைகளால் மூடிச் கொண்டவர்களாய், சுகுமாராஹுலே:	மெல்லிய விரல்களை யுடைய கைகளினாலும், கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள்.
------------	--	---

निमेषान्तरमात्रेण	ஒரு நிமிஷகாலத் தி்ருள்ளே
बिलाव	குகையில்நின்று
तथा	ஆவளால்
तदा	அப்பொழுது
उच्चारिताः	வெளிப்படுத்தப் பட்டார்கள்.

தான்	அந்த
சவாந்	எல்லா
வானந்	வானரர்களையும்
சமாநாஸ்ய	உத்ஸாஹப்படுத்தி,
இதே	இனிவருவதை
தத:	அப்பொழுது
அவ்வீவ்	சொன்னார்.

பிரவண:	பிரவணம் எனும்
சை: பூ:	பாவம் இது.
மஹோதி:	மஹோதி என்கிற
சாஹ:	சமுத்திரம்
அயஸ்	இது.

उत्तवा	சொல்லிவிட்டு
स्वयंप्रभा	ஸ்வயம்ப்ப்ரபை
तत्	அந்த
श्रीमत्	ப்ரக்யாதியான
बिलं	சூகைக்குள்
प्रविवेश	புகுந்தான்.

தெ	ஆவர்கள்	நடசுதேச-	ஆகனருதயயும், தவ
வசுந்	வஸுந்தகாலத்தை	காலாயா: }	ணையயும் காரயதித்
அலுபாஸ்	கிட்டிவிட்டதாக		தையயும் இழந்த
பரஸுபர்	ஒவ்வொருவரும்	பரணிலே	பூமியில் [வர்களாய்
பரிபுடவா	தெரிந்துகொண்டு,	விபுது:	விழந்தார்கள்.

ततस्तान्कपिवृद्धांस्तु शिष्टांश्चैव वनौकसः । वाचा मधुरयाऽऽभाष्य यथावदनुमान्य च ॥

स तु सिंहवृषस्कन्धः पीनायतभुजः कपिः । युवराजो महाप्राज्ञ अङ्गदो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः ஆச்சுபயத்தின்  
 { ஆண்சிங்கத்தின்  
 { தோள்களோடோன்ற  
 { தோள்களையுடைய,  
 { பருத்து நீண்ட கைக  
 { லையுடைய,  
 { புத்திமாணன  
 { அந்த  
 { அங்கத்தென்ற  
 { வானரரான  
 { இளவரசு  
 { வானரநிருத்தர்க  
 { லையும்,

शिष्टान् एव अग्निर्विलो मुक्तिरन्तवर्  
 { कलौयम्,  
 { तान्  
 { अन्त  
 { वनौकसः च  
 { वानरारं मुत्तलिय  
 { एल्लोवारयम्,  
 { मधुरया  
 { इन्निय  
 { वाचा  
 { वाक्कार  
 { आभाष्य  
 { अनुमत्तु,  
 { यथावत्  
 { किरमपपि  
 { अनुमान्य च  
 { उपसारात्मसेत्तु,  
 { तु  
 { तन्मट्टि  
 { वाक्यं  
 { मोमृष्टिय  
 { अब्रवीत्  
 { सोन्नन्ना.

शासनात्कपिराजस्य वयं सर्वे विनिर्गताः । मासः पूर्णो बिलस्थानां हरयः किं न बुध्यते ॥

कपिराजस्य “ वानरामன்னவரு  
 { शासनात् ஆக்ஷேப்யால் [டைய  
 { வய் நாம்  
 { सर्वे எல்லோரும்  
 { வினிர்गता: வெளிப்புறப்பட்ட  
 { டவர்கள் ;

बिलस्थानां குகையிலிருக்கையில்  
 { मासः ஒரு மாதம்  
 { पूर्णः முடிந்துவிட்டது.  
 { हरयः வானரர்களே !  
 { किं न बुध्यते ஏன் கவனிக்கப்பட  
 { வில்லை ?

वयमाश्वयुजे मासि कालसंख्याव्यवस्थिताः । प्रस्थिताः सोऽपि चातीतः किमतः कार्यमुत्तरम् ॥

अपि “ மேலும்  
 { वयं நாம்  
 { आश्वयुजे ஆச்வினே என்ற  
 { (ஐப்பசி)  
 { मासि மாதத்தின்  
 { कालसंख्या- } காலக்கணக்கின் நிஷ்  
 { व्यवस्थिता: } கர்வைக்குடப்பட்ட  
 { வர்களாய்

प्रस्थिता: வெளிப்புறப்பட்ட  
 { सः च அதுவும் [வர்கள் ;  
 { अतीतः அதிக்ரமித்துவிட்ட  
 { अतः இதின்மேல் [டது ;  
 { उत्तरं அடுத்த  
 { कार्यं செய்யவேண்டிய  
 { காரியம்

भवन्तः प्रत्ययं प्राप्ता नीतिमार्गविशारदाः । हितेष्वभिरता भर्तुर्निर्विष्टाः सर्वकर्मसु ॥२४॥

भवन्तः “ நீங்கள்  
 { भर्तुः எஜமானுடைய  
 { प्रत्ययं நம்பிக்கையை  
 { प्राप्ता பெற்றவர்கள் .  
 { नीतिमार्ग- } ராஜ்யத்திற்கு சாஸ்தி  
 { विशारदा: } ரத்தில் வல்லவர்கள் .

हितेषु நன்மைகளில்  
 { अभिरता: ஆஸக்தியுடையவர்  
 { सर्वकर्मसु கள் ;  
 { எல்லாத் தொழில்  
 { कनिष्ठम् கனியும்  
 { निर्विष्टा: முற்றிலும் பிரயோ  
 { கிக்கப்பட்டவர்கள் .

கர்மஸ்வபிரதிமா: ஶூரா ஶிஷு விஸ்ருதபௌ: । மா ஶுரஸ்குத்ய நிரயா: பிஷாஷேஸமச்சோதிதா: ॥

கர்மஸு "காரியங்களில்  
அபிரதிமா: ஒப்பில்லாதவர்கள் ;  
ஶூரா: சூரர்கள் ;  
ஷிஷு எல்லா திருக்குகளிலும்  
விஸ்ருதபௌ: பரகித்தபெற்ற பெள  
ருஷமுள்ளவர்கள் ;

பிஷாஷேஸமச்சோதிதா: வானதேரசனால் எவப்  
பட்டவர்களாய்  
மா என்னை  
புரஸ்குத்ய அனுசரித்து,  
நிரயா: வெளிப் புறப்பட்டவர்  
கள்.

இதானிமகூதார்த்தானா மர்தவ்ய நாத்ர சங்ஷய: । ஶரிராஜஸ்ய சந்தேசமகூதா க: ஶுக்ஷி பவெத் ॥

இதானி "இப்பொழுது  
அகூதார்த்தானா காரியத்தை முடிக்கா  
தவர்களுக்கு  
மர்தவ்ய சாக்ஷேண்டியதே ;  
அத்ர இதில்  
சங்ஷய: ந சந்தேகமேயில்லை ;

ஶரிராஜஸ்ய வானரராஜருடைய  
சந்தேச எவலை  
அகூதா செய்யாமல்,  
க: எவன்  
ஷுக்ஷி பவெத் சுகியாயிருப்பான்.

தஸ்மின்னதிதே காலே து ஶுக்ஷிவேண கருதே ஶயம் । பாயோபவேசனம் யுக்தம் சர்வேபா ச வனோகஸாம் ॥

ஷுக்ஷிவேண "சுக்ஷிவரால்  
ஷயம் தானாகவே  
கருதே சூறிப்பிடப்பட்ட  
தஸ்மிந் அந்த  
காலே தவனை

பாயோபவேசனம் யுக்தம் கட்டுதலுபாய்விட்ட  
சர்வேபா வானரர்கள் [அளவில்  
எல்லோருக்கும்  
பாயோபவேசனம் பட்டினியிருந்து உயிர்  
யுக்தம் தக்கது. [துறத்தலே

தீக்ஷ: ப்ரகூத்யா ஶுக்ஷிவ: ஶ்வாமிபாவே வ்யவஸ்தித: । ந ஶ்மிப்யதி ந: சர்வானபராபகூதோ கதான ॥

ஷுக்ஷிவ: "சுக்ஷிவர்  
ப்ரகூத்யா இயற்கையால்  
தீக்ஷ: தப்பிதங்களை மன்னி  
யாதவர் ;  
ஷ்வாமிபாவே எஜமானத்தன்மையில்

வ்யவஸ்தித: ஸ்தாமிக்கப்பட்டவர் ;  
அபராபகூத: தப்பி நடந்தவர்களாய்  
கதான திரும்பிவந்த  
ந: சர்வான் நம்மெல்லோரையும்  
ந ஶ்மிப்யதி மன்னிக்கமாட்டார்.

அப்ரவூதௌ ச சிதாயா: பாயமேவ கரிப்யதி । தஸ்யாபகூதா ஶ்மிபாவே வ்யவஸ்தித: ।

த்யக்தா புத்ராஷ் சாராஷ் ஶ்மிபாவே வ்யவஸ்தித: ।

சிதாயா: வலிதையின்  
அப்ரவூதௌ விருத்தாந்தத்தையறி  
யாதவளவில்  
பாய் எவ கொடிய தண்டனையே  
ச நிச்சயமாய்  
கரிப்யதி விதிப்பார்.  
தஸ்யா ஆகையால்  
புத்ராஷ் விடுகளையும்  
புத்திரர்களையும்,

தஸ்யாபகூதா ஶ்மிபாவே வ்யவஸ்தித: ।

புத்ராஷ் விடுகளையும்  
புத்திரர்களையும்  
பாயம் பட்டினிகிடந்து உயிரி  
முத்தல்தான்  
அத இப்பொழுது  
இஹ இவ்விடத்தில்  
ஶ்மிபாவே செய்யத்தக்க  
ஶிதம் நல்ல காரியம்.

यावन्नो घातयेद्राजा सर्वान् प्रतिगतान्तिः । वधेनाप्रतिरूपेण श्रेयान् मृत्युरिहैव नः ॥३०॥

ராஜா "மன்னர்  
இத: இங்கிருந்து  
புதிதான  
ந: நம்  
சர்வாந் எல்லோரையும்  
घातयेत् கொலை புரிவார்.  
यावत् ஆனதால்

इह इவ்விடத்தில்  
अप्रतिरूपेण அத்தீயமான  
वधेन एव கஷ்டத்தாலேயே  
न: நமக்கு  
मृत्यु: உயிரிழத்தல்  
श्रेयान् சிரேயஸ்கரமானது.

न चाहं यौवराज्येन सुग्रीवेणाभिषेचितः । नरेन्द्रेणाभिषिक्तोऽस्मि रामेणाक्रिष्टकर्मणा ॥

अहं "நான்  
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்  
यौवराज्येन இளவரசனென்ற  
பதவியோடு  
अभिषेचितः न நியமிக்கப்பட்டவன்  
அல்ல.

अक्रिष्टकर्मणा குறையற்ற செயல்க  
றையுடைய  
नरेन्द्रेण புருஷோத்தமரான  
रामेण च ஸ்ரீராமரால்தான்  
अभिषिक्तः अस्मि பட்டம்கட்டப்பட்டி-  
ருக்கிறேன்.

स पूर्वं बद्धवैरो मां राजा दृष्ट्वा व्यतिक्रमम् । घातयिष्यति दण्डेन तीक्ष्णेन कृतनिश्चयः ॥

मां "என்னிடம்  
पूर्वं ஏற்கனவே  
बद्धवैर: வைரம் வைத்த  
स: राजा அந்த அரசர்  
व्यतिक्रमं கட்டளை மீறுதலை

दृष्ट्वा கண்டு,  
कृतनिश्चय: தீர்மானிக்கொண்டவ  
तीक्ष्णेन கொடிமையான [ராய்  
दण्डेन தண்டனையோடு  
घातयिष्यति உயிரைவாங்கிவிடுவார்.

किं मे सुहृद्भिर्व्यसनं पश्यद्भिर्जीवितान्तरे । इहैव प्रायमासिष्ये पुण्ये सागरोधसि ॥३३॥

जीवितान्तरे "உயிர் போகும்பொ  
मे எனது [முது  
व्यसनं கஷ்டத்தை  
पश्यद्भि: எதிரிவிருந்து பார்த்த  
துக்கொண்டிருக்கும்  
सुहृद्भि: நண்பர்களால்

किं என்ன பயன் ?  
इह एव இப்பொழுதே  
पुण्ये புண்ணியமான  
सागरोधसि சமுத்திரக்கரையில்  
प्रायं பிராயோபவேசத்தை  
आसिष्ये அடைவேன்."

एतच्छ्रुत्वा कुमारं युवराजेन भाषितम् । सर्वे ते वानरश्रेष्ठाः करुणं वाक्यमब्रुवन् ॥३४॥

युवराजेन இளவரசான  
कुमारं இராஜகுமாரனால்  
भाषितं சொல்லப்பட்ட  
करुणं மனதை உருகச்  
செய்யும்  
वाक्यं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு,  
ते அந்த  
वानरश्रेष्ठा: வானரோத்தமர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
एतत् இதை  
अब्रुवन् சொன்னார்கள்.



तीक्ष्णः प्रकृत्या सुग्रीवः प्रियारक्तश्च राघवः । समीक्ष्याकृतकार्यास्तु तस्मिंश्च समये गते ॥  
 अदृष्टायां तु वैदेह्यां दृष्ट्वास्मांश्च समागतान् ॥ ३५ ॥  
 राघवप्रियकार्थं घातयिष्यत्यसंशयम् । न क्षमं चापराधानां गमनं स्वामिपार्श्वतः ॥ ३६ ॥

சுగிரீவ: “சக்ரீ வர்  
 પ્રકૃત્યા இயற்கையால்  
 तीक्ष्णः தப்பிதங்களை மன்னி  
 யாதவர்.  
 राघवः च रा.க.வ.ரோ  
 प्रियारक्तः மனை சரியின்மேல்  
 ஆன் புள்ளவார்.  
 वैदेह्यां வைதே.ஹி  
 अदृष्टायां तु காணப்படாமல்  
 तस्मिन् அந்த  
 समये தவணை  
 गते तु கடந்து  
 समागतान् திரும்பிவந்திருக்கிற  
 अस्मान् நம்மை

दृष्ट्वा கண்டு,  
 च அதன்மேல்  
 अकृतकार्यान् காரியத்தை முடிக்கா  
 தவர்களாக  
 समीक्ष्य உணர்ந்துகொண்டு  
 राघवप्रियकार्थं ரா.க.வ.ரின் ப்ரிய  
 நிமித்தம்  
 च உடனே  
 घातयिष्यति கொன்றுவிடுவார்.  
 असंशयं ஸந்தேகமே இல்லை.  
 अपराधानां குற்றவாளிகளுக்கு  
 स्वामिपार्श्वतः எஜமான் பக்கலில்  
 गमनं च போகுதலும்  
 न क्षमम् தக்கதன்று.

इहैव सीतामन्विष्य प्रवृत्तिमुपलभ्य च । नो चेद्गच्छाम तं वीरं गमिष्यामो यमक्षयम् ॥

सीतां “வஸீதையை  
 अन्विष्य தேடி,  
 प्रवृत्ति செய்தையை  
 उपलभ्य ஆறிந்துகொண்டு,  
 च பின்னர்,  
 तं அந்த

वीरं சூரரை  
 गमिष्यामः அடைவேளாம்.  
 नो चेत् அப்படி இல்லாத  
 इह एव இங்கேயே [பக்கத்தில்  
 यमक्षयं மரணத்தை  
 गच्छामः அடைவேளாம்.

पुवङ्गमानां तु भयादितानां श्रुत्वा वचस्तार इदं वभाषे ।

अलं विषादेन विलं प्रविश्य वसाम सर्वे यदि रोचते वः

॥ ३८ ॥

भयार्दितानां பயத்தால் திகில்  
 கொண்ட  
 पुवङ्गमानां வானரர்களின்  
 वचः வார்த்தையை  
 श्रुत्वा கேட்டு,  
 तारः தாரன் என்ற வான  
 तु இவ்விஷயத்தில் [ரன்  
 इदं பின்வருகிறதை  
 वभाषे பிரசிக்கிறதான்.

विषादेन “மனத்தளர்ச்சியால்  
 अलं பிரயோஜனமில்லை.  
 वः रोचते यदि நீங்கள் ஒப்புக்கொள்  
 றும் பக்கத்தில்  
 सर्वे எல்லோரும்,  
 विलं குறைமயில்  
 प्रविश्य திரும்பவும் புருந்து,  
 वसाम வசித்துக்கொண்  
 டிருப்போம்.

हृदं हि मायाविहितं सुदुर्गमं प्रभूतवृक्षोदकभोज्यपेयकम् ।

इहास्ति नो नैव भयं पुरन्दरान्न राघवाद्वा न रराजतोऽपि वा

॥ ३९ ॥

इदं हि  
मायाविहितं  
सुदुர்गमं  
प्रभूतवृक्षोदक-  
भोज्यपेयकं }  
“இதுவோ  
மாயையால் கீர்மிக்  
கப்பட்டது ;  
புகவரிது ;  
ஏராளமான விருக்தம்  
களும், தீர்த்தங்களும்  
உண்ணத்தக்கவைக  
ளும், பானங்களும்  
நிறைந்தது.

इह  
नः  
भयं  
राघवात् वा  
वानरराजतः अपि  
न अस्ति  
पुरन्दरात् एव  
न  
இங்கு  
நமக்கு  
பயமென்பது  
ராகவரிடத்தில்  
நின்றும்,  
வானரமன்னரிடத்  
இல்லை. [தில் நின்றும்  
இந்திரனிடத்தில்  
இல்லை”. [நின்றாகூட

श्रुत्वाऽङ्गदस्यापि वचोऽनुकूलमूचूश्च सर्वे हरयः प्रतीताः ।

यथा न हिंसेम तथा विधानमसक्तमयैव विधीयतां नः

॥ ४० ॥

सर्वे  
हरयः च  
वचः  
श्रुत्वा  
अङ्गदस्य अपि  
अनुकूलं  
प्रतीताः  
यथा  
எல்லா  
வானரர்களும்  
பேர்தனையை  
கேட்டு,  
அங்கதனுக்கும்  
ஹிதமானதாக  
தீர்மானம் கொண்ட  
வர்களாய்  
எப்படியானால்

न हिंसेम  
तथा  
अद्य एव  
असक्तं  
नः  
विधानं  
विधीयतां  
उचुः  
அழிக்கப்படமாட்  
டோமோ ;  
அந்தப்ரகாரம்  
இப்பொழுதே  
தாமதமின்றி  
நமக்கு  
ஓர் சூழ்ச்சி  
விதிக்கப்பட்டுமென்  
தெரிவித்தார்கள். [று

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11409

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2157



चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५४ ॥

हनुमताऽङ्गदभीषणम्—ஹனுமான் அங்கதனை பயப்படுத்துவது.

तथा ब्रुवति तारे तु ताराधिपतिवर्चसि । अथ मेने हृतं राज्यं हनुमानङ्गदेन तत् ॥ १ ॥

ताराधिपतिवर्चसि  
तारे  
तथा  
ब्रुवति तु  
சந்திரனைப்போன்ற  
அழகுள்ள  
தாரன் என்றவான்  
ரண்  
மேற்கண்டவிதம்  
தனக்கும் தெரியுமெ  
ன்று சொல்லுகையில்

अङ्गदेन  
तत्  
राज्यं  
हृतं  
हनुमान्  
अथ  
मेने  
அங்கதனால்  
அது  
ஆளுகைக்கு  
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட  
ஹனுமார் [டதாக  
இப்பொழுது  
கவலைகொண்டார்.

बुद्ध्या दृष्टाज्ञया युक्तं चतुर्वलसमन्वितम् । चतुर्दशगुणं मेने हनुमान्वालिनः सुतम् ॥२॥

वालिनः	வாலியின்
सुतं	புத்தவனை
अष्टाज्ञया	எட்டுவித அங்கங்கள் சேர்ந்த *
बुद्ध्या	புத்தியுடன்
युक्तं	கூடினவனாக

चतुर्वलसमन्वितं	நான்குவிதம் பலத் தையும் பெற்றவனாக †
चतुर्दशगुणं	பதினான்கு குணங்களு முடையவனாக ‡
हि	ஸந்தேகமின் றி
हनुमान्	ஹனுமார்
मेने	தீர்க்காரலோசனை செய்தார்.

\* 1. பிறர் சொல்வதை சீக்கிரமாய் கிரகித்தல், 2. அதை மனதில் தரித்தல், 3. ஸமயத்தில் ஞானத்திற்குக் கொண்டுவருதல், 4. அதை பிறருக்கு விளங்க உரைத்தல், 5. யுக்தியாய் பேசுதல், 6. பிறருடைய தப்பு யுக்திகளைக் கண்டித்தல், 7. பிறர் சொல்வதின் நிஜமான அர்த்தத்தை அறிதல், 8. விஷயங்களின் தத்துவங்களை உள்ளபடி அறிதல்.

† 1. பாஹுபலம், 2. மனோபலம், 3. உபாயபலம், 4. பந்துபலம்.

‡ 1. தேசம், காலம், இடம் இவைகளை அறிதல், 2. மன உறுதி, 3. ஸகல கஷ்டங்களையும் பொறுத்தல், 4. ஸகல விஷயங்களையும் அறிதல், 5. அறிய வேண்டியது செய்யவேண்டியது இவைகளில் ஸமர்த்தனாக இருத்தல், 6. விடா முயற்சி, 7. ஆலோசனைகளை மறைத்துவைத்தல், 8. சொன்ன சொல் தவறாமல், 9. சொளரியம், 10. திறமையின் எல்லையை அறிதல், 11. நன்றி மறவாமை, 12. நம்பினோரை கைவிடா திருத்தல், 13. சூழ்மை, 14. கலவரமின்மை.

आपूर्यमाणं शश्वच्च तेजोबलपराक्रमैः । शशिनं शुक्लपक्षादौ वर्षमानमिव श्रिया ॥ ३ ॥  
बृहस्पतिसमं बुद्ध्या विक्रमे सदृशं पितुः । शुश्रूषमाणं तारस्य गुरोरिव पुरन्दरम् ॥ ४ ॥  
भर्तुरर्थे परिश्रान्तं सर्वशास्त्रविशारदम् । अभिसंधातुमारेमे हनुमानङ्गदं ततः ॥ ५ ॥

शुक्लपक्षादौ	சுல்லபக்ஷத்தின் ஆதி
श्रिया	காந்தியினால் [யில்]
वर्षमानं	வளரும்
शशिनं	சந்திரனை
इव	போல்
तेजोबलपराक्रमैः	தேஜஸ் பலம் பராக்ர மம் இவைகளால்
शश्वत्	மேன்மேல்
आपूर्यमाणं च	பூரிக்கப்பட்டவனும்,
बुद्ध्या	புத்தியால்
बृहस्पतिसमं	பிரஹஸ்பதிக்கு நிக ரானவனும்,
विक्रमे	ஆண்மையிற்
पितुः	தந்தைக்கு
सदृशं	ஒப்பானவனும்,
गुरोः	பிரஹஸ்பதிக்கு

पुरन्दरं	இந்திரனை
इव	போல்
तारस्य	தாரனுடைய
शुश्रूषमाणं	சொற்படி நடப்பவ னும்,
भर्तुः	எஜமானனுடைய
अर्थे	காரியத்தில்
परिश्रान्तं	மனம் தளர்ந்தவனும்,
सर्वशास्त्र-	எல்லா சாஸ்திரங்களி
विशारदं	றும் வல்லவனுமான
अङ्गदं	அங்கத்தனை
ततः	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார்
अभिसंधातुं	தன்பகஷம் செய்து கொள்ள
आरेमे	கிரத்தைகொண்டார்.

स चतुर्णामुपायानां तृतीयमुपवर्णयन् । भेदयामास तान्सर्वान्वानरान्वाक्यसंपदा ॥ ६ ॥

ச:	அவர்	उपवर्णयन्	அனுஷ்டிப்பவராய்
चतुर्णां	{ ஸாமம், தானம், பே தம், தண்டம் என்ற நான்கு	तान्	அந்த
उपायानां	உபாயங்களுக்குள்	वानरान्	வானரர்கள்
तृतीयं	{ மூன்றாவதை (அதாவ து பேதம் என்ற உ பாயத்தை)	सर्वान्	எல்லோரையும்
		वाक्यसंपदा	வார்த்தையின் சிறப்பால்
		भेदयामास	கலைத்துவிட்டார்.

तेषु सर्वेषु भिन्नेषु ततोऽभीषयदङ्गदम् । भीषणैर्बहुभिर्वाक्यैः कोपोपायसमन्वितैः ॥ ७ ॥

तेषु	அவர்கள்	भीषणैः	பயத்தை விளைவிக்கும்
सर्वेषु	எல்லோரும்	बहुभिः	பல
भिन्नेषु	பிரிவடைந்தவளவில	वाक्यैः	பேச்சுக்களால்
अङ्गदं	அங்கத்தனை	ततः	அப்பொழுது
कोपोपाय- समन्वितैः }	{ கோபக்குறிகளுடன் கூடியதான	अभीषयत्	கலங்கச்செய்தார்.

त्वं समर्थतरः पिता युद्धे तारेय वै ध्रुम् । दृढं धारयितुं शक्तः कपिराज्यं यथा पिता ॥

तारेय	“தாரைகுமாரா!	यथा	எப்படியோ அப்படி
त्वं	நீ	कपिराज्यं	வானராஜ்யம்
युद्धे	போரில்	दृढं	முற்றிலும்
पिता समर्थतरः	பிதாவைக்காட்டிலும் ஸமர்த்தன்.	धुरं	தலைமையை
पिता	தகப்பன்	धारयितुं	வஹிக்க
		शक्तः वै	சக்தனே.

नित्यमस्थिरचित्ता हि कपयो हरिपुङ्गव । नाज्ञाप्यं विसहिष्यन्ति पुत्रदारां विना त्वया ॥

हि	“அப்படி இருந்தும்	त्वया	உன்னாலே
हरिपुङ्गव	வானரோத்தம!	आज्ञाप्यं	கட்டளையிடப்பட டதை
कपयः	வானரர்கள்	पुत्रदारां विना	மனைவிமக்களை விட்டு
नित्यं	எப்பொழுதும்	न विसहिष्यन्ति	பொறுத்துச்செய்ய மாட்டார்கள்.
अस्थिरचित्ताः	சஞ்சலபுத்தியுடைய வர்கள்.		

त्वां नैते हनुयुञ्जयुः प्रत्यक्षं प्रवदामि ते । यथायं जाम्बवानीलः सुहोत्रश्च महाकपिः ॥

जाम्बवान्	“ஜரம்பவான்,	अयं यथा	இவனைப்போல
नीलः	நீலனென்ற வானர ச்சேஷ்டன்,	त्वां	உன்னை
महाकपिः	வானரர்களில் பெயர் பெற்ற	न हनुयुञ्जयुः	அனுவர்த்திக்கமாட் [பார்கள்.
		ते	உனக்கு
		प्रत्यक्षं	ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும்படி.
सुहोत्रः	ஸுஹோத்திரன்,	प्रवदामि हि	நிச்சயமாய்ச் சொல்ல லானேன்.
एते च	இவர்கள் எல்லோரும்		

न ह्यहं त इमे सर्वे सामदानादिभिर्गुणैः । दण्डेन वा त्वया शक्याः सुग्रीवादिपकर्षितम् ॥

ते “அந்த  
இவர்கள்  
சर्वே எல்லோரும்,  
अहं हि நானும்  
सामदानादिभिः ஸாமம் தானம் முத  
விய

गुणैः உபாயங்களால்  
विगृह्यते பல்வீனனோடு  
दुर्वलेन எதிர்த்து யுத்தம்  
विगृह्य செய்து,

आसन्नं अपि { போர்புரியும் உபாயங்  
கள் ஆறிலொன்றான  
எதிரியை எதிர்பார்த்  
து மறைந்திருத்தலும்

यां चेमां मन्यसे धात्रीभेतद्विलमिति श्रुतम् । एतल्लक्ष्मणबाणानामीषत्कार्यं विदारणे ॥

एतत् “இந்த  
बिलं குகை  
श्रुतं इति கண்டுபிடிக்கப்பட்ட  
यां எந்த [தால்  
इमां இதை  
धार्ष्ट्यं போஷிக்கும் செவி  
லித்தாயாக

स्वल्पं हि कृतमिन्द्रेण क्षिपता ह्यशनिं पुरा ।

पुरा “முற்காலத்தில்  
अशनिं வஜ்ராயுதத்தை  
क्षिपता எறிந்த  
इन्द्रेण हि இந்திரனாலேயே  
स्वल्पं ஒரு நிமிஷத்தில்  
कृतं துளைக்கப்பட்டது.  
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

लक्ष्मणस्य च नाराचा बहवः सन्ति तद्विधाः ।

गिरीणां பர்வதங்களுக்கு  
वज्राशनि- } வஜ்ரம், இடி, இவைக  
समस्पर्शाः } னைப்போல் ஸபர்சமு  
दारणाः பிளப்பனவான [ள்ள  
तद्विधाः च அதேவிதங்களானவும்

दण्डेन वा

सुग्रीवात्

त्वया

अपकर्षितुं

शक्याः न

बलीयसः

आहुः

तस्मात्

आत्मरक्षाकरः

दुर्वलः

न विगृहीत

मन्यसे च

एतत्

विदारणे

लक्ष्मणबाणानां

ईषत्

कार्यम्

निशितैः

बाणैः

पलपुटं

यथा

भिन्धात्

हि

बहवः अपि

नाराचाः

लक्ष्मणस्य

सन्ति

{ அல்லது தண்டோபா  
யம் ஒன்றையே  
கொண்டாவது  
சுக்ரீவரிடத்தினின்றும்  
உன்னால்  
வசப்படுத்திக்கொள்ள  
முடியாதவர்களோ

பல்வானுடையது  
பெரியோர்கள் [என்று  
சொல்லுகிறார்கள்.  
ஆனபடியால்  
தன்னை காப்பாற்றிக்  
கொள்ளவேண்டிய  
பல்வீனன்  
எதிர்க்கலாகாது.

பெரிதாய் பாராட்டுகி  
இதை [ரூயோ  
பிளக்கும் விஷயத்தில்  
லக்ஷ்மணரின் பாணங்  
களுக்கு

ஒரு கஷணகால  
காரியம்,

கூரான  
பாணங்களால்  
ஓர் இலைத்தொன்னை  
யை

போல்  
கிழித்துவிடுவார்.  
சந்தேகமில்லை.

அளவிற்கு மிஞ்சின  
வைகளுமான  
நாராசங்கள்  
லக்ஷ்மணனருக்கு  
உண்டு.

अवस्थाने यदैव त्वमासिष्यसि परंतप । तदैव हरयः सर्वे त्यक्ष्यन्ति कृतनिश्चयाः ॥ १६ ॥

परंतप “ஓ வீர !  
 த்வ் நீ  
 अवस्थाने एव தங்கியிருக்குமிடத்தி  
 आसिष्यसि यदा இருப்பாயாகில்[லேயே  
 हरयः सर्वे एव வானார்கள் எல்லோ  
 ருமே

तदा ஆப்பொழுது  
 कृतनिश्चयाः தீர்மானம் செய்து  
 त्यक्ष्यन्ति கொண்டவர்களாய்  
 விட்டோடிப் போவார்  
 கள்.

सरन्तः पुत्रदाराणां नित्योद्विग्ना बुभुक्षिताः । खेदिता दुःखशय्याभिस्त्वां करिष्यन्ति पृष्ठतः ॥

पुत्रदाराणां “பிள்ளைகள் பெண்டு  
 கள் இவர்களுடைய  
 सरन्तः நினைவு கொண்டவர்  
 களாய்  
 नित्योद्विग्ना: எப்பொழுதும் திகில  
 லடைந்தவர்களாய்

बुभुक्षिताः போகங்களை விரும்பி  
 யவர்களாய்  
 दुःखशय्याभिः மனதிற்கிசையாப்  
 படுக்கைகளால்  
 खेदिताः வருத்தமடைந்தவர்  
 त्वां உன்னை [கள்  
 पृष्ठतः करिष्यन्ति கைவிடுவார்கள்.

स त्वं हीनः सुहृद्भिश्च हितकामैश्च बन्धुभिः । तृणादपि भृशोद्विग्नः स्पन्दमानाद्भविष्यसि ।

हितकामैः च “ஹிதத்தைக்கோரும்  
 ஆவர்களாலும்,  
 बन्धुभिः பந்துக்களாலும்,  
 सुहृद्भिः च நண்பர்களாலும்  
 हीनः கைவிடப்பட்ட  
 सः ஆந்த

त्वं நீ  
 स्पन्दमानात् அசையும்  
 तृणात् अपि தரும்பினின்றும்  
 भृशोद्विग्नः மிக்க பயர்தவனாய்  
 भविष्यसि இருப்பாய்.

न च जातु न हिंस्युस्त्वां घोरा लक्ष्मणसायकाः । अपावृत्तं जिघांसन्तो महावेगा दुरासदाः ॥

घोरा: “கொடியனவாய் [ரும்  
 जिघांसन्तः சத்துருக்களையழிக்-  
 महावेगा: மிக்க வேகமுள்ள  
 दुरासदा: உவமையற்ற  
 लक्ष्मणसायका: லக்ஷ்மணரின் பாணங்  
 கள்

अपावृत्तं திரஸ்கரிக்கப்பட்ட  
 त्वां உன்னை  
 न हिंस्यु: கொல்லா திருக்கு  
 மென்பது  
 जातु ஒருக்காலும்  
 न च இல்லை நிச்சயம்.

अस्माभिस्तु गतं सार्धं विनीतवदुपस्थितम् । आनुपूर्व्यात्तु सुग्रीवो राज्ये त्वां स्थापयिष्यति ॥

तु “அப்படி இல்லாமல்  
 अस्माभिः எங்களோடு  
 सार्धं கூடவே  
 गतं திரும்பிவந்தவனாய்  
 विनीतवत् அடக்கத்துடன்  
 उपस्थितं பார்த்ததிக்கும்

त्वां உன்னை  
 सुग्रीवः तु சுக்ரீவரே  
 आनुपूर्व्यात् வரிசைக்கிரமத்தை  
 யொத்து  
 राज्ये ராஜாங்கத்தில்  
 स्थापयिष्यति நிலைநிறுத்துவார்.

धर्मकामः पितृव्यस्ते प्रीतिकामो दृढव्रतः । शुचिः सत्यप्रतिज्ञश्च न त्वां जातु जिघांसति ॥

தே "உனக்கு  
பிதृவ்ய: சிறிய தகப்பனார்  
தர்மத்தையே செய்ப  
பிரீதிகாம: பிரீதி வைத்தவர், [வர்,  
தூதவ்ர: த்ருடமான வந்தமு  
டையவர்,  
சுசி: நல்லொழுக்கமுடையவர்,

சத்யப்ரதிஜ்ஞ: சொன்ன சொல் தவ  
ருதவர்.  
ச ஆதலால்  
த்வா உன்னை  
ஜாது ஒருக்காலும்  
ஜிघांसति न கெடுக்க நினைக்க  
மாட்டார்.

प्रियकामश्च ते मातुस्तदर्थं चास्य जीवितम् । तस्यापत्यं च नास्त्यन्यत्तस्मादङ्गद गम्यताम् ॥

தே "உனது  
மாது: தாயாரின்  
பிரியகாம: ச பிரியத்தையே கோரு  
பவர்  
அஸ்ய இவருடைய  
ஜீவிதம் ச உயிரோடிருத்ததும்  
ததர்ம் அத்தக்காகவே

தஸ்ய அவருக்கு  
அந்யத் வேறு  
அபத்யம் ச சந்ததியும்  
நாஸ்தி இல்லை.  
தஸ்யாட் ஆகையால்  
அங்கத அங்கத!  
கம்யதாம் எழுந்து செல்".

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11431

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2179



पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௫ ॥

वानराणां प्रायोपवेशः—வானரர்களின் பிராயோபவேசம்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । स्वामिसत्कारसंयुक्तमङ्गदो वाक्यमब्रवीत् ॥१॥

ஹனுமத்: ஹனுமாரின்  
ப்ரஸ்தித் வணக்கமுடைய  
தர்மசंहிதம் தர்மத்தையொத்த  
ஸ்வாமிஸக்தாரஸ்யுக் எஜமானனின் நன்மை  
யை பயப்பதான

வாக்யம் சம்பாஷணையை  
சுத்வா கேட்டு,  
அங்கதன் அங்கதன்  
வாக்யம் பதிலை (பின்வருமாறு)  
அவவீத் சொன்னான்.

स्थैर्यमात्ममनःशौचमानुशंस्यमथार्जवम् । विक्रमश्चैव धैर्यं च सुग्रीवे नोपपद्यते ॥ २ ॥

ஸ்தேர்ய ச "ஸ்திரபுத்தியும்  
ஆத்மமன:-) அந்தக்கரண  
சௌச் எவ } சத்தியம்  
ஆநுஸந்த்ய ச இரக்கமும்  
அத்ய அப்படியே

அர்ஜவ் நேர்மையும்  
விக்ரம: ஆண்மையும்  
தேர்யம் தைரியமும்  
சுசுரீவே சுகீவரிடத்திலே  
ந உபபத்யை காணப்படவில்லை.

भ्रातृज्येष्ठस्य यो भार्या जीवतो महिषीं प्रियाम् । धर्मेण मातरं यस्तु स्वीकरोति जुगुप्सितः ॥  
 कथं स धर्मं जानीते येन भ्रात्रा दुरात्मना । युद्धायाभिनियुक्तेन बिलस्य पिहितं मुखम् ॥

ய: "எவன்  
 धर्मेण தர்மானுசாரமாய்  
 मातरं தாயும்  
 जीवतः உயிரோடிருக்கிற  
 ज्येष्ठस्य ஜ்யேஷ்ட  
 भ्रातुः ப்ராதாவின்  
 भार्या பத்தினியுமான  
 प्रियां காதல்  
 महिषी தேவியை  
 जुगुप्सितः யாவராலும் நிந்திக்கப்  
 பட்டவனாய்  
 स्वीकरोति தனக்குரியவளாக்கிக்  
 கொண்டானோ

येन எந்த  
 दुरात्मना துராத்மாவினால்  
 युद्धायाभिनियुक्तेन சண்டையிட்டுக்  
 கொண்டிருக்கிற  
 भ्रात्रा तु சகோதரனுடனேயே  
 बिलस्य குகையின்  
 मुखं வழி  
 पिहितं மூடப்பட்டதோ  
 यः सः அப்போர்க்கொத்தவன்  
 धर्मं தர்மத்தை  
 जानीते அறிகிறது  
 कथम् எவ்வண்ணம்.

सत्यात्पाणिगृहीतश्च कृतकर्मा महायशः । विस्मृतो राघवो येन स कस्य तु कृतं स्मरेत् ॥

सत्यात् "ஸத்யத்தையும்  
 செய்துவிட்டு  
 पाणिगृहीतः கையடித்துக் கொடுத்தவராய்  
 कृतकर्मा { கோரிய காரியத்தை  
 யும் செய்துமுடித்த  
 वरान वरான  
 महायशः பெரும் புகழுடைய

राघवः च ராகவரே  
 येन எவனால்  
 विस्मृतः மறந்துவிடப்பட்ட  
 सः அவன் [டாரோ  
 कस्य யாருடைய  
 कृतं तु உபகாரத்தைத்தான்  
 स्मरेत् நினைந்திருக்கப்  
 போகிறான்.

लक्ष्मणस्य भयाद्येन नाधर्मभयभीरुणा । आदिष्टा मार्गितुं सीतां धर्मस्तस्मिन्कथं भवेत् ॥

अधर्मभयभीरुणा "அதர்மம் என்ற பய  
 न ஆல்லாமல் [த்தால்  
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய  
 भयात् பயத்தின் நிமித்தம்  
 येन எவனால்  
 सीतां சீதையை

मार्गितुं தேடுவதற்கு  
 आदिष्टा: அனுப்பப்பட்டார்க  
 तस्मिन् அவனிடத்தில் [ளோ  
 धर्मः தர்மம்  
 कथं எவ்வண்ம்  
 भवेत् இருக்கும்.

तस्मिन्पापे कृतघ्ने तु स्मृतिहीने चलात्मनि । आर्यः को विश्वसेजातु तत्कुलीनो जिजीविषुः ॥

कृतघ्ने "நன்றிகெட்டவனும்,  
 स्मृतिहीने சம்பிரதாய நெறி  
 தவறினவனும்,  
 चलात्मनि சபலசித்தனுமான  
 तस्मिन् அந்த  
 पापे மகாபாபியினிடத்தில்

तत्कुलीनः அந்தக்குலத்தில்  
 जिजीविषुः பிரந்த  
 आर्यः கௌரவமாக இருக்க  
 कः तु ஆர்யன் [வெண்ணிய  
 जातु எவந்தான்  
 विश्वसेत् எப்படித்தான்  
 நம்பிக்கைவைப்பான்?



राज्ये पुत्रः प्रतिष्ठाप्यः सगुणो निर्गुणोऽपि वा । कथं शत्रुकुलीनं मां सुग्रीवो जीवयिष्यति ॥

सगुणः वा “குணமுள்ளவனானும்,  
 निर्गुणः अपि குணமில்லாதவனானும்

पुत्रः புத்திரன்  
 राज्ये ராஜ்யத்தில்

भिन्नमन्त्रोऽपराद्धश्च हीनशक्तिः कथं ब्रह्म । किष्किन्धां प्राप्य जीवेयमनाथ इव दुर्बलः ॥

भिन्नमन्त्रः “ராமன்காரியத்தில்  
 अपराद्धः ஏவலைச் செய்துமுடிக்காத

हीनशक्तिः ஆற்றல்கெட்ட  
 अहं நான்  
 किष्किन्धां च கிஷ்கிந்தைக்கும்

उपांशु दण्डेन हि मां बन्धनेनोपपादयेत् । शठः क्रूरो वृशंसश्च सुग्रीवो राज्यकारणात् ॥

सुग्रीवः “சுகரீவன்  
 वृशंसः இரக்கம்ற்றவன்.  
 क्रूरः கொடியவன்.  
 शठः கெட்டவன்.  
 च ஆதலால்  
 राज्यकारणात् ராஜ்யத்தின் நிமித்தம்

बन्धनाद्वाऽवसादान्मे श्रेयः प्रायोपवेशनम् । अनुजानीत मां सर्वे गृहान् गच्छन्तु वानराः ॥

वानराः “வானரர்களே!  
 मां எனக்கு  
 अनुजानीत விடைதாருங்கள்.  
 बन्धनात् சிறையிலிருப்பதைக்  
 वा அல்லது [காட்டிலும்  
 अवसादात् கூடிணைதையை அடைவதைவிட

अहं वः प्रतिजानामि नागमिष्याम्यहं पुरीम् । इहैव प्रायमासिष्ये श्रेतो मरणमेव मे ॥

अहं நான்  
 पुरीं பட்டணத்திற்கு  
 न आगमिष्यामि திரும்பி வரமாட்டேன்.

इह एव இவ்விடத்திலேயே  
 प्रायं பரமாயோபவேசத்தை  
 आसिष्ये அனுஷ்டிப்பேன்.  
 मे எனக்கு

प्रतिष्ठाप्यः பட்டம், குட்டப்படு  
 सुग्रीवः சுகரீவன் [வான்.  
 शत्रुकुलीनं சத்துருகுலத்தில்  
 मां என்னை [பிறந்த  
 कथं எப்படி  
 जीवयिष्यति உயிரோடு வைப்பான்?

प्राप्य சென்று,  
 इव முற்றிலும்  
 दुर्बलः மனோதைர்யமிழந்தவனாய்

अनाथः புகுமிடமில்லாதவ  
 कथं हि எப்படித்தான் [ஐயம்  
 जीवेयम् உயிர்வாழ்வேன்?

उपांशु ரஹஸ்யமாய்  
 बन्धनेन சிறையில் வைத்தலான  
 दण्डेन हि தண்டனையோடு  
 मां என்னை  
 उपपादयेत् காவலில் வைப்பான்.

मे எனக்கு  
 प्रायोपवेशनं பட்டினிகிடந்து உயிரிழத்தலே  
 श्रेयः மேலானது.  
 सर्वे च எல்லோரும்  
 गृहान् வீடுகளுக்கு  
 गच्छन्तु போய்ச் சேருங்கள்.

एव இந்தப் பரகாமே  
 मरणं மரணம்  
 श्रेयः மேலானது.  
 अहं நான்  
 वः உங்களுக்கு  
 प्रतिजानामि உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறேன்.

अभिवादनपूर्वं तु राघवौ बलशालिनौ ।  
वाच्यस्तातो यवीयान्मे सुग्रीवो वानरेश्वरः

अभिवादनपूर्वं तु राजा कुशलमेव च ॥  
॥ १३ ॥

बलशालिनौ “ பலசாலிகளான  
राघवौ राகவர்களிருவரும்  
अभिवादनपूर्वं முதலில் நமஸ்காரம்  
பெற்றவர்களாய்  
तु பின்னர்  
यवीयान् சிறிய  
तातः தகப்பனாக  
वानरेश्वरः வானரேச்வரரான

सुग्रीवः சுகிரீவ  
राजा तु மன்னரும்  
मे எனது  
कुशलं நற்செய்கையை  
एव முற்றிலும்  
अभिवादनपूर्वं च நமஸ்காரபூர்வமாயே  
वाच्यः சொல்லப்படவேண்டியவர்.

आरोग्यपूर्वं कुशलं वाच्या माता रूपा च मे ॥ १४ ॥

माता च “ தாயாகும்  
रूपा உருமை  
आरोग्यपूर्वं ஆரோக்யபூர்வமாய்

मे எனது  
कुशलं நற்செய்கையை  
वाच्या சொல்லத்தக்கவள்.

मातरं चैव मे तारामाश्वासयितुमर्हथ ॥ १५ ॥

मे “ எனது  
तारां தாரையென்ற  
मातरं தாயை [ஓம்  
एव च எல்லா ப்ரகாரத்தா-

आश्वासयितुं தேறுதல் படுத்த  
अर्हथ வேண்டியவர்களாகி  
நீர்கள்.

प्रकृत्या प्रियपुत्रा सा सानुक्रोशा तपस्विनी । विनष्टं मामिह श्रुत्वा व्यक्तं हास्यति जीवितम् ॥

तपस्विनी “ பாக்கியக்குறைவி  
விருப்பவள்.  
सानुक्रोशा குழைந்த மனதுள்  
எவள்.  
प्रकृत्या இயற்கையால்  
प्रियपुत्रा புத்திரவாத்தஸ்ய  
सा அவள் [முடையவள்.

मां என்னை  
इह இங்கு  
विनष्टं மரித்தவனாக  
श्रुत्वा அறிந்து,  
व्यक्तं நிச்சயமாய்  
जीवितं உயிரை  
हास्यति விட்டுவிடுவாள்.”

एतवद्रचनं चोत्तवा वृद्धानप्यभिवाद्य च । संविवेशाङ्गदो भूमौ रुदन्द्भेषु दुर्मनाः ॥ १७ ॥

अङ्गदः அங்கதன்  
एतावत् இவ்வாறு  
वचनं உறுதிமொழியை  
उत्तवा சொல்லிவிட்டு,  
वृद्धान् अपि பெரியோர்களுையும்  
अभिवाद्य வணங்கி,

दुर्मनाः வயஸனம் பொங்கிய  
மனத்தனாய்  
रुदन् அழுதுகொண்டே  
भूमौ பூமியில்  
दंभेषु தர்ப்பைகளில்  
च च தட்சணமே  
संविवेशः படுத்தான்.

तस्य संविशतस्तत्र रुदन्तो वानरर्षभाः । नयनेभ्यः प्रमुमुचुरुष्णं वै वारि दुःखिताः ॥

तत्र अப்படி  
संविशतः ஸங்கல்பம் செய்து  
கொண்ட  
तस्य அவனுக்காக  
वानरर्षभाः வானர ச்ரேஷ்டர்கள்  
दुःखिताः துக்கித்தவர்களாய்

रुदन्तः वै அழுதுகொண்டே  
नयनेभ्यः கண்களினின்றும்  
उष्णं உஷ்ணமான  
वारि நீரை  
प्रमुमुचुः வடித்தார்கள்.

सुग्रीवं चैव निन्दन्तः प्रशंसन्तश्च वालिनम् । परिवार्याङ्गदं सर्वे व्यवसन् प्रायमासितुम् ॥

सर्वे எல்லோரும்  
सुग्रीवं சுக்ரீவனை  
निन्दन्तः நிந்தித்துக்கொண்டு  
वालिनं வாலியை  
प्रशंसन्तः வெகுவாய்ப் புகழ்ப  
வர்களாய்

अङ्गदं அங்கதனை  
परिवार्यं குழந்தைகொண்டு,  
प्राय एव பராயோபவேசத்தை  
आसितुं அனுஷ்டிக்க [யே  
च च தட்சணமே  
व्यवसन् நிச்சயித்தார்கள்.

मत् तद्वालिपुत्रस्य विज्ञाय पुवर्षभाः । उपस्पृश्योदकं सर्वे प्राङ्मुखाः समुपाविशन् ॥२०॥

पुवर्षभाः வானரோத்தமர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
वालिपुत्रस्य வாலிபுத்திரனின்  
तत् அந்த  
मत् எண்ணத்தை  
विज्ञाय அறிந்துகொண்டு,

प्राङ्मुखाः கிழக்குநோக்கிய  
வர்களாய்  
उदकं ஜலத்தை  
उपस्पृश्य ஆசமனம்செய்து,  
समुपाविशन् உட்கார்ந்துகொண்  
டார்கள்.

दक्षिणाग्रेषु दक्षेण उदकीरं समाश्रिताः । सुमूर्षवो हरिश्रेष्ठा एतत्क्षममिति स्म ह ॥ २१ ॥

उदकीरं ஜலக்கரையை  
समाश्रिताः அடைந்தவர்களான  
हरिश्रेष्ठाः வானரச்ரேஷ்டர்கள்  
दक्षिणाग्रेषु தெக்கு துனியாகப்  
பரப்பப்பட்ட  
दक्षेण தர்ப்பங்களில்

एतत् இதுவே  
क्षमं ஏற்றது,  
इति என்று  
सुमूर्षवः स्म { உயிரை இழக்க எண்  
ணங்கொண்டவர்களா  
யிருந்தார்கள்.  
ह காண்.

रामस्य वनवासं च क्षयं दशरथस्य च । जनस्थानवधं चैव वधं चैव जटायुषः ॥ २२ ॥

हरणं चैव वैदेह्या वालिनश्च वधं रणे । रामकोपं च वदतां हरीणां भयमागतम् ॥ २३ ॥

एवं वदद्भिर्बहुभिर्महीधरो महाद्रिकूटप्रतिमैः पुवङ्गमैः ।

बभूव संनादितनिर्झरान्तरो भृशं नदद्भिर्जलदैरिवोल्वणैः

॥ २४ ॥

ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருடைய
வனவாஸீ ச	வனவாசத்தையும்,
தசரதஸ்ய	தசரதரின்
க்யீ ஏவ	மரணத்தையும்,
जनस्थानवधं च	ஜனஸ்தானத்தின்
वेदेष्टा:	அழிவுபாட்டையும்,
हरणं च	கைதேகியின்
जटायुष:	அபஹரணத்தையும்,
वधं एव	ஜடாயுவின்
वालिन:	வதையையும்,
रणे	வாலியின்
वधं च	யுத்தத்தில்
रामकोपं च	வதையையும்,
च	ஸ்ரீராமருடைய
हरीणां एव	கோபத்தையும்,
आगतं	இவைகளினின்று
	வானரர்களுக்கும்
	சம்பவித்த

भयं च	ஆபத்தையும்
वदतां	பேசிக்கொண்டிருக்கு
	கையில்
महाविक्रूटप्रतिमै:	பெருமலைச்சிகரங்க
एवं	ளுக்கொப்பான
वदन्ति:	கீழ்ச்சொல்லியவாறு
बहुभि:	பேசிக்கொண்டிருந்த
ह्वङ्गमै:	அனேக [வர்களான
उल्बणै:	வானரர்களால்
भृशं	நெருக்குண்ட
नदन्ति:	அதிகமாக
जलदै: इव	முழங்குகிற
सहीधर:	மேகங்களாற்போல
सन्नादित-	மலை
निश्रान्तर:}	எதிரொலி முழங்குகி
	ற அருங்கிளையுடை
	யதாக
बभूव	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11455

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2203



பட்பஞ்சாச: சர்ப:—ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௬ ॥

अङ्गदसंपातीनो: संवाद:—அங்கதனுடையவும் ஸம்பாதியனுடையவும் ஸம்பவாதம்

उपविष्टास्तु ते सर्वे यस्मिन्मायं गिरिस्थले । हरयो गृध्राजश्च तं देशमुपचक्रमे ॥ १ ॥

ते	அந்த
सर्वे	எல்லா
हरयः	வானரர்களும்
यस्मिन्	எந்த
गिरिस्थले	மலையடிவாரத்தில்
प्रायं	பராயோபவேசத்தை

उपविष्टा:	அடைந்திருந்தார்
	களோ,
तं	அந்த
देशं तु	இடத்தையே
गृध्राजः च	கமுகுராஜரும்
उपचक्रमे	கிட்டினார்.

संपातिर्नाम नास्त्रा तु चिरञ्जीवी विहङ्गमः । भ्राता जटायुषः श्रीमान्प्रख्यातबलपौरुषः ॥

नास्त्रा	பெயரினால்
संपातिः तु	ஸம்பாதியென்று
नाम	கூறப்படும்
चिरञ्जीवी	நீடித்த ஆயுளுடைய
विहङ्गमः	ஓர் பறவை. [யவர்.

जटायुषः	ஜடாயுவின்
भ्राता	சகோதரர்.
श्रीमान्	பிரபாவமுள்ளவர்.
प्रख्यात-	பிரசித்தமான பலப
बलपौरुषः }	ராக்கிரமங்களுற்றவர்.

कन्दरादभिनिष्क्रम्य स विन्ध्यस्य महागिरिः । उपविष्टान्हरीन्द्वा हृष्टात्मा गिरमब्रवीत् ॥

सः अस्  
विन्ध्यस्य விந்திய  
महागिरिः மகாகிரியின்  
कन्दरात् குகையினின்று,  
अभिनिष्क्रम्य வெளிவந்து,  
उपविष्टान् பிராயோபவேசம்  
செய்த

हरीन् வானரர்களை  
दृष्ट्वा கண்டு,  
हृष्टात्மா உள்ளங்களித்தவராய்  
गिरं மொழியை  
अब्रवीत् வெளிப்படச்  
சொன்னார்.

विधिः किल नरं लोके विधानेनानुवर्तते । यथाऽयं विहितो भक्ष्यश्चिरान्मह्यमिहागतः ॥

लोके “உலகத்தில்  
विधिः வினைப்பயன்  
नरं மனிதனை  
विधानेन விதியையொத்தே  
अनुवर्तते தொடருகிறது.  
கில { இது பாரம்பர்யமாய்  
கேள்வியால் தெரிந்  
துகொண்ட சங்கதி.

मह्यं எனக்கு  
यथा என்றே  
विहितः நியமிக்கப்பட்ட,  
अयं இந்த  
भक्ष्यः உணவு  
इह இப்பொழுது  
चिरात् நெடுங்காலங்கழித்து,  
आगतः தானாகவந்தது.”

परं पराणां भक्षिष्ये वानराणां मृतं मृतम् । उवाचैतद्वचः पक्षी तान्निरीक्ष्य पुवङ्गमान् ॥

पक्षी பறவை  
तान् அந்த  
पुवङ्गमान् வானரர்களை  
निरीक्ष्य உற்றுநோக்கி,  
पराणां பெருத்தவர்களான  
वानराणां “வானரர்களின்

मृतं मृतं உயிரிழைந்த பிணங்க  
ளே ஒன்றொன்றாக  
परं வேண்டியமட்டும்  
भक्षिष्ये தன்னுவேன்” என்கிற  
एतत् वचः இந்த மொழியை  
उवाच சொல்லிற்று.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भक्ष्यलुब्धस्य पक्षिणः । अङ्गदः परमायस्तो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥ ६ ॥

भक्ष्यलुब्धस्य உணவாசைகொண்ட  
तस्य அந்த  
पक्षिणः பறவையின்  
तत् அந்த  
वचनं மொழியை  
अङ्गदः அங்கதன்

श्रुत्वा கேட்டு,  
परमायस्तः மிகவும் மனோவ்யாகுல  
மடைந்தவனாய்  
हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து  
अथ அப்பொழுது  
अब्रवीत् சொன்னான்.

पश्य सीतापदेशेन साक्षाद्वैवस्वतो यमः । इमं देशमनुप्राप्तो वानराणां विपत्तये ॥ ७ ॥

सीतापदेशेन வீழையென்ற வியா  
ஜங்கொண்டு  
वानराणां வானரர்களின்  
विपत्तये அழிவினைபொருட்டு  
वैवस्वतः வைவஸ்வதனென்ற

साक्षात् यमः பரத்யகூத யமனே  
इमं இந்த  
देशं இடத்திற்கு  
अनुप्राप्तः வந்திருக்கிறார் ;  
पश्य காண்.

रामस्य न कृतं कार्यं राज्ञो न च वचः कृतम् । हरीणामियमज्ञाता विपत्तिः सहस्राऽऽगता ॥

रामस्य “ஸ்ரீராமருடைய  
कार्यं காரியம்  
न कृतं செய்யப்பட்டவில்லை.  
राज्ञः அரசருடைய  
वचः च கட்டளையும்  
न कृतं நிறைவேற்றப்பட  
வில்லை.

हरीणां வானரர்களுக்கு  
इयं இந்த  
अज्ञाता எதிர்பாராத  
विपत्तिः விபத்து  
सहसा தெரியாமலே  
आगता வந்திருக்கின்றது.

वैदेह्याः प्रियकामेन कृतं कर्म जटायुषा । गृध्रराजेन यत्तत्र श्रुतं वस्तदशेषतः ॥ ९ ॥

वैदेह्याः “வைதேகிக்கு  
प्रियकामेन நன்மைசெய்ய மனங்  
கொண்ட  
गृध्रराजेन கழுகரசனான  
जटायुषा ஜடாயுவால்  
तल அந்த ப்ராஸக்தில்  
कर्म செய்யவேண்டியது

यत् எதுவோ  
तत् அது  
कृतं செய்யப்பட்டது.  
वः நமக்கு  
अशेषतः முற்றிலும்  
श्रुतम् தெரிந்த விஷயமே.

तथा सर्वाणि भूतानि तिर्यग्योनिगतान्यपि । प्रियं कुर्वन्ति रामस्य त्यक्त्वा प्राणान्यथा वयम् ॥  
अन्योन्यमुपकुर्वन्ति स्नेहकाख्ययन्त्रिताः ॥ १० ॥

तथा “அப்படியே  
तिर्यग्योनिगतानि திரியக் ஜன்மங்களை  
யடைந்த  
सर्वाणि எல்லா  
भूतानि பிராணிகளும்,  
वयं நாம்  
यथा எப்படியோ அப்படி  
प्राणान् अपि உயிர்களை யும் கூட

त्यक्त्वा லக்ஷியம் செய்யாது  
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு [விட்டு,  
प्रियं உதவியை  
कुर्वन्ति புரிகின்றன.  
स्नेहकाख्य- } ப்ரீதியாலும் இரக்கத்  
यन्त्रिताः } தாலும் கட்டுண்ட  
வர்களாய்  
अन्योन्यं தனிக் தனியே  
उपकुर्वन्ति நன்மை செய்கின்றன.

ततस्तस्योपकारार्थं त्यजतात्मानमात्मना । प्रियं कृतं हि रामस्य धर्मज्ञेन जटायुषा ॥ ११ ॥

ततः हि “அதினிலைதான்  
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு  
उपकारार्थं பணிவிடைபுரிய  
आत्मना தானே  
आत्मानं பிராணனை  
त्यजता விட்ட

धर्मज्ञेन அறமுணர்ந்த  
जटायुषा ஜடாயுவால்  
तस्य அவருக்கு  
प्रियं உதவி  
कृतम् புரியப்பட்டது.

राघवार्थे परिश्रान्ता वयं संत्यक्तजीविताः । कान्ताराणि प्रपन्नाः स्म न च पश्याम मैथिलीम् ॥

वयं	“ நாம்,	प्रपन्नाः	புகுந்தவர்களாய்
राघवार्थे	ஸ்ரீராகவரின்	संत्यक्तजीविताः	உயிர் போகின்றவர்
	காரியத்தில்		களாய்
परिश्रान्ताः	{ மிகப் பிரயாசையை யெடுத்துக்கொண் டவர்களாய்	स्म	ஆனோம்.
कान्ताराणि	குறைகளையும்	च	இன்னும்
		मैथिलीं	மைதிலியை
		न पश्याम	கண்டோமில்லை.

स सुखी गृध्रराजस्तु रावणेन हतो रणे । मुक्तश्च सुग्रीवभयाद्दत्तश्च परमां गतिम् ॥ १३ ॥

सु	“ இவ்விஷயத்தில்	सुग्रीवभयात् च	சுக்ரீவருடைய பயத்
रणे	யுத்தத்தில்		திலிருந்தும்
रावणेन	ராவணனால்	मुक्तः	தப்பித் துக்கொண்
हतः	கொல்லப்பட்ட		டார்.
गृध्रराजः	கழுகரசர்	परमां	மிகவும் மேலான
सुखी	புணையசாலி.	गतिं च	மோகூதத்தையும்
सः	அவர்	गतः	அடைந்தார்.

जटायुषो विनाशेन राज्ञो दशरथस्य च । हरणेन च वैदेह्याः संशयं हरयो गताः ॥ १४ ॥

रामलक्ष्मणयोर्वास अरण्ये सह सीतया । राघवस्य च बाणेन वालिनश्च तथा वधः ॥ १५ ॥

रामकोपादशेषाणां राक्षसानां तथा वधः । कैकेय्या वरदानेन इदं हि विकृतं कृतम् ॥

कैकेय्याः	“ கைகேயிக்கு	हरणेन च	அபஹரித்தலாலும்
वरदानेन हि	வரங்கொடுத்ததா	हरयः	வானர்கள்
कृतं	விளைந்த [லேயே	संशयं गताः	ப்ராணபத்தையடைந்
विकृतं	கேடு		தார்கள்.
इदं	இது.	तथा	அப்படியே
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய
अरण्ये	காட்டில் [களுடைய	बाणेन च	பாணத்தாலேயே
सीतया सह	சேதையோடுகூட	वालिनः	வாலியின்
वासः	வாஸம்	वधः	மாணம்;
दशरथस्य	தசரத	तथा	அப்படியே
राज्ञः च	மன்னருடையவும்	रामकोपात्	ஸ்ரீராமன் கோபத்தால்
जटायुषः च	ஜடாயுவினுடையவும்	राक्षसानां	இராக்காஸர்களின்
विनाशेन	மரணத்தோடேயே	अशेषाणां	எல்லாருக்கும்
वैदेह्याः	வைகேயினுடைய	वधः	அழிவு.

तदसुखमनुकीर्तितं वचो भुवि पतितांश्च समीक्ष्य वानरान् ।

भृशचलितमतिर्महामतिः कृपणमुदाहृतवान्स गृध्रराट्

॥ १७ ॥

ச: அந்த  
 महामति: மகாமதியான  
 गृध्राद् 'கழுகரசர்  
 भुवि பூமியில்  
 पतितान् விழுந்து கிடக்கிற  
 वानरान् च வானரர்களையும்  
 अनुकीर्तितं சொல்லப்பட்ட  
 असुखं விவரம் முற்றிலும்  
 தெரியாத

तत् அந்த  
 वचः च பேச்சையும்  
 समीक्ष्य கவனித்துப்பார்த்து,  
 भृशचलितमति: மிக்க சஞ்சலமடைந்த  
 மனத்தராய்  
 { இன்னது செய்கிற  
 { தென்று தெரியாத  
 { நிலைமையை  
 कृपणं {  
 उदाहृतवान् காட்டினார்.

तत्तु श्रुत्वा तदा वाक्यमङ्गदस्य सुखोद्गतम् । अब्रवीद्वचनं गृध्रस्तीक्ष्णतुण्डो महास्वनः ॥

तीक्ष्णतुण्डः கூரான அலகை  
 யுடைய,  
 महास्वनः பெரிய குரலுமுடைய  
 गृध्रः கழுக்கு,  
 तदा அப்பொழுது  
 अङ्गदस्य அங்கதனுடைய

सुखोद्गतं வாயிலிருந்து வந்த  
 तत् वाक्यं அம்மொழியை  
 श्रुत्वा கேட்டு,  
 तु இதுவிஷயத்தில்  
 वचनं ஒரு மொழியை  
 अब्रवीत् சொல்லிற்று.

कोऽयं गिरा घोषयति प्राणैः प्रियतमस्य मे । जटायुषो वधं भ्रातुः कम्पयन्निव मे मनः ॥

मे "எனக்கு  
 प्राणैः प्रियतमस्य உயிரினுமினிய  
 भ्रातुः ஸகோதரனான,  
 जटायुषः ஜடாயுவினுடைய  
 वधं மரணத்தை பற்றி  
 मे मनः எனது மனதை

कम्पयन् நடுக்கமுற்செய்யபவ  
 अयं இவன் [னம்  
 गिरा நல்ல பேச்சால்  
 घोषयति புகழ்கிறான்.  
 कः யாரொன்  
 इव அறியவேண்டும்.

कथमासीज्जनस्थाने युद्धं राक्षसगृध्रयोः । नामधेयमिदं भ्रातुश्चिरस्याद्य मया श्रुतम् ॥२०॥

भ्रातुः "சகோதரனுடைய  
 इदं இந்த  
 नामधेयं பெயரானது,  
 मया என்னால்  
 चिरस्य வேகுகாலத்திற்குப்  
 பிறகு  
 अद्य இப்பொழுது

श्रुतं கேட்கப்பட்டது.  
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்  
 राक्षसगृध्रयोः இராக்கஸனுக்கும்  
 கழுக்குக்கும்  
 युद्धं யுத்தம்  
 कथं எப்படி  
 आसीत् உண்டாயிற்று?

इच्छेयं गिरिदुर्गाच्च भवद्भिरवतारितम्

॥ २१ ॥

गिरिदुर्गाच्च "மலைத் தூர்க்கத்தி  
 விருந்து

भवद्भिः च உங்களாலேயே  
 अवतारितं இறக்க  
 इच्छेयम् விரும்புகின்றேன்.



यवीयसो गुणज्ञस्य श्लाघनीयस्य विक्रमैः । अतिदीर्घस्य कालस्य परितुष्टोऽस्मि कीर्तनात् ॥

अतिदीर्घस्य “ நீடித்த  
காலம் காலத்திற்கு பின்  
விக்ரமैः பராக்கிரமங்களினால்  
श्लाघनीयस्य கொண்டாடத்தகுந்த  
வனாய்

गुणज्ञस्य குணங்களை யறிந்தவ  
னுமான  
यवीयसः தம்பியினுடைய  
कीर्तनात् புகழ்தலால்  
परितुष्टः अस्मि மிகவும் சந்தோஷ  
மடைந்தேன்.

तदिच्छेयमहं श्रोतुं विनाशं वानरर्षभाः । भ्रातुर्जटाघुषस्तस्य जनस्थाननिवासिनः ॥ २३ ॥

तत् “ ஆகையால்  
वानरर्षभाः வானர வீரர்கள் !  
जनस्थान- } ஜனஸ்தானத்தில்  
निवासिनः } வலித்துக்கொண்  
டிருந்த  
तस्य அந்த

भ्रातुः உடன்மிறந்த  
जटाघुषः ஜடா யுஷின்  
विनाशं மரணத்தைப்பற்றி  
अहं நான்  
श्रोतुं அறிய  
इच्छेयम् விரும்புகிறேன்.

तस्यैव च मम भ्रातुः सखा दशरथः कथम् । यस्य रामः प्रियः पुत्रो ज्येष्ठो गुरुजनप्रियः ॥

गुरुजनप्रियः “ பெரியோரால் விரும்  
रामः பூரீராமர் [பப்படும்  
प्रियः அன்பிற்குரிய  
ज्येष्ठः மூத்த  
पुत्रः பிள்ளை  
यस्य எவருக்கோ அந்த

दशरथः एव தசரதரே  
मम எனது  
भ्रातुः தம்பியான  
तस्य அவனுக்கு  
सखा தோழனைன்பது  
कथं च எப்படி ?

सूर्याशुदग्धपक्षत्वाच्च शक्रोऽप्युपसर्पितुम् । इच्छेयं पर्वतादस्मादवतर्तुमरिन्दमाः ॥ २५ ॥

अरिन्दमाः “ ஜயசாலிகளே !  
सूर्याशुदग्ध- } சூர்யகிரணங்களால்  
पक्षत्वाच्च } எரிந்துபோன சிற  
குடையவனானதலால்  
उपसर्पितुं கிட்டவா  
न शक्रोऽपि முடியா திருக்கிறேன்.

अस्मात् இந்த  
पर्वतात् பரவதத்திலிருந்து  
अवतर्तुं இறங்கிவிட  
इच्छेयम् வேண்டுமென்று  
विरूप्युकिहेन.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
किष्किन्धाकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11480

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2228



सतपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேழாவது ஸாக்கம் ॥ ௧௭ ॥

निखिलरामवृत्तान्तकथनम्—நீராமலிருத்தாந்தத்தை பூராவும் சொல்வது.

शोकाद्भ्रष्टस्वरमपि श्रुत्वा ते हरियूथपाः । श्रद्दुनैव तद्वाक्यं कर्मणा तस्य शङ्किताः ॥ १ ॥

शोकाद्	சோகத்தால்	श्रुत्वा अपि	கேட்டும்,
अष्टस्वरं	நாத்தமுதமுத்துப் பேசிய	तस्य	அதனுடைய
तत् वाक्यं	அம்மொழியை	कर्मणा	செய்கையினால்
ते	அந்த	शङ्किताः	ஸந்தேகமுற்றவர் களாய்
हरियूथपाः	வானரோத்தமர்கள்	न श्रद्दुः एव	நம்பவோயில்லை.

ते प्रायशुपविष्टास्तु दृष्ट्वा शृंघ्रं ध्रुवङ्गमाः । चक्रुर्बुद्धिं तदा रौद्रां सर्वान्नो भक्षयिष्यति ॥ २ ॥

प्रायं	பிராயோபவேசத்தை	नः	நம்
उपविष्टाः	அடைந்துள்ள	सर्वान्	எல்லோரையும்
ते	அந்த	भक्षयिष्यति	பகிழ்த்துவிடுமென்ற
ध्रुवङ्गमाः	வானமர்கள்	रौद्रां	குரூரமான
शृंघ्रं	கழுக்கை	बुद्धिं तु	எண்ணத்தையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	तदा	அப்பொழுது
		चक्रुः	கொண்டார்கள்.

सर्वथा प्रायमासीनान्यदि नो भक्षयिष्यति । कुतकृत्या भविष्यामः क्षिप्रं सिद्धिमितो गताः॥

प्रायं	“பிராயோபவேசத்தை	इतः	இதனாலேயே
आसीनान्	அடைந்த	क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே
नः	நம்மை	कुतकृत्याः	கருதார்த்தர்களாய்
सर्वथा	எப்படியும்	सिद्धिं गताः	பேற்றை பெற்றவர் களாய்
भक्षयिष्यति	பகிழ்த்துவிடும்;		
यदि	அப்படியாகில்	भविष्यामः	ஆவோம்.”

एतां बुद्धिं ततश्चक्रुः सर्वे ते वानरर्षभाः । अवतार्य गिरेः शृङ्गादुग्रमाहाङ्गदस्तदा ॥ ४ ॥

ते	அந்த	तदा	அச்சமயத்திலு
वानरर्षभाः	வானரச்ரோஷ்டர்கள்	अङ्गदः	அங்கதன்
सर्वे	எல்லோரும்	गिरेः	மலையின்
एतां	இந்த	शृङ्गात्	சிகரத்தினின்று
बुद्धिं	அபிப்பிராயத்தை	अवतार्य	இறக்கி,
चक्रुः	கொண்டார்கள்.	गृध्रं	கழுக்கைப்பார்த்து
ततः	அப்படியிருந்தும்	आह्	சொன்னான்.

बभूवर्क्षरजो नाम वानरेन्द्रः प्रतापवान् । ममार्यः पार्थिवः पक्षिन्धार्मिकस्तस्य चात्मजौ ॥

பகிந்                    “பகதியாரே!  
 க்ஷரஜ:                ரிக்ஷாஜஸ்  
 நாம                    என்று பெயருடைய  
 வானரேந்:            ஒரு வானரவேந்தர்  
 பபுவ                    இருந்தார்.  
 ப்ரதாபவான்          பிரதாபமுடையவர்.

धार्मिक:                தர்மகுணமுடையவர்.  
 पार्थिव:                ராஜரீகப் பரபுத்வம்  
 मम                    எனக்கு [பெற்றவர்.  
 आर्य:                    குரு.  
 तस्य                    அவருக்கு  
 आत्मजौ: च            இரண்டு குமாரர்கள்.

सुग्रीवश्चैव वाली च पुत्रावोघबलावुभौ । लोके विश्रुतकर्माऽभूद्राजा वाली पिता मम ॥६॥

வாலி ச                    “வாலியென்பவரும்  
 சுగிரீவ: ச                சுக்ரீவரென்பவரும்  
 उभौ                    இரண்டு  
 पुत्रौ                    குமாரர்கள்.  
 ओघबलौ                அளவற்ற பலமுடையவர்கள்.  
 मम                    எனது

पिता                    பிதாவாகிய  
 वाली                    வாலியெனும்  
 राजा एव                அரசர்தான்  
 लोके                    உலகத்தில்  
 विश्रुतकर्मा            பேர்போன தொழி  
 अभूत्                    லாற்றலுடையவராக  
                                  இருந்தார்.

राजा कृत्स्नस्य जगत इक्ष्वाकूणां महारथः । रामो दाशरथिः श्रीमान्प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥  
 लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । पितुर्निर्देशनिरतो धर्म्यं पन्थानमाश्रितः ॥

दाशरथि:                தசரத குமாரராகிய  
 राम:                    ஸ்ரீராமர்  
 कृत्स्नस्य                ஸகல  
 जगत:                    உலகிற்கும்  
 राजा                    அரசர்.  
 इक्ष्वाकूणां            இக்ஷ்வாகு வம்சத்த  
                                  வர்களுடைய  
 महारथ:                பேர்போன போர்  
                                  வீரர்.  
 श्रीमान् अपि            ஸ்ரீமானாக இருந்தும்  
 धर्म्यं                    தரும

पन्थानं                வழியை  
 आश्रित:                பற்றியவராய்  
 पितु:                    பிதாவின்  
 निर्देशनिरतः            கட்டினைப்படி நடப்ப  
                                  வராய்  
 भ्रात्रा                    தம்பி  
 लक्ष्मणेन सह            லக்ஷ்மணரோடும்  
 भार्यया                மனைவி  
 वैदेह्या च                வைதேகியோடும்  
 दण्डकावनं            தண்டகாவனத்திற்கு  
 प्रविष्ट:                    வந்திருந்தார்.

तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हता बलात्

॥ ९ ॥

तस्य                    அவருடைய  
 भार्या                    மனைவி  
 जनस्थानात्            ஜனஸ்தானத்திலி  
                                  ருந்து

रावणेन                ராவணனால்  
 बलात्                    பலாத்காரமாய்  
 हता                    திருடிக்கொண்டு  
                                  போகப்பட்டாள்.

रामस्य तु पितृर्षित्रं जटायुर्नाम गृध्रराट् । ददर्श सीतां वैदेहीं ह्रियमाणां विहायसा ॥१०॥

रामस्य “ஸ்ரீராமருடைய  
பிதु: தந்தையின்  
மித்ர நண்பராகிய  
ஜடாயு: ஜடாயு  
நாம என்ற  
गृध्रराट् கழுக்கரசர்  
विहायसा ஆகாயமார்க்கமாய்

ह्रियमाणां எடுக்கொண்டு  
போகப்படுகிற  
वैदेहीं விடுதேகமன்னன் மக  
ளான  
सीतां சிறையை  
तु இந்நிலைமையில்  
ददर्श கண்டார்.

रावणं विरथं कृत्वा स्थापयित्वा च मैथिलीम् । परिश्रान्तश्च वृद्धश्च रावणेन हतो रणे ॥

रणे “போரில்  
रावणं ராவணனை  
विरथं தேரில்லாதவனாக  
कृत्वा செய்து,  
मैथिलीं च மைதிலியையும்  
स्थापयित्वा தைரியப்படுத்தி,

वृद्ध: அம்முதியவர்  
च அகிலை  
परिश्रान्त: களைப்படைந்திருந்  
தார்.  
च அப்படி இருந்ததால்  
रावणेन ராவணனால்  
हत: அடியுண்டார்.

एवं गृध्रो हतस्तेन रावणेन बलीयसा । संस्कृतश्चापि रामेण गतश्च गतिमुत्तमाम् ॥१२॥

तेन “அந்த  
बलीयसा வலிய  
रावणेन ராவணனால்  
एवं இவ்வாறு  
हत: அடியுண்டவர்  
गृध्र: अपि கழுக்காயிருந்தும்

रामेण ஸ்ரீராமரால்  
संस्कृत: ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்  
பெற்றவராய்  
च च தட்சணமே  
उत्तमां நல்ல  
गतिं கதியை  
गत: அடைந்தார்.

ततो मम पितृव्येण सुग्रीवेण महात्मना । चकार राघवः सख्यं सोऽवधीत्पितरं मम ॥१३॥

राघव: “ஸ்ரீராகவர்  
मम எனது  
पितृव्येण சிற்றப்பனை  
सुग्रीवेण சுக்ரீவனேனும்  
महात्मना மகாத்மாவோடு  
सख्यं சக்யத்தை

चकार செய்துகொண்டார்.  
तत: அதினால்  
स: அவர்  
मम எனது  
पितरं பிதாவை  
अवधीत् கொன்றார்.

मम, पित्रा विरुद्धो हि सुग्रीवः सचिवैः सह । निहत्य वालिनं रामस्ततस्तमभ्यपेचयत् ॥

सुग्रीव: “சுக்ரீவர்  
सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு  
கூட  
मम எனது  
पित्रा தந்தையால்  
विरुद्ध: ஊரைவிட்டுத் தூரத்  
தப்பப்ப்டிருந்தார்.

तत: அதினால்  
राम: हि ஸ்ரீராமரோ  
वालिनं வாலியை  
निहत्य கொன்று,  
तं அவருக்கு  
अभ्यपेचयत् ராஜ பட்டாபிஷேகம்  
செய்துவைத்தார்.

स राज्ये स्थापितस्तेन सुग्रीवो वानरेश्वरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

येन “இக்காரணத்தால்  
 सः அந்த  
 सुग्रीवः சுக்ரீவர்  
 वानरमुख्यानां வானரச்சேஷ்டர்களு  
 राज्ये ராஜ்யத்தில் [டைய  
 राजा அரசராக

वानरेश्वरः வானரர்களுக்கு அதி  
 पण्य  
 स्थापितः நிலைநிறுத்தப்பட்டார்.  
 तेन அவரால்  
 वयं நாங்கள்  
 प्रस्थापिताः அனுப்பப்பட்டோம்.

एवं रामप्रयुक्तास्तु मार्गमाणास्ततस्ततः । वैदेहीं नाधिगच्छामो रात्रौ सूर्यप्रभामिव ॥१६॥

एवं “இவ்விதம்  
 रामप्रयुक्ताः ஸ்ரீராமருக்காகப் பாடு  
 படுபவர்களாய்  
 ततस्ततः எல்லா விடங்களிலும்  
 मार्गमाणाः தேடுபவர்களாய்  
 तु ஆகியும்

वैदेहीं வைதேகியை  
 रात्रौ இரவில்  
 सूर्यप्रभां சூர்யவெளிச்சத்தை  
 इव போல  
 न अधिगच्छामः கண்டோமில்லை.

ते वयं दण्डकारण्यं विचित्य सुसमाहिताः । अज्ञानास्तु प्रविष्टाः स धरण्यां विवृतं विलम् ॥

ते “அந்த  
 वयं நாங்கள்  
 सुसमाहिताः அதிக கவனமுள்ள  
 வர்களாய்  
 दण्डकारण्यं தண்டகாரணயத்தை

विचित्य तु ஆராய்ந்து தேடியும்,  
 अज्ञानात् தெரியாமையால்  
 धरण्यां பூமியில்  
 विवृतं வாய் திறந்திருந்த  
 विलं பிலத்தை  
 प्रविष्टाः स புகுந்தோம்-

मयस्य मायाविहितं तद्विलं च विचिन्वताम् । व्यतीतस्तत्र नो मासो यो राज्ञा समयः कृतः ॥

मयस्य “மயனுடைய  
 मायाविहितं மாயையால் செய்பப்  
 பட்ட  
 तत् அந்த  
 विलं பிலத்தை  
 च முற்றிலும்  
 विचिन्वतां தேடித்திரிந்துகொண்  
 டிருந்த

नः எங்களுக்கு  
 राज्ञा அரசரால்  
 समयः தவணையாக  
 कृतः குறிப்பிட்டிருந்த  
 मासः ஒருமாதம்  
 यः எதுவோ அதுவும்  
 तत्र அங்கேயே  
 व्यतीतः கடக்கப்பட்டது.

ते वयं कपिराजस्य सर्वे वचनकारिणः । कृतां संस्थामतिक्रान्ता भर्थात्प्रायमुपास्महे ॥

ते “அந்த  
 वयं நாங்கள்  
 कपिराजस्य வானரவேந்தனுடைய  
 वचनकारिणः ஏவல்களுக்குப்பட்டு  
 நடப்பவர்கள்.  
 कृतां குறித்த

संस्थां தவணையை  
 अतिक्रान्ताः மீறியவர்களாய்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 भर्थात् பயந்து  
 प्रायः பிராயோபவேசத்தை  
 उपास्महे அனுஷ்டிக்கிறோம்.

கூடே தர்மிஸ்து காஹஸ்தே சூயீவே ச சலஹ்மணே । கதானா஢ி சவீஷா த்ர நோ நாஸ்தி ஜீவதஸ் ॥

தஸ்திந் , அந்த  
சலஹ்மணே லக்ஷ்மணாருடனிருக்  
காஹஸ்தே காஹத்ஸ்தருத், [கிற  
சூயீவே ச சக்ரீவருத்  
கூடே து கோபத்மகொண்டிருக்  
கும்பொழுது

கதானா திருத்திவந்த  
ந: எங்கள்  
சவீஷா எல்லோருக்கும்  
தவ அங்கே  
ஜீவத் அபி உயிருடனிருத்தல்  
ந அஸ்தி இராது." [கூட

இத்யாஸீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஂதிகாஹ்யே கிக்ஷிந்யாகாண்டே சஸ்பழ்ஞாச: சரீ: ॥

ஂதீத: ஸ்லோக: 11500



கிக்ஷிந்யாகாண்டே ஂதீத: ஸ்லோக: 2248

அஃபழ்ஞாச: சரீ:—ஐத்஢த்தியெட்டாவது ஸர்க்கத் ॥ ௨௮ ॥

லக்ஷாயா சீதாவஸ்தான஢்ரதர்ஷனஸ்—லங்கையில ஸ்தைதயிருத்ததைத் காண்பித்தது.

இத்யுத்: கருண் வாக்ய் வானரீஸ்த்யுத்ஜீவதீ: । சவாஷோ வானரான்யுத்: ஢்யுவாச ஢ாஹ்ஸன: ॥

த்யுத்ஜீவதீ: ஢ிராணணை விடது  
ணந்திருக்கிற  
வானரீ: வானரர்களால்  
இதீ இந்த  
கருண் இரக்கமுண்டாகும்  
஢டியான  
வாக்ய் ச஢ாசாரத்தை

உத்: சொல்லப்பட்ட  
஢ாஹ்ஸன: ஢ெரிய குரலையுடைய  
யுத்: கழுது  
சவாஷ: கண்களில் நீர்த்துத்஢்஢  
வானரன் வானரர்களைத்  
஢ார்த்து  
஢்யுவாச ஢தில் சொல்லிற்று.

யவீயான்஢ ச ஂதா ஜடாயுநா஢ி வானரா: । ய஢ாஹ்யாத ஢த் யுதே ராவணே ஢லீயஸா ॥ ௨ ॥

வானரா: “வானரர்கள் !  
஢லீயஸா வலிய  
ராவணே ராவணனால்  
யுதே யுத்தத்தில்  
஢த் கொல்லப்பட்டதாக  
ய் எவனை  
ஂஹ்யாத சொன்னீர்களோ

ஜடாயு: ஜடாயுவெணுத்  
நா஢ ஢ெயரையுடைய  
ச: அவன்  
஢஢ எனது  
யவீயான் இனைய  
ஂதா சகோதரன்.

தூத஢ாவாத஢ஸ்த்வா஢்஢்஢்ஸ்தத஢ி ஢யே । ந ஢ி ஢ே ஸ்திரீதாஸ்தி ஂதூதவீர஢ி஢க்ஷணே ॥ ௩ ॥

தூத஢ாவாத் “வயதின் முதி஢ை  
யாலுத்,  
அ஢ஸ்த்வாத் திறகின் ஢ையினாலுத்,  
தத் அதை  
ஸ்யவன் அபி கேட்டவனை இருந்  
துத்,  
஢யே ஢ொறுத்திருக்கிறேன்.

஢ி எனைன்றல்  
அத இத்தொழுது  
ஂதூ: சகோதரனுடைய  
வீர஢ி஢க்ஷணே ஢ழிக்குத்தழி வாங்கு  
஢ே எனக்கு [தலில்  
ஸ்திரீ: திற஢ை  
ந அஸ்தி கிடையாது.

புரா ட்ருவதே ட்ருதே ச சாஹ் ச ஜயேஷிணௌ । ஆதீத்யஸுபயாதௌ ஸு ஜவலந்த் ரஷிமாலினஸு ॥

புரா	முன் ஒருநகாலத்திலு	ரஷிமாலின	கிரணவரிசைகளால்
ட்ருவதே	விருத்தாசுவதம்		சூழப்பட்டதாய்
ட்ருதே	நடந்தபொழுது	ஜவலந்த்	ஜ்வலித்துக்கொண்
ச: ச	அவனும்		டிருந்த
அஹ் ச	நானும்	ஆதீத்ய	ஆதித்யனை
ஜயேஷிணௌ	{ ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல விரும்பியவர் களாய்	உபயாதௌ ஸு:	கிட்டிப் பறந்து சென் றோம்.

ஆட்யாகாசமார்கேண ஜவென ஸு ஜதௌ ஸுஜஸு । மத்யம் ப்ராஸே சவீதரீ ஜடாயுஸ்வசீததி ॥ ௫ ॥

ஆகாசமார்கேண	ஆகாசமார்க்கமாய்	சவீதரீ	சூரியன்
ஸுஜஸு	மிகவும்	மத்யம்	உச்சியை
ஜவென	வேகத்தோடு	ப்ராஸே	அடைந்தபொழுது
ஆட்யு	சுற்றிச்சுற்றி,	ஜடாயு:	ஜடாயு
ஜதௌ ஸு:	சென்றோம்.	அவசீததி	கிளைப்புற்றான்.

தமஹ் ப்ராஸே ட்ருடா ஸூர்யரஷிமிராதிதம் । பக்ஷாப்யா ஜடாயாமாஸ் ஸ்னேஹாஸ்பரமவிஹஸு ॥ ௬ ॥

ப்ராஸே	தம்பியான	ட்ருடா	கண்டு,
ஸு	அவனை	அஹ்	நான்
ஸூர்யரஷிமி:	சூரியகிரணங்களால்	ஸ்னேஹ்	அன்பினால்
ராதிதம்	களைப்புற்றவனாகவும்,	பக்ஷாப்யா	இரண்டு சிறகுகளினால்
பரமவிஹஸு	மிக்க மெய்மறந்தவனாகவும்,	ஜடாயாமாஸ்	மறைத்தேன்.

நிர்ஹபக்ஷ: பதிதௌ விந்யே:ஸிம்ந வானரோத்ஸமா: । அஹ்ஸிம்நவஸந்நாது: ப்ருதிந் நோபலக்ஷயே ॥

வானரோத்ஸமா:	“வானரோத்தமர் கனோ !	அஹ்	நான்
அசிம்ந	இந்த	அசிம்ந	இதில்
விந்யே:	விந்தியமலையில்	வஸந்	காலம்கழிப்பவனாய்
நிர்ஹபக்ஷ:	சிறகெரிந்தவனாய்	ப்ருதிந்	தம்பியின்
பதித:	விழுந்தவனானேன்.	ப்ருதிந்	செய்தி ஒன்றையும்
		ந உபலக்ஷயே	அறியேன்.”

ஜடாயுஸ்ஸ்வேவஸுக்ஸௌ ப்ராஸே சபாதிநா தடா । யுவராஜௌ மஹாபாஜ: ப்ருத்யாசாஜ்ஜதஸ்தடா ॥ ௭ ॥

ஜடாயுஸ்:	ஜடாயுஷின்	உக்ஸ:	சொல்லப்பட்ட
ப்ராஸே	பிராதாவான	மஹாபாஜ: சு	பேரறிவுடையவனும்,
சபாதிநா	ஸம்பாதினால்	யுவராஜ:	இளவரசனுமான
தடா	அப்பொழுது	அஜ்ஜத:	அங்கதன்
ஏவ்	மேற்சொல்லிய	தடா	அப்பொழுது
	வண்ணம்	ப்ருத்யாசு	பதிலாக உரைத்தான்.

जटायुषो यदि भ्राता श्रुतं ते गदितं मया । आख्याहि यदि जानासि निलयं तस्य रक्षसः ॥

தெ "உமக்கு  
மயா என்னால்  
கடின் சொல்லப்பட்டது,  
சுருத கேட்டறிந்துகொள்  
ளப்பட்டது.  
ஜடாயுஷ: ஜடாயுவுக்கு

பிராதாவாக இருப்ப  
தச்ய அந்த [தால்,  
ரக்ஷச: ராசுதஸனுடைய  
நிலய இருப்பிடத்தை  
ஜானாசி யடி அறிவீர் ஆகில்,  
ஆख्याहि சொல்லும்.

अदीर्घदर्शिनं तं वा रावणं राक्षसेश्वरम् । अन्तिके यदि वा दूरे यदि जानासि शंस नः ॥

அன்திகே வா "சமீபத்திலோ,  
தூரே யடி அல்லது தூரத்திலோ  
அதீர்ஷதர்சின தீர்க்காலோசனையில்  
லாத  
ரக்ஷசேஸ்வர ராசுதஸாதிபனாகிய  
த அந்த

ராவண ராவணனை  
ஜானாசி அறிவீர்  
யடி ஆகில்,  
ந: எங்களுக்கு  
சன் சொல்லும்.  
வா அறிய விரும்புகிறோம்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा ज्येष्ठो भ्राता जटायुषः । आत्मानुरुपं वचनं वानरान् सम्प्रहृषयन् ॥

தத: இதன்மேல்,  
மஹாதேஜா: மிக்கத்திறமையுடைய  
ஜடாயுஷ: ஜடாயுவின்  
ஜ்யே: ஆதா தமயன்,  
வானரன் வானரர்களை

சமப்ரஹ்ஸயன் மகிழ்விப்பவராய்  
ஆத்மானுரூப தனது கீர்த்திக்கன  
குணமான  
வசன சொல்லை  
அவவீத் சொன்னார்.

निर्दग्धपक्षो गृध्रोऽहं हीनवीर्यः पुवङ्गमाः । बाष्पात्रेण तु रामस्य करिष्ये साहस्युत्तमम् ॥

புவங்கமா: "வானரர்களா!  
அஹ் நான்  
நிர்தக்ஷபக்ஷ: சிறகெரிந்த  
கூழ: கழுகு  
ஹீனவீரய: வலிகுன்றியவன்.  
து இப்படியிருப்பதால்

ராமச்ய பூராமருக்கு  
உத்தம பெரிய  
சாஹ் உதவியை  
வாங்குமாத்திரத்தின  
லேயே  
கரிஷ்யே செய்கின்றேன்.

जानामि वारुणांलोकान्विष्णोस्त्रैविक्रमानपि । देवासुरविमर्दाश्च ह्यमृतस्यापि मन्यन्म ॥१३॥

லோகான் "உலகங்களையும்,  
வாருணா அபி நீர் மூடினவைகளையும்,  
விஷ்ணு: திருமாலின்  
திராவிக்கரமாவதார  
மூன்று அடிவைப்பு  
களையும்,  
தேவாஸுரயுத்தம்  
களையும்,

அமர்தச்ய அமுதத்திற்கு  
மன்யன் அபி கடைந்ததையும்  
ஹி உள்ளபடி  
ஜானாமி அறிவேன்.



रामस्य	புரீராமருடைய
इदं	இந்த
कार्यं	காரியம்
मया	என்னால்
प्रथमं	உடனே
कृतव्यम्	செய்யப்பட்டவேண்டி.
	யது.

பாமினி	பெண்ணைந் காள்
துராத்மனா	துராத்த்மாவான்
ராவணே	ராவனனூல்,
ஹிமாணா	துரக்கிக்கொண்டுபோ
	கப்பட்டவளாயும்
காலாணி ச	அங்கங்களை
விபூவ்வி	உதறிக்கொண்டு
பூஷாணி	ஆபரணங்களை
அபவிஷ்ணுனி	கழற்றி எறிபவளாயும்
மயா	என்னூல்
தூதா	காணப்பட்டாள்.

सूर्यप्रभा हव	சூரியகாந்தியோ
वा	அல்லது
अम्बुदे	மேகத்தில்
तद्वि यथा	மின்னலோ வெனும்
	படி
भाति	விளங்கிற்று.

தன்ய	அந்தீ
ரஃச:	ராசுஸ னின்
நிலய்	இருப்பிடம்
கதயத:	சொல்லுகிற
மே	என்னிடத்தினின்று
சூயதாம்	{ செனிகொடுத்துக் கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டும்.

புத்ரோ விஸ்வஸ: சாஸாஹ்ரதா வைஸ்ரவணஸ்ய ச | அஹ்யாஸ்தே நகரீ லக்ஷா ராவணோ நாம ராஹஸ: ||

விஸ்வஸ: “ஹிசாவலவின்  
சாஸாஹ்ரதா ஸாஸாஹ்ரதா  
புத்ர: புதல்வன் ;  
வைஸ்ரவணஸ்ய குபேரனுக்கு  
அதா பராதா.  
ராவண: ராவணன்

நாம என்னும் பெயரை  
புடைய  
ராஹஸ: ச அரக்கன்.  
லக்ஷா லங்கை என்ற  
நகரீ பட்டணத்தை  
அஹ்யாஸ்தே ஆண்டுவருகிறான்.

இதோ த்ரீபே சமுத்ரஸ்ய சம்பூர்ணே ஶதயோஜநே | தர்ஸிஸ்துக்ஷுபுரி ரம்யா நிர்மிதா விஸ்வகர்மணா || 20 ||

ஜாஸ்வநதமயேத்ரேயித்ரே: காஸ்வநவேதிகை: | பாஸாடேஹேமவணேஸ்வ மஹத்ரி: சுஸமா க்ருதா ||

பாகாரேணாக்ரவணே நஹதா சுஸமாத்ருதா

|| 21 ||

ஹத: “இங்கிருந்து  
சம்பூர்ணே பூர்ணமான  
ஶதயோஜநே நூறுயோசனையுள்ள  
சமுத்ரஸ்ய சமுத்திரத்தின் [தும்  
தர்ஸிஸ்து அந்த  
த்ரீபே தீவில்  
விஸ்வகர்மணா விசுவகர்மாவினால்  
மஹத்ரி: பெரிய  
ஜாஸ்வநதமயை: பொன்மயமான  
ஹே: வரையில்களாலும்,  
விவ்: அழகிய  
காஸ்வநவேதிகை: பொன்னால் செய்த  
வேதிகைகளாலும்,

ஹேமவணை: தங்கநிறமான  
பாஸாடே: ச உப்பரிகைகளாலும்,  
சுஸமா க்ருதா செம்மையாய் அமைக்க  
கப்பெற்றதும்,  
அக்ரவணே சூரிய ஒளியுடைய  
மஹதா பெரிய  
பாகாரேண மதிலால்  
சுஸமாத்ருதா முற்றிலும் சூழப்பட்ட  
ததுமான  
ரம்யா அழகிய  
லக்ஷுபுரி இலங்கை நகரம்  
நிர்மிதா செய்யப்பட்டது.

தஸ்யா வஸதி வைதேஹி தீநா கௌஸேயவாஸினி | ராவணாந்த:புரே ருத்ரா ராஹஸீபி: சுரஸிதா ||

கௌஸேயவாஸினி “கோடுகப்பட்டுடுத்திய  
வைதேஹி வைதேகியார்  
தீநா மனவேக்கங்கொண்ட  
தஸ்யா அதில் [வளாய்  
ராவணாந்த:புரே ராவணனுடைய  
அந்தப்புரத்தில்

ருத்ரா காவலில் வைக்கப்  
பட்டவளாய்  
ராஹஸீபி: ராஹஸீபிகளால்  
சுரஸிதா காவல்காக்கப்பட்டவ  
ளாய்  
வஸதி இருக்கிறாள்.

ஜநகஸ்யாத்மஜா ராஸ்த்ரத்ர த்ரக்ஷயத் மைதிலிம் | லக்ஷாயாமத்ருஸ்தாயா சாஸாரேண சமந்த: ||

சமந்த: “எல்லா ப்பக்கங்களிலும்  
சாஸாரேண கடலால்  
ஸ்தாயா சூழப்பட்ட  
தத்ர அந்த  
லக்ஷாயா இலங்கையில்

ஜநக ஜனக  
ராஸ்த்ர ராஜரின்  
ஆத்மஜா புத்திரியாகிய  
மைதிலிம் மைதிலியாரை  
அத்ர அப்பொழுது  
த்ரக்ஷய காணுங்கள்.



गर्हितं तु कृतं कर्म येन स्य पिशिताशिना । प्रतीकार्यं च मे तस्य वैरं भ्रातुः कृतं भवेत् ॥  
 पिशिताशिना “மஃ மிசுத்தைத்தின்கி  
 ன்றவனாஸ்  
 க்ருத் செய்யப்பட்ட  
 கர்ம் காரியம்  
 गर्हितं स्य நிந்திக்கத்தக்கது.  
 येन அக்கரணத்தால்  
 तस्य அனாளுக்கு

इहस्योऽहं प्रपश्यामि रावणं जानकीं तथा । अस्माकमपि सौपर्णं दिव्यं चक्षुर्वलं तथा ॥  
 अहं “நான்  
 इहस्य: இங்கிருந்துகொண்டே  
 रावणं ராவணனையும்  
 तथा அப்படியே  
 जानकीं ஜானகியாரையும்  
 प्रपश्यामि காண்கின்றேன்.

अस्माकमपि सौपर्णं दिव्यं चक्षुर्वलं तथा ॥

सौपर्णं कर्णद्वयं  
 दिव्यं दिव्यमान  
 चक्षुः कर्णद्वयम्  
 बलं बलम्  
 तथा अर्धपिर्णकामे  
 अस्माकं अपि एतन्मूर्च्छम्.

பிரதிகூலம் செய்யத்  
 அதனால் [தக்கதே.  
 எனது  
 பிராதானின்  
 பழிக்குப்பழி  
 செய்யப்பட்டதாக  
 ஆகும்.

तस्मादाहारवीर्येण निसर्गेण च वानराः । आयोजनशतात्सायाद्रथं पश्याम नित्यशः ॥३१॥

वानरा: “வானரர்கள்!  
 तस्मात् அக்காரணத்தால்  
 आहारवीर्येण உணவின் வலியாலும்  
 निसर्गेण च இயற்கையாலும்  
 वयं நாங்கள்

नित्यशः எப்பொழுதும்  
 आयोजनशतात् நூறு யோஜனைவரை  
 यिः  
 साम्राट् இருக்குமிடத்தில்  
 पश्याम காண்போம். [நின்று

अस्माकं विहिता वृत्तिर्निसर्गेण च दूरतः । विहिता पादमूले तु वृत्तिश्चरणयोधिनाम् ॥

निसर्गेण “இயற்கையால்  
 अस्माकं எங்களுக்கு  
 वृत्ति: இரைதேடல்  
 दूरतः च தூரத்திலேயே  
 विहिता ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்  
 கிறது.

चरणयोधिनां கோழிகளுக்கு  
 वृत्ति: இரைதேடல்  
 पादमूले तु காஷ்டியிலேயே  
 विहिता ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்  
 கிறது.

उपायो दृश्यतां कश्चिल्लङ्घने लवणाम्भसः

लवणाम्भसः • “உப்புக்கடலின்  
 लङ्घने தாண்டுதலில்  
 कश्चित् ஒரு

अभिगम्य तु वैदेहीं समृद्धार्था भविष्यथ

वैदेहीं “வைதேகியாரை  
 अभिगम्य கண்டு,

॥ ३३ ॥

उपाय: குழ்ச்சி  
 दृश्यताम् கண்டுகொள்ளப்பட்  
 டும்.

॥ ३४ ॥

समृद्धार्था: तु காரியசுத்திபெற்றவர்  
 भविष्यथ ஆவீர்கள்.

समुद्रं नेतुमिच्छामि भवद्भिर्वरुणालयम् । प्रदास्याम्युदकं भ्रातुः स्वर्गतस्य महात्मनः ॥

वरुणालयं “ ஜலத்திற்கிருப்பிட  
மாண  
சமுத்ரம் சமுத்திரத்திற்கு  
भवद्भिः உங்களால்  
नेतुं எடுத்துக்கொண்டு  
போகப்பட

इच्छामि வேண்டுக்கிறேன்.  
स्वर्गतस्य சுவர்க்கமடைந்த  
महात्मनः மகாத்மாவான  
भ्रातुः சகோதரனுக்கு  
उदकं प्रदास्यामि தரப்படணம்  
செய்க்கிறேன்.”

ततो नीत्वा तु तं देशं तीरे नदनदीपतेः । निर्दग्धपक्षं संपाति वानराः सुमहौजसः ॥३६॥  
पुनः प्रत्यानयित्वा च तं देशं पतगेश्वरम् । बभूवुर्वानरा हृष्टाः प्रवृत्तिमुपलभ्य ते ॥३७॥

सुमहौजसः மிக்க பலமுடைய  
वानराः வானரர்கள்  
नदनदीपतेः சமுத்திரத்தின்  
तीरे தீரத்தில்  
तं, அந்த,  
निर्दग्धपक्षं சிறகெறிந்த  
सम्पाति சம்பாதியை  
ततः அங்கிருந்து  
देशं குறிப்பிட்டவிடத்  
नीत्वा கொண்டுபோய், [திற்கு  
ते அந்த  
वानराः வானரர்கள்

तं அந்த  
पतगेश्वरं பறவையரசை  
पुनः மீளவும்  
देशं இருப்பிடத்திற்கு  
प्रत्यानयित्वा திருப்பிக்கொண்டு  
வந்து,  
प्रवृत्तिं तु தற்கால சமரசாத்  
தையும்  
उपलभ्य கேட்டறிந்துகொண்டு,  
च அதனால்  
हृष्टा: மிக சந்தோஷமடைந்  
தவர்களாய்  
बभूवुः ஆனார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11537

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2285



एकोनषष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௩௭ ॥

सुपार्श्ववचनानुवादः—ஸுபார்கவன் சொன்னதை சொல்வது.

ततस्तदमृतास्वादं गृध्राजेन भाषितम् । निशम्य मुदिता हृष्टास्ते वचः पुवर्गभाः ॥१॥

ततः அங்கு  
ते அந்த  
पुवर्गभाः வானர வீரர்கள்  
गृध्राजेन கழுகரசரால்  
भाषितं சொல்லப்பட்ட  
अमृतास्वादं அமிருதம்போல்  
இனிய

तत् அந்த  
वचः வார்த்தையை  
निशम्य கேட்டு,  
मुदिता: சந்தோஷமடைந்த  
வர்களாய்  
हृष्टा: மயிர்கூச்ச  
மடைந்தார்கள்.

जाम्बवान्वानरश्रेष्ठः सह सर्वैः पुवङ्गमैः । भूतलात्सहसोत्पत्य गृध्रराजं तमब्रवीत् ॥ २ ॥

வானரேष्ठ: வானரர்களுக்குத்  
தலைமையான  
ஜாம்பவான் ஜாம்பவந்தர்  
சर्वै: எல்லா  
புவங்குமையு: வானரர்களோடு  
சஹ கூட

भूतलात् பூமியிலிருந்து  
सहसा திடீரென்று  
उत्पत्य எழும்பி,  
त अந்த  
गृध्रराजं கழுக்கரசுப்பார்த்து  
अब्रवीत् மீளவும் கேட்டார்.

क सीता केन वा दृष्टा को वा हरति मैथिलीम् । तदाख्यातु भवान्सर्वं गतिर्भव वनौकसाम् ॥

சீதா சீதாதேவியார்  
क எங்கே  
केन वा எவனால்வது  
दृष्टा காணப்பட்டாளா ?  
मैथिलीं மைதிலியாரை  
क: वा எவன்தான்  
हरति எடுத்துப்போனான் ?

तत् अन्त  
सर्वं எல்லாவற்றையும்  
भवान् நீர்  
आख्यातु சொல்லவேண்டும்.  
वनौकसां வானரர்களுக்கு  
गति: ரகசுக்கராக  
भव ஆகுவிர்.

को दाशरथिबाणानां वज्रवेगनिपातिनाम् । स्वयं लक्ष्मणसुक्तानां न चिन्तयति विक्रमम् ॥

வஜ்ரவையுதம்போல்  
வேகமாய் விழுகின்ற,  
स्वयं பிரயாசையின்றி  
लक्ष्मणसुक्तानां லக்ஷ்மணரால்  
விடப்பட்ட,

दाशरथिबाणां தாசரதிபாணங்களின்  
विक्रमं வலியை  
क: எவன்  
चिन्तयति न { எத்தன்மையான  
தென்று அறியாதி  
ருப்பான் ? }

स हरीन्प्रीतिसंयुक्तान्सीताश्रुतिसमाहितान् । पुनराश्वासयन्प्रीत इदं वचनमब्रवीत् ॥ ५ ॥

ச: ஆவர்  
प्रीत: சந்தோஷமுற்றவராய்  
प्रीतिसंयुक्तान् ஆன்போடுகூடிய  
सीताश्रुति- } சீதையின் செய்தி  
समाहितान् } யைக் கேட்க ஒன்று  
கூடியவர்களான

हरीन् வானரர்களை  
आश्वासयन् நம்பிக்கையுண்டாகும்  
படி செய்பவராய்  
पुन: மறுபடியும்  
इदं वचनं இந்த மொழியை  
अब्रवीत् சொன்னார்.

श्रूयतामिह वैदेह्या यथा मे हरणं श्रुतम् । येन चापि ममाख्यातं यत्र चायतलोचना ॥

வெதே: "வைதேவியாரின்  
हरणं தூக்கிக்கொண்டுபோ  
मम எனக்கு [குதல்  
यथा எப்படி  
श्रुतं च தெரிவிக்கப்பட்ட  
தென்றதும்  
आयतलोचना நெடுங்கண்ணாள்

येन चापि ममाख्यातं यत्र चायतलोचना ॥

यत्र च எங்கிருக்கிறாள்  
येन எவனால் [என்றதும்,  
मे எனக்கு  
आख्यातं अपि சொல்லப்பட்டதென்  
பதும்  
इह च இப்பொழுதே  
श्रूयताम् கேட்கப்பட்டதும்.

अहमस्मिन्गिरौ दुर्गे बहुयोजनमायते । चिरान्निपतितो वृद्धः क्षीणप्राणपराक्रमः ॥ ७ ॥

அஃ “நான்  
வृद्ध: மூப்படைந்தவனாய்  
क्षीणप्राणपराक्रम: உயிரும் வலியும் குன்  
अस्मिन् இந்த [றியவனாய்  
बहुयोजनं அனேக யோஜனை  
தூரம்

आयते நீண்ட-  
दुर्गे புகவரிய  
गिरौ மலையில்  
चिरात् நெடுநாளாய்  
निपतितः விழிந்து கிடக்கிறேன்.

तं मामेवं गतं पुत्रः सुपार्श्वो नाम नामतः । आहारेण यथाकालं विभर्ति पततां वरः ॥ ८ ॥

एवं “இவ்வித  
गतं கதியடைந்த  
तं मां அந்த என்னை  
पततां பறவைகளுக்குள்  
वरः சிறந்த  
सुपार्श्वः ஸுபார்ச்வன்

नाम என்னும்  
नामतः பெயரையுடைய  
पुत्रः புத்திரன்  
यथाकालं காலந்தப்பாது  
आहारेण ஆகாரங்கொண்டு  
विभर्ति போஷிக்கிறான்,

तीक्ष्णकामास्तु गन्धर्वास्तीक्ष्णकोपा भुजङ्गमाः । मृगाणां तु भयं तीक्ष्णं ततस्तीक्ष्णक्षुधा वयम् ॥

गन्धर्वाः “கந்தர்வர்கள்  
तीक्ष्णकामाः தீக்ஷணமான காம  
முடையவர்கள்.  
भुजङ्गमाः நாகர்கள்  
तीक्ष्णकोपाः தீக்ஷணமான கோப  
முடையவர்கள்.  
मृगाणां तु மான்களுக்கோ

भयं तु பயம் தான்  
तीक्ष्णं தீக்ஷணமானது.  
वयं நாங்கள்  
ततः அதைக்காட்டிலும்  
तीक्ष्णक्षुधाः தீக்ஷணப்பசியுடைய  
வர்கள்.

स कदाचित्क्षुधातेस्य मम चाहारकाङ्क्षिणः । गतसूर्येऽहनि प्राप्तो मम पुत्रो ह्यनामिषः ॥

कदाचित् “ஒருநாள்  
क्षुधातेस्य பசியால் வருந்தியும்  
आहारकाङ्क्षिणः உணவை எதிர்பார்த்து  
துமிருந்த  
मम என்னுடைய  
सः அந்த

पुत्रः புதல்வன்  
गतसूर्ये अहनि சூரியாஸ்தமனவேளை  
मम च எனக்கே [யில்  
अनामिषः हि இறைச்சியில்லாதவ  
னாகவே  
प्रासः வாந்துசேர்ந்தான்.

स मया वृद्धभावाच्च कोपाच्च परिभर्त्सितः । क्षुत्पिपासापरीतेन कुमारः पततां वरः ॥ ११ ॥

पततां “பறவைகளில்  
वरः சிறந்த  
सः அந்த  
कुमारः குமாரன்  
क्षुत्पिपासापरीतेन பசிதாகக்கொள்ள  
வருந்திய

मया என்னால்  
वृद्धभावात् च மூப்பினாலும்,  
कोपात् च கோபத்தினாலும்  
परिभर्त्सितः கடிந்து பேசப்பட்ட  
டான்.

स मामाहारसंरोधात्पीडितं प्रीतिवर्धनः । अनुमान्य यथातत्त्वमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १२ ॥

प्रीतिवर्धनः “அன்பை விருத்தி செய்யும்

ச: அவன்  
அஹர்ஸரோதா ஆகாரம் கிட்டாமையால்

पीडितं வருந்தும்

अहं तात यथाकालमामिषार्थी खमायुतः । महेन्द्रस्य गिरेर्द्वारमावृत्य च समास्थितः ॥ १३ ॥

तात “ஐயா!  
अहं நான்  
आमिषार्थी இரைதேட  
यथाकालं च சரியான காலத்திலேயே

खं ஆகாயத்தை

मां என்னை  
अनुमान्य பொருதிக்கேட்டு,  
इदं இந்த  
वचनं விஷயத்தை  
यथातत्त्वं நடந்தபடியே  
अब्रवीत् சொன்னான்.

आयुतः கிட்டியவனாய்  
महेन्द्रस्य மகேந்திர  
गिरि: மலையில்  
द्वारं வழியை  
आवृत्य மறைத்துக்கொண்டு,  
समास्थितः நின்றேன்.

तत्र सत्त्वसहस्राणां सागरान्तरचारिणाम् । पन्थानमेकोऽध्यवसं संनिरोद्धुमवाञ्छुः ॥

सागरान्तरचारिणां “சமுத்திரமத்தியில்  
சஞ்சரிக்கும்

सत्त्वसहस्राणां பல ஆந்துக்களின்

पन्थानं வழியை

तत्र அங்கு

एकः தனியாய்  
अवाङ्मुखः துணிகரமாய்  
सन्निरोद्धुं தடுக்க  
अध्यवसम् நான் எண்ணங்கொண்டிருந்தேன்.

तत्र कश्चिन्मया दृष्टः सूर्योदयसमप्रभाम् । स्त्रियमादाय गच्छन्वै भिक्षाञ्जनचयोपमः ॥ १५ ॥

तत्र “அப்பொழுது  
सूर्योदयसमप्रभां { உதிக்கிற சூரியகாந்தி  
க்கொப்பான ஒளி  
யையுடைய  
स्त्रियं ஒரு பெண்ணை  
आदाय எடுத்துக்கொண்டு,

गच्छन् वै போய்க்கொண்டிருக்கிற  
भिक्षाञ्जनचयोपमः பிளந்த மைமலையை  
நிகர்த்த கரியானை  
कश्चित् ஒருவன்  
मया என்னால்  
दृष्टः காணப்பட்டான்.

सोऽहमभ्यवहारार्थं तौ दृष्ट्वा कृतनिश्चयः । तेन साम्ना विनीतेन पन्थानमभियाचितः ॥

तौ “அவர்களை  
दृष्ट्वा பார்த்து,  
अभ्यवहारार्थं உணவுக்குதவுமென்று  
कृतनिश्चयः தீர்மானித்திருந்த  
स: ஆந்த  
अहं நான்  
विनीतेन வணக்கத்தேட்டு

तेन அவனால்  
साम्ना கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொள்ளுதலால்  
पन्थानं வழியை  
अभियाचितः விடும்படி பிரார்த்திக்கப்பட்டேன்.



न हि सामोपपन्नानां प्रहृता विद्यते कचित् । नीचेष्वपि जनः कश्चित्किमङ्ग वत मद्विधः ॥

सामोपपन्नानां { “ஸாமோபபயத்ததைத்  
கைக்கொண்டவர்  
களுக்கும்  
प्रहृतां { விரோதியாய் வதை  
செப்பவன்  
नीचेषु अपि { நீசர்களில்கூட

कश्चित् जनः ஒருவனுவது  
कचित् எங்கேயும்  
विद्यते न हि இல்லை அன்றோ.  
मद्विधः ஏன் போன்றவன்  
किमङ्ग கேட்கவேண்டுமோ?  
वत: ஐயோ!

स यातस्तेजसा व्योम संक्षिपन्निव वेगितः । अथाहं खचरैभूतैरभिगम्य सभाजितः ॥१८॥

स: “அவன்  
तेजसा ஆற்றலினால்  
व्योम ஆகாயத்தை  
अभिगम्य அடைந்து,  
संक्षिपन् इव சுருக்கி விடுவான்  
போல்  
वेगितः அதேவேகமாய்

यातः சென்றான்.  
खचरै: ஆகாசஞ்சாரிகளான  
भूतै: வயித்தர்களால்,  
अहं நான்  
अथ இப்பொழுது  
सभाजितः மிகவும் கொண்டாடப்  
பட்டேன்.

दिष्टया जीवति सीतेति ह्यब्रुवन्मां महर्षयः । कथंचित्सकलतोऽसौ गतस्ते स्वस्त्यसंशयम् ॥

मां “எண்ணப்பார்த்து  
महर्षयः மகரிஷிகள்  
दिष्टया “நல்லகாலத்தால்  
सीता சீதாதேவியார்  
जीवति பிழைத்திருக்கிறாள்.  
सकलल: { காப்பாற்றவேண்டிய  
தான் பொருளைக்  
கைக்கொண்ட

असौ हि அவனும்  
कथंचित् தப்பித்துக்கொண்டு  
गतः சென்றான்.  
ते உணக்கு  
स्वस्ति மங்களம்  
असंशयं சுந்தேகமேயில்லை  
इति, अब्रुवन् என்று சொன்னார்கள்.

एवमुक्तस्ततोऽहं तैः सिद्धैः परमशोभनैः

परमशोभनैः “மிக மங்களகரமான  
तैः அந்த  
सिद्धैः சித்தர்களால்

॥ २० ॥

अहं நான்  
ततः மீளவும்  
एवं பின்வருமாறு  
उक्तः சொல்லப்பட்டேன்.

स च मे रावणो राजा रक्षसां प्रतिवेदितः । ह्रन्दाशरथेर्भायी रामस्य जनकात्मजाम् ॥  
अष्टाभरणकौशेयां शोकवेगपराजिताम् । रामलक्ष्मणयोर्नाम क्रोशन्ती मुक्तमूर्धजाम् ॥२२॥

मुक्तमूर्धजां “தலைமயிர் அவிழ்த்  
தவளாயும்,  
शोकवेगपराजितां { துக்கத்தின் வேகத்  
தில் திகைப்புண்ட  
வளாயும்,

अष्टाभरणकौशेयां { நழுவிவிழும் ஆபர  
ணத்தையும், வஸ்தி  
ரத்தையுமுடையவ  
ளாயும்,  
रामलक्ष्मणयोः { ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க  
ளின்

நாம	நாமங்களுையே
कोशन्ती	கதறுகிறவளாயும்,
जनकात्मजां	ஜனகரின் மகளுடைய
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரான
रामस्य	பூதிராமருடைய
भार्या	பத்தனியை
हरिः	திருடிக்கொண்டு
	போகிற

सः च	அவன்தான்
रक्षसां	ராசாஸாஸ்களுக்கு
राजा	ஆரசனான
शवणः	ராவணன்” என்று
मे	எனக்கு
प्रतिवेदितः	தெரிவிக்கப்பட்டது.

एष कालात्ययस्तावदिति कालविदां वरः । एतमर्थं समग्रं मे सुपार्श्वः प्रत्यवेदयत् ॥२३॥

एषः	“இதுதான்
कालात्ययः तावत्	காலதாமதம்”
इति	என்று
कालविदां	காலமறிந்தவர்களுள்
वरः	சிறந்த

सुपार्श्वः	ஸுபார்ச்வன்
एतं	இந்த
अर्थं	விஷயத்தை
समग्रं	ஆகியோடந்தமாக
मे	எனக்கு
प्रत्यवेदयत्	தெரிவித்தான்.

तच्छ्रुत्वाऽपि हि मे बुद्धिर्नासीत्काचित्पराक्रमे । अपक्षो हि कथं पक्षी कर्म किंचिदुपक्रमे ॥

तत् श्रुत्वा अपि	“அதைச் சொல்லக்
	கேட்டும்
मे	எனக்கு
पराक्रमे	பராக்கிரமவிஷயத்
	தில்
काचित्	யாதொரு
बुद्धिः	புத்தியும்

न आसीत्	உண்டாகவில்லை.
हि	ஏனென்றால்
अपक्षः	சிறகில்லாத
पक्षी हि	பகழி அன்றோ!
कथं	எப்படி
किञ्चित् कर्म	ஒரு காரியத்தை
उपक्रमे	நாந்தொடங்குவேன்?

यत्तु शक्यं मया कर्तुं वाग्बुद्धिगुणवर्तिना । श्रूयतां तत्पवक्ष्यामि भवतां पौरुषाश्रयम् ॥

वाग्बुद्धि- गुणवर्तिना }	“இன்சொல், நற்புத்தி, நற்குணம் இவைகளே ப்பின்பற்றின
मया	என்னால்
कर्तुं शक्यं	செய்யமுடிந்தது
यत्	எதுவோ அதை

प्रवक्ष्यामि	சொல்லுவேன்
तत् तु	அதுவும்
भवतां	உங்களுடைய
पौरुषाश्रयं	பலத்தையே பொருத்
	தது.
श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

वाङ्मतिभ्यां तु सर्वेषां करिष्यामि प्रियं हि वः । यदि दाशरथेः कार्यं मम तन्नात्र संशयः ॥

वाङ्मतिभ्यां तु	“மனமொழிகளா
वः	உங்கள் [லேயே
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
प्रियं	ஹிதத்தை
करिष्यामि	செய்வேன்.
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரின்

कार्यं	காரியம்
यत् हि	எதுவோ
तत्	அது
मम हि	என்னுடையதே.
अत्र	இவ்விஷயத்தில்
संशयः न	சந்தேகமில்லை.

ते भवन्तो मतिश्रेष्ठा बलवन्तो मनस्विनः । प्रहिताः कपिराजेन देवैरपि दुरासदाः ॥२७॥

कपिराजेन “ वाனராவேந்தனூல்  
प्रहिताः நியமிக்கப்பட்ட  
ते அந்த  
भवन्तः நீங்கள்  
मतिश्रेष्ठाः சிறந்த புத்திசாலிகள்.

मनस्विनः நல்ல எண்ணமுடைய  
வர்கள்.  
देवैः अपि தேவர்களாலும்  
दुरासदाः வெல்லமுடியாதவர்  
கள்.  
बलवन्तः மிகுந்த பலசாலிகள்.

रामलक्ष्मणबाणाश्च निशिताः कङ्कपत्रिणः । त्रयाणामपि लोकानां पर्याप्तास्त्राणानिग्रहे ॥

कङ्कपत्रिणः “ கழுக்கிறகு கட்டப்  
பட்ட  
निशिताः கூறிய  
रामलक्ष्मणबाणाः च ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க  
ளின் பாணங்களுள்

त्रयाणां மூன்று  
लोकानां உலகங்களை  
त्राणानिग्रहे अपि ஸம்ஹாரத்திலும்  
पर्याप्ताः வல்லவைகள்.

कामं खलु दशग्रीवस्तेजोबलसमन्वितः । भवतां तु समर्थानां न किञ्चिदपि दुष्करम् ॥

दशग्रीवः “ தசக்ரீவன்  
तेजोबलसमन्वितः } வலியும் ஆண்மையும்  
खलु } உடையவன் தான்.  
कामं तु ஆயினும்,

समर्थानां சமர்த்தர்களாகிய  
भवतां உங்களுக்கு  
दुष्करं செய்தற்கரியது  
किञ्चिदपि न ஒன்றுமில்லை.

तदलं कालसङ्गेन क्रियतां बुद्धिनिश्चयः । न हि कर्मसु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥

तत् “ ஆகையால்  
कालसङ्गेन காலவிளம்பம்  
अलं போதும் ;  
बुद्धिनिश्चयः தீர்மானயோசனை  
क्रियतां செய்யப்பட்டும்.

भवद्विधाः உங்களைப்போன்ற  
बुद्धिमन्तः புத்திமான்கள்  
कर्मसु காரியங்களில்  
न सज्जन्ते தயங்கார்கள்.  
हि அன்றோ !”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11567

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2315

षष्टितमः सर्गः—அறுபதாவது ஸர்க்கம் ॥ ६० ॥

सम्पातिना स्वस्य वृत्ता-तकथनम्—ஸம்பாதி தன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்வது.

ततः कृतोदकं स्नातं तं गृध्रं हरियूथपाः । उपविष्टा गिरौ दुर्गे परिवार्यसमन्ततः ॥ १ ॥

ततः பிறகு  
हरियूथपाः வானரவீரர்கள்  
स्नातं ஸ்நானம்பண்ணி  
कृतोदकं நீர்க்கடன் செய்து  
முடித்த  
त அந்த

गृध्रं கழுதை  
समन्ततः நாற்புறமும்  
परिवार्य குழிந்து,  
गिरौ பர்வத  
दुर्गे சிகரத்தில்  
उपविष्टा: உட்கார்ந்தார்கள்.

தமஜ்ஜதமுபாஸீந் தை: சவ்ஹீரிகிஹீதம் । ஜனததத்யயோ ஹ்ஸித்பாதி: புநரவ்வித் ॥ ௨ ॥

ஜனததத்யய:	மனஸ்ஸந் துஷ்டி	உபாஸீந்	சமீபத்தில் உட்கார்ந்
சபாதி:	சம்பாதி [கொண்ட	த	அந்த [திருந்த
த:	அந்த	அஜ்ஜத்	அங்கத்தனைப்பார்த்து
ஹரிசி:	வானரர்கள	ஹ்ஸித்	உச்சாகத்தால்
சவ்:	எல்லா ராலும்	புந:	மீளவும்
வ்:	சூழப்பட்ட	அவ்வித்	சொன்னார்.

கூதா நி:சவ்மேகாபா: ஸ்ருவ்நு ஹயோ மம । தத்வ் சஜ்ஜீர்தீயிய்யாமி யதா ஜானாமி மீயிலிம் ॥

மீயிலி	“மேதிலியாரை	சஜ்ஜீர்தீயிய்யாமி	விஸ்தாரமாய்ச் சொல்
யதா ஜானாமி	எந்தவிதமாய் நான்	ஹய:	ஸப்போகிறேன்.
	அறிவேனோ அந்தப்	நி:சவ் கூதா	வானரர்களே !
	படியே		நிச்சத்தமாயிருந்து
மம	எனது	ஐகாபா:	கொண்டு
தத்வ்	மனதுள்ளதை	ஸ்ருவ்நு	ஏகாக்கித்தர்களாய்
			கேளுங்கள்.

அஸ்ய விந்யஸ்ய ஸிசுரே பதிதோஸிம் புரா வநே । சூர்யதபபரிதாஜ்ஜோ நிர்ஹ: சூர்யரஹிசி: ॥

புரா	“முன்னர்	அஸ்ய	இந்த
சூர்யதபபரிதாஜ்:	சூரியவெய்யிலினால்	விந்யஸ்ய	விந்தியமலையின்
	உடல்வாடிய	ஸிசுரே	சிகரத்தில்
சூர்யரஹிசி:	சூரியகிரணங்களால்	வநே	ஒரு காட்டில்
நிர்ஹ:	தகிக்கப்பட்டவனாய்	பதித: அசிம்	விழுந்தேன்.

லவ்ஹஸ்சஸ்து ஷடாபாதிவஸோ விஹ்லந்நிவ । வீக்ஷமாணோ திச: சர்வா நாபிஜானாமி கிஷ்ந ॥

விவச:	“ஸ்ரீரணை தப்பினவ	லவ்ஹஸ்சஸ்து:	அறிவையடைந்தவ
	னாய்,	சர்வ:	எல்லா [னாய்
விஹ்லந்	ஏக்கம்பிடித்தவனாய்,	திச:	திசைகளும்
இவ	இதேமாதிரியாய்,	வீக்ஷமாண: து	விழித்துப்பார்த்தும்
ஷடாபாதி	ஆறு இரவுகளுக்கப்	கிஷ்ந	ஒன்றும்
	பால்	ந அபிஜானாமி	புண்ப்பாதிருந்தேன்.

ததஸ்து சாஸாராஜ்ஜைலாந்நதி: சர்வா: சராசி ச । வநான்யுதவிவேலா ச சமீக்ஷ மதிராஸமத் ॥

தத: து	“பிறகு	சராசி ச	ஏரிகளையும்,
சாஸாராந்	கடல்களையும்,	வநானி ச	காடுகளையும்,
ஜைலாந்	மலைகளையும்,	உதவிவேலா	கடற்கரையையும்
சர்வ:	எல்லா	சமீக்ஷ	ஊன்றிப்பார்த்து,
நதி:	நதிகளையும்,	மதி:	தன்னறிவு
		அஸமத்	வந்தது.

हृष्टपक्षिगणाकीर्णः कन्दरान्तरकूटवान् । दक्षिणस्योदधेस्तीरे विन्ध्योऽयमिति निश्चितः ॥

दक्षिणस्य "தென்  
उदधे: சுமுத்திர  
तीरे கரைமீல்  
हृष्टपक्षि- } களிப்படைந்த பறவை  
गणाकीर्णः } ககூட்டங்களால் நி  
றைந்ததும்

कन्दरान्तर- } குகைகளையும் இடை  
कूटवान् } யில் சிகரங்களை யு  
अयं இது [முடையதுமான  
विन्ध्यः வந்தியமலை  
इति என்று  
निश्चितः தெரிந்தது.

आसीच्चात्राश्रमं पुण्यं सुरैरपि सुपूजितम् । ऋषिर्निशाकरो नाम यस्मिन्नुद्यतपा अभूत् ॥

अथ च "இங்கு  
सुरैः अपि தேவர்களாலும்  
सुपूजितं புகழ்ந்து கொண்டா  
டப்பட்ட

यस्मिन् அதில்  
निशाकरः நிசாகரர்  
नाम என்ற  
ऋषिः ரிஷி  
उद्यतपा: கடினமான தவஞ்  
செய்பவராய்

पुण्यं பரிசுத்தமான  
आश्रमं ஆசிரமம்  
आसीत् இருந்தது.

अभूत् இருந்தார்.

अष्टौ वर्षसहस्राणि तेनास्मिन्ऋषिणा विना । वसतो मम धर्मज्ञे स्वर्गते तु निशाकरे ॥

धर्मज्ञे "தருமமுணர்ந்த  
निशाकरे निசாகரமுனி  
स्वः ஸ்வர்க்கம்  
गते போன பின்பு  
तेन அந்த  
ऋषिणा विना ரிஷியின் நி

अस्मिन् இதில்  
वसतः வசித்துக்கொண்டிரு  
க்கிற  
मम எனக்கு  
अष्टौ वर्षसहस्राणि तु எண்ணாயிர வருஷங்  
கள் கழிந்துவிட்டன.

अवतीर्य तु विन्ध्याग्रात्कृच्छ्रेण विषमाच्छनैः । तीक्ष्णदर्भा वसुमती दुःखेन पुनरागतः ॥

विषमात् "மேடுபள்ளமான  
विन्ध्याग्रात् விந்தியமலையின்  
உச்சியிலிருந்து  
कृच्छ्रेण வெகுப்பிரயாசையோ  
டும்

शनैः மெள்ள  
अवतीर्य இறங்கி  
पुनः மறுபடியும்  
तीक्ष्णदर्भा கூரான தர்ப்பங்க  
वसुमती பூமியை [ஒள்ள  
आगतः அடைந்தேன்.

दुःखेन तु வருத்தத்தோடும்

तमृषिं द्रष्टुकामोऽसि दुःखेनाभ्यागतो भृशम् । जटायुषा मया चैव बहुशोऽधिगतो हि सः ॥

तं "அந்த  
ऋषिं ரிஷியை  
भृशं அவசியம்  
द्रष्टुकामः காணவிரும்பி  
दुःखेन வருத்தத்தோடு  
अभ्यागतः अस्मि நன் திரும்பிவந்தேன்.  
हि ஏனெனில்

सः அவர்  
बहुशः பலகால்  
जटायुषा च ஜடாயுவினாலும்  
मया एव என்னாலும்  
अधिगतः கண்டுகொள்ளப்பட்ட  
வர்.

तस्याश्रमपदाभ्याशे ववुर्वाता: सुगन्धिनः । वृक्षो नापुष्पितः कश्चिदफलो वा न विद्यते ॥

तस्य “ अवருடைய  
आश्रमपदाभ्याशे “ ஆசிரமத்தைக்கூற்றி  
சுగन्धिनः நன்மணம் கமழும்  
वाता: காற்று  
ववु: வீசிக்கொண்டிருந்  
தது.

अपुष्पितः புஷ்பமில்லாத  
वृक्षः மரம்  
कश्चित् ஒன்றுவது  
न विद्यते இல்லை.  
अफलः वा பழமில்லாததும்  
न இல்லை.

उपेत्य चाश्रमं पुण्यं वृक्षमूलमुपाश्रितः । द्रष्टुकामः प्रतीक्षेऽहं भगवन्तं निशाकरम् ॥ १३ ॥

अहं “ நான்  
पुण्यं புண்ணிய  
आश्रमं ஆசிரமத்தை  
उपेत्य அடைந்து,  
भगवन्तं பகவானுன

निशाकरं நிசாகரரை  
द्रष्टुकामः காணவேண்டி  
वृक्षमूलं ஒரு மரத்தினடியை  
उपाश्रितः அடைந்தவனாய்  
प्रतीक्षे च எதிர்பார்த்துக்கொண்  
டேயிருந்தேன்.

अथापश्यमदूरस्थमृषिं ज्वलिततेजसम् । कृताभिषेकं दुर्धर्षमुपावृत्तमुदञ्चयाम् ॥ १४ ॥

अथ “ இப்பொழுது  
कृताभिषेकं ஸ்நானம்பண்ணி  
दुर्धर्षं காணக்கண் கூசும்படி  
ज्वलिततेजसं தேஜஸால் ஜ்வலிப்ப  
வரான

अदूरस्थं ஸமீபத்தில்  
उदञ्चयाम् வடக்குமுகமாய்  
उपावृत्तं வருகிற  
ऋषिं முனிவரை  
अपश्यम् கண்டேன்.

तमृक्षा: सूमरा व्याघ्रा: सिंहा नागा: सरीसृपा: । परिवार्योपगच्छन्ति धातारं प्राणिनो यथा ॥

कक्षा: “ கரடிகள்  
सूमरा: மான்கள்  
व्याघ्रा: புலிகள்  
सिंहा: சிங்கங்கள்  
नागा: யானைகள்  
सरीसृपा: சர்ப்பங்கள் இவை  
கொல்லாம்

धातारं பிரம்மதேவரை  
प्राणिनः பிராணிகள்  
यथा எப்படியோ அப்படி  
तं அவரை  
परिवार्य சுற்றி,  
उपगच्छन्ति வந்தன.

ततः प्राप्तमृषिं ब्रह्मा तानि सत्त्वानि वै ययुः । प्रविष्टे राजनि यथा सर्वे सामात्यकं बलम् ॥

राजनि “ அரசன்  
प्रविष्टे உள்ளே புகுந்ததும்  
सामात्यकं மந்திரிகளோடு கூட்டின  
सर्वं எல்லா  
बलं சைனியம்  
यथा எப்படியோ அப்படி.

ततः அப்பொழுது  
ऋषिं முனிவரை  
प्राप्तं வந்துசேர்ந்தவராக  
ब्रह्मा தெய்வத்துகொண்டு,  
तानि அந்த  
सत्त्वानि விலங்குகள்  
ययुः वै திருப்பிப்போயின.

ऋषिस्तु दृष्ट्वा मां तत्र प्रविष्टश्चाश्रयं पुनः । मुहूर्तमात्रानिष्क्रम्य ततः कार्यमपृच्छत ॥१७॥

ऋषि: “நிவ்வி  
மா என்னை  
தல அங்கு  
தூஷா கண்டு,  
ஆசிரமத்தை  
பிரித்த  
அடைந்தவராய்

मुहूर्तमात्रात् முகூர் தத்தத்தில்  
पुनः तु மறுபடியும்  
निष्क्रम्य வெளியில் வந்து  
ततः பின்பு  
कार्यं च வந்த காரியத்தையும்  
अपृच्छत விசாரித்தார்.

सौम्य वैकल्यतां दृष्ट्वा रोम्णां ते नावगम्यते । अग्निदग्धाविधौ पक्षौ त्वक्चैव व्रणिता तव ॥

सौम्य “நல்லா !  
ते உனது  
रोम्णां இறகுகளின்  
वैकल्यतां दृष्ट्वा வேற்றுமையை கண்டு,  
न अवगम्यते அறியமுடியவில்லை.  
तव உனது

इमौ இந்த  
पक्षौ இறக்கைகளிரண்டும்  
अग्निदग्धौ நெருப்பினால் எரிக்கப்  
பட்டிருக்கின்றன.  
त्वक् च एव உடலும்  
व्रणिता புண்பட்டிருக்கிறது.

द्वौ गृध्रौ दृष्टपूर्वौ मे मातरिभ्वसमौ जवे । गृध्राणां चैव राजानौ भ्रातरौ कामरूपिणौ ॥

द्वौ गृध्रौ “இரு கழுக்குகள்  
मे எனக்கு  
गृध्रपूर्वौ முன்பார்ந்துப் பழக்க  
जवे வேகத்தில் [முண்டு,  
मातरिभ्वसमौ வாயுவை நிகர்த்த  
வர்கள்.

गृध्राणां च एव கழுக்குகளுக்கெல்லாம்  
राजानौ ராஜாக்கள்.  
कामरूपिणौ இஷ்டமான உருவமெ  
டுக்க வல்லவர்கள்.  
भ्रातरौ சகோதரர்கள்.

ज्येष्ठो हि त्वं तु संपाते जटायुरुजस्तव । मानुषं वपुरास्थाय गृह्णीतां चरणौ मम ॥२०॥

संपाते “சம்பாதியே!  
त्वं ज्येष्ठः हि நீ முத்தவனன்றோ!  
जटायुः ஜடாயு,  
तव உனது  
अनुजः தம்பி,

मानुषं वपुः மானிடரூபத்தை  
आस्थाय எடுத்து,  
मम எனது  
चरणौ तु இரு பாத்தங்களையும்  
गृह्णीताम् பற்றினீர்கள்.

किं ते व्याधिसमुत्थानं पक्षयोः पतनं कथम् । दण्डो वाऽयं कृतः केन सर्वमाख्याहि पृच्छतः ॥

ते “உனக்கு  
किं என்ன  
व्याधिसमुत्थानं வியாதி உண்டாயிற்று.  
पक्षयोः இறக்கைகளின்  
पतनं कथं வீழ்ச்சி எப்படி?  
अयं இது  
केन யாரால்

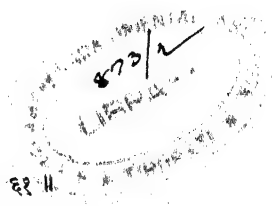
कृतः விளைவிக்கப்பட்ட  
दण्डः தண்டனை?  
सर्वं எல்லாவற்றையும்  
पृच्छतः கேட்குமெனக்கு  
आख्याहि விஸ்தரித்துச்  
சொல்லு.  
वा அறிய விரும்புகிறேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11588



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2336



एकपङ्क्तिमः सर्गः—அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் || 61 ||

स्वपक्षदाहकारणकथनम्—தன் இறகுகள் எரிந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

ततस्तदाखणं कर्म दुष्करं साहसात्कृतम् । आचक्षे मुनेः सर्वं सूर्यानुगमनं तथा ॥ १ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	तत्	அந்த
दुष्करं	செய்யமுடியாததும்	सूर्यानुगमनं	சூரியனைத்தொடர்ந்து
साहसात्	பலக்கொழுப்பி		சென்ற
	னின்ற	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
कृतं	செய்யப்பட்டதும்	तथा	நடந்தபடியே
दाखणं	பயங்கரமான	मुनेः	முனிவருக்கே
कर्म	காரியமுமான	आचक्षे	நான் சொன்னேன்.

भगवन्ऋणयुक्तत्वाल्लज्जया त्वाङ्कुलेन्द्रियः । परिश्रान्तो न शक्नोमि वचनं प्रतिभाषितुम् ॥२॥

भगवन्	“ பகவானே !	तु	இந்த ஸ்திதியில்
ऋणयुक्तत्वात्	உடல் புண்பட்டதால்	वचनं	பதிலை
लज्जया	வெட்கத்தால்	प्रतिभाषितुं	விஸ்தரித்துச் சொல்ல
आङ्कुलेन्द्रियः	புலன்கள் தடுமாறிய	न शक्नोमि	முடியாதவனாயிருக்க
	வனாய்		கிறேன்.
परिश्रान्तः	மிக களைப்புற்றிருக்கி		
	றேன்.		

अहं चैव जटायुश्च संवर्षाद्दर्पमोहितौ । आकाशं पतितौ वीरौ जिज्ञासन्तौ पराक्रमम् ॥ ३ ॥  
कैलासशिखरे बद्ध्वा मुनीनामग्रतः पणम् । रविः स्यादनुयातव्यो यावदस्तं महागिरिम् ॥

अहं च	“ நா னும்	महागिरिं	மகாகிரிக்கு
जटायुः च	ஜடாயுவும்	यावत्	போகும்வரையில்
संवर्षात्	பொறுமையால்	अनुयातव्यः स्यात्	தொடரப்படவேண்டி
			யவனென்ற
दर्पमोहितौ	{ கொழுப்பினால் புத்தி	पणं	குணுவவை
	{ மோசம் அடைந்த	कैलासशिखरे	கைலாசமலையில்
	{ வர்களாய்	मुनीनां	முனிவர்களின்
पराक्रमं	வீரியத்தை	अग्रतः	முன்னிலையில்
		बद्ध्वा	செய்துகொண்டு,
जिज्ञासन्तौ	{ யாருடையது பெரி	एव	அப்பொழுது
	{ தென்றறிய எண்ணங்	वीरौ	இரு வீரர்களும்
	{ கொண்டவர்களாய்	आकाशं	ஆகாசத்திற்கு
रविः	சூரியன்	पतितौ	பறந்தோம்.
अस्तं	அஸ்தமய		



अथावां युगपत्प्राप्तावपश्याव महीतले । रथचक्रप्रमाणानि नगराणि पृथक्पृथक् ॥ ५ ॥

अथ “அவ்வண்ணமாய்  
युगपत् சரிசமனாய்  
प्राप्तौ சென்ற  
आवां நாங்கள் இருவரும்  
महीतले பூமியில்

नगराणि பட்டணங்களை  
पृथक् पृथक् ஒவ்வொன்றையும்  
रथचक्रप्रमाणानि தேருளுளப்பிரமாண  
अपश्याव: முள்ளவைகளாக  
पार्: पार्:தேராம்.

कचिद्वादित्रयोषांश्च ब्रह्मयोषांश्च शुश्रुव: । गायन्तीश्चाङ्गना बह्वी: पश्यावो रक्तवासस: ॥ ६ ॥

कचिद् “சிலகிடங்களில்  
वादित्रयोषां च வாய்தங்களை ஒசை  
कलैयम्  
ब्रह्मयोषां च வேதகோஷங்களையும்  
शुश्रुव: கேட்டோம்.

रक्तवासस: சிவந்த ஆடையணிந்த  
गायन्ती: பாடிக்கொண்டிருந்த  
बह्वी: பல  
अङ्गना: च பெண்களையும்  
पश्याव: கண்டோம்.

तूर्णमुत्पत्य चाकाशमादित्यपथमास्थितौ । आवामालोकयावस्तद्वनं शद्वलसंस्थितम् ॥ ७ ॥

तत् “அந்த  
आकाशं ஆகாயத்திற்கு  
तूर्णं வெகு வேகமாய்  
उत्पत्य பரந்து,  
आदित्यपथं சூரியகதியை

आस्थितौ ஆடைந்த  
आवां च நாங்களிருவரும்  
वनं காட்டை  
शद्वलसंस्थितं பசும்புற்றரைபோல  
आलोकयाव: கண்டோம்.

उपलैरिव संछन्ना दृश्यते भू: शिलोच्चयै: । आपगाभिश्च संवीता सूत्रैरिव वसुन्धरा ॥ ८ ॥

शिलोच्चयै: “பெரிய பர்வதங்க  
भू: பூமி  
उपलै: சிறு கற்களால்  
संछन्ना மறைக்கப்பட்டது  
इव போலும்.

आपगाभि: ஆறுகளோடுகூடிய  
वसुन्धरा பூமி  
सूत्रै: நூல்களினால்  
संवीता சுற்றப்பட்டது  
इव च போலவும்,  
दृश्यते தோன்றிற்று.

हिमवांश्चैव विन्ध्यश्च मेरुश्च सुमहाच्चग: । भूतले संप्रकाशन्ते नागा इव जलाशये ॥ ९ ॥

भूतले “பூதலத்தில்  
हिमवान् च இமயமும்  
विन्ध्य: च கிந்தியமும்  
सुमहान् மிக உயர்ந்த

नग: एव பர்வதமுமான  
मेरु: च பேருவும்  
जलाशये மடுவில்  
नागा: इव யானைகள் போல  
संप्रकाशन्ते தோன்றின.

तीव्रः स्वेदश्च स्वेदश्च भयं चासीत्तदाऽऽवयोः। समाविशति मोहश्च शोको मूर्च्छा च दारुणा ॥

तीவ்: “அதிச  
 சுவே: ச வேர்வையும்  
 சுவே: ச களைப்பும்  
 அவயோ: எங்களிடுநுவர்களுந்

(சும்)

तदा अर्धोऽप्राप्नुता  
 आसीत् उन्दाप्यिற்று.

न दिग्विज्ञायते याम्या नाश्रेयी न च वारुणी। युगान्ते नियतो लोको हतो दग्ध इवाशिना ॥

युगान्ते “யுகமுடிவில்  
 லோக: உலகம்  
 நியத: முழுமையும்  
 ஹ: நாசமாக்கப்பட்டு  
 அஷினா அக்கினியினுலே  
 டஃ நிரூக்கப்பட்டது  
 ஹ போல,

ச அதனால்  
 பயம், பயமும்,  
 ஷோக: விசாரமும்,  
 டாருணா அதிச  
 மூர்ச்சா ச மூர்ச்சையும்,  
 மோஃ ச மோகமும்  
 சமாவிசதி வந்தடைந்தது.

याम्या யமனுடைய  
 विकृ திசையும்  
 न विज्ञायते தெரியவில்லை;  
 आश्रेयी ஆக்கினையதிக்கும்  
 न தெரியவில்லை.  
 वारुणी च வருணதிக்கும்  
 न தெரியவில்லை.

मनश्च मे हतं भूयः संनिवर्त्य तु संश्रयम्। यत्नेन महता ब्रह्मन्पुनः संधाय चक्षुषी ॥

यत्नेन महता भूयो रविः समवलोकितः

॥ १२ ॥

ब्रह्मन् “பிரம்மஞானமடைந்த  
 मे எனது [வரே!  
 मन: च மனமும்  
 संश्रयं நிலை  
 संनिवर्त्य குலைந்து,  
 भूय: तु அடிக்கடி,  
 हतं சிதறியது.  
 पुन: ஆனாலும்  
 महता வெகு

यत्नेन பிரயாசையோடு  
 चक्षुषी கண்களை  
 संधाय நிச்சலமாகச் செய்து  
 रवि: சூரியன் [கொண்டு  
 महता வெகு  
 यत्नेन பிரயாசையோடு  
 भूय: திரும்பத்திரும்ப  
 समवलोकित: செவ்வையாய்ப் பார்த்த  
 கப்பட்டான்;

तुल्यः पृथ्वीप्रमाणेन भास्करः प्रतिभाति नौ

पृथ्वीप्रमाणेन “பூமியின் பரிமாணத்  
 தோடு

तुल्य: ஒத்ததாக

जटायुर्मामनापृच्छय निपपात महीं ततः। तं दृष्ट्वा तूर्णमाकाशादात्मानं मुक्तवानहम् ॥

जटायु: “ஜடாயு  
 तत: அங்கிருந்து  
 मां என்னை  
 अनापृच्छय கேளாமலேயே  
 महीं பூமிக்கு  
 निपपात இறங்கினான்.

॥ १३ ॥

भास्कर: சூரியபகவான்  
 नौ எங்களுக்கு  
 प्रतिभाति காணப்பட்டார்.

तं दृष्ट्वा அவனைக் கண்டு  
 अहं நான்  
 आकाशात् ஆகாயத்திலிருந்து  
 तूर्णं விமர்ந்து  
 आत्मानं தானே  
 मुक्तवान् இறங்கினேன்,

पक्षाभ्यां तु मया गुप्तो जटायुर्नात्यदह्यत । प्रमादात्तत्र निर्दग्धः पतन्वायुपथादहम् ॥१५॥

जटायुः “जடாயு  
मया “என்னால்  
पक्षाभ्यां இரு சிறகுகளால்  
गुप्तः மறைக்கப்பட்டவனாய்  
न अत्यदह्यत எரியாது தப்பினான்.  
अहं तु நானே

प्रमादात् அறிவின்மையால்  
तत्र அங்கேயே  
निर्दग्धः எரிபெட்டு  
वायुपथात् வாயுபதத்தினின்று  
पतन् விழுந்தேன்.

आशङ्के तं निपतितं जनस्थाने जटायुषम् । अहं तु पतितो विन्ध्ये दग्धपक्षो जडीकृतः ॥

तं “அந்த  
जटायुषं ஜடாயுவை  
जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்  
निपतितं விழுந்தவனாக  
आशङ्के ஊக்கிக்கிறேன்.

अहं तु நானே  
दग्धपक्षः இறகுகள் எரிந்து  
जडीकृतः ஜடப்பொருளாய்ச்  
செய்யப்பட்டவனாய்  
विन्ध्ये விர்தியத்தில்  
पतितः விழுந்தேன்.

राज्येन हीनो भ्रात्रा च पक्षाभ्यां विक्रमेण च । सर्वथा मर्तुमेवेच्छन्पतिष्ये शिखराद्विरेः ॥

राज्येन “இராஜ்யத்தோடும்  
भ्रात्रा சகோதரனோடும்  
पक्षाभ्यां சிறகுகளோடும்  
विक्रमेण च பராக்கிரமத்தோடும்  
हीनः च இல்லாதவனாகலால்  
सर्वथा एव எப்படியாவது

मर्तुं மாணத்தையடைய  
इच्छन् விரும்பியவனாய்  
गिरेः மலையினுடைய  
शिखरात् உச்சியிலிருந்து  
पतिष्ये விழுந்துவிடப்போகி  
மேன் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11605

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2353



द्विषष्टितमः सर्गः—அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

निशाकरेण पक्षप्ररोहावधिनिरूपणम्—நிசாகரமஹரிஷி இறக்கை முனைக்க  
ஆவதி சொல்வது.

एवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठमरुदं दुःखितो भृशम् । अथ ध्यात्वा मुहूर्तं तु भगवാനिदमब्रवीत् ॥१॥

मुनिश्रेष्ठ “முனிசிரோஷ்டருக்கு  
एवं இவ்வாறு  
उक्त्वा கூறிவிட்டு,  
भृशं அதிக  
दुःखितः துக்கமடைந்தவனாய்  
अरुदं அழுதேன்.

भगवान् तु பெரியவரும்  
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்  
ध्यात्वा யோசனைசெய்து,  
अथ அதன்மேல்  
इदं பின்வருமாறு  
अब्रवीत् சொன்னார்.

पक्षौ च ते प्रपक्षौ च पुनरन्यौ भविष्यतः । प्राणाश्च चक्षुषी चैव विक्रमश्च बलं च ते ॥

ते “உனக்கு  
பாணா: च உயிரும்  
चक्षुषी च பார்வையும்  
विक्रमः च ஆண்மையும்  
बलं च பலமும்  
एव முன்போலவே  
ते உனது

प्रपक्षौ च இரக்கைகளும்  
पुनः மறுபடி  
अन्यौ புதிய  
पक्षौ च இறக்கைகளாகவே  
भविष्यतः உண்டாகப்போகின்ற  
முனை.

पुराणे सुमहत्कार्यं भविष्यति मया श्रुतम् । दृष्टं मे तपसा चैव श्रुत्वा च विदितं मम ॥३॥

पुराणे “பூர்வத்தில்  
विदितं பிரஸித்தமான  
सुमहत् अतिமகத்தான  
कार्यं ஒரு காரியம்  
भविष्यति உண்டாகப்போகின்ற  
தென்று

श्रुतं சொல்லிக் கேட்கப்  
च அன்றியும் [பட்டது.  
मया என்னால்  
श्रुत्वा च கேட்டும்,  
मे எனது  
तपसा एव தவவலிமையாலும்  
दृष्टम् கண்டுகொள்ளப்  
பட்டது.

मम எனக்கு  
राजा दशरथो नाम कश्चिदिक्ष्वाकुनन्दनः । तस्य पुत्रो महातेजा रामो नाम भविष्यति ॥

दशरथः नाम “தசரதரென்ற  
कश्चित् राजा ஓர் அரசர்  
इक्ष्वाकुनन्दनः இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்  
கு ஆணந்தகரன்.  
तस्य அவருக்கு

रामः ராமர்  
नाम என்ற  
महातेजा: மிக தேஜஸ்வியான  
पुत्रः புத்திரர்  
भविष्यति உண்டாவார்.

अरण्यं च सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन गमिष्यति । अस्मिन्नर्थे नियुक्तः सन् पित्रा सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः { “ஸத்தியமான பராக்  
கிரமத்தை உடைய  
அவர்,  
पित्रा தந்தையினால்  
नियुक्तः सन् नियமிக்கப்பட்டவராய்  
च அதனால்

अस्मिन्नर्थे இந்த வியாஜமாய்  
आत्मा சகோதரரான  
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு  
सह கூட  
अरण्यं காட்டிற்கு  
गमिष्यति வருவார்.

नैर्ऋतो रावणो नाम तस्य भार्या हरिष्यति । राक्षसेन्द्रो जनस्थानादवध्यः सुरदानवैः ॥

तस्य அவருடைய  
भार्या பத்தினியை  
सुरदानवै: தேவர்களாலும்  
அசுரர்களாலும்  
अवध्य: கொல்லப்படமுடியா  
தவனுமான  
राक्षसेन्द्र: ராக்ஷஸ அரசான

रावणः ராவணன்  
नाम என்ற  
नैर्ऋतः அரக்கன்  
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்தி  
हरिष्यति திருடிக்கொண்டு  
போவான்.

सा च कामैः प्रलोभ्यन्ती भक्ष्यैर्भोज्यैश्च मैथिली । न भोक्ष्यति महाभागा दुःखे मग्ना यशस्विनी ॥

காமै: "யாவரும் ஆசை  
கொள்ளும்  
भक्ष्यै: நாவிற்கு ருசி விளை  
விப்பவைகளாலும்,  
भोज्यै: மனச்சுந்துஷ்டி விளை  
விப்பவைகளாலும்  
प्रलोभ्यन्ती ஆசைகாட்டப்பட்ட  
च இருந்தும் [வளாய்]

महाभागा மகா பாகையும  
यशस्विनी யசஸ்வினியுமான  
सा அந்த  
मैथिली மைதிலியார்  
दुःखे துக்கத்தல்  
मग्ना च முழுகியவளாகவே  
न भोक्ष्यति கண்ணிட்டுப் பார்க்க  
மாட்டாள்.

परमान्नं तु वैदेह्या ज्ञात्वा दास्यति वासवः । यदन्नममृतप्रख्यं सुराणामपि दुर्लभम् ॥ ८ ॥

तु "இதுவிஷயத்தில்  
वासवः இத்திரன்  
ज्ञात्वा நினைத்துப்பார்த்து,  
अमृतप्रख्यं அமிர்தம்போன்றதும்  
सुराणां अपि தேவர்களுக்குக்கூட

दुर्लभं கிட்டாத  
अन्नं அன்னம்  
यत् எதுவோ அந்த  
परमान्नं பரமான்னத்தை  
वैदेह्या: வைதேகியாருக்கு  
दास्यति அளிப்பார்.

तदन्नं मैथिली प्राप्य विज्ञायेन्द्रादिदं त्विति । अग्रमुद्धृत्य रामाय भूतले निर्वपिष्यति ॥ ९ ॥  
यदि जीवति मे भर्ता लक्ष्मणेन सह प्रभुः । देवत्वं गच्छतोर्वापि तयोरन्नमिदं त्विति ॥

மேயிலி "மைதிலியார்  
अन्नं அன்னத்தை  
प्राप्य பெற்று,  
इदं "இது  
इन्द्रात् இத்திரனிடத்திலி  
इति என்று [ருந்து]  
विज्ञाय தெரிந்துகொண்டு  
तत् அந்த  
अग्रं சிரேஷ்டமானதை  
रामाय तु ஸ்ரீராமருக்கே  
उद्धृत्य அர்ப்பணம் செய்து,  
मे 'எனது

भर्ता பர்தாவான  
प्रभुः பிரபு  
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணனோடுகூட  
यदि जीवति உயிருடனிருந்தாலும்;  
वा அல்லது  
देवत्वं தேவத்வத்தை  
गच्छतोः अपि அடைந்தவர்களான  
इदं இது [லும்]  
तयोः அவர்களுக்கு  
अन्नं इति அன்னம்' என்று  
भूतले तु பூமியிலேயே  
निर्वपिष्यति சொரிவாள்.

एष्यन्त्यन्वेषकास्तस्या रामदूताः पुवङ्गमाः । आख्येया राममहिषी त्वया तेभ्यो विहङ्गमः ॥

तस्या: "அவளுக்காக  
अन्वेषका: தேடுகிறவர்களான  
रामदूता: ஸ்ரீராமதூதர்களான  
पुवङ्गमा: வானார்கள்  
एष्यन्ति வருவார்கள்.  
तेभ्य: அவர்களுக்கு

विहङ्गम பகழியே!  
त्वया உன்னால்  
राममहिषी ராமமகிஷி  
आख्येया { ஆதியோடந்தமாக  
சொல்லப்படவேண்டியவள்.

सर्वथा हि न गन्तव्यमीदृशः क गमिष्यसि । देशकालौ प्रतीक्षस्व पक्षौ त्वं प्रतिपत्स्यसे ॥

हि सर्वथा	“ ஆகையால் எங்கும்	प्रतिपत्स्यसे	திரும்பவும் அடை
न गन्तव्यं	போகவேண்டாம்,		வாய்.
ईदृशः त्वं	இப்போர்ப்பட்ட நீ	देशकालौ	தேச காலம் இவை
क	எங்கு		களை
गमिष्यसि	போகப்போகிறாய் ?	प्रतीक्षस्व	எதிர்பார்த்துக்
पक्षौ	இறக்கைகளையும்		கொண்டிரு.

नोत्सहेयमहं कर्तुमद्यैव त्वां सपक्षकम् । इहस्थस्त्वं तु लोकानां हितं कार्यं करिष्यसि ॥

त्वां	“ உன்னை	त्वं	நீ
सपक्षकं	இறக்கையோடுகூடின	इहस्थः तु	இந்த ஸ்திதியிலிருப்
	வகை		பவனாகவே
अद्य एव	இப்பொழுதே	लोकानां	உலகங்களுக்கு
कर्तुं	செய்ய	हितं	ஹிதமான
अहं	நான்	कार्यं	காரியத்தை
न उत्सहेयं	வல்லனல்லேன்.	करिष्यसि	செய்வாய்.

त्वयाऽपि खलु तत्कार्यं तयोश्च नृपपुत्रयोः । ब्राह्मणानां सुराणां च मुनीनां वासवस्य च ॥

तयोः	“ அந்த	मुनीनां	ரிஷிகளுக்காகவும்
नृपपुत्रयोः	ராஜபுத்திரர்களுக்கா	वासवस्य च	இந்திரனுக்காகவும்
	கவும்	तत्	அது
ब्राह्मणानां च	பிராமணர்களுக்கா	त्वया अपि	உன்னாலேயே
	கவும்	खलु	நிச்சயமாய்
सुराणां च	தேவர்களுக்காகவும்	कार्यम्	ஆகவேண்டிய காரியம்.

इच्छाम्यहमपि द्रष्टुं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । नेच्छे चिरं धारयितुं प्राणांस्त्यक्ष्ये कलेवरम् ॥

अहं	“ நான்	अपि	அப்படியிருந்தும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	प्राणान्	உயிரை
रामलक्ष्मणौ	ராமராமலக்ஷ்மணர்களை	चिरं	வெகுகாலம்வரையில்
द्रष्टुं	பிரத்யக்ஷமாய்	धारयितुं	வகித்துக்கொண்டி
	தரிசிப்பதற்கு	न इच्छे	மனமில்லை. [ருக்க
इच्छामि	ஆசையுள்ளவனாயிருக்	कलेवरं	உடலை
	கிறேன்.	त्यक्ष्ये	கழித்துவிடுகின்றேன்’.

महर्षिस्त्वब्रवीदेष्टं दृष्टत्स्वार्थदर्शनः ॥ १६ ॥

दृष्टत्स्वार्थदर्शनः	“ காரியங்களின் தத்	तु	இது விஷயத்தில்
	வார்த்தைகளை உண்	एवं	கீழ்சொன்னபிரகாரம்
महर्षिः	மையாய்க் கண்டறிந்த	अब्रवीत्	சொன்னார்.
	மகரிஷி		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11621

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2369

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்திமுன்றுவது ஸர்க்கம் || 63 ||

संपातिपक्षप्रोहः वानरस्थानं च—ஸம்பாதியின் இறக்கைகள் முளைப்பதும், வானரங்கள் புறப்படுவதும்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्वाक्यैर्वाक्यविशारदः । मां प्रशस्याभ्यनुज्ञाप्य प्रविष्टः स स्वमाश्रमम् ॥१॥

வாக்யவிசாரத: “ வாக்கில் வல்ல  
ச: ஆவர்  
एतै: च இவைகளா லும்  
अन्यै: வேறு  
बहुभि: பல  
वाक्यै: வாக்கியங்களா லும்

மா எனக்கு  
प्रशस्य கட்டளையிட்டு,  
अभ्यनुज्ञाप्य விடைகொடுத்து,  
स्वमाश्रमं தனது ஆசிரமத்துள்  
प्रविष्ट: புகுந்தார்.

कन्दरात् विसर्पित्वा पर्वतस्य शनैः शनैः । अहं विन्ध्यं समाख्या भवतः प्रतिपालये ॥२॥

அஹ் “ நான்  
पर्वतस्य பர்வதத்தின்  
कन्दरात् பள்ளத்தாக்கிலிருந்  
शनैः शनैः மெள்ள மெள்ள [து  
विसर्पित्वा நகர்ந்து,

विन्ध्यं விந்தியத்தை  
समाख्या ஏறி  
तु இந்தஸ்திதியில்  
भवतः உங்களை  
प्रतिपालये எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

अद्य त्वेतस्य कालस्य साद्यं वर्षशतं गतम् । देशकालप्रतीक्षोऽस्मि हृदि कृत्वा मुनेर्वचः ॥

एतस्य कालस्य “ இன்றைக்கு  
गतं சென்ற  
साद्यं சற்றேறக்குறைய  
वर्षशतं तु நூறுவருஷமாய்த்  
अद्य இந்நாட்களில் [தான்  
मुने: மகரிஷியின்  
वच: சொல்லை

हृदि மனதில்  
कृत्वा ஞாபகம்செய்து  
देशकालप्रतीक्षः { உரியதேசம், காலம்இ  
வைகளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு  
अस्मि இருந்துவருகிறேன்.

महाप्रस्थानमासाद्य स्वर्गते तु निशाकरे । मां निर्दहति संतापो वितर्कैर्बहुभिर्द्युतम् ॥ ४ ॥

निशाकरे “ நிசாகரமுனிவர்  
महाप्रस्थानं பெரும் புறப்பாடு  
आसाद्य உற்று,  
स्व: சுவர்க்கத்தை  
गते तु ஆடைந்ததும்

बहुभि: பலவிதங்களான  
वितर्कै: எண்ணங்களால்  
वृत्तं சூழப்பட்ட  
मां என்னை  
संताप: கவலை  
निर्दहति கொளுத்திற்று.

उत्थितां मरणे बुद्धिं मुनिवाक्यैर्निर्वर्तये । बुद्धिर्या तेन मे दत्ता प्राणसंरक्षणाय तु ॥ ५ ॥  
सा मेऽपनयते दुःखं दीप्तिवाग्निशिखा तमः ॥ ६ ॥

मरणे	“ இறப்பதில்
उत्थितां	எழுந்த
मे	எனது
बुद्धिं	எண்ணத்தை
मुनिवाक्यैः	மகரிஷியின் சொற் களால்
निवर्तये	தடுத்துக்கொண் டேன்.
तेन	அவரால்
भ्राणसंरक्षणाय	உயிரைக்காத்துக் கொள்ள
या	எந்த

बुद्धिः	புத்தியானது
दत्ता	கொடுக்கப்பட்டதோ
सा	அது
तु	இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
मे	எனது
दुःखं	துக்கத்தை
दीप्ता	கொழுத்துவிட்டொரி கிற
अभिशिखा	நெருப்புஜ்வலை
तमः	இருட்டை
इव	போல்
अवनयते	போக்கடித்தது.

बुद्धयता च मया वीर्यं रावणस्य दुरात्मनः । पुत्रः संतर्जितो वाग्भिर्न त्राता मैथिली कथम् ॥

दुरात्मनः	“ துராத்மாவான
रावणस्य	ராவணனுடைய
वीर्यं च	வீர்யத்தை
बुद्धयता	அறிந்த
मया	என்னால்
मैथिली	“ மைதிலியார்

कथं	ஏன்
न त्राता	காப்பாற்றப்படவில்
पुत्रः	புத்திரன் [ஐ] என்று
वाग्भिः	வாய்மிரட்டல்களால்
संतर्जितः	மிகவும் பயமுறுத்தப் பட்டான்.

तस्या विलपितं श्रुत्वा तौ च सीताविनाकृतौ । न मे दशरथस्नेहात्पुत्रेणोत्पादितं प्रियम् ॥

तौ	“ அவர்கள்
सीताविनाकृतौ	{ ஸீதையை விட்டு பிரி க்கப்பட்டவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்.
दशरथस्नेहात्	தசரதரின் சினேகரிமி த்தமாய்
मे	எனது

पुत्रेण	புத்திரனால்
तस्याः	அவளுடைய
विलपितं	அழுகையை
श्रुत्वा च	காதாரக்கேட்டும்,
प्रियं	புரியவேண்டிய உதவி
न उत्पादितम्	செய்யாமல் விடப்பட்டு உது”.

तस्य त्ववं ब्रुवाणस्य संपातेर्वानरैः सह । उत्पेततुस्तदा पक्षौ सपक्षं वनचारिणाम् ॥ ९ ॥

वानरैः	வானரர்களோடு
सह	கூட
एवं	இப்படி
ब्रुवाणस्य	சொல்லிக்கொண்டி-
तस्य	அந்த [நந்த
संपातेः	ஸம்பாதிக்கு

तदा तु	அப்பொழுதே
वनचारिणां	வானரவீரர்களுடைய
समक्षं	எதிரிலேயே
पक्षौ	இரண்டு இறக்கை
उत्पेततुः	கொடும் முனேத்துவதென்றன.



स दृष्ट्वा स्वां तनुं पक्षैरुदतैरुणच्छदैः । प्रहर्षमतुलं लेभे वानरांश्चैदमब्रवीत् ॥ १० ॥

அருணை: “அருணை, தயவர்ண  
முள்ள  
உருத: அப்போதுதான்  
முனைத்திருக்கிற  
பகை: சிறகுகளோடு கூடிய  
தனது  
தனு: சரிந்ததை  
ச: அவர்

கண்டு,  
அதுல்  
ஒப்பற்ற  
புறப்  
லேபே  
அடைந்தார்.  
வானரர்களைப்பார்த்து  
பின்வருமாறு  
சொன்னார்.

निशाकरस्य राजपे: प्रभावादमितात्मनः । आदित्यरश्मिनिर्दग्धौ पक्षौ मे पुनरुत्थितौ ॥

राजपे: “राजगिरिविषयान्  
अमितात्मनः अग्निलो अन्तर्मुख  
द्वेय

आदित्यरश्मि- }  
निर्दग्धौ }  
मे  
पक्षौ  
पुनः  
उत्थितौ  
சூரியகிரணத்தால்  
பூர்த்தியாய் எரிந்து  
எனது [போன்  
இறகுகள்  
மறுபடி  
முளைத்தன.

निशाकरस्य निशाकराण्डेय  
प्रभावात् प्रभावात्

यौवने वर्तमानस्य ममासीद्यः पराक्रमः । तमेवाद्यानुगच्छामि बलं पौरुषमेव च ॥ १२ ॥

यौवने “இளமைப்பருவத்தில்  
वर्तमानस्य இருந்துகொண்டிருந்த  
मम எனக்கு  
यः எந்த  
पराक्रमः வலிமை  
आसीत् இருந்ததோ

तं अर्ध  
बलं एव பலத்தையும்  
पौरुषं च ஆண்மையையும்  
अद्य एव இப்பொழுதுதான்  
अनुगच्छामि திரும்பி ஆடையப்  
பெற்றேன்.

सर्वथा क्रियतां यत्नः सीतामधिगमिष्यथ । पक्षलाभो ममायं वः सिद्धिप्रत्ययकारकः ॥

सर्वथा “எல்லா வகையாலும்  
यत्नः முயற்சி  
क्रियतां செய்யப்பட்டும்.  
सीतां வலிதாதேவியை  
अधिगमिष्यथ ஆடைவீர்கள்.  
मम எனது

पक्षलाभः இறகு முளைத்தல்  
என்ற  
अयं இது  
वः உங்களுக்கு  
सिद्धिप्रत्यय- }  
कारकः }  
காரியசுத்தியில் நம்பிக்  
கையைச் செய்கிறது.

इत्युत्त्वा स हरीन्सर्वान्संपातिः पतगोत्तमः । उत्पपात गिरेः शृङ्गाज्जिज्ञासुः खगमो गतिम् ॥

खगमः ஆகாயத்தில் பறக்கிற  
पतगोत्तमः பகைகளுட்கிறந்தவ  
सः அந்த [னை  
सम्पातिः ஸம்பாதி  
हरीन् வானரர்கள்  
सर्वान् எல்லோரையும்  
इति இப்படி [பார்த்து

उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,  
गिरे: பர்வதத்தின்  
शृङ्गात् கொடுமுடியினின்று  
गति: சக்தியை  
जिज्ञासु: ஆறிந்துகொள்ள  
उत्पपात எண்ணமுடையவராய்  
உயரப் பறந்தார்.







सा वानराणां ध्वजिनी परिवार्याङ्गदं बभौ । वासवं परिवार्येव मरुतां वाहिनी स्थिता ॥

மருதாں தேவர்களுடைய  
வாஹினி சைனயம்  
வாசவ் இந்திரனை  
பரிவார்ய சூழ்ந்து,  
स्थिता इव நிற்பதுபோல

சா அந்த  
வானராणां வானர்  
ध्वजिनी சேனை  
अङ्गदं அங்கதனை  
परिवार्य சூழ்ந்துகொண்டு,  
बभौ விளங்கிற்று.

कोऽन्यस्तां वानरीं सेनां शक्तः स्तम्भयितुं भवेत् । अन्यत्र वालितनयादन्यत्र च हनूमतः ॥

தா் அந்த  
वानरीं குரங்கு  
सेनां படையை  
स्तम्भयितुं ஆடக்கி ஆள  
वालि तनयात् வாலிபுத்திரனைக்காட்  
டி-லும்  
अन्यत्र வேறான

च அதுவுமல்லாமல்  
हनूमतः ஹனுமாரைக்காட்டி-  
லும்  
अन्यत्र வேறான  
अन्यः कः எவன்தான்  
शक्तः சமர்த்தனாக  
भवेत् ஆவான்.

ततस्तान्हरिवृद्धांश्च तच्च सैन्यमरिन्दमः । अनुमान्याङ्गदः श्रीमान्वाक्यमर्थवदब्रवीत् ॥१६॥

அரிந்தம: ச தத்துருக்களை அமர்க்க  
க வல்லவனும்  
श्रीमान् லக்ஷ்மீவிலாஸம் பொ  
ருந்தியவனுமான  
अङ्गदः அங்கதன்  
ततः அக்காலத்தில்  
तान् அந்த

हरिवृद्वाञ् வானரப்பெரியோர்க  
अनुमान्य च கௌரவித்ததும் [னை  
तत् அந்த  
सैन्यं சேனையைப்பார்த்து  
अर्थवत् பொருள் பதிந்த  
वाक्यं சொல்லை  
अब्रवीत् சொன்னான்.

क इदानीं महातेजा लङ्घयिष्यति सागरम् । कः करिष्यति सुग्रीवं सत्यसन्धमरिन्दमम् ॥

इदानीं “இச்சமயத்தில்  
कः எந்த  
महातेजा: மஹாபராக்கிரமசாலி  
सागरं சமுத்திரத்தை  
लङ्घयिष्यति தாண்டப்போகிறான் ?

कः எவன்  
अरिन्दमं சத்துருஸம்ஹாரக  
सुग्रीवं சுக்ரீவரை [ரான  
सत्यसन्धं சத்தியஸந்தராக  
करिष्यति செய்யப்போகிறான் ?

को वीरो योजनशतं लङ्घयेत् पुवङ्गमाः । इमांश्च यूथपान्सर्वान्मोक्षयेत्को महाभयात् ॥१८॥

புவங்஑மா: “வானரர்களே !  
कः எந்த  
वीरः வீரன்  
योजनशतं நூறுயோஜனைநூறம்  
लङ्घयेत् தாண்டுவான் ?  
कः च எவன்தான்

इमान् இந்த  
यूथपान् வானரவீரர்களை  
सर्वान् எல்லோரையும்  
महाभयात् பெரிய ஆபத்தில்  
मोक्षयेत् விடுவிப்பான் ?  
நின்று

कस्य प्रसादादारांश्च पुत्रांश्चैव गृहाणि च । इतो निवृत्ताः पश्यामः सिद्धार्थाः सुखिनो वयम् ॥

वयं एव	“நாமும்	दारान् च	மனை விகளையும்
सिद्धार्थाः	காரியம்கைகூடப்	पुत्रान् च	புத்திரர்களையும்
	பெற்றவர்களாய்	गृहाणि च	வீடுகளையும்
सुखिनः	நிம்மதியான மனத்தார்	कस्य	எவனுடைய
इतः	இங்கிருந்து [களாய்	प्रसादात्	பேருதவியால்
निवृत्ताः	திரும்பினவர்களாய்	पश्यामः	காண்போம்.

कस्य प्रसादाद्रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । अभिगच्छेम संहृष्टाः सुग्रीवं च महाबलम् ॥

महाबलं	“மகாபலவானான	सुग्रीवं च	சுகரீவரையும்
रामं च	புரீராமரையும்	कस्य	எவனுடைய
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்	प्रसादात्	பேருதவியால்
महाबलं	மகாபலவானான	संहृष्टाः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
		अभिगच्छेम	சென்றடைவோம் ?

यदि कश्चित्समर्थो यः सागरप्लवने हरिः । स ददातिह नः शीघ्रं पुण्यामभयदक्षिणाम् ॥

सागरप्लवने	“சமுத்திரத்தைத்	सः	அவன்
	தாண்டுவதில்	इह	இவ்விடத்தில்
समर्थः	சமர்த்தான	पुण्यां	மெச்சத்தக்க
हरिः	வானான்	अभयदक्षिणां	அபயதக்ஷிணைய
यः कश्चित्	எவனாவது ஒருவன்	शीघ्रं	தாமதியாமல்
यदि	இருப்பானாகில்	नः	நமக்கு
		ददातु	அளிக்கட்டும்”.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा न कश्चित्किञ्चिदब्रवीत् । स्तिमितेवाभवत्सर्वा तत्र सा हरिवाहिनी ॥

सा	அந்த	तत्र	அச்சமயத்தில்
हरिवाहिनी	வானரசன்யம்	स्तिमिता इव	உணர்ச்சியற்றது
सर्वा	முழுமையும்	अभवत्	இருந்தது. [போல்
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய	कश्चित्	ஒருவனாவது
वचः	வார்த்தையை	किञ्चित्	எதையும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	न अब्रवीत्	பேசவில்லை.

पुनरेवाङ्गदः प्राह तान्हरीन्हरिसत्तमः । सर्वे बलवतां श्रेष्ठा भवन्तो दृढविक्रमाः ॥ २३ ॥

हस्तिस्तमः	வானரர்களுடச்	भवन्तः	“நீங்கள்
अङ्गदः	அங்கதன் [சிறந்த	सर्वे	எல்லோரும்
तान् हरीन्	அவ்வானரர்களைப்	दृढविक्रमाः	திருடமான பராக்கிர
	பார்த்து		மமுடையவர்கள்.
पुनःपुव	மறுபடியும்	बलवतां	வீரர்களுள்
प्राह	சொன்னான்.	श्रेष्ठाः	சிறந்தவர்கள்.

व्यपदेश्यकुले जाताः पूजिताश्चाप्यभीक्ष्णशः । न हि वो गमने सङ्गः कदाचित्कस्यचित्कचित् ॥

बुबध्वं यस्य या शक्तिर्गमने पुवर्गर्षभाः

॥ २५ ॥

व्यपदेश्यकुले “पுகழ்பெற்ற குலத்  
जाताः பிறந்தவர்கள் ; [தில்  
अभीक्ष्णशः अपि பலதடவையும்  
पूजिताः கொண்டாடப்பட்ட  
वः உங்களுக்கு [வர்கள் ;  
गमने பாய்தலில்  
सङ्गः தடை  
कस्यचित् எவனுக்கர்வது  
कदाचित् எப்பொழுதாவது

कचित् எங்கேயாவது  
न हि இல்லையன்றோ !  
पुवर्गर्षभाः வானரவீரர்களே !  
गमने தாண்டுவதில்  
यस्य பாருக்கு  
या எந்த  
शक्तिः च சக்திதான் உள்ள  
बुबध्वम् தென்று சொல்லுங்கள்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11661



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2409

पञ्चषष्टितमः सर्गः—அறுபத்தி ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ २५ ॥

स्वस्वशक्त्याविष्करणम्—அவரவர் சக்தியை வெளியீடுவது.

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । स्वं स्वं गतौ समुत्साहमाहुस्तत्र यथाक्रमम् ॥  
गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव सुषेणो जाम्बवांस्तथा ॥२॥

अथ அப்போது  
गजः கஜன்,  
गवाक्षः கவாக்கூன்,  
गवयः கவயன்,  
शरभः சரபன்,  
गन्धमादनः கந்தமாதனன்,  
मैन्द्रः மைந்தன்,  
द्विविदः த்விவிதன்,  
सुषेणः சுசேணன்,  
जाम्बवान् च ஜாம்பவந்தரும்  
तथा அப்படியே

ते அந்த  
सर्वे எல்லா  
वानरोत्तमाः एव வானரோத்தமர்களுடும்  
अङ्गदवचः அங்கதன் வார்த்தை  
श्रुत्वा கேட்டு, [யை  
तस्य அந்த  
गतौ கடத்தலின் விஷயத்  
स्वं स्वं தன் தன் [தில்  
समुत्साहं பூர்ணசக்தியை  
यथाक्रमं च வரிசைக்கிரமமாயே  
आहुः சொன்னார்கள்.

आवभाषे गजस्तत्र पुर्वेयं दशयोजनम् । गवाक्षो योजनान्याह गमिष्यामीति विंशतिम् ॥

तस्य அத்தருணத்தில்  
गजः கஜன்  
दशयोजनं பத்துயோஜனை  
पुर्वेयं தாண்டுவெண்ணென்று  
आवभाषे சொன்னான்.

गवाक्षः கவாக்கூன்  
विंशति இருபது  
योजनानि யோஜனைகளை  
गमिष्यामि इति கடப்பேனென்று  
आह சொன்னான்.

गवयो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । त्रिंशत् तु गमिष्यामि योजनानां प्लवङ्गमाः ॥ ४ ॥

தல	அத்தருணத்தில்	प्लवङ्गमाः	‘வானரர்களே !
गवयः	கவயன் என்னும்	योजनानां	யோஜனைகளின்
वानरः	வானரன்	त्रिंशत् तु	மூப்பதையும்
तान्	அந்த	गमिष्यामि	நான்கடப்பேன்’
वानरान्	வானரர்களைப்		என்று
	பார்த்து	उवाच ह	சொன்னான், காண் !

शरभो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । चत्वारिंशद्गमिष्यामि योजनानां प्लवङ्गमाः ॥ ५ ॥

शरभः	சரபன் என்ற	प्लवङ्गमाः	“வானரர்களே !
वानरः	வானரன்	योजनानां	யோஜனைகளின்
तान्	அந்த	चत्वारिंशत्	நாற்பதை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	நான் கடப்பேன்”
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான், [என்று
तल	அத்தருணத்தில்	ह	காண் !

वानरांस्तान् महातेजा अब्रवीद्वन्धमादनः । योजनानां गमिष्यामि पञ्चाशत् न संशयः ॥

तान्	அந்த	पञ्चाशत्	ஐம்பதை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	தாண்டுவேன்.
	பார்த்து	संशयः तु	சந்தேகமே
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	न	இல்லை’ என்று
गन्धमादनः	கந்தமா தனன்	अब्रवीत्	சொன்னான்.
योजनानां	‘யோஜனைகளின்		

मैन्दस्तु वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । योजनानां परं षष्टिमहं प्लवितुमुत्सहं ॥ ७ ॥

तल	அத்தருணத்தில்	योजनानां	யோஜனைகளின்
मैन्दः	மைந்தன் என்ற	षष्टिं	அறுபதை
वानरः	வானரன்	प्लवितुं	தாண்ட
तान्	அந்த	उत्सहं	சக்தியுள்ளவனாகின்
वानरान्	வானரர்களைப்		மேன்’ என்று
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான்
अहं परं तु	* நான் எப்படியாவது	ह	காண் !

ततस्तत्र महातेजा द्विविदः प्रत्यभाषत । गमिष्यामि न सन्देहः सप्ततिं योजनान्यहम् ॥

ततः	அப்பால்	सप्ततिं	எழுபது
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	योजनानि	யோஜனைகளை
द्विविदः	தவிவிதன்	गमिष्यामि	கடப்பேன்
तल	‘அவ்விஷயத்தில்	सन्देहः न	சந்தேகமில்லை’ என்று
अहं	நானோடுவென்றால்	प्रत्यभाषत	சொன்னான்.



सुषेणस्तु हरिश्रेष्ठः प्रोक्तवान् कपिसत्तमान् । अशीतिं योजनानां तु पृथेयं पृथग्ध्वराः ॥

हरिश्रेष्ठः वाனர்சிரேஷ்டனான  
 सुषेणः சுசேஷணன்  
 कपिसत्तमान् வானர்சிரேஷ்டர்களை  
 பார்த்து  
 पृथग्ध्वराः 'வானரேசுவரர்களே !

योजनानां யோஜனைகளின்  
 अशीतिं तु எண்பதையும்  
 तु என் மட்டில்  
 पृथेयं கடப்பேன் " என்று  
 प्रोक्तवान् சொன்னான்.

तेषां कथयतां तत्र सर्वोस्ताननुमान्य च । ततो वृद्धतमस्तेषां जाम्बवान् प्रत्यभाषत ॥

तेषां அவர்களுக்கும்  
 वृद्धतमः மிக முதியோராகிய  
 जाम्बवान् ஜாம்பவான்  
 कथयतां சொல்லிக்கொண்டிரு  
 க்கிற

सर्वान् எல்லாவற்றையும்  
 अनुमान्य கௌரவித்து  
 ततः பின்னர்  
 तत्र அந்த சந்தர்ப்பத்  
 திற்கு

तेषां அவர்களுடைய  
 तान् அந்த

प्रति च அனுகுணமானபடியே  
 अभाषत பேசினார்.

पूर्वमस्माकमप्यासीत् कश्चिद्वतिपराक्रमः । ते वयं वयसः पारमनुप्राप्ताः स्म सांप्रतम् ॥११॥

पूर्व "முற்காலத்தில்  
 अस्माकं अपि எமக்கும்  
 कश्चित् மனதிற்கெட்டாத  
 गतिपराक्रमः வேகமுள்ள பலம்  
 आसीत् இருந்தது.

ते அந்த  
 वयं நாம்  
 सास्यत இப்பொழுது  
 वयसः வயதின்  
 पारं மறுகரையை  
 अनुप्राप्ताः स्म அடைந்துவிட்டோம்.

किं तु नैवं गते शक्यमिदं कार्यमुपेक्षितम् । यदर्थं कपिराजश्च रामश्च कृतनिश्चयौ ॥१२॥

एवं गते "இந்த ஸ்திதியை  
 அடைந்திருக்கையில்

कृतनिश्चयौ பிரதிக்கை செய்து  
 கொண்டார்களோ

यत् எந்த  
 अर्थं பிரயோஜனத்திற்காக  
 कपिराजः च வானர் ஆசனும்  
 रामः च ஸ்ரீராமரும்

इदं அந்த இந்த  
 कार्यं கார்யமானது  
 उपेक्षितं புறக்கணிப்பதற்கு  
 किं तु எப்படியும்  
 न शक्यम् முடியாததே.

सांप्रतं कालभेदेन या गतिस्तां निबोधत । नवतिं योजनानां तु गमिष्यामि न संशयः ॥

साम्प्रतं "தற்சமயம்  
 कालभेदेन காலபேதத்தினால்  
 या எந்த  
 गतिः வேகமோ  
 तां அதை  
 निबोधत சொல்லக்கேளுங்கள்.

तु இப்போதும்  
 योजनानां யோஜனைகளின்  
 नवतिं தொண்ணூற்றை  
 गमिष्यामि கடப்பேன்.  
 संशयः न ஸந்தேகம் இல்லை."

तांस्तु सर्वान् हरिश्रेष्ठाञ्जाम्भवान् पुनरब्रवीत् । न खल्वेतावदेवासीद्गमने मे पराक्रमः॥१४॥

தான்  
ஹரிசுஷ்டாந்  
சர்வாந் து  
ஜாம்பவாந்  
புந:  
அப்ரவீத்

அந்த  
வானரத்தலைவர்கள்  
எல்லாரையும்பார்த்து  
ஜாம்பவான்  
பின்னும்  
சொன்னார்.

गमने  
मे  
पराक्रमः एव  
एतावत् खलु  
न आसीत्

“கமனத்தில்  
எனது  
பராக்கரமோ  
இவ்வளவுதான்  
வென்பது  
இல்லை.

मया महाबलैश्चैव यज्ञे विष्णुः सनातनः । प्रदक्षिणीकृतः पूर्वं क्रममाणस्त्रिविक्रमः ॥ १५ ॥

पूर्वं  
महाबले:  
यज्ञे  
त्रिविक्रमः  
क्रममाणः

“முன்பு  
மகாபலியின்  
யாகத்தில்  
திரிவிக்ரமரூபமடைந்  
தங்கும் நிறைந்த [த

सनातनः  
विष्णुः एव  
मया च  
प्रदक्षिणीकृतः

சாகுவதரான  
ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானே  
என்னாலேயே  
ப்ரதக்ஷிணம் செய்யப்  
பட்டார்.

स इदानीमहं वृद्धः पुवने मन्दविक्रमः । यौवने च तदासीन्मे बलमप्रतिमं परैः ॥ १६ ॥

सः अहं  
इदानीं  
वृद्धः  
पुवने  
मन्दविक्रमः  
तदा

“அந்த நான்  
இப்பொழுது  
கிழவன்.  
தாண்டுவதில்  
குறைந்த பலமுள்ள  
அப்பொழுது [வன்.

यौवने च  
परैः  
अप्रतिमं  
बलं  
मे  
आसीत्

வாலிபத்திலோ,  
இதரர்களால்  
ஒப்புயர்வில்லாத  
பலம்  
எனக்கு  
இருந்தது.

संप्रत्येतावतीं शक्तिं गमने तर्कयाम्यहम् । नैतावता च संसिद्धिः कार्यस्यास्य भविष्यति ॥

गमने  
संप्रति  
एतावतीं  
शक्तिं च  
अहं

“தாண்டுவதில்  
தற்சமயம்  
இவ்வளவு  
சக்தியைத்தான்  
நான்

तर्कयामि  
अस्य  
कार्यस्य  
संसिद्धिः  
एतावता  
न भविष्यति

காண்கிறேன்.  
இந்த  
காரியத்தினுடைய  
பூர்ணமான ஸித்தி  
இதனால்  
உண்டாகமாட்டாது.”

अथोत्तरमुदारारथैर्ब्रवीदङ्गदस्तदा । अनुमान्य महाप्राज्ञो जाम्बवन्तं महाकपिम् ॥ १८ ॥

महाप्राज्ञः  
अङ्गदः  
महाकपिं  
जाम्बवन्तं  
अनुमान्य

பேரறிவுள்ள  
அங்கதன்  
வானரர்கள் எல்லோ  
ருக்கும் தலைவரான  
ஜாம்பவந்தரை  
ஸ்தோத்திரம்செய்து,

उदारार्थं  
उत्तरं  
तदा  
अथ  
अब्रवीत्

கம்பீரமான பொருள்  
நிறைந்த  
பதிலை  
அப்பொழுது  
பின்வருமாறு  
சொன்னான்.

மே	எனக்கு
சகி:	சக்தி
स्यात्	இருக்குமா?
न वा	இராதா?
इति	என்று
न निश्चितम्	நிச்சயமாய்த் தெரிந்த தாக இல்லை.

ह्यृक्षसत्तम  
 गमने  
 शक्तिः  
 तव  
 ज्ञायते

“வானரர்களுக்கும் க  
 ருடிகளுக்கும் தலைவ !  
 போவதில் மாத் திரம்  
 சக்தி  
 உனக்கு  
 ஸ்பஷ்டமாய்த்  
 தெரிகிறது.

भवान्	ஐ
शक्तः	ஸ்தம் த்தன்.
हि	ஹி னேபோதி னும்
एषः	இது
विधिः	நியாயமாக
न उच्यते	சொல்லப்படவில்லை.

हि	நிச்சயம்!
ध्रुवगसत्तम	தான் டுபவர்களில்
अयं	இந்த [சிறந்தவனே]
सर्वः	எல்லா
जनः	ஜனமும்
भवता	உன்னால்
मेख्यः	அனுப்ப உரியது.

भवान्कलत्रप्रसाकं स्वामिभावे व्यवस्थितः । स्वामी कलत्रं सैन्यस्य गतिरेषा परन्तप ॥  
तस्मात्कलत्रवत्तत्र प्रतिपाल्यः सदा भवान् ॥ २३ ॥

स्वामिभावे “எஜமானஸ்தானத்திலே  
व्यवस्थितः ஏற்படுத்தப்பட்ட  
भवान् - நீ  
अस्माकं எங்களுடைய  
कलत्रं பலத்த கோட்டை.  
परंतप சத்ருஸம்ஹாரக !  
स्वामी எஜமானன்  
सैन्यस्य ஸையத்திற்கு  
कलत्रं கோட்டை.

इतु கிரமம்.  
गतिः ஆகையால்  
तस्मात् நீ,  
भवान् எப்பொழுதும்,  
सदा கோட்டையைப்போல்  
कलत्रवत् அந்த ஸ்திதியில்  
तत्र பாதுகாக்கப்பட  
प्रतिपाल्यः வேண்டியவன்.

अपि चैतस्य कार्यस्य भवान्मूलमग्निन्दम । मूलमर्थस्य संरक्ष्यमेष कार्यविदां नयः ॥ २४ ॥

अपि च “மேலும்,  
एतस्य இந்த  
कार्यस्य காரியத்திற்கு,  
अग्निन्दम பகைவரேறே !  
भवान् நீ  
मूलं ஆதாரவோர்.  
अर्थस्य பிரயோசனத்திற்கு

मूलं ஆதாரவோர்,  
संरक्ष्यं { செவ்வையாய்க் காப்  
பாற்றப்படவேண்டி  
யது.  
एषः இது  
कार्यविदां ஞாலறி புலவர்களின்  
नयः கொள்கை.

मूले हि सति सिध्यन्ति गुणाः पुष्पफलादयः ॥ २५ ॥

मूले “ஆதார வோர்  
सति हि இருந்தால்தான்

पुष्पफलादयः புஷ்பம், பழம் முத  
गुणाः பலன்கள் [விய  
सिध्यन्ति சித்திக்கின்றன.

तद्वानस्य कार्यस्य साधने सत्यविक्रम । बुद्धिविक्रमसम्पन्नो हेतुरत परन्तप ॥ २६ ॥

तत् ஆகவே,  
सत्यविक्रम ஸத்தியபராக்கிரம  
முள்ளவனே !  
परंतप சத்துருக்களோ சம்  
ஹரிப்பவனே !  
अस्य இந்த

कार्यस्य காரியத்தின்  
साधने ஸாதனையில்  
अत इவ்விடத்தில்  
बुद्धिविक्रमसम्पन्नः புத்தியும், பராக்கிர  
भवान् நீயே, [மும் நிறைந்த  
हेतुः கருவி.

गुरुश्च गुरुपुत्रश्च त्वं हि नः कपिसत्तम । भवन्तमाश्रित्य वयं समर्था ह्यर्थसाधने ॥ २७ ॥

कपिसत्तम “வானரகிரேஷ்டனே !  
त्वं நீ,  
नः எங்களுக்கு  
गुरुः அரசன்.  
च அதுவுமன்றி  
गुरुपुत्रः அரசனின் புத்திரன்  
भवन्तं हि உன்னையே.

आश्रित्य च துணை கொண்டுதான்,  
अर्थसाधने காரியத்தை முடித்  
तुக்கொள்வதில்  
वयं हि நாங்களும்  
समर्था { வேண்டிய யோக்கிதை  
புடையவர்களாகி  
ரோம்.”

மஹாபிரான்	பேரறிவுடைய
உக்தவாக்யம்	இவ்வாறு கூறிய
ஜாம்பவந்தன்	ஜாம்பவந்தரைப் பார்
வாக்யம்	ஒரு மொழியை [த்து
புறவாக்யம்	பதிலாக உரைத்தான்.

अस्माभिः	நம்மால்
पुनः	எப்படியாவது
कार्यं	செய்யத்தக்கது
इदं	இந்த
प्रायोपवेशनं खलु	பட்டினிகிடந்து உயிர் துறக்கலே.

கவா	சென்று,
தவ அபி	அங்கேயும்
பிராணாந்	உயிருக்கு
பரிபரிக்ஷணம்	சேதம் வராத சாவ
	தானத்தை
ந படியாமி	நான் அறியவில்லை.

तस्य	அவருடைய
संदेशं	கட்டினாயை
अतीत्य	மீறி,
गमने	போவதில்
विनाशः	நாசம்
भवेत्	விரையும்.

தத்	முறைத
பூதாதி:	கா஁யத்தின முடிபு.
	தெரிந்தவரான
பவா஁ ஁வ	நீங்குதான்
ச஁ந்நயிடு	திரக்காலோசனை
அ஁தி ஁	வேண்டும். [செய்ய

सोऽङ्गदेन तदा वीरः प्रत्युक्तः प्लवर्गर्षभः । जाम्बवानुत्तरं वाक्यं प्रोवाचेदं ततोऽङ्गदम् ॥

तदा அப்பொழுது  
 வீரன் வீரரான  
 ப்லவர்களுள் சிறந்த  
 ச: அந்த  
 ஜாம்பவந்தர்  
 அங்கத்தனல்  
 இவ்வாறு பதில்சொல்  
 ப்ரதுக: இப்படிப்பவராய்

ततः அதிலிருந்து  
 अङ्गदं அங்கத்தனப்பார்த்து  
 इदं பின்வரும்  
 वाक्यं வாக்கியத்தை  
 उत्तरं பதிலாய்  
 प्रोवाच சொன்னார்.

अस्य ते वीर कार्यस्य न किञ्चित्परिहीयते । एष सञ्चोदयाम्येन यः कार्यं साधयिष्यति ॥

வீர “ஓ வீர!  
 ते உனது  
 अस्य இந்த  
 कार्यस्य காரியத்திற்கு  
 किञ्चित् கொஞ்சமும்  
 न परिहीयते குறைவராது.  
 य: எந்த

एष: இவன்  
 कार्यं காரியத்தை  
 साधयिष्यति சாதிப்பானோ  
 एनं இவனை  
 सञ्चोदयामि வருந்திக் கேட்கின்  
 மென்.

ततः प्रवीरं प्लवतां वरिष्ठमेकान्तमाश्रित्य सुखोपविष्टम् ।

सञ्चोदयामास हरिप्रवीरो हरिप्रवीरं हनुमन्तमेव

॥ ३५ ॥

ततः அதின்மேல்  
 हरिप्रवीर: வானரர்களுக்குள்  
 பெரியவர்  
 एकान्तं ஒரு தனியிடத்தை  
 आश्रित्य அடைந்து,  
 सुखोपविष्टं சுகமாய் வீற்றிருந்த

प्रवीरं மிக பலிஷ்டராயும்  
 प्लवतां தாண்டிபவருள்  
 वरिष्ठं சிறந்தவரும்  
 हरिप्रवीरं வானரவீரருமான  
 हनुमन्तं एव ஹனுமாரையே  
 सञ्चोदयामास இவண்டிக்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे षष्ठ्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11697



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2445

षट्षष्टितमः सर्गः—அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ६६ ॥

समुद्रतरणे जाम्बवता हनुमत्प्रेरणम्—சமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஜாம்பவான்  
 ஹனுமாரைத் தாண்டுவது.

अनेकशतसाहस्रीं विषण्णां हरिवाहिनीम् । जाम्बवान् समुदीक्ष्यैवं हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥

अब्- அப்பொழுது  
 अनेकशतसाहस्रीं அநேககோடிக்கணக்  
 காண  
 हरिवाहिनीं வானரசையம்  
 विषण्णां துக்கத்துடனிருப்  
 பதை

समुदीक्ष्य செவ்வையாய் ஆலோ  
 சித்து,  
 जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்  
 हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து  
 एवं பின்வருமாறு  
 अब्रवीत् சொன்னார்.

वीर वानरलोकस्य सर्वशास्त्रविशारद । तूष्णीमेकान्तमाश्रित्य हनुमन् किं न जल्पसि ॥

வானரலோகஸ்ய  
வீர  
சர்வ்ஷாஸ்த்ர- }  
விசாரத }  
हनुमन्

“வானரசமுதகத்திற்கு  
தனியீரரே!  
ஸமஸ்த சாஸ்திரங்க  
ளையும் தெரிந்து அ  
தன்படி நடப்பவரே!  
ஓம் ஹனுமாரே!

तूष्णीं  
एकान्तं  
आश्रित्य  
किं न जल्पसि

மௌனமாய்  
ஏதொ ஒரு தனியி  
டத்தை  
அடைந்து,  
என் பேசாமலிருக்கி  
றீர்?

हनुमन्हरिराजस्य सुग्रीवस्य समो ह्यसि । रामलक्ष्मणयोश्चापि तेजसा च बलेन च ॥३॥

हरिराजस्य  
सुग्रीवस्य च  
तेजसा च  
बलेन च  
रामलक्ष्मणयोः

“வானரவேந்தனாகிய  
சுகிரீவருக்கும்  
தேஜஸ்வரினானும்,  
பலத்தாலும்  
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க  
ளுக்கும்

अपि  
हनुमन्  
समः  
असि  
हि

கூட  
ஹனுமந்தரே!  
சமானமாக  
நீர் இருக்கிறீர்.  
சந்தேகமேயில்லை.

अरिष्टनेमिनः पुत्रो वैनतेयो महाबलः । गरुत्मानिति विख्यात उत्तमः सर्वपक्षिणाम् ॥४॥

अरिष्टनेमिनः  
पुत्रः  
वैनतेयः  
सर्वपक्षिणां  
उत्तमः

“அரிஷ்டநேமியின்  
புத்திரன்,  
வினதையின் புதல்வர்,  
பகழிகளுக்கெல்லாம்  
உத்தமர்.

महाबलः  
गरुत्मान्  
इति  
विख्यातः

பெருவலிவுடையவர்,  
கருடர்,  
என்று  
விசேஷப்பெயர்  
பெற்றவர்.

बहुशो हि मया दृष्टः सागरे स महाबलः । भुजंगानुद्धरन्पक्षी महावेगो महायशः ॥ ५ ॥

महाबलः  
महावेगः  
महायशः  
पक्षी  
सः

“மகாபலவான்  
மகாவேகமுடையவர்  
பெருங்கீர்த்தி வாய்ந்  
தவர்.  
அழகான இறக்கை  
அவர் [களோடுகூடிய

सागरे  
भुजङ्गान्  
उद्धरन्  
बहुशः  
मया हि  
दृष्टः

சமுத்திரத்தில்  
பெரும்பாம்புகளை  
தூக்கிப்போவராக.  
அனேக தடவைகள்  
என்னாலேயே  
காணப்பட்டிருக்கிறார்.

पक्षयोर्यद्वलं तस्य तावद्भुजबलं तव । विक्रमश्चापि वेगश्च न ते तेनावहीयते ॥ ६ ॥

तस्य  
पक्षयोः  
बलं  
यत्  
तावत्  
तव  
भुजबलं

“அவருடைய  
சிறகுகளின்  
பலம்  
எவ்வளவோ  
அவ்வளவு  
உமது  
தோள்வலி.

अपि  
विक्रमः च  
वेगः च  
ते  
तेन  
न अवहीयते

இதுவுமன்றி  
ஆண்மைபுடும்  
வேகமும்  
உமக்கு  
அவரோடு  
குறைந்ததல்ல.





तस्या वस्त्रं विशालाक्ष्याः पीतरक्तदशं शुभम् । स्थितायाः पर्वतस्याग्रे मारुतोऽपाहरच्छनैः ॥

பரீட்சை	“மலையின்	சூர்	தூலக்கமான
அழை	சிகரத்தில்	வண்	வஸ்திரத்தை
இயற்கை:	உலாவும்	மாறு:	வாயு
தன்மை:	அந்த	சுரு:	தெரியாமல்
விசாலாட்சை:	தடங்கண்ணின்	அழகு:	அழிந்து வீழ்ச்சி
பிரகாசம்	மஞ்சள் நிறக்கரையை		யார்
	புடைய		

स ददर्श ततस्तस्या वृत्तावूरु सुसंहतौ । स्तनौ च पीनौ सहितौ मुजातं चारु चाननम् ॥

ततः	“ अथ कुरुणां प्रति”	सतौ च	ஸ்தனங்களையும்,
तस्याः	अवलोकनाय	चार	கண்ணைக் கவரும்
वृत्तौ	तीर्य	सुजातं	ஹிதமான அழகு
ऊरु	शुभांशु		வாய்ந்த
पीनी	पुनर्	आननं च	முகத்தையும்,
सुसहस्रौ	अपुनर्य	सः	அவர்
सहितौ	सोऽन्तर	वदन्	பார்ந்தார்.

तां विशालायतश्रोणीं तनुमध्यां यशस्विनीम् । दृष्ट्वैव शुभसर्वाङ्गीं पवनः काममोहितः ॥

விசாலாயதஸ்ரோணி	“அகன்று நீண்ட நிதம் பங்கனையுடையவனும்	சுமசவாஹி	{ எல்லா அங்கங்களும் ஒச்சமற்ற அழகு வாய்ந்தவனுமான அவளை கண்டமா, த்திர, த்தில் வாயு காமமுற்று மதிமயங் கினர்.
தனமயா	மெல்லிய இடையை டையவனும்	தா ந்நா புவ பவன காமமோஹித:	
யதாசிவநி	உக்கிரந்நடமா ன		

स तां भुजाभ्यां पीनाभ्यां पर्यष्वजत मारुतः । मन्मथाविष्टसर्वाङ्गो गतात्मा तामनिन्दिताम् ॥

ச:	“அந்த	தா்	அந்த
மாஃத:	வாய்	அந்நிதா்	பாபர ஹிதையான
மந்நாவித- }	தேகம் முழுதும், மன்	தா்	அவனா
சர்வாஃத: }	மதனால் பிடிக்கப்	பிதாந்நா்	நீன் ட
	பட்டவராய்	புந்நா்	இரு கைகளாஹும்
		பய்ந்நா	அந்நைத்து கட்டிக்
தாந்நா	அந்நிழந்தவராய்		கொண்டார்.

सा तु तत्रैव संभ्रान्ता सुवृत्ता वाक्यमब्रवीत् ॥ १६ ॥

एकपत्नीव्रतमिदं को नाशयितुमिच्छति

॥ १७ ॥

சுருதா	“நல்லொழுக்கமுடை	நாசயித்	கெடுக்க
சா	அவன் [ய	க:	எவன்
தல எவ	தக்கண்ணமே	இச்சநி	நினைக்கிறான்” என்ற
சம்மானா	திகைத்தவளாய்	இதே	இந்த
एकपत्नीमतं	{ “ஒருவருக்கே பத்னி	வாய்	சொல்லே
	யாயிருக்கும் கற்புநி	து	இந்த ஸ்திதியில்
	லைமையை	அவ்வீத	சொன்னான்.

अज्ञनाया वचः श्रुत्वा मारुतः प्रत्यभाषत । न त्वां हिंसामि सुश्रोणि मा भूते सुभगे भयम् ॥

अज्ञनायाः	“அஞ்சனையின்	ह्यं	உன்னை
वचः	வார்த்தையை	न हिंसामि	நான் கெடுக்கவில்லை.
श्रुत्वा	கேட்டு,	सुभगे	தெய்வானுக்கரசமு
मारुतः	வாயு		ள்ளவனே !
प्रत्यभाषत	பதில் சொன்னார்.	ते	உனக்கு
सुश्रोणि	‘அழகான இடையி	भयं	ஹரணி
	னனே !	मा भूत	இல்லை.

मनसास्मि गतो यच्चां परिष्वज्य यशस्विनीम् । वीर्यवान् बुद्धिसंपन्नः पुत्रस्तव भविष्यति ॥

यशस्विनीं	“யசஸ்வினியான	यत्	ஆகையால்
त्वां	உன்னை	वीर्यवान्	வீர்யவானான
परिष्वज्य	கட்டித்தழுவி,	बुद्धिसंपन्नः	புத்திசம்பன்னானான
मनसा	தர்மா தர்மவிசாரணை	पुत्रः	ஓர் புத்திரன்
	யுடனேயே	तव	உனக்கு
गतः अस्मि	நான் வியாபித்தேன்.	भविष्यति	பிறப்பான்.

महासत्त्वो महातेजा महाबलपराक्रमः । लङ्घने पुवने चैव भविष्यति हि मत्समः ॥ २० ॥

महासत्त्वः	“மிக்க நற்குணமுடை	पुवने	கிளம்புவதிலும்,
महातेजाः	மிகு தேஜஸ்வி.[யவன்.	लङ्घने	பாய்ந்து தாண்டுவ
महाबलपराक्रमः	மிகு பலபராக்கிரம		திலும்
	முள்ளவன்.	मत्समः	எனக்குச்சமானானாக
च एव	இதுபாத்திரமல்லா	भविष्यति	இருப்பான்.
	மல்	हि	சந்தேகமே இல்லை.

एवमुक्त्वा ततस्तुष्टा जननी ते महाकपे । गुहायां त्वां महाबाहो प्रज्जे पुवगर्भम् ॥ २१ ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே !	ततः	அதனால்
महाकपे	வானரர்களிற் சிறந்	तुष्टा	மனத்திருப்திகொண்
	தோனே !		டாள்.
ते	உமது	पुवगर्भम्	வானரசிரேஷ்டரான
जननी	தாய்	त्वां	உம்மை
एवं	இவ்வண்ணம்	गुहायां	மலைக்குகையிலேயே
उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்	प्रज्जे	பெற்றாள்.

अभ्युत्थितं ततः सूर्यं वालो दृष्ट्वा महावने । फलं चेति जिघृक्षुस्त्वमुत्प्लुत्याभ्युद्गतो दिवम् ॥

மகாவனே  
வாலு:  
வ்  
தத:  
அப்யுத்திதம்  
சூர்யம்

“பெருங்காட்டில்  
சிறு குழந்தையான  
நீர்  
அப்பொழுது  
உதயமான  
சூரியனை

தூஷா  
फलं इति  
जिघृक्षुः  
उत्प्लुत्य  
दिवं च  
अभ्युद्गतः

பார்த்து,  
பழம் என்று  
கிரகிக்க விரும்பியவ  
உயரவெழும்பி [ராய்  
ஆகாயத்தையே  
நோக்கிப்போனார்.

शतानि त्रीणि गत्वाऽथ योजनानां महाकपे । तेजसा तस्य निर्धूतो न विषादं ततो गतः ॥

மகாகபே  
யோஜனாநா  
தூரிணி  
शतानि  
गत्वा

“வானரசிரேஷ்டனே !  
யோஜனைகளின்  
மூன்று  
நூறுகள்  
சென்று,

तस्य  
तेजसा  
निर्धूतः  
ततः अथ  
विषादं  
न गतः

அவருடைய  
காந்தியினால்  
பற்றப்பட்டும்  
அப்பொழுதும் கூட  
இளைப்பை  
அடையவில்லை.

तावदापततस्तूर्णमन्तरिक्षं महाकपे । क्षिप्तमिन्द्रेण ते वज्रं क्रोधाविष्टेन धीमता ॥ २४ ॥

மகாகபே  
अन्तरिक्षं  
तूर्ण  
आपततः तावत्  
ते

“பெருவானாரே !  
ஆகாயத்திற்கு  
வேகமாய்  
பறந்தோடி வரவும்  
உமதுபேரில்

क्रोधाविष्टेन  
धीमता  
इन्द्रेण  
वज्रं  
क्षिप्तम्

கோபங்கொண்ட  
விஷயந்தெரிந்த  
இந்திரனால்  
வஜ்ராயுதம்  
எறியப்பட்டது.

तदा शैलाग्रशिखरे वामो हनुरभज्यत

तदा  
शैलाग्रशिखरे  
वामः

“அப்பொழுது  
மலையின் உச்சியில்  
இடது

ततो हि नामधेयं ते हनुमानिति कीर्त्यते

ततः हि  
ते  
नामधेयं

“அதிலிருந்துதான்  
உமது  
பெயர்

॥ २५ ॥

हनुः  
अभज्यत

கன்னம்  
காயப்படுத்தப்  
பட்டது.

॥ २६ ॥

हनुमान् इति  
कीर्त्यते

மேன்மையான கன்ன  
முடையவர் என்று  
சொல்லப்படுகிறது.

ततस्त्वां निहतं दृष्ट्वा वायुर्यान्ववहः स्वयम् । त्रैलोक्ये भृशसंकुद्धो न ववौ वै प्रभञ्जनः ॥

गन्धवहः  
प्रभञ्जनः  
वायुः  
त्वां  
निहतं  
स्वयं

“வாசனையளிப்பவரான  
பெருங்காற்றையடிக்கக்  
வாயு [கடிய  
உம்மை  
அடிபட்டவராய்  
தானே

दृष्ट्वा  
ततः  
भृशसंकुद्धः  
त्रैलोक्ये  
न ववौ वै

கண்டு,  
அதினால்  
மிகு கோபங்கொண்  
டவராய்  
முல்வுலகத்திலும்  
வீசாதிருந்துவிட்டார்.

संभ्रान्ताश्च सुराः सर्वे त्रैलोक्ये क्षोभिते सति । प्रसादयन्ति संकुदं मारुतं भुवनेश्वराः ॥

त्रैलोक्ये முவ்வுலகமும்  
 क्षोभिते सति தத்தளித்தவரையில்  
 सर्वे எல்லா  
 भुवनेश्वराः திக்பாலகர்களும்,  
 सुराः च தேவர்களுடம்

संभ्रान्ताः திகிலடைந்தவர்களாய்  
 संकुदं பிகக்கோபத்துட  
 மாருதம் னிருந்த  
 प्रसादयन्ति வாயுவை  
 சார்த்தப்படுத்தினார்கள்.

प्रसादिते च पवने ब्रह्मा तुभ्यं वरं ददौ । अशस्त्रवध्यतां तात समरे सत्यविक्रम ॥ २९ ॥

सत्यविक्रम “சத்தியமானபராக்கி  
 ரமமுள்ளவரே!  
 तात ஒ அப்பனே!  
 पवने वायु  
 प्रसादिते சார்த்தமடைந்தபோது  
 ब्रह्मा பிரம்மா

तुभ्यं உமக்கு  
 समरे யுத்தத்தில்  
 अशस्त्रवध्यतां च எந்த ஆயுதத்தாலும்  
 மரணமில்லாமையை  
 वरं வரமாக  
 ददौ தந்தார்.

वज्रस्य च निपातेन विरुजं त्वां समीक्ष्य च । सहस्रनेत्रः प्रीतात्मा ददौ ते वरमुत्तमम् ॥

स्वच्छन्दतश्च मरणं ते भूयादिति वै प्रभो  
 वज्रस्य “வஜ்ராயுதத்தினுடைய  
 निपातेन च அடியினாலும்  
 विरुजं செயல்மாறாத  
 त्वां உம்மை  
 सहस्रनेत्रः च இந்திரனும்  
 समीक्ष्य உற்றுநோக்கி,  
 प्रीतात्मा உள்ளாங்களித்தவனாய்  
 प्रभो “வல்லவரே!

॥ ३१ ॥  
 ते मरणं உனக்கு மரணம்  
 ते உனது  
 स्वच्छन्दतः च இஷ்டப்படியே  
 भूयात् உண்டாகக்கடவது”  
 इति என்ற  
 उत्तमं உத்தமமான  
 वरं वै வரத்தை  
 ददौ கொடுத்தார்.

स त्वं केसरिणः पुत्रः क्षेत्रज्ञो भीमविक्रमः । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तेजसा चापि तत्समः ॥

भीमविक्रमः “அதிசயபராக்கிரமத்  
 தையுடைய  
 सः त्वं ஆந்தரீர்  
 केसरिणः கேசரியின்  
 क्षेत्रज्ञः பாத்நியிடத்தில்  
 பிறந்த

पुत्रः பிள்ளை.  
 मारुतस्य वायुவுக்கு  
 औरसः ஒளரஸ  
 पुत्रः புத்திரன்.  
 तेजसा च தேஜஸ்ஸாலும்  
 तत्समः अपि அவரையே ஒத்தவர்.

वयमद्य गतप्राणा भवान्नस्मात् सांप्रतम् । दाक्ष्यविक्रमसंपन्नः पक्षिराज इवापरः ॥ ३३ ॥

अद्य “இப்பொழுது  
 वयं நாங்கள்  
 गतप्राणाः உயிர்போயிருக்கின்  
 भवान् நீர் [தேறும்.  
 अपरः வேறொரு  
 पक्षिराजः புள்ளரசு

इव போன்றவர்.  
 दाक्ष्यविक्रम- } சாமர்த்தியமும் பல  
 सम्पन्नः } மும் நிறைந்தவர்.  
 नः எங்களை  
 साम्प्रतं இப்பொழுது  
 वातु காப்பாற்றும்.

त्रिविक्रमे मया तात सशैलवनकानना । त्रिःसप्तकृत्वः पृथिवी परिक्रान्ता प्रदक्षिणम् ॥

तात “அப்பனே!  
 त्रिविक्रमे திரிவக்கிரமாவதாரத்  
 मया என்னால் [தில்  
 सशैलवन- } மலை, சோலை, காடு,  
 कानना } இவைகளோடுகூடிய

पृथिवी பூமி  
 त्रिःसप्तकृत्वः இருபத்தோருதரம்  
 प्रदक्षिणं பிரதிக்ஷணமாக  
 परिक्रान्ता சுற்றிநடந்து வரப்  
 பட்டது.

तथा चौषथयोऽस्माभिः सञ्चिता देवशासनात् । निष्पन्नममृतं याभिस्तदाऽऽसीन्नो महद्बलम् ॥

तथा “அப்பொழுது  
 अस्माभिः च நம்மாலேயே  
 औषधयः ஓஷதிகளும் [யினால்  
 देवशासनात् தேவர்களின் கட்டளை-  
 सञ्चिताः சேகரிக்கப்பட்டன.  
 याभिः எந்த அவற்றினின்று

अमृतं மரணமில்லாமை  
 निष्पन्नं கிடைத்தது.  
 तदा அத்தருணம்  
 नः நமக்கு  
 महत् बलं மிகுந்த பலம்  
 आसीत् இருந்தது.

स इदानीमहं वृद्धः परिहीनपराक्रमः । सांप्रतं कालमस्माकं भवान्सर्वगुणान्वितः ॥ ३६ ॥

सः अहं “அந்த நான்  
 इदानीं இப்பொழுது  
 वृद्धः கிழவன் ;  
 परिहीनपराक्रमः வீரியமிழந்தவன்,

सांप्रतं कालं தற்காலம்  
 भवान् நீர்தான்  
 अस्माकं எங்களுக்குள்  
 सर्वगुणान्वितः ஸர்வகுணசம்பன்னர்.

तद्विजृम्भस्व विक्रान्तः प्लवतामुत्तमो ह्यसि । त्वद्वीर्यं द्रष्टुकामेयं सर्ववानरवाहिनी ॥ ३७ ॥

प्लवतां “வானரர்களுக்குள்  
 उत्तमः முதல்  
 विक्रान्तः சூரராய்  
 असि இருக்கிறீர்.  
 इयं இந்த

सर्ववानर- } வானரசன்யம்  
 वाहिनी } எல்லாம்  
 त्वद्वीर्यं हि உமது வீரத்தையே  
 द्रष्टुकामा காண விரும்புகிறது.  
 तत् அதலால்  
 विजृम्भस्व கிளம்பும்.

उत्तिष्ठ हरिशार्दूल लङ्घयस्व महार्णवम् । परा हि सर्वभूतानां हनुमन् या गतिस्तव ॥ ३८ ॥

हनुमन् “ஹனுமாரே!  
 तव உம்முடைய  
 गतिः हि கமனசக்தியே  
 सर्वभूतानां எல்லாப் பிராணிக  
 ளுக்கும்

परा மேலானது  
 या எதுவோ அது ;  
 हरिशार्दूल வானரவீரரே!  
 उत्तिष्ठ உயர எழும்பும்  
 महार्णवं கடலை  
 लङ्घयस्व தாண்டும்.

विषण्णा हरयः सर्वे हनुमन् किमुपेक्षसे । विक्रमस्य महावेगो यथा विष्णुस्त्रिविक्रमः ॥३९॥

ஹனுமந் “ஹனுமாரே !  
கி் உபேக்ஷஸே ஏன் உபேபகஷ்யாயி  
சर्वे எல்லா [ருக்கின் தீர் ?  
हरयः வான ரர்களும்  
विषण्णा: திடமிழந்தவர்களா  
யிருக்கிறார்கள் .

महावेगः மகா சுவமுள்ள  
विष्णु: பூதி விஷ்ணுபகவான்  
विविक्रमः மூவடிவைத்தது  
यथा எப்படியோ அப்படியே  
विक्रमस्य நீரும் செய்யும்.”

ततस्तु वै जाम्बवता प्रचोदितः प्रतीतवेगः पवनात्मजः कपिः

प्रहर्षयंस्तां हरिवीरवाहिनीं चकार रूपं महात्पन्नस्तदा

॥ ४० ॥

ततः அந்தே  
जाम्बवता ஜாம்பவந்தரால்  
प्रचोदितः பிராந்திக்கப்பட்ட  
वराण वரான  
पवनात्मजः வாயுசுமாரான  
कपिः கபி  
प्रतीतवेगः பிரசித்தமான வேகத்  
तै तையுடையவராய்  
तां அந்த

हरिवीरवाहिनीं வானரவீர  
செனயத்தை  
प्रहर्षयन् சந்தோஷப்படுத்திக்  
கொண்டு  
आत्मनः தனது  
रूपं ரூபத்தை  
तदा तु அப்பொழுதே  
महत् மிகப் பெரிதாக  
चकार वै செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11737



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2485

ससुषष्टितमः सर्गः—அறுபத்தி ஏழாவது ஸர்க்கம் ॥ ६३ ॥

समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम्—ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட  
ஹனுமான் மஹேந்திரமலையின் உச்சியில் ஏறுவது.

तं दृष्ट्वा जृम्भमाणं ते क्रमितुं शतयोजनम् । वीर्येणापूर्यमाणं च सहसा वानरोत्तमम् ॥१॥  
सहसा शोकमुत्सृज्य प्रहर्षेण समन्विताः । विनेदुस्तुष्टुवापि हनुमन्तं महाबलम् ॥ २ ॥

शतयोजनं நூறு யோஜனை  
क्रमितुं தாண்டுவதற்கு  
सहसा திடீரென்று  
जृम्भमाणं உருவத்தை வளர்க்  
திக்கொள்ளுகிற  
वीर्येणा च வீரியத்தினாலும்  
आपूर्यमाणं விருத்தியடைக்கிற  
तं அந்த  
वानरोत्तमं வானரசிரோஷ்டரை  
दृष्ट्वा கண்டு,  
ते அவர்கள்

सहसा உடனே  
शोकं துக்கத்தை  
उत्सृज्य விட்டு,  
प्रहर्षेण அதிகளிப்பினால்  
समन्विताः சும்பலாய்க்கடி  
विनेदुः பேரொலிமுழக்கி  
ठाकुर்கள்.  
अपि च இதன்றியும்  
महाबलं மிக பலிஷ்டராகிய  
हनुमन्तं ஹனுமாரை  
तुष्टु: புகழ்ந்தார்கள்.

नारायणं	ஸ்ரீ மன் - நாராயணரை
प्रजाः	ஜனங்கள்
इव एव	போலவே
समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலி
वीक्षन्ते स	பார்த்தார்கள். [ருந்து

லாடூல் ச சமாவித்ய வல் ஸ்யிவான் வ்யவர்த்த ச	காலையும்து வரோத்தத்தது, பஸத்தை ஆடைந்தார். விருத்தியுமடைந்தார்.
--	--

आपूर्यमाणस्य	வெகுவாய் பூரீக்கப்
तस्य	ஆவருக்கு [பட்ட,
अनुत्तमं	எல்லாவற்றிலும்
रूपं	உருவம் [மேலான
आसीत्	உண்டாயிற்று.

தத்ய	அப்படியே
மஹதத்ய	வாபுவினுடைய
ஔரத:	ஒளரஸ
புவ:	புத்திரர்
தத்ப்ரதி	இப்பொழுது
தத்துமத	தோன்றினர்.

அகவிரிபு	பொரிக்கும்சுட்டி.
இவ	போலும்
விநீசு:	புகையேயில்லாத
பாக்க: இவ	அக்கினிபோலும்
அதோபத	விளங்கிற்று.

ஹரிணாமுத்தியதோ மஹ்யாத்ஸம்ஹஸ்ததநூஹ: । அபிவாஹ ததோ வுதாந ஹுமாதநிதமவ்வித் ॥ ௮ ॥

ஹுமாத்                    ஹனுமாத்  
ஹரிணா                    வானரர்களுடைய  
மஹ்யாத்                    நடுவிலிருந்து  
உத்தியத:                    உயரக்கிளம்பினவராய்  
ஸம்ஹஸ்ததநூஹ:                    சந்தோஷத்தினால்  
   புளகாங்கிதராய்

வூதாந்                    பெரியோர்களை  
அபிவாஹ                    நமஸ்கரித்து,  
தத:                    மீளவும்  
ஹ்                    பின்வருமாறு  
அவ்வித்                    சொன்னார்.

அருஜத்பவதாபிராணி ஹுதாஸநஸகஸ்தநில: । வலவானபிரமேயத்வ வாயுராகாஸகோசர: ॥ 9 ॥

ஹுதாஸநஸக:                    “அக்கினிக்கு ஸகா  
   வான  
அநில:                    அனிலனென்ற  
வாயு:                    வாயுபகவான்  
வலவாந்                    மிகுபலிஷ்டர்;

அபிரமேய:                    அளவில்லாதகாதவர்;  
அகாஸகோசர:                    இடைவெளியில்லாமல்  
   நிறைந்து நிற்பவர்;  
பவதாபிராணி ச                    பர்வதசிகரங்களையும்  
அருஜத்                    உடைத்தார்.

தஸ்யாஹ் ஶீபிரவேகஸ்ய ஶீபிரகஸ்ய மஹாத்மந: । மாஸ்தஸ்யோரஸ: பூத்ர: பூத்ரநே நாஸ்தி மதஸம: ॥

அஹ்                    “நான்  
ஶீபிரவேகஸ்ய                    விரைந்தகதியை  
   யுடைய  
ஶீபிரகஸ்ய                    மிக்க வேகமுடைய  
மஹாத்மந:                    மகரத்தமாவான்  
தஸ்ய                    அந்த

மாஸ்தஸ்ய                    வாயுவினுடைய  
ஓரஸ:                    ஓராவை  
பூத்ர:                    புத்திரன்.  
பூத்ரநே                    தாவுதலில்  
மதஸம:                    எனக்குச் சமானமா  
ந அஸ்தி                    இல்லை. [னவன்]

உதஸஹேயம் ஹி விஸ்தீர்ணமாலிவஸ்தநிவாஸ்வரம் । மேஹ் கிரிமஸஜ்ஜேந பரிஸந்தம் ஶஹஸந: ॥ 11 ॥

விஸ்தீர்ணம்                    விசாலமானதாய்  
அஸ்வரம்                    ஆகாயத்தை  
அலிவஸ்தந்                    அளவிட நிற்கின்ற  
மேஹ் கிரி                    மேருபர்வதத்தை  
ஹ்                    முழுவதும்

அஸஜ்ஜேந                    தடையிலல்லாமலேயே  
ஶஹஸந: ஹி                    ஆயிரக்கணக்காரயும்  
பரிஸந்தம்                    சுற்றிவர  
உதஸஹேயம்                    நான் மாட்டுவேன்.

வாஹுவேகபிரபுஜேந ஶாகரேணாஹமுதஸஹே । சமாஸ்தாவயிதம் லோகம் ஶபர்வதநதிஹ்ருத் ॥ 12 ॥

ஸபர்வதநதிஹ்ருத்                    { “பர்வதங்கள், நதிகள்,  
   குளங்கள் இவைக  
   ளுடன் கூடிய  
   உலகத்தை  
   கைவேகத்தினால்  
   அனைக்கப்பட்ட

ஶாகரேண                    சமுத்திரத்தினால்  
சமாஸ்தாவயிதம்                    முழுகச்செய்ய  
அஹ்                    நான்  
உதஸஹே                    வல்லேன்.



ममोरुजङ्घवेगेन भविष्यति समुत्थितः । समुच्छ्रितमहाग्राहः समुद्रो वरुणालयः ॥ १३ ॥

मम	“எனது	समुत्थितः	கரைபுரண்டதாய்
उरुजङ्घवेगेन	துடை, முழங்கால் இ	समुच्छ्रित- }	வெளிவந்து புரளும்
	வகளின் வேகத்தால்	महाग्राहः }	பெரிய சுருமீன்களை
वरुणालयः	வருணனுக்கிருப்பிட		யுடையதாய்
समुद्रः	சமுத்திரம் [மாகிய	भविष्यति	ஆகும்.

पद्मगाशनमाकाशे पतन्तं पक्षिसेविते । वैनतेयमहं शक्तः परिगन्तुं सहस्रशः ॥ १४ ॥

पक्षिसेविते	பறவைகள் செல்லு	वैनतेयं	கருடனை
	கின்ற	सहस्रशः	ஆயிரந்தரம்
आकाशे	ஆகாயத்தில்	परिगन्तुं	சுற்றிவர
पतन्तं	பறக்கின்ற	अहं	நான்
पद्मगाशनं	பன்னகாசனனாகிய	शक्तः	வல்லேன்.

उदयात्प्रस्थितं चापि ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् । अनस्तमितमादित्यमभिगन्तुं समुत्सहे ॥

उदयात्	“உதயகிரியிலிருந்து	अनस्तमितं अपि	அஸ்தமனமடையா
प्रस्थितं	புறப்படும்		தவராகவே
रश्मिमालिनं	கிரணமாலியாகிய	अभिगन्तुं	கூடத்தொடர்ந்து
ज्वलन्तं	எரிகின்ற		செல்ல
आदित्यं च	சூரியபகவானையே	समुत्सहे	நான் வல்லேன்.

ततो भूमिमसंसृष्य पुनरागन्तुमुत्सहे । प्रवेगेनैव महता भीमेन पुवर्गर्षभाः ॥ १५ ॥

पुवर्गर्षभाः	“வானரோத்தமர்	महता	பிக
	களே !	प्रवेगेन एव	கடிய வேகத்தோடே
ततः	அதின்மேல்		யே
भूमिं	பூமியை	पुनः	எதிர்நோக்கியே
असंसृष्य	தொடாது	आगन्तुं	திரும்பிவரவும்
भीमेन	பயங்கரமான	उत्सहे	வல்லேன்.

उत्सहेयमतिक्रान्तुं सर्वानाकाशगोचरान् । सागरं शोषयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीम् ॥

सर्वान्	“எல்லா	सागरं	கடலை
आकाशगोचरान्	ஜோதிர்வர்க்கடார்க்கங்	शोषयिष्यामि	வற்றச் செய்வேன்.
	களையும்	मेदिनीं	தனூயை
अतिक्रान्तुं	தாண்டி. மேலே செல்ல	दारयिष्यामि	பிளந்துவிடுவேன்.
उत्सहेयं	நான் வல்லேன்.		

पर्वतान् कम्पयिष्यामि पुवमानः पुवङ्गमाः । हरिष्ये चोरुवेगेन पुवमानो महार्णवम् ॥ १६ ॥

पुवङ्गमाः	“வானரர்களே !	पुवमानः	தாண்டிபவனாய்
पुवमानः	தாண்டிபவனாய்	ऊरुवेगेन	துடைவேகத்தா
पर्वतान्	மலைகளை	महार्णवं च	கடலையும் [லேயே
कम्पयिष्यामि	பொடிபடுத்தவேன்.	हरिष्ये	பற்றியழுப்பேன்.



नूनं नेष्यामि वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् । महासंनहनोपेतौ महान्तौ पुरुषर्षभौ ॥

ऋश्यमूकं पुनः शैलं पुवेयं रामलक्ष्मणौ

॥ २५ ॥

रामस्य “ஸ்ரீ ராமருடைய  
प्रियां காதல்  
महिषीं தேவியான  
वैदेहीं வைதேகியாரை  
नेष्यामि அழைத்துவருவேன்.  
नूनं இப்பொழுதே  
महासंनहनोपेतौ பெருமுயற்சியை  
யுடைய

पुरुषर्षभौ புருஷேந்தைமார்களா  
महान्तौ மகான்களான  
रामलक्ष्मणौ ராமலக்ஷ்மணர்களைப்  
ऋश्यमूकं [பார்க்க  
शैलं மலைக்கு  
पुनः திரும்பி  
पुवेयम् பறப்பேன்.

निमेषान्तरमात्रेण निरालम्बनमम्बरम् । सहसा निपतिष्यामि घनाद्विद्युदिवोत्थिता ॥२६॥

घनात् “மேகத்தினின்றும்  
विद्युत् மின்னல்  
उत्थिता इव தோன்றின துபோல  
निमेषान्तरमात्रेण ஒரு நிமிஷத்திற்குள்  
ளேயே

निरालम्बनं நிராதாரமான  
अम्बरं ஆகாயத்தை  
सहसा சடக்கென  
निपतिष्यामि நான் கடந்துவிடு  
வேன்.

भविष्यति हि मे रूपं पुवमानस्य सागरे । विष्णोर्विक्रममाणस्य पुरा त्रीनिक्रमानिव ॥

पुरा “முன்காலத்தில்  
शौन् மூன்று  
विक्रमान् காலடிவைப்புக்களை  
विक्रममाणस्य வைத்தனந்த  
विष्णोः ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின்

रूपं इव ரூபம்போலவே  
सागरे சுமுத்திரத்தில்  
पुवमानस्य தாவும்  
मे हि எனதும்  
भविष्यति தோன்றப்போகிறது.

बुद्ध्या चाहं प्रपश्यामि मनश्चेष्टा च मे तथा । अहं द्रक्ष्यामि वैदेहीं प्रमोदध्वं पुवङ्गमाः ॥

अहं “நான்  
वैदेहीं வைதேஹியாரை  
द्रक्ष्यामि காண்பேன்.  
मे எனது  
मनश्चेष्टा च மனோபாவமும்  
तथा அப்படியேயிருக்  
கிறது.

अहं நான்  
बुद्ध्या மனக்கொள்கையால்  
प्रपश्यामि இப்பொழுதே  
काष्णिकிறேன்.  
पुवङ्गमाः வானரர்களே !  
च ஆதலால்  
प्रमोदध्वस् களிகூறுங்கள்.

मास्तस्य समो वेगे गरुडस्य समो जवे । अयुतं योजनानां तु गमिष्यामीति मे मतिः ॥२९॥

वेगे “வேகத்தில்  
मास्तस्य வாயுவுக்கு  
समः சமமாகவும்  
जवे விரைவில்  
गरुडस्य கருடபகவானுக்கு  
समः சமமாகவும்

योजनानां யோஜனைகளின்  
अयुतं तु பதினாயிரத்தையும்  
गमिष्यामि इति தாண்டுவேனென்று  
मे எனது  
मतिः மனதிற்பதிற்கு  
கிறது.

वासवस्य सवज्ञस्य ब्रह्मणो वा स्वयंभुवः । विक्रम्य सहसा हस्तादमृतं तदिहानये ॥३०॥

சவத்ரஸ்ய “வஜ்ராயுதத்தைபு  
டைய  
வாஸஸ்ய வா இந்திரனுடையவும்,  
ஸ்வய்ஸுவ: சுயம்புவாகிய  
ப்ரஹ்மண: பிரம்மாவின்னுடையவும்,  
ஹஸ்தாஹ கையிலிருந்தும்,

சஹஸா லக்ஷ்யமின்றி  
விக்ரம்ய போரிட்டு வென்று,  
தந் அந்த  
அமृतம் அமிருதத்தை  
இஹ இங்கே  
அநயே கொண்டுவருவேன்.

तेजश्चन्द्राद्वि गृहीयां सूर्याद्वा तेज उत्तमम् । लङ्कां वापि समुत्क्षिप्य गच्छेयमिति मे मतिः ॥

சந்த்ராவ் ஹி “சந்திரனிடத்திலிருந்  
தும்

தேஜ: தேஜஸையும்  
சூர்யாத் வா சூரியனிடத்திலிருந்  
தும்

உத்தமம் மேன்மையான  
தேஜ: கார்த்தியையும்  
கூஹீயாம் கொண்டுவருவேன்.

லங்கா அபி லங்கையையும்  
சமூத்க்ஷிப்ய வா அடியோடு பெயர்த்  
தூகொண்டும்  
கச்சேய் திரும்பிவருவேன்.  
ஐதி என்றும்  
மே எனது  
மதி: மனதிற்பதிற்கருக்  
கிறது.”

तमेवं वानरश्रेष्ठं गर्जन्तममितौजसम् । प्रहृष्टा हरयस्तत्र समुदैक्षन्त विस्मिताः ॥ ३२ ॥

ஹரய: வானரர்கள்  
தவ அப்பொழுது  
விஸ்மிதா: மிக ஆச்சரியம்  
கொண்டவர்களாய்  
ப்ரஹ்ஸ்தா: முகமலர்ந்தவர்களாய்  
ஏவ் இப்படி.

கர்ஜன்ட் கர்ஜிக்கும்  
அமிதௌஜஸம் அளவிறந்த  
வலியையுடைய  
த அந்த  
வானரஸ்த்ரேஷ்டம் வானரசிரேஷ்டரை  
சமூதௌக்ஷன்ட் ஆனந்தமாய்  
பார்த்தார்கள்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ज्ञातीनां शोकनाशनम् । उवाच परिसंहृष्टो जाम्बवान् हरिसत्तमम् ॥

ज्ञातीनां நோதிகளின்  
शोकनाशनं துன்பத்தைப் போக்க  
तस्य அவருடைய [வல்ல  
तत् அந்த  
वचनं சம்பாஷணையை

श्रुत्वा கேட்டு,  
परिसंहृष्ट: மிக உற்சாகமடைந்த  
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்  
हरिसत्तमं வானரசிரேஷ்டரைப்  
उवाच சொன்னார். [பார்த்து

वीर केसरिणः पुत्र हनुमन् मास्तात्मज । ज्ञातीनां विपुलः शोकस्त्वया तात प्रणाशितः॥

வீர: “ஓ வீரரே!  
கேசரிண: கேஸரியின்  
புத்ர புதல்வ!  
மாஸ்தாஸ்தமஜ வாயுருமார!  
ஹனுமந் ஹனுமந்தா!

தாத அப்பனே!  
ज्ञातीनां சுற்றத்தாரின்  
विपुल: பெரும்  
शोक: சோகம்  
त्वया உன்னால்  
प्रणाशित: போக்கடிக்கப்பட்டது.

तव कल्याणरुचयः कपिमुख्याः समाहिताः । मङ्गलान्यर्थसिद्धयर्थं करिष्यन्ति समाहिताः ॥

तव "உமது  
கல்யாணரூபம்: நன்மையை விரும்பின  
கபிமுখ்யா: வானர வீரர்கள்  
சமாஹிதா: ஒன்றுசேர்ந்தவர்க  
ளாய்

अर्थसिद्धयर्थं எடுத்த காரியம்  
மூடியும்படியாக  
मङ्गलानि மங்களாசாஸனங்களை  
समाहिताः ஒருபட்டமனத்துடன்  
करिष्यन्ति செய்யப்போகிறார்கள்.

ऋषीणां च प्रसादेन कपिवृद्धमतेन च । गुरुणां च प्रसादेन पुवस्व त्वं महार्णवम् ॥३६॥

ऋषीणां "முனிவர்களுடைய  
प्रसादेन च அருளாலும்,  
कपिवृद्ध- ) வானரமுத்தேதார்கள்  
मतेन च ) என் அனுமதியின  
லும்.

गुरुणां பெரியோர்களின்  
प्रसादेन च அனுக்கிரகத்தாலும்  
त्वं நீ  
महार्णवं பெரியகடலை  
पुवस्व கடப்பாயாக.

स्थास्यामश्चैकपादेन यावदागमनं तव । त्वद्गतानि च सर्वेषां जीवितानि वनौकसाम् ॥

तव "உமது  
आगमनं திரும்பிவருதல்  
यावत् எதுவரையிலோ  
அதுவரையில்  
एकपादेन च ஒற்றைக்காலினாலேயே  
स्थास्यामः நின்றுகொண்டிருப்  
போம்.

वनौकसां வானரர்கள்  
सर्वेषां எல்லோருடைய  
जीवितानि च வாழ்வுகளும்,  
त्वद्गतानि உன்னையே பற்றி  
யவைகள்.

ततस्तु हरिशार्दूलस्तानुवाच वनौकसः । नेयं मम महीं वेगं लङ्घने धारयिष्यति ॥ ३८ ॥

ततः பின்னர்  
हरिशार्दूलः வானரோத்தமர்  
तान् அந்த  
वनौकसः வானரர்களைப்  
பார்த்து  
उवाच சொன்னார்.

लङ्घने "தாவுகையில்  
मम எனது  
वेगं வேகத்தை  
इयं இந்த  
महीं तु பூமியும்  
न धारयिष्यति தாங்கமாட்டாது.

एतानीह नगस्यास्य शिलासङ्कटशालिनः । शिखराणि महेन्द्रस्य स्थिराणि च महान्ति च ॥

इह "இங்கு  
अस्य இந்த  
शिलासङ्कटशालिनः கற்பாறைகள் மலிந்த  
महेन्द्रस्य மகேந்திர  
नगस्य பர்வதத்தின்  
एतानि இந்த

शिखराणि சிகரங்கள்  
महान्ति च விசாலமானவைகளா  
யும்  
स्थिराणि च உறுதியுடையவைகள்  
ளாயுமிருக்கின்றன.

एषु वेगं करिष्यामि महेन्द्रशिखरेष्वहम् । नानाद्रुमविकीर्णेषु धातुनिःप्यन्दशोभिषु ॥ ४० ॥

नानाद्रुमविकीर्णेषु } பலவிதமரங்களாடர்ந்து  
धातुनिःप्यन्द- } தாதுக்கள் நிறைந்து  
शोभिषु } விளங்குகிற  
एषु இந்த

महेन्द्रशिखरेषु } மகேந்திரமலையின்  
अहं நான் [சிகரங்களில்  
वेगं கமனத்தை  
करिष्यामि ஆரம்பிப்பேன்.

एतानि मम निष्पेषं पादयोः प्लवतां वराः । प्लवतो धारयिष्यन्ति योजनानामितः शतम् ॥

प्लवतां वराः “ वரனாகிரேஷ்டர்  
களை !

इतः இங்கிருந்து  
योजनानां யோஜனைகளின்  
शतं நூறுகளை  
प्लवतः தாவுகிற

मम எனது  
पादयोः கால்களின்  
निष्पेषं அழுத்தலை  
एतानि இவைகள்  
धारयिष्यन्ति பொறுக்கப்போகின்றன ”.

तदेवं वानरश्रेष्ठो हनुमान्दिरद्वचः ॥ ४२ ॥

वानरश्रेष्ठः வானரர்களிற்கிறந்த  
हनुमान् ஹனுமார்  
एवं கீழ்சொல்லியபடி

तत् அந்த  
वचः வார்த்தையை  
उद्विस्त् உரத்து வெளியிட்டார்.

ततस्तं मास्तप्रख्यः स हरिर्मास्तात्मजः । आरूरोह गिरिश्रेष्ठो महेन्द्रमरिर्मदनः ॥ ४३ ॥

ततः பிறகு  
मास्तप्रख्यः வாயுவைப்போன்ற  
கீர்த்தியையுடைய  
मास्तात्मजः வாயுவின் குமாரரான  
अरिमदनः சுத்தநாசகரான

सः हरिः அந்த வானரர்  
तं அந்த  
महेन्द्रं மகேந்திரமென்ற  
गिरिश्रेष्ठं கிரிகிரேஷ்டத்தலை  
आरूरोह ஏறினார்.

वृत्तं नानाविधैर्वृक्षैर्मृगसेवितशालम् । लताकुसुमसम्बाधं नित्यपुष्पफलद्रुमम् ॥ ४४ ॥

सिंहशालूचरितं मत्तमातङ्गसेवितम् । मत्तद्विजगणोद्बुधं सलिलोत्पीडसङ्कुलम् ॥ ४५ ॥

महद्भिरुच्छ्रितं शृङ्गैर्महेन्द्रं स महाबलः । विचचार हरिश्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः ॥ ४६ ॥

नानाविधैः பலவித  
वृक्षैः மரங்களினால்  
वृत्तं சூழப்பட்டதும்,  
मृगसेवित- } மான்கள் உலாவும்ப  
शालं } சம்புந்நரைகள்  
சார்ந்ததும்,

लताकुसुमसम्बाधं கொடிப்பூக்கள் மிகுந்ததும்,  
नित्यपुष्प- } புஷ்பங்களையும், பழங்  
फलद्रुमं } களையும் இடையறாது  
கொடுக்கும் மாங்கள்  
செறிந்ததும்,

सिंहशालू- } சிங்கங்களுக்கும், புலிக  
चरितं } னும் சஞ்சரிப்பதும்,  
मत्तमातङ्गसेवितं மதங்கொண்ட யானை  
கள் திரிவதும்,

मत्तद्विजगणोद्बुधं { கொழுத்த பறவைக்  
கட்டங்கள் ஒலிப்  
பதும்,  
सलिलोत्पीडसङ्कुलं நீரருவிகள் நிறைந்த  
महद्भिः பெரிய [தும்,  
शृङ्गैः சிகரங்களால்

उच्छ्रितं	உயர்ந்து தோன்று வதுமாகிய
महेन्द्रं	மகேந்திரபர்வத்தை
महेन्द्रसमविक्रमः	மகேந்திரன் போன்ற வலிமையுடைய

हरिश्चन्द्रः	வானரருள் சிறந்த
सः	அந்த "
महाबलः	மகா பலவான்
विचचार	தாக்கினார்.

पादाभ्यां पीडितस्तेन महाशैलो महात्मनः । ररास सिंहाभिहतो महामत्त इव द्विपः ॥४७॥

महात्मनः	மகாத்மாவின்
पादाभ्यां	கால்களினால்
पीडितः	ஊன்றப்பட்ட
महाशैलः	பெருமலை
सिंहाभिहतः	சிங்கத்தால் பற்றப் பட்ட

महामत्तः	மிகுமதம்பிடி-த்த
द्विपः	யானை
इव	போல்
तेन	அதினால்
ररास	ஓலமிட்டது.

सुमोच सलिलोत्पीडान्विप्रकीर्णशिलोच्चयः । वितस्तमृगमातङ्गः प्रकम्पितमहाद्रुमः ॥ ४८ ॥

नागगन्धर्वमिथुनैः पानसंसर्गकर्कशैः । उत्पतद्भिश्च विहगैर्विद्याधरणैरपि ॥ ४९ ॥

त्यज्यमानमहासानुः संनिलीनमहोरगः । चलशृङ्गशिलोद्धातस्तदाऽभूत्स महागिरिः ॥ ५० ॥

सः	அந்த
महागिरिः	பெருமலை,
तदा	அப்பொழுது
विप्रकीर्ण- } शिलोच्चयः }	சிதறின கற்குவியல் களையுடையதாய்
सलिलोत्पीडान्	ஜல்பிரவாகங்களை
सुमोच	வெளிவிட்டது.
वितस्त- } मृगमातङ्गः }	வெருட்சியடைந்த மரங்களையும், யானை களையும் உடையதா யும்,
प्रकम्पित- } महाद्रुमः }	அதிர்ந்த மரங்களை யுடையதாயும்,
पानसंसर्गकर्कशैः	{ கள்ளிலும் ஸம்ஸர்க் கத்திலும் அதுக்கிர மித்த

नागगन्धर्व- } मिथुनैः }	நாகர்கள், கந்தர்வர் கள் இவர்களுடைய ஆண் பெண் ஜோடி களாலும்,
विद्याधरणैः } अपि }	வித்யாதரர்களின் கூட்டங்களாலும்,
उत्पतद्भिः	உயரப்பறந்தோடுகிற
विहगैः च	பகழிகளாலும்,
त्यज्यमान- } महासानुः }	விடப்பட்ட பெரிய தாழ்வரைகளையுடை யதாகவும்,
संनिलीन- } महोरगः }	ஒடி ஒளிர்துகொண்ட பெரும்பாம்புகளை யுடையதாகவும், "
चलशृङ्ग- } शिलोद्धातः }	அசைந்து விழுந்த சி கரங்களையும் கற்பா றைகளையும் உடைய தாகவுந் ஆயிற்று.
अभूत्	

निःश्वसद्भिस्तदातैस्तु भुजङ्गैर्धनिःसृतैः । सपताक इवाभाति स तदा धरणीधरः ॥ ५१ ॥

ததாதீ: அத்தால் உடல்நெறிந்த  
 நி:ஸ்வசதி: து நெட்டுயிர்த்துக் கொண்டே  
 அர்தினி:சுதீ: பாதி வெளிப்புறப் பட்ட  
 ஸுஜங்: பாம்புகளினால்

ச: அந்த  
 ஧ரணிதர: மலை  
 சபதாக: கொடிகள் கட்டப் பட்டது  
 இவ போல்  
 ததா அப்பொழுது  
 அமாதி விளங்கிற்று.

ऋषिभिस्त्राससंभ्रान्तैस्त्यज्यमानः शिलोच्चयः । सीदन्महति कान्तारे सार्थहीन इवाध्वगः॥

தாசஸம்ப்ரான்தை: அஞ்சி மனங்கலங்கின  
 ஋சிபி: முனிவர்களால்  
 த்யஜ்யமான: விட்டு நீக்கப்பட்ட  
 சிலோச்சய: கல்மலை  
 மஹதி கான்தாரை பெரும்காட்டில்

சார்த்ஹீன: வணிகசாத்துக்களைப் பிரிந்த  
 அத்வக: வழிச்செல்பவன்  
 இவ போல்  
 சீதத் இருந்தது.

स वेगवान्वेगसमाहितात्मा हरिप्रवीरः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय महानुभावो जगाम लङ्कां मनसा हनूमान् ॥ ५२ ॥

பவநாத்மஜ: வாயுவின் குமாரனான  
 ஹரிப்ரவீர: வானரர்களுள் சிறந்த  
 கபி: வானரரான  
 வேகவான் வேகமுடையவரான  
 மஹானுபாவ: மகானுபாவரான  
 ச: அந்த  
 ஹநுமான் ஹனுமார்

மன: மனதை  
 சமாடாய ஸ்திரப்படுத்தி,  
 வேகவாஹிதாத்மா வேகஞ்செல்வதில்  
 ஊக்கமுற்றவராய்  
 லங்கா லங்கையை  
 மனசா மனதினால்  
 ஜகாம அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11790

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2538

॥ इति किष्किन्धाकाण्डं समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं सुन्दरकाण्डं भविष्यति । तस्यायमाद्यः श्लोकः ।

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः ।

इयेष पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥

॥ शुभं भूयात् ॥





